

Giới thiệu Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em

Huyền Chi sau khi tỉnh dậy phát hiện mình đang ở trong thân xác của Thanh Nhã. Một người chưa có chồng tự nhiên tỉnh dậy có một người chồng giàu có đẹp trai, cuộc sống của Huyền Chi trong thân phận của Thanh Nhã sẽ ra sao đây?

Lý Nam Vương chịu lấy Thanh Nhã nhằm mục đích để trả thù, hấn trả thù cho người đã giết chết người mà hấn yêu, hấn đem chính vợ của mình đưa vào hộp đêm để phục vụ khách, hàng đêm Thanh Nhã phải phục vụ khách theo lệnh của hấn.

Liệu họ có thể thoát khỏi những vòng xoáy, ân oán từ đời trước, họ sẽ làm gì để được hạnh phúc, buông tay hay níu kéo. Số phận của các nhân vật sẽ đi đến đâu?

Truyện Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em của tác giả chuyên viết ngôn tình hiện đại Vĩnh Nguyên hứa hẹn sẽ đem đến cho bạn những cung bậc cảm xúc tuyệt vời. Mời bạn cùng đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thân Phận Mới

Trước mắt cô là một gương mặt hoàn toàn mới lạ, cô không hiểu tại sao mình lại biến thành Thanh Nhã con gái lớn của ông chủ Vi Quốc Lâm, mẹ mất sớm cha đi thêm bước nữa lấy Di Thanh Hoa, hai người họ có đứa con chung nhỏ hơn Thanh Nhã hai tuổi tên là Linh, Linh là cô gái xinh đẹp dễ thương rất được ông Lâm chiều chuộng, hơn nữa lại được hấn - một người đàn ông thành đạt giỏi giang quan tâm chăm sóc, vì ghen tị nên Thanh Nhã đã gây ra cái chết cho Linh, hấn hận, hận người đã gây ra cái chết cho người mà hấn yêu, chính vì vậy hấn mới lấy Thanh Nhã để trả thù, chuyện này cô đã từng đọc qua báo chí và biết được, cô rất ghét những người phụ nữ như vậy, nhưng nào có ngờ...

Dòng suy nghĩ bị chấm dứt khi nghe cánh cửa phòng mở ra, cô giật mình quay lại - Hấn một bộ tây phục màu đen bước vào, ở thành phố S hấn vốn nổi tiếng là người đàn ông giàu có và đẹp trai nhất, hấn là niềm mơ ước của bao phụ nữ, xung quanh hấn luôn có phụ nữ đẹp vây quanh, hấn đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt miệt thị nhìn cô, ánh mắt hấn dừng lại ở vết cắt trên cổ tay, khẽ môi hấn khẽ nhắc:

- Cô nghĩ rằng bằng cách đó cô có thể chấm dứt cuộc đời của cô sao? - Hấn ngồi xuống đưa bàn tay thon dài bóp lấy cằm của cô hướng lên cho nhìn thẳng vào mặt hấn, hấn nói tiếp: - Cô đã được như ý, vậy tại sao còn không vui mừng để hưởng thụ còn tìm đến cái chết làm gì? Nếu sớm biết có ngày này tại sao cô còn bỏ lên giường tôi ngủ cùng, cô tốt nhất ngoan ngoãn mà hưởng thụ, tôi sẽ cho cô một cuộc sống tốt đẹp nhất như cô mong muốn, tôi nhớ không nhầm từ lúc tôi và cô lấy nhau chúng ta chưa từng động phòng, hôm nay tôi sẽ cho cô toại nguyện.

Dứt lời hấn đẩy cô ra, khiến cô ngã xô ra sàn nhà, hấn đứng dậy môi khẽ nhắc lên thành đường cong lạnh lẽo, vỗ tay hai cái từ bên ngoài xuất hiện bốn gã đàn ông lực lưỡng bước vào.

- Cô ta mấy tháng nay thiếu hơi đàn ông, các người chăm sóc cho cô ta chu đáo một chút.

- Vâng!

Hấn bước đến bên ghế sofa ngồi tựa mình ra ghế, chậm rãi rót ly rượu vào trong ly để thưởng thức, bốn gã đàn ông tiến về phía cô, cô sợ hãi lê dần vào mép tường, mồ hôi chảy ra ướt đầm trên trán, một gã liếm mép vẻ thèm thuồng nhìn, bốn gã từ từ tiến về phía cô.

- Mấy...anh...mấy...anh...a...

Một gã túm lấy tay cô, cô hét lên trong sự sợ hãi, ông trời thật biết đùa, khi tỉnh lại chưa tiêu hóa nỗi bản thân mình biến thành Thanh Nhã này lại gặp phải chuyện này, số cô sao mà đen quá vậy? vết thương trên tay cô đau nhói, máu bắt đầu thấm ra, một gã giữ lấy cô, gã kia tranh thủ luồn qua áo ngủ bóp lấy ngực, bàn tay gã nóng bỏng chạm lên là da mát lạnh khiến cô giật mình, mặc dù trước đây cô có người yêu nhiều lần anh đòi hỏi nhưng cô đều cự tuyệt, thật không ngờ tám thân giữ trong trắng bấy lâu nay lại bị bốn gã làm nhục, cô cố gắng thoát ra khỏi tay bốn gã, cô cúi xuống cắn tay gã, liền bị cái tát như trời giáng, trên gương mặt nhỏ hiện lên năm dấu ngón tay, khóe môi cô thấm máu, gã xé rách áo ngủ, để lộ một mảng da thịt trắng như tuyết, bốn gã xúm lại như tranh giành một miếng mồi ngon, một gã tranh thủ xoa bàn tay thô ráp lên bộ ngực căng tròn nắn bóp thật mạnh, gã khác tranh thủ hít, liếm láp trên cổ, xuống xuống quai xanh gã cắn thật đau, gã khác luồn dưới chân xé quần lót xuống, bàn tay nóng bỏng chạm vào khiến cô co người sợ hãi, nét mặt cô hoảng hốt cầu xin, nhưng bốn gã không để tâm bởi con dục vọng đang dâng lên trong người, gã nhanh chóng thoát khỏi bộ quần áo vương vãi, nhìn vật nóng bỏng của đàn ông khiến cô muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng miệng lưỡi cô cứng lại, cô vùng vẫy trong con tuyệt vọng, càng vùng vẫy càng kích thích sự ham muốn của bốn gã, bốn gã đè cô xuống dưới sàn giữ chặt lấy chân tay khiến cô không thể cựa quậy.

Hấn nhấp ly rượu trên môi, ánh mắt không rời khỏi cô, hấn đang thưởng thức kịch vui, chỉ có nỗi đau, sự gào thét trong tuyệt vọng mới khiến cõi lòng hấn vui vẻ, khi bốn gã chuẩn bị tiến vào thân thể lỏng lẻo của cô, giọng nói hấn chợt vang lên.

- Tạm thời tôi đây, mấy người có thể lui.

Bốn gã nhìn cơ thể trắng nõn đầy kích tình vẻ thềm thường, nhưng vì lệnh nên cũng đành bỏ đi, hần ngồi vắt chân, tay đan xen nhau đặt ngay ngắn trên gối, ánh mắt nhìn cơ thể của cô, hần công nhận thân thể cô rất gợi cảm và đầy kích thích, nhưng không hần vì thể mà hần muốn, hần muốn cho tất cả những gã đàn ông bản thủ chạm vào cô, kẻ mà hần hận nhất vì đã gây ra cái chết cho người mà hần yêu thương, hai người lẽ ra đã trở thành vợ chồng, nhưng giấc mơ đã bị phá vỡ.

Hần đứng dậy đi về phía cô, cô sợ hãi thu ôm lấy hai cánh tay để che đi phần ngực đã bị lộ, chiếc váy đã bị bốn gã xé rách không thể che đi hết cơ thể, cô thu người lùi vào trong, cho tới khi không còn đường lùi, trên khuôn mặt cô hiện lên sự sợ hãi, khuôn mặt hốt hoảng tràn đầy nước mắt, hần nhủ mày nhìn.

- Cô trở nên có bộ dạng như thế này từ bao giờ vậy? Tôi nhớ không nhầm khi tôi đem tình nhân về cô đều làm âm ỉ lên...

Đúng lúc ấy có điện thoại reo hần nghe xong rồi bỏ đi, hần bước ra khỏi phòng cô liền khụy ngã, cô ôm gối thu gọn mình trong một góc phòng bật khóc thành tiếng, lúc này cô không biết làm gì, đầu óc cô trống rỗng, cô rất muốn về nhà nhưng về với bộ dạng như vậy biết nói sao ẹ tin, mẹ cô hần là bà sẽ khóc khi biết tin con mình chết, rồi mai đây cuộc sống của cô sẽ ra sao? cô gục đầu khóc, khóc đến khi không còn giọt nước mắt cô mới chịu đứng dậy đi vào nhà tắm xả nước đầy bồn rồi vùi mình xuống, cô chà mạnh làn da trắng mịn đến nổi chảy máu, cô muốn loại bỏ mùi bản thủ ghê tởm của bốn gã trên người, cho tới khi cô cảm thấy đau rát, cô tựa người ra bồn tắm suy nghĩ cho cuộc đời của cô sau này sẽ ra sao?

Thanh Nhã chủ nhân của thân xác này kém cô 2 tuổi, là sinh viên ngành sân khấu điện ảnh, ai cũng biết Thanh Nhã là cô gái rất kiêu căng, trong trường ít có bạn bè, bởi không ai thích thái độ kiêu ngạo của cô, từ ngày Linh mất ông Lâm trở nên lạnh lùng với Thanh Nhã và coi cô như không tồn tại.

Cô bước ra khỏi bồn tắm khi cảm thấy cơ thể lạnh run lên từng đợt, cô mở tủ ra không khỏi choáng ngợp bởi những bộ quần áo đắt tiền treo trên giá như một gian hàng nhỏ, cô tìm kiếm mãi mới được một bộ quần áo đơn giản nhất, đồ trang sức để gọn trong hộp trang điểm đủ mẫu mã, toàn thứ hàng hiệu, nhìn xung quanh không thấy đồ dùng của hần điều này chứng tỏ hai người bọn họ không hề sống chung.

Cô khóa trái cửa phòng ngồi thu mình trong một góc, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố trong đêm tối chìm trong ánh đèn màu.

- Mẹ! – Cô chợt nhớ tới mẹ, không biết giờ này mẹ đang làm gì? Mẹ có còn đi bán hàng không, hay mẹ ngồi khóc khi nghe tin con mình bị chết, cô run tay nhấn một dãy số trên bàn phím điện thoại, mười con số hiện lên màn hình, cô do dự không biết nên gọi ẹ hay không, thật lâu sau cô mới dám bấm để gọi đi, chuông điện thoại đổ chuông một hồi, thật lâu sau mới nghe tiếng giọng của mẹ, một hồi trả lời.

- A lô.

-??

- A lô, ai ở đầu dây bên kia vậy?

-??

- Ai vậy, tại sao gọi không nói.

Cô vội tắt điện thoại ôm đầu gối bật khóc, giọng mẹ nghe thật mệt mỏi, chắc mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, có thể mẹ đang suy sụp, cô rất muốn trở về nhà thăm mẹ, nhưng từ thành phố đi về thành phố Z rất xa, mất hơn một ngày mới tới nơi.

Cô vội lau nước mắt khi bên ngoài có tiếng gõ cửa phòng, cô lê tấm thân đau rã rời đi ra mở cửa, trước mặt cô là bà quản gia, bà ta có dáng người nhỏ gầy, năm nay chỉ ít cũng hơn bốn mươi tuổi, nhìn khuôn mặt khinh miệt cũng đủ biết trong ngôi nhà này không một ai coi cô là chủ, bà ta hắng giọng lớn tiếng.

- Không xuống mà ăn cơm còn đợi thân già này đem lên hầu à?

- Tôi không có đói.

Bà ta bĩu môi dài sau đó đi xuống, cô đóng cửa phòng lại rồi ngồi thu mình trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chấp Nhận Sự Thực

Gần một tuần cô mới chấp nhận sự thực thân thể mới thuộc về cô, cô phải biết quý trọng những gì đang có, người sẽ đối diện với cuộc sống hàng ngày chính là cô, mọi hoạt động trong nhà và ở bên ngoài hần đều cho người giám sát, hần sợ cô tìm đến cái chết thậm chí còn không cho ra ngoài, việc học hành của cô bị bỏ dở, hần hành hạ bằng cách kiểm soát hết mọi hoạt động và cô lập khiến cho cô cảm thấy bức bối, cảm giác giống như con chim bị nhốt trong lồng muốn tung cánh mà không có lối thoát, người giúp việc kinh bị, không để cô trong mắt, Thanh Nhã chịu đựng được hơn một năm qua điều này khiến cô rất bất phục, cảm giác bị giam hãm khiến Thanh Nhã ngày càng trở nên cáu gắt với người làm... Mọi hoạt động bị cử chỉ đều có người

giám sát.

Từ lúc tỉnh lại cho tới hôm nay cô vẫn chưa bước chân ra khỏi cửa phòng, cô luôn thu mình trong một góc, cô biết ở phòng kế bên có người đang ngồi trong phòng dõi theo mọi hoạt động của cô trên màn hình, khi vào phòng tắm cô cũng không dám tắm lâu, một lần cô ngâm mình trong bồn tắm quá lâu đã bị người giám sát mở cửa đi vào, mỗi lần vào nhà tắm khiến cô cảm thấy khó chịu không yên, cảm giác lúc nào cũng có con mắt dõi theo.

Hắn từ hôm đó cho tới hôm nay vẫn chưa thấy về nhà, điều này khiến cho cô cảm thấy dễ chịu, nghĩ tới ánh mắt hắn khiến toàn thân cô nổi da gà vì sợ, cô không biết liệu mình có còn bị hắn đem ấy gã đàn ông treu đùa, nếu hôm đó hắn không lên tiếng, tấm thân này đã bị vấy bẩn.

Tiếng động nhẹ khiến cô giật mình nhìn ra cửa sổ, trên cửa sổ có con chim bồ câu trắng hạ cánh, dưới chân con chim có cuộn một lá thư nhỏ, cô rời giường đứng dậy đi đến bên cửa sổ lấy lá thư từ chân con chim bồ câu, bên trong có dòng chữ viết nhanh, nét chữ rất cứng cáp và mạnh mẽ.

“Tôi ở trước mặt cô, làm quen nhé công chúa”

Cô nhìn ngang nhìn dọc, phát hiện bên kia đối diện cửa sổ có một anh đáng người ảnh khảm, ngồi trước ban công vẫy vẫy tay cô, sau đó ra hiệu bằng ngôn ngữ của người câm.

“Nhìn cô rất buồn, cô có tâm sự gì à?”

“Không.” – Cô cũng dùng ngôn ngữ của người câm trả lời lại, cô là đoàn viên thanh niên ưu tú của trường cô thường tham gia các hoạt động từ thiện, giúp đỡ trẻ khuyết tật vì để hiểu biết họ hơn cô đang theo một lớp học ngôn ngữ dành cho người câm.

“Cô hiểu được ngôn ngữ của người câm?”

“Tôi từng học.”

“Cô tên gì vậy, tôi có thể làm bạn với cô được không?”

“Huyền Chi là tên của tôi, anh tên gì vậy?”

“Nam Khánh, chúng ta làm bạn được không, tôi hơi khiêm nhã một chút cô năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Anh nói tuổi của anh trước đi.”

“20 tuổi”

“Vậy ít hơn tôi hai tuổi”

Hai người trao đổi ngôn ngữ qua lại, cuộc trao đổi dừng lại khi có một người phụ nữ đứng tuổi xuất hiện, bà hướng ánh mắt nhìn về phía cô, khuôn mặt bà hiền hậu, bà nở nụ cười nhìn về phía cô, bà nói gì đó với con sau đó diu con vào trong nhà.

Tâm trạng cô khá hơn một chút khi có người nói chuyện cùng, cô kéo rèm cửa sổ lại sau đó đi vào giường nằm, nằm chán lại dậy ngồi ôm gối suy nghĩ, hoặc lướt web, cô cũng không biết làm gì cho qua ngày.

- Ông chủ?

Tiếng chào hỏi của bà quản gia khiến cô giật mình, thân hình vì thế mà khẽ run, cô khóa chặt cửa sau đó trốn vào một góc, móng tay bấm chặt xuống thịt cô không còn cảm nhận được sự đau đớn, trong cô chỉ có nỗi sợ vây quanh, cô nhắm mắt cầu mong hắn không ghé vào phòng, tiếng nói của một phụ nữ lại vang lên sau đó.

- Bà chuẩn bị cho tôi chút gì đó để tráng miệng nha!

- Cô Hạ Vi lâu không gặp, cô đi đâu mà không thấy ghé qua chơi vậy?- giọng bà quản gia nịnh nọt.

Bên trong phòng cô thở phào nhẹ nhõm khi có tiếng chân đi xa, cô buông lỏng thân thể sau đó ngồi thu mình dưới sàn nhà lạnh lẽo, cái lạnh lẽo của mùa đông không bằng sự giá lạnh trong tâm hồn cô, cô ngồi ôm gối thu người một góc.

Cách hai dãy phòng, phía cuối là phòng ngủ và phòng làm việc của hắn, mấy hôm gần đây hắn bận đi công tác ở nước ngoài nên không trở về nhà, hắn nói lòng căm vạt ngồi tựa ra ghế, di tay lên trán để xoa đi sự mệt mỏi, Hạ Vi lẳng tút xách xuống bên cạnh, sau đó ngồi xuống ôm lấy cổ hắn nũng nịu, phụ nữ đối với hắn chỉ coi như một chiếc áo, thích thì mặc còn không thì bỏ, trong tất cả những người phụ nữ từng lên giường với hắn, hắn chỉ quan tâm sủng nịnh Hạ Vi, bởi Hạ Vi đem lại cho hắn cảm giác giống người mà hắn từng yêu tha thiết, mỗi lúc ở bên Hạ Vi khiến hắn cảm thấy rất dễ chịu, hơn nữa Hạ Vi rất biết nghe lời, hắn thích mẫu người phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời hắn, trong cư xử Hạ Vi rất được lòng hắn, vì vậy trong mỗi bữa tiệc hắn đều đem Hạ Vi theo.

Hạ Vi ôm cổ hắn, cố ý cọ sát bộ ngực căng tròn đầy sức sống vào ngực hắn, mỗi lần như vậy hắn khẽ gầm nhẹ sau đó giữ chặt mà hôn, lần này cũng vậy hắn ghì chặt lấy gáy Hạ Vi hôn, bàn tay Hạ Vi không để yên, luồn lách vào bên trong người hắn khẽ xoa nghịch, khiến cơ thể hắn căng cứng muốn Hạ Vi, nhưng hắn kìm lòng, bởi Hạ Vi trong mắt hắn ngây thơ thuần khiết, khiến hắn không cho phép bản thân mình có lỗi, lần nào cũng đang lên đến đoạn cao trào hắn đều buông Hạ Vi ra sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm, Hạ Vi nhìn theo hắn trong lòng dâng lên sự mất mát, quen nhau lâu rồi, chưa

một lần nào hấn chạm qua cơ thể dù chỉ là một lần, hấn luôn kìm nén, hoặc đi tìm người phụ nữ khác để giải tỏa cơ khát dâng lên trong lòng.

Dòng nước mát lạnh xua đi cơn khát vọng trong lòng hấn, khi ôm hôn Hạ Vi, hấn có cảm giác Hạ Vi chính là Linh, cảm giác đó rất quen thuộc ngay cả lúc cô ấy nhũn mảy, rồi khi cười đùa... thậm chí mùi hương trên cơ thể tỏa ra cũng thân quen, vì lý do đó hấn luôn giữ Hạ Vi bên mình.

Hấn giật mình khi một bàn tay chạm lên ngực, mở mắt ra thấy Hạ Vi trên người không mảnh vải che thân, hấn vội kéo lấy khăn tắm bao bọc cơ thể Hạ Vi.

- Em làm cái gì vậy?

- Em muốn cho anh mọi thứ tốt đẹp nhất...

- Em ra ngoài – Hấn vội cắt lời.

Hạ Vi ôm lấy hấn, sau đó hôn lên bờ môi mỏng khiêu gợi ấy, hấn không thể cưỡng lại nụ hôn đầy mật ngọt mà hấn từng mê luyến, hai cơ thể trần cạo sát vào nhau khiến cơn dục hỏa đã bị dập tắt bỗng bùng lên, bàn tay hấn di chuyển trên người Hạ Vi một cách thuần thục, không cần tốn nhiều thời gian để tìm chỗ mẫn cảm nhất trên người Hạ Vi, thân thể mẫn cảm của Hạ Vi khẽ rung mình vặn vẹo, miệng khẽ rên lên một tiếng, tiếng thờ dục của Hạ Vi khi bị kích tình càng làm tăng sự khát vọng trong hấn, hấn gạt mọi thứ trên thành bồn tắm sau đó nhấc cơ thể Hạ Vi đặt lên thành, bàn tay hấn không ngừng di chuyển trên cơ thể, Hạ Vi ưỡn người mà sát bộ ngực của mình vào bộ ngực trần sần chắc của hấn, hấn ghì chặt lấy đầu tham luyến hương thơm đầy kích tình, gần tuần nay vì bận công việc nên hấn chưa chạm tới phụ nữ vì vậy trong người hấn bây giờ đang dâng lên cơn khát vọng thật rục rịch, cơn khát vọng thiêu cháy cơ thể nóng ran thật khó chịu, hấn muốn giải phóng cơn khó chịu bức rứt trong người, Hạ Vi bị hấn làm ê muội, đôi chân dài khẽ ôm lấy thân hình hấn cạo sát để tìm một chút dễ chịu, khi chuẩn bị đi vào cơ thể Hạ Vi hấn bỗng dừng lại và buông ra khiến Hạ Vi cảm nhận được sự mát mát trong lòng.

- Anh sao vậy? anh không muốn em sao?

- Xin lỗi, không phải điều đó.

- Tại sao vậy? mỗi lần anh đều như vậy, lẽ nào em không bằng những người phụ nữ kia.

- Em không giống họ, em là người mà anh quý trọng vì vậy em không giống như họ, đối với anh tất cả phụ nữ chỉ là một con điểm làm công cụ giải trí, nhưng đối với em lại khác, anh muốn giữ những kỉ niệm tốt đẹp về em, em ra ngoài đi.

Hạ Vi giận dỗi bước đi ra ngoài, hấn tắm rửa xong đi ra ngoài thấy Hạ Vi nằm trên giường ăn uống, hấn ngồi xuống cạnh.

- Em ngồi đây đi, anh qua phòng làm việc một chút, chút nữa anh đưa em về.

- Tôi em muốn ở lại đây.

- Ủ, tùy em – Hấn đứng dậy rời đi.

- Chào ông chủ - Người giám sát Thanh Nhã thấy hấn bèn lên tiếng chào, hấn dừng bước và chợt nhớ ra cô, hấn lên tiếng hỏi:

- Cô ta thế nào?

- Không làm loạn như mọi khi.

- Vậy à (?) Hấn hơi hoài nghi, thường thì Thanh Nhã sẽ làm loạn lên mỗi khi nghe tiếng động cơ xe hấn dừng ở ga ra, hèn chi hôm nay hấn cảm thấy khác lạ, không thấy cô làm phiền, hấn toan bước đi nhưng nghĩ thế nào hấn quay vào phòng để nhìn xem.

Trên màn hình, ở một góc khuất hấn thấy cô ngồi dưới sàn trên người khoác một bộ áo ấm mỏng, cô ngồi bó gối đầu gục xuống, mái tóc dài che đi khuôn mặt, nhìn cô khác với mọi khi, trông cô lúc này có vẻ điềm tĩnh trở nên thâm trầm hơn, phải chăng bốn gã đàn ông hôm nọ khiến cô đã sợ, khi bốn gã đàn ông chuẩn bị đi vào cơ thể cô, không hiểu sao nhìn thấy khuôn mặt đau đớn tuyệt vọng, cầu khẩn khiến hấn mềm lòng đã tha.

- Cô ta hơn một tuần nay đều như vậy, thậm chí chưa bước ra khỏi cửa phòng.

- Có chuyện lạ vậy sao (?) – Hấn hỏi lại.

Khóe môi hấn khẽ nhấc, trong não hấn nhủ thầm “Tuồng làm vậy sẽ khiến tôi để cho cô yên sao, cuộc chơi giờ mới bắt đầu, Linh, em ở trên cao em có nhìn thấy không, anh đang trừng trị kẻ đã khiến em phải rời xa anh, anh sẽ cho cô ta sống trong đau khổ dằn vặt, sống không bằng chết.” ánh mắt hấn hiện lên một tia đau thương sau đó biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mặt Nạ

Cô cảm thấy đói bụng khi buổi tối chưa ăn gì, có lẽ bà giúp việc quên chưa đem đồ ăn tối lên cho cô, nhìn đồng hồ đã hơn 1h sáng cô mới chịu đứng dậy, do ngồi lâu dưới sàn chân tay cô tê buốt, mắt khá lâu cô mới đứng vững, lúc này cô mới cảm thấy lạnh bởi điều hòa trong phòng đã bị hỏng, cô kéo rèm cửa sổ, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, cơn gió lùa vào khiến cô rùng mình, suy nghĩ trong đầu cũng minh mẫn hơn, mấy ngày nay cô đã suy nghĩ kỹ, nhất định phải tìm cách rời xa khỏi nơi này, rời xa bằng cách nào cô vẫn chưa rõ, cô muốn có cuộc sống riêng của mình làm những điều mình thích, còn có ước mơ của cô nữa, cô rất thích múa, cô khẽ thở dài kéo rèm cửa lại.

Cơn đói khiến cô không thể ngủ được, cô đứng dậy đi ra ngoài phòng, nhìn ngang nhìn dọc, phía cuối phòng vẫn có ánh điện sáng, cô do dự không biết đi hướng nào để tới phòng bếp, trước mắt cô có ba hướng rẽ, trên báo cô từng đọc qua về gia thế dòng tộc họ Lý, họ Lý thuộc dòng dõi hoàng gia, gia tộc mấy đời làm vua và cho tới nay mọi người vẫn coi hần là vua, ông vua của vật chất, ngôi biệt thự cô đang ở rất rộng lớn với diện tích hơn 10 hecta, trong đó có 10 phòng khách, còn chưa tính nơi ở của người làm, một phòng trà, một rạp chiếu phim dành cho gia đình, 3 phòng tắm hơi, một bể bơi ngoài trời và sân bay dành cho trực thăng lên thẳng...

Nhìn kiến trúc của tòa nhà bên ngoài đủ làm cho người ta khiếp đảm, bên trong căn nhà mọi đồ dùng đều xa xỉ một cách thái quá, hần muốn cho thiên hạ này biết hần giàu có như thế nào, hần dư tiền tới mức trên lối đi ở cầu thang có gắn mấy viên dạ minh châu, kim cương trên những bức tranh phù điêu trên tường, toàn bộ lối đi đều trải thảm màu đỏ, dưới sàn nhà hoa văn rất đẹp đậm chất theo cung đình pha chút tây âu, cô dừng lại trước bể bơi trong nhà, cô không thể tin được trong nhà cũng có bể bơi, một quầy bar nhỏ, một chiếc ghế quý phi, cô như một đứa trẻ rất tò mò mà cũng ngỡ ngàng.

Mặt nước chuyển động khiến cô giật mình, từ mặt nước một khuôn mặt nhô lên, hần phóng tia nhìn lạnh lẽo về phía khuôn mặt tái xanh của cô, chân tay cô bắt đầu run sợ, lùi dần lùi dần về sau, hần cảm tưởng như cô nhìn thấy hần là con mãnh thú.

Choang...choang...

Bình gốm phía sau lưng cô đổ khi cô lùi dần, cô vội vã ngồi xuống thu dọn những mảnh vỡ cắm vào tay chảy máu, cô cũng mặc kệ ngoài sự sợ hãi cô không có cảm giác đau đớn, hần kéo khăn tắm quấn ngang người đi lên khỏi bể bơi, cô vội vã đứng dậy, quay người chẳng may đâm phải một người, người này phụ trách giám sát cô, hần tiến về phía cô, cô sợ hãi vội nấp sau lưng người giám sát, bàn tay bé nhỏ đang chảy máu nắm chặt trên chiếc áo sơ mi trắng của người giám sát thành vệt máu đỏ chói mắt, chân tay cô run rẩy sợ hãi nắm chặt vào vạt áo, người giám sát - Vương Đình, cảm nhận được cô đang run vì sợ, cái nắm chặt ấy như cầu xin sự che chở, Vương Đình cảm thấy khác lạ, từ khi nào thì cô từ người phụ nữ đánh đá ngang ngược không coi ai ra gì lại trở nên yếu đuối sợ hãi như vậy?

Nhìn khuôn mặt sợ hãi của cô khiến hần càng thêm chán ghét, hần thực muốn xé rách bộ mặt nạ giả bộ đó của cô.

- Đưa cô ta quay về phòng.

- Vâng!

Chân tay cô lúc này không thể đứng vững bèn khụy xuống, may mắn có Vương Đình kịp thời đỡ, Vương Đình cảm nhận được cơ thể cô không ngừng run rẩy, mồ hôi ướt đầm trên trán một vài sợi tóc dính trên khuôn mặt, cô khi nào thì trở nên như vậy, gần tuần nay Vương Đình theo dõi trên màn hình thấy cô im lặng chỉ biết ôm gối ngồi khóc, cô trở nên điềm tĩnh có thể nói là nhìn đáng yêu hơn trước.

- Cô đi được chứ?

Cô chỉ gạt đầu rồi buông tay ra khỏi người Vương Đình khiến cô chút nữa thì ngã, Vương Đình đành dìu cô bước đi, nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô và đôi mắt khi quan sát mọi vật vừa tò ra tò mò, ngạc nhiên pha một chút ngốc nghếch, hần cảm thấy không giống Thanh Nhã mà hần biết, nếu là Thanh Nhã sẽ không tỏ ra thái độ ngốc nghếch như vậy, bởi mọi thứ ở đây đã quá quen thuộc với Thanh Nhã, khỏe mới hần khẽ nhắc lên một đường lạnh khi nghĩ tới Thanh Nhã sẽ dùng cách này để tránh khỏi sự trả thù của hần, hần chưa trả thù vội là vì có lí do của nó, bây giờ hần chính thức đầy đo kẻ gây ra cái chết của người mà hần yêu phải trả giá, cuộc chơi mới bắt đầu, hần sẽ dành cho Thanh Nhã rất nhiều điều mới lạ ở phía trước.

Cô ngồi xuống dưới sàn nhà, cơ thể vẫn không ngừng run, Vương Đình tính đóng cửa phòng lại nhưng lại không đành lòng bèn tới bên ngồi xổm xuống đối diện hỏi.

- Cô ổn chứ?

Cô gạt đầu rồi lên tiếng: - Cảm ơn anh!

Vương Đình không dám tin người trước mặt, cô từng rất kiêu ngạo hống hách, luôn quát tháo người làm, thậm chí Vương Đình từng bị xỉ nhục, khi nghe một lời cảm ơn như vậy khiến Vương Đình không tiêu hóa nổi nuốt khan nước miếng rồi đứng dậy, Vương Đình nhìn xung quanh phòng khi cảm giác lạnh lẽo ập đến, căn phòng có rất lạnh, hần chỉ cô luôn mặc áo ấm.

- Cô không bật điều hòa à? – Vương Đình nhìn cô xong hỏi.

- Không cần, tôi thích như thế, cảm ơn anh – Cô bớt sợ hơn lúc này mới ngược nhìn, màu đầu tiên đập vào mắt cô chính là màu đỏ của máu nhuộm lên vạt áo trắng của Vương Đình, cô cố nặn ra nụ cười gượng: - Tôi, sẽ giặt đi giúp anh.

- Không cần – Vương Đình nhìn vào vết máu trên áo rồi trả lời: - Cô nghỉ sớm đi.

- Khoan đã. – Cô vội lên tiếng, Vương đình dừng bước xoay người lại: - Phòng bếp...đi hướng nào vậy?

Wương Đình suất chút nữa cần lười chết, không phải vì bị bốn gã kia hù cho khiến cô bị mất trí nhớ rồi chứ, hơn một năm sống cầm tù trong ngôi nhà này mọi ngõ ngách nào mà cô không biết, có thể nói hơn một năm nay, Thanh Nhã chưa được đặt chân ra ngoài, thậm chí bước ra cổng, ngoài loanh quanh trong vườn ra không được đi đâu, mỗi tháng hẳn vẫn đưa tiền cho chi tiêu, muốn mua gì đều gọi điện sau đó có người đưa tới.

- Lối rẽ thứ hai. – Vương Đình nhìn thăm dò xong cũng trả lời sau đó đóng cửa phòng lại, cô ngồi lên giường đi ngủ, vốn là người sợ bóng tối nên cô đi ngủ không bao giờ tắt điện.

Ngồi trong phòng mãi cô cảm thấy chán và muốn đi ra ngoài hít thở một chút, đến đây lâu rồi cô vẫn chưa biết nơi mình ở ra sao?

- Hạ Vi à, sớm muộn gì ông chủ cũng cưới cô về làm vợ, khi đó cô sẽ là bà chủ lúc đó đừng quên ơn tui tui nha!

Tiếng người làm ở phòng khách vang lên, cô dừng bước, bà quản gia liếc mắt nhìn cô, khinh bỉ:

- Đói rồi sao? tưởng không biết đường xuống định ăn vạ ai mãi, đói thì tự vào làm mà ăn không ai hầu cho được mãi.

- Nhìn mà thấy ghét rồi. – Người hầu gái trên tay cầm cây chổi phủi bụi trên ghế quét mắt nhìn bĩu môi dài lên tiếng.

Hạ Vi nhìn cô không mấy thân thiện, trong con mắt có kèm theo tia thù hận, phần uất, khoe môi khê cong lên: - Tôi cứ nghĩ rằng cô đã chết mất xác rồi chứ?

Cô không nói gì xoay người đi, Hạ Vi vụt lên nắm lấy tay cô, cô vội rút lại như thế nào đó khiến Hạ Vi ngã vào ghế, trên trán xuất hiện một dòng máu đang chảy ra.

- Cô Hạ Vi. – Người làm nhón nháo, đúng lúc ấy hẳn từ trên cầu thang đi xuống, đứng từ xa hẳn nhìn thấy cô đẩy Hạ Vi ngã.

- Ông chủ, ông chủ trán cô Hạ Vi, máu chảy rất nhiều. – Bà quản gia lo lắng.

Hắn vội lao tới bên Hạ Vi, giọng lo lắng hỏi: - Em đau lắm không?

- Em đau lắm, em chết mất thôi – Giọng Hạ Vi nũng nịu, trên khuôn mặt xinh đẹp nước mắt lăn dài, hẳn vội lên tiếng: - Mau gọi bác sĩ tới.

- Không cần đâu. – Hạ Vi nắm lấy tay hắn lắc đầu, sau đó tựa vào ngực hắn: - Em muốn nói chuyện với cô ta nhưng cô ta lại... em không muốn nhìn thấy mặt cô ta lúc này.

Ánh mắt hẳn nhìn cô lạnh lẽo, Hạ Vi là hẳn quan tâm, bởi Hạ Vi rất giống Linh, trong lòng hẳn vốn coi Hạ Vi là Linh vì vậy hẳn mới yêu thương sủng nịnh, nhìn giọt nước mắt trong suốt chảy ra khiến hẳn cảm thấy đau lòng.

- Tôi...tôi... - Cô xua tay lia lịa, miệng lưỡi vì sợ mà trở nên cứng, hẳn buông Hạ Vi ra tiếng về phía cô, ánh mắt hẳn có thể giết chết người, ánh mắt bức bách cô lùi vào sát mép tường cho tới khi không còn đường lùi, có thể nói trong người cô đang run lên vì sợ, hẳn túm lấy tóc cô bắt ép cô ngửa khuôn mặt lên nhìn thẳng vào hắn, giọng hẳn lạnh lẽo rít lên.

- Tâm địa cô cũng thật độc ác, cô còn muốn hại bao nhiêu người nữa đây?

- Tôi...tôi không có...

- Đi. – Hẳn túm tóc cô lôi ra xe, mở cửa xe đẩy cô vào trong khiến đầu cô đập mạnh vào cửa kính.

- Từ bây giờ nơi đây không thuộc về cô, tôi sẽ cho cô sống một cuộc sống như ý của cô.

Hắn hást hàm, hai gã vệ sĩ lên xe khiến cô sợ hãi, một gã giữ lấy cô, gã kia lôi ra chiếc mặt nạ da người chụp vào khuôn mặt của cô, biến khuôn mặt xinh đẹp thành một người khác xa lạ, hẳn túm lấy gáy cô cho ngửa khuôn mặt đối diện hẳn.

- Bây giờ cô sẽ sống dưới lớp mặt nạ này, nếu cô bỏ mặt nạ ra đừng trách tôi không nói trước. – Hẳn đẩy mạnh khiến cô ngã: - Đưa tới hộp đêm phục vụ khách.

Một gã vệ sĩ nhận lệnh dùng miếng băng dán miệng cô lại, chân tay cô bị trói, trong lòng cô rất sợ hãi khi miệng hẳn ra lệnh, dòng nước mắt theo đó mà chảy ra, không biết kiếp trước cô có tội gì mà kiếp này cô phải hăng chịu, nếu ông trời đã cho cô sống, có sao lại cho cô rơi vào hoàn cảnh như vậy, thà cho cô chết đi còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cuộc Chơi Bắt Đầu

Hai gã vệ sĩ đưa cô tới một gian phòng tối, tới nơi gã tháo khăn bịt mắt ra, trước mắt cô một mảng màu tối, ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào yếu ớt không đủ soi rõ căn phòng.

Tách... ánh điện bật lên khiến cô chói mắt theo bản năng cô lấy tay che đi, khi đã quen với ánh sáng cô dần mở mắt, trước mắt cô là một căn phòng khá chật hẹp, trên tường treo một vài dụng cụ còn dính vài giọt máu khô, trên trần nhà treo bóng điện mờ nhạt ngoài ra không còn gì, cánh cửa phòng lần nữa mở ra, thân ảnh cao lớn của hắn xuất hiện, hắn từ trên cao phóng tia nhìn xuống, cơ thể cô lùi dần vào trong tường, trong con mắt hiện lên sự sợ hãi, mồ hôi trên trán bắt đầu chảy ra, hắn vươn bàn tay thon dài cứng cáp túm lấy tóc cô lôi dậy, cô cảm nhận da đầu đang bong ra từng mảng có thể thấy hắn trong người đang lên cơn giận dữ nào, hắn như muốn lột da đầu của cô cho hả giận, trong con mắt lạnh lẽo không thể che đi nỗi hận thù, cô nguyên rủa Thanh Nhã không biết đã gây ra tội gì khiến cô phải gánh chịu mọi hậu quả, ánh mắt hắn dần lên từng sợ tởm nhìn vào cô, bởi mỗi móng khế nhắc lên:

- Cô sợ tới đến thế sao? sớm biết như vậy cô không nên làm, lúc trước cô đã cho người cường bức Linh khiến cô ấy phải tự sát, bây giờ tôi sẽ cho cô nếm thử loại cảm giác đó như thế nào? – Hắn đẩy mạnh cô vào tường, cô cảm thấy đau đớn nhưng miệng không thể phát ra tiếng kêu bởi còn dính băng dán, hắn giật mạnh miếng băng khiến môi cô bật máu, đau rát.

- Gọi mười gã tới. – Miệng hắn phun ra khiến cô giật mình, nhớ cảnh bốn gã đàn ông chạm lên cơ thể cô đã sợ, nay có đến mười gã, cô dùng hết sự can đảm vội bò tới nắm lấy vật áo hắn lay nhẹ, trong con mắt cô hiện lên sự sợ hãi.

- Xin ông...tha cho tôi, ông bảo gì tôi cũng xin nghe ngoại trừ...a...

Hắn không để cô nói hết, bàn tay hắn nắm lấy tóc cô kéo giật mạnh, sau đó đập mạnh vào người khiến cô ngã xuống đất, cô quên cả sự đau đớn bò đến lồm lồm ổng tay áo hắn cầu xin, những giọt nước mắt trong sáng như pha lê hiện lên khuôn mặt cô khiến hắn càng thêm phần uất, lần nữa hắn túm lấy cổ áo cô kéo lên, trong con mắt không dấu nỗi sự thù hận, hắn rít lên từng lời.

- Khi em gái cô cầu xin, cô có tha cho không, bây giờ cô đã hiểu cảm giác sợ hãi khi em gái cô phải trải qua rồi đúng không? Cô không ngờ sẽ có ngày bản thân cô cũng lâm vào tình cảnh này?

- Xin ông, tôi không phải Thanh Nhã...a...

- Cô tưởng giả điên, giả khùng có thể thoát khỏi tội sao, cô không phải Thanh Nhã vậy cô là em gái của Thanh Nhã chắc?

Dù cô nói hay biện minh thế nào đi chăng nữa, sự thực vẫn là sự thực cô chính là Thanh Nhã, sẽ không một ai tin cô chính là Huyền Chi.

- Ông chủ. – Đùng lúc ấy thanh âm lạnh lùng chột vang lên: - Người đã tới.

- Cho vào.

Cô vội nắm lấy tay áo hắn thật chặt, ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn: - Xin ông, hãy nghe tôi, tôi không phải Thanh Nhã...

Hắn cố kéo tay cô ra khỏi người của hắn, hắn thật chán ghét khi thấy bộ mặt sợ hãi cầu xin của cô, hắn bẻ từng ngón tay của cô ra khỏi ống tay áo của mình, sau đó đẩy mạnh cô ngã xuống đất, cô vội vùng dậy toan lao tới thì mười gã đàn ông đã đứng chặn trước mặt, mười gã đều ở trần với thân hình cường tráng nước da màu đen nâu khỏe mạnh, trên mặt mười gã đều rất dữ tợn, cô lùi dần về phía mép tường, cô không cho phép bản thân mình gục ngã vì sợ hãi trong lúc này, bàn tay cô bám chặt vào tường, mười gã nhìn cô về thêm thượng tiến dần về phía cô, cô không còn đường để lui, lẽ nào số phận của cô sẽ bị thảm như vậy sao? tay cô chạm phải một vật ở trên tường, cô muốn lấy nó ra nhưng quá chắc, một gã vươn tay tóm lấy cô, cô lách người né thoát sang bên.

- Đùng qua đây...nếu không tôi sẽ kêu lên...

Hắn từ bao giờ đã ngồi ở trên ghế, thoải mái nhắm nháp miếng xi gà trên tay, hắn thổi ra một hơi khói thuốc, khói thuốc màu trắng bay xung quanh đầu hắn rồi hòa vào không khí.

- Tôi quên chưa nói cho cô hay đây là mật thất dưới tầng hầm, cô có chết ở đây cũng không ai biết, nhanh lên còn đợi gì nữa?

- Đùng qua đây. – Đùng lúc ấy thanh sắt gắn trên tường cô kéo ra được, bàn tay cũng nhờ đó mà bị thương, máu chảy dài trên cổ tay trắng nhìn rất bắt mắt, cô giờ thanh sắt sắc bén về phía mười gã, mười gã không vì thế mà sợ vẫn tiến về phía cô: - Đùng tiến lại gần.

Cô lùi dần sát mép, trên tay thanh sắt không ngừng run rẩy, chân tay không muốn đứng vững, cô cố gắng không cho phép bản thân mình gục ngã, mười gã tiến lên cách chừng có hai bước chân khi một dòng máu nóng bỗng bắn lên người.

Cô thà chịu chết chứ không chịu bị làm nhục, cô không suy nghĩ đã dùng thanh sắt bén nhọn đâm thẳng vào bụng, chỉ có cái chết mới giải thoát cho cô khỏi sự sỉ nhục, biết đâu điều kì diệu sẽ xảy ra, cô sẽ trở về với thân xác của mình, khỏe môi cô khẽ cong lên thành đường nguyệt mỹ nhìn hắn, cô cảm thấy nhẹ nhàng khi được giải thoát, ánh mắt cô mờ đi sau đó ngã gục.

- Đùng để cô ta chết, gọi xe cấp cứu.

Hắn sẽ không để cho cô chết một cách thoải mái, như vậy quá dễ cho cô, hắn ghét nụ cười thoải mái của cô khi được giải thoát, bàn tay hắn nắm chặt ly

rượu trong tay, hần uống cạn sau đó thả xuống đất, cuộc chơi mới bắt đầu mà đã kết thúc cuộc vui đâu còn gì là điều thú vị.

Hần nhú mày nhìn vết máu in trên sàn thật chói mắt, hần di tay lên trán, đã gần hai năm trôi qua hần chưa thể quên người mà hần yêu, ngày đêm hần vẫn thấy Linh hiện hữu trong giấc mơ của hần khóc lóc sợ hãi, đòi hần tìm lại sự công bằng và báo thù kẻ đã làm hại, cái ngày hần xem lại đoạn video clip mà Thanh Nhã đã gửi cho hần, vào đêm giáng sinh Linh đã bị mười gã đàn ông đeo mặt nạ cưỡng hiếp, trên khuôn mặt Linh hiện lên sự sợ hãi, khóc lóc xin tha nhưng Thanh Nhã đã không tha mà còn túm lấy cổ Linh đánh khiến khóe môi Linh thấm máu, hần vẫn chưa thể quên, hần đứng dậy bước ra khỏi căn phòng.

Khi mở mắt ra màu đầu tiên đập vào mắt cô là một màu trắng toát, màu trắng nơi thiên đường. cô thường nghe bạn bè nói khi con người ta chết đi sẽ được lên thiên đường, được khoác trên mình những bộ cánh màu trắng tinh khiết và không phải lo lắng suy nghĩ, đây là thiên đường sao? cô đã chết và lên thiên đường nhưng... cô cảm thấy toàn thân cô đau buốt ở dưới phần bụng không thể cựa được, cô đưa tay lên cảm thấy vướng víu khi trên tay gắn đầy thiết bị.

- Cô đã tỉnh? – Một giọng nói xa lạ chột vang lên, cô quay sang nhìn một vị bác sĩ trẻ tuổi đang ghi chép bệnh án dùng bút nhìn cô mỉm cười, nụ cười của anh thật ấm áp như ánh nắng chiếu rọi dưới trời đông lạnh lẽo, bác sĩ chỉnh lại gọng kính trẻ xuống sống mũi ngồi xuống ghế ân cần hỏi thăm:

- Cô cảm thấy trong người thế nào?

- Tôi... tôi đang ở đâu đây?

- Cô đang trong bệnh viện.

- Bệnh viện? – Cô vội vùng dậy nhưng vết thương ở bụng đau nhói khiến cô nhăn mặt, bác sĩ vội cản cô.

- Cô đừng cử động mạnh nếu không vết thương sẽ bị rách, chậm chút nữa cô sẽ mất mạng, cô làm gì mà bị té ra nông nỗi này?

- Té? – Khóe môi cô khẽ cười mỉa mai, không ngờ hần cũng biết đưa ra một lý do như vậy, mắt cô nhắm lại giọt nước mắt theo đó mà chảy ra, cô muốn chết đi vậy mà ông trời bắt cô phải sống để chịu hình phạt mà hần giành cho cô, lỗi đâu phải do cô gây ra tại sao cô phải gánh chịu.

- Tôi sẽ kiểm tra lại sức khỏe cho cô?

- Không cần. – Khóe môi cô lạnh lùng khẽ nhắc: - Tôi muốn nghỉ ngơi.

- Ủ! – Bác sĩ bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, Vương Đình đứng bên ngoài tiến tới hỏi:

- Cô ta sao rồi?

- Đã tỉnh, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

- Tôi biết. – Đợi bác sĩ đi khuất sau dãy hành lang, Vương Đình hé cửa phòng nhìn vào bên trong bờ vai nhỏ cô khẽ run lên, có lẽ cô đang khóc, cô rút ống truyền dịch ra khỏi tay, Vương Đình vội mở cửa đi vào.

- Cô đang làm gì vậy? – Vương Đình giữ tay cô lại.

- Anh buông ra.

- Cô điên à? – Vương Đình giữ chặt tay cô khiến cô không cử động được, cô muốn thoát ra khỏi bàn tay cứng như thép ấy, vết thương đau nhói khi cô cử động mạnh, ánh mắt cô cầu khẩn nắm lấy tay Vương Đình.

- Xin anh, xin anh hãy đưa tôi ra khỏi đây đi, cầu xin anh mà, được không?

Vương Đình nhìn ánh mắt cô thật thơ ngây trong sáng, trên nét mặt vẫn lộ rõ sự hoảng loạn, Thanh Nhã mà Vương Đình biết sẽ không bao giờ có đôi mắt trong sáng đến vậy, trong con mắt Thanh Nhã luôn toát lên vẻ giận dữ, hung tợn khiến người ta chán ghét, nhưng đôi mắt này khiến cho người ta có cảm giác muốn che chở bảo hộ, cô vẫn lay tay Vương Đình, Vương Đình vội quay đi không muốn nhìn vào trong con mắt có sự mê hoặc đó, nếu không bản thân sẽ có ngày bị con mắt của cô mê hoặc mà mềm lòng.

- Xin lỗi! – Vương Đình gạt mình, khi miệng vừa phát ra hai từ “Xin lỗi” câu này ngoài mẹ ra thì Vương Đình chưa hề ra nói với ai, vậy mà khi nhìn vào cô lại nói ra hai từ đó thật dễ dàng.

- Tôi xin anh, hãy giúp tôi.

- Tôi chỉ có nhiệm vụ là người giám sát vì vậy tôi không thể giúp được cô, hơn nữa tôi không muốn gia đình tôi gặp rắc rối mong cô hiểu cho.

Bàn tay cô khẽ buông ra khỏi tay Vương Đình, khuôn mặt cô trở nên thất vọng, nước mắt trong suốt nhẹ nhàng rơi, cô gạt nước mắt khi nghĩ tới điều gì đó, cô gạt mạnh ống truyền dịch ném xuống đất, Vương Đình hốt hoảng giữ cô lại, nếu để xảy ra chuyện mạng sống của gia đình cũng bị đe dọa.

- Buông tôi ra, để tôi chết đi tại sao lại cứu tôi, tôi không muốn sống.

Trước sự vùng vẫy của cô, Vương Đình đè cô xuống giữ chặt lấy người cô, cô không còn có cảm giác đau đớn, cô muốn thoát ra khỏi sự khống chế của Vương Đình cho tới khi mệt, cô nằm bất động khóc thành tiếng, Vương Đình vẫn chưa dám buông vẫn đè chặt tay cô xuống giường để khống chế, quần áo do đó mà nhăn nhúm, từ ngoài nhìn vào rất ái muội, cứ như Vương Đình đang ra sức cưỡng bức cô, mùi hương trên cơ thể cô thật thơm dịu rất dễ chịu, Vương Đình rùng mình khi hít mùi hương thơm dịu đầy mê hoặc ấy, Vương Đình vội buông ra, miệng lẩm nhẩm lại nói ra câu xin lỗi, trong buổi sáng hôm nay đã nói ra hai câu xin lỗi đây là điều không thể xảy ra.

Chuông điện thoại reo lên, là hân gọi tới Vương Đình vội nghe điện: - Ông chủ.

- ...??

- Đã tỉnh...vâng tôi biết, chào ông chủ.

Bên ngoài cửa phòng hân nhìn qua cửa phòng cô một lượt sau đó rời đi, mẩu đối thoại lúc này hân nghe rất rõ, may cho Vương Đình không phản bội hân, nếu không Vương Đình sống sẽ rất thảm, muốn trốn đi ư? sẽ không dễ như cô nghĩ, cuộc chơi mới bắt đầu, khéo mỗi hân khẽ nhấc sau đó lên xe rời đi.

Hân di tay lên trán để xua đi sự mệt mỏi trong đầu, hai ngày nay hân vì bận công việc nên thức trắng, đang tính đứng dậy chuông điện thoại gọi tới, hân nhủ mấy khi đó là số điện thoại ở bệnh viện gọi tới, nghe xong điện hân tới bệnh viện bước lên phòng nơi đang giam giữ cô, có thể dùng từ giam giữ ở đây, bởi hân sợ cô tự sát để giải thoát bản thân, trong phòng ngoài chiếc giường màu trắng ra thì không còn vật dụng nào, nếu có chỉ là đồng dùng bằng nhựa dẻo, có như vậy cô mới không tìm đến cái chết, chưa lên đến nơi đã nghe thấy tiếng cô la hét nhất quyết không chịu uống thuốc, ăn uống, hân mở cửa phòng Vương Đình né qua bên, trên giường cô ngồi thu gọn một góc, hai bác sĩ dành thời dài lắc đầu, nhìn thấy hân cô trở nên sợ hãi lùi dần vào trong, hai bác sĩ thấy anh thờ phào nhẹ nhõm một người lên tiếng.

- Hai ngày nay cô ta chưa ăn gì, cũng không chịu để cho tôi kiểm tra lại vết thương.

- Có thể lui. – Hân lạnh nhạt phun ra ba từ gọn nhẹ, hai bác sĩ nhận lệnh lui ra, cũng đủ thấy hai bác sĩ cũng là người của hân.

Cô vội nắm lấy tay Vương Đình, ánh mắt cô cầu khẩn, Vương Đình lạnh lùng gỡ tay cô rồi bước ra ngoài, hân tiến về phía cô, trên khuôn mặt hiện lên sự mệt mỏi, hân nhìn cô một lượt, ánh mắt hân dừng tại vết thương trên bụng cô đang nhuộm một màu đỏ, bàn tay hân vươn ra tóm vào vết thương trên bụng cô bấm mạnh, máu theo đó mà nhuộm trên tay hân, khuôn mặt cô tái xanh miệng không thể phát ra tiếng kêu, ánh mắt hân dữ dần nhìn cô, khéo mỗi mòng khẽ nhấc.

- Cô tưởng nhìn ăn uống cô sẽ chết dễ dàng như thế sao, tôi cho cô chết cô mới được chết, tôi bắt cô sống cô phải sống, mạng sống của cô do tôi quyết định. – Hân tăng thêm một chút lực ở đầu ngón tay bấm chặt vào vết thương, có thể nói cô đang đau như thế nào, mồ hôi chảy dài trên trán: - Cô trở nên kiên cường từ khi nào vậy? tôi nhớ không lầm cô chịu đau rất kém cơ mà?

Không phải cô trở nên kiên cường, cô là người chịu đau rất kém nhưng sự đau đớn này cô không chịu được bởi miệng lưỡi cô tê cứng không thể kêu vì đau, một điều nữa, chiếc mặt nạ đã che đi sự đau đớn trên khuôn mặt cô, hân buông tay ra khỏi bụng cô, rút khăn tay màu trắng lau đi vết máu trên tay hân ném vào mặt cô, hân cảm ông tiềm mà các bác sĩ để trên bàn, cô sợ hãi thu mình, bàn tay hân vươn ra tóm lấy tóc cô kéo về phía hân.

- Đây là lần cuối, nếu cô còn dám phản kháng lại đừng trách tôi không nói trước.

Hân mạnh bạo đâm thẳng mũi kim tiêm xuống tay rồi bơm thuốc vào, khi rút mũi kim máu theo đó mà trào ra, hân chỉ tay vào số thuốc trên bàn: - Tự uống hay để tôi phải nhét cho cô?

Toàn thân cô run rẩy không ngừng, hân không đủ kiên nhẫn một lần nữa tóm tóc cô kéo ngược cô ra sau nhét toàn bộ số thuốc vào trong miệng không chút nhẹ nhàng hân đổ nước vào miệng khiến nước tràn lên sống mũi, cảm giác thật là cay, toàn bộ số thuốc đều bị nuốt xuống, từ nhỏ cô vốn không uống được thuốc tây cô toàn uống thuốc nam, vừa nuốt xuống bao nhiêu số thuốc vào trong dạ dày đều nôn ra hết, hân nhủ mấy khi nhìn cô nôn khan, nôn cả ra máu.

- Gọi bác sĩ tới. – Hân lên tiếng, chưa đầy một phút đã xuất hiện ở trong phòng, hai vị bác sĩ lúc này vẫn đứng ở bên ngoài đợi, khi có lệnh bèn đi vào, khám qua cho cô một vị bác sĩ lên tiếng.

- Cơ thể cô ta dị ứng với thuốc, đó là lý do tại sao cô ta không chịu uống.

Toàn thân cô trở nên lạnh lẽo, mồ hôi trên trán chảy ra, chân tay bắt đầu có dấu hiệu co giật.

- Không hay rồi, bệnh nhân đang có tình trạng phản ứng với thuốc.

Hai bác sĩ bắt tay vào công việc, hân nhủ mấy khi nhìn chân tay cô đang lên cơn co giật, miệng cứng lại, hân nhanh tay nhét vào miệng cô chiếc khăn thấm máu mà hân đã lau tay, hân chưa muốn cô chết, hân chưa có trả thù sự trả thù bây giờ mới bắt đầu.

Thời gian trôi đi khác lâu các bác sĩ mới bước ra khỏi phòng cấp cứu, một vị bác sĩ già lên tiếng.

- Qua cơn nguy hiểm, bệnh nhân tôi e rằng sẽ bình phục rất lâu trong một thời gian dài, bởi cơ thể của cô ta phản ứng tất cả các loại thuốc đi vào trừ các vị thuốc bắc.

Hân chỉ khẽ gật đầu, đúng lúc ấy điện thoại hân đổ chuông giọng nói trách móc của Hạ Vi, hân thờ ơ mỉm cười nói chuyện với Hạ Vi khiến tâm hân bình

phục trở lại và quên đi mọi phiền phức trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cô Sẽ Học Cách Làm Gái Điếm

Mọi việc cứ diễn ra như thường ngày, cô ngoan ngoãn hơn khi chịu ăn uống, mấy lần như vậy cô cũng rút ra một chút kinh nghiệm sống, nếu đối đầu với hấn cô sẽ thiệt mạng, cô phải sống để rời khỏi nơi đây và thoát khỏi hấn, ngồi trong phòng lâu nên cô muốn ra ngoài hít thở, cô mở cửa phòng Vương Đình đứng ở đó.

- Tôi muốn đi ra ngoài dạo.

Vương Đình không nói gì, nhường lối cho cô bước ra ngoài, bên ngoài bầu trời phủ trắng những cánh tuyết rơi, trên khắp ngọn cây tuyết đóng băng thành từng cục tạo thành nhiều hình thù khác nhau, trời lạnh không có một ai bước ra ngoài.

- Tuyết – Mỗi cô khẽ nhấc, mỗi năm tuyết rơi mẹ luôn ngồi bên lò sưởi đan cho cô chiếc khăn quàng cổ, cô rất thích nằm xuống đùi mẹ để nghe mẹ kể chuyện về cha, nghe chuyện cha đã gây dựng cửa hàng ra sao? hoặc là cha mẹ gặp nhau như thế nào...

Tuyết rơi cô thường cùng bạn bè chạy lên đồi thông vui chơi xây đắp lâu đài trên tuyết, cô rất muốn có cảm giác đó nhưng giờ đây mọi thứ đã đảo lộn hoàn toàn, cô đã biến thành người khác chỉ trong một đêm, và lãnh đủ mọi thứ thù hận từ phía hấn dồn lên người cô, bàn tay cô đưa ra trước mắt để đón lấy những bông tuyết đang rơi, khóe môi cô khẽ nhấc.

Mọi người đi ngang qua nhìn vào rồi lắc đầu khi nhìn cô trên người chỉ khoác chiếc áo ấm mỏng, dưới thời tiết 2 đến 3 độ, cô không cảm thấy lạnh, bởi cô đã quen với nó, cái lạnh sẽ giúp bản thân nhắc nhở cô còn sống trên cõi đời này, cô ngồi xuống chạm tay vào tuyết giá lạnh, cảm tuyết trên tay giọt nước mắt cô vô thức lại chảy ra, cô nhớ mẹ, nhớ bạn bè, nhớ mái trường thân yêu, và nhớ người ấy luôn ở bên cô dịu dàng ân cần chăm sóc, anh rất chiều chuộng cô, sủng nịnh nâng niu cô như bảo vật trân quý, không biết anh giờ này ra sao? trời lạnh như vậy anh có hay ăn đồ ăn nguội lạnh không? Ai sẽ pha một ly sữa nóng cho anh vào mỗi lúc anh đi làm, ai sẽ chạy qua phòng anh thu dọn đồ cho anh, giặt quần áo cho anh...

- A...

Cô khẽ kêu khi một người vội vã bước đi vội nên va vào cô, cô ngược nhìn người thanh niên vừa va vào cô, người thanh niên có mái tóc đen mượt được cắt tỉa cẩn thận, trên gương mặt điển trai hiện lên một tia buồn, đáng người ảnh hưởng yếu ớt, người thanh niên khoác trên mình chiếc áo choàng lông màu trắng hòa cùng với tuyết.

“Xin lỗi” người thanh niên ra dấu, cô đứng dậy đứng đối diện cậu ta.

- Không sao? cô xoay người bước đi, cậu thanh niên nhìn theo và có cảm giác rất quen, nhất là đáng người, tuy khuôn mặt có phần xa lạ.

Cô lại rơi vào trạng thái suy nghĩ, Vương Đình không đánh lòng khi thấy cô đứng hàng giờ bên ngoài trên người chỉ khoác chiếc áo ấm mỏng không đủ làm ấm cơ thể, tuyết đã phủ trắng trên vai, trên đầu tóc của cô, Vương Đình đi tới bên cô khoác áo khoác, khoác lên người cho cô khiến cô giật mình quay lại.

- Cảm ơn. – Cô khẽ nói

- Vào trong nếu không lạnh.

Cô không nói gì, vẫn đứng im lặng, Vương Đình đành dìu cô vào, từ khi nào bản thân lại trở nên quan tâm tới cô như vậy, Vương Đình giật mình cho suy nghĩ của mình vừa thoáng qua, đúng lúc ấy một chiếc xe sang trọng xuất hiện, hai gã đàn ông đi tới dừng trước mặt cô rồi lên tiếng.

- Ông chủ nói, đưa cô ta tới hộp đêm. – Dứt lời hai gã túm lấy tay cô lôi lên xe khiến cô không kịp phản ứng, chúng trói chân tay cô lại sau đó vội lái xe đi.

Hộp đêm.

Nằm giữa trung tâm thành phố là một tòa nhà rộng lớn có năm tầng lầu, trước cửa tấm biển hoành phi với nét chữ ngạo nghễ mà uy nguy hai chữ “ĐAM MÊ” bằng vàng, hộp đêm chia ra hai cổng, một cổng đi vào dành cho khách, một cổng dành cho khách VIP hoặc người quen, bên ngoài trời sáng nhưng khi vào bên trong hộp đêm cảm giác như màn đêm đã buông xuống, hộp đêm ngập tràn trong ánh đèn màu, khách trong hộp đêm reo hò nhảy điên loạn cùng tiếng nhạc bốc, tiếng nhạc ồn ào khiến cô cảm thấy đầu óc mình muốn nổ tung, trên sân khấu chữ T hiện trên đài cao có vũ nữ mặc bộ quần áo hở hang gợi cảm đang múa cột uốn éo trên những ống tuýp đủ màu sắc, tiếng khán giả hò hét khi vũ nữ múa màn khỏa thân, thoát y phục, cô bị lôi lên hấn tầng cao nhất, cánh cửa mở ra hai gã đẩy cô vào trong, cánh cửa tự động khép lại sau lưng cô, cô sợ hãi vội chạy ra cửa tìm đường thoát thân, tiếng nhạc dần khép lại, bên trong phòng trở nên một mảnh thật yên tĩnh, từ trong bóng tối một đốm sáng lóe lên rồi vút tắt, trong không khí lan tỏa mùi khói thuốc, cô sợ hãi tay nắm vào tay nắm cửa cố mở ra.

- Vô ích. – Một giọng nói băng lãnh cất lên khiến toàn thân cô run rẩy khựng lại: - Cánh cửa dùng bằng mặt mã cô có tốn công cả đời vẫn chưa mở được ra.

- Ông...ông...ông là ai. – Thật lâu sau cô cố gắng mới phát ra được tiếng nói, cô cố gắng ngồi dậy.

- Cô phải được thông báo trước người cô sẽ phục vụ chứ? - Trong bóng tối đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo nhìn cô, người đàn ông bí hiểm nhìn rất rõ con người cô đang run lên vì sợ, hần dụi tàn thuốc xuống gạt tàn, đứng dậy chậm rãi tiến về phía cô, trong bóng tối cô không nhìn thấy gì ngoài một màu đen cho tới khi nghe tiếng nói lạnh giá cất lên bên cạnh khiến cô giật mình. – Cô sợ tôi đến vậy sao?

Bàn tay hần túm lấy cổ tay của cô cho hướng về phía hần, cô vẫn không nhìn thấy hần ngoài một màu đen tối.

- Ngoan ngoãn hầu hạ bổn thiếu gia ta. - Dứt lời hần mạnh bạo dứt cút áo cô, tiếng cúc bay vào cửa kim loại kêu leng keng thật lạnh người.

- A...không, đừng xin ông tha cho tôi...a...

Hần túm lấy tay cô giữ chặt, giọng nói pha chút giận giữ: - Tốt hơn cô ngoan ngoãn mà nghe lời, một con điếm như cô đã bước chân vào hộp đêm còn muốn giữ lấy tấm thân trong trắng sao?

- Không phải...không phải, tôi không phải gái...a..

Cô chưa nói hết đã cảm nhận thân dưới bàn tay lạnh lẽo thô ráp đã xâm nhập, cô vận vẹo người cố thoát, sự phản kháng càng kích thích thú tính trong hần, con dục vọng của hần bắt đầu dâng lên, hần đè lấy người cô hôn xuống bờ môi khiêu gợi, mùi thuốc lá cùng mùi rượu xâm nhập vào khoang miệng của cô, cô cố gắng phản kháng cắn lên môi hần, hần khẽ gầm nhẹ cắn lên môi cô, dòng máu mặn cùng nước mắt hòa cùng nhau, hần xé rách quần áo của cô, cúi xuống hôn nhắm nháp mon chớm rồi dùng lại cắn vào tai cô, hơi thở nóng bỏng của hần ngập tràn con dục vọng:

- Cô rất thơm máu cũng rất ngọt, tôi thích. – Dứt lời hần cúi xuống cắn thật mạnh lên bầu ngực căng tròn của cô khiến cô đau đớn kêu lên, càng vùng vẫy khiến thú tính hoang dại của hần trở nên mạnh mẽ, khuôn mặt hần chạm lên ngực cô thật lạnh lẽo, cô muốn cào cấu vào khuôn mặt nhưng nhận ra hần đeo mặt nạ, cơ thể hần thật căng cứng, bao nhiêu phụ nữ cùng hần quần quýt nhau ở trên giường chưa ai đem lại cảm giác kích thích mãnh liệt như cô đem lại cho hần, bản tính nguyên thủy của hần trỗi dậy, hần nhanh chóng thoát khỏi quần áo vướng víu, muốn giải phóng con dục hỏa đang bùng cháy trong người, không ngần ngại đầu hần mạnh bạo thô lỗ tiến thẳng khiến cô gào thét, cảm giác thân dưới như bị xé đôi, nước mắt không ngừng rơi, hần thoáng nhíu mày.

- Thì ra lần đầu, tại sao cô không nói sớm?

- Tha cho tôi, xin ông...a..

- Yên tâm, tôi sẽ nhẹ nhàng rồi cô sẽ thích ứng ngay thôi.

Có vẻ hần nhẹ nhàng hơn, hần dừng lại và mon chớm bờ môi, thể xác để cho cô thích ứng, mặc cô đã van nài hần đều bỏ ngoài tai vẫn nhẹ nhàng hôn lên những vùng nhạy cảm trên cơ thể cô, cô co người lại, cô hận cái thân xác này tại sao rất mẫn cảm với những cử chỉ nhẹ nhàng đầy kích thích đó, hần cúi xuống hôn cô khiến toàn bộ lời cô muốn nói nuốt vào trong, bàn tay hần không ngừng di chuyển trên cơ thể, thân thể cô khẽ rung mình ớn lạnh, khoe môi hần khẽ nở nụ cười hài lòng khi biết cô đã bị hần làm mê muội dần chìm vào con dục vọng, cô hận bản thân không nghe theo não bộ, cơ thể vì thế mà phối hợp cùng hần, từng đợt sóng khoái cảm này đến đợt khoái cảm khác mà hần vuốt ve kích thích cơ thể của cô, hần rất có kinh nghiệm trong chuyện này, hần một nhào nằm trên người cô, cảm nhận được giọt nước mắt của cô chảy dài trên gò má, hần vỗ vai.

- Ồn rồi. – Hần đứng dậy đi vào phòng tắm để loại bỏ dư âm của cuộc hoan ái vừa diễn ra, thân xác cô đau rã rồi cô ngồi ôm gối khóc không thành tiếng, trái tim cô đã chết kể từ giây phút này?

Tiếng nước chảy ngừng từ lâu, cô cảm nhận được mùi bạc hà bay vào trong khoang mũi, hần đứng trước mặt ném cho cô một bộ quần áo sau đó rời đi, ra đến bên ngoài gặp Lý Nam Vương từ thang máy đi lên, Lý Nam Vương nhìn hần xong mỉm cười thân thiện: - Người anh em, người mà tôi đưa tới phục vụ hài lòng chứ?

- Không tồi. - Hần nhún vai trả lời.

- Khải Huy anh về nước không nói với tôi một tiếng nào, câu đầu tiên chào hỏi tôi bằng cách tìm hơi đàn bà.

Khải Huy (người đeo mặt nạ) khoe môi hơi nhấc: - Cũng như cậu, thiếu hơi đàn bà không thể sống.

Nam Vương nhìn khoe môi Khải Huy sung lên cũng đủ biết cuộc hoan ái vừa trải qua, dưới lớp mặt nạ màu bạc ẩn nấp đôi mắt lạnh lẽo nhưng thỏa mãn, Khải Huy là nhân vật có tầm cỡ ảnh hưởng rất lớn trong giới thương trường cũng như trong thế giới ngầm, Khải Huy rất ít khi bỏ mặt nạ ra khỏi khuôn mặt, chưa ai biết bộ mặt thật của Khải Huy ra sao? ngồi trò chuyện với Khải Huy một lúc, hần đứng dậy bước đi sang phòng kế bên, cánh cửa mở ra mùi hoan ái khi này sộc lên mũi hần, có thể nói cảnh kích thích vừa qua đi thật mạnh bạo và mãnh liệt.

Tách...ánh điện bật lên, hần nhìn thấy cô ngồi co người vào một góc, trên cơ thể không một mảnh vải che thân, chân tay một màu tím thâm do cuộc hoan ái để lại, ánh mắt hần dừng lại ở đôi chân thon dài có một vết máu chảy dài.

Cô hốt hoảng trong người lại dâng lên vì run sợ, con nắc nhen trong cổ họng không thể kìm lại, trong cơn mất thớ ngây một mảnh hoang dại thấy rõ,

cũng đủ biết cô vừa trải qua một cơn sợ hãi như thế nào? Cô lùi về sau khi hắn tiến lại gần, cơ thể cô như nhói nhưng cô vẫn cố lê dưới sàn nhà lạnh buốt, cơ thể trắng hiện lên những vết thâm đen thật phản cảm, ở cô lộ ra những đường cong khiêu gợi, hắn đứng trước bộ ngực căng tròn còn in dấu răng màu đỏ chói, cô vội che đi.

- Không được qua đây... - Cô trở nên hoang mang hoảng sợ, hắn túm lấy tóc cô kéo dãn, bộ quần áo rơi ra để lộ toàn bộ cơ thể trần trụi hiện hữu trước mắt hắn, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn cô rít lên từng lời bằng lạnh:

- Cô từ bây giờ sẽ làm việc tại Đạm Mê, phục vụ khách chính là công việc của cô?

- Không... làm ơn tha cho tôi...

- Tha ư? Cô nói buông tha nghe dễ quá nhỉ, giọt nước mắt của cô liệu có xóa đi hết sự đau khổ trong tôi không, giọt nước mắt của cô có đem cô ấy trở về bên tôi không? Vui vẻ lên, tôi không muốn thấy bộ mặt đau khổ của cô, cô thật ghê tởm, cô không nghe lời tôi sẽ tiêm một loại chất kích dục vào người cô, chỉ cần gã đàn ông nào chạm lên người cô, cô sẽ có cảm giác muốn cùng họ mây mưa.

- Không... không...

- Ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay tôi cho cô nghỉ ngày mai, sẽ chính thức công việc của cô. – Hắn đẩy mạnh cô ngã xuống sàn sau đó bỏ ra ngoài, cô chỉ biết ôm gối bật khóc thương cho số phận của mình khi bị rơi vào tay ác quỷ, cuộc sống như vậy không biết bao giờ mới chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Khách Làng Chơi

Người quản lý trong hộ đêm đưa cô tới một phòng thay đồ theo lệnh của hắn, trong phòng thay đồ rộng rãi có hơn mười vũ nữ đang thay đồ, thấy cô họ dừng lại nhìn, một cô gái nhuộm tóc màu đỏ, trên người mặc chiếc áo ren mỏng có thể nhìn thấy rõ bộ ngực căng tròn, cùng với chiếc quần không thể ngắn hơn được nữa, đôi chân dài gác lên chiếc bàn trang điểm, cô ta nhả khói thuốc xong nhìn cô rồi lên tiếng, giọng lạnh lẽo không chút thân thiện cất lên.

- Linh mới à anh Giang?

- Ông chủ có lệnh nhờ cô đào tạo chăm sóc cô ta giúp? Các cô nhanh lên trang điểm lễ mề quá, khách đang đợi kìa, hôm nay ai múa mở màn vậy?

- Là em – Một cô gái ăn mặc sexy đi tới cô ta có ngoại hình thật đẹp, dáng người nóng bỏng khiến bao người phải thèm, cô ta chắc bằng tuổi cô, cô gái tóc tên là Kiều, dụi mắt thuốc xuống gạt tàn sau đó đi đến phía cô, Kiều quan sát cô, vươn bàn tay túm lấy cằm của cô bóp khá mạnh, cô nháu mày thoáng đau.

- Khá xinh, ngoại hình đẹp, chân tay cô rất đẹp điều này chứng tỏ cô rất sung sướng, nói đi vì sao dẫn thân vào nghề này?

- Tôi...tôi...

Kiều nhắc môi lạnh lẽo nhìn cô: - Tiền, đúng không, ở Đạm Mê một tối của cô thu nhập rất cao, nếu cô được phục vụ các khách quý tiền họ bao cho cô rất nhiều.

- Chỉ...- cô vội nắm lấy tay Kiều ánh mắt cầu khẩn van xin: - Giúp em trốn khỏi đây...

- Không phải do cô tự nguyện sao?

- Họ ép em

- Cô Nhã, đem rượu lên phòng số 13. – Người quản lý thò đầu vào lên tiếng, cô cầu khẩn nhìn Kiều trong lòng cô dâng lên sự sợ hãi, chuyện của ngày hôm qua khiến cô trở nên sợ, Kiều chỉ lắc đầu sau đó bước đi.

Đứng trước cửa phòng số 13 chân tay cô không ngừng run, Kiều đẩy cô đi vào, trong phòng cảnh đầu tiên đập vào mắt là cảnh nóng bỏng khi một gã râu hùm đang mần mẽ bầu ngực của tiếp viên, bên cạnh có hai ba người đàn ông đang bàn chuyện làm ăn, một người trong đó cô nhận ra chính là hắn Lý Nam Vương, bên cạnh là người đàn ông khoảng 35 tuổi, trên mặt người đàn ông toát lên vẻ phong trần, nhưng trong con mắt lạnh lẽo không thể đoán được hắn đang nghĩ gì, hắn ta được duyệt phải danh sách mỹ nam, nhan sắc của hắn cũng chẳng kém gì Lý Nam Vương, khuôn mặt của cả hai như được vẽ ra rất hoàn hảo đến từng cm, bên cạnh cũng có một thiếu niên, vị thiếu niên này được vào danh sách mỹ, chỉ có điều cậu ta có dáng người mảnh khảnh ốm yếu, trong đôi mắt cậu ta hiện lên một tia lạnh lẽo, bên cạnh còn có một gã đang vui vầy cùng mấy cô phục vụ, bàn tay mấy gã tranh thủ sờ soạng một chút trước khi bàn công việc chính.

- U, anh à, lúc nữa đã đi, bây giờ uống với em một ly nè. – Cô tiếp viên nũng nịu lắc lắc cánh tay gã, gã mập cười ha hả, sau đó nhéo má cô gái rồi uống

cạn ly rượu trên tay.

Hắn phóng tia nhìn lạnh lẽo về phía cô, ánh mắt như ra lệnh khiến cô sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau, Kiều đẩy cô lên phía trước sau đó tiến về phía hắn mỉm cười rồi ngồi xuống rót rượu vào ly cho hắn.

- Hôm nay tôi sẽ hầu rượu ngài đây, lâu không gặp uống với tôi một ly.

Hắn không nói gì, phóng tia nhìn lạnh lẽo về phía cô, mồ hôi trên người cô bắt đầu chảy ra, người đàn ông bên cạnh hắn phóng tia nhìn hứng thú nhìn cô, ánh mắt hắn ta rà soát trên người cô một cách tìm tòi, cô vội lấy tay che đi phần ngực đã hở phần nửa do cổ áo quá rộng, trên ngực còn hiện lên dấu răng của cuộc ân ái để lại, môi hắn ta thoáng nhếch, hắn ta lên tiếng.

- Là cô. – Hắn chỉ tay về phía cô, cô sợ hãi lùi về phía sau, mấy cô gái phóng cho cô tia nhìn ghen tị, ai cũng biết Lâm Phàm là người có địa vị trong xã hội, hơn nữa lại là người rất phóng khoáng trong việc chi tiền bao cho các cô gái, hắn ta ngoắc ngón tay ý nói rằng “hãy lại đây”, Nam Vương hất hàm ra lệnh, lời cảnh báo hôm qua vẫn còn vang vọng bên tai cô, cô chậm chạp tiến về phía hắn ta, hắn ta vươn bàn tay tóm lấy cổ tay cô kéo ngồi xuống bên cạnh.

- Tôi chọn cô ta đêm nay. – Lâm Phàm lên tiếng.

- Anh có vẻ hứng thú với cô ta (?) Nam Vương lên tiếng hỏi

- Ừ. - Lâm Phàm cúi xuống nâng cằm cô rồi nói: - Bây giờ cô sẽ là người của tôi, ngoài lên giường cùng tôi ra cô không được phép lên với bất kì một gã đàn ông nào khác.

- Tôi...tôi...

- Cô phải thấy vinh hạnh khi trở thành người phụ nữ của tôi, rất nhiều người muốn mà không được, rót rượu đi.

Bàn tay cô run run cầm lấy chai rượu rót ra ly vì run sợ mà rót ra ngoài đổ lên bộ tây phục màu trắng, cô hoảng hốt vội lấy khăn lau đi, do luống cuống chiếc ly trên bàn đổ cô cúi xuống thu dọn, mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm vào tay cô mặc kệ, bàn tay vẫn nhanh nhẹn nhặt lấy, Lâm Phàm nín thở nhìn xong hắn nắm lấy tay cô kéo lên.

- Nhìn tôi cô sợ đến thế sao? rót ly khác.

Tay cô vẫn nắm chặt lấy chai rượu cố rót cho đầy ly, Lâm Phàm cầm ly rượu trên tay uống một hơi sau đó tóm lấy cằm cô rồi cúi xuống hắn đẩy toàn bộ số rượu sang khoang miệng cô, cô cố đẩy thứ chất lỏng đang thiêu cháy cổ họng cô ra ngoài nhưng hắn đã chặn bằng nụ hôn, rượu toàn bộ cô phải nuốt xuống.

- Cô dám từ chối thiện ý của tôi sao?

Mấy phút sau còn thắm vào người cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhìn một người thành hai, cô đã say, Lâm Phàm nhìn bộ dạng cô say nhìn thật kích thích, Lâm Phàm ôm lấy cơ thể mềm mại của cô sau đó tiến về phía bên trái, ở đó trong một gian phòng tối cánh cửa đóng lại, hắn nhìn theo rồi quay lại nhìn mấy ông bạn làm ăn tiếp tục bàn luận công việc.

Khá lâu sau Lâm Phàm mới xuất hiện ngồi xuống vị trí cũ, mấy tay bạn làm ăn lên tiếng trêu chọc.

- Ngài Lâm tôi thấy ngài vào trong đó khá lâu nha, chắc là mãnh liệt lắm hả?

- Cô ta, tôi thích, nghe tiếng cô ta rên rỉ dưới thân thật sự rất thú vị, chưa bao giờ tôi hài lòng như vậy, xem ra có thể cho cô ta đi bên cạnh.

- Không được. – Hắn lên tiếng khiến mọi người nhìn vào: - Cô ta là cây hái ra tiền của hộp đêm tôi đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mua cô ta về, để cô ta theo anh tôi chẳng trắng tay sao?

- Cậu cần bao nhiêu tiền?

- Hahaha...anh Lâm, anh nghĩ tôi thiếu tiền như vậy sao?

- Nghe có vẻ thú vị, xem ra nếu muốn tôi lại phải tới đây rồi, nhưng tôi muốn cô ta ngoài phục vụ tôi ra thì không được phục vụ bất kì gã đàn ông nào?

- Điều này còn phụ thuộc vào cô ta xem có ngoan ngoãn hay không đã, không bàn tới chuyện này, hãy tiếp tục công việc của các ông đi, các cô có thể lui ra ngoài.

Các cô gái bèn lui ra ngoài sau đó đóng cửa lại, căn phòng trở nên im lặng.

Sau cuộc bàn tán làm ăn, mấy gã đàn ông lại tiếp tục cuộc chơi, từ đầu đến cuối cậu thanh niên không hề lên tiếng, cậu chỉ im lặng lắng nghe cuộc thảo luận, trong tay mấy bạn làm ăn đều có hai ba cô chăm sóc, còn cậu ta trên tay ly rượu tào nhả lặng yên nhắm nháp, trong con mắt lạnh lẽo không hề gọi lên một cảm xúc, không ai biết cậu ta đang nghĩ gì, ánh mắt chỉ nhìn vào ly rượu đỏ trên tay, còn hắn và Lâm Phàm nói chuyện công việc, cô gái ngồi bên cạnh Lâm Phàm luôn bàn tay mềm mại vào bên trong áo sơ mi của Lâm Phàm ngịch ngợm.

- Cô muốn sao? – Lâm Phàm lên tiếng hỏi, cô gái nũng nịu nguyt dài: - Để lúc nữa, cô có thể sang bên kia đợi tôi. – Dứt lời Lâm Phàm nhét tiền vào giữa ngực của cô gái và không quên hưởng thụ.

- Ừm...ghét cái anh này ghê! – Cô gái nũng nịu đẩy nhẹ Lâm Phàm vờ e thẹn, Lâm Phàm cười phóng khoáng, tay chạm lên đùi trên trắng nõn của cô gái bốp nhẹ, sau đó vỗ mông.

- Cô lui ra đi.

Cô gái nhận tiền sau đó lui ra, hần nhìn Lâm Phàm tựa người ra ghế dơ ly rượu ra trước mặt với ý là “cụm ly”, Lâm Phàm cầm lấy ly rượu cũng dơ ra rồi uống, hần đặt ly xuống bàn nhắm mắt hưởng thụ, cô gái bên cạnh đang xoa bóp chân tay, còn cô bên cạnh đang khiêu khích trên cơ thể hần, sau đó cúi xuống cắn nhẹ vào tai hần thì thầm.

- Lúc nữa em hầu anh nhé!

Hần giữ tay cô ta lại khi cô ta cời khuy áo trên người hần ra, rồi ghì cô ta xuống ghế, phía bên kia mấy tay đối tác cũng vậy đang tranh thủ hưởng thụ, căn phòng trở nên rối loạn bởi những âm thanh kích tình, chỉ duy nhất cậu thanh niên vẫn tựa người nhìn ly rượu trong tay, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn rượu trong ly, khuôn mặt lạnh tanh không hề đỏ.

Ào...một xô nước lạnh đổ lên người của cô, cô vùng dậy cảm giác đầu tiên đem đến cho cô toàn thân thể đau nhức nhối, cô nhớ rõ khi say mình cùng một người ân ái, cảm giác kích tình khi đó khiến cô mê muội, toàn thân mềm nhũn, thậm chí cô còn phối hợp với hần ta, suy nghĩ của cô bị cắt bỏ khi có giọng nói cất lên.

- Định lười biếng sao?

Cô hốt hoảng khi nhận ra đó là hần, trên tay cầm xô nước tạt vào người cô, trên người cô lúc này không có mảnh vải che thân bởi khi nãy hần ta xong việc kéo quần rồi đi luôn, cô cảm thấy số phận của một người con gái lại khổ đến vậy, khi cần họ tìm đến còn không họ sẽ bỏ đi như một chiếc áo rách, cô kéo lấy chăn ướt che người.

- Mặc quần áo ra ngoài tiếp khách. – Hần ném cho cô bộ quần áo hở hang có thể gọi chiếc áo là áo lót được rồi, áo chỉ có hai mảnh vải che đi nửa ngực cùng với bộ váy không thể ngắn hơn, váy ngắn hở nửa mông, quần tất dạng lưới mắt cáo màu đen cùng đôi boots da cao cùng màu, nhìn bộ quần áo như vậy khiến cô muốn cắn lưỡi mà chết.

- Còn không mặc? – Hần trừng mắt, cô run rẩy nghe theo, một ngày nào đó cô nhất định sẽ thoát khỏi bàn tay quỷ, cô nguyên rửa thân xác này, đúng vậy thân xác không phải của cô, chỉ có linh hồn mới là của cô nhưng khi hành hạ lại khiến cô đau đớn cảm giác đó như chính bản thân của cô bị, cô lùi dần vào bóng tối.

- Mặc ở ngay đây. – Hần quát lớn.

Cô giật mình nấc thành tiếng, chân tay run run bắt đầu mặc, cô xoay lưng về phía hần, hần níu váy nhìn phía sau lưng cô, đẩy lưng ong, cặp mông tròn trắng mịn đầy khiêu gợi, hần chỉ Lâm Phàm và Khải Huy đều bị cô làm ê muội, thật may là hần không phải loại đàn ông dối tời mức mà muốn cùng kẻ thù ân ái, tuy trên giấy tờ hai người là vợ chồng, từ lúc cưới nhau về hần chưa một lần chạm vào người cô, ở cô chỉ càng tăng thêm sự chán ghét.

Cô không dám ngồi xuống, khi ngồi xuống sẽ bị lộ hàng, cô khép nép đứng một góc đầu cúi xuống nhìn dưới sàn, mái tóc dài đã che đi khuôn mặt của cô, nếu không đeo mặt nạ mọi người sẽ nhìn rõ khuôn mặt của cô tái xanh như thế nào, trong phòng tiếng trai gái trêu đùa cứ vang lên, mọi hoạt động trao đổi làm ăn của hần đều diễn ra ở căn phòng này, hần cũng là ông chủ của hộp đêm, bởi vậy các cô gái trong hộp đêm luôn mong ước một ngày nào đó mình sẽ trở thành bà chủ của hộp đêm này.

- Lại đây nào cưng? – Một gã nắm lấy tay cô kéo lại gần khiến cô ngã vào lòng hần, mọi người cười ha hả, cô muốn thoát khỏi tay lão mập, nhận được cái trừng mắt cô đành im lặng, tay cô nắm chặt lấy gấu váy cố kéo ra cho váy dài thêm một chút, bàn tay cô không ngừng run rẩy, lão mập nâng cằm cô cho đối diện nhìn lão.

- Cưng, rét hay sao mà run như vậy, uống rượu cho đỡ lạnh.

Lão đưa ly rượu ép cô uống, cô quay mặt đi, rượu sòng ra đổ xuống đùi trắng mịn của cô, lão cười hề hề.

- Không sao để anh, lau giúp em.

Gã cúi xuống liếm, cô giật mình khi chiếc lưỡi ướt át nóng bỏng của lão liếm trên đùi, cô vội tát cho lão, trong phòng trở nên im lặng bao nhiêu ánh mắt đổ vào, cô giật mình mới hay mình đã gây ra họa sát thân, ánh mắt lão trở nên nổi giận.

Bốp...cô bị lão tát cho thật mạnh khiến cô bị ngã xô ra ghế, lão bỏ nhào tới đè lấy cô: - Con đĩ, mày đã đặt chân vào đây làm đi còn đòi hỏi thanh cao há, một con đĩ như mày lẽ ra phải nằm ngửa dưới thân đàn ông mà rên rỉ, thấy đẹp thì tao chọn, hôm nay tao sẽ ày biết phải rên như thế nào?

- Buông ra... - Cô vùng vẫy chống cự, cô đã bị hai lần làm nhục, cô không thể để lần thứ ba như vậy đã quá đủ, lão đè cô ra bàn tay thô lỗ bốp thật mạnh ngực, cô vẫn vùng vẫy khuê lung tung, cô nắm được chai rượu không nghĩ ngại gì đập mạnh vào đầu lão, chai rượu vỡ, màu rượu hòa cùng màu máu chảy xuống ghế sofa màu trắng, lão vội buông cô ôm lấy đầu gào thét, cô sợ hãi lui dần rồi ngã xuống đất, toàn thân cô không ngừng run rẩy, cô đang sợ đây là lần đầu cô đánh người, hần búng tay, từ trong bóng tối một vệ sĩ bước ra lôi cổ cô đứng dậy.

Mày kiểm kê núm lại, hần không biết nên khen cô hay không, bởi kẻ mà cô ra tay chính là chủ ruột của cô, lẽ nào cô không nhận ra chủ của mình, còn lão ta không nhận ra là đúng rồi bởi trên gương mặt cô đeo mặt nạ da người, mặt nạ rất kì công sáng chế, hần vốn ý định dùng vào việc khác nhưng không ngờ lại áp dụng vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sự Nhục Nhã

Rầm...rầm...rầm...cô liên tục đập vào cánh cửa, bàn tay thâm tím cô không cảm nhận được sự đau đớn, vết thương trên tay chưa lành lặn lại vết thương mới trên da lại đến.

- Mở cửa...mở cửa ra...

Cánh cửa phòng mở ra, hần bước vào, cô vội lùi vào trong có thể thấy cô sợ hần như thế nào, không nói một lời hần túm tóc cô, lôi thẳng vào trong nhà tắm xả nước ra bồn, không một lời báo trước hần dìm đầu cô xuống bồn tắm, cô vùng vẫy, nước chảy vào khoang mũi, miệng cay xè, cho tới khi cô không còn có sức phản kháng hần mới chịu nhấc đầu cô ra khỏi bồn tắm hướng khuôn mặt tái xanh của cô nhìn vào hần, hần lạnh lẽo rít lên.

- Tôi nên khen cô hay nên trách cô đây, tài diễn kịch của cô ngày càng giỏi.

- Xin ông...tha cho tôi...tôi không phải...a...

Không để cô nói hết câu, hần tăng lực vào bàn tay kéo tóc cô thật mạnh cho sát gần tới mặt hần, mặt hần vào cô chỉ cách nhau 20cm, trong con mắt hần hiện lên sự tức giận, hần gằn lên từng câu, từng chữ một.

- Xin - ư, cô - cầu - xin - tôi - thì - được - cái - gì, muốn xin khi nào tôi cho cô xuống địa ngục mà xin em gái tha thứ cho cô, cô quá độc ác đấy, ngay cả chủ ruột còn dám xuống tay, may cho lão ta không bị thương nặng, lão đang muốn kiện cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ tha cho cô vụ này sao, tôi mất một khoản tiền để lấp miệng lão ta, bây giờ cô tính sao?

- Tôi...

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt sợ hãi đó, lúc trước cô gây ra cô có nghĩ đến không, nghe đây, nếu cô còn phản kháng hay cự tuyệt lại khách, hãy nhớ tới hậu quả của cô rất thê thảm.

Đứt lời hần bóp miệng cô, tống vào bên trong họng một viên thuốc bất ép cô nuốt xuống, hần buông cô ra sau đó lôi cô ra ngoài, đẩy lên giường, cô thu người sợ hãi vội ôm lấy đầu gối, hần khinh miệt nhìn cô.

- Cô nghĩ tôi đối tới mức thềm cô sao?

Đứt lời hần bước đi, trong người cô lúc này có một loại cảm giác lạ xâm nhập, cơ thể bắt đầu khó chịu, nhất là thân dưới cảm thấy khô khan thềm khát, mồ hôi trên người cô toát ra, tay chân cô không thể ở yên, tự xoa nắn cơ thể thềm một cái chạm của đàn ông, cô cố cắn răng chịu đựng, thuốc này có tác dụng rất lớn, cô không thể chịu đựng thềm, trên người quần áo đã thoát ra gần hết, cảm giác này cô muốn, cô loạng choạng bước vào nhà tắm với hy vọng nước lạnh sẽ làm giảm bớt cơn dục hỏa, cô đã nhầm dòng nước mát lạnh càng kích thích khiến cô không thể nào chịu nổi, đôi môi vì chịu đựng đã cắn bật cả máu, đôi môi cô khô vì thềm khát, cô muốn, rất muốn để giải tỏa, không được cô phải đi cầu xin hần cho thuốc giải, cô sẽ nghe theo hần miễn sao không phải uống loại thuốc này.

Cô loạng choạng đi tới cửa, cánh tay vô lực không thể đập lên cánh cửa, cô chịu không nổi gục ngã xuống cổ đứng dậy, tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng.

Cánh cửa mở ra, Vương Đình nhìn thấy cô nằm bất tỉnh dưới sàn, trên người quần áo hầu như không còn nguyên vẹn, trong tim Vương Đình chợt nhói lên một niềm đau khó tả, không nghĩ ngợi gì Vương Đình lao tới, Vương Đình tới phòng cô vì thấy hơi lo lắng nên đến để xem nhưng không ngờ lại thấy cô như vậy.

- Thanh Nhã, cô sao vậy, tỉnh lại nào?

Bàn tay mát lạnh của Vương Đình chạm lên cơ thể nóng bỏng của cô, cơ thể cô như mảnh đất cần khi gặp được nước, cô vội tới ôm lấy Vương Đình, bị bất ngờ khiến Vương Đình ngã lún ra đất, không chút báo trước cô hôn lên đôi môi ướt át của Vương Đình một cách mãnh liệt và khao khát, Vương Đình ngây ngốc vì hành động của cô rồi cố thoát nhưng cô giữ chặt lấy, hơi thở nóng bỏng đầy kích dục của cô phả vào mặt Vương Đình, giọng nói đầy mê mị cất lên trong hơi thở đứt quãng.

- Tôi...muốn...cho...tôi...làm ơn...

Vương Đình dờ khóc dờ cười bởi lần đầu có người phụ nữ cầu xin như thế, cô tham luyến bờ môi ướt át của Vương Đình hôn ngấu ngiến, cảm giác này

khien cô dễ chịu hơn, cơ thể cô như vậy không ngừng cọ sát để tìm một chút thoải mái, dưới sự mãnh liệt của cô Vương Đình không thể kháng cự sự quyến rũ, công nhận rằng cô rất quyến rũ, nhất là con mắt khi chìm trong dục vọng thật là lắng lơ đầy kích tình, bàn tay mềm mại của cô chạm vào cơ thể khỏe mạnh của Vương Đình như rần nước lũ lách và mơn mề đùa nghịch, trước sự khiêu khích của cô, Vương Đình không thể nào kháng cự, không thể kìm nén bản thân, bởi Vương Đình cũng là một gã đàn ông cũng có những ham muốn mãnh liệt, trong 28 năm nay đây là lần đầu Vương Đình quan hệ thể xác, tệ hại hơn lại là quan hệ với vợ của ông chủ.

Cô rất muốn sự đáp trả của Vương Đình nhưng Vương Đình nằm yên bất động, người cứng như một cái xác chết không biết làm gì, cô nóng lòng giật đứt cúc áo sơ mi trắng của Vương Đình, trước mặt cô để lộ cơ thể săn chắc khỏe mạnh, trên ngực có một vết sẹo dài mờ điều này càng tăng thêm sức hấp dẫn, cô cúi xuống hôn lên cổ, lên tai rồi xuống ngực, Vương Đình không chịu được cảm giác trào dâng trong người.

- Anh là đàn ông hay đàn bà?

Bất ngờ giọng nói của cô vang lên trong căn phòng vắng lạnh.

- Tôi...

- Đàn ông gì mà cứng đờ như khúc gỗ vậy? làm gì đi chứ, ôm hôn tôi này – Dục vọng khiến lý trí của cô mê muội, cô không biết mình vừa nói gì.

Có thể cười được không? Vương Đình chết lặng, mặt méo mó đến tội, và giật mình khi cô chạm xuống thân dưới nơi mà nhạy cảm nhất của đàn ông đang ngẩng đầu đi lên, Vương Đình vội nắm lấy tay cô đẩy ra rồi ngồi dậy, đứng lên đóng cửa phòng lại.

Vương Đình lúc này rất muốn cô, ai bảo cô rất khiêu gợi, ai bảo cô là người nhóm lửa khi lửa đã bén rom sẽ bùng cháy, kẻ khiêu khích phải nhận được sự trừng phạt, mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì đi nữa, trước hết làm cái việc phải làm rồi tính sau, không nói trước Vương Đình bế cô lên đi thẳng về phía chiếc giường rộng lớn, đôi môi ướt át đầy sức sống mãnh liệt truyền sang đôi môi khô cần của cô, cô tham luyến hôn lấy, cô ôm cổ Vương Đình thật chặt, Vương Đình mau chóng thoát ra khỏi bộ quần áo vướng víu, cả hai cùng vật lộn trên giường, chiếc ga trải giường theo đó mà rơi tung một góc rơi xuống đất, tiếng thờ gấp hòa cùng những tiếng kêu rên rỉ, quả thực Vương Đình rất mệt khi một trận kích tình qua đi, nhưng cô còn chưa đủ, càng ân ái khiến cô càng ham muốn càng đòi hỏi cao hơn, cô hành hạ đôi môi Vương Đình sưng đỏ, Vương Đình giữ tay cô lại.

- Cô vẫn chưa thỏa mãn sao?

- Tôi thấy càng khó chịu, tôi rất muốn xin anh giúp tôi đi... - Ánh mắt cô là loi đầy mê hoặc, nóng bỏng mà kêu gọi.

- Ông chủ đã cho cô uống...

Vương Đình bỏ lửng lời nói, đây là loại thuốc mà bấy lâu nay hẩn cho người nghiên cứu để áp dụng với Thanh Nhã, thuốc khi uống vào sẽ phải ân ái rất nhiều với đàn ông khi đó mới thỏa mãn, nếu như vậy thân xác của cô khi hết thuốc sẽ không chịu đựng được đau đớn, trong cơn mê Vương Đình xoẹt lên tia đau thương, chỉ còn cách...

Vương Đình không nói lời nào nhìn cô, dáng người nhỏ nhắn vì kích tình mà ửng đỏ nhìn rất mê hoặc lòng người.

- Thanh Nhã – Vương Đình lên tiếng.

Cô không nhìn Vương Đình mà nhìn vào bộ ngực của Vương Đình đầy thềm khát, cô nuốt khan miếng nước bọt.

Bóp...

Vương Đình giáng xuống sau gáy cô một đòn đánh thật mạnh, đầu óc cô đau đớn choáng váng rồi ngã vào trong vòng tay khỏe mạnh của Vương Đình.

- Tỉnh dậy cô sẽ đau đớn, nhưng đây là cách tốt nhất.

Vương Đình vuốt mái tóc che đi trước trán của cô, sau đó đặt xuống giường và không quên mặc quần áo cho cô, Vương Đình mặc quần áo xong, nhìn cô một lần.

- Xin lỗi, khi tỉnh dậy cô sẽ không nhớ ra chuyện giữa hai ta.

Bàn tay Vương Đình đặt lên tâm mi của cô, sau đó nhắm mắt lại tập trung, Vương Đình có một dị năng bẩm sinh chính là xóa đi ký ức hay còn gọi là thuật thôi miên, nhưng thuật thôi miên của Vương Đình cao tay hơn mấy chuyên gia tâm lý một chút, chuyện này ngoài hẩn ra sẽ không còn một ai biết.

Vương Đình đóng cửa phòng sau đó vội rời đi, vừa đi khỏi hẩn bước tới, trước cửa phòng có năm gã đàn ông da đen, trong bóng tối có thể bảo họ hét rằng ra để làm đèn pha. Hẩn ra hiệu cho năm gã dừng lại, hẩn bước vào phòng, trên giường có ngủ một cách ngon lành, mảy kiếm hẩn nhú lại, lẽ ra giờ này cô phải vật lộn giữa cơn dục vọng mới đúng, không biết ai đã phá hỏng cuộc vui của hẩn, ánh mắt hẩn rà sát xung quanh, hẩn cúi xuống nhặt chiếc khay cái cả vạt, đôi mảy kiếm nhú lại khi nhận ra chiếc khay cái của Vương Đình, hẩn tức giận không nói một lời nào xoay người ra ngoài, bàn tay hẩn nhanh tay lướt trên bàn phím ấn một dãy số quen thuộc.

Trong một căn phòng xa hoa rộng lớn ở hộp đêm, không khí trong phòng thật lạnh lẽo quý dị, ánh sáng đèn điện mờ nhạt không thể chiếu rõ khuôn mặt hẩn, dáng người cao to ngồi ở một bên ngoài ánh sáng, một bên trong bóng tối khiến hẩn trở nên lạnh lẽo hơn, hẩn phóng tia nhìn thăm dò nhìn Vương Đình, một kẻ không ham mê tử sắc vậy mà không thể cưỡng lại trước sự quyến rũ của cô, xem ra hẩn đã xem thường khả năng diễn xuất của cô.

Vương Đình không nói năng gì, vẫn quỳ dưới sàn nhà đầu cúi xuống để nhận sự trừng phạt, Vương Đình sẽ biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, không một ai có thể qua nổi ánh mắt của hắn, Vương Đình tâm phục khẩu phục hẳn chính là lãnh ý trên cơ thể hắn tỏa ra luồng khí của bậc đế vương có thể trấn áp, áp bức được đối phương phải nghe theo.

- Cậu biết mình phải tự xử lý như thế nào? – Thanh âm hần cất lên cảm tưởng như vọng ở cõi âm hiện về.

- Cảm ơn ông chủ đã tha mạng, Vương Đình tôi biết mình phải làm gì?

Vương Đình dịch chuyển mũi chân, con dao được giấu dưới mũi giày bật ra, không chút do dự cầm con dao sắc nhọn đâm thẳng vào ngực phải, đây là cách trừng phạt mà hắn dành cho Vương Đình, dòng máu đỏ tươi theo đó mà văng ra, Vương Đình cắn răng chịu đau, đây là hình phạt mà hắn dành cho Vương Đình ở mức nhẹ nhất.

- Có thể lui – Hần phát tay, Vương Đình đứng dậy lui ra ngoài, ra đến ngoài Vương Đình cắn răng chịu đựng rút mũi dao và đi về phía phòng của mình, ở đó đã có người đợi để trị thương.

- Cậu mau ngồi xuống để tôi trị thương cho – Cậu thanh niên trẻ nhìn có vẻ hơi ẻo là đang đùa móng tay, thấy Vương Đình bèn lao tới, trên người cậu ta tỏa ra toàn mùi hương nước hoa của phụ nữ.

- Không cần, cậu lui ra đi – Vương Đình gạt tay cậu ta ra, ai cũng biết cậu ta nhiễm sắc thể nữ một chút, ngoại hình lại là đàn ông, cậu ta rất thích Vương Đình có thể gọi là yêu, Vương Đình thì chán ghét không muốn nhìn thấy - Bảo An là tên của vị bác sĩ nửa nam nửa nữ - Bảo An rất giỏi về y thuật, vì thế mà hắn mới cho Bảo An ở lại để chăm sóc anh em trong đội vệ sĩ.

- Ui trời ơi, nhìn vết thương của cậu kia, chảy máu nhiều lắm, không băng bó kịp chảy máu ra hết đó phải làm sao đây? – Bảo An giọng nói nửa nam nửa nữ cất lên.

- Tôi muốn yên tĩnh, cậu đang làm phiền tôi đây – Vương Đình đẩy Bảo An ra ngoài đóng cửa lại, Vương Đình không muốn trị thương vì muốn giữ lại vết sẹo, vết sẹo vì cô mà có Vương Đình muốn giữ lại khoảng khắc đẹp đẽ ấy, một khoảng khắc về cô, người có ảnh hưởng tới tâm trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nửa Ngày Bình Yên

Sáng hôm sau cô dậy mắt tỉnh dậy, đêm qua cô ngủ rất ngon, cô ngồi dậy khẽ nhăn mặt, sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn không những thế toàn thân đau nhức, cô giật mình khi nhìn vào cánh tay toàn vết thâm, đôi mày khẽ nhíu lại để nhớ chuyện gì đã xảy ra nhưng vô ích, điều kì lạ là cô cảm thấy môi mình đau rất sưng tấy, cánh cửa phòng mở ra Kiều bước vào đứng trước cửa rồi tựa người vào cửa trên tay điều thuốc đang hút, Kiều nhìn cô rồi hút một hơi thuốc dài thổi vào không khí, khói thuốc lan tỏa rồi biến mất, ánh mắt Kiều rất bất cần đời mà cũng pha chút nhạo báng nhìn cô, đôi môi mỏng của khẽ cười khẩy.

- Nhìn cô có vẻ thỏa mãn? - Kiều đi tới bên sau đó ngồi xuống, đôi chân thon dài gác lên bàn trang điểm, bộ váy xê dài vắt chéo theo đó mà hở để lộ nội y băng ren nhìn rất bắt mắt, Kiều nâng cằm cô lên rồi nhả khói thuốc vào mặt khiến cô ho sặc sụa.

- Đáng tiếc cho cô, rất xinh...

Kiều bỏ lưng lờ lững nói sau đó nằm tựa ra thành giường búng tàn thuốc.

- Chị...làm việc ở đây lâu chưa? - Cô dè dặt hỏi.

- 4 năm cũng có, đã chấp nhận vào đây cô tốt nhất làm cho tốt, phản kháng chỉ thiệt cô, tôi lúc trước cũng như cô và dần dần tôi rút ra kinh nghiệm, nếu cô mãi kháng cự nhiều hình phạt nhục nhã đang chờ cô, cô nên nhớ ở trong hộp đêm này có tiền có tất cả, đàn ông chỉ cần đàn bà rên rỉ dưới thân cũng đủ hẳn thỏa mãn rồi.

Kiều quay sang nhìn cô rồi hỏi:

- Cô có thù oán gì với ông chủ sao, tại sao hẳn “tích cực” với cô như vậy.

Cô im lặng không nói, nói ra khiến mọi người bảo cô điên, cô khẽ thở dài, Kiều đứng dậy nhìn ra cửa sổ trong ánh mắt thoáng tia ưu thương vụt qua rồi biến mất.

- Cô không tính ăn vạ trên giường chứ?

Cô vén chăn rời giường, khi đặt chân xuống đất suýt nữa cô khụy ngã bởi cảm giác đau đớn truyền đến.

- Vài lần sẽ quen ngay thôi, lúc trước tôi không thể rời giường cô như vậy là quá nhẹ, nếu có kiếp sau hãy đầu thai làm đàn ông, mang kiếp đàn bà... -
Kiều dừng lại cười khẩy sau đó nói tiếp: - Chỉ làm đồ chơi cho bọn đàn ông, gái đẹp thì nó bao và chiều chuộng cũng như một bà hoàng hết thời coi như rẻ rách, sống trong hộp đêm nhìn bộ dạng hiền lành của cô rất khó sống sẽ luôn bị kẻ khác ức hiếp, mạnh sống yếu chết tất cả cũng chỉ vì tiền vì cuộc sống mưu sinh, nhanh lên thay đồ mà tới quầy bar nếu không sẽ bị ăn mắng.

Vệ sinh qua loa cô bước ra khỏi phòng tắm bên ngoài có một người lạ, cô giật lùi vào trong thì cậu ta cất tiếng ẻo là vang lên.

- Tôi không làm gì cô đâu.

- Anh...anh...tới đây làm gì?

- Đồ quý, kêu tôi bằng chị, bằng chị nghe chưa, nhìn mà thấy ghét hừ...

Vừa nói cánh tay Bảo An vung lên rất dẻo như múa, cô thấy ón lạnh bởi cách ăn nói nửa nam nửa nữ, cô quan sát kỹ Bảo An - Bảo An đáng người mảnh khảnh cao gầy, ăn mặc hơi chút lẻo lết, lông mày kẻ cong vút, đôi môi mỏng hồng hào, Bảo An cũng thuộc vào hàng mỹ nhân nam.

- Đồ quý cái, cô là khác tính mà, vì cô mà Vương Đình không chịu trị thương nếu có điều gì xảy ra tôi không để cô sống yên đâu.

- Vương Đình, anh ta...

- Hừ...anh ta...

- Cậu im đi - Bên ngoài giọng nói lạnh lẽo của Vương Đình truyền tới, Bảo An đi tới bên giọng đầy trách móc.

- Tôi bảo cậu nghỉ ngơi kia mà nếu không vết thương...

- Nhiều chuyện, đi ra ngoài.

- Tôi chỉ lo lắng cho cậu, vết thương trên người cậu rất sâu...

- Ra ngoài - Vương Đình lạnh lùng lên tiếng, Bảo An miễn cưỡng nghe theo trước khi ra không quên mắng cô một câu “Đồ quý cái, làm gì cậu ta thì xem chừng...hừ...” Vương Đình ôm lấy ngực phải quay ra ngoài, cô vội lên tiếng khi thấy trên ngực có thắm máu, Vương Đình dừng bước nhưng quay lưng về phía cô.

- Anh bị thương?

- Không có - Vương Đình không muốn cô nhìn thấy vết thương vội rời đi, cô nắm lấy tay áo kéo lại, vết máu thấm ra áo sơ mi xanh thành một vùng rộng, cô cầm tay Vương Đình ra khỏi vết thương.

- Anh nói anh không bị thương, vậy đây là cái gì, người lúc này có chỉ trích tôi anh không trị thương, có nói do tôi mà ra, anh có thể nói cho tôi biết không?

- Đừng nghe hần...

- Vậy tại sao anh ta lại chỉ trích tôi như thế, thật ra là đã có chuyện gì?

- Cô nghỉ ngơi đi.

Vương Đình xoay đi bởi vì không dám đối diện cô, đối diện cô khiến nhớ lại cảnh kính tình tối qua, mày khẽ nhíu lại vì đau, thấy vậy cô lúi Vương Đình vào bên trong.

- Tôi xem vết thương của anh...

- Không cần - Vương Đình lạnh lùng hất tay cô ra, nhưng cô bướng bỉnh vẫn muốn xem, bản tính của cô vốn thương người, hay mềm lòng trước những ai gặp hoàn cảnh khó khăn, vì vậy cô mới tham gia công tác tình nguyện giúp đỡ những người gặp khó khăn, ngoài học hành cô vẫn đến cửa hàng của nhóm để bán đồ lưu niệm, hoặc lâu lâu giúp mẹ thống kê các mặt hàng, gia đình cô cũng thuộc vào hàng giàu có, ngoài kinh doanh các mặt hàng linh kiện điện tử, vàng bạc đá quý, anh trai cô cũng thành lập một công ty thiết kế thời trang cũng có tiếng ở thành phố Z, cha mẹ cô rất yêu thương chiều chuộng họ mặc cô làm điều cô muốn.

- Cô không hiểu được tiếng người sao? - Vương Đình nặng lời, bàn tay cô từ từ rời khỏi vòm ngực rắn chắc của Vương Đình.

Cô cúi xuống nắm tay đan nhau miệng khẽ nói: - Xin lỗi.

Một câu xin lỗi khiến Vương Đình cảm thấy khó chịu trong lòng, không hiểu vì sao lại thế, nhìn vết thâm tím trên cổ khiến Vương Đình không khỏi nhớ tới chuyện tối qua, thoáng chốc khuôn mặt ửng đỏ vội vàng xoay đi nhưng chớp trêu vì quay đi vội vã mà đầu va vào cánh cửa khiến mặt mày Vương Đình choáng váng, cô vội đỡ và quan tâm hỏi.

- Không sao chứ? Anh ngồi tạm xuống đây đi. - Cô dìu Vương đi tới ghế, thấy ánh mắt cô cứ nhìn vào vết thương trên ngực, môi nhỏ nhắn mấp máy

muốn nói điều gì đó xong lại thôi, ánh mắt của cô Vương Đình hiểu cô rất muốn xem vết thương nhưng lại sợ, Vương Đình lấy tay che miệng ho khan đã gây sự chú ý buộc cô rời ánh mắt khỏi vết thương.

- Cô...cô có băng gạc không? - Hỏi xong Vương Đình muốn tìm một cái lỗ nào đó nhảy xuống cho đỡ ân hận, đây không phải lần đầu bị thương, nhưng mờ lờ trước phụ nữ đây là lần đầu.

- A...hình như là tôi có nhìn thấy - Dứt lời cô chạy tới bên tủ y tế để xem, thật may mắn đều có băng gạc, dung dịch rửa vết thương..

Cô đặt xuống trước mặt Vương Đình đứng qua bên để chờ đợi, Vương Đình nhìn cô rồi mờ lờ: - Nếu cô cảm thấy không phiền thì giúp tôi băng lại vết thương.

- À...được. - Chỉ đợi như vậy cô nhanh nhẹn cầm lấy băng gạc cùng lọ dung dịch, cô dừng tay lại khi nhìn vào vết thương trên ngực Vương Đình: - Anh có thể tự cởi áo ra không?

Vương Đình cởi áo sơ mi ra để lộ vết thương băng bó sơ qua, trên miếng băng gạc nhuộm một vùng máu đỏ, cô dùng kéo cắt miếng băng gạc tỉ mỉ và cẩn thận chỉ sợ làm Vương Đình đau:

- Sẽ hơi đau một chút anh cố gắng chịu nhé!

- Không sao, tôi quen rồi.

- Nói như vậy anh thường xuyên bị thương? - Cô nhìn Vương Đình xong hỏi.

- Không hẳn vậy.

Viết thương để lộ ra trên miệng vết thương máu đỏ tươi theo đó mà chảy ra, cô nhủ mày lại, vết thương cho thấy đây là vết sắc nhọn gây ra, miệng lưỡi vết thương khá sâu.

- Anh bị ai đâm vậy? - Cô nhìn Vương Đình hỏi. - Vết thương khá sâu, anh cần tới bệnh viện để khâu lại vết thương nếu không vết thương khó lành sẽ dẫn đến nhiễm trùng.

- Không cần, tôi không thích mùi ở bệnh viện, cô có thể băng lại giúp tôi là được rồi.

- Vậy, để tôi khâu lại giúp nhưng sẽ đau đấy.

- Cô cũng có chút hiểu biết về y học sao? - Vương Đình nghi hoặc hỏi.

- À không, trước tôi có khâu mấy vết thương cho con chó...

- Cái gì, cô định coi tôi như mấy con chó kia đấy hả?

- Không phải thế, tôi nghĩ khâu vết thương ngoài da sẽ dễ hơn chắc cũng như khâu áo...

Hai từ cuối đầu cô cúi xuống và âm lượng mang theo cũng nhỏ dần, cô nói như để mình cô nghe tiếng, nhưng ai ngờ đã lọt vào đôi tai của Vương Đình, Vương Đình nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò sau đó nhẹ thở ra.

- Ủ, coi như da tôi như tấm áo để cô may vá vậy, nhưng may cho đẹp xấu là cô liệu hồn.

- Về khoản này anh yên tâm, tôi từng giúp anh tôi may thủ công mà.

Vương Đình một lần nữa nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, nếu nhớ không nhầm cô làm gì có anh trai, từ nhỏ tới lớn cô không làm gì hết, cơm ăn nước uống đã có người phục vụ tận nơi, Vương Đình Giật mình khi mũi kim đâm vào thịt, cô rối rít nói lời xin lỗi, sau đó lại nhẹ nhàng cẩn thận, một mũi kim cô đâm xuyên qua thịt, bờ môi mỏng chu lên thổi hơi vào vết thương nhằm giảm một phần nào sự đau đớn cho Vương Đình.

- Tôi không phải con nít đâu mà cô phải thổi như thế.

- Sẽ đau đấy.

- Cô làm từ từ khiến tôi cảm thấy đau hơn.

- Vậy tôi không khách khí. - Dứt lời cô nắm mạnh tay, có thể nói Vương Đình muốn kêu lên, không biết nên nói cô là người phụ nữ ngốc nghếch hay không, nói mạnh tay là mạnh tay luôn, Vương Đình cắn răng chịu đau, dao cắt vào thịt còn không cảm thấy đau đón bằng kim, bàn tay mềm mại của cô xoa trên vết thương cũng giảm đi phần nào sự đau đớn, mùi hương trên tóc cô tỏa ra thật thơm dịu, Vương Đình nhắm mắt lại để tận hưởng mùi hương ấy, cảm giác trong lòng lúc này khó có thể nói rõ, cảm xúc lẫn lộn đan xen rất phức tạp, nhưng có một điều mà Vương Đình nhận ra đó là cảm giác hạnh phúc, mùi hương vương vấn bên chóp mũi khiến Vương Đình quên đi đau đớn cho tới khi cô cất tiếng mới lờ về thực tại.

- Xong rồi, vết khâu tuy không đẹp lắm nhưng cũng tạm ổn, vết thương này sẽ để lại sẹo.

- Cô rất thành thạo điều này nói lên cô thường xuyên làm công việc này?
- Vì tôi có một người bạn là bác sĩ thú y rảnh rỗi tôi thường xuyên tới đó giúp – Cô vừa trả lời vừa thu dọn lại, Vương Đình cài lại cúc áo xong đứng dậy.
- Cảm ơn đã giúp tôi băng lại vết thương
- Không có gì.
- Cô nghỉ ngơi đi, tối cô còn phải làm việc. – Vương Đình nghĩ tới việc cô phải tiếp khách trong lòng cảm thấy không vui, với thân phận như Vương Đình thì không thể nào giúp cô được, Vương Đình xoay người bước chân đi ra khỏi phòng.

Đam Mê.

Ban ngày sẽ đóng cửa khi màn đêm buông xuống chính là thời gian hoạt động diễn ra, chưa đến 7h khách đã tới rất đông.

Nhìn bộ quần áo tiếp viên hồ đến nỗi không nói được thành lời, ngẩn không thể nào tả, mọi người tất bật trang điểm để lo việc biểu diễn phục vụ khách, còn cô vẫn đứng như tượng vì không biết làm gì, thấy vậy một cô gái lên tiếng giọng đầy mỉa mai kèm theo một chút ghen tị.

- Không hiểu sao, Lâm Phạm và Khải Huy đều chọn cô ta, phải chăng bọn họ thay đổi khẩu vị tìm đến những đứa có ngực nhỏ, haizz...biết vậy lúc trước không đi nâng ngực.
 - Ngực nhỏ nhưng người ta là gái còn trinh, đâu như cô chẳng khác gì chun quần bà già.
 - Nhanh lên nào? – Tiếng quản lý lên tiếng hối thúc – Kiêu hôm nay bị đau bụng, ai múa mở màn.
- Mấy cô gái không nói gì bèn quay đi trang điểm, quản lý chỉ vào Thu rồi lên tiếng.
- Cô, lên múa mở màn.
 - Anh nghĩ sao mà bảo em lên múa, em chỉ biết uốn éo trên giường chứ trên sân khấu anh cắt cổ em đi còn hơn.
 - Đúng vậy, anh Giang à! – Liên quay sang nhìn quản lý rồi ngừng tay kẻ lông mày quay sang nhìn quản lý. – Anh cho tụi em lên giường với bao nhiêu người em cũng chịu, chứ múa mở màn không được hay và sôi động, mấy thằng đó còn chưa ném bìa vào người sao.
 - Lấy ai bây giờ, ời tức chết – Giang vỗ đầu bứt tai như đang lâm vào bước đường cùng, Thu đá lông nheo ra hiệu cho Liên, Liên hiểu ý mỉm cười rồi lên tiếng.
 - Anh cho Nhã kia kìa.

Giang nhìn cô một lượt từ đầu đến cuối xong gật đầu, nếu khách khứa có lên án đi chăng nữa còn có cái để nói với họ cô là người mới, người mới lần đầu họ sẽ thông cảm, Giang quyết định không thêm hỏi ý kiến của cô có đồng ý hay không, nếu cô từ chối cũng không được bởi Đam Mê đâu có quyền cho cô lên tiếng, họ bảo cô làm gì cô phải tuân theo.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hình Phạt Độc Nhất

Nhìn sân khấu chữ T chót vót trên cao chân cô không ngừng run, không phải cô run khi đứng trước đông người, cô run khi phải đối diện với bao ánh mắt của nhiều gã đàn ông, khiếm nhã, dâm dăng... tất cả đều thể hiện rõ trên khuôn mặt của những gã đàn ông đang có mặt ở đây, tay cô chạm vào lan can rồi lại buông ra, cô không dám đặt chân lên bậc cầu thang dành cho vũ nữ lên sân khấu.

- Mau lên. – Tiếng quản lý quát khiến cô giật mình, cô quay lại nhìn quản lý ngập ngừng một lúc cô cất tiếng:
- Quản lý à, thực ra tôi không biết nhảy...
- Không cần biết, cô cứ uốn éo sao cũng được, nếu cảm thấy không được có thể lột bỏ y phục nhảy múa, các cô vốn giỏi về phần này mà, đi đi đến đến rồi.

Cô hít một hơi dài tự nhủ với bản thân, coi đây như một buổi biểu diễn giữa trốn đông, tuy cô là diễn viên múa thật nhưng cô chưa bao giờ múa cột, chân vừa đặt lên bậc cầu thang quản lý vội gọi lại nhìn cô một lượt xong nói:

- Thay bộ khác, bộ này không thích hợp.

- Nhưng...

- Ông chủ sắp tới rồi đó. – Quản lý nhìn đồng hồ đeo tay lên tiếng nhắc nhở, cô đành bước tới phòng thay đồ gặp Liên ở đó,

- Kiểm cho cô ta một bộ đồ khác – Quản lý đứng bên ngoài lên tiếng.

Liên nhìn cô bữu môi sau đó lôi ra một bộ ném cho cô, cô nhìn bộ đồ trên tay, biết ý định của cô Liên bèn lên tiếng:

- Nếu muốn bộ hờ hơn thì đổi.

- Nhanh lên. – Quản lý đứng bên ngoài không đủ kiên nhẫn để chờ đợi, cô đành cầm bộ đồ đi vào phòng thay đồ, mặc bộ đồ lót bằng satin và đôi tất chân bằng lưới, nhìn bộ đồ lót mặc mà như không khiến cô cảm thấy xấu hổ, cô không dám bước ra khỏi phòng thay đồ cho tới khi có tiếng gõ cửa phòng không đủ kiên nhẫn của quản lý cô mới chịu đi ra, trên người là chiếc áo khoác, quản lý nhún mày nhìn rồi lôi cô đi khi thời gian đã bắt đầu, quản lý đẩy cô lên cầu thang, chân cô vừa đặt lên một bậc, bậc kia liền thu lại khiến cô giật mình, đi đến đầu cầu thang cuốn gọn lại, nếu muốn lui xuống sẽ không có đường lui chỉ có hai sự lựa chọn, một tiếp tục hướng lên trên, thứ hai nhảy xuống lưới điện, cô sai bước chậm trên đường băng hướng về phía cột nhỏ sáng bóng, cô nhủ thầm an ủi bản thân chỉ là 5 phút thôi sẽ qua rất mau, cô hít một hơi dài để ổn định nhịp thở.

Phía bên kia đài DJ cũng bước lên sân khấu, DJ vừa xuất hiện khán giả bên dưới reo hò nồng nhiệt, DJ giơ tay vẫy chào khán giả, sau đó bước vào vị trí tay nhẹ nhàng xáo trộn một đoạn nhạc để khởi đầu, DJ giơ tay lên khiến mọi người im lặng, DJ cất tiếng:

- Mọi người ơi?

DJ lên tiếng phía dưới đáp trả bằng ngàn cánh tay giơ lên và rất nhiều khẩu hiệu tỏ lòng ngưỡng mộ DJ Hoàng, có người phấn khích quá lột cả áo ngoài chỉ mặc đồ lót, lấy áo làm cờ vẫy vẫy tay.

- Hôm nay, sẽ có một vũ công mới rất nóng bỏng sẽ góp vui cùng chúng ta đêm nay.

Phía dưới hò hét tung bừng, âm lượng của họ bao nhiêu họ đều hét cho bằng hết cỡ, DJ đeo tai nghe sau đó ra hiệu, cột khói khổng lồ từ bốn góc tường phun ra trắng như mây khiến hộp đêm trở nên kì ảo hòa cùng ánh đèn màu, DJ bắt đầu trộn nhạc, bàn tay lướt rất nhanh trên dàn máy, vừa trộn nhạc anh ta vừa gật gù sau đó điều khiển mọi người lên đỉnh cao trào, sàn nhảy lớn bắt đầu sôi động, trên bốn bức tường khổng lồ có gắn bốn chiếc TV to gần sánh ngang với bức tường, trên màn hình lớn hiện rõ nét khuôn mặt của cô, cô vẫn đứng bất động, cảm giác của cô lúc này là chết đứng, đôi chân không thể nhấc được, đầu óc quay cuồng bởi tiếng nhạc ồn ào, phía bên dưới hàng nghìn người đang ngược nhìn háo hức chờ đợi, mồ hôi cô chảy dài trên trán có thể thấy cô đang sợ, sợ hãi hơn khi từ căn phòng phía đối diện cô đang đứng có đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn ra, trên tay hân ly rượu màu đỏ, ánh mắt hân báo hiệu điều không may sẽ tới với cô nếu cô không hoàn thành bài nhảy của mình trong vòng 5 phút.

Cô nhắm mắt lại, mười đầu ngón tay bám xuống da thịt cô không cảm thấy đau đớn ngoài sự sợ hãi, phía dưới khán giả bắt đầu chú ý khi thấy cô đứng bất động trên sân khấu, những tiếng hò thôi thúc bắt đầu tạo thành một liên khúc, ánh mắt cô nhắm lại cố giữ cho bản thân thật bình tĩnh, cô mở mắt nhìn hình ảnh trên màn hình, một gương mặt xa lạ, đó không phải cô, cũng không phải Thanh Nhã, chính là khuôn mặt hân tạo cho, trên khuôn mặt không hề có cảm xúc, lạnh lẽo vô hồn, điều này khiến cho khuôn mặt cô trở nên vô cùng cuốn hút ánh mắt rất nhiều người, đúng vậy, đây không phải bản thân cô không phải khuôn mặt cô, cô chỉ có linh hồn nấp sau bóng tối sẽ không ai thấy cô, cô tự an ủi bản thân, một lần nữa hít lấy một hơi dài để chuẩn bị tâm lý, nếu cô không hoàn thành không biết chuyện gì sẽ đến với cô, một ngày chưa thoát khỏi đây, cô vẫn nằm trong sự khống chế của hân.

Áo khoác trên vai cô từ từ rơi xuống để lộ thân hình nóng bỏng trước con mắt của bao người, đàn ông phấn khích ho vang, hàng ngàn cánh tay giơ lên như muốn chạm vào người cô, cô không biết múa cột nhưng cũng liều vậy, cô có từng xem qua nên cô nặn óc ra để nhớ một vài động tác, cô chưa thả lỏng cơ thể nên động tác có cứng đôi chút, phía dưới khán giả không hài lòng, một số người lên tiếng.

- Không cần nhảy, chỉ cần cô ta cởi quần áo ra cũng đủ độ hot rồi.

- Được chạm tay vào mông cô ta chắc sướng lắm nhỉ, cái chân dài như thế kia khi lên giường được cô ta ôm vào người thì còn gì sướng bằng.

Nhưng lời thô tục ngày càng vang lên nhiều, cô nhắm mắt điều chỉnh lại cơ thể mất hơn mấy phút cô mới quen dần, phía dưới bắt đầu rộ lên.

- Trời ơi nhìn cặp mông cô ta ngoài kia thật thích, cái kia lên giường sướng lắm đây...

Những lời thô tục khiến cô mất tự nhiên, không mất tự nhiên mới chuyện lạ khi trên người hầu như không có mạt nạ hân mặt cô giờ này như quả cà chua chín.

Năm phút trôi qua với cô thật dài cô cảm thấy như hàng ngàn thế kỷ, kim đồng hồ dịch chuyển một cách chậm chạp, cuối cùng năm phút cũng qua đi cô vội vã đi xuống, vừa xuống tới cầu thang đã thấy gã vệ sĩ đứng ở đó đợi.

- Phòng số 3 – Gã vệ sĩ nói xong hướng đi lên cầu thang máy, cô bước vào phòng thay đồ giọng gã vệ sĩ lại vang lên: - Không cần thay, cứ vậy mà đi lên, chậm một phút tôi không dám chắc ông có xử lý cô ra sao?

Cô mặc áo khoác rồi bước đi về phía phòng số 3, Vương Đình đứng bên ngoài cửa phòng thấy cô đi tới, Cô hơi ngượng khi nhìn thấy Vương Đình nhìn cô không ngớt, một tia đau thương xẹt qua tim nhưng Vương Đình không để gì để lộ ra, giọng Vương Đình lạnh lùng cất tiếng:

- Ông chủ trong đó.

Cô thực không muốn đặt chân vào trong, nếu muốn thoát khỏi nơi này cô chỉ còn cách nghe theo, đúng chỉ có nghe theo cô mới không nằm trong diện kiểm soát của hắn.

Tay cô run run khi đặt lên tay nắm cửa, cánh cửa mở ra đã nghe tiếng cười đùa của cô gái.

- Ông chủ, thật xấu tính – Cô gái ngồi bên cạnh hắn đánh nhẹ vào tay hắn khi hắn rót ít rượu vang qua khe ngực của cô gái, thấy cô hắn không thèm nhìn mà tay kia bận là lướt trên người cô gái, cô gái khẽ rên nhẹ khi hắn luồn tay dưới váy, không phải hắn gọi cô tới để xem họ ân ái nhau chứ? Có thể thấy bộ âu phục của hắn hầu như gần thoát ra gần hết, còn cô gái chỉ còn nội y trên người, khi hắn lật cô gái cho xuống dưới thân, cô quay đi ra ngoài:

- Lùi lại – Giọng hắn lạnh lẽo vang lên, hắn đẩy cô gái ra chỉnh lại quần áo, thấy cô thân hình cứng ngắc vẫn đứng nguyên tại chỗ, hắn với lấy ly rượu ném vào lưng, ly rượu rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ, âm thanh nghe thật lạnh lẽo, cô sợ hãi lùi lại sau đó đứng im tại chỗ khi có một thứ lạnh lẽo ở phía sau, là hắn, hắn đứng dậy từ bao giờ, hắn túm lấy khuỷu tay cô bóp thật mạnh.

- Nói một không nghe sao? – Hắn đẩy cô ngã xuống ghế sofa, cô ngồi thu mình vào góc.

- Ông...ông...

- Sống trong hộp đêm cô không phải sống không như vậy, mỗi một tháng cô phải trả lệ phí 20 triệu đồng, đây là mức tối ưu ái nhất cho cô rồi đấy, nếu không tuân theo...

Hắn bỏ lưng lời nói, bàn tay hắn bật quẹt một cách rất điệu nghệ, tiếng bật quẹt rơi vào trong căn phòng im vắng, âm thanh vang lên một cách rõ rệt, âm thanh khiến cô giật mình, cô nhìn ngọn lửa trên tay hắn, hắn tiến về phía cô, bàn tay hắn túm lấy khuôn mặt của cô, còn tay kia hắn đưa ngọn lửa vào gần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, ngọn lửa bén qua một vài sợi tóc khiến mùi khét bay khắp phòng, hắn hít vào như thưởng thức.

- Mùi thịt cháy rất thơm, tôi rất thích, nhưng tôi thích nhất khi đàn bà là tình nhân của loài thú.

Hắn đưa ngón tay cô vào ngọn lửa, cô cắn răng chịu đau đớn, hắn không phải là con người hắn chính là ác quỷ đội lốt thiên thần, đúng lúc ấy điện thoại reo, hắn nhìn cô một lượt sau đó bước đi, cô muốn khóc nhưng không thể khóc, khi chân tay cô đứng không muốn vững sắp khụy ngã thì cửa phòng mở ra, hắn cùng mấy người xa lạ bước vào, bọn họ là người ngoại Quốc tới để bàn chuyện làm ăn, hắn nói tiếng Anh rất lưu loát, còn cô vốn dở nhất môn này nên câu nghe được câu không, một gã người da đen thích thú khi nhìn thấy cô, hắn há hăm ý nói ra phục vụ, cô chậm chậm đi tới bên, gã da đen nắm lấy tay cô kéo ngồi xuống cạnh, cô muốn vùng dậy nhưng bàn tay gã thật rắn chắc nên đã giữ chặt, mấy cô gái được gọi vào vội tìm đối tượng để phục vụ, họ bắt đầu rót rượu mời khách, ai mời được khách uống nhiều rượu sẽ được thưởng vì thế mà các cô gái không ngần ngại tìm đủ mọi chiêu để câu khách, ở Đam Mê kinh doanh chủ yếu là rượu, các loại rượu thượng hạng muốn thưởng thức chỉ có Đam Mê, ngoài rượu ra còn có gái đẹp phục vụ, hơn thế ở Đam Mê còn có các quầy bar phục vụ khách, bể bơi, sân nhảy, phòng nghỉ, thậm chí còn có cả sòng bạc...

Cô ngồi gọn vào một góc, sau đó cũng học cách rót rượu, khi bàn tới công việc mấy người đàn ông rất tập chung, họ quên luôn cả gái đẹp đang ngồi bên cạnh, nhưng khi công việc đã hoàn thành họ lại lao vào các cuộc vui chơi thể xác.

Cô giật mình khi gã da đen nở nụ cười chỉ nhìn thấy bộ răng trắng khiến cô cảm thấy sợ hãi, gã bóp mạnh vào hông, sau đó đè cô xuống, cô phản ứng mạnh, mùi xì gà từ trong miệng gã phảng qua, cô quên rằng khi càng phản kháng sẽ tăng thêm sự hứng thú, hắn há hăm giọng để lên tiếng cảnh cáo, cô nằm im bất động, đột nhiên gã lôi cô vào trong căn phòng bên cạnh, khóa môi hắn thoảng nhác, trên tay ly rượu nhấp nháp tự thưởng thức, rượu hôm nay ngon, mà gái hôm nay cũng đẹp hắn thích, quan trọng ở trong công việc tiến triển thuận lợi hơn nhiều.

Á Á Á...

Tiếng hét từ phòng vọng ra khiến những người có mặt trong phòng đều đình trệ mọi hoạt động ở nhiều tư thế khác nhau, tiếng thét đau đớn từ gã da đen, bao nhiêu con mắt nhìn vào cửa phòng, bàn tay đen to bám vào cánh cửa, kế tiếp là cái đầu thò ra trên khuôn mặt gã hiện lên sự đau đớn, gã loạng choạng đi ra hai tay ôm lấy bộ hạ, điều này nói lên gã bị tấn công vào bộ hạ, gã ngã nhào về phía trước.

Hắn uống nốt ly rượu trên tay sau đó ra hiệu cho vệ sĩ đứng ẩn mình trong bóng tối đi ra đỡ gã đứng dậy, hắn đứng dậy đi vào trong phòng, khi hắn xuất hiện khiến cô giật mình hoảng hốt lùi lại về phía mép sát tường, ánh mắt hắn không hiện lên một tia giận dữ, ánh mắt hắn nhìn cô thật lạnh lẽo, cô nhìn thấy chai rượu trên bàn, nếu hắn có làm gì đó cô sẽ lấy chai rượu đó tự vẫn, nói cô phản xạ nhanh nhưng hắn còn nhanh tay hơn gấp trăm lần.

Một âm thanh nhỏ vang lên, chai rượu vỡ thành từng mảnh nhỏ, khóa môi hắn khẽ nhấc khi chìa khẩu súng mini về phía cô, chân tay cô run rẩy sợ hãi, hắn rất thích nhìn mỗi khi cô sợ hãi như vậy sẽ càng kích thích thú tính trong hắn.

Hắn túm lấy tóc cô đẩy sát tường sau đó dí nòng súng vào mắt cô, ánh mắt hắn trừng lên, hàm răng nghiến chặt vào nhau cất tiếng:

- Cô có nhìn thấy gì không?

Cô nấc lên vì sợ, mồ hôi trên trán dần chảy ra, hắn tăng thêm lực vào bàn tay, hắn như muốn kéo lột da đầu.

- Trả lời.

Cô gật đầu: - Dạ...n...Đạ...

- Cô nghĩ rằng cô muốn chết là chết dễ như vậy sao? – Hắn gạt tay lên đạn sau đó dí súng vào mắt cô – Cô có tin cô vĩnh viễn sẽ trở thành kẻ mù lòa

không?

Hắn tăng thêm lực, cô cắn răng chịu đau, nếu trở thành mù lòa không nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của hắn có khi lại tốt hơn, cô nhắm mắt lại như mặc kệ hắn muốn làm gì cũng được, nhìn thái độ cô như vậy khiến hắn tức giận, hắn giật tóc cô đẩy xuống giường.

- Khương, đưa Không Tinh vào đây.

Mấy phút sau Không Tinh được đưa tới, cô hầu như chết đứng khi nhìn thấy con khi đột to đen được Khương dắt đi vào, Khương xích con khi vào cột, hắn không định cho con khi đó xé xác cô ra chứ, con khi hứng thú nhìn cô bằng ánh mắt tò mò, cô kinh hãi khi nhìn trong lớp lông rậm rạp của nó thò ra một vật, vật này ai cũng biết.

Hắn hất hàm ra hiệu, Khương đi tới túm lấy tay cô sau đó xích lại đối diện con khi, hắn bóp mạnh cằm cô cho hướng về phía hắn, khoe môi hắn nhấc lên một đường cong lạnh lẽo:

- Có phải đàn ông không gây hứng thú cho cô, vậy tôi sẽ cho cô nếm thử cảm giác khi phục vụ dưới thân con thú sẽ ra sao?

Dứt lời hắn xé áo khoác của cô xuống để lộ thân hình gợi cảm, Không Tinh rất giống loài người khi nhìn thấy phụ nữ mắt nó bỗng sáng rực lên, và vật kia của nó không ngừng giật giật, điều này chứng tỏ Không Tinh thường giao hoan với con người, hắn đào tạo ra Không Tinh là để trừng phạt những kẻ không nghe theo bất kể trai hay gái Không Tinh đều không tha khi trong người nó đã tiềm một chất kích dục.

Không Tinh tiến về phía cô một cách chậm chạp như để thưởng thức sự sợ hãi của con người, nó kêu học học...đắm thụt thụt vào ngực ngửa cổ lên trời cười thích thú.

Cô không ngừng giả vờ, sự sợ hãi bao trùm, nếu biết trước sẽ bị như vậy cô ngoan ngoãn nghe theo, thân thể cô vận vẹo để thoát khỏi sợi dây xích ở tay phải, khi hắn chuẩn bị rời đi, cô túm lấy vạt áo hắn kéo lại.

- Xin ông tha cho tôi, tôi biết lỗi rồi, tôi sẽ ngoan ngoãn tiếp khách...a...

Hắn bẻ tay cô ra khỏi vạt áo sau đó phui lại vạt áo cho phẳng, hắn cảm thấy bàn tay cô chạm lên thật ghê tởm.

- Lúc này cô mới chịu nghe lời có phải đã quá muộn rồi không?

- Xin ông, tha cho tôi...tôi sẽ nghe theo ông, ông bảo gì tôi cũng làm...

Mặc cho cô cầu xin, hắn vẫn lạnh lùng đi đến bên ghế ngồi, trên tay là liều thuốc, đôi chân dài vắt chéo một cách tao nhã để thưởng thức, trong phòng ngoài tiếng khóc cầu xin của cô, tiếng xích va chạm vào nhau dưới sàn tạo nên một âm thanh gây hưng phấn cho hắn, khói thuốc lan tỏa trong không gian, ánh mắt hắn chờ đợi kịch vui đang đến, nhìn khuôn mặt cô đầy nước mắt hắn rất vui, trong tâm lại thầm kêu tên người mình yêu.

Cổ tay cô do ma sát mà đã chảy máu đỏ, máu chảy rơi xuống sàn nhà thành từng giọt, có thể hình dung ra cô đang sợ hãi như thế nào khi Không Tinh trêu đùa trên người cô, bàn tay đầy lông lá với móng sắc nhọn chỉ chỉ vào ngực cô rồi giật nhẹ dây áo bị đứt, Không Tinh lại vỗ ngực thích thú, ánh mắt Không Tinh nghiền cứu tìm tòi trên cơ thể cô, bàn tay Không Tinh nâng khuôn mặt cô sau đó cúi đầu, mắt cô nhắm nghiền, lúc này cô rất muốn ngất đi nhưng không thể ngất đi được, môi Không Tinh chu dài ra liếm lên mặt cô, cô sợ hãi vang lên từng tiếng nức, lúc này cô rất mong một ai đó sẽ cứu cô thoát khỏi cảnh bị Không Tinh làm nhục, cô sẽ sẽ báo đáp người đó, cho dù thịt nát xương tan cô cũng sẵn lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Khải Huy Nhân Vật Bí Hiểm.

Hắn rất thích khi cảm giác cô đang run sợ trước “vật” của Không Tinh ngoại cỡ hơn con người, hắn không nhớ Không Tinh đã “cưỡng” bao nhiêu người, Không Tinh rất thông minh chỉ dạy một lần là nó biết, tay hắn lắc nhẹ ly rượu, màu đỏ hắn rất thích, ánh mắt hắn nhìn cô không ngớt, ngón tay thon dài miết nhẹ miệng ly rồi từng ngụm từng ngụm rượu trôi xuống cổ họng thật khoan khoái chẳng khác gì thưởng thức gái đẹp còn trinh nguyên.

Cô đứng im một chỗ mắt nhắm không dám nhìn khi Không Tinh thổi một hơi vào mặt cô sắc mùi thú, cô nín thở, xem ra cô không thể thoát khỏi con thú đang điên rồ muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức, chỉ tội nó vướng phải góc bàn nên chậm lại, Không Tinh giáng một cú đập xuống bàn, bàn gỗ gãy vụn văng từng mảnh nhỏ, cô giật mình mở mắt, Không Tinh túm được tay cô, cô gào thét vùng vẫy muốn thoát, đúng lúc ấy Vương Đình xuất hiện, trên nét mặt Vương Đình thoáng tái xanh nhưng vội che đi bằng gương mặt vô cảm.

- Ông chủ, Khải Huy muốn cô Thanh Nhã hầu rượu.

Hắn không nói gì, trong lòng nguyên rủa, không ngờ tới Khải Huy rất biết chọn đúng lúc, hắn phát tay, Vương Đình vội đi tới bên cô để tháo sợi xích cho cô, Không Tinh tưởng Vương Đình tới cướp bạn tình, bàn tay Không Tinh vùng lên với ý định là tát vào mặt, Vương Đình nhanh chóng ôm lấy cô bỏ nhào xuống xuống sàn, trán cô đập vào vết thương trên ngực, Vương Đình hơi nhăn mặt.

- Không sao chứ? - Vương Đình quan tâm hỏi, cô không trả lời mà thân hình cô đang run vì sợ hãi. - Tôi đưa cô đi.

Không Tinh kêu học... học vỗ ngực tỏ ra tức giận và muốn thoát ra khỏi sợ dây xích to đang đeo trên cổ, hần nhú mày nhìn theo bóng Vương Đình đi cô đi, vệ sĩ Khương bên cạnh hơi cúi đầu lên tiếng.

- Ông chủ?

Hần phát tay, Khương hiểu ý xịt thuốc gây mê vào Không Tinh, con thú đang vật lộn với con tức giận bèn gục xuống khi thuốc có hiệu lực tức thời.

Hần vuốt lại âu phục khi bị nhấc, chỉnh lại cổ áo rồi mới đẩy cửa bước vào.

Khải Huy thân hình cao lớn tựa ra ghế, hai tay giang rộng bám trên thành ghế, ngón tay thon dài gõ xuống thành ghế theo nhịp, bộ âu phục màu đen được may theo kiểu thủ công vừa vặn ôm sát thân hình tạo ra những đường cong hoàn hảo, đôi chân thon dài gác lên bàn, mặt nạ bạc gắn kim cương khi có ánh điện rơi xuống trở nên sắc bén, xung quanh Khải Huy phát ra luồng sáng lạnh, nếu để ý sẽ nhận ra hần và Khải Huy có một vài nét giống nhau.

- Anh hôm nay thực rảnh (?) – Hần lên tiếng.

- Lễ nào rảnh tôi mới được phép tới đây?

Hần tìm một chỗ đối diện Khải Huy, dù hần đã cho người điều tra về Khải Huy nhưng kết quả đều trả lời bằng con số không? Khải Huy thu gọn đôi chân nghiêng người nhìn hần.

- Cậu cho người theo dõi tôi - Khải Huy nhìn hần rồi hỏi.

- Nghề của chúng ta là vậy mà, muốn nắm bắt được đối thủ mạnh hơn cần phải tóm được nhược điểm của đối phương.

- Tôi khuyên cậu không nên tò mò quá sẽ hại đến thân, Khải Huy tôi từ trước tới nay khi làm việc gì đều không để lộ ra một chút manh mối, trừ khi tôi để lộ.

- Lý Nam Vương ta từ trước tới nay chưa bao giờ nể phục ai, tôi nể phục anh là ở điểm đó, xem ra tôi phải học anh nhiều.

- Hahaha....cậu không nhận ra giữa hai ta có một mối quan hệ rất thân thiết sao? Tôi thích cậu là ở điểm thẳng thắn, một chút tàn bạo không giống ai.

- Anh đang nhạo báng tôi?

- Không hề, người anh em, lần cuối tôi nhắc nhở cậu đừng cho người điều tra về tôi sẽ vô ích, cậu biết sự thực tôi nghĩ cậu sẽ không hài lòng.

- Bản tính tò mò trong tôi không thể thay đổi, anh nói vậy xem ra tôi phải tăng cường điều tra.

- Nếu vậy, giữa hai ta không thể tránh khỏi băng đạn rồi.

- Một khi muốn biết sự thực, tôi rất sẵn lòng cùng anh chĩa súng vào mặt.

- Không nói chuyện này, cô gái tôi yêu cầu đâu?

- Đưa tới phòng của anh rồi.

Khải Huy đứng dậy khi đi ngang qua hần vỗ nhẹ vai hai cái sau đó bước đi, hần nhú mày nhìn theo, Khải Huy khiến hần tò mò, hần cũng biết Khải Huy chưa lâu lắm, Khải Huy vốn là nhân vật bí ẩn mà rất nhiều kẻ bỏ ra không ít tiền để mua tin tức nhưng đáp án chỉ là một dấu hỏi chấm. Hần không tin Khải Huy không có điểm nào sơ hở, hần thả người ra ghế di nhẹ tay lên trán để xoa tan sự mệt mỏi, quả thực mấy ngày gần đây hần rất bận, hần nhìn đồng hồ trên tay sau đó bước đi.

Cánh cửa mở ra khiến cô giật mình vội thu người vào một góc, một thân hình cao lớn bước vào, mặt nạ lạnh phát ra tia sáng quỷ dị, Khải Huy ánh mắt lạnh lẽo phóng lên người cô, hôm nay cô mặc một bộ váy trắng khiến cô trở nên dịu dàng nữ tính, mà cũng bộc lộ sự mảnh mai yếu đuối, Khải Huy nhú mày khi thấy cô sợ hãi.

Mặt nạ lạnh, khiến cô nhớ tới người đầu tiên đã lấy đi sự trong trắng một cách thô bạo, cũng tại căn phòng này, mùi hương làm cô nhớ ra, cô vội xuống giường lùi dần cho tới khi đụng vào tường, Khải Huy tháo găng tay da màu đen đặt xuống bàn rồi ngồi xuống ghế sofa, đôi chân thon dài bắt chéo nhau, nhìn cô một cách nghiền cứu, thật lâu sau Khải Huy mới lạnh lẽo cất tiếng:

- Tôi thích đàn bà run rẩy dưới thân tôi, khi đứng trước mặt tôi cô nên học cách quên đi sợ hãi, qua đây! – Bàn tay hần ta đưa ra trước mặt, lời nói phát ra bao trùm một mệnh lệnh khiến người ta không thể phản kháng, Khải Huy và Nam Vương hai người bọn họ khí chất thật giống nhau đều áp bức người, cả hai đều lãnh như nhau chỉ có điều Khải Huy đáng sợ hơn khi trên người có chiếc mặt nạ quý màu bạc, mặt nạ luôn phát ra một thứ ánh sáng của địa phủ, hần ta đứng ở đâu khí lạnh bao trùm ở đó.

Cô không thể nhắc chân đi đến bên hần ta, chân tay cô vẫn còn cứng, cô vẫn chưa thể hoàn hồn lại khi được Vương Đình đưa ra từ căn phòng tử thần đó, cô chỉ biết giữa lúc gặp nguy Vương Đình đã cứu cô thoát khỏi Không Tinh, cô từng nghĩ nếu ai giúp cô, cô sẽ báo đáp.

- Lại đây – Một lần nữa âm lượng hần ta mang theo khí lạnh báo hiệu không đủ kiên nhẫn.

Cô run rẩy tiến về phía hần, cô không muốn bị đem đi cho Khổng Tinh, cô đã sợ, đã học được một bài học nhớ đời, cô không sợ gì chỉ sợ bị loài thú làm nhục.

- Nhanh lên – Hần ta quát, cô giật mình suýt bị ngã, cô chậm chạp tiến lên phía trước rồi đứng lại trước mặt cách hần ta hai bước chân, hần ta ngoắc ngón tay ý nói là “tiến lên” cô chậm rãi bước lên, hần dơ mũi giày ra để ngăn cách khoảng cách giữa hần ta và cô, hần ta chỉ tay xuống giày, cô ngồi xuống bàn tay run run chạm lên dây giày để tháo ra.

- Sốt bao nhiêu độ? – Hần lên tiếng hỏi khi thấy tay cô run run – Tôi không muốn thấy bộ dạng của cô run sợ trước mặt tôi, nhưng thân hình của cô run dưới thân tôi, tôi lại thích, cởi quần áo ra đi.

Lúc này cô như một con rô bốt bảo sao làm vậy, cơ thể cô không ngừng run rẩy, ánh mắt hần ta lạnh lẽo nhìn cơ thể của cô, trên cơ thể trắng mịn có vài vết thâm để lại thật bất mắt điều này chứng tỏ cô mới cùng ai hoan ái gần đây.

- Cô lại leo lên giường cùng gã nào vậy, tôi từng nói cô là người của tôi cô không nghe sao? đứng đó làm gì?

Cô bước về phía sau, lời hần lạnh lẽo vang lên bắt cô đứng trước mặt, may có mặt nạ che đi nếu không khuôn mặt của cô ửng đỏ hơn quả cà chua, hần hát hăm về phía quầy bar gần cửa sổ, cô tới bên lấy ly rồi rót rượu đưa cho hần ta, hần ta cầm lấy ly rượu nhìn cô, xoay nhẹ ly rượu trên tay.

- Một gái điếm như cô chưa học qua một lớp kỹ thuật vào nghề à, cần tôi chỉ dạy cho từng ly từng tí một không?

- Tôi...tôi...- Cô áp úng.

- Trèo lên. - Đôi môi băng lãnh phun ra hai từ khiến cô giật mình, “trèo lên” cô đang do dự không biết trèo lên giường hay lên ghế.

- Trèo...lên đâu thưa ông?

Hần ta nhú mày nhìn cô vẻ không hài lòng, uống ly rượu trong tay xong hần nhìn cô, hần chỉ tay lên người ý là “lên người hần”, cô giật mình lùi lại, hần tóm lấy dây áo lót của cô, dây áo bung ra để lộ bộ ngực căng tròn, cô vội hai tay ôm lấy ngực quay lưng về phía hần, hần ném áo lót sang bên cạnh, hai ngón tay kẹp lấy ly rượu nhấp nhấp một cách tao nhã.

- Lùi lại. - Hần lạnh giọng lên tiếng, cô chậm chạp làm theo cho tới khi cảm thấy sống lưng chạm vào vật thể lạnh lẽo.

- Quay người lại.

Cô từ từ xoay người, cô không dám nhìn phía thân dưới là vật gì đang chĩa vào, toàn thân cô run rẩy.

- Nhìn xuống.

Mắt cô từ từ nhìn xuống, cô giật thót tim khi khẩu súng ngắn chĩa thẳng vào nơi bộ phận nhạy cảm của phụ nữ, riêng buổi tối nay cô đã hai lần bị chĩa súng vào người, cô không biết mình đã phạm phải sai lầm gì mà gặp phải người xã hội đen thích lấy súng ra chơi.

- Cô có tin viên đạn này sẽ nằm trong vùng cấm không? Nó sẽ nằm thay thứ đồ chơi của đàn ông - Hần di chuyển dần lên rồi dừng lại trước ngực - Hoặc đây sẽ có lỗ thủng tuyệt đẹp. - Hần di chuyển súng lên phía trên rồi dừng lại cầm của cô: - Leo lên.

Cô nghe theo hần ngồi trên đùi, thân hình cô lạnh ngắt khi bàn tay nóng bỏng chạm lên lưng cô, hần vuốt nhẹ khiến toàn thân cô nổi da gà.

- Tôi không thích phụ nữ cứng như một khúc gỗ khi đã leo lên người tôi, cô không biết làm gì sao? vậy cần tôi dạy cho phải làm cách nào gây hưng phấn cho đàn ông không? Tôi làm tình không thích có vật gì cản trở trên người.

Hàm ý của hần rất rõ ràng là cô cần phải cởi bỏ quần áo trên người của hần ra, nhưng với tâm trạng chậm tiêu của cô làm sao hiểu được, một phần sợ hãi, một phần luống cuống vì xấu hổ, đúng, rất xấu hổ khi trên người chỉ còn một mảnh vải che đi phần quan trọng nhất trên cơ thể, ngồi trên đùi hần và cảm nhận một chỗ nào đó trên cơ thể hần không ổn hỏi xem không sợ sao được, tinh thần phân tán nên cô cứ ngồi ngây ngốc tại chỗ cho tới khi hần ta đá cô xuống dưới sàn cô mới giật mình hoàn tỉnh, bàn tay thon dài của hần lướt nhanh trên bàn phím, cô sợ hãi khi nghĩ tới việc hần gọi cho Lý Nam Vương, nhớ tới con thú kia cô sợ hãi vội nắm lấy tay hần, giọng nói như van xin cầu khẩn.

- Tôi...tôi xin lỗi ông, tôi sẽ cố xin ông đừng gọi cho ông chủ, xin ông đấy...làm ơn, tôi sẽ học dần dần.

Hần gọi điện là nhờ phục vụ đem ít đồ ăn lên phòng, nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của cô với nét mặt thành khẩn sẽ khắc phục hần nổi hứng thú xem cô học như thế nào, giọng hần chậm rãi cất lên:

- Được, để tôi xem cô làm như thế nào khơi dậy dục vọng trong tôi.

Hần ngồi xuống, nói lỏng cà vạt qua bên, đôi chân thon dài vắt chéo lên thành ghế, người hơi ngả ra sau, hai cánh tay rải rộng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô để thăm dò.

- Nhìn gì nữa, bắt đầu đi, cho cô 2 giây nếu không tôi sẽ bấm máy gọi – Hấn cầm điện thoại lên.

Cô sợ hãi vội tới bên cạnh – Tôi... tôi phải làm gì trước?

- Điều này cô phải tự mình biết chứ, trong vòng nửa tiếng bằng mọi cách cô có thể khơi dậy dự vọng trong tôi, bắt đầu tính giờ. – Hấn nhìn đồng hồ đeo tay mặt đồng hồ được làm bằng pha lê, họa tiết trên mặt rất sắc sảo tinh tế, còn các con số được gắn kim cương hình ngôi sao nhỏ, ánh sáng từ chiếc đồng hồ phát ra lạnh lẽo phản lên mặt cô, hấn hít một hơi dài điều chỉnh cơ thể để trấn áp dự vọng lắng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lệnh Bài

Bàn tay cô run rẩy khi chạm lên người hấn để cởi bỏ chiếc áo sơ mi trên người hấn, tay cô lạnh ngắt chạm lên làn da săn chắc khỏe mạnh của hấn cô vội rút lại, vất vả gian nan cô mới cởi được chiếc áo sơ mi ra.

Hấn nhắm mắt để hưởng thụ bàn tay bé nhỏ vụng về đang đùa nghịch trên ngực hấn, không biết nên khen cô hay nên trách cô, nhưng sự vụng về của cô hấn thích, cảm giác này thật dễ chịu, tuy vụng về nhưng cách trêu đùa của cô khiến hấn cảm thấy mới lạ và rất có hứng, bản thân hấn đã kìm nén rất tài tình nhưng dưới sự khiêu khích vụng về lại đem đến cho hấn cảm giác mới mẻ, hấn thoáng ngạc nhiên khi cô hôn lên đôi môi của hấn, chỉ một cái vô tình đã khiến hấn không thể khống chế, dự vọng kìm hãm bấy lâu nay bùng phát, hấn ghì lấy đầu cô cuốn lấy nụ hôn đó khiến cô phản kháng vì đột ngột, hấn buông cô ra.

- Cô muốn đùa với lửa à, chúc mừng cô, cô đã thắng.

Dứt lời hấn xoay người đưa cô nằm dưới thân, trên trán cô xuất hiện một tảng mồ hôi hạt.

- Nó đi, tại sao dùng tới mặt nạ?

Cô giật mình nhìn hấn, làm sao hấn biết cô đeo mặt nạ, mặt nạ này ngay cả cô nhìn cả buổi trời vẫn không thể tìm ra dấu vết, mặt nạ khi đeo vào y hệt như làn da con người.

- Tôi...tôi...

- Xem ra cô là người đặc biệt nên mới được Lý Nam Vương hậu đãi như vậy, cô không muốn nói tôi cũng không muốn hỏi, tôi chỉ thắc mắc tại sao hấn ta cho cô đem mặt nạ, tôi không cần biết cô là ai, tôi chỉ cần biết cô phục vụ dưới thân tôi là đủ.

Dứt lời hấn, cúi xuống hôn lên cổ cô, bàn tay hấn bắt đầu di chuyển trên người cô, cô chỉ biết co người lại theo bản năng, trong con mắt hấn hiện lên tia lạnh lẽo, nếu Nam Vương muốn dùng cách này để điều tra về hấn thì thực là nhầm, xem ra hấn cũng phải tìm hiểu rõ ngọn ngành về cô, khóe môi hấn thoáng cười lạnh sau đó tiến thẳng vào cô rất mạnh bạo, bất ngờ cô kêu lên, tiếng kêu của cô khiến hấn rất thích bởi nó rất kích thích bản tính hoang dã của hấn.

Cách thành phố không xa đi về hướng nam, ngay tại một khu vườn cây rộng lớn, đây là trang trại hoa quả của một người dân, nằm trong vườn cây ăn quả là ngôi biệt thự nhỏ hai tầng lầu, nhìn bề ngoài ngôi biệt thự rất bình thường không có gì quan trọng nhưng không ai nghĩ dưới tầng hầm trong một căn phòng rộng rãi đầy đủ tiện nghi, trên tường gắn chặt chẽ các dây thiết bị hiện đại, một dàn máy tính khổng lồ hiển thị tất cả các địa điểm của trung tâm thành phố, trong phòng có bốn 5 người, bốn người đứng nghiêm chỉnh thành hai hàng, còn một người ngồi ngay chính giữa, hấn ngồi nửa người bên ngoài ánh sáng nửa trong bóng tối, trên người khoác bộ áo choàng màu đen dài, trên gương mặt hấn không được gọi là mỹ nhưng rất ưa nhìn, hấn liếc nhìn cấp dưới một lượt rồi lên tiếng.

- Có thu thập được tin tức gì không?

- Vẫn chưa có - Một trong số bốn người kia trả lời.

- Tiếp tục cho người điều tra.

- Rồi! - Gã liền bước đi ra ngoài theo lối đi bí mật, gã vừa đi cánh cửa bí mật khác mở ra một người mặc bộ quần áo rách rưới đi vào.

- Ông chủ? - Gã cúi người lên tiếng.

- Nói.

- Đã xuất hiện, ở ngoại thành.

Hấn nghe nói như vậy vội bật dậy khỏi ghế vì quá kích động, lệnh bài cuối cùng cũng xuất hiện, nếu tìm được lệnh bài sẽ mở được kho báu, tám bản đồ

kho báu và chìa khóa nằm trong tấm thẻ, lệnh bài là của gia đình hắn đã bị mất tích hơn hai mấy năm qua nhiều người trong gia đình vì tấm lệnh bài này mà đã mất mạng, trong đó có cả anh trai của hắn, hắn bôn ba cho người dò hỏi tin tức, không chỉ một mình hắn truy tìm lệnh bài mà rất nhiều người muốn, cái họ muốn chính là kho báu khổng lồ, hắn vội rời khỏi nơi căn cứ bí mật.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ có bóng điện ngủ mờ nhạt soi vừa đủ sáng cho căn phòng, cô ngồi ồm gối trên chiếc giường rộng lớn, trong đầu cô không biết nghĩ suy nghĩ cái gì, chỉ biết rằng cô rất sợ cánh cửa phòng mở ra thân hình hắn cao lớn xuất hiện, hắn sẽ nghĩ ra trò để phạt cô, đối với cô hắn là cơn ác mộng không bao giờ chấm dứt, hắn đúng là một tên ác quỷ đội lốt người, cô đang miên man suy nghĩ bỗng nghe thấy tiếng động nhỏ, sàn nhà khẽ lay động, chiếc giường dịch chuyển tạo ra một lối đi bí mật, từ dưới tầng hầm một dáng người cao to đi lên, cô hét hoảng lùi vào tường, bóng người cao lớn bỗng ngã bịch xuống trước mặt cô, trên bộ áo choàng màu đen có vết rách để lộ một mảng da thịt trắng có nhuộm màu đỏ của máu, vết thương cho thấy hắn ta bị kiếm đâm tới, cô buông gối với ý định tới xem khi cô chuẩn bị xuống giường ngón tay hắn khẽ cử động khiến cô giật mình sợ hãi, cô lùi sát mép giường, hắn loạng choạng ngổ ngáy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía cô, đôi con mắt nhìn khiến cô toàn thân lạnh ngắt, hắn ôm lấy phần bụng, cô mới chú ý phần bụng có một lỗ hổng nhỏ trên bộ quần áo, đây là vết đạn để lại, trên tay hắn vẫn có vết thương ấu khôi chảy ra, vết thương quá nặng khiến hắn gục ngã một lần nữa, thật lâu sau không thấy gì có động tĩnh gì cô rón rén tới bên, ngón tay cô đưa lên mũi để thăm dò hơi thở của hắn.

- Aaaaaa...

Cô giật mình hét lên rồi ngã ngửa ra sau khi một bàn tay đầy máu túm lấy cổ tay cô, cô sợ hãi nhìn hắn, hắn ngóc đầu dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, khuôn mặt hắn lạnh lẽo không một chút đau đớn nào hiện lên trên khuôn mặt, khẩu súng từ từ dí vào trán cô, hắn lên đạn, cô sợ hãi nhắm mắt vội lên tiếng.

- Đừng... đừng giết tôi, tôi không thấy gì hết...

- Có đầu có mù, vậy tôi sẽ hủy con mắt của cô.

Giọng hắn thật lạnh lẽo, nòng súng chĩa thẳng vào mắt bên phải của cô, cô sợ hãi không nói được thành lời, cô sợ đến nỗi ánh mắt cứ mờ thật to để nhìn, ngón tay hắn chậm chạp bóp cò, mồ hôi trên trán cô bắt đầu chảy ra như tắm, hôm nay là ngày gì không biết cô đã bị ba người đàn ông có bộ mặt đẹp tựa thiên thần mà tâm hồn của ác quỷ chĩa súng vào người, không biết sau này số mạng của cô có liên quan đến súng đạn không?

Giữa sự sống và cái chết đang đến thì may cho cô vết thương hắn không thể chịu đựng thêm được nữa, hắn buông súng ôm lấy bụng, cô quên sự sợ hãi vội đỡ lấy hắn, hắn thoáng phút sững sờ, hắn vốn ý định đẩy ra nhưng do vết thương quá nặng nên từ bỏ.

- Tôi gọi người giúp anh...

Lời đề nghị cô vừa thốt ra đã thấy súng dí vào trán, giọng hắn không có độ ấm - Cô gọi ai, coi chừng cái mạng, nếu cô tiết lộ chuyện này ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cô đấy biết chưa?

Cô chỉ gật đầu lia lịa, hắn bị thương cũng đủ biết trên giang hồ vừa có trận thanh toán nhau đầm máu, cô thăm rủa mình thật xui mà tại sao lại bị dính líu tới xã hội đen, nếu ai biết cô cứu hắn số mạng của cô cũng gặp nguy hiểm.

- Diu tôi tới bên giường - Hắn chỉ tay về phía trước.

- À, ờ...

Cô vất vả lồm cồm diu hắn về phía trước, dáng người cô thì bé nhỏ con người hắn thật to lớn cộng với sức nặng đè xuống vai khiến cô không chịu được, thật may cho cô cuối cùng cũng tới nếu không cô khuy ngã, tường diu đến giường là xong ai ngờ hắn lại ra lệnh cho cô đếm từ ô gạch thứ tư từ dưới lên trên dừng ở ô thứ 8, lệch phải so với góc nhìn 45 độ nghiêng, gõ lên đúng 3 tiếng, bức tường im lìm bỗng lay chuyển nhẹ, bức tường phân làm hai để lộ một cánh cửa bằng sắt, trên cánh cửa sắt có dây mật mã, mật mã do hắn tự nhập vào sau đó hắn đặt tay lên màn hình điện tử để hệ thống quét lại bàn tay, khi mật khẩu đã đúng, cánh cửa mở ra, hắn đẩy cô ra sau đó loạng choạng đi vào, cô vẫn chưa hết ngây ngốc nhìn chuyện vừa diễn ra, không biết cô đang mơ hay đang tỉnh khi ở trong căn phòng này lại có một khu căn cứ bí mật, cảm giác cứ như trong phim khoa học viễn tưởng, cánh cửa đóng lại và bức tường trở về vị trí ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không có vết máu cô sẽ cho chuyện mình vừa thấy là ảo. cô vội vàng lau đi vết máu trên sàn nhà, cô dùng tay khi thấy một chiếc chìa khóa nhỏ mắc dưới sàn nhà, chiếc chìa khóa kẹp ở khe sàn vì vậy mà sàn nhà chưa khép kín vẫn để lại một lỗ hổng nhỏ, khi cô lấy sức rút ra sàn nhà bắt đầu dịch chuyển và khép kín, không để lại một dấu vết, cô nhìn chiếc chìa khóa nhỏ với hình thù hoa văn hơi quái một chút, trên chìa khóa có chữ tượng hình cổ, cô lăm bắm "Kinh đô huyết lệ", nếu chơi trò tượng hình cô giỏi nhất, tượng hình cũng như là trò chơi bất chữ đuôi hình, chơi mấy trò này cô luôn là người chiến thắng, cô bỏ chìa khóa vào trong ngăn kéo, lúc nào đó hắn quay lại tìm cô sẽ trả lại, dọn dẹp xong trời cũng đã sáng, đây là thời điểm hộp đêm sẽ đóng cửa để cho nhân viên nghỉ ngơi sau một đêm vất vả làm việc, khi cô loay hoay định bụng đi ngủ thì bức tường tách ra hắn xuất hiện, trên người vết thương vẫn chưa xử lý, hắn ngoác tay, cô chậm chạp tiến tới.

- Băng bó vết thương giúp.

Cô gật đầu sau đó giúp hắn băng lại vết thương trên cánh tay, bàn tay cô rất nhẹ nhàng cẩn thận chỉ sợ làm hắn đau, vết thương ở bụng may mà đạn chỉ trượt qua nhưng cũng gây tổn thương rất nặng, hắn khẽ giật mình cô vội lên tiếng.

- Xin lỗi, xin lỗi tôi sẽ nhẹ tay hơn.

Hắn không nói gì mà quay đi, lần này cô nhẹ nhàng hơn, đôi mày hắn khẽ nhíu lại, lệnh bài tung ra chỉ là cái bẫy, bọn chúng muốn diệt trừ hắn nên đã tung tin, hắn nhất thời kích động mà trở nên hồ đồ không suy nghĩ bèn cấp tốc tới nơi, khi tới nơi mới biết bị rơi vào ổ mai phục, mấy tay vệ sĩ đi theo vì bảo vệ cho hắn mà đã thiệt mạng, món nợ này hắn nhất định phải trả, bàn tay hắn siết chặt thành quyền, cô thấy vậy sợ hãi rồi rít nói lời xin lỗi, hắn bực tức với cái bộ mặt của cô, hắn hừ lạnh sau đó đứng dậy, do mất máu quá nhiều nên đầu óc hắn choáng váng, cô đỡ cho hắn ngồi trở lại bên giường.

- Tôi nghĩ anh nên tới bệnh viện. . .

- Cô im đi, tôi cần cô tới gặp một người này, đưa cái này giúp tôi.

Hắn sờ trên người rồi túi áo cũng không thấy thứ cần tìm.

- Cái này phải không? – Cô mở ngăn kéo cầm chìa khóa bằng vàng giơ lên.

- Đưa đây – Hắn giật lấy trên tay cô, sau đó nhìn qua chiếc chìa khóa – Cô cầm chìa khóa này tới tìm gặp một người tôi muốn biết mấy kí tự trên này?

Cô nhìn mấy chữ tượng hình rồi hỏi: - Mấy cái chữ tượng hình này ày hả, trẻ con còn biết là chữ gì cơ mà, “Kinh thành huyết lệ” “Thủy sương vô tận diệt tình cốc, Huyết lệ dâng trào. . .

Cô dừng lại khi nét chữ mờ nhạt là ai cố ý đã xóa đi, hắn lạnh lẽo nhìn cô, nên nhớ đây là chữ cổ rất ít người biết và dịch nghĩa mấy chữ tượng hình này, hắn nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, mãi lúc sau hắn mới cất tiếng hỏi:

- Cô từng học qua?

- Từng xem qua, cha tôi rất giỏi trong lĩnh vực này?

- Cha cô? – Hắn hỏi lại để khẳng định xong lại nói tiếp – Tôi chỉ biết một người rất giỏi về trong lĩnh vực này, đây là địa chỉ cô cần phải đến.

Hắn viết ra giấy địa chỉ, cô giật mình đây là địa chỉ nhà của cô người mà hắn muốn gặp là cha của cô, cha cô rất giỏi về xem vận mệnh tướng số, ông có thể đoán trước được vận mệnh, ngoài công việc kinh doanh ở cửa hàng ra công việc chính của cha chính là vật lộn với đồng hóa thạch, xương cốt của các loài động vật hóa thạch, hoặc các xác ướp của mấy ông vua đời cổ, cha thích nhất chính là nghiên cứu những chữ tượng hình điêu khắc trên những dụng cụ cổ xưa, cô kìm nén sự vui mừng trong lòng khi nghĩ sẽ được về thăm cha mẹ, nhưng trong lòng cô lại buồn khi nghĩ tới mình không thể đặt chân ra khỏi hộp đêm, cô do dự xong nói.

- Ông chủ ở hộp đêm không cho tôi bước chân ra khỏi hộp đêm. . .

- Tôi sẽ lo cho, dù gì hắn cũng là chỗ quen biết.

- Thật không? – Cô vui mừng hỏi lại, vậy là cô có thể thoát ra khỏi đây, dù là giây phút ngắn ngủi nhất cũng được, cô chỉ cần được gặp cha mẹ và xem cha mẹ sống ra sao? cô rối rít cảm ơn hắn không ngừng, trong lòng cô rất vui cô kìm nén niềm vui lại, cô hít một hơi dài để trấn áp sự vui mừng đang dâng lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trên Đường Bị Truy Sát

Có thể hình dung ra được tâm trạng cô lúc này vui như thế nào, cô rất vui, vui khi mình có thể đặt chân ra khỏi Đêm Mê và có thể về thăm cha mẹ, nhưng rồi cô sững người lại khi nhìn gương mặt của mình qua tấm gương phản chiếu treo bên giường ngủ, khuôn mặt xa lạ không cảm xúc, cha mẹ sẽ không nhận ra cô là con gái của họ, tay cô chạm lên da mặt, trong gương phản chiếu lên một bóng hình cao lớn đứng sau lưng cô từ bao giờ, cô giật mình quay lại và đứng bật dậy, theo phản xạ cô lùi sát vào mép giường.

- Ông...ông..

- Nhìn cô có vẻ sung sướng nhỉ?

- Tôi...tôi..

Tay cô run run bám vào tường hận rằng không thể xuyên qua tường trốn đi, hắn tiến về phía trước, mồ hôi cô bắt đầu thấm ra ướt cả lòng bàn tay, hắn vươn ngón tay dài túm lấy cằm cô bóp mạnh.

- Đừng nghĩ lộn được mặt nạ, trừ khi dùng máu tươi của tôi tưới lên trên, mặt nạ này dần dần sẽ ăn sâu trong da thịt cô, cô hãy hình dung ra xem trên khuôn mặt xinh đẹp của cô sẽ có hàng ngàn con ấu trùng ngoe nguẩy ăn sâu vào trong xương tủy, trên khuôn mặt cô sẽ toát ra mùi thịt thối rữa tới khi đó mặt cô chỉ trơ ra khối xương.

Nghe hắn nói vậy cô không khỏi rùng mình và kinh hãi bởi cái mặt nạ đáng sợ này, cô càng ngày càng sợ hãi, hắn không phải là con người mà là ác quỷ ở địa ngục chui lên, hắn hướng mặt cô đối diện.

- Tôi cho phép cô rời Đam Mê bảy ngày, sau bảy ngày cô phải có mặt tại Đam Mê nếu không, đừng trách tôi, chuyến đi này Vương Đình sẽ đi theo cô, mạng của hần phụ thuộc vào cô đấy.

Dứt lời hần đẩy cô ngã xuống giường, hần xoay người bước ra ngoài.

Hần cầm lấy chai rượu tự rót vào ly, ngón tay thon dài kẹp lấy ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ chậm rãi thưởng thức rồi một ngụm kế tiếp hần xoay người nhìn Vương Đình đứng cạnh cửa, đôi mắt hần lạnh lẽo nhìn Vương Đình đầy thăm dò, hần tiến tới bên đi vòng quanh Vương Đình sau đó ngồi xuống ghế nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống gầm ghế hần tuy nhẹ nhàng nhưng rất lạnh lẽo:

- Biết tôi gọi cậu tới để làm gì không?

- Vương Đình tôi không biết.

- Uống đi! - Hần chỉ tay vào viên thuốc màu xanh đặt ngay ngắn trên đĩa bằng ngọc nữ, Vương Đình tiến lên cầm lấy viên thuốc không do dự uống luôn, hần rất hài lòng, hần rất thích người như thế, Vương Đình uống xong viên thuốc đứng sang một bên đợi hần phân phó.

- Thấy sao? - Hần hỏi.

- Dễ chịu.

- Đúng, rất dễ chịu nhưng sẽ ngược lại, sau bảy ngày tôi đưa thuốc giải cho cậu, còn bây giờ cậu đi theo Thanh Nhã tới thành phố Z.

- Vâng, thưa ông! Vậy Vương Đình tôi xin phép.

Vương Đình lui ra, trong con mắt hần xoẹt lên tia lạnh lùng, môi hần thoáng nhếch sau đó xoay người vào trong bức tường tách ra để lộ một lối đi bí mật dưới địa đạo, bức tường di chuyển khép kín như không có chuyện gì xảy ra.

Cô thu dọn một chút hành lý bức tường lay động, người đàn ông hôm qua bị thương xuất hiện, theo phản xạ cô giật mình, đặt tay lên ngực để trấn an cơn sợ hãi, giọng cô trách móc:

- Anh làm tôi sợ muốn chết.

- Tôi là quỷ sao mà cô phải sợ? - Hần ngồi xuống giường.

- Vết thương của anh sao rồi?

- Ổn, cô nên nhớ chuyến đi này không được tiết lộ cho ai nếu không viên đạn sẽ nằm gọn trong não của cô.

- Tôi biết, cảm ơn anh nhiều, nhờ có anh tôi mới có cơ hội ra ngoài, cho tôi hỏi chỉ không phải anh bỏ qua cho tôi, anh và ông chủ ở hộp đêm có quan hệ như thế nào vậy?

- Cô có nghe người ta nói rằng tò mò sẽ giết chết người không? Tôi nghĩ cô nên yên phận của mình là một con diêm chuyên nghiệp hơn là quan tâm tới chuyện của người khác.

Cô im lặng không nói, thu dọn đồ xong có tiếng gõ cửa phòng hần đứng dậy rồi biến mất sau bức tường, cô bước ra mở cửa gặp Vương Đình.

- Tôi giờ xuất phát.

Cô cầm lấy túi xách, khoác thêm áo choàng cùng chiếc khăn len bước ra cửa phòng, cô bước nhanh ra khỏi Đam Mê như chạy trốn, cô phải bước ra thật nhanh nếu không sợ hần đổi ý.

Khi cô đặt chân ra bên ngoài đã có một chiếc xe đợi bên ngoài, Vương Đình mở cửa xe cô ngồi vào bên trong ghế phụ lái, đợi cô ổn định Vương Đình mới lái xe đi.

Cô hít lấy một hơi thật dễ chịu khi không phải ngửi cái mùi hỗn tạp ở Đam Mê, bên trong Đam Mê chỉ có khói thuốc, mùi bia rượu và sặc nồng mùi tình dục khiến đầu óc không thoải mái, không khí buổi sáng thứ hai đầu tuần thật nhộn nhịp tiếng còi xe đi lại, thành phố trong những giờ cao điểm lại bị tắc đường, những dãy xe xếp hàng dài, trên gương mặt mỗi người đều thể hiện nhiều tâm trạng khác nhau, có lẽ cô là người thanh thản nhất khi trên gương mặt đầy hừng thụ và hưng phấn, cô muốn thời gian dừng lại tại đây mãi mãi có như vậy cô mới không bị quay về Đam Mê.

Cô đảo mắt nhìn những ngôi nhà cao vút như muốn chọc thủng bầu trời, một đôi bồ câu bay ngang qua rồi đậu trên dây điện, cô ước gì mình cũng được như đôi chim kia tự do bay lượn.

Có thể nói thành phố S rất rộng lớn là một khu đô thị, trung tâm mua sắm sầm uất nhất trong nước mà cũng có rất nhiều loại hình tội phạm trá hình dưới những tấm biển quảng cáo sang trọng.

Chiếc ô tô sang trọng vẫn lao đi nhanh trên đường cao tốc, hai bên đường là những dải lan can dài và những vạch phân làn đường không có điểm dừng lại, từ lúc đặt chân ra khỏi Đam Mê cô chỉ nhìn ra ngoài không hề lên tiếng, chiếc ô tô dừng lại bên vỉ hè, lúc này cô mới quay sang nhìn Vương Đình cô hỏi:

- Sao không đi tiếp.

- Trưa rồi. - Vương Đình đáp.

Cô đang tính nói nhưng thấy Vương Đình mở cửa đi ra nên lại thôi, thực lòng thì cô không thấy đói cô mong về nhà sớm hơn là ăn, cô bước theo Vương Đình vào trong một nhà hàng cũng được coi là sang trọng, chọn bàn ngồi, lựa đồ ăn nhân viên phục vụ đem đồ ăn dọn lên bàn, Vương Đình cúi đầu dùng bữa khi ngẩng đầu Vương Đình ngừng nhai nhìn cô rồi nhìn đồ ăn vẫn còn nguyên vẹn, nhấp ly nước xong đặt xuống rồi mới hỏi:

- Không dùng bữa sao?

- Không đói - Cô trả lời.

- Đoạn đường còn dài, tối đêm mới dừng lại nghỉ ngơi nếu cô không ăn sẽ đói.

- Tôi không thích đồ ăn nhiều chất đạm.

Vương Đình nhú mày, đây đều là món cô thích nên đã chiều theo ý cô, trong năm qua cô luôn ăn những món này:

- Vậy, cô ăn gì?

- Mì tôm, lâu tôi chưa ăn nên thấy thèm!

Vương Đình suất sặc nước, vội dùng khăn lau qua miệng mắt mở to nhìn, có lần bà quản gia nấu mì đem lên cho cô, cô quát tháo ầm ĩ nói rằng “ăn mì sẽ hỏng da, mụn nổi lên...“.

- Lạ lắm sao?

Thấy khuôn mặt của Vương Đình ghệt ra nên cô hỏi, Vương Đình không nói gì trong lòng nhận ra cô không giống Thanh Nhã mà mình biết.

Ăn uống xong tiếp tục cuộc hành trình, trên suốt chặng đường không ai nói với nhau chỉ lâu lâu Vương Đình liếc qua nhìn cô, còn cô ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài và không biết trong cái đầu nhỏ của cô đang nghĩ gì, một chai nước lọc đưa ra trước mặt cô thu hút tầm mắt nhìn qua Vương Đình, trên khuôn mặt đẹp đó vẫn ngự trị sự lạnh lùng, mắt Vương Đình vẫn tập trung nhìn về phía trước cô đón nhận chai nước:

- Cảm ơn!

Cô mở chai nước lọc uống, nước chảy xuống cổ, cô lau qua rồi đặt chai nước xuống cạnh.

- Đây là đâu - Cô hỏi - Bao lâu nữa thì tới nơi?

- Trưa hôm sau tới nơi.

Không khí trong xe trở nên im lặng, để xua tan không khí im lặng cô lên tiếng:

- Anh làm việc cho “hắn” bao lâu rồi?

- Ai?

- Ông chủ của anh.

- 10 năm.

Cô lăm băm gì đó xong quay đi, những người đi theo hắn bất kể ai đều là những kẻ máu lạnh, hỏi nói gì đều rất tiếc kiệm lời nói.

Vương Đình nhìn qua kính chiếu hậu có một chiếc ô tô con đang đuổi theo một trong số đó Vương Đình nhận ra người đó.

- Bám chắc - Miệng nói thì nhanh nhưng hành động còn nhanh hơn, Vương Đình đột nhiên tăng tốc khiến cô đập đầu vào ghế chưa kịp hoàn hồn nghe tiếng chiu chiu âm thanh nhỏ phía sau xe, cô quay đầu lại nhìn không khỏi chết vì sợ hãi khi phía sau xe có một người thò đầu ra khỏi xe chìa súng giảm thanh bắn tia, số cô thật đen mà vô duyên vô cớ bị lôi vào cuộc chơi của xã hội đen, nhìn đoạn đường rượt đuổi cứ như trong phim hành động, Vương Đình cũng là một tay lái không vừa lượn lách, oái oăm thay đoạn đường này rất vắng chưa có tuyến xe nào xuất hiện vì vậy cuộc rượt đuổi vẫn diễn ra, chiếc xe phía sau áp sát một tên chìa súng Vương Đình tông mạnh vào xe chúng, bị bất ngờ chúng lệch tay lái, Vương Đình rút súng trong người nói nhanh với cô.

- Giữ tay lái.

Dù cô đang lâm vào tình trạng hốt hoảng bản thân cũng nhận thức được sự nguy hiểm nên nhào người giữ tay lái, Vương Đình nhào người ra khỏi xe, bắn trả vào lớp xe, chúng cũng không phải tay vừa lạng lách để tránh luồng đạn.

Aaaaaaa...

Cô hét lên khi phía trước có vật cản chính là chiếc ô tô đi ngược chiều trở lộn gài, Vương Đình xoay người nhìn vội thụt người vào trong, trong lòng nhủ thầm tan xác, được chết chung cùng cô không hối hận, trong lúc nguy cấp cô nhanh tay bẻ vô lăng sang phải để tránh, mui xe đâm vào tali, Vương Đình bị va vào đầu nên trán chảy máu, đầu cô đập vào vô lăng cô vẫn gục xuống không dám ngẩng đầu lên nhìn, tiếng va chạm mạnh phía sau tiếng lộn kêu thảm thiết, Vương Đình quay lại nhìn chiếc ô tô rượt đuổi cùng chiếc xe tải đâm nhau, Vương đình vỗ vai cô:

- Ổn rồi.

Chân tay cô run rẩy vì sợ hãi, cô nắc lên thành tiếng, để tránh gây phiền toái Vương Đình lái xe đi, đi tới một đoạn đường khá xa mới kiếm được nhà nghỉ, trời lúc này cũng đã tối, cô vẫn sợ hãi người vẫn run lên từng đợt.

- Cô bước được không?

Cô chỉ gật đầu, sau đó bước ra chân vừa chạm đất đã ngã oạch xuống may mắn Vương Đình đỡ kịp.

- Cô đi được chứ? - Lời nói của Vương Đình có phần quan tâm.

Cô gật đầu, cố bước đi nhưng có phần trợ sức của Vương Đình, nhân viên trong nhà nghỉ mỉm cười chào khách:

- Hai phòng - Vương Đình lạnh lùng lên tiếng khiến nụ cười cô gái vụt tắt trong lòng cảm thấy ớn lạnh, Vương Đình cầm khóa phòng diu cô đi lên.

- Cô ăn gì?

Cô lắc đầu, Vương Đình ngồi xuống cạnh, cô vẫn chưa thoát khỏi cơn sợ hãi lúc nãy, Vương Đình ôm nhẹ cho cô vui trong ngực mình vỗ nhẹ vai cô.

- Ổn rồi, đừng sợ đã có tôi ở đây!

Vương Đình không hiểu bản thân đang làm chuyện gì, chuyện thật trái với lương tâm chưa bao giờ bản thân đi an ủi một người phụ nữ lại ôm ấp thân thiện như thế, ngoài mẹ ra thì không thân thiện với người phụ nữ nào mặc cho họ có khổ sở vật thể nào đi chăng nữa, trái tim Vương Đình chưa bao giờ biết tới chữ “thương hại” cho đồng loại không hiểu sao khi gặp cô người con gái này đã khiến trái tim không yên phận.

Cô vòng tay ôm lấy Vương Đình khiến toàn thân Vương Đình trở nên cứng ngắc, cô đang tìm sự che chở bảo vệ, thật lâu cô mới ổn định tinh thần.

- Cảm ơn! - Cô buông Vương Đình ra cúi đầu nói.

- Cô ăn gì?

Cô lắc đầu, Vương Đình đứng dậy cô vội nắm tay lại, ánh mắt cầu khẩn trong con mắt lộ lên sự sợ hãi cô lắc đầu:

- Đừng đi, tôi...tôi sợ.

Vương Đình ngồi xuống kéo gối lên:

- Cô nằm xuống nghỉ ngơi.

- Anh ở cạnh tôi chứ?

Vương Đình do dự một lúc mới gật đầu, lúc này cô mới chú ý trên trán Vương Đình có dính chút máu khô.

- Trán anh...

- Không sao, lúc nữa tôi sẽ tự xử lý, cô ăn gì để tôi gọi phục vụ đem lên.

- Tôi không đói, anh đói anh đi ăn đi.

- Tôi không thấy đói, thôi cô nghỉ đi mai còn đi sớm!

Cô nằm xuống Vương Đình kéo chăn lên đắp cho cô, cô sợ trong lúc cô ngủ Vương Đình bỏ đi nên cô đã nắm tay Vương Đình lại.

- Khi nào tôi ngủ say anh hãy đi nhé!

- Ừ!

Vương Đình ngồi xuống đặt tay lên trán cô vuốt nhẹ, mắt cô nhắm vào sau cái vuốt nhẹ ấy, bàn tay Vương Đình chạm lên da mặt, tuy da mặt giả nhưng Vương Đình vẫn cảm nhận được sự mềm mại của cô, trong lòng lại dâng lên một nỗi đau khi nghĩ khuôn mặt của cô sẽ nuôi một loại kí sinh trùng ăn mòn hành hạ cho tới khi chết đi và chúng một ngày càng sinh sôi nảy nở (các bạn hãy tưởng tượng như những con giòi ở những xác chết, chúng sẽ sinh sản ra những bọ đũa trắng nhỏ li ti từng ổ một như tổ ong, trong mỗi ổ sẽ có hàng nghìn quả trứng nhỏ...) Vương Đình vuốt tóc cô qua bên:

- Cô sẽ quên hết mọi chuyện ngày hôm nay vĩnh viễn trừ khi trong tim cô có tôi cô sẽ nhớ được tất cả.

Một lần nữa Vương Đình xóa kí ức của cô, Vương Đình không muốn cô bị ám ảnh sợ hãi, khi cô yên bình trong giấc ngủ, Vương Đình đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ngoài kia tuyết bắt đầu rơi nhiều, Vương Đình ngồi xuống châm thuốc, thuốc sẽ khiến tinh thần tỉnh táo hơn, màn hình đồng hồ nhấp nháy trên tay, Vương Đình xoay nhẹ đồng hồ biến thành màn hình điện thoại, trên màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh của hắn, hắn bao giờ cũng vậy trên tay là ly rượu màu huyết dụ, tay kia đút túi quần nửa người tựa vào bàn.

- Sao rồi? - Màn hình phát ra giọng nói lạnh lẽo của hắn.

- Mọi chuyện ổn, đã xác định được đối tượng thuộc nhóm “Lão Đẳng”.

- Tốt.

Màn hình vụt tắt, trở lại trạng thái như ban đầu là một chiếc đồng hồ đắt tiền.

Vương Đình dụ tằm thuốc sau đó lấy súng ra lau qua, bỗng nghe thấy tiếng động nhỏ, Vương Đình vội nấp vào một góc trong bóng tối, từ phía cửa sổ hai bóng đen từ phía cửa sổ chạy vào, xem ra chúng là những tên trộm chuyên nghiệp, chẳng mấy phút đã mò ra được, hai tên rón rén nhẹ nhàng đi vào chiếc đèn pin trên tay le ló đủ cho hai tên nhìn thấy, một tên cầm vào áo khoác của Vương Đình sờ sờ nắn nắn lôi ra một ví da rồi mở, hai tên mắt sáng rực khi thấy một khoản tiền lớn, hai tên suýt hét lên trong sự sung sướng, một tên há miệng không tài nào nuốt được, một tên sung sướng thao thao bất tuyệt:

- Phen này giàu to rồi mày ơi, một nửa đi vũ trường còn nửa này kiếm mấy em...mày bị sao thế?

Tên không thể nuốt miệng lại được chỉ tay ý nói “hãy quay lại nhìn phía sau” tên đó quay lại nhìn thì khẩu súng ngắn chĩa thẳng vào miệng, tiền trên tay gĩa bay là tả dưới đất, Vương Đình lên đạn khiến hai tên sợ hãi quý xuống đập đầu xin tha, Vương Đình nắm tóc gã lôi dậy, dí súng vào mắt.

- Nhìn thấy gì không?

- Có...màu đen...a...đạn.

- Muốn sống..

Hai tên gật đầu lia lịa Vương Đình tiếp lời:

- Làm tốt, số tiền này sẽ thuộc về chúng mày, còn không xác của hai đứa mày sẽ được tao giao tận nhà!

Hai gã gật đầu như gà mổ thóc, chỉ mong sao viên đạn không nằm trong não, hành nghề bao nhiêu năm chưa rơi vào hoàn cảnh này bao giờ, coi như hôm nay vận mạng chúng kết thúc, Vương Đình xoay súng trong tay cất đi rất nhanh khiến hai tên không biết cất như thế nào?

- Việc rất đơn giản - Vương Đình ngoắc ngoắc ngón tay, hai tên ghé tai lại gần, Vương Đình nói nhỏ hai tên đó gật đầu sau đó vội đi Vương Đình gọi giật lại hát hàm, ý nói rằng “số tiền đó hãy cầm đi” hai tên nhìn nhau do dự một lúc cũng vào gom tiền nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hạnh Phúc Thật Ngắn Ngủ.

Cô mở mắt tỉnh dậy, mọi chuyện xảy ra hôm qua cô không nhớ gì, chỉ nhớ nhiệm vụ của mình tới thành phố Z, cô vén chăn bước xuống giường nhìn xung quanh không thấy Vương Đình đâu, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra khi quay lại phát hiện Vương Đình nằm trên ghế ngủ, trên người chỉ đắp áo choàng da, cô tiến tới bên, Vương Đình khi ngủ khuôn mặt hiền từ không lạnh lùng như thường ngày, có thể nhận thấy trên gương mặt hoàn hảo không một chút vết lằn da nhăn mịn hơn con gái, cô nghĩ ngờ không biết Vương Đình có phải là gã giả trai không chỉ có điều thân hình Vương Đình rất cao lớn, nếu là đàn ông ít ra trên gương mặt phải có râu ria lất phất nhưng đáng này lại không có, nghĩ đến gã bác sĩ ái kia cô không khỏi phì cười, khi nghĩ hai người họ là một cặp.

Cô đã thề với lòng sẽ trả ơn Vương Đình bởi trong lúc nguy hiểm nhất Vương Đình có mặt kịp thời giúp cô, cô xoay người đi Vương Đình mở mắt ra, mọi cử chỉ của cô đều không qua khỏi đôi mắt, Vương Đình vờ ho khan đánh tiếng:

- Anh tỉnh rồi à, còn sớm mà anh ngủ thêm chút nữa.

- Ủ, dậy ăn sáng rồi còn đi.

Vương Đình khoác áo vào rồi đi vào nhà vệ sinh cá nhân, rửa mặt rồi dừng lại nhìn mình trong gương, bàn tay không tự chủ chạm lên mặt nơi mà cô từng

chạm qua, khi ấy trái tim Vương Đình thật căng thẳng lồng ngực như muốn nổ tung, hô hấp loạn nhịp phải cố gắng lắm mới bình ổn được hơi thở, lúc này đây tim Vương Đình vẫn đập thình thịch nghe rất rõ, khỏe mỗi Vương Đình nở lên một độ cong hoàn hảo tuyệt mỹ, một cảm giác hạnh phúc len lén luồn qua, tiếng gõ cửa phòng sau đó tiếng nói vọng vào khiến Vương Đình thu hồi nụ cười trở lại khuôn mặt lạnh lùng như thường ngày, Vương Đình mở cửa lách qua người cô, cô bước vào.

Ăn uống xong hai người tiếp tục lên đường, gần trưa chiếc ô tô tiến vào trung tâm thành phố, có thể nói tâm trạng cô vừa vui mừng hồi hộp, cô vui vì đã trở về nhà, hồi hộp vì sắp được gặp cha mẹ, anh trai và cả người yêu của cô, cô rất muốn gặp lại họ nhưng cô lại trở nên buồn, họ sẽ không nhận ra cô, họ sẽ coi cô như một người xa lạ, bởi cô đã chết rồi, cô bây giờ là Thanh Nhã cô không phải là Huyền Chi.

Nhìn nét mặt cô đang hưng phấn bỗng trở nên buồn nơi góc mắt ướt mi, Vương Đình chậm nhẹ lên vai cô, cô mỉm cười buồn, tuy Vương Đình là kẻ lạnh lùng nhưng dù sao vẫn đỡ hơn mấy người kia.

- Tôi muốn đi bộ một lúc!

Vương Đình lái xe vào một khách sạn gần đó làm chút thủ tục sau đó bước ra đưa cho cô chìa khóa phòng, cô quay sang nhìn Vương Đình rồi mỉm cười:

- Chào mừng anh đã đến thành phố Z, tôi sẽ dẫn anh đi ăn một món đặc sản ở đây.

Chưa kịp nói cô đã nắm tay Vương Đình lôi đi trên vỉ hè, mọi người đều nhìn vào khi một anh chàng đẹp trai bị một cô gái lôi đi như bay về phía trước, tới một nhà hàng bình dân nhưng rất đông khách, quán rất sạch sẽ, cô dừng lại thở hổn hển, Vương Đình chỉ lắc đầu nhìn cô, cô chỉnh lại quần áo rồi bước vào.

- Anh chị dùng gì ạ? - Chủ quán đơn đã mời khách.

- Chị Loan cho em hai tô phở - Cô lên tiếng ra hiệu như mọi khi cô vẫn hay vào quán, bà chủ gãi tai sau đó cũng đi bởi cử chỉ này chỉ có Huyền Chi mới hay làm, Vương Đình nhú mắt nhìn chủ quán rồi nhìn cô, cô hình như rất quen nơi này, sẽ không, bởi cô không có khả năng đi ra ngoài, Vương Đình luôn giám sát cô 24/24 giờ làm sao cô có thể ra ngoài, điều này khiến Vương Đình khó hiểu.

- Đứng đó làm gì, ngồi xuống ăn đi chứ?

Cô kéo ghế ra cho Vương Đình, Vương Đình ngồi xuống cạnh đón nhận đĩa và thìa từ tay cô, quen dùng đồ tây nên Vương Đình cầm đĩa không quen, khi gấp sợ phớt tuột xuống nước bắn lên mặt, cô phì cười trêu chọc:

- Anh gần trở thành Việt hóa nên quên cách cầm đĩa rồi à?

Vương Đình không nói gì, cố chiến đấu với sợi phở bướng bỉnh, cuối cùng cũng quen cách cầm đĩa, có thể nói phở rất ngon, đây là lần đầu Vương Đình được ăn thử, mà cũng là lần đầu đặt chân vào một nhà hàng bình dân, còn cô ăn một cách ngon lành và thoải mái, khi cô ăn những đồ đắt tiền cảm giác như nhai đá, ăn uống xong cô đi dọc theo bờ sông, hai bên bờ sông là những tòa lầu nhà hàng, khu vui chơi sắc sỡ đủ màu, phía bên kia nhà hàng có bài hát chúc mừng giáng sinh vang vọng lại, cô chợt nhớ ra giáng sinh sắp đến.

Tuyết vẫn rơi đều đặn, từng hạt tuyết như những cánh hoa bay vô vàn trong không trung, trên những cành cây hay nóc nhà tuyết phủ dày một góc, phía xa một vài đôi tình nhân đi dạo trên đường, cô dừng lại bên một gốc thông, nơi đây là nơi mà anh đã tỏ tình với cô, cô không trả lời anh mà khắc lên thân cây ba chữ “em đồng ý”, dấu ấn vẫn còn đây, nét chữ ngày nào vẫn còn in đậm trên thân cây, tay cô chậm nhẹ vào nét chữ miệng khẽ nói:

- Em đã trở về!

Bao kỉ niệm chợt ùa về trong cô, cô mới đi có một thời gian ngắn thôi nhưng cảm giác sao mà dài thế.

Vương Đình không bỏ sót mọi cảm xúc trong cô, dường như cô rất quen nơi này, nơi này từng gắn bó thân thiết với cô, để khẳng định Vương Đình lên tiếng hỏi.

- Cô từng đến đây?

- Không phải từng đến, mà tôi từng ở đây, anh biết không con đường này gắn bó với tôi biết bao kỉ niệm, đây là con đường đi về nhà tôi, hôm nào cũng vậy anh ấy đều đứng đợi tôi ở đây rồi đưa tôi về.

“Anh ấy” tim Vương Đình xoẹt qua một tia đau nhói, khi nhắc tới người đó, ánh mắt cô chan chứa nhiều tình cảm, cô khiến Vương Đình khó hiểu, chẳng phải cô rất yêu hắn sao, chính vì yêu hắn nên mới hại chết em gái để cướp bạn trai như thế nào lại là người ấy ở đây.

- Ý cô nói là ai vậy? - Vương Đình vẫn dò xét.

- An Lập, mà thôi đi nhanh lên, đi hết đoạn đường này sẽ tới nơi.

Vương Đình lặng lẽ đi theo sau trong miệng không ngừng nhắc đến cái tên An Lập, An Lập là kẻ nào mà may mắn được cô nhắc đến vậy.

Cô đứng trước một cửa hàng đá quý to lớn với cái tên “Huyền Chi” nét bút cứng cáp mạnh mẽ, như long phi phụng vũ, đây là nét bút của anh trai, anh trai cô từng học qua thư pháp, đứng trước quầy thu ngân là một cô nhân viên trẻ, có lẽ vừa mới tuyển, cô đẩy cửa đi vào, mọi thứ bên trong rất quen thuộc với cô, chiếc bàn kia cô thường ngồi cùng mẹ tranh cãi sôi nổi, hoặc cùng anh tranh đồ, nhớ quá, cô rất muốn tìm lại cảm giác vốn thuộc về mình

nhưng có lẽ nó sẽ không bao giờ được.

- Cô ời?

Một tiếng nói nhẹ nhàng cất lên khiến cô giật mình thu hồi cảm xúc, cô nhân viên nhẹ nhàng hỏi:

- Chị mua gì ạ, đây là mẫu hàng mới, rất đẹp chị có muốn mua không?

Cô đang tính nói gì đó thì anh trai cô xuất hiện ngoài cửa, anh mặc bộ âu phục màu trắng, màu mà anh yêu thích nhất, cô rất muốn chạy tới ôm lấy anh nhưng đôi chân cô không thể nhấc nổi, bàn tay cô siết chặt, Tuấn Dã đưa mắt nhìn cô, rất khó chịu khi một ai đó nhìn chằm chằm vào mình như thế, anh đánh tiếng họ khan sau đó bước đi.

- Anh đầu đất - Cô vội cất tiếng khi Tuấn Dã bước lên cầu thang máy, chân Tuấn Dã cứng ngắc, đây là cái tên mà cô em gái hay gọi anh, chỉ có cô mới hay gọi anh bằng cái giọng ấy, Tuấn Dã vội xoay người nhìn cô, một khuôn mặt xa lạ không thân thiện nhưng giọng điệu lại rất quen thuộc, cô thấy bối rối bởi cái nhìn xa lạ của anh, cô vội giải thích.

- Em là Kiều Anh bạn của Huyền Chi, em...em mới du học trở về.

Tuấn Dã nhíu mày lúc sau nhớ ra, anh à lên một tiếng sau đó tiến về phía cô anh mỉm cười thân thiện.

- Em lớn quá khiến anh không nhận ra, em về nước lâu chưa?

- Mới ạ, mẹ Tường Vi và cha Tuấn Hùng ở nhà không ạ?

- May cho em, họ có ở nhà, đợi anh chút anh lên lấy ít tài liệu sau cùng về.

- Vâng! - Khi anh đi khỏi cô thở phào nhẹ nhõm.

- Tại sao cô nói dối anh ta? - Vương Đình lạnh lùng hỏi.

- Nói ra anh chưa chắc đã tin?

- Chưa nói làm sao mà biết tin hay không?

- Nếu tôi nói tôi là em gái anh ta anh tin không?

- Không.

- Tôi chỉ còn cách nói vậy, bộ dạng tôi như vậy làm sao anh ấy tin tôi, tôi chính là em gái của họ tôi mượn xác sống lại.

- Ý cô là sao?

- Thực tình mà nói tôi không phải Thanh Nhã, tôi là Huyền Chi, tôi mượn xác sống lại nói như vậy anh tin không?

Vương Đình đang tính nói gì đó xong lại thôi bởi lúc đó Tuấn Dã xuất hiện.

- Chào! Tôi là Tuấn Dã - Tuấn Dã đưa tay ra trước mặt Vương Đình - Rất vui được biết cậu.

- Vương Đình.

Hai người bắt tay nhau, Tuấn Dã cảm thấy cái bắt tay của Vương Đình thật lạnh lẽo, lạnh hơn cả mùa đông, con người này thật không đơn giản như bề ngoài.

Ngôi biệt thự màu tro tàn nằm gọn trên một khu đất rộng lớn, xung quanh bao bọc tường xây bằng đá cao và dày, cánh cổng sắt tự động mở ra chiếc xe tiến vào trong cánh cổng tự khép lại, cô bước xuống xe đảo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ xung quanh không hề thay đổi, chỉ có một sự thay đổi nho nhỏ là trước bể bơi có xích đu.

- Có gì thay đổi không? - Tuấn Dã đứng cạnh từ bao lâu rồi, cô thu lại tâm trạng bởi hồi xúc động.

- Thay đổi rất nhiều.

- Mọi người gặp em chắc vui lắm, đi thôi.

Tuấn Dã nắm lấy tay cô kéo đi vào nhà mặc kệ Vương Đình tụt lại ở phía sau, anh lôi cô vào nhà đi tới phòng khách, bên trong phòng khách có tiếng cười vui vẻ vọng lại.

- Mọi người có quà ọi người đây, đoán xem ai đây!

Tuấn Dã lôi cô vào phòng khách, mọi người (ba người tính cả cô và Tuấn Dã là năm còn Vương Đình chưa vào nhà) quay lại nhìn, túi xách trên tay cô rơi xuống đất, cô lùi lại, đầu óc loạng choạng khi nhìn thấy một cô gái, vâng! Cô ấy không ai khác chính là cô - Huyền Chi, may mắn Tuấn Dã vội đỡ khi cô choáng váng, cô được Tuấn Dã đỡ ngồi xuống ghế, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô muốn thoát ra khỏi giấc mơ này, rất muốn, ai có thể trả lời cho cô biết chuyện gì đang diễn ra không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đối Diện

Đón nhận ly nước từ tay mẹ khi cô đã bình tâm trở lại, cô cố tỏ ra bình thường để mở lời cảm ơn, cổ họng cô thật nghẹn ngào không nói được gì, cô rất muốn được gọi mẹ, rất muốn được nằm trong lòng mẹ, cô rất muốn những gì từng thuộc về cô, tất cả mọi thứ vẫn thuộc về cô chỉ có điều bên trong cái xác kia là một linh hồn khác, một linh hồn không phải thuộc về cô, cô rất muốn biết là ai, là ai đã chiếm đi tất cả mọi thứ thuộc về cô.

- Bạn gái của anh à? - Cô gái - Huyền Chi cất tiếng hỏi, giọng thật nhẹ nhàng êm dịu.

- Em không nhận ra sao, Kiều Anh bạn thân của em đây!

- À!

Huyền Chi à tiếng cho có lệ, nhưng thực ra đâu biết Kiều Anh là ai, Huyền Chi mỉm cười rồi cất tiếng:

- Chào mừng cậu trở về.

- Kiều, con lớn quá khiến mẹ không nhận ra, lại đây mẹ xem nào?

Mẹ Tường Vi mỉm cười nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng khiến cô rất muốn bật khóc, cô kìm nén lại, đúng lúc ấy có giọng nói cất lên:

- Chào cả nhà, đồng vui quá nhỉ?

Cô quay lại giọng nói quen thuộc ấy - Bảo Khang, anh vẫn như mọi khi, áo sơ mi cùng với quần tây, trên tay là áo khoác cao cấp, anh mặc áo lên giá, sau đó bỏ mũ một vài bông tuyết còn vương trên mũ, Huyền Chi chạy tới bên anh nũng nịu đòi quà, anh sùng nịnh ngất mũi Huyền Chi, cứ chỉ đó anh hay làm với cô nhưng giờ đây đã không thuộc về cô nữa, sống mũi cô rất cay trái tim cô đau đớn, nhưng rồi cô chợt nhận ra, dù anh có nhận ra cô đi nữa nhưng tâm thần này đã bị vấy bẩn, cô không phải là cô trước đây cô đã biến thành Thanh Nhã, tự dưng cô hận cái tên này, chính vì cô ta mà cô phải chịu khổ cực, cô đã mất tất cả, mất đi người thân, gia đình và cả người yêu, cô rất muốn khóc, muốn gào thật to nói ọi người hay cô mới là Huyền Chi của mọi người đây.

Một bóng người xuất hiện khiến bầu không khí thêm lạnh lẽo, rõ ràng điều hòa trong nhà rất ấm mọi người không tự chủ được khẽ rung mình, có lẽ người sợ nhất không ai khác chính là Huyền Chi, ly nước trên tay rơi xuống vỡ tan tành, đôi chân lùi dần sau đó ngã xuống ghế, toàn thân đổ mồ hôi hạt, tất cả đều nhìn vào đáng người cao lớn.

- Tôi tới đón người - Giọng nói lạnh lùng cất lên, người vừa cất tiếng không ai khác chính là Vương Đình, Vương Đình phóng đôi mắt lạnh nhìn Huyền Chi, Huyền Chi sợ hãi lùi đầu sau đó bỏ chạy lên lầu, Bảo Khang vội đuổi theo, mọi người ngơ ngác nhìn.

- Thiên ý!

Từ đầu tới cuối Trần Tuấn Hùng mới lên tiếng, lúc này ông chỉ quan sát trong con mắt của ông có thể nhận ra và đoán biết được, ông đứng dậy tiến về phía cô vỗ vai một cái:

- Chấp nhận số phận, ngày mai tôi sẽ giải thích việc mà hai người tở

Chương 5

12: Trên đường bị truy sát

Có thể hình dung ra được tâm trạng cô lúc này vui như thế nào, cô rất vui, vui khi mình có thể đặt chân ra khỏi Đạm Mê và có thể về thăm cha mẹ, nhưng rồi cô sững người lại khi nhìn gương mặt của mình qua tấm gương phản chiếu treo bên giường ngủ, khuôn mặt xa lạ không cảm xúc, cha mẹ sẽ không nhận ra cô là con gái của họ, tay cô chạm lên da mặt, trong gương phản chiếu lên một bóng hình cao lớn đứng sau lưng cô từ bao giờ, cô giật mình quay lại và đứng bật dậy, theo phản xạ cô lùi sát vào mép giường.

- Ông...ông...

- Nhìn cô có vẻ sung sướng nhỉ?

- Tôi...tôi...

Tay cô run run bám vào tường hận rằng không thể xuyên qua tường trốn đi, hấn tiến về phía trước, mồ hôi cô bắt đầu thấm ra ướt cả lòng bàn tay, hấn vươn ngón tay dài túm lấy cằm cô bóp mạnh.

- Đừng nghĩ lộn được mặt nạ, trừ khi dùng máu tươi của tôi tưới lên trên, mặt nạ này dần dần sẽ ăn sâu trong da thịt cô, cô hãy hình dung ra xem trên khuôn mặt xinh đẹp của cô sẽ có hàng ngàn con ấu trùng ngoe nguẩy ăn sâu vào trong xương tủy, trên khuôn mặt cô sẽ toát ra mùi thịt thối rửa tới khi đó mặt cô chỉ trơ ra khối xương.

Nghe hấn nói vậy cô không khỏi rùng mình và kinh hãi bởi cái mặt nạ đáng sợ này, cô càng ngày càng sợ hãi, hấn không phải là con người mà là ác quỷ ở địa ngục chui lên, hấn hướng mặt cô đối diện.

- Tôi cho phép cô rời Đam Mê bảy ngày, sau bảy ngày cô phải có mặt tại Đam Mê nếu không, đừng trách tôi, chuyến đi này Vương Đình sẽ đi theo cô, mạng của hấn phụ thuộc vào cô đấy.

Dứt lời hấn đẩy cô ngã xuống giường, hấn xoay người bước ra ngoài.

Hấn cầm lấy chai rượu tự rót vào ly, ngón tay thon dài kẹp lấy ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ chậm rãi thưởng thức rồi một ngụm kế tiếp hấn xoay người nhìn Vương Đình đứng cạnh cửa, đôi mắt hấn lạnh lẽo nhìn Vương Đình đầy thăm dò, hấn tiến tới bên đi vòng quanh Vương Đình sau đó ngồi xuống ghế nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống gầm ghế hấn tuy nhẹ nhàng nhưng rất lạnh lẽo:

- Biết tôi gọi cậu tới để làm gì không?

- Vương Đình tôi không biết.

- Uống đi! - Hấn chỉ tay vào viên thuốc màu xanh đặt ngay ngắn trên đĩa bằng ngọc nữ, Vương Đình tiến lên cầm lấy viên thuốc không do dự uống luôn, hấn rất hài lòng, hấn rất thích người như thế, Vương Đình uống xong viên thuốc đứng sang một bên đợi hấn phân phó.

- Thấy sao? - Hấn hỏi.

- Dễ chịu.

- Đúng, rất dễ chịu nhưng sẽ ngược lại, sau bảy ngày tôi đưa thuốc giải cho cậu, còn bây giờ cậu đi theo Thanh Nhã tới thành phố Z.

- Vâng, thưa ông! Vậy Vương Đình tôi xin phép.

Vương Đình lui ra, trong con mắt hấn xoẹt lên tia lạnh lùng, môi hấn thoáng nhếch sau đó xoay người vào trong bức tường tách ra để lộ một lối đi bí mật dưới địa đạo, bức tường di chuyển khép kín như không có chuyện gì xảy ra.

Cô thu dọn một chút hành lý bức tường lay động, người đàn ông hôm qua bị thương xuất hiện, theo phản xạ cô giật mình, đặt tay lên ngực để trấn an cơn sợ hãi, giọng cô trách móc:

- Anh làm tôi sợ muốn chết.

- Tôi là quỷ sao mà cô phải sợ? - Hấn ngồi xuống giường.

- Vết thương của anh sao rồi?

- Ôn, cô nên nhớ chuyến đi này không được tiết lộ cho ai nếu không viên đạn sẽ nằm gọn trong não của cô.

- Tôi biết, cảm ơn anh nhiều, nhờ có anh tôi mới có cơ hội ra ngoài, cho tôi hỏi chỉ không phải anh bỏ qua cho tôi, anh và ông chủ ở hộp đêm có quan hệ như thế nào vậy?

- Cô có nghe người ta nói rằng tò mò sẽ giết chết người không? Tôi nghĩ cô nên yên phận của mình là một con diêm chuyên nghiệp hơn là quan tâm tới chuyện của người khác.

Cô im lặng không nói, thu dọn đồ xong có tiếng gõ cửa phòng hấn đứng dậy rồi biến mất sau bức tường, cô bước ra mở cửa gặp Vương Đình.

- Tới giờ xuất phát.

Cô cầm lấy túi xách, khoác thêm áo choàng cùng chiếc khăn len bước ra cửa phòng, cô bước nhanh ra khỏi Đam Mê như chạy trốn, cô phải bước ra thật nhanh nếu không sợ hấn đổi ý.

Khi cô đặt chân ra bên ngoài đã có một chiếc xe đợi bên ngoài, Vương Đình mở cửa xe cô ngồi vào bên trong ghế phụ lái, đợi cô ổn định Vương Đình mới lái xe đi.

Cô hít lấy một hơi thật dễ chịu khi không phải ngửi cái mùi hỗn tạp ở Đam Mê, bên trong đăm mê chỉ có khói thuốc, mùi bia rượu và sặc nồng mùi tình

dục khiến đầu óc không thoải mái, không khí buổi sáng thứ hai đầu tuần thật nhộn nhịp tiếng còi xe đi lại, thành phố trong những giờ cao điểm lại bị tắc đường, những dãy xe xếp hàng dài, trên gương mặt mỗi người đều thể hiện nhiều tâm trạng khác nhau, có lẽ cô là người thanh thản nhất khi trên gương mặt đầy hương thụ và hưng phấn, cô muốn thời gian dừng lại tại đây mãi mãi có như vậy cô mới không bị quay về Đam Mê.

Cô đảo mắt nhìn những ngôi nhà cao vút như muốn chọc thủng bầu trời, một đôi bồ câu bay ngang qua rồi đậu trên dây điện, cô ước gì mình cũng được như đôi chim kia tự do bay lượn.

Có thể nói thành phố S rất rộng lớn là một khu đô thị, trung tâm mua sắm sầm uất nhất trong nước mà cũng có rất nhiều loại hình tội phạm trá hình dưới những tấm biển quảng cáo sang trọng.

Chiếc ô tô sang trọng vẫn lao đi nhanh trên đường cao tốc, hai bên đường là những dải lan can dài và những vạch phân làn đường không có điểm dừng lại, từ lúc đặt chân ra khỏi Đam Mê cô chỉ nhìn ra ngoài không hề lên tiếng, chiếc ô tô dừng lại bên vỉ hè, lúc này cô mới quay sang nhìn Vương Đình cô hỏi:

- Sao không đi tiếp.

- Trưa rồi. - Vương Đình đáp.

Cô đang tính nói nhưng thấy Vương Đình mở cửa đi ra nên lại thôi, thực lòng thì cô không thấy đói cô mong về nhà sớm hơn là ăn, cô bước theo Vương Đình vào trong một nhà hàng cũng được coi là sang trọng, chọn bàn ngồi, lựa đồ ăn nhân viên phục vụ đem đồ ăn dọn lên bàn, Vương Đình cúi đầu dùng bữa khi ngẩng đầu Vương Đình ngừng nhai nhìn cô rồi nhìn đồ ăn vẫn còn nguyên vẹn, nhấp ly nước xong đặt xuống rồi mới hỏi:

- Không dùng bữa sao?

- Không đói - Cô trả lời.

- Đoạn đường còn dài, tối đêm mới dừng lại nghỉ ngơi nếu cô không ăn sẽ đói.

- Tôi không thích đồ ăn nhiều chất đạm.

Vương Đình nhú mày, đây đều là món cô thích nên đã chiều theo ý cô, trong năm qua cô luôn ăn những món này:

- Vậy, cô ăn gì?

- Mì tôm, lâu tôi chưa ăn nên thấy thèm!

Vương Đình suất sặc nước, vội dùng khăn lau qua miệng mắt mở to nhìn, có lần bà quản gia nấu mì đem lên cho cô, cô quát tháo ầm ĩ nói rằng “ăn mì sẽ hỏng da, mụn nổi lên...”.

- Là lắm sao?

Thấy khuôn mặt của Vương Đình ngệt ra nên cô hỏi, Vương Đình không nói gì trong lòng nhận ra cô không giống Thanh Nhã mà mình biết.

Ăn uống xong tiếp tục cuộc hành trình, trên suốt chặng đường không ai nói với nhau chỉ lâu lâu Vương Đình liếc qua nhìn cô, còn cô ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài và không biết trong cái đầu nhỏ của cô đang nghĩ gì, một chai nước lọc đưa ra trước mặt cô thu hồi tầm mắt nhìn qua Vương Đình, trên khuôn mặt đẹp đó vẫn ngự trị sự lạnh lùng, mắt Vương Đình vẫn tập trung nhìn về phía trước cô đón nhận chai nước:

- Cảm ơn!

Cô mở chai nước lọc uống, nước chảy xuống cổ, cô lau qua rồi đặt chai nước xuống cạnh.

- Đây là đâu - Cô hỏi - Bao lâu nữa thì tới nơi?

- Trưa hôm sau tới nơi.

Không khí trong xe trở nên im lặng, để xua tan không khí im lặng cô lên tiếng:

- Anh làm việc cho “hắn” bao lâu rồi?

- Ai?

- Ông chủ của anh.

- 10 năm.

Cô lăm băm gì đó xong quay đi, những người đi theo hắn bất kể ai đều là những kẻ máu lạnh, hỏi nói gì đều rất tiếc kiệm lời nói.

Vương Đình nhìn qua kính chiếu hậu có một chiếc ô tô con đang đuổi theo một trong số đó Vương Đình nhận ra người đó.

- Bám chắc - Miệng nói thì nhanh nhưng hành động còn nhanh hơn, Vương Đình đột nhiên tăng tốc khiến cô đập đầu vào ghế chưa kịp hoàn hồn nghe tiếng chiu chiu âm thanh nhỏ phía sau xe, cô quay đầu lại nhìn không khỏi chết vì sợ hãi khi phía sau xe có một người thò đầu ra khỏi xe chìa súng giảm thanh bắn tia, số cô thật đen mà vô duyên vô cớ bị lôi vào cuộc chơi của xã hội đen, nhìn đoạn đường rượt đuổi cứ như trong phim hành động, Vương Đình cũng là một tay lái không vừa lượn lách, oái oăm thay đoạn đường này rất vắng chưa có tuyến xe nào xuất hiện vì vậy cuộc rượt đuổi vẫn diễn ra, chiếc xe phía sau áp sát một tên chìa súng Vương Đình tông mạnh vào xe chúng, bị bất ngờ chúng lệch tay lái, Vương Đình rút súng trong người nói nhanh với cô.

- Giữ tay lái.

Dù cô đang lâm vào tình trạng hốt hoảng bản thân cũng nhận thức được sự nguy hiểm nên nhào người giữ tay lái, Vương Đình nhào người ra khỏi xe, bắn trả vào lớp xe, chúng cũng không phải tay vừa lạng lách để tránh luồng đạn.

Aaaaaaaa...

Cô hét lên khi phía trước có vật cản chính là chiếc ô tô đi ngược chiều trở lộn gài, Vương Đình xoay người nhìn vội thụt người vào trong, trong lòng nhủ thầm tan xác, được chết chung cùng cô không hối hận, trong lúc nguy cấp cô nhanh tay bẻ vô lăng sang phải để tránh, mũi xe đâm vào tali, Vương Đình bị va vào đầu nên trán chảy máu, đầu cô đập vào vô lăng cô vẫn gục xuống không dám ngẩng đầu lên nhìn, tiếng va chạm mạnh phía sau tiếng lộn kêu thảm thiết, Vương Đình quay lại nhìn chiếc ô tô rượt đuổi cùng chiếc xe tải đâm nhau, Vương Đình vỗ vai cô:

- Ổn rồi.

Chân tay cô run rẩy vì sợ hãi, cô nấc lên thành tiếng, để tránh gây phiền toái Vương Đình lái xe đi, đi tới một đoạn đường khá xa mới kiếm được nhà nghỉ, trời lúc này cũng đã tối, cô vẫn sợ hãi người vẫn run lên từng đợt.

- Cô bước được không?

Cô chỉ gật đầu, sau đó bước ra chân vừa chạm đất đã ngã oạch xuống may mắn Vương Đình đỡ kịp.

- Cô đi được chứ? - Lời nói của Vương Đình có phần quan tâm.

Cô gật đầu, cố bước đi nhưng có phần trợ sức của Vương Đình, nhân viên trong nhà nghỉ mỉm cười chào khách:

- Hai phòng - Vương Đình lạnh lùng lên tiếng khiến nụ cười cô gái vụt tắt trong lòng cảm thấy ớn lạnh, Vương Đình cầm khóa phòng đưa cô đi lên.

- Cô ăn gì?

Cô lắc đầu, Vương Đình ngồi xuống cạnh, cô vẫn chưa thoát khỏi cơn sợ hãi lúc nãy, Vương Đình ôm nhẹ cho cô vui trong ngực mình vỗ nhẹ vai cô.

- Ổn rồi, đừng sợ đã có tôi ở đây!

Vương Đình không hiểu bản thân đang làm chuyện gì, chuyện thật trái với lương tâm chưa bao giờ bản thân đi an ủi một người phụ nữ lại ôm ấp thân thiện như thế, ngoài mẹ ra thì không thân thiện với người phụ nữ nào mặc cho họ có khổ sở vật thể nào đi chăng nữa, trái tim Vương Đình chưa bao giờ biết tới chữ “thương hại” cho đồng loại không hiểu sao khi gặp cô người con gái này đã khiến trái tim không yên phận.

Cô vòng tay ôm lấy Vương Đình khiến toàn thân Vương Đình trở nên cứng ngắc, cô đang tìm sự che chở bảo vệ, thật lâu cô mới ổn định tinh thần.

- Cảm ơn! - Cô buông Vương Đình ra cúi đầu nói.

- Cô ăn gì?

Cô lắc đầu, Vương Đình đứng dậy cô vội nắm tay lại, ánh mắt cầu khẩn trong con mắt lộ lên sự sợ hãi cô lắc đầu:

- Đừng đi, tôi...tôi sợ.

Vương Đình ngồi xuống kéo gối lên:

- Cô nằm xuống nghỉ ngơi.

- Anh ở cạnh tôi chứ?

Vương Đình do dự một lúc mới gật đầu, lúc này cô mới chú ý trên trán Vương Đình có dính chút máu khô.

- Trán anh...

- Không sao, lúc nữa tôi sẽ tự xử lý, cô ăn gì để tôi gọi phục vụ đem lên.

- Tôi không đói, anh đói anh đi ăn đi.

- Tôi không thấy đói, thôi cô nghỉ đi mai còn đi sớm!

Cô nằm xuống Vương Đình kéo chăn lên đắp cho cô, cô sợ trong lúc cô ngủ Vương Đình bỏ đi nên cô đã nắm tay Vương Đình lại.

- Khi nào tôi ngủ say anh hãy đi nhé!

- Ừ!

Vương Đình ngồi xuống đặt tay lên trán cô vuốt nhẹ, mắt cô nhắm vào sau cái vuốt nhẹ ấy, bàn tay Vương Đình chạm lên da mặt, tuy da mặt giả nhưng Vương Đình vẫn cảm nhận được sự mềm mại của cô, trong lòng lại dâng lên một nỗi đau khi nghĩ khuôn mặt của cô sẽ nuôi một loại kí sinh trùng ăn mòn hành hạ cho tới khi chết đi và chúng một ngày càng sinh sôi nảy nở (các bạn hãy tưởng tượng như những con giòi ở những xác chết, chúng sẽ sinh sản ra những buồng trứng trắng nhỏ li ti từng ổ một như tổ ong, trong mỗi ổ sẽ có hàng nghìn quả trứng nhỏ...) Vương Đình vuốt tóc cô qua bên:

- Cô sẽ quên hết mọi chuyện ngày hôm nay vĩnh viễn trừ khi trong tim cô có tôi cô sẽ nhớ được tất cả.

Một lần nữa Vương Đình xóa kí ức của cô, Vương Đình không muốn cô bị ám ảnh sợ hãi, khi cô yên bình trong giấc ngủ, Vương Đình đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ngoài kia tuyết bắt đầu rơi nhiều, Vương Đình ngồi xuống châm điều thuốc, thuốc sẽ khiến tinh thần tỉnh táo hơn, màn hình đồng hồ nhấp nháy trên tay, Vương Đình xoay nhẹ đồng hồ biến thành màn hình điện thoại, trên màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh của hắn, hắn bao giờ cũng vậy trên tay là ly rượu màu huyết dụ, tay kia rút túi quần nửa người tựa vào, bàn.

- Sao rồi? - Màn hình phát ra giọng nói lạnh lẽo của hắn.

- Mọi chuyện ổn, đã xác định được đối tượng thuộc nhóm “Lão Đặng”.

- Tốt.

Màn hình vụt tắt, trở lại trạng thái như ban đầu là một chiếc đồng hồ đắt tiền.

Vương Đình dụi tàn thuốc sau đó lấy súng ra lau qua, bỗng nghe thấy tiếng động nhỏ, Vương Đình vội nấp vào một góc trong bóng tối, từ phía cửa sổ hai bóng đen từ phía cửa sổ cây cửa đi vào, xem ra chúng là những tên trộm chuyên nghiệp, chẳng mấy phút đã mò ra được, hai tên rón rén nhẹ nhàng đi vào chiếc đèn pin trên tay le ló đủ cho hai tên nhìn thấy, một tên cầm vào áo khoác của Vương Đình sờ sờ nắn nắn lôi ra một ví da rồi mở, hai tên mắt sáng rực khi thấy một khoản tiền lớn, hai tên suýt hét lên trong sự sung sướng, một tên há miệng không tài nào đóng được, một tên sung sướng thao thao bất tuyệt:

- Phen này giàu to rồi mày ơi, một nửa đi vũ trường còn nửa này kiếm mấy em...mày bị sao thế?

Tên không thể đóng miệng lại được chỉ tay ý nói “hãy quay lại nhìn phía sau” tên đó quay lại nhìn thì khẩu súng ngắn chĩa thẳng vào miệng, tiền trên tay gĩa bay là tả dưới đất, Vương Đình lên đạn khiến hai tên sợ hãi quỳ xuống đập đầu xin tha, Vương Đình nắm tóc gã lôi dậy, dí súng vào mắt.

- Nhìn thấy gì không?

- Có...màu đen...a...đạn.

- Muốn sống..

Hai tên gật đầu lia lịa Vương Đình tiếp lời:

- Làm tốt, số tiền này sẽ thuộc về chúng mày, còn không xác của hai đứa mày sẽ được tao giao tận nhà!

Hai gã gật đầu như gà mổ thóc, chỉ mong sao viên đạn không nằm trong não, hành nghề bao nhiêu năm chưa rơi vào hoàn cảnh này bao giờ, coi như hôm nay vận mạng chúng kết thúc, Vương Đình xoay súng trong tay cắt đi rất nhanh khiến hai tên không biết cắt như thế nào?

- Việc rất đơn giản - Vương Đình ngoắc ngoắc ngón tay, hai tên ghé tai lại gần, Vương Đình nói nhỏ hai tên đó gật đầu sau đó vội đi Vương Đình gọi giật lại hát hàm, ý nói rằng “số tiền đó hãy cầm đi” hai tên nhìn nhau do dự một lúc cũng vào gom tiền nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Điều Không Ngờ Tới

Có lẽ do vết thương nên cô không ngủ được, hết xoay người bên này rồi bên kia, quay ngang quay dọc vẫn không thể chợp mắt lấy một phút, khóc thì cô đã khóc đến nỗi không còn giọt nước mắt, nghĩ cô cũng nghĩ rất nhiều, cô nghĩ cho số phận của mình, chấp nhận hay đấu tranh đòi những gì thuộc về

cô, rồi cô lại nghĩ khi đó hẳn sẽ tìm tới cô bởi sự thực là cô chính là Thanh Nhã kẻ mà hẳn muốn sống không bằng chết, cô sợ hẳn sẽ san bằng gia đình bé nhỏ nghĩ thế thôi cô đã không chịu nổi, cô không muốn người thân yêu bị tổn thương, nhưng cô không cam khi có kẻ ngang nhiên chiếm vị trí của cô hưởng một cuộc sống an nhàn, còn cô phải chịu đựng tất cả sự sỉ nhục do cô ta gây lên, lẽ ra cô ta là người phải chịu hình phạt. Cô rất muốn từ bỏ, nhưng nghĩ đến việc mình phải trải qua cô không cam chịu, rất uất ức trong lòng, bây giờ trong cô đang hỗn loạn một mớ cảm xúc!

Cô kéo lấy áo khoác, mở cửa bước ra ngoài, bên ngoài gió bắc thổi từng cơn cuốn những bông tuyết trắng thành một đường dài nối đuôi nhau nằm rải rác trên nóc nhà, bụi cây... thành phố chìm đắm trong giấc ngủ êm đềm với những ánh đèn lung linh diệu kì, cô hít một hơi dài để tận hưởng không khí trong lành, cô muốn xua tan mọi không khí ảm đạm trong lòng, cô dừng bước khi trên lan can có một bóng đen đang ngồi dựa lưng về phía cô, trong tay là điếu thuốc, cô lặng lẽ đi tới bên, Vương Đình vẫn không hay cô đứng phía sau, vẫn chìm đắm trong mớ cảm xúc.

- Anh không lạnh sao?

Một giọng nói cất lên êm nhẹ khiến Vương Đình sửng sốt, trên khuôn mặt ngự trị sự lạnh lẽo như thường ngày, chết thật! Vương Đình tự rủa như thế nào lại mất cảnh giác, nếu cô là kẻ thù hẳn tính mạng của Vương Đình đã nằm trong tay cô, nghề vệ sĩ nói chính xác là một tay sát thủ không được phép mất đi sự cảnh giác, chỉ một tích tắc tính mạng sẽ gặp nguy hiểm, đề cao cảnh giác chính là điều mà một sát thủ phải làm để bảo toàn mạng sống, lần sau sẽ phải thận trọng hơn.

Vương Đình bỏ chân xuống dưới sàn nhà.

- Anh không lạnh sao? - Cô hỏi lại lần nữa.

- À! - Vương Đình nhìn lại bản thân trên người chỉ mặc áo len gile màu tro tàn cùng áo sơ mi trắng, lúc này Vương Đình mới cảm thấy lạnh.

- Cô không ngủ ra đây làm gì, bên ngoài rất lạnh, sẽ ốm đấy.

- Còn anh, ăn mặc mỏng manh đang thử sức với gió hay hong khô người với thời tiết này?

- Tôi...hút thuốc.

Thật ngạc nhiên vì một lý do không ăn nhập, hút thuốc trong phòng cũng có một không gian riêng để hút thuốc, việc gì phải chạy ra ngoài với thời tiết lạnh cóng như vậy.

- Anh có tâm sự?

- Không.

Cô nhìn về một nơi nào đó trong không gian vô tận, đôi mắt của cô trở nên buồn, cô quay sang Vương Đình, Vương Đình rất nhanh thu hồi tầm mắt trên người cô nhìn đi nơi khác.

- Anh có rượu không?

Vương Đình nhìn cô, cô chấp tay ra sau ưỡn ngực về phía trước như làm một động tác thể dục.

- Tự nhiên muốn uống một ít, có không vậy?

- Để tôi đi lấy!

Vương Đình đi xuống dưới lầu mấy phút sau đi lên trên tay là chai rượu vang cùng hai chiếc ly, cô mở cửa phòng Vương Đình bước vào ngồi xuống ghế.

Vương Đình rót ra ly rồi đưa cho cô, cô đón nhận cầm ly giờ ra.

- Tôi mời anh.

Cô đưa lên miệng uống một hơi, mùi rượu thật thơm dịu và dễ uống không đốt cháy như mọi khi, cô đưa ra trước mặt Vương Đình, Vương Đình rót cho cô đến ly thứ ba Vương Đình gạt lại ly nhìn cô.

- Cô định uống rượu thay cơm sao?

- Tôi muốn uống, uống cho quên hết hiện tại, thực sự tôi không chịu được khi nghĩ cô ta bình an hưởng thụ, còn tôi, tôi chịu sự giày vò đầy dẫy của chồng cô ta...hahaha...rất buồn cười đúng không, một đêm tỉnh dậy bỗng thấy mình biến thành một kẻ khác, tệ hơn lại có chồng còn bị gán tội danh là kẻ sát nhân, để rồi chịu bao nhiêu sự sỉ nhục, tại sao lại là tôi, thà rằng cho tôi chết đi vĩnh viễn, tôi không muốn có cuộc sống này, anh biết không? Nhìn cô ta thế vị trí của tôi cướp đi những thứ thuộc về tôi, tôi đau lắm chỉ muốn chấm dứt cuộc sống này cho xong, tôi đã mất hết tất cả, không ai cần tôi nữa tôi còn sống làm gì...

Cô cúi gục xuống khóc, Vương Đình hiểu tâm trạng cô lúc này, đứng dậy đi đến bên cô rồi ngồi xuống, bàn tay đưa lên nhưng dừng lại ở khoảng không, nắm ngón tay cô lại rồi buông ra, lại thu hồi, tại sao với cô Vương Đình không đủ can đảm để chạm vào, thật lâu sau Vương Đình mới chạm vào vai cô một cách chậm chạp từ từ chạm vào vai, bàn tay luồn qua mái tóc mềm mại cho khuôn mặt cô vùi vào ngực mình, Vương Đình vuốt nhẹ mái tóc như an ủi, cúi xuống hít mùi oải hương nhẹ nhàng trên tóc cô thật dễ chịu, khó nói trái tim Vương Đình đang đập ra sao, sùng sục, chém giết, không hề sợ nhưng

bản thân lại run rẩy khi ôm cô, vì điểm này mà Vương Đình không dám ôm cô, chỉ sợ cô biết bản thân đang run nhẹ, tinh thần căng thẳng như một sợi tóc được kéo căng.

Từ nhẹ nhàng dần dần vòng tay khỏe mạnh rắn chắc có đủ dũng khí hơn khi ôm cô thật chặt, hận rằng không thể cùng bản thân hòa vào một, thời gian lặng lẽ trôi đi cô cũng ngừng khóc, tinh thần ổn định trở lại Vương Đình mới buông cô ra, cô cúi xuống hàng mi dài cong vút khẽ rung nhẹ như cánh ve.

- Thực xin lỗi đã làm phiền anh.

- Không sao, cô ổn là tốt rồi, còn muốn uống nữa không?

Cô lắc đầu ngồi thu mình lên ghế hai tay ôm đầu gối rồi tỉ mỉ cảm xuống, ánh mắt cô nhìn xuống dưới chân, vết thương đã được Vương Đình băng bó cho thật cẩn thận.

- Tại sao anh lại đối tốt với tôi?

Tại sao ư? Làm sao Vương Đình có thể trả lời cô được, yêu chăng? Hay là thương hại, điều mà Vương Đình nhận ra rất rõ, trong tâm luôn hiện hữu hình ảnh của cô, đó có được coi là yêu không? Nhưng rồi Vương Đình lạnh lùng xua đi, cô mãi không thuộc về mình, cô đã là vợ của người ta, Vương Đình hiểu rất rõ về con người của hần, hần sẽ không buông tha khi mục đích chưa hoàn thành, cho dù chết đi hần cũng không buông, con người hần vốn tàn bạo khốc liệt là vậy, tiền, có tiền sẽ có tất cả không ai làm gì được hần bởi hần là vua của nhân loại, nghe đến hần ai cũng sợ, đi đến đâu ai cũng cúi đầu chào, hần nói một không ai dám bảo hai, hần bảo chết không ai dám trái ý.

Thoáng nghĩ đến Vương Đình cảm thấy buồn nhưng được ở bên cạnh cô điều này cũng khiến Vương Đình cảm thấy vui.

- Muốn rồi cô đi nghỉ ngơi đi - Vương Đình tránh câu hỏi của cô.

- Tôi không buồn ngủ, tôi về phòng mình anh nghỉ ngơi đi.

Cô đứng dậy khiến Vương Đình hốt hoảng:

- Tôi cũng không buồn ngủ, vậy ngồi đây đi.

Cô ngồi xuống ghế lại thu mình như cũ, hình như cô rất thích thu mình vào một góc khi gặp những chuyện không vui, cô nhìn Vương Đình vẫn câu hỏi cũ:

- Tại sao anh đối xử tốt với tôi vậy?

- Tôi có nhiệm vụ giám sát cô...

Thật muốn cắn lưỡi chết cho xong, Vương Đình mắng bản thân mình ngốc nghếch, cô chỉ à lên rồi lại nhìn ngón chân trong đôi tất đen.

- Dù sao, anh còn đỡ hơn mấy người kia!

Đỡ hơn sao? Cô chưa biết, nếu cô biết sự thực Vương Đình cũng là một tay tàn nhẫn thì sao, bàn tay này đã nhuộm máu rất nhiều người, bàn tay đã gây ra không biết bao đau thương cho đồng loại, một sát thủ khét tiếng với biệt danh “mắt cáo” nghe đến ai cũng khiếp đảm, khi đích thân nhận nhiệm vụ Vương Đình mới dùng tới mặt nạ.

- Tôi không tốt như cô nghĩ.

- Nhưng trong mắt tôi anh là người tốt mà tôi từng biết kể từ khi tôi biến thành Thanh Nhã, tôi muốn biết tại sao Thanh Nhã lại giết em mình, có thật Thanh Nhã giết không? Khi đối diện Thanh Nhã tôi cảm thấy cô ta rất hiền lành, không giống như những lời đồn đại.

- Việc này xin thứ cho tôi, bởi những chuyện này thân phận như tôi không thể biết được, chỉ có ông chủ biết rõ.

- Tôi sẽ tìm cô ta hỏi cho rõ vậy.

Hai người lại rơi vào khoảng không, Vương Đình kín đáo quan sát cô, khi cô ngẩng lên Vương Đình lại quay đi.

- Anh có bạn gái chưa?

- Nghề của tôi không cho phép có?

- Vì sao?

- Liệu có người phụ nữ nào chấp nhận liên quan tới súng đạn không, những kẻ như tôi sẽ không bao giờ có được sự hạnh phúc đây là một sự trừng phạt.

- Từ bỏ.

- Không đơn giản như cô nghĩ, kẻ thù của tôi rất nhiều, nên bất cứ lúc nào cũng bị ám sát, tôi cũng không muốn kẻ khác đem gia đình ra khống chế, đó là một điều tối kỵ nhất, hơn nữa tôi không thể rời xa tổ chức?

- Vì sao?

- Mẹ tôi, đang nằm trong tay hắn hầu như tất cả ai phục vụ cho hắn, hắn đều đem gia đình ra để khống chế, còn có điều nữa...

Vương Đình xòe bàn tay rồi nhìn vào dấu ấn màu đỏ hình bát quái, cô cũng nhìn vào bàn tay Vương Đình, dấu ấn màu đỏ mờ nhạt hình hoa văn kì quái.

- Nó là gì vậy? - Cô hỏi.

Vương Đình khép lại bàn tay.

- Cho tôi xem - Cô lên tiếng tiếp.

Vương Đình do dự, xong cũng xòe bàn tay ra, cô nhìn bàn tay có hoa văn kì quái.

- Đây...đây...là...

Cô lấp bấp kinh hãi, Vương Đình trở nên lo lắng, không phải lo lắng cho bản thân mà là lo lắng cho cô.

- Cô sao vậy?

- Anh...tay anh...

- Tay tôi, làm sao, chỉ là khó chịu khi vết bớt ngày càng rõ, trời rất đau.

- Ắn, phong ấn cổ...

- Là sao?

Vương Đình nhìn bàn tay mình, gần đây mới xuất hiện rõ hơn.

- Bùa chú - Cô trả lời.

Vương Đình bỗng phì cười vì lời của cô:

- Cô cũng thật là?

- Anh không tin, bàn tay anh có liên quan đến kho báu trong bản đồ...

Vương Đình bỗng bật miệng cô khi có tiếng động nhỏ, khẩu súng trong người được rút ra, một âm thanh nhỏ bất vỡ chai rượu, Vương Đình dè cô xuống để tránh luồng đạn từ ngoài đi vào, một bóng đen vụt qua cửa sổ Vương Đình lộn nhào qua ghế, nhanh tay bắt ra một viên đạn, nghe tiếng gõ kêu một tiếng sau đó mất dạng, thật lâu sau không có động tĩnh Vương Đình thu hồi súng.

- Nơi này không an toàn chúng ta đi.

- Nếu đã không an toàn đi đến đâu cũng vậy thôi.

Tuy rằng sợ hãi nhưng cô vẫn cố trả lời cho rành mạch.

- Anh nên cẩn thận, bởi anh chính là thứ mà chúng cần.

Cô cầm chìa khóa vàng trên tay nhìn kĩ, Vương Đình cũng nhìn chìa khóa trên tay cô.

- Cô biết những kí tự này sao?

- Rất rõ, “kinh thành huyết lệ, thủy sương vô tận diệt tình cốc...”

- Ý là sao?

- Anh không nên biết, nó không có lợi cho anh, chiếc chìa khóa này...

Cô dừng lại nhìn vào bàn tay Vương Đình, đây là chiếc chìa khóa sẽ cắm vào tay Vương Đình để mở khóa, dùng huyết phá bỏ phong ấn, khi ấy Vương Đình sẽ chết, bản đồ, lệnh bài chính là Vương Đình, cô nhủ mảy khó hiểu, cô từng nghe qua về lệnh bài, nhưng nó mất tích khá lâu nay, như thế nào lại là Vương Đình một lệnh bài sống, thật khó hiểu, cũng như cô ai tin cô mượn xác sống lại, trên đời này thật có nhiều điều huyền bí kì diệu xảy ra, cụ thể như cha của cô, ông có thể đoán biết trước sự việc xảy ra.

Còn một điều nữa khiến cô thắc mắc là Vương Đình vì lý do gì mà bị yểm bùa chú, ai đã hạ chú một cách tàn bạo như thế, người này hẳn rất tài giỏi. Một điều không ngờ tới là thứ họ cần tìm ở ngay trước mắt, dù đã tìm được lệnh bài họ vẫn còn phải tìm ra Thủy vô cốc để mở bản đồ kho báu.

Chương 16: Chuyện Khó Tin Vào

Cô cất chìa khóa vào trong người, Vương Đình vẫn không buông tha:

- Chuyện cô nói, hãy nói rõ hơn cho tôi được không?
- Xin lỗi, nếu anh biết sẽ không có lợi cho anh.
- Cô cũng không được yên khi biết bí mật này.

Vương Đình một lần nữa nhìn lòng bàn tay, cô khẽ thở dài quay người đi.

Trong một căn phòng gỗ với kiến trúc cổ xưa, hoa văn được khảm trên gỗ rất tinh xảo, mùi trầm hương trong phòng thật dễ chịu.

Tuấn Hùng buông bút xuống, cầm tờ giấy lên thổi qua cho khô mực sau đó đứng dậy đi đến bên bàn ngồi xuống đối diện cô và Vương Đình, ông rót trà ra tách đầy về phía cô.

- Mọi khi con luôn rót trà cho cha, chưa bao giờ cha rót cho con.
- Cha...

Cô bật khóc ngon lành, cha vẫn nhận ra cô, chỉ có cha mới nhận ra cô, cô ôm lấy cha khóc mùi hương trên cơ thể cha thật quen thuộc, ông vuốt nhẹ mái tóc của cô sau đó đẩy nhẹ vai cô lau nước mắt.

- Huyền Chi, nín đi con.
- Cha, con muốn trở về nhà, con muốn chính là con...
- Huyền Chi, đây là số mệnh, số mệnh đã an bài con chỉ làm con của cha mẹ đến đây thôi.
- Không, không phải...
- Con gái nghe cha nói, thực ra thì cha cũng như con trá thi hoàn hồn.

Cô gạt mình, vội lau nước mắt nhìn cha không thể tin, ông mỉm cười:

- Đó là thực, nhưng có điều cha cưới mẹ trước khi con chào đời, vì vậy con mang trong mình giọt máu của cha, con muốn biết cha từ đâu đến không?

Ông nhấp ngụm trà nhìn Vương Đình sau đó lại nhìn cô nói ra hai từ nhẹ tựa lông hồng:

- Cổ đại.

Vương Đình nuốt nửa phun trà ra khỏi miệng:

- Nghe rất phi lý đúng không? Trên đời này rất còn điều thần bí mà chúng ta không thể đoán ra, haizzz...cha vốn là một quan tể tướng trong lần cùng hoàng thượng đi dạo cha ngã xuống hồ khi tỉnh dậy đã thấy mình ở nơi này .
- Mẹ con có tin không?
- Mẹ con sẽ không bao giờ tin, bây giờ con có nói bà cũng không tin, trừ khi con thể hiện một vài hành động quen thuộc.

Cô mỉm cười toan đứng dậy, ông nắm tay cô kéo lại:

- Nghe cha nói hết, ngồi xuống đi con.

Cô ngồi xuống nhìn cha và chờ đợi điều cha sắp nói ra, nhìn tâm trạng cha cũng đủ biết sự việc nghiêm trọng.

- Việc này cha nên cho con biết, nếu mẹ con biết sự việc rất nghiêm trọng.

- Là sao? - Cô nôn nóng hỏi.

- Trong tay con đang cầm thứ nguy hiểm nhất, vì con có thể đọc và hiểu những kí tự trên văn tự cổ.

- Điều này có liên quan gì tới mẹ.

- Vấn đề là ở chỗ đó, một khi mẹ đã nhận thức ra con thì sự việc nghiêm trọng hơn, tính mạng người thân sẽ gặp nguy hiểm khi bọn xấu biết con là người mà chúng cần tìm, chúng sẽ không chể.

- Vậy...

- Con gái, cha thực không muốn vậy, con cũng không muốn mẹ và anh con gặp nguy hiểm đúng không, số mệnh con đã định hãy chấp nhận nó, mặc dù con đường của con thật gian nan vất vả đó là thiên kiếp mà con phải vượt qua, cha tin chắc con sẽ vượt qua được.

- Cha...

Cô bật khóc ôm lấy cha, lẽ nào cô phải chấp nhận sự thực này sao, cô không muốn những người mà cô yêu thương gặp nguy hiểm, ông vỗ nhẹ trên lưng cô.

- Thủy Sương vô tận diệp tình cốc, Huyết lệ dâng trào tiễn biệt ly, con hiểu nghĩa của nó không?

Cô gạt đầu, rồi lau nước mắt, ông nhìn Vương Đình khuôn mặt vẫn lạnh lùng không cảm xúc, ông vỗ vai con xong nói:

- Con xuống dưới nhà đi, mẹ con đang ở dưới đó, cha có chuyện muốn nói với cậu ta, nhớ đừng xúc động nghe chưa?

Cô gạt đầu lau nước mắt rồi đi ra khỏi phòng, ông rót một tách trà đẩy về phía Vương Đình.

- Những gì tôi nói này giờ cậu hiểu?

- Đồi chút.

- Tôi nói thẳng, giữa cậu và Huyền Chi không nên có tình cảm.

Vương Đình phóng nhìn ông bằng đôi mắt lạnh lẽo, ông xua tay rồi nói.

- Tôi nên gọi ngài là vương gia không nhỉ, hay gọi cậu là Vương Đình.

- Ý ông là sao?

- Cậu bị phong ấn.

- Ông nói y hệt như cô ấy đã nói với tôi.

Ông đứng dậy chấp tay phía sau lưng bước đi đến phía cửa sổ, Vương Đình phóng tầm mắt nhìn theo.

- Cậu có dị năng bẩm sinh có thể xóa kí ức, nhưng khuyết điểm trừ khi kẻ nào yêu cậu sẽ vô hiệu hóa, điều này đủ thấy nội lực của cậu tăng chứ không hề giảm - Ông xoay người nhìn về phía Vương Đình rồi nói tiếp - Cuộc chiến của cậu vẫn chưa kết thúc.

- Tôi không hiểu?

- Kí ức của cậu bị phong ấn, một ngày nào đó phong ấn gỡ bỏ cậu sẽ nhớ được tất cả, người mà cậu sẽ phải đối diện mạnh hơn cậu gấp mấy lần, hấn cũng bị phong ấn đây là cuộc chiến của cậu và hấn một cuộc chiến mấy nghìn năm không chấm dứt.

- Cuộc chiến gì? - Vương Đình hỏi.

- Quyền lực.

- Quyền lực?

- Đúng, quyền lực, một điều khác là, cậu là lệnh bài sống, lệnh bài mở ra quyền lực tối cao nhất, một khi họ biết cậu là thứ mà họ tìm tính mạng của cậu gặp nguy hiểm, điều này nữa cậu không nên đặt tình cảm vào Huyền Chi.

- Vì sao? - Vương Đình buộc miệng hỏi.

- Nước mắt, máu hòa trộn lẫn nhau trong buổi chia ly là chìa khóa mở ra quyền lực, thiếu một trong hai thứ sẽ không có tác dụng, dù chúng tìm thấy cậu cũng đánh bắt lực, nếu cậu đặt tình cảm vào Huyền Chi thì quyền lực sẽ càng mạnh lên rất nhiều, kho báu chỉ là một lời đồn, năng lượng phép thuật quyền năng thao túng chính là thực.

- Liệu tôi có thể tin ông?

- Vương gia, tôi nghĩ ngài nên tin, tôi có mặt ở đây cũng là một mệnh lệnh, hơn nữa vị thái tử chắc cũng quanh quẩn đâu đây thôi, hần chưa xuất hiện, lần cuối đừng để con tìm rung động nếu cậu yêu con gái tôi à không Thanh Nhã cậu nên biết phải làm thế nào, mà thôi nói ra nhiều cậu cũng không tin, dần cậu sẽ nhớ ra mọi chuyện, trưa rồi xuống dưới nhà dùng bữa.

Không khí trong bữa ăn dần ra hơi chút ngưng ngừng, một chút quái dị, Huyền Chi trong con mắt vẫn mang một nỗi sợ hãi nhìn Vương Đình, còn cô cúi gầm không dám nhìn Huyền Chi, vì đó chính là thể xác của cô, thật nực cười khi linh hồn của mình lại ngồi chính đối diện thể xác mà trong thể xác có linh hồn xa lạ đang chiếm đoạt, Trần Tuấn Hùng gấp miếng sườn vào bát cô:

- Ăn đi cháu!

- Vâng!

Có thể nói cô rất tủi khi cha mẹ ngồi trước mặt mà coi như người xa lạ, cô cố kìm nước mắt cho khỏi rơi, Tuấn Dã gấp cho cô, rồi cả mẹ nữa, cô bậm môi gật đầu cảm ơn, cô cắm đầu vào ăn cố kìm nén không cho nước mắt rơi.

Vương Đình đứng từ xa nhìn cô, nếu điều đó là sự thực phải làm sao đây, Vương Đình tuyệt đối sẽ không để điều tồi tệ xảy ra với cô, bản thân sẽ không cho phép nhớ tới cô sau chuyến đi này sẽ xin đi làm chuyện khác, việc giám sát cô sẽ giao cho người khác.

Vương Đình tính đến bên cô đưa áo lạnh cho thì Huyền Chi xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Linh Hồn Đối Diện

Huyền Chi, hai tay bám chặt vào nhau đầu hơi cúi xuống, hơi e ngại nhìn cô, cô ngược đầu nhìn cảm giác trong cô lúc này thật hỗn loạn, cô lại cúi xuống.

- Tôi...tôi ngồi đây được không? - Huyền Chi áp úng, cô chỉ hơi gật đầu, đây đâu còn thuộc về cô nữa, bây giờ đã thuộc về người khác rồi, cô ngẩng đầu nhìn về phía xa thờ dài, Huyền Chi vẫn dè dặt chột đứng bật dậy vì sợ hãi khi thấy Vương Đình đi tới, cô nhìn Huyền Chi nhìn cô ta rất sợ Vương Đình, Vương Đình phóng đôi mắt lạnh nhìn, thân hình Huyền Chi khẽ run nhẹ, Vương Đình thu hồi tầm mắt đặt áo khoác lên vai cô, sau đó xoay người bước đi, cô nhìn Huyền Chi, trong con mắt đó dâng lên một sự sợ hãi.

- Tôi...tôi hỏi không phải, cô bỏ qua cho tôi nhé! - Huyền Chi lên tiếng, cô gật đầu.

- Cô, là gì của anh ta?

Cô quay sang nhìn, cũng đúng làm sao cô ta có thể nhận ra chính bản thân được chứ, chiếc mặt nạ đã che đi khuôn mặt của cô ta mà, khóe môi cô cong lên một đường lạnh lẽo:

- Thực cô muốn biết?

Huyền Chi gật đầu, cô nói tiếp:

- Anh ta trước kia là gì của cô?

- Không...không là gì cả? - Huyền Chi xua tay trong lời nói có phần hoảng hốt.

Cô quay lại, túm lấy tay Huyền Chi, khiến Huyền Chi giật mình, giọng cô đầy uất ức.

- Có thực anh ta cô không hề quen biết, không quen biết thấy anh ta tại sao phải sợ hãi như vậy?

- Tôi...tôi...

- Sao hả, cô...nhìn tôi đi, đây chính là bản thân của cô đấy, người chồng yêu quý của cô đã biến thân xác cô thành như thế này đây, nhìn đi.

Huyền Chi giật mình, muốn thoát ra khỏi tay cô nhưng cô nắm chặt lại, trên khuôn mặt Huyền Chi hiện lên sự sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch khi đối diện với thể xác của chính mình nhưng khuôn mặt thì rất xa lạ, khi mới gặp Huyền Chi thấy ngờ ngợ, khi Vương Đình xuất hiện thì càng khẳng định.

- Không...không...không phải tôi.

- Không là cô thì là ai, cô, vì cô mà tôi bị hần xi nhục, tất cả là do cô.

- Không...không...không phải.

- NHÌN TÔI ĐÂY NÀY - Cô quất lên, túm lấy cằm Huyền Chi cho hướng vào mặt cô, có thể nói mọi ảm ức cô đang dồn sang cho Huyền Chi, nét mặt Huyền Chi đau khổ đầy nước mắt, cô cười nửa môi.

- Cô dùng nước mắt để thông cảm cho tôi hay đó là sự thương hại, cô nghĩ nước mắt của cô có thể rửa sạch những sự nhục nhã mà tôi phải gánh chịu sao?

Cô đẩy Huyền Chi ra, Huyền Chi quỳ xuống dưới chân cô, hai tay nắm lấy tay cô, dòng nước mắt lăn dài trên má.

- Huyền Chi, tôi xin cô tha thứ cho tôi...

Cô tức giận trừng mắt hất tay Huyền Chi ra:

- Làm vậy là xong à?

Huyền Chi nắm lấy tay cô, tay run run thấy rõ, giọng Huyền Chi van xin cầu khẩn.

- Tôi xin cô, tôi...tôi không muốn quay lại đó đâu - Huyền Chi lau nước mắt xong nói tiếp - Tôi không giết em gái.

Cô nhìn Huyền Chi đầy thăm dò sau đó lên tiếng.

- Không giết?

Huyền Chi gật đầu.

- Ai giết? - Cô hỏi.

- Không biết.

- Nực cười, vậy mà chồng cô nói rằng cô đã cho người cưỡng bức khiến cô ta chết.

- Không phải, cái đó là đóng kịch tôi không biết ai đã ghi hình lại, cũng đêm hôm đó em tôi chết luôn, cô phải tin tôi.

- Cô nói với tôi giải quyết được gì?

- Còn điều này nữa cô nên cẩn thận với Di Thanh Hoa.

- Vì sao?

- Tôi không biết nhưng tôi linh cảm đi ấy có cái gì đó rất khó nói ra, Huyền Chi à, xin cô, tôi thực không muốn quay lại đó đâu.

Quay lại ư, cô rất muốn nhưng làm cách nào để hoán đổi lại, nhìn ánh mắt Huyền Chi thành khẩn, nhìn Huyền Chi quỳ dưới chân, cô không đành lòng nhìn thấy thân thể của mình quỳ dưới chân người khác, mặc dù đó là quỳ trước linh hồn, cô đỡ Huyền Chi dậy, cô hít một hơi để bình tâm trở lại, nước mắt cô lặng lẽ rơi, cô tin Huyền Chi không giết chết em gái, vậy là ai chứ?

- Cô sống ở đó ra sao?

Thật lâu sau Huyền Chi mới cất tiếng hỏi cô, cô nhắc môi:

- Địa ngục.

- Anh ta rất hận tôi.

- Rất hận, may cho cô giải thoát sớm nếu không cô còn chịu nhục nữa, xin lỗi tôi không thể bảo toàn được tấm thân trong trắng cho cô.

- Tôi, xin lỗi - Huyền Chi nắm ngón tay, đầu cúi xuống.

Khóe môi cô hơi cười, sau đó quay sang phía Huyền Chi vỗ nhẹ vào tay:

- Bây giờ cô mang thân phận là tôi, cô hãy quan tâm chăm sóc cha mẹ giúp tôi đừng để cho họ buồn, còn anh ấy...

Cô dừng lại, một lúc rồi nói tiếp:

- Chăm sóc giúp tôi, mùa đông nên nhắc anh ấy đừng ăn đồ lạnh quá nhiều, sắp tới sinh nhật tôi có hứa sẽ đan cho anh ấy khăn quàng cổ mà chưa làm được vậy phiền cô.

Huyền Chi gạt đầu ôm lấy cô, cô ngồi yên bất động, khi đi đến quyết định này thật khó khăn, cô sẽ chấp nhận cuộc chiến một cuộc chiến không cân sức.

Tuyết vẫn rơi bên thềm trắng xóa, tuyết năm nay dày hơn năm ngoái, cô đứng dậy nhìn ra phía xa, tuyết phủ trắng trên những cành cây, cô đưa tay ra một vài bông tuyết rơi vào trong lòng bàn tay, cô khẽ nắm chặt lấy bông tuyết, cô bước xuống thềm đi đến bên gốc cây hoa hòe, tay cô chạm lên thân cây lạnh lẽo, mọi thứ trong vườn đều chạm qua như để từ biệt. Đúng, cô đang từ biệt những thứ từng gắn liền với cô trong suốt bao năm qua, cô đảo mắt nhìn ngôi nhà lần cuối, ngôi nhà đầy ắp tiếng cười và in dấu bao kỉ niệm.

Vương Đình thật không đành lòng nhìn cô đứng dưới tuyết, tuyết đã phủ trắng người, Vương Đình cảm ô đi tới bên.

Huyền Chi không dám tin một kẻ máu lạnh như Vương Đình lại có lòng nhân ái, từng chứng kiến cảnh giết người tàn bạo của Vương Đình khiến Huyền Chi không khỏi sợ, nhưng vì sao lại quan tâm tới cô, hơn năm qua đã bị hãm giam cầm đến nỗi đầu óc phát cuồng đi tới đâu cũng có ánh mắt dõi theo, sống trong căn nhà đó cảm giác như có ai đó thao túng điều khiển không tài nào kiểm soát được bản thân, khi thoát khỏi địa ngục, Huyền Chi cảm thấy mình may mắn khi ông trời ban ột cuộc sống mới, ở đây ai cũng yêu thương quan tâm và chăm sóc, đây là thứ tình cảm mà Huyền Chi chưa bao giờ được hưởng, một bàn tay chạm lên vai khiến Huyền Chi giật mình quay lại:

- Cha!

Tuấn Hùng mỉm cười, xoa đầu Huyền Chi.

- Vào nhà đi con gái, để cho bạn con một phút riêng tư.

- Vâng!

Huyền Chi bước đi, ông nhìn Vương Đình thờ dài lắm lắm:

- Vương gia ơi là vương gia, nếu không nghe lời thân già này thì ngài sẽ chết, hàng vạn năm qua ngài vẫn không thể chấm dứt được chữ tình và buông tha sao? Huỳnh đệ tương tàn chỉ vì chữ tình haizzzz...

Tuấn Hùng lắc đầu rồi đi, phận sự của ông coi như đã hoàn thành, bây giờ ông có thể thanh thản an nhà tuổi già bên gia đình, đổi lại ông sẽ mất đi một quyền năng vĩnh viễn ông sẽ không còn đoán biết được điều gì đang diễn ra, đây là lựa chọn của ông.

Giáng sinh.

Trên khắp đường phố ngập tràn trong ánh đèn màu cùng bài hát giáng sinh, buổi tối nay trên đường rất đông người nhộn nhịp qua lại, từng cặp tình nhân nắm tay nhau đi trên vỉ hè, một số thanh niên hóa trang thành ông già Noel đi tặng quà, mọi năm nhóm tình nguyện của cô cũng tham gia, cô hóa trang thành công chúa đi tặng quà, bọn trẻ reo hò khi gọi cô là công chúa, cô cảm thấy rất vui và hạnh phúc khi đem nụ cười nở trên môi cho các bé, khi xong việc cô cùng anh đi chơi, ánh mắt cô nhìn về phía xa đôi mắt dừng lại khi nhìn thấy anh và Huyền Chi đang nắm tay nhau đi tới, anh gõ nhẹ lên đầu người yêu rồi ngất mũi, lẽ ra, giờ này, anh đang sánh vai cùng cô đi trên con đường dài, khóe mắt cô hơi cay cay, cô vội lau đi khi hai người đi tới.

- Kiều Anh em đi một mình sao?

Anh lên tiếng hỏi cô, cô quay sang không thấy Vương Đình đi bên cạnh, cô không trả lời mà nhìn vào tay anh đang nắm lấy tay Huyền Chi, Huyền Chi cố rút ra nhưng anh lại nắm chặt nên chỉ gượng cười.

- Hai người đi dạo đi - Cô lên tiếng.

- Bạn trai đâu rù cùng đi.

- À, chắc ghé đâu đó, anh đi trước đi.

- Vậy anh đi.

Cô nhìn theo sau, hai người họ bên nhau thật hạnh phúc, còn cô trái tim đang tan nát từng mảnh, cô đang đau rất đau, ai có thể hiểu thấu cho nỗi lòng của cô không?

Cô nhìn bóng họ dần khuất sau dãy hàng thông, cô ngửa mặt nhìn trời thờ dài “Em sẽ dần quên anh, em sẽ ổn thôi, nhất định anh phải hạnh phúc“. Cô kéo cao cổ áo bước chân cô dừng lại khi thấy một đứa bé ăn mặc mong manh, bước đi khúm núm vì trời giá lạnh, trên tay là một cái rô đựng mấy thứ đồ linh tinh, đứa bé nhìn cô bằng cặp mắt ngây thơ trong sáng, nó chia một chiếc găng tay da, tuy cũ nhưng nhìn vẫn còn tốt về phía cô, giọng nói như nỉ nỉ cầu xin.

- Cô ơi, cô mua giúp con đi.

Cô nhìn chiếc găng tay, có ai bán lẻ găng tay bao giờ đâu, bán như vậy ai mua, thằng bé nhanh nhẩu nói.

- Tại hồi nãy con chạy qua đường bị rớt ra nên xe cán đi rồi, cô mua giúp con đi, con không bán được về đi la con mất.

Cô cầm lấy rồi rút tiền trong túi áo đưa cho, thằng bé lắc đầu vì số tiền lớn, cô mỉm cười hiền từ nói nhỏ:

- Cô cho con, cầm lấy đi.

- Cảm ơn cô, chúa sẽ che chở cho cô.

Thằng bé cảm ơn rồi rít, nó hí hửng rút tiền trong túi áo rồi rời đi.

- Cô đói không?

Cô giật mình khi Vương Đình đứng cạnh từ bao giờ và lên tiếng, cô lắc đầu đi tiếp.

- Ngày mai chúng ta phải về - Vương Đình lên tiếng nhắc nhở.

Cô vờ như không nghe tiếng, bước chân vẫn bước đều trên vỉ hè, ngày mai cô phải trở về nơi đáng sợ đấy, cô sẽ phải đối diện với hắn, cô rùng mình cảm thấy lạnh lẽo, nếu có thể cô muốn rời xa nơi này, nếu có thể cô không muốn bị quay lại đó.

Vương Đình đứng lặng nhìn bóng cô, Vương Đình không muốn cô phải quay về nơi đáng sợ đấy ở đó không biết điều gì sẽ chờ đợi cô, Vương Đình rảo bước nhanh đuổi kịp cô, nhưng vẫn giữ một khoảng cách không gần cũng không xa.

- Nếu cô không muốn quay về, hãy tìm một nơi nào đó để đi.

Bước chân cô dừng lại, cô có thể đi được sao, cô xoay người lại.

- Tôi có thể đi được sao?

Vương Đình khẽ gật đầu, rồi trả lời:

- Có thể.

- Vương Đình - Cô chạy tới bên ôm lấy Vương Đình vì xúc động, nước mắt cô chảy ra - Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm.

Vương Đình tay vẫn giữ lên ở khoảng không vẫn chưa dám chạm tới người cô, chỉ một câu nói đó khiến cô xúc động mạnh thế sao, Vương Đình không muốn cô phải sống trong đau khổ vì vậy mới mạo hiểm cho cô đi, bàn tay Vương Đình chạm nhẹ lên vai cô, đúng lúc cô buông Vương Đình ra lau nước mắt, chiếc găng tay rơi ra, cô cúi xuống nhặt lên.

- Cho anh, cái này thích hợp để che dấu ấn trên tay anh đấy.

- Ừ, cảm ơn cô - Vương Đình lấy trong túi áo ra một miếng ngọc bội màu xanh da trời - Tặng cô làm quà giáng sinh, tôi vừa mua nó trong tiệm đồ cổ hy vọng nó sẽ đem lại sự may mắn cho cô.

Cô đưa tay đón nhận, nhưng Vương Đình lại vòng tay qua cổ đeo cho cô, cô cảm miếng ngọc lên xem, rồi cảm ơn Vương Đình thêm lần nữa.

Hai người cùng sánh bước đi, có lẽ đây là quãng thời gian thanh thản nhất đối với cả hai, rồi ngày mai sóng gió sẽ nổi lên không ai biết chuyện gì sẽ diễn ra, có thể một ai đó sẽ ra đi vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tại Sao Không Đi

Gió rít từng cơn giá lạnh, gió cuốn theo tuyết bay vào cửa sổ, tấm rèm lay động đón bông tuyết lùa vào chơi, chiếc lá cuối cùng trên cành cây cuối cùng cũng chịu lìa cành khi không còn sức níu kéo, cũng như con người khi mệt mỏi rồi buông tha.

Vương Đình tựa vào ghế sau một đêm đi đường dài, mai sẽ có mặt ở thành phố S, ngày mai sẽ chấp nhận chịu hình phạt, một hình phạt khắc nghiệt, để cô đi Vương Đình không hề hối hận, không biết bây giờ cô đã đi xa chưa, cầu mong cho cô bình an vô sự, hãy đi đi, đi đến một nơi càng xa càng tốt có như vậy hắn mới không tìm thấy cô.

Vương Đình di tay lên trán đầu tựa ra ghế để tìm một chút thoải mái trong lòng, chợt...

Vương Đình co giật người lại khi một cơn đau ập tới, thuốc đã phát tác dụng, cơn đau khiến Vương Đình ngã lăn xuống đất mồ hôi bắt đầu chảy dài trên má, bị thương do súng đạn còn không đau bằng uống thuốc, tay Vương Đình bấu chặt vào thành ghế đến nổi bật máu, máu bắt đầu từ khóe miệng chảy ra, Vương Đình muốn lấy khẩu súng để giải thoát bản thân nhưng ý nghĩ đó lóe lên thì chân tay cứng nhắc như ai đó giữ lại, không thể cử động, cơn đau càng dữ dội cảm giác ai đó đang cắt từng miếng thịt.

- Vương Đình.

Đúng lúc ấy cánh cửa mở ra, cô lao vào như con gió tới bên Vương Đình, trong lòng cô trở nên lo lắng khi thấy áo trắng nhuộm màu đỏ, cô nâng đầu Vương Đình dậy, ánh mắt Vương Đình vừa giận mà cũng hạnh phúc:

- Sao lại quay lại, đi đi...a...

- Vương Đình - Cô thực lo lắng khi Vương Đình quần quai, bàn tay Vương Đình run run nắm lấy tay cô, giọng nói yếu ớt như cầu khẩn.

- Lấy súng...hãy giết tôi....

Cô lắc đầu, trên gương mặt vì sợ mà nước mắt chảy dài.

- A...

- Vương Đình.

- Xin cô...hãy giết tôi...aaaa...

Phụt...một ngụm máu đỏ tươi từ miệng Vương Đình phun lên bắn vào mặt cô, Vương Đình giẫy dụa người bắt đầu lên cơn co giật, đôi mắt trắng trợn, khiến cô càng sợ, từ khi tỉnh lại chỉ có Vương Đình tốt với cô, cô đã thề với lòng mình vì vậy cô sẽ không để Vương Đình xảy ra chuyện, cô ôm chặt lấy Vương Đình, nhưng sức co giật khiến cô không thể giữ chặt, cô sợ Vương Đình cắn vào lưỡi nên đưa cổ tay mình vào miệng, Vương Đình mặc dù không muốn nhưng không làm cách nào được khi cô chặn lại, cơn co giật khiến Vương Đình cắn lấy cổ tay khiến tay cô bật cả máu, mùi máu xâm nhập khoang miệng một mùi tanh mát, máu của cô và Vương Đình hòa làm một, sự co giật trong Vương Đình giảm dần cơn đau cũng bớt đi.

- Vương Đình, anh sao rồi.

- Tôi...

Chưa nói dứt câu, Vương Đình ngất xỉu trên tay cô, cô lo lắng lay liên tục, cô luống cuống chân tay tìm điện thoại gọi xe cứu thương.

Cô bước đi bước lại bên ngoài hành lang, tay luôn chấp lại để nguyện cầu cho Vương Đình bình yên vô sự, cánh cửa phòng mở ra, cô vội lao tới bên.

- Anh ta sao rồi thưa bác sĩ.

Vị bác sĩ già gỡ cặp kính ra thở dài xong cũng nói:

- Tôi phòng tôi một lúc.

Trong căn phòng không khí trở nên ngột ngạt khi mùi thuốc khử trùng...sộc lên mũi, thứ mùi hỗn tạp ở bệnh viện khiến cô rất ghét, tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc, tiếng ngòi bút mực viết xuống giấy kêu sột soạt, trong lòng cô rất nôn nóng muốn biết tình hình của Vương Đình ra sao nhưng vị bác sĩ già cứ cúi đầu hí hoáy viết cái gì đó, thật lâu sau mới ngẩng đầu nhìn cô.

- Độc tố trên người cậu ta chúng tôi chưa xác định được, đây thuộc độc tính ăn mòn hủy hoại nội tạng, điều này khiến nạn nhân sống không bằng chết, có điều độc tố này rất kì lạ có thể không chế được mọi hoạt động của não bộ và điều khiển não bộ làm theo ý chúng.

- Có...có loại thuốc độc như vậy sao?

- Chúng tôi đang lấy máu để xét nghiệm, hy vọng sẽ tìm ra được đáp án.

- Tính mạng anh ta...

- Độc tính sẽ phát theo giờ đúng vào giờ này ngày mai sẽ phát, số lần phát tác sự đau đớn cũng gia tăng.

- Vậy...vậy phải làm sao ạ, xin bác sĩ cứu lấy anh ta.

- Cô yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Cô như người mất hồn vừa đi vừa nghĩ tới lời của hân, thì ra hân biết trước nên đã cảnh cáo cô mạng sống của Vương Đình nằm trong tay cô, cô hít một hơi mở cửa phòng đi vào, Vương Đình vẫn nằm đó trên gương mặt hiện lên sự tái nhợt, trên môi vẫn còn sưng tấy, nơi cô áo vẫn dính những vệt máu khô, cô kéo ghế ngồi xuống dùng nước ấm lau qua mặt cho Vương Đình, xong đâu đó cô bước ra ngoài xuống cửa hàng đối diện mua một chút đồ ăn.

Cô vừa đi khỏi Vương Đình mở mắt ra, đôi mắt lạnh lẽo nhìn ra cửa trong cơn mắt lạnh lẽo không có một tia độ ấm nào, Vương Đình ngồi dậy giật ống truyền dịch ra khỏi cổ tay kéo lấy áo khoác vắt trên thành giường vừa hay bác sĩ đi vào vội cản lại, Vương Đình xoay người hừ lạnh khiến nữ bác sĩ chân tay cứng đờ tập bệnh án trên tay rơi xuống, mắt tròn tròn nhìn theo bóng Vương Đình rời đi, xuống cầu thang gặp ngay vị bác sĩ già, ông kéo tay áo lại:

- Cậu chưa được phép rời viện.

Vương Đình phóng một tia nhìn lạnh lẽo khiến ông sồn da gà, tay ông từ từ bỏ ra, giọng gao nói:

- Cậu cảm thấy không khỏe hãy quay lại đây.

Vương Đình không nói mà bước đi, vị bác sĩ già lặng lẽ lau mồ hôi rồi bước đi, xuống đến tầng trệt gặp cô đang đi lên, cô vội lên tiếng:

- Anh chưa thể rời viện được, anh định đi đâu?

Vương Đình giận dữ nhìn cô không nói một lời nào bỏ đi trước, cô vội đuổi theo nhưng không kịp, mỗi bước chân của Vương Đình bước đi rất nhanh, còn cô không đuổi kịp với đôi giày cao gót, cô tháo giày cầm trên tay rồi chạy đuổi theo dưới nền tuyết trắng phủ trên vỉ hè:

- Anh quay lại bệnh viện đi - Cô níu tay Vương Đình kéo lại, Vương Đình hét mạnh khiến cô mất thăng bằng suýt bị ngã, Vương Đình vẫn bước đi về phía trước tới trạm xe buýt, người đi đường chỉ trở về phía cô, nhìn rất giống hai người đang giận dữ nhau, cô thì lo đuổi theo làm lạnh, cô vọt lên trước giằng tay chặn lại:

- Tôi không cho anh đi - Thái độ cô rất kiên quyết.

Vương Đình thở hắt ra, phóng cặp mắt lạnh lẽo nhìn cô giọng nói đầy tức giận:

- Tại sao không đi còn quay về?

- Tôi lo cho anh - Cô không suy nghĩ bèn trả lời.

Trái tim Vương Đình chợt rung động mạnh, có thể nói rằng rất hạnh phúc khi được cô quan tâm nhưng trên gương mặt Vương Đình vẫn phủ một tầng sương lạnh lẽo.

- Tốt hơn cô nên lo cho bản thân cô trước, bây giờ cô đi vẫn còn kịp.

- Tôi không đi, vì tôi mà anh bị như thế...

- Lỗi không phải do cô, cô hiểu chứ, vì vậy hãy đi mau.

- Không, anh có đánh chết tôi cũng không đi - Cô bướng bỉnh lắc đầu kiên quyết ở lại - Hẳn biết anh sẽ cho tôi đi nên đã bắt anh phải uống thuốc độc, tôi không thể sống ích kỷ ỉn được, như vậy thật trái với lương tâm tôi không làm được.

- Nếu cô không đi sẽ không có cơ hội thứ hai đâu?

- Dù tôi có trốn ở đâu hẳn cũng tìm ra, khi đó tôi sẽ sống thâm hơn bây giờ, chỉ bằng tôi chấp nhận cuộc sống địa ngục đó còn hơn bỏ trốn.

Vương Đình nhìn sâu trong con mắt cô, đôi mắt tỏ ra đầy sự kiên định, trong tâm lại nhen nhói một cảm giác đau thương, lúc này Vương Đình mới chú ý trên tay cô cầm đôi giày, ánh mắt Vương Đình nhìn dưới chân cô, tuyết vùi kín bàn chân, cô đi như vậy để đuổi theo một đoạn đường dài.

- Ngốc - Vương Đình cất tiếng nhẹ nhàng.

- Hở???

Vương Đình cầm lấy đôi giày của cô sau đó ngồi xổm xuống nắm lấy chân nhẹ nhàng phui bông tuyết xuống để lộ bàn chân không đi tất đang thâm tím vì lạnh, Vương Đình đi giày vào chân cho cô.

- Hãy biết quý trọng đôi chân, vì đôi chân này sẽ tiếp sức cho cô trên con đường mà cô đã lựa chọn - Giọng Vương Đình nhẹ nhàng mà đầy trách móc.

Cô hơi e ngại về hành động của Vương Đình, Vương Đình đứng dậy chạm tay lên vai cô.

- Cảm ơn cô!

- Về cái gì?

- Đã lo lắng cho tôi.

Cô mỉm cười thật tươi, đây là nụ cười tươi nhất mà cô có từ sau khi tỉnh dậy, Vương Đình bị nụ cười của cô làm cho si mê, nhưng rồi trong lòng lại nhói đau khi nghĩ tới nụ cười này sẽ vĩnh viễn biến mất, khi đó trên khuôn mặt cô sẽ hiện lên toàn sự đau thương và những giọt nước mắt tuyệt vọng.

- Đi thôi, tôi sẵn sàng chấp nhận số phận - Cô nắm lấy tay Vương Đình kéo về phía trạm xe buýt để bắt xe về khách sạn, bởi xe Vương Đình còn ở đó.

Aaaa...

Cô chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì bị Vương Đình đẩy xô về phía trước lộn nhào qua ghế đá, sau đó một âm thanh bắn vào ghế, chiếc ô tô dừng gần đó lao vút đi khi biết âm sát thất bại, Vương Đình kịp nhìn biển số, mày kiếm khẽ nhủ lại để suy nghĩ, may mắn Vương Đình phản xạ nhanh nếu không tính

mạng của cô đã gặp nguy hiểm.

Vương Đình vẫn nằm trên người cô cho tới khi cô cựa quậy mới vội tránh.

- Cô không sao chứ?

Cô xoa xoa đầu, tay phải giơ lên, ống tay áo tuột xuống để lộ một vùng thâm tím còn in đậm vết răng, cõng lòng Vương Đình đau tê tái khi nhìn vào vết thương, bàn tay run rẩy chạm nhẹ lên vết thương.

- Đau lắm phải không?

- Như con kiến cắn ấy mà!

Làm sao mà như kiến cắn được chứ khi vết răng còn in sâu thấy rõ.

- Xin lỗi - Lần thứ ba trong đời Vương Đình nói với cô câu xin lỗi, cô đứng dậy xoa tay xong hỏi.

- Người lúc này là ai vậy?

- Kẻ thù! - Vương Đình trả lời cho qua, thực lòng mà nói thì kẻ đó nhắm vào cô, xem ra phải điều tra là ai muốn giết cô, không phải là cái cô Thanh Nhã hiện đang chiếm thể xác của cô chứ.

Lòng nghĩ vậy Vương Đình chợt nhớ tới Huyền Chi, quả thực Huyền Chi rất xinh đẹp dịu dàng lại năng động hoạt bát rất đáng yêu, so với Thanh Nhã thì Huyền Chi vẫn đẹp hơn, điều này không quan trọng, quan trọng Vương Đình thích Huyền Chi hiện tại đang đứng trước mặt.

Tay Vương Đình nắm lấy bàn tay cô hơi mỉm cười.

- Đi thôi, nếu cô đã sẵn sàng.

Cô gật đầu, cả hai cùng tiến về phía trước, phía mà đang đợi họ bước đi trên con đường đầy dẫy gian nan nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trở Lại Đam Mê

Khi trở lại Đam Mê là thời điểm hơn 7h tối, đây là thời điểm Đam Mê bắt đầu mở cửa hoạt động, nhìn tấm biển huyết dụ in hai chữ màu vàng chói mắt kiêu ngạo mà cũng vô cùng hấp dẫn, dòng chữ như cười như nhạo cô, khinh miệt cô, cô nhìn cánh cửa Đam Mê khách lần lượt đi vào, khách ở đây toàn những nhân vật có tiếng trong xã hội, thậm chí có mấy tay ngôi sao nổi tiếng bước vào hộp đêm để đập phá, và ngày mai họ sẽ lên mặt báo với những thông tin rất thú vị, sau khi đặt chân vào Đam Mê không biết bao giờ cô có cơ hội ra ngoài như lần này, cô đảo mắt nhìn quanh đường phố như để từ biệt.

Một bàn tay lạnh lẽo chạm nhẹ lên tay cô, dù cái chạm rất lạnh nhưng không hiểu sao cô cảm thấy rất ấm áp và có thêm dũng khí để đối diện, cô quay sang nhìn Vương Đình khẽ mỉm cười.

- Cảm ơn anh!

- Vào đi.

Cô gật đầu mở cửa xe bước ra, Vương Đình đợi cho cô đi khuất vào bên trong Đam Mê mới lái xe đi.

Cô bước vào phòng của mình đặt túi xách xuống bàn sau đó cởi áo khoác treo lên móc, rót lấy một ly nước uống, sau một ngày đi đường mệt mỏi cô muốn nghỉ ngơi.

Aaa...cô giật mình khi ngẩng đầu thấy bóng dáng cao lớn đứng trước mặt như một bóng ma.

- Chạm mắt một ngày 3 tiếng 41 phút 7 giây.

Cô nhận ra hắn ta, kẻ bị thương đang đứng trước mặt, cô đặt tay lên ngực trấn áp cơn sợ hãi.

- Có chút việc ngoài ý muốn - Cô trả lời.

- Vậy sao? Tưởng rằng cô đã trốn chạy rồi chứ, sao còn quay về?

Cô giật mình nhìn hấn ta, hấn ở đây tại sao hấn biết, không lẽ hấn ta cho người theo dõi và ám sát, trong lòng cô rung mình cảnh giác, người đàn ông này khí thế cũng chẳng kém gì hấn, có điều người đàn ông anh tuấn ngay trước mắt có một vết sẹo dài trên má khiến hấn trở nên dữ tợn hơn, cô lùi về sau một bước để cảnh giác.

- Anh...anh nói vậy là có ý gì?

- Tôi nói không đúng sao? Tôi không hiểu bằng cách gì cô khiến Vương Đình không màng tới tính mạng để cho cô đi - Hấn ngồi nửa mông trên thành ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô đề dò xét, hấn rất thích cảm giác sợ hãi của nhân loại.

Trong lòng cô rung lên một hồi chuông cảnh báo, cô cố lấy lại sự bình tĩnh hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi ghét ai hỏi tôi câu đó.

- Thực ra kí tự cổ trên chiếc chìa khóa anh đã biết, tại sao còn bảo tôi đi.

- Cô nói tôi mới biết, cho cô đi còn có mục đích khác.

- Mục đích của anh là gì?

- Tò mò quá đấy, điều này sẽ khiến cô mất mạng, vào việc chính đi, tôi muốn biết lão già đó nói gì?

Cô vội lấy trong túi áo ra một mảnh giấy rồi đưa cho hấn, hấn giật lấy sau đó xem qua, nhìn nét vẽ lằng nhằng khó hiểu, hấn nhíu mày suy nghĩ khi nó là một trận pháp bát quái, hấn nhìn cô, cô lắc đầu rồi nói:

- Ông ta không nói gì chỉ vẽ ra đưa cho tôi, ông có dặn để anh tự tìm ra.

Hấn phóng cho cô một tia nhìn lạnh lẽo khiến cô lùi về phía sau, hấn ngoắc ngoắc ngón tay, cô tự chỉ vào mặt mình ý hỏi “gọi tôi sao” hấn nhíu mày không hài lòng, cô từng bước tiến tới nhưng trong lòng vẫn cảnh giác, hấn vươn tay tóm lấy cổ áo cô lùi lại, từ trong tay khẩu súng mini đã dí vào họng cô lúc nào không hay:

- Trong con mắt cô nói cho tôi hay cô còn có điều đang giấu tôi.

- Tôi...tôi...không có - Cô xua tay trong sự sợ hãi, trong lòng cô đang run lên mọi chuyện không thể qua nổi mắt hấn, hấn tăng thêm lực khiến mồ hôi cô chảy ra.

- Tôi khuyên cô hãy thành khẩn, nếu không viên đạn sẽ đi xuyên qua não của cô, cô biết gì đó về Vương Đình.

- Không...không có...

Dù sợ hãi nhưng cô vẫn tỏ ra kiên định, Vương Đình tốt với cô hơn nữa cô thậm chí với lòng sẽ dùng tới tính mạng để trả ơn, cô sẽ không để Vương Đình rơi vào nguy hiểm.

- Nói.

- Không có.

Hấn lên đạn, cô nhắm mắt lại như chờ đợi cái chết, hấn thực ghét cái cảm giác khi được giải thoát của cô, hấn thu súng về, khóe môi hơi nhấc lên:

- Việc này tôi sẽ nói lại với Lý Nam Vương - Hấn dường như đang đe dọa cô.

Cô mở phùng mắt nhìn, nhắc đến hấn cô lại sợ hãi, khóe môi hấn cười như không cười nhìn cô thăm dò.

- Ngoan ngoãn nói ra, tôi sẽ xem lại - Một lời dụ dỗ khá hấp dẫn.

- Dù anh có giết chết tôi câu trả lời của tôi vẫn là không biết.

- Xem ra hình phạt của cô lại là con khi Không Tinh rồi - Hấn cười nhạt nửa môi vẫn ánh mắt thăm dò nhìn cô.

Nhắc đến Không Tinh chân tay cô rã rời khụy xuống, cô bò tới nắm lấy tay hấn, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi van xin hấn.

- Tôi không muốn bị đem cho con thú đó, anh bảo tôi làm gì tôi cũng làm...

- Cô thì làm được cái gì ngoài việc cởi quần áo ra nằm trên giường.

- Tôi...tôi...anh muốn tôi làm gì?

- Tôi muốn cô tới một nơi?
- Nơi nào?
- Khu chung cư cao cấp Đông Thành.
- Làm gì ở đó?
- Tôi ở.
- Chỉ thế thôi á?
- Cụ thể tôi nói sau, ở đó cô có thể tự do làm điều cô muốn.
- Thật sao - Cô vui mừng nhưng sự vui mừng dập tắt, hẳn là có mục đích gì đó nên mới tạo điều kiện tốt cho cô như vậy, nhưng mục đích của hẳn là gì cô không thể biết, có lợi cho hẳn thì hẳn mới đặt điều với cô như vậy?
- Không đồng ý sao? - Hẳn nhắc môi hỏi.
- Anh có mục đích gì nói rõ cho tôi, nếu không có mục đích anh sẽ không tốt tới mức đó.

- Tôi phát hiện ra cô rất thông minh, nhưng sự thông minh của cô sẽ giết chết cô vì vậy tôi khuyên cô nên ngu ngốc lại một chút, việc này sẽ có lợi cho cả đôi bên, cô sẽ không bị tiếp khách ở hộp đêm, nếu cô chối từ tôi không dám chắc ông chủ của cô có cho cô đi tiếp mấy lão già đầu hói đang ở phòng kế bên không? Tôi cho cô 5 phút để suy nghĩ, thời gian bắt đầu.

Cô luôn mong muốn được thoát khỏi hộp đêm đây là cơ hội tốt cho cô nhưng vì sao cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, một cái gì đó không ổn mà cô không thể đoán ra được, việc gì thì kệ nó vậy, trước tiên thoát ra khỏi nơi này rồi hãy tính tiếp, chẳng phải hẳn nói cô có thể làm điều cô muốn sao? Hẳn cất tiếng đúng lúc cô vừa quyết định xong, thỏa thuận coi như đã xong.

- Nhưng...liệu ông chủ có đồng ý không? - Cô dè dặt hỏi.
- Tôi và hẳn cùng chung một mục đích vì vậy hẳn sẽ đồng ý.
- À! - Cô à khê khi hẳn chuẩn bị đi cô lên tiếng hỏi - Tên anh là gì để sau này tôi còn biết cách liên lạc?

Hẳn dừng bước không xoay người lại, ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời:

- Lý Nam.

Hẳn biến mất sau bức tường đen lạnh lẽo, cô thở phào nhẹ nhõm như vừa vứt bỏ được gánh nặng, chân tay cô lúc này rã rời vì sợ hãi người cô đang run lên từng đợt.

Cũng gần đó trong một căn phòng rộng lớn lạnh lẽo đầy mùi thuốc xì gà, dưới ánh đèn nhạt màu vàng thân hình hẳn lười biếng nửa nằm nửa tựa vào ghế, ngón tay kẹp lấy ly rượu lắc nhẹ, thói quen của hẳn là vậy, đối với hẳn trên hết là tiền, rồi rượu, rượu và đàn bà đẹp không thể thiếu.

Đôi mắt hẳn lạnh lẽo quan sát thăm dò Vương Đình đang bị độc phát tác, trên người đang lên con giật, có thể thấy Vương Đình đang cố kìm nén cơn đau, quần áo đã dính một màu đỏ, miệng phun ra một ngụm máu lớn, Vương Đình nhớ lại khi cô ở bên cũng trong tình trạng này, vòng tay cô thật mềm mại, mùi hương trên cơ thể cô thật dễ chịu khiến cơn đau trong người cũng giảm bớt, lúc này Vương Đình rất muốn được cô ôm vào trong vòng tay ấy, chưa bao giờ Vương Đình thèm khát một vòng tay phụ nữ ôm đến vậy, rất muốn.

Hẳn đưa điều xì gà lên hút nhả ra một hơi, khói thuốc lan tỏa trên đỉnh đầu rồi biến mất, hẳn uống ly rượu trên tay rồi chậm rãi đứng dậy đi đến bên Vương Đình ngồi xổm xuống, một lần nữa lại quan sát, khòe môi hẳn khê nhắc:

- Rất dễ chịu đúng không, nếu cậu về sớm hơn sẽ không bị như vậy, haizzz...cô nhân có câu anh hùng không qua cửa ái mỹ nhân, muốn thành nghiệp lớn tốt nhất nên tránh xa hai loại người, thứ nhất là đàn bà, thứ hai là kẻ tiểu nhân, tôi không hiểu cô ta có điểm gì mà cậu không màng tới tính mạng của cậu, à tôi nhắc thêm cho cậu đừng quên là có cả mẹ cậu nữa đấy!

-...??? Vương Đình muốn nói gì đó nhưng miệng không thể mở, cơn đau ngày càng tăng, hẳn vỗ vai Vương Đình, cười lạnh.

- Nể cậu đã theo tôi nhiều năm nên tôi sẽ tha cho cậu một mạng sống khi đã làm trái lời tôi, qua việc hôm nay...

Hẳn bỏ lưng lời nói, từ trong ống tay áo hẳn tuột ra một con dao găm sắc bén của thợ săn, con dao sắc bén khê kêu tách, lưỡi dao sắc bén phát ra tia lạnh lẽo hẳn đưa con dao lên và...Khi trở lại Đạm Mê là thời điểm hơn 7h tối, đây là thời điểm Đạm Mê bắt đầu mở cửa hoạt động, nhìn tám biển huyết dụ in hai chữ màu vàng chói mắt kiêu ngạo mà cũng vô cùng hấp dẫn, dòng chữ như cười nhạo cô, khinh miệt cô, cô nhìn cánh cửa Đạm Mê khách lần lượt đi vào, khách ở đây toàn những nhân vật có tiếng trong xã hội, thậm chí có mấy tay ngôi sao nổi tiếng bước vào hộp đêm để đập phá, và ngày mai họ sẽ lên mặt báo với những thông tin rất thú vị, sau khi đặt chân vào Đạm Mê không biết bao giờ cô có cơ hội ra ngoài như lần này, cô đảo mắt nhìn quanh đường phố như để từ biệt.

Một bàn tay lạnh lẽo chạm nhẹ lên tay cô, dù cái chạm rất lạnh nhưng không hiểu sao cô cảm thấy rất ấm áp và có thêm dũng khí để đối diện, cô quay sang nhìn Vương Đình khẽ mỉm cười.

- Cảm ơn anh!

- Vào đi.

Cô gạt đầu mở cửa xe bước ra, Vương Đình đợi cho cô đi khuất vào bên trong Đạm Mê mới lái xe đi.

Cô bước vào phòng của mình đặt túi xách xuống bàn sau đó cởi áo khoác treo lên móc, rót lấy một ly nước uống, sau một ngày đi đường mệt mỏi cô muốn nghỉ ngơi.

Aaa...cô giật mình khi ngẩng đầu thấy bóng dáng cao lớn đứng trước mặt như một bóng ma.

- Chạm mắt một ngày 3 tiếng 41 phút 7 giây.

Cô nhận ra hắn ta, kẻ bị thương đang đứng trước mặt, cô đặt tay lên ngực trấn áp cơn sợ hãi.

- Có chút việc ngoài ý muốn - Cô trả lời.

- Vậy sao? Tưởng rằng cô đã trốn chạy rồi chứ, sao còn quay về?

Cô giật mình nhìn hắn ta, hắn ở đây tại sao hắn biết, không lẽ hắn ta cho người theo dõi và ám sát, trong lòng cô rung mình cảnh giác, người đàn ông này khí thế cũng chẳng kém gì hắn, có điều người đàn ông anh tuấn ngay trước mắt có một vết sẹo dài trên má khiến hắn trở nên dữ tợn hơn, cô lùi về sau một bước để cảnh giác.

- Anh...anh nói vậy là có ý gì?

- Tôi nói không đúng sao? Tôi không hiểu bằng cách gì cô khiến Vương Đình không màng tới tính mạng để cho cô đi - Hắn ngồi nửa mông trên thành ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô đề dè xét, hắn rất thích cảm giác sợ hãi của nhân loại.

Trong lòng cô rung lên một hồi chuông cảnh báo, cô cố lấy lại sự bình tĩnh hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi ghét ai hỏi tôi câu đó.

- Thực ra kí tự cổ trên chiếc chìa khóa anh đã biết, tại sao còn bảo tôi đi.

- Cô nói tôi mới biết, cho cô đi còn có mục đích khác.

- Mục đích của anh là gì?

- Tò mò quá đấy, điều này sẽ khiến cô mất mạng, vào việc chính đi, tôi muốn biết lão già đó nói gì?

Cô vội lấy trong túi áo ra một mảnh giấy rồi đưa cho hắn, hắn giật lấy sau đó xem qua, nhìn nét vẽ lằng nhằng khó hiểu, hắn nhíu mày suy nghĩ khi nó là một trận pháp bát quái, hắn nhìn cô, cô lắc đầu rồi nói:

- Ông ta không nói gì chỉ vẽ ra đưa cho tôi, ông có dặn để anh tự tìm ra.

Hắn phóng cho cô một tia nhìn lạnh lẽo khiến cô lùi về phía sau, hắn ngoắc ngoắc ngón tay, cô tự chỉ vào mặt mình ý hỏi “gọi tôi sao” hắn nhíu mày không hài lòng, cô từng bước tiến tới nhưng trong lòng vẫn cảnh giác, hắn vươn tay tóm lấy cổ áo cô lùi lại, từ trong tay khẩu súng mini đã dí vào họng cô lúc nào không hay:

- Trong con mắt cô nói cho tôi hay cô còn có điều đang giấu tôi.

- Tôi...tôi...không có - Cô xua tay trong sự sợ hãi, trong lòng cô đang run lên mọi chuyện không thể qua nổi mắt hắn, hắn tăng thêm lực khiến mồ hôi cô chảy ra.

- Tôi khuyên cô hãy thành khẩn, nếu không viên đạn sẽ đi xuyên qua não của cô, cô biết gì đó về Vương Đình.

- Không...không có...

Dù sợ hãi nhưng cô vẫn tỏ ra kiên định, Vương Đình tốt với cô hơn nữa cô thậm chí với lòng sẽ dùng tới tính mạng để trả ơn, cô sẽ không để Vương Đình rơi vào nguy hiểm.

- Nói.

- Không có.

Hắn lên đạn, cô nhắm mắt lại như chờ đợi cái chết, hắn thực ghét cái cảm giác khi được giải thoát của cô, hắn thu súng về, khoe môi hơi nhấc lên:

- Việc này tôi sẽ nói lại với Lý Nam Vương - Hắn dường như đang đe dọa cô.

Cô mở phùng mắt nhìn, nhắc đến hắn cô lại sợ hãi, khoe môi hắn cười như không cười nhìn cô thăm dò.

- Ngoan ngoãn nói ra, tôi sẽ xem lại - Một lời dụ dỗ khá hấp dẫn.

- Dù anh có giết chết tôi câu trả lời của tôi vẫn là không biết.

- Xem ra hình phạt của cô lại là con khi Không Tinh rồi - Hắn cười nhạt nửa môi vẫn ánh mắt thăm dò nhìn cô.

Nhắc đến Không Tinh chân tay cô rã rời khụy xuống, cô bò tới nắm lấy tay hắn, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi van xin hắn.

- Tôi không muốn bị đem cho con thú đó, anh bảo tôi làm gì tôi cũng làm..

- Cô thì làm được cái gì ngoài việc còi quần áo ra nằm trên giường.

- Tôi...tôi...anh muốn tôi làm gì?

- Tôi muốn cô tới một nơi?

- Nơi nào?

- Khu chung cư cao cấp Đông Thành.

- Làm gì ở đó?

- Tôi ở.

- Chỉ thế thôi á?

- Cụ thể tôi nói sau, ở đó cô có thể tự do làm điều cô muốn.

- Thật sao - Cô vui mừng nhưng sự vui mừng dập tắt, hắn là có mục đích gì đó nên mới tạo điều kiện tốt cho cô như vậy, nhưng mục đích của hắn là gì cô không thể biết, có lợi cho hắn thì hắn mới đặt điều với cô như vậy?

- Không đồng ý sao? - Hắn nhắc môi hỏi.

- Anh có mục đích gì nói rõ cho tôi, nếu không có mục đích anh sẽ không tốt tới mức đó.

- Tôi phát hiện ra cô rất thông minh, nhưng sự thông minh của cô sẽ giết chết cô vì vậy tôi khuyên cô nên ngu ngốc lại một chút, việc này sẽ có lợi cho cả đôi bên, cô sẽ không bị tiếp khách ở hộp đêm, nếu cô chối từ tôi không dám chắc ông chủ của cô có cho cô đi tiếp mấy lão già đầu hói đang ở phòng kế bên không? Tôi cho cô 5 phút để suy nghĩ, thời gian bắt đầu.

Cô luôn mong muốn được thoát khỏi hộp đêm đây là cơ hội tốt cho cô nhưng vì sao cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, một cái gì đó không ổn mà cô không thể đoán ra được, việc gì thì kệ nó vậy, trước tiên thoát ra khỏi nơi này rồi hãy tính tiếp, chẳng phải hắn nói cô có thể làm điều cô muốn sao? Hắn cất tiếng đúng lúc cô vừa quyết định xong, thỏa thuận coi như đã xong.

- Nhưng...liệu ông chủ có đồng ý không? - Cô dè dặt hỏi.

- Tôi và hắn cùng chung một mục đích vì vậy hắn sẽ đồng ý.

- À! - Cô à khê khi hắn chuẩn bị đi cô lên tiếng hỏi - Tên anh là gì để sau này tôi còn biết cách liên lạc?

Hắn dừng bước không xoay người lại, ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời:

- Lý Nam.

Hắn biến mất sau bức tường đen lạnh lẽo, cô thở phào nhẹ nhõm như vừa vứt bỏ được gánh nặng, chân tay cô lúc này rã rời vì sợ hãi người cô đang run lên từng đợt.

Cũng gần đó trong một căn phòng rộng lớn lạnh lẽo đầy mùi thuốc xì gà, dưới ánh đèn nhạt màu vàng thân hình hắn lười biếng nửa nằm nửa tựa vào ghế, ngón tay kẹp lấy ly rượu lắc nhẹ, thói quen của hắn là vậy, đối với hắn trên hết là tiền, rồi rượu, rượu và đàn bà đẹp không thể thiếu.

Đôi mắt hần lạnh lẽo quan sát thăm dò Vương Đình đang bị độc phát tác, trên người đang lên cơn giật, có thể thấy Vương Đình đang cố kìm nén cơn đau, quần áo đã dính một màu đỏ, miệng phun ra một ngụm máu lớn, Vương Đình nhớ lại khi cô ở bên cũng trong tình trạng này, vòng tay cô thật mềm mại, mùi hương trên cơ thể cô thật dễ chịu khiến cơn đau trong người cũng giảm bớt, lúc này Vương Đình rất muốn được cô ôm vào trong vòng tay ấy, chưa bao giờ Vương Đình thèm khát một vòng tay phụ nữ ôm đến vậy, rất muốn.

Hần đưa đầu xì gà lên hút nhả ra một hơi, khói thuốc lan tỏa trên đỉnh đầu rồi biến mất, hần uống ly rượu trên tay rồi chậm rãi đứng dậy đi đến bên Vương Đình ngồi xổm xuống, một lần nữa lại quan sát, khỏe môi hần khẽ nhắc:

- Rất dễ chịu đúng không, nếu cậu về sớm hơn sẽ không bị như vậy, haizzz...cô nhân có câu anh hùng không qua cửa ải mỹ nhân, muốn thành nghiệp lớn tốt nhất nên tránh xa hai loại người, thứ nhất là đàn bà, thứ hai là kẻ tiểu nhân, tôi không hiểu cô ta có điểm gì mà cậu không màng tới tính mạng của cậu, à tôi nhắc thêm cho cậu đừng quên là có cả mẹ cậu nữa đấy!

-...??? Vương Đình muốn nói gì đó nhưng miệng không thể mở, cơn đau ngày càng tăng, hần vỗ vai Vương Đình, cười lạnh.

- Nè cậu đã theo tôi nhiều năm nên tôi sẽ tha cho cậu một mạng sống khi đã làm trái lời tôi, qua việc hôm nay...

Hần bỏ lưng lời nói, từ trong ống tay áo hần tuột ra một con dao găm sắc bén của thợ săn, con dao sắc bén khẽ kêu tách, lưỡi dao sắc bén phát ra tia lạnh lẽo hần đưa con dao lên và...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Được Tình

Con dao sắc bén dừng ở khoảng không, hần nhìn lưỡi dao sắc, có thể cảm nhận được lưỡi dao sắc đến độ một sợi tóc vô tình rơi xuống sẽ đứt làm đôi, lưỡi dao lóe lên trong bóng tối mờ nhạt, hần vuốt nhẹ lưỡi dao còn ánh mắt nhìn Vương Đình, trên gương mặt Vương Đình hiện rõ sự đau đớn, sự đau đớn thống khổ sẽ không ai cảm nhận được đau như thế nào, thật muốn giải thoát, khỏe môi hần khẽ nhắc:

- Sau vụ việc ngày hôm nay tôi sẽ chuyển cậu ra nước ngoài làm việc, công việc cụ thể tôi sẽ nói sau, tôi cho cậu đi điều này sẽ có lợi cho cậu, bởi cậu đã uống một loại được, được tình.

Đứt lời hần cầm con dao cắt nhẹ trên cổ tay hần, một dòng máu đỏ chảy ra, hần bóp miệng Vương Đình cho giọt máu chảy vào trong miệng, khi đủ hần xoa nhẹ vết thương trên cổ tay, dùng một bình sứ màu trắng ngà bằng ngọc rắc một thứ bột màu trắng lên vết thương, hần đi đến bên quầy bar mini cầm lấy chai rượu vang lâu năm nhất, tự mình rót ra ly, ngón tay thon dài khẽ lật rèm cửa sổ nhìn ra sân khấu chữ T, ở nơi đó vũ nữ đang nhảy múa với màn nóng bỏng, hần rời mắt khỏi sân khấu tay thu về đi đến bên ghế sofa ngồi xuống ngã lưng ra ghế, đôi chân thon dài vắt chéo lên nhau, uống một ly rượu chậm rãi thưởng thức, một ngụm nữa sau đó mới lưỡi biếng đưa con mắt nhìn Vương Đình.

Vương Đình lúc này cảm thấy cơn đau đang dần tan đi, lần phát tác đó là nhờ có máu của cô, lần này lại nhờ máu của hần không lẽ...

Vương Đình không muốn suy nghĩ, một nhào loạn choạng đứng dậy nhưng liền khụy ngã, một chân quỵ xuống, tay Vương Đình run rẩy cố gắng đứng dậy bám lấy ghế rồi vịn vào đứng lên.

- Ngồi đi - Hần lên tiếng - Nghỉ ngơi một hai ngày cho phục hồi sau đó cậu hãy lên đường, nhân tiện tôi cũng giải thích cho cậu thêm, được tình khi cậu uống vào nếu cậu yêu một người phụ nữ nào đó thì độc sẽ lập tức phát tác, máu của tôi chỉ tạm thời không chế không cho độc phát, hoặc là cậu có thể tìm tới nam nhân để giải tỏa cơn bức rứt, đây là loại được mà Bảo Nam mới nghiên cứu ra cậu là kẻ may mắn được thử nghiệm.

Mười đầu ngón tay Vương Đình bám chặt vào da thịt, hàm răng nghiền chặt vào nhau trong cơn mất lạnh nay càng lạnh hơn “Bảo Nam, tên khốn” trong tâm Vương Đình thầm rít lên giận dữ, hần thoáng mỉm cười.

- Cậu về nghỉ đi.

Vương Đình không nói gì chậm rãi loạn choạng đi ra cửa, tâm trạng tồi tệ mà cũng đau đớn, Vương Đình đau không phải đau thể xác mà trong tim, đau không thể tả, nếu có thể quên được cô thì tốt, nhớ tới cô độc sẽ phát tác, làm sao đây, làm sao cho khỏi nhớ, làm sao???... Vương Đình muốn gào hét thật to để cho cơn giận dữ, cơn đau đớn bùng ra khỏi lồng ngực tiêu tan hết, nếu có thể tự mình xóa được ký ức thì tốt quá, khi ấy sẽ xóa hết toàn bộ ký ức về cô, xóa đi những gì thuộc về cô, giả như gặp cô sớm hơn, giả như cô chính là Huyền Chi mọi việc sẽ không trở nên như vậy, tại sao? Tại sao ông trời bất công như vậy? Vương Đình đâm mạnh vào tường rồi gục đầu vào tường đầy nỗi tuyệt vọng, dòng máu theo đó mà chảy ra, tách...tách... giọt máu rơi xuống sàn nhà lạnh ngắt, căn phòng im lặng đến nỗi máu nhỏ giọt xuống nghe rất rõ.

Máu... máu của hần có thể khống chế người điều này người trong tổ chức đều biết rất rõ, chính máu của hần đã khống chế Vương Đình, hơn nữa hần còn khống chế luôn cả mẹ, mẹ là người mà Vương Đình kính trọng nhất ngoài mẹ ra Vương Đình không còn một người thân nào, trước khi đi Vương Đình sẽ đến khu chung cư cao cấp Đông Thành thăm mẹ, chuyến đi này không biết bao giờ mới quay lại, trừ khi có lệnh của hần mới quay trở về.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, thật lâu Vương Đình mới vận tay nắm cửa mở ra, một mùi nước hoa bay vào mũi cái mùi này khiến Vương Đình thật ghét, mùi

hoa hồng.

Bảo Nam xuất hiện trong bộ đồ mang một chút hơi nữ tính, Vương Đình rất ghét gu ăn mặc bó sát người như phụ nữ của Bảo Nam, Vương Đình không nói gì xoay người vào trong, Bảo Nam đi theo sau.

- Trời ơi, cậu làm gì mà người đầy máu me thấy ớn chết, lại vừa tra khảo ai về phải không? Tôi mới đi nghỉ về, ui trời ơi, ở Phong Viên nhiều anh đẹp trai thấy mà muốn chết luôn, tôi có xin được mấy số phone, trời ơi, tôi nay tha hồ buồn rồi vui muốn chết luôn.

Bảo Nam mãi thao thao bất tuyệt không thèm chú ý đến tâm trạng của Vương Đình, Vương Đình ngồi thả người ra ghế, tựa người ra ghế tay gác lên trán, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, Bảo Nam ngồi xuống cạnh, đang định nói tiếp nhưng nhìn bộ mặt không mấy tốt đẹp của Vương Đình khiến Bảo Nam lo lắng hỏi.

- Cậu, cậu bị sao vậy?

- ...??? Vương Đình vẫn nhắm mắt dưỡng thần, trên gương mặt vẫn hiện lên sự mệt mỏi khi vừa trải qua sự đau đớn.

Bảo Nam nhìn tay phải của Vương Đình còn chảy máu xuống ghế sofa được trải một lớp lông cừu màu trắng, màu đỏ của máu in lên nền lông trắng thật chói mắt, Bảo Nam lo lắng nắm lấy tay.

- Tay cậu bị sao, cả người nữa cậu nói cho tôi hay đã xảy ra chuyện gì, tại sao cậu bị ra nông nỗi này ơ...

Bảo Nam im miệng khi khẩu súng lạnh ngắt nằm dưới cằm, ánh mắt Vương Đình hằn lên tia máu màu đỏ thật đáng sợ, biết nhau mười mấy năm qua Bảo Nam chưa từng thấy ánh mắt Vương Đình đáng sợ như lần này, trong con mắt vì tức giận mà trở nên một màu thị huyết, Bảo Nam giật mình khi nghe tiếng súng lên đạn, Bảo Nam cười gượng còn trên gương mặt bánh bao không tí vết xuất hiện mồ hôi lấm tấm đang chui ra khỏi lỗ chân lông.

- Cậu...cậu cất súng đi, tôi...tôi...không thích súng chút nào.

-...???

- Đây...này...cậu đừng đùa tôi bằng súng nha, tôi không thích viên đạn làm hỏng cái mặt tiền của tôi, như thế tôi hết đường đi hẹn hò với mấy anh chàng hot boy...a...

Nói đến hẹn hò Vương Đình dí mạnh vào cằm, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Bảo Nam, rất muốn bắn cho chết.

- Thuốc giải - Vương Đình lạnh lẽo phun ra hai chữ.

- Thuốc...thuốc giải, nhưng thuốc giải gì?

- Còn giả ngây sao? Muốn tôi cho cậu đi thăm mỹ lại khuôn mặt không?

- A, không, cậu biết tôi yêu mặt tiền của tôi nhất mà, cậu nói rõ xem thuốc giải gì?

- Dược tính.

Bảo Nam nuốt một miếng nước bọt khô khan ở cổ họng sau đó nửa tò mò mà cũng nghi ngờ hỏi.

- Cậu...uống nó hả, có thật đã uống?

- Phải?

- Cảm giác ra sao? Rất sung sướng phải không, tôi mới chế ra nhưng chưa qua thử nghiệm thật đáng tiếc khi không được chứng kiến aaaa...

Một cú đâm thẳng vào mặt Bảo Nam khiến Bảo Nam ngã lăn ra ghế, miệng phun ra máu, Vương Đình cầm lấy khẩu súng bắn ra một viên đạn ở giữa hai chân của Bảo Nam viên đạn cắm dưới sàn gỗ cách bộ phận quan trọng nhất của đàn ông chưa đến 10cm, Bảo Nam mồ hôi lạnh toát ra nhìn viên đạn tay không nhìn được bèn chạm vào nơi đó thấy không việc gì mới thở ra nhẹ nhõm rồi đứng phắt dậy quát.

- Cậu làm gì vậy suýt chút nữa phá nát thằng em của tôi, nếu dòng tộc tôi bị tuyệt tự, tuyệt tôn thì sao...a...

Bảo Nam nhảy lên khi viên đạn vừa bắn ra cắm dưới sàn.

- Tôi không thích chơi súng, có gì từ từ nói ra? - Bảo Nam là âm ỉ.

- Thuốc giải - Vẫn câu cũ, súng vẫn chĩa về phía Bảo Nam, Bảo Nam vội đưa tay ra.

- Ok, Ok! Cậu làm ơn quay đầu súng đi chỗ khác cho tôi nhờ, cùng ngồi xuống nói chuyện, Ok!

Vương Đình xoay mũi chân đi chuyển nhẹ để lộ ra một khe hở ở dưới đế giày lộ ra, Vương Đình bỏ khẩu súng mini vào, đế giày trượt vào trong.

- Cậu nói đi, diễn biến ra sao?

Vương Đình liếc Bảo Nam rồi cũng nói ra, Bảo Nam tay chống cằm nghe khuôn mặt hơi biến sắc không nghĩ được sẽ phát mạnh thế, đây là được chỉ dành cho những người đồng tính chủ yếu nhằm cho họ thỏa mãn một chút, nhất định trong được còn có một loại được khác mới khiến Vương Đình đau đốn đến vậy...

Máu...

Bảo Nam giật mình, khi nhớ ra có nói qua với hắn nếu được này kết hợp với một loại máu đặc biệt sẽ trở nên rất lợi hại có thể khống chế đối phương khiến đối phương chết cũng không được mà sống cũng không xong, rất đau đốn, Bảo Nam rùng mình vì lạnh, ánh mắt khó xử nhìn Vương Đình.

- Thuốc giải e rằng hơi khó một chút nhưng tôi sẽ cố, phải tìm được một người nào khiến ông chủ hận nhất mà cũng yêu nhất để lấy máu giải trừ khi, nhưng khả năng đó sẽ không thể xảy ra, nếu...nếu cậu thấy khó chịu tôi...lấy tôi...aaa...

Một cú đập mạnh Bảo Nam bắn ra cửa Vương Đình rút súng ra, Bảo Nam vội chạy mất hút.

Cho dù có phát tác, không bao giờ có chuyện cùng đàn ông hoan ái để giảm bớt cơn đau.

Vương Đình ngồi xuống ghế bắt đầu chìm trong những cơn cảm xúc hỗn loạn đang diễn ra, nếu có thể Vương Đình sẽ buông tay, nếu có thể sẽ cùng cô chạy trốn, nếu có thể....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự Thống Khổ Của Được Tình Phát

Bảo Nam chạy vụt ra cửa đâm ngay vào Bảo An đang cầm một bó hoa ngửi ngửi khiến bó hoa trên tay rơi xuống đất, Bảo An tức giận gãy này.

- Ông nội, ông làm gì mà như ma rượt vậy, làm hư hết hoa của tôi rồi bắt đền đấy.

Bảo Nam cố thở ra sau đó chỉ vào phòng Vương Đình, thấy vậy Bảo An lo lắng hỏi.

- Cậu ta làm sao? Tôi đi tới xem...

- Đừng đi lúc này nếu cậu không muốn chết, cậu ta rất đáng sợ, suýt chút nữa bắn nát cái này của tôi rồi.

Bảo Nam chỉ chỉ vào phần dưới của mình.

- Cửa nợ - Bảo An bĩu môi xong nói tiếp - Leo lên giường cậu ta ngủ cùng chứ gì?

- Không có đâu a, chỉ là...

Aaaaa...

Tiếng kêu từ phòng của Vương Đình phát ra, Bảo Nam vội chuẩn bị vì hắn muốn bảo tồn mặt tiền không bị tổn thương, Bảo Nam vốn là người rất yêu ngoại hình của mình vì vậy không dễ gì làm cho tổn thương, Bảo An nhìn theo bóng Bảo Nam mất hút.

Bảo An và Bảo Nam là hai người đồng tính rất giỏi về y thuật, hai người bọn họ không phải là anh em, họ gặp nhau và gia nhập tổ chức của hắn cũng chỉ là tình cờ.

Bảo An chạy tới phòng của Vương Đình thấy Vương Đình nằm co trên ghế, quần áo không nguyên vẹn, mồ hôi toát ra như tắm điều này cho thấy Vương Đình đang phải gánh chịu điều gì rất khủng khiếp.

- Vương Đình - Bảo An lên tiếng thăm dò, Vương Đình nằm yên không có động tĩnh gì bèn chạm lên làn da săn chắc nóng rực như lửa, làn da rất mê hoặc rất nhiều lần muốn chạm lên nhưng không có cơ hội, Bảo An vuốt nhẹ trên làn da nâu bóng mịn đầy nam tính.

Một cái vuốt nhẹ khiến Vương Đình thấy dễ chịu cổ họng khô nóng thêm khát có nuốt một miếng nước bọt, được tình phát tác vì nghĩ về cô quá nhiều, muốn quên đi nhưng lại càng nhớ đến quãng thời gian hạnh phúc bên nhau.

Hắn nói không sai, chỉ có đàn ông mới đem lại cảm giác dễ chịu, tuyệt đối không thể tự biến mình thành kẻ đồng tính, một cái vuốt nữa thật dễ chịu trong người rạo rực khó tả, rất muốn, Vương Đình xoay người vật Bảo An đè xuống khiến Bảo An tròn mắt xong cũng mỉm cười khi nhìn Vương Đình trong cơn mất ngủ tràn dục vọng, bàn tay Bảo An chạm lên lồng ngực rắn chắc của Vương Đình xoa nhẹ, rồi bóp, Vương Đình gào nhẹ, hàm răng cắn chặt vào nhau, nếu là phụ nữ sẽ tiến ngay không cần báo trước, nhưng trước mặt dưới thân đây lại là đàn ông, là đàn ông, Vương Đình đang khống chế bản

thân, dục vọng càng dâng lên khi một nụ hôn mà Bảo An đặt lên ngực, thân dưới không chịu nổi từng mạch máu tụ lại đông cứng không thể lưu thông, Vương Đình vẫn cố gắng hết sức để chịu đựng.

Bảo An không ngừng khiêu khích, khi tay Bảo An chạm vào thắt lưng của Vương Đình để tháo bỏ, Vương Đình nắm lấy tay Bảo An giữ lại.

- Cậu không muốn sao? - Bảo An cũng bị dục vọng làm mờ đi, đứng ra Bảo An yêu Vương Đình từ lâu nhưng không được chấp nhận, đây là cơ hội hiếm có không dễ gì Bảo An bỏ qua, không nói Bảo An kéo Vương Đình xuống hôn lên bờ môi mỏng gọi cảm đó một cách cuồng nhiệt.

Nụ hôn khiến Vương Đình cảm thấy dễ chịu tham luyến và thèm khát, hai thân ảnh quấn lấy nhau trên ghế, tay Vương Đình giữ chặt lấy đầu Bảo An chột dưng lại khi nhìn vào chiếc găng đeo trên tay, là của cô tặng hôm giáng sinh, Vương Đình vội đẩy Bảo An ra đứng dậy, Bảo An mất hứng ngồi dậy hỏi.

- Cậu sao vậy?

- Đi đi - Vương Đình nổi giận quát, nhưng người đi lại là Vương Đình.

Một vệ sĩ thấy đội trưởng đi tới loạn choạng trên người quần áo không chỉnh tề, cổ áo còn nhuộm máu đang dần khô, người vệ sĩ bèn tới đỡ ai ngờ nhận được một cái đẩy mạnh xô ngay vào tường, Vương Đình loạn choạng bước đi, đầu óc mụ mị không biết đi đâu, có thể tìm đàn bà giải tỏa lúc này được chăng? Câu trả lời sẽ không bởi đôi chân đang đứng trước cửa phòng của cô, bàn tay yếu ớt đưa lên gõ cửa, Vương Đình gục đầu vào cửa, khá lâu sau cánh cửa phòng mới mở ra cô chưa nhìn rõ thì Vương Đình ngã về phía trước vì cô mở cửa bất ngờ trong khi Vương Đình còn cúi gục vào cửa, một cú ngã bất ngờ khiến cả hai ngã xuống dưới sàn, cánh cửa đóng vào khi chân cô đập trúng.

Thân hình cao lớn của Vương Đình nằm đè lên khiến cô thấy khó thở, sự nóng bỏng trên người Vương Đình cô cảm nhận rất rõ, trên áo vết máu vẫn in rất đậm rất giống lần trước mà độc phát tác, lần này nghiêm trọng hơn khiến cô lo lắng, cô vỗ vai Vương Đình.

- Vương Đình, anh ổn không?

- Tôi...tôi...khó chịu, rất...khó...chịu...

- Anh khó chịu ở đâu, nói tôi nghe tôi có thể giúp gì cho anh? Anh dậy khỏi người tôi được không, anh nặng quá!

Vương Đình chống tay để dậy nhưng không thể bởi chân tay run rẩy không còn đủ sức nên nằm xuống.

- Xin...lỗi...a...

- Vương Đình - Cô lo lắng nhìn.

Trên gương mặt Vương Đình đang rất thống khổ, mồ hôi toát ra khuôn mặt trắng bệch thể hiện một sự đau đớn khó tả.

- Tôi...đau....a....a...

Vương Đình bầm chặt tay xuống sàn hàm răng cắn chặt vào nhau, thực sự cô rất lo lắng cô chạm tay lên mặt Vương Đình.

- Anh đau ở đâu, tôi giúp gì cho anh bây giờ, anh nói đi.

- Tôi...ôm...tôi...

- Ờ...ờ...

Cô vội ôm lấy thân hình to lớn của Vương Đình thật chặt.

- Anh còn đau không?

- Đau...tôi...đau...quá....PHỤT...

Máu phun vào áo cô, khiến cô hoảng hốt, đúng lúc ấy cánh cửa bật ra Bảo An xuất hiện trên khuôn mặt thể hiện sự lo lắng.

- Buông cậu ấy ra - Bảo An quát, miệng thì quát còn tay đã kéo tay cô ra khỏi người Vương Đình và phóng cặp mắt lạnh lẽo nhìn cô.

- Cô muốn giết chết cậu ta hả?

Bảo An lôi Vương Đình ra khỏi người cô, hơi đàn ông chạm lên thật dễ chịu Vương Đình cố giữ cho tỉnh thần tỉnh táo.

Bảo An ôm cơ thể Vương Đình vào lòng như ôm người yêu dấu để che trở bảo vệ, ánh mắt lạnh lẽo phóng cho cô khiến cô nổi da gà, Bảo An vốn không có một chút thiện cảm với cô, cô vội ngồi dậy, Vương Đình đôi mắt hơi mở ra được khi được Bảo An ôm vào lòng, chưa bao giờ Vương Đình cảm thấy nhục nhã lớn như lần này, bàn tay Vương Đình đưa về phía cô liền bị Bảo An lôi về.

- Cậu muốn chết sao, tôi không để cậu mạo hiểm tính mạng của mình được, cậu biết mình uống phải dược tình do Bảo Nam chế ra sẽ như thế nào còn gì?

Bảo An tức giận nhìn cô - Cô nên biến khỏi đây đi, tôi nói cho cô hay Vương Đình xảy ra chuyện tôi lột da cô về làm thuốc.

- Huyền Chi...

Vương Đình cố ngồi dậy, cô vội bò tới bên.

- Tôi đây - Tay cô nắm lấy tay Vương Đình bèn bị một cái tát mạnh khiến cô ngã ngửa ra sau, Bảo An quát.

- Cô muốn giết cậu ta sao, cậu ta vì cô mà phải uống độc tình?

Cô ngồi dậy, đặt tay lên má, ánh mắt sợ hãi nhìn Bảo An lấp bắp hỏi.

- Độc...độc...tình là...là gì?

- Là gì, cô đã thấy rõ khi nó phát tác như thế nào rồi đây, Nam Vương vì sợ cô chạy trốn nên bắt Vương Đình uống độc dược, loại độc này muốn giảm sự đau đớn chỉ có cách cùng nam hoan ái, nếu hoan ái cùng phụ nữ sẽ dẫn đến thiệt mạng cô hiểu rồi chứ?

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, Vương Đình thực không muốn cô vì mình mà rơi nước mắt, tâm lại đau độc càng phát mạnh lần nữa không chịu được máu lại phun ra khiến Bảo An lo lắng, cô cũng muốn tới nhưng lại sợ, bàn tay cô vì lo lắng mà nắm vạt áo nhăn nheo.

- Vương Đình - Bảo An lo lắng ôm chặt - Sẽ ổn thôi.

- Vương...

Cô nuốt lại lời nói khi Bảo An phóng cho cô cặp mắt bắn ra lửa.

- Còn không cút ra ngoài, cô muốn ngồi đây nhìn cảnh hoan ái nhau sao nếu vậy tôi cũng không ngại.

- Hử???

- CÚT!

Cô vội đứng dậy, Vương Đình nắm lấy tay cô kéo lại.

- Đừng đi!

- Cậu điên rồi hả, lo cho tính mạng của cậu trước đi.

- Cậu ra ngoài đi - Vương Đình xô Bảo An ra.

- Cậu có biết một tiếng nữa thôi nếu không giải tỏa cậu sẽ chết.

- Mặc tôi, đừng chạm vào tôi - Vương Đình giật mạnh tay thoát khỏi Bảo An, vì cái giật mạnh tay mà Vương Đình loạng choạng ngã may mắn cô kịp thời đỡ.

Con đau rất dữ dội khi người mà Vương Đình luôn nghĩ tới chạm vào, Vương Đình ngã xuống kéo theo cả cô, con co giật mạnh mẽ mười ngón tay bóp chặt vào vai cô, cô cảm thấy bả vai mình như muốn gãy vụn, thực rất đau, cô muốn kêu lên nhưng nhìn Vương Đình vì cô mà phải chịu sự đau đớn như vậy, bàn tay không nhìn được ôm chặt lấy Vương Đình, Vương Đình cúi xuống bả vai cô cắn mạnh, cô cắn răng chịu đau, mùi máu tanh xâm nhập vào khoang miệng Vương Đình cảm thấy dễ chịu hơn, cơn đau dần giảm cơ thể một nhào rồi ngã đi trên người cô, Bảo An vội đỡ Vương Đình lên giường bắt mạch, lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm thu hồi tay, cô rón rén tới bên hỏi.

- Anh ta...

Cô im lặng khi Bảo An phóng cặp mắt lạnh nhìn, Bảo An đứng phắt dậy khiến cô giật mình lùi về sau, Bảo An tiến một bước cô lùi một bước, thường thì cô nghe bạn bè nói kẻ đồng tính sẽ bảo vệ người yêu của mình cho dù bất chấp cả tính mạng họ sẵn sàng giết chết kẻ làm tổn thương đến người yêu của mình, Bảo An nắm lấy tay cô kéo sát lại gần khiến cô không khỏi sợ hãi, cổ họng khô khản mới nuốt được miếng nước bọt, có thể thấy nhịp thở của cô không ổn định vì lo sợ.

- Máu cô.

- Hử??? - Cô giật mình.

- Có thể không chế Vương Đình, điều này chứng tỏ Vương Đình từng dùng qua máu cô khi độc phát tác!

- Tôi...

- Nói.

- Tôi không biết, khi...độc phát tác anh ta có cần tay tôi.
- Cô và hắn cùng một loại người, lúc này Vương Đình vì máu của cô mà qua khỏi.
- Máu...máu của tôi sao?

Bảo An nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Vương Đình trong lòng dâng lên một sự đau đớn, sự đau đớn biến mất thay vào đó là tia lạnh lùng nhìn cô.

- Cô - Bảo An gần giọng - Vương Đình sẽ ra nước ngoài một thời gian, trong thời gian này tôi không dám chắc độc còn phát tác nữa không, nếu cậu ta không chịu cùng đàn ông giao hoan thì trong hai tiếng tính mạng gặp nguy hiểm.
- Vậy...vậy phải làm như thế nào? - Cô lo lắng hỏi.
- Chỉ còn cách, lấy máu của cô điều chế thành một loại dược tạm thời để khống chế.
- Vậy...lấy đi, anh cần bao nhiêu cũng được.
- Kêu tôi bằng cô hoặc chị nha, tôi dị ứng với từ anh từ này tới giờ.
- À!
- Muốn chữa dứt điểm cho cậu ta chỉ còn một cách.
- Cách gì? - Cô vội hỏi, dù là cách gì cô cũng phải cứu Vương Đình thoát khỏi con nguy hiểm.
- Làm cách nào đó cho Nam Vương yêu cô, bởi người trong lòng hắn hận nhất chính là cô.
- Hà???

Cô lùi về sau khi nghe tới cái tên đó, hắn vốn là con ác mộng của cô bảo cô đi yêu hắn làm sao cô làm được.

- Cách đó là duy nhất!
- Không còn cách nào sao?
- Không, qua đây.
- Làm gì?
- Lấy máu, tôi không còn nhiều thời gian đôi co với cô, cậu ta sắp ra nước ngoài vì vậy tôi phải mau chóng hoàn thành dược.
- À!

Bảo An cầm con dao sắc bén cầm lấy cổ tay cô không một lời báo trước cắt thật mạnh khiến cô không kêu được vì đau, đủ thấy Bảo An đang trả thù cô vì vụ lúc này, khi đã đủ Bảo An lấy trong túi ra bình gốm nhỏ màu xanh rắc thuốc lên vết thương cho cô.

- Tự xử lý - Bảo An ghé tai cô nói - Vương Đình là của tôi rồi chứ? Tôi sẽ không để cậu ta gặp nguy hiểm vì cô, nếu một ngày nào đó tôi giết cô thì cũng đừng có trách tôi hử!

Bảo An cầm bình máu bỏ túi áo choàng rồi bước đi, đi đến cửa phòng quay đầu lại nói.

- Đừng có mà bò lên giường cùng cậu ta.
- À, ờ...

Cô toát mồ hôi hạt vì Bảo An, cô lấy quần áo đi thay dùng áo len sợi có ống tay dài để che đi vết thương, vết thương trên vai và cổ tay khiến cô cảm thấy đau đớn, nhìn trong gương vết thương còn rỉ máu, vết răng in rõ trên là da trắng, cô lấy ít nước ra lau mặt cho Vương Đình.

Aaaaa...

Cô buông khăn mặt khi một thân ảnh cao lớn in trong gương đang lười nhác ngồi trên ghế sofa hút thuốc, cô quay người nhìn Lý Nam.

- Anh là ma hay sao vậy, lúc nào cũng đột ngột xuất hiện.
- Có vẻ tôi xuất hiện không đúng lúc nhỉ?

Cô không trả lời mà quay sang cầm lấy khăn mặt lau cho Vương Đình rất cẩn thận rất giống người vợ hiền chăm sóc chồng khi uống rượu say, cô cời cúc

áo trên ngực phải hiện ra vết sẹo mới lành da không lâu, cô nâng người thay áo khác cho Vương Đình.

Hắn thực ghét nhìn cảnh thân mật như vậy, thật là gai mắt.

- Lại Đây - Đột nhiên hắn quát khiến cô giật mình.

- Ồ...

Cô đi đến bên cạnh, hắn nhìn cô xong lên tiếng.

- Rửa vết thương cho tôi.

- Há???

- Nhanh.

- Oh!

Cô đứng ngây ra hắn nhũu mày khó chịu: - Không mau.

- Anh chưa cởi áo.

- Ra cởi.

Cô vội cởi cho hắn trong lòng nguyên rủa không ngớt, trong con mắt cô hắn có thể đọc thấy vì cô không biết che đậy cảm xúc của mình, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn Vương Đình nếu để ý sẽ thấy mày kiếm hắn nhũu lại.

- Vương Đình tại sao không ở phòng của hắn?

- Không biết - Cô trả lời.

- Nghe nói hắn bị độc tình, việc này phải hoan ái cùng nam nhân mới qua khỏi, làm sao hắn qua được?

- Là...

Cô do dự không biết có nên nói ra hay không nhỉ, nhưng cô không biết hắn là người như thế nào nên cũng không muốn nói ra sự thực, phải tìm câu trả lời hợp lý, chợt nhớ tới Bảo An nói một câu nên cô mở miệng.

- Là Bảo An...

- Oh... bốn ngày nữa cô sẽ tới Đông Thành, phòng số 13 lầu hai nơi cô ở, mọi thứ ở đó đều đầy đủ, khi nào tôi bảo làm gì thì làm, còn thời gian làm việc gì mà cô muốn, để tôi phát hiện ra điều gì đó tôi cho người xử lý cô ngay lập tức.

- Oh, tôi biết rồi.

Cô cúi xuống nhẹ nhàng tháo băng trên bụng hắn, bàn tay nhỏ bé chạm lên thật dễ chịu hắn nhắm mắt như để hưởng thụ, lúc sau băng bó xong hắn đứng dậy liếc nhìn Vương Đình một lần nữa rồi biến mất sau bức tường, cô quên mất là trong phòng có lối đi bí mật, cô thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế, cô thầm than kiếp trước không biết có đắc tội với họ không mà kiếp này bị đẩy dọa.

Cô lại chìm trong suy nghĩ lời mà Bảo An nói, yêu hắn ư, thấy hắn cô đã sợ đứng tim rồi chứ đừng nói tới từ yêu, nếu có gan thì kết quả cũng không đi đến đâu vì trong tâm hắn rất hận Thanh Nhã, cô khẽ thở dài rồi nhìn Vương Đình đang nằm ngủ trên giường

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đông Thành Nơi Ở Mới

Vương Đình mở mắt ra, sau đó lại nhắm vào bởi cảm giác đau đớn khắp cơ thể, nhẹ nhàng xoa mặt nhằm giảm bớt cơn đau rồi di nhẹ trên trán, lần nữa mở mắt ra nhìn cảnh vật ngay trước mắt, rèm cửa màu nâu, bức tường màu đen, đây chẳng phải phòng của cô sao? Như thế nào lại...

Vương Đình vùng dậy, theo bản năng từ từ nhìn xuống người, chỉ sợ rằng đã làm điều gì đó không phải với cô, quần áo đã được thay sạch sẽ bằng chiếc áo lót thun trắng của đàn ông, Vương Đình di tay lên trán khi vùng dậy quá đường đột nên có phản choáng váng, cơn choáng váng qua đi mới vén chăn đi xuống, kéo lấy áo sơ mi còn dính máu vết trên thành giường, Vương Đình dừng lại khi nhìn thấy cô ngủ gục trên bàn.

Khuôn mặt thực của cô Vương Đình rất muốn nhìn thấy, dưới lớp mặt nạ Vương Đình vẫn cảm nhận được cô rất xinh đẹp, mày liễu khẽ nhú lại đủ thấy trong giấc ngủ cô gặp chuyện gì đó không vui, Vương Đình đưa tay ra với ý định đánh thức cô nhưng bàn tay duỗi ra rồi thu về, năm ngón tay thu lại thành nắm đấm, tìm lại nhói khi nghĩ đến cô, Vương Đình cúi xuống lấy hết can đảm bế cô đi đến bên giường, do mệt mỏi nên cô không biết, cẩn thận kéo chăn đắp cho cô, bàn tay Vương Đình vuốt vài sợi tóc cô qua bên.

- Cô ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe ỳnh, tôi đi không biết bao giờ trở lại, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi gặp cô.

Vương Đình cố chịu con đau đang hình thành đưa mắt nhìn cô sau đó từ từ cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô một nụ hôn nhẹ:

- Tạm biệt, ở nơi đó tôi sẽ rất nhớ cô, cảm ơn cô đã xuất hiện và cho tôi biết được cảm giác khi yêu một người sẽ ra sao? Tôi biết tình yêu của tôi dành cho cô chỉ là một điều thật xa vời đối với tôi, cô cho tôi hiểu được giá trị của cuộc sống này, ở nơi đó tôi sẽ tập dần cách quên cô.

Vương Đình ôm lấy ngực bởi nghĩ đến cô lại đau, sự đau đớn này thực là thống khổ muốn chết cũng không được sống mà cũng không xong, Vương Đình đứng dậy bước đi, làm sao có thể quên được cô khi hình ảnh đã in sâu trong trí nhớ, yêu một người đã dễ để quên đi một người càng khó hơn khi tình yêu đó đã ăn sâu vào trong từng mạch máu.

Vương Đình trở lại phòng gấp ngay hần đang ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lẽo nhìn, nét mặt đau đớn trên gương mặt của Vương Đình biến mất thay vào đó là gương mặt lạnh lùng.

- Ông chủ - Vương Đình lên tiếng.

- Có vẻ như cậu vừa đi tập thể dục về đấy nhỉ?

- À... vâng!

Mắt hần nhìn vào thân thể của Vương Đình như đang tìm tòi khám phá, trong con mắt đen sâu thẳm không ai biết hần đang nghĩ gì, hần thu hồi tầm mắt sau đó rút ra một tấm vé máy bay đẩy về phía Vương Đình.

- Mọi thứ đã xong, ngày kia cậu có thể bay, hôm nay tôi cho cậu nghỉ ngơi cậu có thể về thăm mẹ.

- Cảm ơn ông - Vương Đình cầm lấy vé máy bay.

Hần chú ý tay phải của Vương Đình đeo găng tay đen bằng da.

- Cậu có sở thích đeo găng từ bao giờ vậy?

- À, của một người bạn - Vương Đình nhìn găng tay xong mới trả lời.

Hần đứng dậy vỗ vai Vương Đình sau đó bước đi rồi cố ý quẹt mạnh vào vai Vương Đình khá mạnh rồi rời đi.

Ngang qua phòng cô, hần bước đi một đoạn nghĩ thế nào lại quay lại mở cửa đi vào, đập vào mắt một thân ảnh ngủ ngon lành trên giường, sự giận dữ trong hần nổi lên, hần thực ghét cái tướng an nhàn đầy hưởng thụ của cô khiến hần liên tưởng tới một chuyện, hần lắc đầu xua đi mớ suy nghĩ chưa hình thành trong đầu, không một lời báo trước hần tới bên tủ lạnh lấy nước lạnh đi tới bên giường đổ lên mặt khiến cô giật mình choàng tỉnh ngồi bật dậy, đập vào mắt cô là khuôn mặt đầy tức giận của hần, cô sợ hãi lùi vào trong thân hình vì thế mà run theo.

- Ông...ông chủ?

- Muốn ngủ sao, tôi cho cô ngủ?

Hần nổi giận vô cớ túm lấy cánh tay cô lôi xuống giường, kéo vào nhà tắm.

- Ông chủ, tôi biết lỗi rồi tha cho tôi đi, tôi sẽ không ngủ dậy muộn.

Vô lý, rõ ràng ban ngày nhân viên trong hộp đêm được nghỉ ngơi đây là thời điểm ban đêm của nhân viên, hần vì lý do gì tức giận không cho cô ngủ, vòi nước lạnh được mở ra hần đẩy cô xuống bồn nước lạnh, nước trong bồn lạnh lẽo khiến cô rùng mình, hần dùng chân dẫm lên đầu cô chìm xuống dưới nước, cô vùng vẫy bám vào chân hần cố ngoi lên nhưng không được, nước bắn tung lên cả người hần, không hiểu sao hần rất ghét bộ dạng an nhàn của cô, kẻ mà gây đau thương cho hần có bộ dạng thanh thần hưởng thụ làm sao không ghét chứ?

Khi cô phản kháng yếu dần hần mới chịu bỏ chân ra túm lấy tóc cô lôi lên, mắt hần trợn trừng, lời nói đầy tức giận.

- Phải chăng lâu không trừng phạt nên cô thấy nhàn rồi.

Hần đẩy cô xuống sau đó bước đi, cô ôm lấy hai cánh tay ngồi thu người lại bật khóc, đối với cô hần là một con ác mộng dài không bao giờ kết thúc.

Hắt xì...hắt xì...

Hai ngày nay hắt hơi nước mũi chảy ra liên tục, cô lấy khăn giấy lau qua ném vào thùng rác bên cạnh, đứng bên ngoài nhìn vào cổng khu chung cư.

Đồng Thành là khu chung cư nổi tiếng và lớn nhất ở thành phố S, Đồng Thành chia ra hai dãy, dãy C và A, khu chung cư trong khuôn viên rất rộng lớn, đặc biệt có bể bơi rộng lớn bên ngoài còn có vòm nhảy...

Cô cầm túi hành lý đi đến bên cổng sắt đen im lìm đầy lạnh lẽo, hành lý mang theo chỉ có một vài bộ quần áo ngoài ra cô không có gì, khi đi hẳn không cho cô một chút tiền nào may mắn trong túi cô còn một ít cũng đủ sống qua ngày, cô sẽ phải kiếm tiền nuôi sống bản thân, tới cổng bảo vệ đứng gác đi ra yêu cầu cho xem giấy tờ, cô xuất trình một tấm thẻ mà hẳn đưa cho, bảo vệ xem qua rồi mở cổng cho cô đi vào.

Trẻ con đang chơi bên ngoài khuôn viên, cười đùa, ném nhau bằng những cục tuyết trên tay, một vài đứa ngồi tùm lại xây đắp con lật đật bằng tuyết.

A...

Một cục tuyết bay vào người khiến cô giật mình, bụi tuyết bung ra bám trắng lên chiếc áo len màu đen, mấy đứa trẻ dừng mọi hoạt động nhìn cô, đứa bé ném trúng cô tỏ ra sợ hãi nó lắp bắp lên tiếng:

- Con...con xin lỗi cô!

- Không sao, các con cứ chơi đi - Cô mỉm cười thân thiện.

Mấy đứa bé lại tiếp tục chơi, cô tiến về dãy C đi lên lầu hai, đứng giữa phòng số 13, tra khóa vào ổ rồi mở ra, căn phòng rất rộng rãi thoáng mát, cô đặt hành lý xuống rồi đi vòng quanh phòng để xem, phòng có hai phòng ngủ, một phòng khách, hai nhà vệ sinh một nhà tắm, một phòng đọc sách một phòng bếp rộng rãi, toàn bộ căn phòng có hai gam màu, bức tường màu tro tàn lạnh lẽo sàn nhà màu trắng bóng như một tấm gương chiếu khổng lồ, rèm cửa sổ màu trắng, trong phòng mọi thứ đều đủ tiện nghi, có thể thấy khu chung cư này muốn ở phải có rất nhiều tiền, cô đến bên cửa sổ kéo rèm ra nhìn qua ô cửa kính bên ngoài một dải thảm cỏ đang dần lộ ra khỏi lớp tuyết trắng, bên dưới một hai cái xích đu có ông cụ bà cụ đang ngồi bón cho nhau ăn những miếng bánh nhìn họ rất hạnh phúc.

“Không phải đứng đó mà thần thờ” Một giọng nói lạnh ngắt bỗng vang lên trong căn phòng khiến cô giật mình quay phắt lại, trên bức tường màu tro tàn hiện lên một màu vàng nhạt, trong ánh màu vàng nhạt hiện lên một thân ảnh khiến cô không muốn nhìn một chút nào, tưởng chừng sẽ thoát khỏi hẳn nhưng không ngờ hẳn không chịu buông, theo phản xạ cô lùi sát tường nhìn hình ảnh hẳn như một bóng ma hiện về.

“Đừng nghĩ rằng tôi ở nơi đó cô nghĩ sẽ thoát khỏi sự trừng phạt của tôi, ngày cô có thể làm điều cô muốn nhưng tới đến 8h cô phải có mặt ở Đạm Mê làm việc, trái lại cô biết điều gì sẽ đến với cô rồi đó” hình ảnh hẳn biến mất trên bức tường lạnh lẽo, cô đảo mắt nhìn xung quanh không phát hiện ra trên tường có gắn thiết bị, trong lòng cô lại dâng lên sự sợ hãi, nếu bất thành linh hẳn lại hiện ra không sớm thì muộn cô cũng vỡ tim mà chết.

Tiếng trẻ con chạy, đuổi nhau ngoài hành lang hết âm ỉ đã đưa cảm xúc của cô về hiện tại, một đứa bé tò mò đứng lại nhìn cô xong nó lên tiếng:

- Cô mới chuyển đến hả?

- Cô mới tới - Cô cười thân thiện.

- Phòng cô đẹp nha, chắc cô giàu có lắm nha, cô làm gì vậy?

Trước câu hỏi của thằng bé nét mặt cô đang vui bỗng trở nên buồn bã, biết trả lời ra sao đây, lẽ ra giờ này cô còn đi học nhưng giờ thì sao?

- Đan Thương, về ngay con - Tiếng phụ nữ đứng trước cửa phòng số 37 vẫy tay gọi con.

- Nếu rảnh cô tới phòng con chơi nha, phòng con ở đó - Nó chỉ tay về phía cuối hành lang, cô đưa mắt nhìn theo sau đó gật đầu.

Nhìn đồng hồ gần 11h trưa cô cảm thấy đói bụng tìm trong tủ lạnh không có một cái gì để ăn, con hắt hơi lại đến nước mũi chảy ra từ cái hòm hẳn dim cô xuống nước đến hôm nay là ngày thứ hai, nước mũi luôn chảy ra khiến cô khó chịu.

Cô khóa cửa phòng rồi bước đi, đi xuống tới cầu thang dây giày bung ra cô cúi xuống buộc lại, tiếng chân bước từ xa đi tới gần, dưới nền gạch men cô nhìn thấy đôi giày nam đang bước đi về phía cô, nếu chú ý có thể nhìn thấy gương mặt của người đàn ông này in trên sàn nhà, nhưng cô không để ý chỉ lo buộc dây giày lại, rồi đứng dậy bước đi hai bời vai quẹt nhẹ vào vai nhau.

- Xin lỗi - Cô nhẹ nhàng lên tiếng nhưng không ngược nhìn mà chỉ cầm đầu bước đi bởi cô đang muốn hắt xì hơi, người đàn ông đó cũng không chú ý đến khi trong lòng đang suy nghĩ, người đó không ai khác chính là Vương Đình vì trong đầu đang suy nghĩ nên không chú ý, đôi chân cứ vậy mà bước đi lên lầu, lên đến phòng số 12 thì dừng lại.

- Về rồi à - Giọng của người phụ nữ từ trong nhà bước ra lên tiếng, Vương Đình vẫn đứng lặng người cho tới khi mẹ vỗ mạnh vào vai mới giật mình thu hồi tâm trạng.

- Mẹ - Vương Đình đặt túi hoa quả lên bàn rồi ngồi xuống.

- Mẹ thấy con hai ngày nay rất khác có gì lo lắng sao?

- Không đâu mẹ, chỉ là con sắp ra nước ngoài không biết mẹ ở một mình ra sao?

- Con yên tâm mà đi công tác, con thật may mắn khi làm việc ột ông chủ tốt bụng.

Tốt bụng ư? Mẹ làm sao mà biết có tốt hay không, được dọn về căn hộ sang trọng mà nhiều người mơ ước, mỗi tháng được hỗ trợ một ít tiền sinh hoạt đừng nói rằng hẳn tốt, đâu ai biết rằng khu chung cư này là một nhà tù giam giữ những người thân phục vụ cho hắn, nếu nói ra hậu quả không ai lường trước được, có thể họ sẽ bị giết, vì vậy không một ai dám tiết lộ điều bí mật này, trừ khi kẻ đó không cần đến gia đình của mình, Vương Đình chỉ vỗ nhẹ vào bàn tay để cho bà yên tâm, bà chuẩn bị ít đồ để cho Vương Đình đem đi, bà dùng tay nhìn con xong nói.

- Con cũng gần ba mươi tuổi đầu rồi còn ít gì nữa, bằng này tuổi mà mẹ vẫn chưa thấy con dẫn bạn gái về ẹ xem mặt.

- Mẹ, chuyện đó để sau đi.

Vương Đình đứng dậy vào trong nhà vệ sinh, tựa người vào tường tim thực đau, cơ thể khó chịu mặc dù đã cố quên, mỗi lần phát tác uống không ít bao nhiêu viên thuốc mà Bảo An đưa cho, được chỉ không chế được trong một ngày, nếu cứ uống như thế dần sẽ trở nên nghiện và liều dùng sẽ nặng hơn, vậy phải làm sao đây, con đau ập đến Vương Đình ôm lấy ngực, tay bám chặt vào cánh cửa, rồi vội vàng lấy thuốc ra uống, khá lâu sau mới trở lại trạng thái như lúc ban đầu, một mồi Vương Đình tựa vào tường, còn hai tiếng nữa thôi Vương Đình sẽ phải rời xa nơi này, rời xa người con gái đã bước vào trong tim, tình cảm vừa mới nhen nhói trong tim nhưng đủ làm tan chảy một trái tim ngàn năm chìm trong băng đá, rồi một ngày nhất định sẽ quên được khi ấy trái tim lại bình yên như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cám Dỗ

Đam Mê!

Cô hít một hơi dài nhìn hai chữ Đam Mê đầy mê hoặc thật giống với cái tên của nó, cô bước vào cửa dành cho nhân viên làm việc trong hộp đêm, khi nhân viên tới Đam Mê phải vào phòng báo danh với quản lý nhận thẻ rồi mới đi làm.

Một cái vỗ vai khiến cô giật mình quay lại:

- Chị - Cô lên tiếng khi đó là Kiều.

- Múa mở màn cùng tôi.

- Nhưng...

- Vậy thì đi tiếp khách.

- Em, múa...

Nhắc tới tiếp khách cô cảm thấy sợ hãi nên nhận lời đề nghị của Kiều.

- Em chưa biết nhảy.

- Nhìn tôi mà học, đi thay quần áo mau lên gần tới giờ rồi đó, dùng cái này đi.

Kiều ném cho cô bộ quần áo màu da bó sát người như vậy vẫn còn tốt hơn mặc hở hang, cô bước tới phòng thay đồ, một số nhân viên ngồi tùm lại đang tám tặc khen một cô gái xinh đẹp đang ngồi ở đó khoe khoang chiếc nhẫn, nhìn mặt cô ta vênh vào thật ghét.

- Huệ à, cô là sướng nhất rồi, được Lê Phạm bao là điều vinh hạnh nhất nha!

- Trong mấy ngày qua hai người đi đâu vậy kể cho tụi này nghe đi - một cô gái khác lên tiếng nịnh nọt.

Cô gái có tên là Huệ, xòe tay ngắm đi ngắm lại chiếc nhẫn trên tay, nét mặt rất hạnh diện khi mọi ánh mắt nhìn vào đầy ngưỡng mộ thêm khát.

- Hôm nay anh ta có tới Đam Mê, anh ta có hứa sẽ đưa đi nghỉ ở khách sạn dưới lòng đại dương.

- woa...

Mọi người thốt lên đầy ngưỡng mộ.

- Nhanh lên tới giờ rồi - Tiếng quản lý hối thúc mấy cô gái tản ra vội ngồi xuống bàn trang điểm.

Trên sân khấu chữ T, DJ Hoàng đã đứng trên đài cao để chuẩn bị đưa mọi người chìm vào cõi thần tiên, nơi đây dành cho những kẻ ăn chơi thoác loạn, cột khói khổng lồ bắt đầu thả khói trắng, khán giả bắt đầu reo hò.

Cô giữ chặt lấy áo choàng trên vai ánh mắt nhìn xuống phía dưới, tinh thần cô lúc này run sợ. Đây là lần thứ hai cô đứng trên đài cao để biểu diễn, Kiều chạm lên vai cô vỗ nhẹ:

- Cố lên rồi sẽ ổn.

Cô gạt đầu hít một hơi dài sau đó cởi bỏ áo choàng để lộ cơ thể với đường nét hoàn hảo như được vẽ, cô mặc quần áo bóng cùng màu da nhìn vào rất giống như khóa thân, bốn chiếc TV trên tường chiếu lên thân hình hoàn hảo đường nét khiêu gợi, đường cong sắc nét như vẽ, bên dưới đài khán giả reo hò những lời nói mang tính chất dâm dăng bắt đầu tuôn ra, những ánh mắt thèm khát muốn chạm vào mông tròn kia hiện rõ trên khuôn mặt của mấy gã đàn ông, một số phải khó khăn nuốt miếng nước bọt.

Hai thân ảnh như rắn nước vui vòn bên cột tuýp khán giả reo hò như muốn cho hộp đêm nổ tung trong không khí nóng bỏng ấy.

Cũng trên đài ột đôi mắt đen thâm trầm nhìn qua cửa sổ, từ đây có thể quan sát rất rõ, đôi mắt lạnh lẽo của hắn nhìn cô không rời, hắn muốn biết thêm một chút về cô, đôi mắt khẽ nheo lại trên da mặt căng mịn xuất hiện vài nét nhăn, màn biểu diễn kết thúc cũng là lúc hắn uống xong ly rượu.

- Gọi cô ta tới hầu tôi - Hắn lên tiếng.

- Vâng, thưa ngài - Vệ sĩ bên ngoài bước đi.

Hắn bước tới ghé ngồi tựa người ra ghế, mấy phút sau cánh cửa mở ra cô bước vào, trên người là chiếc áo khoác màu đen, cô đi tới đứng trước mặt hỏi:

- Anh gọi tôi tới để làm gì?

Lý Nam không nói mà phóng cặp mắt nhìn cô từ đầu xuống dưới rồi nhìn lên, dưới áo khoác ngoài là thân hình nóng bỏng của cô hắn có thể nhìn rất rõ, theo bản năng cô túm lấy áo lúi lại:

- Anh tìm tôi có việc gì, còn nữa anh nói tôi đến đó ở không bị tiếp khách.

- Tôi có nói thế nhưng đâu có nghĩa ông chủ của cô lại nghe theo tôi, mọi quyết định đều do hắn mà.

- Anh..

Trong con mắt cô hiện lên sự tức giận, tất cả đều “chó” một đàn cô thâm rửa, sau đó lại hỏi.

- Anh bảo tôi tới Đông Thành chỉ để ở thôi sao hay còn có mục đích khác.

- Rồi cô sẽ biết, bây giờ hầu rượu đi.

- Anh..

Cô thật tức khi hắn chỉ sang ghế đối diện, cánh cửa lần nữa mở ra Lê Phạm xuất hiện ngồi xuống đối diện Lý Nam.

- Lâu quá mới thấy cậu xuất hiện - Lê Phạm lên tiếng.

- Bận chút việc - Hắn trả lời, rồi hát hàm về phía cô ý là “Rót rượu”, nhìn ánh mắt của hắn y hệt Lý Nam Vương khiến cô rung mình, cô cầm lấy chai rượu rót ra ly.

Một cái vỗ vào mông khiến cô giật mình, chưa hoàn hồn thì toàn bộ cơ thể của cô ngã ngay vào trong lồng ngực săn chắc của Lê Phạm, mùi long đàn hương nhẹ xộc lên chóp mũi cô.

- Uống - Lê Phạm kê ly rượu trên môi ép cô uống hết một ly rượu mạnh, rượu mạnh đang thiêu cháy cổ họng, cô không hiểu tại sao đàn ông lại thích uống loại còn cao như vậy, Lê Phạm uống ít rượu còn lại trong ly sau đó cúi xuống hôn lên môi đầy rượu sang miệng khiến cô một lần nữa nuốt toàn bộ, bàn tay Lê Phạm chẳng kiêng nể gì khi chạm lên người cô, cô co người lại muốn thoát, đàn ông trong hộp đêm đều như nhau đều tự biến biến thành chó, bất cứ ở nơi đâu có mặt rất nhiều người vẫn tụt quần ra để thỏa mãn, cô muốn thoát ra khỏi bàn tay của Lê Phạm, ánh mắt Lý Nam nhìn cô chằm chằm như đang xem một đoạn phim đầy kịch tính.

- Tiểu yêu tinh cô rất gợi cảm - Lê Phạm buông cô ra, cô vội né qua bên rồi đứng dậy, nhưng Lê Phạm kéo cô lại sau đó móc trong ví rút ra mấy tờ năm trăm nghìn, nhét vào khe ngực của cô.

- Đợi ở phòng tôi.

- Anh gọi người khác đi.

- Nếu vậy ai sẽ giải tỏa giúp cô khi đã uống..

Lê Phạm bỏ lưng lờn nói, tự rót rượu ra ly để thưởng thức, người thông minh như cô cũng đủ biết nửa câu sau mà Lê Phạm muốn nói là điều gì, có thể thấy trên người cô có dấu hiệu không ổn đang hình thành, đúng lúc ấy điện thoại Lê Phạm reo, nghe điện xong Lê Phạm bước đi luôn.

Cô nguyên rủa Lê Phạm không ngọt, cơ thể cô đang nóng như lửa, cô muốn bước đi nhưng sao đôi chân mềm nhũn ra vậy, rượu đã ngấm vào trong người cùng tác động của thuốc, trần nhà đảo nghiêng cô vẫn cố giữ mình cho tỉnh táo.

Hắn vẫn ngồi quan sát cô, đôi mắt lạnh lẽo không biểu lộ cảm xúc, trong đầu không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Cô nhấc chân rời đi chân mềm nhũn rồi ngã xuống, hắn uống nốt ngụm rượu đặt ly xuống bàn chậm rãi tiến về phía cô, hắn ngồi xồm xuống:

- Rất thích đúng không?

- Hừ, anh và hắn tất cả đều là một lũ chó như nhau...

Mày kiểm nhử lại, đôi mắt hắn lạnh lẽo đến đáng sợ, hắn túm lấy cằm cô bóp thật mạnh.

- Cô vừa nói gì? - Hắn gần lên từng tiếng một.

Rượu và thuốc ngấm vào người khiến cô khó chịu nhất là quần áo bó sát trên người khiến da thịt càng nóng hơn.

- Chắc cô đang khó chịu vậy tôi sẽ điều cho cô một con chó để giải tỏa.

Nghe nói vậy cô trở nên hoảng hốt vội nắm lấy tay hắn.

- Đừng, tôi biết lỗi rồi, xin anh - Ánh mắt cô cầu khẩn.

Hắn há ra nhưng cô ôm lấy chân khiến hắn không bước được, hắn muốn thoát ra nhưng cô ôm rất chặt, ánh mắt cầu khẩn nhìn, trong cơn mất rục rỏ khi bị dục vọng thiêu đốt rất mê hoặc, hắn không muốn bị cô ăn tươi nuốt sống tại đây, hắn không muốn một phụ nữ từng lên giường với bao gã đàn ông, đối với hắn chỉ thích phụ nữ còn nguyên vẹn, và một điều quan trọng hơn hết hắn rất hận cô hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho những tội lỗi mà cô đã gây ra, có thể thấy dục vọng trong cô thật mãnh liệt, hắn đang cố gắng thoát khỏi bàn tay của cô.

- Chết tiệt, đồ con diêm buông tay - Hắn nắm tóc cô kéo ra, cô ôm thật chặt bởi cô rất sợ bị đem đi cho con chó kia, lần trước suýt bị Không Tinh làm nhục lần này cô không muốn bị đem đi cho con chó, cô dùng hết sức cốt sao ôm thật chặt và chắc, hắn giật tóc cô liên tục, cô vẫn không buông, nếu chết đi được lúc này càng tốt.

- Buông - Hắn quát.

- Đừng đem tôi cho con thú kia tôi sẽ buông anh ra, xin anh tôi biết lỗi rồi, anh muốn đánh, muốn phạt thế nào tôi cũng chấp nhận hết.

- Buông - Vẫn thái độ lạnh lùng chán ghét, hắn cúi xuống bẻ từng ngón tay cô rất mạnh bạo, từng ngón từng ngón một, nhưng mùi nam tính không thể cưỡng lại được khi ở khoảng cách gần, cô vẫn cắn răng chịu đựng, giằng co một lúc hắn thoát ra khỏi vòng tay của cô, hắn vội cầm điện thoại lên cô lấy hết sức vùng dậy với ý định cướp lấy điện thoại, cô chịu chết chứ không chịu nhục, hắn xoay người khiến cô cướp hụt bèn lao về phía trước nhưng không vì thế mà cô chịu bị ngã một mình cô kéo luôn cả hắn cùng ngã ra sàn, điện thoại trên tay hắn văng xa, cô ôm chặt lấy cổ của hắn.

- Nếu hôm nay có chết tôi cũng lỗi anh xuống cùng.

Hắn nghệt thở bởi vòng tay của cô xiết quá chặt, trong lòng không ngừng nguyên rủa Lê Phạm vì hắn ta muốn cảm giác mạnh, ai ngờ lại bỏ đi đúng lúc nước sôi lửa bỏng khiến hắn bị rơi vào trường hợp dở khóc dở cười, hai người vật lộn dưới sàn quần áo vì thế mà xốc xếch, hắn cố thoát ra còn cô ôm chặt bóp cổ, đã xác định nhất chết nên cô ra sức đè chặt, trong khi đó cơ thể rất khó chịu vì dục vọng đang dâng trào, mùi nam tính cứ quẩn quanh chớp mũi khiến cô càng ham muốn nhất là đôi môi hắn đầy gợi mời, một người có thoát ra còn người kia có bám chặt lấy, cả hai lăn lộn trên sàn, hắn rất tức giận khi cô ôm cô hắn đến nghệt thở, thật không ngờ một cô gái yếu đuối lại có sức mạnh đến thế, hắn không thoát được khi bị cô ghì chặt.

- Buông ra - Hắn tức giận quát.

- Không buông, anh hứa với tôi không đem con thú đến - Giọng cô vẫn kiên quyết.

- Bảo...um...

Hắn cất tiếng gọi bảo vệ nhưng lời nói toàn bộ nuốt vào trong khi cô dùng miệng chặn lại, dục vọng chiếm hữu khiến cô không thể cưỡng lại, hắn rất tức giận khi bị một phụ nữ “cưỡng”, bờ môi mềm mại, chiếc lưỡi nóng bỏng đầy hương thơm mê hoặc, nụ hôn nồng nhiệt mà rất chi là thành thạo điều này chứng tỏ cô đã hôn rất nhiều, dưới nụ hôn của cô rất điêu luyện mà rất thạo thành, hắn cũng là đàn ông nên không thể cưỡng lại, bàn tay hắn từ từ rời khỏi tóc cô mà ôm lấy thân hình mềm mại, cô bị mê muội bởi dục vọng dâng trào, hắn hôn đáp lại khiến cô càng ham muốn lúc này chỉ muốn giải tỏa mọi thứ bứt rứt trong người, bàn tay cô không ngừng di chuyển trên người hắn, từ một người thụ động hắn trở nên tự động lật người để cô dưới thân mạnh mẽ hôn lên đôi môi chiếm đoạt mọi thứ một cách mãnh liệt, bờ môi nhỏ mềm mại của cô đã làm cho hắn mê luyến, hai thân ảnh quấn lấy nhau đây dựa dưới sàn, một hồi kích tình qua đi hắn mệt mỏi lần ra sàn, còn cô dù mệt mỏi thân xác đau rã rời cô vội kéo lấy áo khoác mặc vào nhanh chóng rời đi, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn theo nhưng tận sâu trong đáy mắt là sự thỏa mãn, vì sao cô được Lê Phạm chú ý, vì sao Vương Đình cũng không thể thoát khỏi cô, hắn đã có câu trả lời bởi cơ thể cô rất gợi cảm nóng bỏng như khối thuốc phiện không thể cưỡng lại, dù rằng hắn rất ghét loại phụ nữ dơ bẩn chạm lên nhưng cuối cùng thì sao? Hắn vẫn không thể thoát ra khỏi cảm dỗ mà cô đem đến.

Cô vẫn ngâm mình trong dòng nước chà chà những vết thâm tím trên cơ thể do hấn để lại, những tưởng sẽ không bị tiếp khách nào đâu còn tệ hại hơn nữa, cô tức giận, hận bản thân không làm gì được, cô khua khoáng làm nước trong bồn bắn ra xung quanh đến khi thấm ướt cô mới thôi, úp mặt vào thành bể khóc nức nở, tại sao cô luôn gặp những chuyện không may, tại sao mọi chuyện không hay đều dồn lên đầu cô, cô đã làm gì sai để rồi chịu sự trừng phạt, cô ngâm mình trong nước cho tới khi nước lạnh ngấm vào da thịt cô mới chịu rời khỏi bồn tắm, cô loạng choạng đi về phía giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Điều Kiện

Lý Nam Vương tức giận ném điện thoại xuống bàn miệng rửa một câu “chết tiệt”, đưa tay vuốt mặt để giảm bớt cơn hỏa đang bốc cháy trong người, hấn gọi tới điện thoại bàn hơn một trăm cuộc trong hai ngày vẫn chưa thấy cô nhấc máy, hai hôm nay không thấy cô đến hộp đêm để làm việc, không biết cô định giờ trò gì, hấn đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc, ra đến cửa gặp Hạ Vi từ thang máy bước ra.

- Em đến đây làm gì - Hấn lên tiếng hỏi.

- Cùng đi ăn cơm tối - Hạ Vi mỉm cười ôm lấy cánh tay hấn rồi lắc nhẹ - Lâu rồi anh không đón em cùng đi.

Thời gian gần đây hấn lo xử lý quá nhiều chuyện nên không có thời gian, hấn vỗ nhẹ tay Hạ Vi.

- Anh bận chút công việc.

- Đi ăn tối nhé!

- Ừ!

- Tối nay, anh cho em tới Đạm Mê nhé!

- Không được, người như em không nên đặt chân vào những nơi dơ bẩn đó, nơi đó chỉ thích hợp cho loại đàn bà dơ bẩn.

- Nếu anh không muốn em sẽ không đến nữa, vậy mình đi ăn được chưa, em thật đói.

- Ừ!

Hấn cùng Hạ Vi bước vào thang máy chuyên dụng, các nhân viên trong công ty nhìn theo trong con mắt họ tỏ ra ngưỡng mộ, ganh tị, Hạ Vi tỏ ra kiêu ngạo khi mình là tâm điểm chú ý của bao người, luồn tay qua khủy tay của hấn, đầu hơi dựa vào vai hấn ra đến ngoài tài xế đã mở cửa xe, hấn nghiêng mình ngồi vào trong xe.

- Nhà hàng Hoa Anh Đào - Hấn lên tiếng.

Tài xế gạt đầu nhẹ đóng cửa xe giúp hấn rồi vòng qua cửa bên sau đó thì lái đi.

- Anh - Hạ Vi nũng nịu ôm cánh tay hấn và lay nhẹ.

- Hử?? - Hấn không nhìn mà tay kia cầm tài liệu để xem.

- Anh thấy có đẹp không? - Hạ Vi đưa tờ tạp trí trang sức ra trước mặt.

Hấn liếc nhìn tờ tạp chí, ánh mắt dừng lại ở chỗ tay Hạ Vi chỉ, đôi bông tai bằng kim cương màu hồng rất đẹp, đôi bông tai được cắt hình bông hoa đào với những cánh hoa xếp thành từng tầng và mặt cắt rất tỉ mỉ và hoàn mỹ.

- Em thích? - Hấn hỏi.

- Ừm! - Hạ Vi gật đầu - Em nhớ hai tháng nay anh chưa mua quà cho em.

- Nếu em thích anh sẽ mua cho.

Hạ Vi vui sướng hớn lên má hấn một cái thật kêu, hấn cúi xuống xem qua tài liệu, đối với Hạ Vi hấn rất chiều muốn cái gì hấn cũng đều chu cấp cho không hề cho Hạ Vi thiếu một thứ gì, đối với Hạ Vi hấn vẫn luôn coi Hạ Vi là Linh.

- Anh, sắp tới bữa tiệc mà Khải Huy tổ chức ở khách sạn Cá Mập anh cho em đi cùng nhé, nghe nói khách sạn đó không thể tùy tiện đi lại, chỉ có những vị khách đặc biệt mới được phép đặt chân vào.

- Vậy à! - Hân hờ hứng đáp lại sau đó nhủ mảy suy nghĩ, hôm đó hân lại có chút việc.

- Cho em đi nhé! - Hạ Vi lay tay hân.

- Ủ!

Xem ra hân phải gọi Vương Đình qua trở lại, mỗi khi có việc bận hoặc không thể đi được hân đều cho Vương Đình cải trang thành hân, hân và Vương Đình có vóc dáng và chiều cao như nhau khi Vương Đình cải trang thành hân chỉ có trời mới biết đâu là hân đâu là Vương Đình, dòng suy nghĩ của hân kết thúc khi chuông điện thoại reo, hân nhìn màn hình điện thoại đó là đây số bên nước ngoài gọi về, đây là số văn phòng đại diện bên Nhật Bản, hân nhấn điện thoại lên nghe mảy kiểm hơi nhủ lại khi trợ lý của Vương Đình báo cáo tình hình, nghe xong hân tắt điện thoại.

Vương Đình đi theo bấy lâu nên hân hiểu rất rõ, là một tay sát thủ máu lạnh, tàn nhẫn với mọi thủ đoạn, từ trước nay trong con mắt của Vương Đình phụ nữ chỉ tồn tại duy nhất một người đó là mẹ nhưng nay sự việc đã thay đổi, hân không hiểu Vương Đình khi nào trong mắt lại để tâm đến Thanh Nhã, phải chăng ở bên cạnh lâu dài sẽ nảy sinh ra tình cảm. Dù thế nào chăng nữa, tuyệt đối hân sẽ không buông tha cho Thanh Nhã, hân sẽ cho kẻ mà hân hận nhất vĩnh viễn sống trong đau khổ, có như vậy trong tâm hân mới thỏa mái, vừa rồi trợ lý có nói lại Vương Đình bị ốm không tới công ty hân là do được phát khi nhớ tới người trong lòng, môi hân thoáng nhấc khi trong đầu hình thành một suy nghĩ “Vương Đình, nếu cậu đã để tâm đến cô ta tôi sẽ cho cậu toại nguyện, chỉ có điều...” hân thôi suy nghĩ khi hình dung ra chuyện sẽ xảy ra, bờ môi một lần nữa lại cong lên.

- Anh cười gì một mình vậy - Hạ Vi nhìn hân xong hỏi.

- Không có gì - Hân thu hồi nụ cười lại xong trả lời.

Một cuộc chơi ngày mai sẽ bắt đầu, trong cuộc chơi này sẽ rất thú vị, đúng thế rất thú vị chỉ có đau thương và những giọt nước mắt.

Một hồi chuông vang lên, tiếng chuông dài không có dấu hiệu dừng lại, rất kiên nhẫn và chờ đợi trong sự kiên nhẫn có kèm sự nóng giận, nôn nóng. Bảo An rất muốn đập cho cánh cửa phòng bật tung, thực sự không thể chịu nổi kẻ trong phòng thật lì lợm, đang tính co chân đập cửa thì phòng số 12 một phụ nữ ngoài 50 tuổi thò đầu ra cửa nhìn Bảo An xong lên tiếng.

- Đã hai ngày nay vẫn thấy đóng cửa phòng, không biết cô ta có ở trong hay đã đi đâu.

- Vậy hả, cảm ơn bà - Bảo An đá một cú khá mạnh vào cửa phòng sau đó chửi thề.

Người phụ nữ lắc đầu rồi cầm chiếc giỏ mây đi xuống cầu thang.

- Thanh Nhã mẹ đàn bà thôi tha, tôi tóm được mẹ ị biết tay - Bảo An nghiêng răng găm giữ, đây là lần đầu Bảo An mạo hiểm đặt chân tới khu chung cư Đồng Thành, vốn dĩ Bảo An và Bảo Nam không được phép tới, nên những người thân thích của anh em trong đội họ không hề biết mặt, vì Vương Đình có gọi điện yêu cầu lấy thuốc nên Bảo An mới có mặt ở đây, giận thay cô lại không có ở trong phòng, đang chuẩn bị xoay người đi trong phòng phát ra tiếng ho nhẹ, Bảo An một lần nữa không kiên nhẫn bấm chuông tạo thành một liên khúc.

Năm phút, mười phút trôi qua cánh cửa phòng vẫn im lìm, Bảo An tức giận đập vào cửa phòng miệng gào lên.

- Mẹ đàn bà thôi mau mở cửa ra đi.

Tiếng quát rất lớn khiến người ta tò mò đưa mắt nhìn số phòng 13, đang tính gào thêm thì cánh cửa mở ra, cô xuất hiện trong bộ dạng hốc hác tiêu tụy thấy rõ, da mặt bởi đeo mặt nạ nên không thấy da mặt ra sao, nhìn bộ dáng đủ thấy cô đang ốm, cô che miệng ho khan vài tiếng.

Bảo An không thèm quan tâm tới tình trạng sức khỏe của cô ra sao, thứ mà Bảo An quan tâm lúc này chính là máu, Bảo An túm lấy tay cô trong con mắt hân lên tia tức giận.

- Cô muốn Vương Đình mất mạng hả, tất cả đều tại cô hết - Bảo An tức giận quát.

- Vương Đình - Nhắc tới Vương Đình trong con mắt một mỗi của cô hiện lên sự lo lắng và quan tâm - Anh ta sao rồi?

- Sao, sao cái đầu của cô, máu, tôi cần máu để điều chế thuốc cho cậu ta.

Chưa để cô trả lời hay đồng ý, Bảo An nắm lấy tay cô rất nhanh và thành thạo cắt một đường trên cổ tay cô, máu theo vết cắt chảy xuống một bình ngọc màu trắng, cô cắn răng chịu đau, trong người cô không được khỏe nên cảm thấy đầu óc quay cuồng, chóng mặt, Bảo An ném cho cô viên thuốc sau đó rời đi không thèm chú ý tới cô như thế nào.

Cảm giác trong cô lúc này thật choáng váng nhìn trần nhà quay cuồng, cô lắc đầu cho tỉnh táo rồi đứng dậy để đi đóng cửa nhưng trước mắt cô một màu đen và rồi cô ngã xuống mọi thứ xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gió bên tai.

Những cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi trong gió hòa cùng một khúc nhạc đau thương mà cũng ai oán, đôi chân cô không thể dừng bước vì bị khúc nhạc như có một sức mạnh vô hình kéo cô về phía trước, bước chân cô dừng lại khi dưới gốc đào một thiếu nữ ăn mặc hơi kỳ quặc một chút, thiếu nữ ăn mặc cổ trang như những vị tiểu thư công chúa trong phim kiếm hiệp, thiếu nữ quay lưng về phía cô mãi mê chơi đàn, tiếng đàn nghe thật buồn ai oán, bi thương khiến người nghe mà rơi lệ, tại sao nghe tiếng đàn đó khiến tim cô nhói đau đến vậy, cảm giác như chính cô là vị tiểu thư kia đang đau khổ gần vật khi bị người mà mình yêu thương đem tặng cho người khác, chỉ vì quyền lực mà hân đem người mình yêu thương nhất để trao đổi, dâng tặng..

Tiếng đàn chấm dứt bên cạnh thiếu nữ có một vị nam tử anh tuấn xuất hiện, nam tử một thân màu vàng với họa tiết hoa văn rất tinh xảo, nam tử có mái tóc dài đen mượt, trên tóc được búi gọn bằng châm ngọc, nam tử nhẹ nhàng ôm lấy vai thiếu nữ vỗ về, nhưng bỗng đâu một vị nam tử khác xuất hiện xung quanh tỏa ra luồng khí lạnh áp bức nhân, cô không thể nhìn được khi nam tử vận trường bào màu đen xuất hiện đem đến cho cô một sự sợ hãi lạnh lẽo bao trùm, nam tử rút thanh trường kiếm vung lên khiến cô giật mình sợ hãi, cô hét lên khi mũi kiếm lao về phía cô.

Một cái tát khá mạnh vào mặt khiến cô tỉnh giấc, trước mắt cô là một thân hình màu đen lạnh lẽo, trên gương mặt hiện lên tia giận dữ, cô hốt hoảng giật mình muốn vùng dậy nhưng cô không còn đủ sức, hần túm lấy tóc cô lôi dậy, đôi mắt lạnh lẽo trừng lên nhìn cô, bàn tay rắn chắc khỏe mạnh túm lấy cằm bóp mạnh khiến cô không thể kêu lên vì đau.

- Cô muốn tự sát sao? Tôi nói cho cô rồi cô không nghe sao, tôi chưa cho cô chết vì thể cô hãy từ bỏ ý định đó đi - Hần găm lên trong giận dữ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên vết thương nơi cô tay đã được các bác sĩ băng lại, vết cắt vào động mạch chỉ chậm một chút nữa tính mạng sẽ gặp nguy hiểm may mắn có người phát hiện và kịp thời đưa cô đi cấp cứu.

- Cô rất thích cắt tay phải không, được, để tôi cho cô toại nguyện.

Dứt lời hần cầm lấy kéo phẫu thuật để trên bàn túm lấy tay cô, nhìn kéo sắc bén cô trở nên hốt hoảng sợ hãi.

- Tôi...tôi không có...aaa...

Không để cô nói hết, hần dùng kéo cắt vào ngón tay cô, máu chảy ra, chưa xong hần cắt vào kẽ tay, trong lòng hần đang rất giận, giận vì cô dám tự sát khi hần chưa cho phép cô được chết, giận vì cô không nghe điện của hần và hần giận nhiều điều vô cớ.

- Xin ông tha cho tôi, tôi biết lỗi rồi..

- Tha ư, người như cô làm gì có lỗi để mà xin, những kẻ làm trái lời tôi sẽ không có kết quả tốt đẹp, Khương đưa muối lại đây.

Khương bước vào trên tay có sẵn một bát muối đã chuẩn bị từ khi nào, trong bát muối có sẵn muối, chanh và ớt trộn lẫn, hần túm lấy bàn tay cô nhuộm đỏ vì máu không lời báo trước nhưng hần xuống bát muối, rất rát, đau xót...lúc này cô rất muốn ngất đi để không phải chịu sự trừng phạt kiểu này, đau khiến tinh thần cô tỉnh táo, đầu óc cô hơi choáng váng, nước mắt chảy ướt trên hàng mi, cô muốn vùng vẫy để thoát ra nhưng hần nắm chặt lấy cho tới khi cô không còn phản kháng, hần hừ một tiếng rút lấy khăn, lau qua vết máu trên tay sau đó ném khăn dưới sàn.

- Đây là bài học cho cô, đừng nghĩ rằng cái chết có thể chấm dứt mọi chuyện, cô nghĩ rằng tôi sẽ để cho cô được như ý sao? Cô đừng quên cô đã hại em gái của cô ra sao.

Hần bước ra khỏi phòng dặn dò vệ sĩ vài câu sau đó bước đi, cô ôm mặt khóc, khóc rất nhiều tưởng chừng như nước mắt đã khô cạn kiệt, vậy mà sao nước mắt càng có nhiều, cô đã gây ra điều gì sai, tại sao người bị trừng phạt luôn là cô, lúc này cô rất muốn có một ai đó ở bên cạnh để an ủi, mượn bờ vai để chia sẻ nỗi buồn hoặc một cái ôm nhẹ nhàng. An Lập, cô nhớ tới anh khi buồn anh luôn bên cạnh động viên, nhưng anh đã không còn thuộc về cô, anh đã thuộc về người khác, mặc dù dần lòng cô quên đi và chấp nhận thân thể mới nhưng khi nghĩ tới sự quan tâm của cha mẹ, bạn bè người thân không còn ở bên cô cảm thấy trống vắng, lẻ loi, cô độc trên thế giới rộng lớn, xung quanh cô chỉ có sự đau đớn, tổn thương làm bạn, không một ai cần cô nữa, cô rất muốn trở về với chính mình, rất muốn, tại sao số phận của cô lại trở nên nghiệt ngã như vậy.

Một bàn tay lạnh lẽo chạm lên vai cô, bàn tay tuy lạnh nhưng đem đến cho cô một hơi ấm áp như bầu trời đông giá lạnh có ánh nắng sưởi ấm khiến ủa đông ấm áp, trong đôi mắt nhòe đi vì nước mắt cô vẫn nhìn thấy rõ thân hình cao lớn, trên gương mặt một nỗi mệt mỏi và tiêu tụy đi rất nhiều, trên gương mặt lạnh lẽo luôn ngời tri lại tỏ ra lo lắng, như một đoạn phim quay chậm cô vùng dậy ôm lấy Vương Đình, lúc này cô rất cần một bờ vai để dựa vào chia sẻ, chỉ có Vương Đình lúc này mới có thể giúp cô vơi đi nỗi buồn và sự đau đớn, chỉ có Vương Đình là đối xử tốt với cô.

Thân thể Vương Đình khẽ run, vòng tay lạnh lẽo nhưng ấm áp ôm lấy cô thật chặt, rất nhớ, nhớ đến đồ bệnh, trái tim luôn đau đớn khi phải cố quên cô, nghĩ thì dễ nhưng khi bảo quên đi lại rất gian nan, làm sao có thể nói quên là quên đi một cách dễ dàng khi con tim đã im đậm bóng hình của cô, hơn hai ngày qua Vương Đình cố gắng chịu đựng cơn đau, tưởng bản thân sẽ không trụ nổi, đôi lúc rất tự muốn giải thoát bản thân khỏi cơn thống khổ nhưng suy nghĩ đó đã bị không chế khiến toàn thân rơi vào trạng thái đông cứng như một cái xác chỉ có não hoạt động bình thường và chịu sự tra tấn của độc dược.

- Sẽ ổn thôi, nín đi - Vương Đình vỗ nhẹ lưng cô.

Cô vẫn vùi mặt vào ngực Vương Đình để khóc, giọt nước mắt thấm trên áo khoác da, Vương Đình có thể cảm nhận được giọt nước mắt đó nóng bỏng như thế nào, Vương Đình ôm lấy cơ thể bé nhỏ của cô rất muốn cơ thể bé nhỏ ấy hòa vào cơ thể to lớn của mình để bảo vệ che chở, mùi hương dịu nhẹ mà hằng đêm mong nhớ, Vương Đình cố hít lấy để thỏa mãn.

Căn phòng trở nên im lặng khi tiếng khóc của cô dịu đi, lâu lâu chỉ có một tiếng nấc nghẹn vang lên, Vương Đình lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cô ra, bàn tay thô ráp lau giọt nước mắt cho cô.

- Ngoan nào, cô khóc chớ có xấu tệ - Giọng Vương Đình tuy lạnh lẽo nhưng vẫn kèm theo sự quan tâm lo lắng dành cho cô, cô lau nước mắt qua bàn tay dính máu quệt trên mặt, Vương Đình mới chú ý cổ tay cô, ngón và kẽ tay đầy máu, vội vàng túm lấy tay cô, gong lạnh lòng biến mất thay vào đó là sự lo lắng:

- Tay cô...

- À, chỉ là - Cô dụi tay lại.

- Tại sao cô đại diện thế - Vương Đình nắm lấy tay cô - Hãy hứa với tôi đừng nghĩ quẩn mà tự sát.

- Tôi...tôi không có...chỉ là...

Cô chợt nhớ tới lời của Bảo An “Chuyện này chỉ có tôi và cô biết không được để cho người thứ ba biết, đặc biệt là Vương Đình nếu cậu ta mà biết lấy máu của cô để không chế được tình khi đó cậu ta sẽ chịu chết chứ không chịu uống, cậu ta bị như vậy lỗi cũng từ cô mà ra”.

- Chỉ là không cần thận tâm đồ bình thủy tinh nên không may bị đâm trúng - Cô mở miệng nói tiếp lời mà chưa nói hết câu.

Nhìn vết thương trên tay cũng đủ biết vết thương do dao để lại, vết cắt khá sâu vào động mạch, Vương Đình liếc nhìn trên bàn ánh mắt dừng tại kéo còn dính máu đã khô lại cùng với tó muối, trong lòng trở nên đau nhói khi nghĩ tới cô vừa trải qua một cực hình, Vương Đình chưa bao giờ cảm thông với đồng loại của chính mình nhưng nay vì cô trải tim lại trở nên đau nhói. Bàn tay vì thế mà nắm chặt lại.

- Chết tiệt! - Vương Đình đâm vào thành ghế, hận bản thân không thể làm gì được cho cô, một lần nữa ôm lấy cô thật chặt, trái tim vì đó mà đang đau, cơ thể run nhẹ khi được tình bắt đầu có dấu hiệu phát tác, tuyệt đối sẽ không để cho cô nhìn thấy bộ dạng đau đớn của mình lúc này, Vương Đình bỏ mặc lời cảnh báo của Bảo An nên uống ít đi nếu không sẽ nghiện khi ấy liều lượng sẽ tăng lên.

Vì không muốn cô nhìn thấy bộ dạng đau đớn, khổ sở của bản thân, cô lúc này đang cần sự che chở bảo vệ, cần một bờ vai vững chắc, dù biết tình cảm sẽ không đi đến đâu, chỉ mong sao được bên cạnh cô cũng cảm thấy hạnh phúc. Không nghĩ nhiều Vương Đình uống hai viên cùng lúc để giảm nỗi đau đang tới.

- Anh chưa đi ra nước ngoài sao? - Thật lâu sau cô mới cất tiếng hỏi.

- Tôi đã đi nhưng lại có lệnh gọi về - Vương Đình vui mặt vào tóc cô để trả lời.

- À! - Cô chỉ “à” một tiếng nhỏ, trong căn phòng lại rơi vào sự im lặng, lúc sau cô đẩy Vương Đình ra:

- Cảm ơn anh, tâm trạng tôi khá hơn nhiều rồi.

- Cô vẫn còn sốt, tại sao để bản thân mình sốt cao như vậy?

- Thần thánh còn ôm huông chi là tôi, khụ...khụ...

Cô lấy tay che miệng ho khan, Vương Đình đỡ cô ngồi xuống khi thấy cô loạng choạng.

- Cô nằm xuống nghỉ ngơi đi.

Vương Đình chỉnh lại gối sau đó đỡ cô nằm xuống, kéo chăn lên đắp cho cô.

- Cảm ơn anh, sau này ai lấy được anh người đó thật có phúc.

Bàn tay Vương Đình khựng lại khi đang kéo chăn đắp cho cô, năm ngón tay khẽ nắm chặt lấy chăn khiến chăn nhăn nhéo lại, bàn tay vì thế mà khẽ run lên. Còn có thể yêu được nữa sao? Trái tim này đã thuộc về cô, làm sao có thể yêu ai khác ngoài cô ra chứ. Vương Đình thả lỏng tay kéo chăn lên đắp cho cô, bàn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt cô.

- Hãy nhắm mắt nghỉ ngơi đi, tôi sẽ ở bên cạnh.

- Anh thật tốt.

- Tôi không tốt như cô nghĩ, rồi một ngày nào đó cô sẽ nhận ra chỉ là sớm hay muộn mà thôi, cô đã ăn gì chưa?

- Tôi không đói, tôi chỉ muốn ngủ một giấc.

- Ừ, vậy ngủ đi, tôi sẽ ở bên cạnh cho tới khi cô ngủ say.

- Ừ!

Vương Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bàn tay rất lạnh. Bên ngoài, hán đứng trước cửa phòng lặng lẽ nghe và quan sát bàn tay hán đã nắm chặt thành quyền cước từ bao giờ, hán hừ lạnh rồi xoay người rời đi.

- Ông chủ đi đâu ạ? - Người tài xế không biết hán đi đâu nên hỏi.

- Còn hỏi sao - Hán tự nhiên quát lớn.

Tài xế giật mình, mọi khi đi đâu hán đều nói nhưng hôm nay ngồi trên xe khá lâu không thấy nói nên mới hỏi, ai ngờ hán nổi giận, không biết hán nổi giận vì lý do gì, tài xế lặng lẽ lau giọt mồ hôi đánh cuộc với tính mạng lái xe vào hộp đêm, bởi hán phần lớn thời gian đều ở Đạm Mê nhiều hơn.

Hắn ngồi im lặng trên ghế sofa, trên tay rượu không thể thiếu, hôm nay hắn đã uống quá nhiều, vì lý do gì khiến hắn uống nhiều đến vậy, giận chăng? Có lẽ không phải bởi tâm trạng của hắn lúc này rất tồi tệ, cảm giác ra sao hắn không thể hiểu được, đôi mắt hắn nhắm lại càng lạnh lẽo hơn trong đôi mắt đen sâu không đáy không biết hắn đang suy nghĩ và tính toán điều gì, hắn uống cạn ly rượu trong tay, dồn lực bóp mạnh chiếc ly vỡ vụn từng mảnh nhỏ trong tay hắn, tay hắn được lớp găng tay da bảo vệ nên không có việc gì.

Hắn vội lấy điện thoại lướt nhanh trên bàn phím rồi ấn số gọi đi, chưa đầy năm phút Bảo An, Bảo Nam xuất hiện, cảm thấy không khí có mùi nguy hiểm nên cả hai người họ rất dè chừng, hắn phóng tia nhìn băng lãnh khiến hai người giật mình, họ không biết bản thân đã gây ra chuyện gì khi bị hắn quét tia nhìn kinh khủng như vậy.

- Nói - Âm thanh lạnh lẽo vang lên khiến hai người giật mình.

- Ông...ông chủ nói...nói gì? - Bảo An nói vấp.

- Vương Đình.

Bảo An thân hình run nhẹ, sau lưng đã xuất hiện một tầng mồ hôi hạt, không biết Vương Đình đã xảy ra chuyện gì.

- Cậu ta làm sao? - Bảo An lo lắng trong lòng vội hỏi và quên rằng mình đang phải đối diện với đôi mắt lạnh lẽo đầy thâm dò.

- Một trong hai cậu có thể giải thích cho tôi tại sao được tình không còn phát tác trên người của Vương Đình.

- Thật vậy sao...có...thật là...

Bảo Nam nuốt lại toàn bộ câu hỏi và sự vui mừng lại khi hắn phóng cho tia nhìn tử thần.

- Cậu đó, giải thích cho tôi - Hắn lạnh lùng phun ra.

- Ông muốn biết điều gì - Bảo Nam nuốt nước miếng xuống cổ họng rồi hỏi.

- Đã nghiên cứu được thuốc giải?

- Chưa...chưa - Bảo Nam vội xua tay - Thuốc giải chỉ có mình ông chủ có.

- Tôi sao? - Hắn nghi hoặc hỏi lại.

- Là ông, trừ khi ông yêu vợ...a...Thanh Nhã khi ấy sẽ lấy máu của ông là thuốc trích giải có thể loại bỏ tận gốc.

Hắn nhíu mày, yêu cô sao? Chuyện này tuyệt đối không có bởi trái tim hắn đã từng thề nguyện chỉ có Linh mới có được trái tim của hắn, chỉ có Linh mới xứng đáng được hắn yêu thương.

- Còn có loại dược nào để khống chế được tình khi phát tác không?

- Việc này...

- Nói - Lời hắn như một mệnh lệnh khiến Bảo Nam giật bắn người.

- Có, nhưng để tìm được một loại máu khác có thể khống chế lại thì e rằng sẽ không có người thứ hai.

- Vậy giải thích tại sao Vương Đình ở bên cạnh người đàn bà đó được tình không phát tác.

- Việc này...

- Nói.

- Tôi thực không biết - Bảo Nam vội trả lời - Được tình tôi mới phát minh ra chưa cho thử nghiệm kỹ nên còn nhiều tác dụng khác mà tôi chưa biết.

- Thật không? - Câu hỏi của hắn đầy sự hoài nghi.

Bảo An mồ hôi lạnh chảy ra ướt đầm lưng, hắn phóng cho cặp mắt lạnh lùng rà soát khiến Bảo An run nhẹ, cô giữ bình tĩnh nếu để hắn phát hiện ra mọi việc sẽ tồi tệ hơn.

- Hình như cậu có điều gì muốn nói với tôi? - Hắn đứng dậy đi về phía Bảo An.

- Không...không có.

Hắn bước vòng quanh Bảo An thăm dò và nói tiếp:

- Cậu rất yêu Vương Đình?

- Vâng! - Bảo An gật đầu.
- Tình yêu của cậu sẽ không được đáp lại.
- Tôi biết, yêu không có nghĩa là phải nhận lại mới gọi là yêu, tôi chỉ mong cậu ta sống vui vẻ như vậy tôi thấy vui rồi.
- Vậy sao? Theo tôi được biết cậu là người đưa thuốc cho Vương Đình.
- Là tôi, tôi không muốn cậu ta đau khổ khi được tình phát nên đã điều chế ra một loại được chỉ tạm thời giảm bớt một phần đau đớn.
- Vậy sao?
- Điều tôi nói đều là sự thực, ai cũng biết Vương Đình là người chịu đau rất giỏi, dù bản thân bị thương nặng nhưng nét mặt cậu ta vẫn giữ nguyên được vẻ mặt điềm tĩnh và lạnh lùng.

Đúng vậy, về khả năng này hẳn công nhận và rất khâm phục, nhưng hẳn vẫn không thích Vương Đình gần gũi vợ, “vợ” hẳn chợt rung mình khi trong đầu lóe lên từ đó, hẳn vội dập tắt khi từ “vợ” chưa hình thành.

- Lui ra đi.

Chỉ đợi vậy hai người họ nhanh chóng lui ra ngoài.

Mùi thuốc lá và rượu thượng hạng hòa quyện vào nhau trong căn phòng sang trọng, hẳn đứng bên cửa sổ đưa tầm lưng cao ngạo về phía Vương Đình.

- Cậu yêu cô ta - Khá lâu hẳn mới mở lời.
 - Vâng! - Vương Đình không hề che giấu.
- Hắn xoay người nhìn Vương Đình rà soát một lượt.
- Cậu biết cô ta là ai không?
 - Tôi biết đó là vợ của ông chủ và cũng là kẻ thù của ông chủ, nhưng Vương Đình tôi chỉ cầu xin ông đừng hành hạ cô ấy được không?
 - Cô ta không xứng đáng để cho cậu quan tâm dù cậu có yêu cô ta đi chăng nữa, kết quả vĩnh viễn cậu cũng không thể lấy được.
 - Tôi biết, yêu một người đâu nhất thiết phải lấy được nhau, tôi chỉ mong cô ấy được sống hạnh phúc.
 - Hạnh phúc sao? - Hắn cười nhạt - Tôi để cô ta sống tới bây giờ là điều may cho cô ta, cậu trở nên như thế này từ bao giờ thế? Tôi sẽ không chấp nhận một điều gì từ phía cô ta.
 - Xin ông, hãy cho cô ấy được tự do, ông muốn tôi làm gì tôi rất sẵn lòng kể cả tính mạng của tôi.

Hắn trở lại bên ghế sofa ngồi, một lần nữa dò xét, con người ta khi vướng vào một chữ tình thật khó dứt, cổ nhân nói không hề sai “Muốn thành nghiệp lớn không nên dính tới đàn bà”, đôi mắt hắn lạnh lẽo nhìn Vương Đình không ngớt.

- Có đáng vậy không, thôi được nếu cậu đã muốn vậy hãy chấp thuận với tôi một điều kiện - Hắn nhìn và quan sát Vương Đình xong mới nói.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo tái nhợt hiện lên một tia hy vọng sống, Vương Đình không hề do dự hay suy nghĩ bèn lên tiếng - Tôi chấp nhận.

Khóe môi của hắn khẽ cong lên: - Chưa biết điều kiện của tôi cậu chấp nhận có hơi sớm quá không? Thứ tôi muốn chính là...

Hắn dừng lại lời nói, tay cầm lấy điều xì gà châm thuốc hút một hơi nhả khói, hẳn rất biết cách câu giờ khiến Vương Đình trở nên nôn nóng, hẳn dụi tàn thuốc tựa người ra ghế khoan tay trước ngực nghiêng đầu quan sát Vương Đình một lần nữa.

- Chính là... - Hắn kéo dài giọng - Mạng sống của mẹ cậu.

Thân hình Vương Đình chấn động mạnh, hẳn thừa biết Vương Đình yêu và tôn kính mẹ ra sao, bảo giết làm sao có thể ra tay, hẳn thực sự đang làm khó, tay Vương Đình khẽ nắm chặt lại.

- Chấp nhận không, đổi lại cô ta sẽ được tự do và cậu sẽ lấy được cô ta, cậu nên hiểu rằng trên đời này muốn đoạt lấy một thứ thì sẽ phải trả giá rất đắt
- Miệng thì nói tay kia hẳn rót rượu ra ly để thưởng thức.
- Khi nào cậu dâng xác của mẹ cậu ra trước mặt tôi, tôi sẽ để cô ta đi, hãy suy nghĩ cho kĩ đi, bây giờ cậu có thể lui.

Tay Vương Đình siết chặt, hận bản thân bất lực, nếu có thêm lựa chọn Vương Đình sẽ dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự hạnh phúc cho cô “Huyền Chi, xin lỗi, tôi chỉ mong cô được sống yên ổn nhưng xem ra tôi không thể giúp cô được, xin lỗi” Vương Đình nhủ thầm, lúc này rất muốn gào thét thật to để tiêu tan những tâm tư, buồn phiền lo lắng trong lòng.

Nhìn bóng lưng thất thểu cô độc của Vương Đình trong lòng hắn tự nhiên cảm thấy vui vẻ, buông tha cho cô sao, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tha, tuyệt đối hắn sẽ không để cho cô sống trong hạnh phúc, mọi hạnh phúc của cô hắn sẽ tự tay phá hủy, tước đoạt bởi cô đáng được như vậy, hắn uống nốt ly rượu trong tay sau đó kéo lấy áo khoác và rời đi.

Trong một căn phòng lạnh lẽo bóng tối bao trùm, mùi rượu bốc lên thật nồng nặc, Bảo An dùng tay bịt mũi sau đó tìm công tắc mở điện, căn phòng vụt sáng, cánh đầu tiên đập vào mắt Bảo An chính là một mớ hỗn tạp chai rượu lon bia vứt la liệt dưới đất và trên bàn, dưới sàn nhà Vương Đình ngồi tựa người vào ghế, trên tay là chai rượu, đầu hơi cúi xuống mái tóc thường ngày rất chỉnh tề theo nét vậy mà hôm nay bù xù, quần áo xốc xếch, Bảo An lo lắng đặt hộp cơm xuống bàn sau đó ngồi xỏm xuống đôi diện.

- Vương Đình.

Vương Đình ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe không biết do rượu hay do khóc, trong con mắt hiện lên tia ưu thương.

- Uống với tôi - Vương Đình nhếch mép cười khẩy.

- Tại sao cậu trở nên như vậy, cậu có bao giờ uống rượu đâu?

- Chông tôi đáng thương lắm à hahahaha....

Vương Đình bỗng bật cười, cầm lấy chai rượu tu lấy một hơi, Bảo An giật lấy.

- Thôi đi, nói tôi biết tại sao cậu trở nên như vậy?

- Tôi, đau...

- Đau ở đâu? - Bảo An lo lắng hỏi rồi kiểm tra người Vương Đình.

- Đây, tôi đang đau ở đây cậu có hiểu không? Rất đau, phải làm sao cho hết đau, tại sao tôi không được như người ta, tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình dị bên người mà tôi yêu thương, ông trời đã không cho tôi điều đó hahaha...phải chăng đây là quả báo do những việc ác mà tôi đã gây ra, đúng rồi, tôi phải bị trừng phạt, ông trời đang phạt tôi đây mà.

Vương Đình cúi xuống, bàn tay Bảo An nắm chặt lúc này chỉ muốn một dao đâm chết cô kẻ gây đau thương cho Vương Đình, nhìn Vương Đình tiêu tụy hốc hác khiến cõi lòng Bảo An thêm đau, nhưng rồi Vương Đình nắm lấy cổ áo Bảo An lay mạnh.

- Nói cho tôi biết tôi phải làm sao bây giờ, làm sao tôi có thể quên được cô ấy, làm sao tôi có thể cứu cô ấy ra khỏi cuộc sống tối tăm, trên đời này tôi chỉ yêu thương hai người phụ nữ, tôi rất hận bản thân mình thật vô tích sự không thể bảo vệ được họ.

- Vương Đình à...

- Tôi thực đau đớn, tôi không thể chịu đựng hơn được nữa hãy cho tôi biết tôi phải làm sao đây?

Bảo An ôm lấy Vương Đình vỗ về, trong con mắt Bảo An hiện lên một tầng sương lạnh lẽo “Thanh Nhã, cô sẽ phải trả giá trong chuyện này, tôi sẽ không để cô được sống yên ổn” căn phòng trở nên im lặng, Vương Đình vẫn cúi gục thân hình bất động để yên cho Bảo An ôm mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sự Ghen Tuông Hay Chiếm Đoạt

Một năm cũ qua đi và năm mới cũng đến, một năm đối với cô mà nói rất nhiều kỷ niệm đẹp từng gắn bó với cô khi còn là Huyền Chi, bên cạnh những hạnh phúc đó là sự đau thương khi cô trở thành Thanh Nhã, nếu hôm đó nghe lời anh trai cô không đi chơi thì mọi chuyện sẽ không có như ngày hôm nay, và cô sẽ không phải gặp một con người đáng sợ như thế.

Một tiếng động nhẹ khiến cô giật mình đôi mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ từ từ thu lại liếc nhìn ra phía cửa, một quả bóng nhựa màu cam lăn chậm về phía cô, bên ngoài một bé trai thụt thò đầu nhìn vào, đôi mắt to tròn nhìn theo quả bóng, thằng bé do dự nửa muốn chạy vào lấy nửa lại sợ, nó phóng cặp mắt thăm dò nhìn về phía cô, cô đặt đôi chân trần xuống nền nhà lạnh lẽo cúi xuống cầm quả bóng đi đến bên thằng bé ngồi xỏm xuống, trên gương mặt không cảm xúc của cô nở nụ cười nhạt nhưng rất ấm áp.

- Cửa con này - Cô đặt lên tay thằng bé.

- Con xin cô - Thằng bé ngoan ngoãn lễ phép xin sau đó chạy đi.

Cô đứng dậy, đầu óc quay cuồng chóng mặt, đây là dấu hiệu cho thấy cô bị mất máu quá nhiều cộng thêm bị sốt, hai ngày nay sức khỏe cô khá hơn một chút, sợ cô tự sát hẳn đã cho người giám sát rất chặt, bên ngoài cửa ba vệ sĩ luân phiên nhau túc trực.

Một bàn tay lạnh lẽo đỡ lấy, sau mấy phút choáng váng qua đi cô ngược nhìn, đứng trước mặt cô là một người thanh niên khoảng mười chín hai mươi, khuôn mặt có thể gọi là mỹ, người này cô từng gặp ở đâu rồi mà cô không thể nhớ ra.

Người thanh niên hỏi cô bằng một nụ cười hiền từ nhưng trong nụ cười ẩn chứa sự lạnh lẽo, cậu ta nhận ra cô chính là cô gái phục vụ trong hộp đêm ngày nào, cậu ta dơ tay lên ra dấu.

“Cô ổn rồi chứ?”

Cô gật đầu, quay người vào trong phòng nhưng vừa nhấc chân cô cảm thấy chóng mặt, hoa mắt tai ù ù...cậu thanh niên đỡ lấy khuỷu tay còn đôi mắt thì dừng dưới đôi chân trần của cô đặt trên nền nhà lạnh lẽo.

“Tôi dìu cô vào.”

- Tôi tự đi được - Cô gạt tay cậu ta ra khỏi khuỷu tay của mình.

- Cô hiểu được ngôn ngữ này sao?

- Ừ!

“Tôi là Nam Khánh, còn cô?”

- Huyền Chi - Cô không nghĩ ngợi bèn đáp, đáp xong mới suy nghĩ cô ngược nhìn cậu ta và nhớ ra chàng trai ở đối diện khu biệt thự của hắn, hơn nữa cô có gặp qua cậu ta ở hộp đêm, thoát nhìn cậu ta rất hiền từ đứng đắn, không thể đánh giá con người ta bằng cái nhìn bề ngoài, cậu ta cũng nhận ra cô, đôi mày cậu ta thoáng nhíu lại, đáy mắt hiện lên tia lạnh rồi biến mất như chưa từng xảy ra.

“Có cần tôi dìu cô vào trong không?”

- Không cần - Cô xua tay, sau đó bước vào nhưng Nam Khánh nắm lấy khuỷu tay cô dìu đi vào trong.

- Đề tôi tự đi được.

Nam Khánh buông tay khỏi khuỷu tay cô, cô ngồi xuống dưới giường, đôi mắt đen không thấy đáy nhìn cô không chớp, thực ra Nam Khánh đang thăm dò và rất tò mò về cô, không biết cô là gì của Lý Nam Vương mà hẳn cho người quản rất chặt, đáng nói là tại sao cô làm việc trong hộp đêm.

- Mặt tôi có gì sao? - Cô thấy Nam Khánh nhìn chằm chằm nên hỏi.

“Tôi thấy cô giống một người, không biết cô có quen người đó không?”

- Ai?

“Thanh Nhã.”

Cô nhìn Nam Khánh trong lòng không thể tránh được sự tò mò nên hỏi.

- Cậu biết cô ta sao?

“Tôi là bạn của cô ấy.”

- À - Cô à một tiếng sau đó lại nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài dòng người đi lại tấp nập trên đường phố, tiếng còi xe kêu inh ỏi, vài phút bệnh viện lại nháo nhác khi có ca cấp cứu tai nạn xe, phẫu thuật...

Cô thu hồi tầm mắt nhìn về phía lan can trước cửa phòng, cô thần thờ nhìn về phía trước nhưng sự thần thờ thay vào đó là sự sợ hãi hốt hoảng khi thấy hắn đang đi vào, cô nhảy xuống giường quên luôn sự mệt mỏi trong người với ý định nép sau lưng Nam Khánh, thay vào đó cô đá vào chân ghế kết quả ngã úp lên người Nam Khánh theo bản năng Nam Khánh sẽ đẩy ra, vừa chạm tới hông thì Lý Nam Vương có mặt nên cánh tay Nam Khánh cứng lại.

Hắn mang bộ mặt đen xì nhìn hai người rất ái muội, Nam Khánh nửa muốn cười nửa muốn khóc, người ngoài không hiểu sẽ tưởng rằng cô đang tấn công còn bản thân mình là do bị cưỡng ép. Nam Khánh có thể cảm nhận được thân hình cô không ngừng run rẩy, điều này cho thấy cô rất sợ hắn chính vì vậy cô mới tìm một nơi để che trốn nhưng do sự sợ hãi khiến cả hai rơi vào trong trường hợp này.

Hắn dừng mắt tại tay của Nam Khánh đang đặt lên vòng eo nhỏ của cô, người cô không ngừng run rẩy vì sợ, lẽ nào trong lòng cô sợ hắn đến vậy sao, đôi mày thoáng nhíu lại vì tức giận.

- Cậu Khánh, bấy lâu nay tôi cứ nghĩ rằng cậu là kẻ đồng tính nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến thì...

Hắn bỏ lưng lờn nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tay Nam Khánh:

- Cậu có biết rằng cậu đang chạm tới người của Lý Nam Vương tôi không?

“Người của ngài sao, xin lỗi tôi không biết” - Nam Khánh khoe môi hơi nhếch, còn bàn tay ra dấu nhẹ nhàng đẹp mắt.

Ánh mắt Nam Khánh lạnh lẽo nhìn hắn, khoe môi tạo một đường cong lạnh, vòng tay ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô cho áp sát vào thân hình của mình, ánh mắt khiêu khích nhìn hắn, có thể thấy trong con mắt băng lạnh của hắn lên tia tức giận, nhìn bộ mặt của hắn khiến Nam Khánh rất hài lòng và càng khiêu khích, Nam Khánh hai tay ôm lấy mặt cô hôn nhẹ lên môi, phần do cô quá sợ hãi khi thấy bộ mặt của hắn ẩn chứa sự tức giận, cô cũng rất tức Nam Khánh nhưng vì run sợ nên cô không thể phản kháng, chân tay cô rã rời, chỉ cần Nam Khánh buông tay cô lập tức khụy ngã, cô có thể cảm nhận, giữa hắn và Nam Khánh có một mối thù chính vì vậy Nam Khánh mới làm như vậy với cô, nhưng Nam Khánh đâu biết làm vậy sẽ hại chết cô.

- BUÔNG - Hắn lạnh lùng lớn tiếng.

Tại sao hắn phải giận chứ, tại sao hắn lại tức ghen, tại sao hắn thấy gai mắt khi bàn tay của Nam Khánh đặt lên eo cô và cả nụ hôn an ủi kia nữa, phải chăng do sự hận thù, hắn không giải thích được lý do tại sao? Chỉ là cảm thấy uất ghen nơi cổ họng.

“Xin lỗi ngài, làm sao tôi buông được, cô ấy rất tuyệt đúng không, nhất là khi ở trên giường, nếu ngài tới sớm hơn sẽ được nhìn thấy cảnh cô ấy mạnh mẽ như thế nào”.

Vì ra dấu phía sau lưng nên cô không biết Nam Khánh nói cái gì, một bàn tay rắn chắc túm lấy khuỷu tay cô lôi ra khỏi người Nam Khánh, hắn không nói một lời nào lôi cô đi, Nam Khánh đẩy mắt lạnh nhìn theo khoe môi khẽ nhếch lên thành đường cong lạnh lẽo. Tay Nam Khánh lướt nhẹ trên bàn phím điện thoại.

- Theo dõi người phụ nữ đi theo Lý Vương, có gì báo lại cho tôi.

Dứt lời Nam Khánh tắt điện thoại.

- Lý Nam Vương, hừ! Anh trai, Tôi sẽ bắt anh phải hoàn trả những gì anh gây ra cho tôi và mẹ của tôi.

Hắn không thương tiếc cứ thế lôi cô đi một mạch vào trong thang máy, bàn tay hắn vẫn nắm thật chặt vào khuỷu tay và dường như hắn đang dồn nén sự giận dữ xuống cánh tay bé nhỏ của cô, cơ thể hắn toát ra luồng khí lạnh khiến bao người nhìn thấy không khỏi rùng mình, rất nhiều ánh mắt từ xa đều tập trung nhìn vào cô, cô bị hắn lôi đi trong khi đó trên người chỉ mặc chiếc áo len mỏng, đi chân trần dưới nền tuyết trắng đang tan chảy trong nắng chiều, ra đến xe hắn mở cửa đẩy cô thật mạnh do bất ngờ cộng thêm lực đẩy và không làm chủ được tốc độ đầu cô đập mạnh vào thành ghế, trên góc trán bắt đầu nổi u lên thành một cục.

- Đam Mê - Hắn lạnh lẽo rít lên hai chữ khiến tài xế luống cuống chân tay mở khóa xe bị rớt xuống, tài xế vội cúi xuống nhặt chẳng may đầu đập vào vô lăng, tay tài xế run run tra khóa vào ổ sau đó khởi động xe lao vọt đi, nhìn qua kính chiếu hậu chưa bao giờ tài xế nhìn thấy bộ mặt giận dữ đáng sợ như thế này, hắn là vợ của hắn vừa làm gì đó cho nên hắn mới tức như vậy.

- Run cái gì - Hắn tức giận gầm lên.

Nhìn toàn thân cô ngồi ép sát vào phía trong, toàn thân cô cuộn tròn lại ôm lấy đùi gối không hiểu sao bộ dạng đó hắn muốn nổi điên, trước mặt những kẻ khác cô đầu như vậy nhất là khi ở bên Vương Đình cô rất thoải mái thậm chí còn ôm lấy, thấy hắn thì sao? Cô lại tỏ ra rất sợ hãi.

- Có thôi run đi không? - Hắn thực không chịu nổi, cô khiến hắn phát điên.

Hắn túm lấy tay khiến cô giật mình nấc nghẹn thành tiếng, hắn bóp lấy cằm cô ặt hướng thẳng nhìn vào hắn.

- Nhìn tôi đây này, cô sợ cái gì?

Thân hình cô không ngừng run rẩy, trong con mắt cô hiện lên sự sợ hãi.

- Tôi bảo cô ngừng run - Hắn thực không còn chịu được nữa. Hắn kéo cô lại gần ép vào thành ghế:

- Tôi tưởng cô chưa thể tiếp khách được nên cho nghỉ ngơi, nhưng thật không ngờ mới có hai hôm cô đã không chịu nổi xem ra tôi đã quá xem thường cô, cô đúng là loại đàn bà thật ghê tởm.

Cô sợ hãi cơ thể vì thế mà run rẩy không ngừng, cô sợ hắn sẽ đem cho con khi đột ấy nếu điều đó xảy ra thật, cô sẽ cố gắng cắn lưỡi mà chết.

- Sợ cái gì, tôi là chồng cô, cô nên nhớ điều đó...

Phanh xe thắng gấp khiến môi hắn đập vào trán cô, tài xế xanh mặt bởi tự nhiên hắn phát ra một câu có tình có lý nhất kể từ lúc hắn sinh ra là “Tôi là chồng cô” chưa bao giờ hắn coi Thanh Nhã là vợ vậy mà hôm nay tuyên bố một cách nhẹ nhàng, nghe trong lòng có một chút vị chua, chính vì nghe câu đấy mà tài xế giật mình phanh gấp, tài xế vội xin lỗi sau đó ra mở cửa xe khi đã đến hộp đêm.

Hộp đêm cũng sắp tới giờ mở cửa, một hai nhân viên đến sớm để chuẩn bị một số công việc, hấn lòi cô một mạch lên căn phòng mà cô từng ở, hấn đẩy cô thật mạnh xuống giường. Cô hoang mang lo sợ lùi vào trong, hấn tiến chậm tới cô với quỹ đập đầu liên tục.

- Xin...ông hãy tha cho tôi..

- Tha ư?

- Xin ông..

Hấn cau mày khi cô cứ đập đầu liên tục xuống tấm đệm miệng liên tục xin tha.

- Lúc trên giường tại sao không đập đầu xin tha, xin tôi thì có ích gì - Hấn nổi giận quát lớn.

Hấn túm lấy khuỷu tay - Không được run, cô nên nhớ tôi là chồng của cô rõ chưa?

Cô nắc nghẹn thành tiếng rất rõ, hấn nhủu mày đẩy cô ra, hứ một tiếng sau đó bước ra ngoài, hấn chẳng hiểu nổi bản thân vừa nói ra cái gì chỉ biết là rất giận.

Con nắc nghẹn của cô kéo dài và nghe rất rõ khi căn phòng trở nên im lặng, khi hấn nổi giận nói gì cô không biết chỉ biết rằng sự sợ hãi đã khiến cô không thể tiếp thu lời của hấn, lâu rất lâu cô mới dần bình tâm trở lại, đưa tay lau nước mắt sau đó mới ngẩng đầu lên.

- A...

Cô hét lên khi có người ngồi trên ghế sofa là một khuôn mặt có vết sẹo, đôi mắt lạnh lẽo đang quan sát cô, cô không biết hấn đã ở trong này bao nhiêu lâu.

- Anh...anh vào đây bằng cách nào?

- Mới rời khỏi đây có mấy ngày đã quên rồi sao, hay Lý Vương đã khiến cô sợ hãi mà quên đi căn phòng này có thể thông tới phòng của tôi, hoan nghênh đã quay trở lại - Lý Nam cười lạnh nhìn cô.

Ừ nhỉ, cô quên điều này hấn do sợ hãi mà ra, bởi lãnh ý trên người và vóc dáng của hấn và Lý Nam giống nhau vì vậy mà cô sợ hãi là lẽ đương nhiên.

- Có vẻ như, cô rất thích tự sát - Hấn nhìn vết thương trên tay rồi hỏi.

- Tôi rất muốn sống để thoát khỏi đây.

Mặt hấn đen lại sau đó lại trở về trạng thái lạnh lùng như lúc đầu.

- Để đi theo Vương Đình, tôi nói cho cô hay cô nên từ bỏ ý định đó đi bởi hấn sẽ không buông tha cho cô, chết hay sống cô vẫn là người của hấn.

Cô không nói mà chìm vào suy nghĩ, hấn vẫn quan sát cô bằng ánh mắt lạnh lùng để thăm dò, mọi cử chỉ của cô hấn đều không bỏ sót. Một bàn tay lạnh túm lấy cằm khiến cô giật mình thu hồi suy nghĩ cô gạt tay hấn ra.

- Đừng chạm vào tôi.

- Tôi nói cho cô hay, cô đã là người của Lý Nam này vì thế tôi có chạm hay không cô cần được sao?

Hấn giữ lấy tay đem thân hình cô khóa dưới thân của hấn, cô vùng vẫy cố thoát ra.

- Tránh ra - Cô cố gắng thoát ra khỏi bàn tay của hấn - Đừng nghĩ lần đó do tôi tự nguyện, coi như đó chỉ là một trò giải trí thôi..

Mắt hấn hấn lên sự giận dữ:

- Cô vừa nói cái gì, nói lại tôi nghe?

- Tôi nói sai sao, đàn ông tới Đam Mê ngoài giải trí và thỏa mãn của nhu cầu bản thân ra...

- Im đi - Hấn quát lớn.

- Tôi nói gì sai, tôi vốn là một gái điếm trong hộp đêm lên giường với khách là chuyện phải làm nếu vậy tôi đã trở thành người đàn bà của vô số những tên đàn ông khốn nạn đó đâu riêng mình anh - Cô thực ảm ức đầy bụng tức, không cần suy nghĩ cứ thế mà tuôn ra chỉ mong sao giải tỏa được cơn tức giận ra ngoài.

Một cái tát xuống khuôn mặt cô, cô cảm thấy mắt nổi đom đóm, tại sao hấn nổi điên lên đánh cô, cô và hấn không hề quen biết, ánh mắt cô cảm phần nhìn hấn.

- Anh và tên khốn Lý Vương đều là một loại đàn ông khốn nạn như nhau.

- Nghe cho kĩ đây, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ là người của tôi, nếu cô tự ý trèo lên giường của bất kỳ gã nào tôi không tha cho cô.

- Hahahaha...

Cô bật cười như điên như dại nhìn hắn, cô cười chảy ra nước mắt, hắn nhíu mày khó chịu.

- Cười cái gì?

- Cười cũng chẳng sao, tôi cười anh lý do gì anh cứ khẳng định nói tôi là người của anh, tôi chẳng là người của ai hết, sinh mệnh của tôi do tôi nắm giữ, tôi muốn leo lên trên giường của ai anh cần được sao?

- NÓI LẠI XEM NÀO?

Lần này cô đã chọc giận hắn thật, hắn bóp mạnh cằm khiến cô đau đớn, cô không hắn vì thế mà sợ hãi, khóe môi cô khẽ nhấc lên cười nhạt.

- Phục vụ khách là bổn phận của tôi mà, tôi không muốn mình bị đem đi cho con thú kia nữa.

- Cô đúng là loại đàn bà lẳng lơ...

- Đó không phải là điều mà đàn ông muốn khi đàn bà lẳng lơ trên giường sao, tôi biết kĩ thuật của tôi chưa đạt đến mức điêu luyện...

- Im - Hắn thực muốn bóp chết cô - Cô nghĩ rằng mình còn có cơ hội leo lên giường cùng người khác sao, nhất là Vương Đình...

- Dù sao anh ta vẫn tuyệt hơn anh...

- Chết tiệt - Ánh mắt hắn thực muốn giết người, lúc này cô mới ý thức được lời mình nói ra muốn thu hồi lại thì không thể cũng như bát nước đầy đổ đi thì không thể lấy lại được - Vương Đình ư, đừng mơ tưởng tới hắn, cô nên loại bỏ ý nghĩ ở bên hắn ra khỏi trong đầu, nếu không hắn sẽ sống không bằng chết.

- Anh định làm gì Vương Đình - Cô vội hỏi, đáy mắt thoáng vụt qua tia lo lắng hắn không bỏ sót qua mọi cảm xúc của cô.

- Hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là người của Lý Nam, tôi sẽ cho cô mãi mãi không thể quên được.

Dứt lời hắn cúi xuống hôn lên môi cô, nụ hôn rất mạnh bạo có thể thấy hắn đang dồn nén sự tức giận lên bờ môi hồng mềm mại gọi cảm ấy, cô muốn thoát khỏi nụ hôn đau đớn khi bị hắn hành hạ, mùi máu bắt đầu xâm nhập vào nơi khoang miệng, một tay hắn giữ chặt hai tay cô ở trên đỉnh đầu, tay kia cời cạy trên người sau đó buộc hai tay cô vào thành giường.

Cô vùng vẫy khi bị hắn xé rách quần áo để lộ cơ thể gọi cảm trước mặt, hắn dơ con dao ra trước mặt áp lưỡi dao sắc bén lên mặt cô vỗ nhẹ ba cái.

- Cô nghĩ tôi sẽ làm gì cô - Hắn cười lạnh nhìn ánh mắt sợ hãi của cô.

Cô đang rất sợ khi lưỡi dao di chuyển chậm trên da, lưỡi dao lạnh di chuyển đến đâu đều biết, hắn dừng lại trên bộ ngực.

- Cắt đây đi được không - Hắn nhìn thân thể cô run nhẹ thật hấp dẫn, mũi dao di chuyển xuống bụng khiến cô nín thở, mũi dao tiếp tục di chuyển xuống phía dưới rồi dừng lại, hắn nhìn cô - Hay là đây, phá hủy phần này xem cô còn leo lên giường cùng hắn như thế nào?

Xoẹt...cô giật nảy người khi hắn cắt quần lót của cô.

A...

Trên đùi trắng nõn hiện lên một vết rạch khá sâu, máu bắt đầu chảy ra.

- Đồ chết tiệt, nếu tôi có làm ma tôi cũng không tha cho an...a...

Cô chưa nói hết hắn đã vạch thêm một đường nữa.

- Cô sẽ không chết, chỉ là sẽ đau một chút khi tôi khắc tên của tôi lên đùi của cô và cho cô nhớ kĩ cô thuộc về ai, loại bỏ Vương Đình đi.

Trong cơn mất hân phù tâng sượng lạnh lẽo khiến cô không biết hắn đang nghĩ gì, mỗi vết cắt khiến cô giật mình, mười vết cắt tạo thành chữ “Nam” tại sao hắn không chọn chữ “Lý” cho ít nét hơn, hắn nhìn tác phẩm của mình gật gù hài lòng khóe môi rất thỏa mãn, hắn dùng con dao dính máu lau lên bộ ngực của cô.

- Cô biết không, tôi rất thích máu, máu sẽ gây kích thích sự hứng thú của tôi.

Hắn ném con dao xuống dưới sàn, cầm lấy điện thoại lướt nhanh trên bàn phím.

- Gọi Vương Đình tới giúp tôi - Hấn cúp điện thoại ném qua bên rồi nhìn cô - Rất nhanh hấn sẽ tới đây và sẽ nhìn thấy cảnh tôi và cô cùng hoan ái, khi đây tôi nghĩ tim hấn sẽ rất đau và nổ BUM máu phun trào khỏi miệng và ngất đi.

- Đồ dê tiện - Cô cố thoát ra khỏi chiếc càvạt quý quái, càng cựa càng thắt chặt khiến cổ tay cô đau đớn, máu vì vậy mà đông cứng lại.

Bàn tay hấn bắt đầu xâm nhập trên cơ thể rất thành thạo nắm bắt điểm nhạy cảm, cô nguyên rủa bản thân không nghe lời bộ não chỉ bảo chỉ thích làm điều có lỗi, khoe môi hấn cười lạnh khi người cô nóng dần lên nhanh chóng hấn thoát bỏ quần áo trên người, hấn thừa nhận bản thân rất ham luyện cơ thể của cô.

Hai cơ thể quấn lấy nhau, nhưng thực ra cô đang muốn thoát nên cơ thể vịn vịn nhìn vào sẽ thấy rằng cô đang hưởng thụ rất nhiệt tình.

Đúng lúc ấy cánh cửa phòng mở ra thân ảnh Vương Đình xuất hiện trước mắt cô, trên gương mặt Vương Đình hiện lên sự sững sờ, như hấn nói Vương Đình sẽ phun ra một ngụm máu tươi thật bất mắt, thân hình cao lớn như một đoạn phim quay chậm tua đi tua lại trước mắt cô nhiều lần, Vương Đình nằm bất tỉnh trên sàn nhà.

- Vương Đình...đồ khốn buông ra.

Cô cắn lên vai hấn, điều này không có nghĩa hấn buông mà ngược lại rất kích thích bản thân hấn, không lời báo trước hấn tiến vào cơ thể cô rất mạnh bạo, hấn đang tức vì cô ở dưới thân hấn mà lo cho người khác, hấn dồn nén sự tức giận sang cô, phải, là hấn, hấn đang ghen với Vương Đình.

Sự tức giận của hấn để lại khiến thân dưới cô đau đớn cô cảm nhận thân dưới đang rách ra và máu bắt đầu nhiễm đỏ trên tấm đệm màu trắng, cô ngất đi vì không thể chịu đựng thêm được, hấn không vì vậy mà buông vẫn mạnh mẽ chiếm đoạt cho tới khi phóng ra toàn bộ tinh tú vào trong, hấn nằm trên người cô khoe môi thỏa mãn.

- Ngày hôm nay cô sẽ phải nhớ suốt đời cô sẽ thuộc về tôi vĩnh viễn.

Trước khi đứng dậy hấn không quên hôn lên môi cô một nụ hôn nhẹ, mặc quần áo sau đó đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Vương Đình nằm bất tỉnh dưới sàn khoe môi hấn khẽ nhắc lên sự hài lòng.

- Vương Đình cậu mãi chỉ là kẻ thua cuộc – Dứt lời hấn bước qua người Vương Đình sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Một Lời Hứa

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy, đầu óc quay cuồng choáng váng, thân thể đau đớn nhất là phần thân dưới, cô ngồi dậy nhưng cảm rất đau vây lấy, trên đùi vết thương nhức buốt, sự việc của ngày hôm qua đã khiến cho cô sợ hãi, tại sao hấn giận lại trút giận lên người cô, cô cảm thấy số phận mình thật hẩm hiu sinh ra dường như để cho đàn ông hành hạ vui đùa thỏa mãn thú tính.

- Cô nằm im không nên cử động nhiều sẽ làm ảnh hưởng đến vết thương.

Từ cửa phòng bước đi vào là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, cô ta khoác trên người chiếc áo choàng lông vũ màu trắng rất đắt tiền, trên khuôn mặt xinh đẹp ngự trị sự lạnh lùng.

- Tôi sẽ kiểm tra vết thương cho cô lần nữa.

- Không cần - Cô vội trả lời rồi ngồi lui về phía sau kéo chăn đắp kín người, bàn tay cô nắm lấy chăn khẽ run, nữ bác sĩ nhíu mày nhìn cô sau đó rời đi, đi đến bên phòng Lý Nam đặt tay lên cánh cửa gỗ thật mạnh, từ bên trong vọng ra tiếng nói lạnh nhạt của Lý Nam, nữ bác sĩ đẩy cửa đi vào thấy hấn tựa người ra ghế còn đôi chân thon dài gác lên bàn trên tay là chiếc máy tính bảng 7.5", nữ bác sĩ giật lấy máy tính bảng trên tay hấn, hấn ngược nhìn sau đó bỏ đôi chân gác trên bàn xuống.

- Nhanh vậy - Hấn hỏi.

- Cậu cũng rảnh quá nhỉ, còn có thời gian chơi game quen biết cậu bấy lâu tôi có thấy cậu chơi game bao giờ.

- Đôi khi cũng phải thay đổi xem cuộc sống có thú vị hay không - Hấn nhàn nhạt trả lời.

Nữ bác sĩ tức giận ném máy tính bảng sang một bên sau đó ngồi xuống ghế.

- Chị tức tôi làm gì - Hấn tựa người ra ghế hỏi.

- Tôi thật nghi ngờ cậu đã lạm dụng chất kích dục khiến cho cô ta phải khâu tới ba mũi.

- Chị nghĩ tôi là thằng đàn ông yếu đến mức phải dùng thuốc hỗ trợ sao, cô ta đáng bị trừng phạt như vậy mà!
- Cậu có thú tính tình dục quá khác người, còn lưu cả tên tuổi trên đùi, tôi tưởng cậu khắc tên của cậu lên vùng tam giác của cô ta chứ - Giọng nữ bác sĩ đầy nhạo báng.
- Tôi cũng có ý định đó nhưng nghĩ lại tôi không muốn tên của tôi suốt đời phải bám trụ ở nơi đó.
- Vậy còn ở đùi thì khác gì nhau - Nữ bác sĩ cười lạnh - Đàn ông các người thật giống nhau, thời gian cậu quan hệ lại với cô ta ít nhất phải hơn một tháng nếu không nghe lời mà rách ra đó tôi không có thời gian đến để khâu chắp vá lại.
- Cái đó còn tùy thuộc vào cô ta có ngoan ngoãn hay không - Hấn đứng dậy kéo lấy áo khoác - Chị tự về nhé, tôi có chút việc bận - Dứt lời hấn bước đi, để lại cặp mắt giận dữ của nữ bác sĩ.

Trong một căn phòng với những thiết bị hiện đại gắn trên tường như một mạng nhện khổng lồ, trên màn hình hiện ra từng khu phố, tiếp đến hấn khoanh vùng trên màn hình bằng những ô vòng tròn màu đỏ, cánh cửa phòng mở ra, một thân ảnh màu đen đi vào, mắt hấn vẫn không rời khỏi màn hình, còn tay thì vẫn lướt nhanh trên bàn phím, miệng hấn lên tiếng hỏi.

- Sao rồi?
- Có chút manh mối - Người áo đen trả lời.

Hấn lúc này mới dừng tay trên bàn phím mắt rời khỏi màn hình quay về phía người áo đen, người áo đen rút trong túi ra một mảnh giấy đi lên phía trước đặt xuống bàn, hấn cầm mảnh giấy lên xem, mày kiểm nhủ lại, hấn vuốt tờ giấy sau đó bật lửa đốt cháy.

- Cậu có thể lui - Hấn lên tiếng.

Theo như người của hấn báo lại thì Khải Huy hiện đang ra sức tìm kiếm lệnh bài “Phong Sương Cốc” phải tìm thấy địa điểm này sẽ biết lệnh bài đang ở đâu, nhưng Phong Sương Cốc ở chỗ nào chứ, càng ngày hấn cảm thấy rất mơ hồ đôi lúc muốn buông xuôi nhưng lệnh bài như có một sức mạnh vô hình thôi thúc lôi kéo mãnh liệt khiến hấn phải quyết tâm tìm ra, dù sao biết một chút ít tin tức như thế này rất tốt, “Khải Huy” hấn khẽ nhủ thầm nhất định phải tìm ra bộ mặt thực của hấn, hấn thu xếp tài liệu cất gọn, kiểm tra mọi vị trí một lần nữa sau đó mới rời đi, hấn rời khỏi mật thất cũng là lúc 9h tối, do dự một hồi hấn tới phòng cô theo lối bí mật.

Cô ngồi cuộn tròn trong chăn, mặt úp xuống đầu gối, nhìn cô rất cô đơn và tội nghiệp khóe môi hấn khẽ nhếch, nghe vệ sĩ báo lại cô làm âm ỉ muốn đi ra ngoài tìm Vương Đình, hấn rất tức giận, cô bị như vậy vẫn chưa nhớ đời sao, nhất định hấn phải làm cho cô sáng mắt tới khi đó cầu van xin và nguyện bán thân ở cùng hấn.

- Đau lòng sao - Lời nói lạnh nhạt không cảm xúc cất lên khiến cô giật mình ngẩng đầu nhìn thấy Lý Nam đang đứng tựa người vào tường khoanh tay trước ngực nhìn, theo quán tính cô ngồi lùi vào mép tường, khóe môi hấn lại nhếch.
- Cô tỉnh nhanh hơn tôi tưởng – Hấn đi tới bên khiến cô càng sợ hãi không còn đường để lui – Cũng biết sợ sao, tôi nghĩ cô cứng đầu lắm cơ mà, nếu không nghe lời Lý Nam ta thì cô sẽ gặp thảm họa hơn, tôi cho cô nghỉ ngơi và từ bây giờ cô sẽ không phải tiếp bất kỳ người đàn ông nào ngoại trừ tôi ra, đặc biệt là Vương Đình.

Tại sao nhắc tới Vương Đình hấn cảm thấy rất chi là khó chịu, hấn rất muốn loại bỏ cái tên đó ra khỏi đầu cô, nhắc tới Vương Đình khiến cô càng trở nên lo lắng khi nhìn thân ảnh cao lớn phun ra một ngụm máu tươi sau đó thì bất tỉnh, không biết Vương Đình bây giờ ra sao cô rất lo cho Vương Đình, trong tất cả mọi người dưới con mắt họ Vương Đình là người rất đáng sợ nhưng đối với cô, cô cảm thấy Vương Đình đối tốt và coi trọng và bảo vệ cô, Vương Đình vì cô mà bán thân mới bị như vậy hỏi sao cô không lo cho được.

- Vương Đình đang ở đâu – Cô lấy hết can đảm đề hỏi hấn.

Mày kiểm hấn nhủ lại, hấn biết cô sẽ hỏi câu đó, trong lòng hấn dâng lên sự tức giận nhưng cũng trả lời:

- Hấn chưa chết, tôi nghĩ hiện giờ hấn đang thống khổ ở trong phòng, hoặc là đang vui đùa với mấy tên nam nhân.
- Tôi muốn gặp anh ta.
- Cô gặp hấn số mệnh của hấn sẽ thăm hơn.
- Anh định làm gì?
- Người thông minh như cô sẽ hiểu – Mắt hấn khẽ nheo lại nhìn cô.
- Đồ khốn!
- Nếu cô vẫn chưa chừa tôi và cô có thể tiếp tục.

Hấn nói vậy khiến cô sợ hãi ôm lấy chăn, khóe môi hấn bật cười lạnh lắc đầu, hấn rất thích cảm giác của cô khi rơi vào hoàn cảnh bất lực.

- Có thể cô muốn nghe, hiện giờ Vương Đình đang trong bệnh viện không biết sống chết ra sao, nghe vậy cô vui không?

Thân hình cô khẽ run lên khi hắn nói như thế, Vương Đình đang gặp nguy hiểm, cô tuyệt đối sẽ không để cho tính mạng của Vương Đình gặp nguy, cô rời khỏi chỗ loạn choạng đặt chân xuống sàn nhà lạnh lẽo, đôi chân trần tiếp sàn gạch men cô không cảm thấy lạnh, nén chịu cơn đau cô đi tới nhưng rồi khụy xuống, trong cơn mê cô hiện lên sự kiên cường, hắn ghét sự kiên cường đó, vì Vương Đình mà cô không màng tới bản thân chịu cơn đau để đi gặp hắn, bàn tay hắn nắm chặt lại, đôi mắt hắn dừng tại vết thương trên đùi cô đang thấm trên nền vấy trắng, đúng là người đàn bà đáng hận, bản thân bị như vậy mà vẫn lo cho người khác, hắn thật là ghen tị với Vương Đình, lẽ nào cô yêu Vương Đình đến thế sao?

Hắn không chịu nổi thêm đám mạnh vào tường:

- Chết tiệt, người đàn bà khốn kiếp! – Trên tay hắn xuất hiện giọt máu đỏ chảy dài rồi rơi xuống dưới nền gạch, hắn lao về phía cô túm lấy khuỷu tay, ánh mắt giận dữ nhìn cô, lời hắn rít lên nghe thật lạnh lẽo.

- Cô có thôi ngay cái bộ mặt lo lắng cho hắn không, không được lo cho hắn nghe chưa, cô là người của tôi chỉ được phép nghĩ tới tôi cô hiểu chưa? - Hắn bá đạo tuyên bố.

- Xin anh cho tôi đi gặp Vương Đình, chỉ một lần thôi, tôi muốn biết anh ta hiện giờ ra sao?

- Im, đừng nhắc tên hắn, nếu không đừng trách tôi.

- Làm ơn, một lần thôi – Giọng cô van xin, trong cơn mê mắt đen láy nước mắt bắt đầu chảy ra.

Bàn tay hắn lướt nhanh trên bàn phím điện thoại, hắn nói nhanh:

- Giết chết Vương Đình cho tôi.

Cô giật mình nhìn hắn, hắn vừa nói sẽ giết chết Vương Đình, hắn đứng dậy nhìn cô chờ đợi, ngây ngốc, đôi mắt thâm lẹ vẫn lăn dài trên má, cô vội túm lấy tay hắn.

- Anh nói gì, anh vừa nói gì – Cô như hóa điên lay tay hắn liên tục.

Hắn lạnh lùng hất tay cô ra khiến cô loạn choạng ngã xô và góc bàn và không còn biết cảm giác đau đớn trên người, cô chỉ quan tâm Vương Đình hiện giờ ra sao, cô kéo ống tay áo của hắn lại:

- Anh... nói gì nói lại tôi nghe.

- Tôi – nói – tôi – giết – chết – hắn. – Hắn gần lên từng chữ một – Tốt hơn ngoan ngoãn ở đây đi, tôi sẽ đem đầu hắn lại đây cho cô.

Hắn xoay người bước đi, cô nhảy lên từ phía sau xô hắn ngã, vì bất ngờ hắn ngã ra sàn khẩu súng trong người văng ra, cô cũng bị ngã đầu đập vào góc tủ máu theo đó mà chảy ra, nén cơn đau cô ngồi dậy, còn hắn tức giận ngồi dậy khi chân bị cầm lấy súng thì một bàn tay nhanh hơn đã lấy trước.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn bỗng trở nên sợ hãi, hắn sợ hãi khi nghĩ cô sẽ tự sát, tại sao hắn phải lo chứ cô sống hay chết không liên quan đến hắn, bên cạnh hắn không thiếu gì đàn bà, hắn không diễn tả được vì sao lại lo sợ.

- Đưa súng lại đây – Giọng hắn nhẹ nhàng hơn một chút.

- Đừng tiến lại gần – Cô luống cuống cầm khẩu súng, cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh, đây là lần đầu cô cầm tới súng, mọi khi tập quân sự thầy giáo chỉ giảng sơ qua, cô nhớ lại lời thầy giảng khi còn ở trên lớp.

- Súng không phải trò chơi, đưa lại đây tôi sẽ cho cô đi gặp hắn ta.

- Tôi không tin – Hắn tiến cô lùi dần về phía cửa, tay cô vẫn run rẩy cầm súng không muốn chắc – Anh tiến lại gần tôi sẽ bắn – Cô chĩa súng về phía hắn.

Hắn thật không ngờ từ trước nay hắn luôn chĩa súng vào người khác vậy mà hôm nay bị cô chĩa vào mặt, chuyện này khó mà tưởng tượng ra nổi có lẽ cũng không ai nghĩ ra.

- Đưa súng đây, ngoan nào, tôi sẽ không giết hắn – Hắn vẫn dụ dỗ ngon ngọt.

- Đừng tiến tới nếu không tôi nổ súng – Cô lên đạn sau đó chĩa về phía hắn, tay cô run rẩy, cô cầm hai tay giữ thật chặt, hắn bỏ mặc ngoài tai lời cô cảnh báo, cô nhắm mắt lại ngón tay cứng đờ khi bóp cò, âm thanh nhỏ phát ra, trên ngực phải một dòng máu bắn ra, mắt cô mở to tròn nhìn dòng máu, hôn cô có thể nói là rời khỏi thế xác, Lý Nam ôm lấy ngực, trên cơn người lạnh lẽo nhìn cô, cô vẫn ngây ngốc đứng như trời trồng, đôi mắt mở to rất to nhìn, trong cơn mê to tròn đó là một mảnh trống rỗng, hắn nhủ thầm nhìn, cô vì Vương Đình mà nổ súng vào hắn, tìm hắn chột nhối đau, một cảm giác hình thành khó tả, lẽ nào hắn chịu để thua Vương Đình, không đời nào hắn chịu để thua một ai, trong lòng cô chỉ được phép nghĩ tới hắn, hắn nén chịu cơn đau vẫn đứng thẳng lưng để nhìn cô chĩa súng về phía mình, phải chăng hắn sẽ còn lãnh thêm một viên đạn nữa.

Thật lâu sau cô mới hoàn hồn, lúc này cô mới cảm thấy tay tê dại khi bóp cò nổ súng, cô nhìn dòng máu thấm trên nền áo len màu trắng phía trước ngực thũng một lỗ nhỏ.

- Tôi...tôi...

Cô buồn sững, âm thanh rơi xuống sàn thật lạnh lẽo, trong con mắt cô hiện lên sự sợ hãi, cô lùi dần về phía sau đầu lắc liên tục:

- Tôi...tôi không cô ý...tôi...tôi không giết người...tôi đã giết người...aaaaaaa...

Cô ôm đầu hét lớn rồi bỏ chạy ra ngoài, hấn ôm lấy ngực khuy xuống, trái tim hấn cảm thấy đau nhói hơn vết đạn vừa đâm xuyên trên da thịt.

Cô chạy ra khỏi Đam Mê với bộ dạng hoảng hốt, trên người chỉ mặc bộ váy ngủ cùng chiếc áo len mỏng, một chiếc ô tô lao ngang qua suýt chút nữa đâm vào khi cô lao xuống lòng đường, chiếc xe dừng lại, Bảo An tức giận mở cửa xe bước ra, túm lấy cô, bởi Bảo An cũng đang tính đi tìm cô để lấy máu, đẩy cô vào trong xe sau đó đóng cửa xe rồi lái đi.

Chiếc xe dừng tại một căn hộ trên khu phố cổ, hai bên đường ngập tràn ánh đèn đường hình quả trám, đa số ngôi nhà trên phố cổ kiến trúc đều y chang như nhau nếu không cẩn thận sẽ bị nhầm lẫn, họ phân biệt ngôi nhà của mình bằng số nhà gắn trên tường, Bảo An mở cửa xe lôi cô ra sau đó kéo vào trong nhà. Căn nhà rộng rãi đầy đủ tiện nghi phong thủy được bố trí hài hòa, Bảo An nhìn thần sắc cô hết hoảng cho thấy rằng cô vừa trải qua chuyện gì đó nhưng việc cô bị làm sao đó thì mặc kệ quan trọng chính là mục đích, thật lâu sau cô mới bình tâm trở lại và ý thức được mình đang ở một nơi xa lạ, nhưng rồi cô nhìn thấy Bảo An và sự sợ hãi vừa hình thành cũng biến mất.

- Vương Đình ở đâu – Không để Bảo An lên tiếng hỏi, cô liền hỏi luôn.

Không nhắc thì không sao nhắc đến khiến Bảo An phát điên, Vương Đình vì không nghe lời dùng quá liều cho phép, bất kể cái gì nó cũng đều có giới hạn, lạm dụng sẽ gây ra một biến chứng không hay cho cơ thể. Vì thế nhu cầu dùng được sẽ phải tăng thêm liều, nếu cứ như vậy sẽ không còn máu để mà không chế một khi máu cô đã hết.

- Cô còn hỏi được sao, vì cô mà Vương Đình lúc tỉnh lúc mê nằm trong bệnh viện, tất cả đều do lỗi của cô, tại sao cô không chết đi chứ, Vương Đình có tội tình gì mà gánh hậu quả do cô để lại.

- Anh ta hiện ở đâu – Trên gương mặt cô hiện lên sự lo lắng.

- Bệnh viện – Dù không muốn đáp nhưng Bảo An vẫn phải trả lời, bởi lúc này chỉ có cô mới cứu được Vương Đình – Vương Đình vì không nghe lời tôi nên lạm dụng được quá nhiều, hiện tại liều lượng sẽ phải tăng lên.

- Vậy...lấy máu của tôi.

- Cô nghĩ rằng máu của cô như mạch nước sao, sẽ có lúc cô hết máu thì lấy đâu ra.

- Vậy...vậy phải làm sao?

- Muốn cứu Vương Đình một là cô yêu Lý Nam Vương, cô làm được không?

- Không còn cách nào nữa sao?

- Còn.

- Cách nào? – Cô vội hỏi, cho dù là khó khăn cô cũng phải tìm cho bằng được ngoại trừ việc yêu Lý Nam Vương cô không thể làm được.

- Con của cô – Bảo An nhàn nhạt đáp.

- Con tôi...nhưng con nào?

- Của cô và Vương Đình, tôi mới nghiên cứu ra, trong máu Vương Đình hiện có hai dòng máu, một là của cô và của Lý Nam Vương hai dòng này vẫn đối chọi nhau chưa thể hòa hợp, cách này chỉ tạm thời khống chế trong một thời gian một năm, muốn loại bỏ hẳn trừ khi dùng tình yêu của Lý Vương dành cho cô mới loại bỏ được, cái khó là...Vương Đình mà hoan ái với cô...

Bảo An dừng lại lời nói, cô nóng lòng muốn biết nên hỏi:

- Anh nói tiếp xem Vương Đình sẽ ra sao?

- Tốt thì may mắn sống sót, còn không sẽ chết, liệu cậu ta có chịu được đau đớn không cái đó mới quan trọng, tôi nghĩ chắc gì Vương Đình sẽ chịu làm tình với cô, cậu ta thà chịu chết chứ không chịu làm tổn thương tới cô, nếu cái thai đó là của Lý Nam Vương thì càng tốt có thể giải trừ được độc tố, được rồi, tôi cần ít máu của cô.

- À, ừ - Cô đưa tay ra, lần này Bảo An nhẹ tay hơn nên cô cảm thấy không đau như lần trước, bây giờ khi tâm đã tĩnh lại cô cảm thấy chân tay rất đau nhức, buốt, Bảo An nín thở sau đó đứng dậy đi tới bên tủ thuốc ném cho cô một lọ thuốc, theo phản xạ cô bắt lấy.

- Vào trong mà tự xử lý đi – Bảo An bước ra ngoài.

Cô loạng choạng đứng dậy nhưng rồi ngồi xuống khi hạ thể truyền đến cơn đau, cô bám vào thành ghế đứng dậy gặp người đi vào nhà vệ sinh.

- Cảm lấy – Bảo An từ ngoài cửa đi vào ném cho cô một bộ quần áo mới mua xong, quần áo rơi xuống đất cô cúi người nhặt lấy.

- Cảm ơn – Cô lên tiếng.

- Tôi không tốt tới mức đó đâu, chỉ vì tôi không muốn Vương Đình nhìn thấy bộ dạng hốc hác của cô, nhanh lên còn đi.

Trong khi đợi cô Bảo An tranh thủ ngao chế ra một ít được để đem đi cho Vương Đình. Nhìn người nằm trên giường đôi mắt nhắm im lìm trên gương mặt anh tuấn có nước da tái xanh khiến cô lo lắng, cô nắm lấy tay Vương Đình trong lòng không cảm được nước mắt lại tuôn rơi.

- Vương Đình anh mau khỏe lại đi nhé, tôi xin lỗi...xin lỗi...

Cô bỗng bật khóc thành tiếng, cô úp mặt xuống bàn tay Vương Đình, giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống tay, Vương Đình cảm nhận được giọt nước mắt nóng bỏng đau thương của cô.

- Tất cả lỗi đều do tôi, tôi xin lỗi, anh hãy tỉnh lại đi, tôi nhất định sẽ tìm cách cứu anh...

- Ngốc.

Một lời nói yếu ớt bỗng vang lên, cô ngưng khóc để lắng nghe, là Vương Đình vừa nói cô ngốc, giọng nói nhẹ nhàng mà đau thương.

- Cô thật ngốc!

Lần này cô không có nghe nhầm là Vương Đình, cô ngẩng đầu nhìn Vương Đình, trong cơn mắt Vương Đình hiện lên tia đau thương, bàn tay lạnh lẽo khẽ đưa lên lau đi những giọt nước mắt cho cô.

- Anh tỉnh rồi, cảm ơn trời đã phù hộ! – Cô nắm lấy tay Vương Đình nở nụ cười trong sự vui mừng, Vương Đình cười nhạt nhìn cô.

- Tôi rất ghét nước mắt của phụ nữ...

- Tôi biết anh từng nói với tôi như thế - Cô vội vàng lau đi.

- Huyền Chi, hãy hứa với tôi – Vương Đình dơ tay và đưa ngón út ra trước mặt cô – Dù thế nào đi chăng nữa đừng bao giờ khóc, những giọt nước mắt này rất quý giá nó cũng như viên ngọc minh châu trong suốt không tí vết, tôi muốn cô trân trọng những giọt nước mắt của mình đừng khóc vào những chuyện không đáng.

- Tôi...

- Hứa đi.

- Tôi sẽ cố - Cô gạt đầu sau đó đưa ngón út của mình móc vào ngón út của Vương Đình – Tôi sẽ nghe lời anh, và tôi cũng hứa nhất định tôi sẽ cứu anh.

Khụ...khụ...Vương Đình ho khan, máu phun lên mặt cô, bởi Vương Đình cố gắng kìm nén cơn đau.

- Vương Đình – Cô hốt hoảng, khi Vương Đình bị như vậy, Bảo An đứng ngoài vội lao vào đỡ lấy sau đó lấy bình ngọc đựng thuốc mới ngao chế đổ vào miệng Vương Đình, thật lâu sau Vương Đình mới ổn định lại, trên gương mặt hiện lên sự mệt mỏi.

- Vương Đình anh sao rồi, đau ở đâu nữa không?

- Cô đi ra ngoài đi, để cậu ta yên – Bảo An tức giận quát.

- Cậu đi ra ngoài đi, tôi muốn ở cạnh cô ấy một lúc – Vương Đình lạnh nhạt lên tiếng, Bảo An ảm ức nhưng đành đứng dậy, trừng mắt nhìn cô một cái sau đó mới rời đi.

Cô kéo gối kê lại cho Vương Đình nằm thoải mái hơn một chút, Vương Đình nắm lấy tay cô, có lẽ đây là cái nắm tay cuối cùng.

- Anh cảm thấy sao, anh cần lấy gì à – Cô hỏi.

- Không – Vương Đình lắc đầu – Huyền Chi này, tôi có một yêu cầu nho nhỏ, cô đáp ứng tôi được không?

- Anh nói đi.

- Cô...ôm tôi được không, chỉ cần 5 phút thôi.

Cô khẽ gạt đầu và ngồi xuống giường, vòng tay ôm lấy thân hình to lớn, vòng tay Vương Đình cũng ôm chặt lấy cô, Vương Đình muốn có một chút kỉ niệm về cô, người con gái đã in sâu trong trái tim, nghĩ tới chuyện hôm qua khiến tim Vương Đình càng đau nhói, bởi Vương Đình biết cô mãi mãi không thuộc về mình, dù giây phút ngắn ngủi nhưng Vương Đình cảm thấy hạnh phúc, cố hít lấy mùi hương thuộc về cô, lưu lại khoảng khắc đáng nhớ này trong

trái tim, không biết đến khi nào có còn cơ hội ôm cô trong vòng tay và số phận của bản thân ngày mai sẽ ra sao đây, có thể bản thân sẽ ra đi vĩnh viễn.

- Vết thương hằn rất đau – Vương Đình thật lâu sau mới lên tiếng, từ lúc vào Vương Đình đã nhận thấy trên đùi cô có ít máu thấm ra – Cô đừng ngang bướng, hãy nghe theo hấn nếu không hấn sẽ tiếp tục hành hạ cô, như vậy bản thân sẽ rất đau.

- Tôi biết.

- Ừ, biết vậy là tốt – Vương Đình khẽ thở dài, bàn tay Vương Đình siết chặt lấy cô, khuôn mặt mệt mỏi dựa vào vai cô đôi mắt khẽ nhắm lại như ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sự Ép Buộc

Thời gian cứ như vậy trôi qua không biết bao nhiêu lâu Vương Đình mới buông ra một lần nữa lại lau qua nước mắt cho cô.- Tôi ổn rồi, cô có thể về kéo lại xảy ra chuyện, cảm ơn cô đã quan tâm tới tôi.Cô khẽ gạt đầu cúi xuống bấm móng tay cơ thể vẫn không ngừng run khi nhắc tới hấn, Vương Đình nắm bàn tay cô, bàn tay to thô ráp do cầm súng luyện kiếm đã để lại vết chai tuy rất lạnh lẽo nhưng cô có cảm giác bàn tay ấy đang tiếp thêm sức mạnh giúp cô bước đi trên đoạn đường đầy chông gai, cô thầm cảm ơn Vương Đình đã đối xử tốt với cô, Vương Đình khẽ môi lạnh hơi mỉm cười nhạt, nụ cười tuy lạnh lẽo nhưng chứa đựng sự ấm áp nhẹ nhàng, ông trời vẫn còn thương hại nên đã ban cho cô một người bạn như Vương Đình.- Cảm ơn anh - Cô ngẩng đầu nhìn Vương Đình khẽ nói. Vương Đình lúc này mới cảm nhận được mùi thuốc quen thuộc, thuốc trị thương mà Bảo An hay dùng, ánh mắt Vương Đình nhìn qua người cô một lượt sau đó dừng lại nơi cổ tay dù đã che đi nhưng vẫn để lộ.- Tay cô...- Không sao - Cô vội che đi sau đó đứng dậy.- Để tôi xem - Vương Đình nắm lấy tay cô, cô vội né sang bên.- Không sao, Bảo An cho tôi ít được trị thương rồi.- Vậy à - Vương Đình nhún nhún.Theo như sự phán đoán của Vương Đình thì Bảo An không dễ gì đem được cho người khác trừ khi có lệnh, cô đã không muốn cho biết Vương Đình cũng không tiện hỏi, trong lòng bắt đầu có một sự hoài nghi.- Anh ăn gì để tôi đi mua cho - Cô lên tiếng cắt ngang luồng suy nghĩ của Vương Đình.Không để Vương Đình trả lời cô xoay người nhưng quá đột ngột vết thương đau nhói khiến cô loạng choạng vội bám vào tường.- Cô có sao không - Vương Đình lo lắng hỏi.- Không...không sao.Cô hít lấy một hơi sau đó đứng thẳng người cố bước đi, mặc dù đã cố gắng nhưng chân rất đau khiến cô phải đi khập khiễng, chân vừa đặt ra cửa cô vội lùi vào khi ngoài hành lang tiếng chân bác sĩ chạy dồn dập, một chiếc xe đẩy bệnh nhân đi tới phòng cấp cứu, còn phía sau một đoàn người mặc bộ đồ vết màu đen chạy theo sau trên gương mặt lạnh lùng của họ hiện lên sự lo lắng, chiếc xe đẩy ngang qua trên khuôn mặt của Lý Nam cô thấy rõ sự tái nhợt cùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô.Cô gạt lùi dần về phía sau và ngã xuống sàn toàn thân cô không ngừng run hai hàm răng vì thế mà va vào nhau nghe thấy rõ, Vương Đình xuống giường đi tới bên chạm nhẹ lên vai khiến cô giật mình.- Tôi...tôi...không cố ý...tôi không giết...Cô nắm lấy tay Vương Đình nhưng Vương Đình nghe rất rõ, người lúc này Vương Đình nhận ra và đã hiểu nguyên do vì sao cô bị thương và hoảng sợ, Vương Đình ngồi xổm xuống đối diện nhẹ nhàng ôm lấy cô vỗ nhẹ vào vai.- Ổn rồi, tôi hiểu cảm giác của cô.- Tôi, không giết hấn...- Tôi biết cô không cố ý, đó là phòng vệ thích đáng, nếu là tôi, tôi cũng làm như cô.Một dáng người cao lớn xuất hiện trước mắt, ánh mắt gâ từ trên cao nhìn xuống hai người đang ôm nhau, không nói một lời gã mạnh bạo đẩy Vương Đình ra sau đó nắm lấy khuỷu tay cô lôi đi, Vương Đình muốn kéo cô lại nhưng người vệ sĩ khác nhanh chóng giữ lại và giáng xuống sau gáy Vương Đình một đòn không mạnh cũng không nhẹ đủ làm cho Vương Đình choáng váng mặt mũi.- Anh Vương thực xin lỗi tôi buộc phải làm như vậy - Gã vệ sĩ một phút thấy áy náy nhưng vì lệnh nên không thể không làm, gã phát tay ba vệ sĩ từ bên ngoài đi vào giữ lấy Vương Đình. Trong khi đó tại phòng phẫu thuật, cô bị vệ sĩ lôi tới bên cạnh hấn, vệ sĩ cung kính lên tiếng.- Ông chủ, người ngài cần đã tới.Hấn phát tay một cách yếu ớt, trên gương mặt lạnh lùng da mặt hấn tái nhợt, đôi mắt như muốn nhắm lại nhưng hấn vẫn cố mở ra, còn về các bác sĩ trên khuôn mặt họ hiện lên sự lo lắng khi hấn vẫn chưa chịu lên bàn để phẫu thuật gấp viên đạn ra khỏi lồng ngực.- Cô...khụ...khụ...Hấn ho khan một hồi khiến các bác sĩ lo lắng khẩn trương chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để phòng việc bất chắc xảy ra, hấn có một yêu cầu bất cô đứng cạnh để nhìn các bác sĩ lấy viên đạn mà cô đã bắn vào ngực, môi hấn mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng không thành lời, ánh mắt hấn nhìn cô dần nhạt nhòa, hấn cố gắng không cho phép đôi mắt mình nhắm lại, hấn muốn mở đôi mắt nhìn cô, tự nhiên trong lòng hấn lại dâng lên một cảm giác, một cảm giác lo sợ, đúng vậy là hấn đang sợ, hấn sợ cô biến mất, hấn sợ sẽ không nhìn thấy cô và hấn sợ nhiều điều, hấn không hiểu bản thân từ nên sợ hãi từ bao giờ...hấn cố mở mắt nhìn đôi mắt cô đang hiện lên sự sợ hãi và hấn trở nên đau lòng “đau lòng” hấn bỗng giật mình khi trong lòng hình thành cảm giác, hấn vốn là kẻ máu lạnh vì vậy sẽ không có chuyện đau lòng hay là sự thương hại cho đồng loại, đôi mắt hấn nhìn cô dần mờ nhạt, rồi bàn tay từ từ buông thõng khiến các bác sĩ được một phen rối loạn, còn trên gương mặt lạnh lùng của mấy gã vệ sĩ không thể giữ được nét mặt như thường ngày nét mặt của họ hiện lên sự lo lắng.Chân tay cô như muốn rụng rời, toàn thân run lẩy bẩy đứng không muốn vững, cô được vệ sĩ tổng tới bàn mổ để nhìn nhưng cô đã ngất đi.Một vật lạnh lẽo chạm lên cổ, cô từ từ xoay người lại nhìn, trước mắt cô là một thân ảnh cao lớn, ánh mắt hấn phủ một tầng sương lạnh lẽo hấn chìa súng nhắm vào giữa trán giọng nói như oan hồn cất lên về đòi mạng khiến cô sợ hãi hét lên.- Không...tôi không giết anh...Cô vùng dậy, trong đôi mắt hiện rõ sự hoảng loạn.- Cháy nhà à - Một giọng nói cất lên đầy khó chịu.Cô đảo mắt nhìn sang bên cạnh, hấn nằm trên giường bệnh trên người đã được băng bó vết thương cẩn thận.- Cô ngất hai ngày - Hấn lên tiếng Cô vẫn rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh nên chưa ý thức được lời của hấn nói, cô vội quỳ trên giường đầu đập liên tục xuống tấm đệm mềm làm hấn xin tha mạng.- Tôi chưa chết đâu mà cô phải cúi lạy như vậy - Hấn khó chịu lên tiếng Cô khựng lại khi nghe lời nói của hấn như bom tấn nổ bên tai, miệng cô lắp bắp hai chữ “chưa chết” “chưa chết” cô giật mình vội ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt to tròn mở ra nhìn hấn trừng trừng như để chứng thực, đôi mắt thâm sâu lạnh lẽo đó không thể lạc đi đâu được, chỉ có điều trong con mắt hấn hiện lên sự mệt mỏi khi vừa trải qua cuộc phẫu thuật, cô vội lùi về phía sau.Đúng như hấn dự đoán cô sẽ nhảy xuống giường, khi chân cô còn chưa kịp tiếp mặt sàn một khẩu súng được đưa ra nhắm vào chân.- Nếu cô chỉ cần đặt chân xuống dưới sàn tôi sẽ bắn nát chân cô - Hấn lạnh lùng lên tiếng.Chân cô chỉ cách mặt sàn có 0,5cm, thân hình cô cứng ngắc nhìn khẩu súng đang nhắm thẳng vào bàn chân, bàn chân cô hơi run nhẹ, hấn há hăm ý là “co chân lên” do dự hồi lâu cô mới từ từ co chân lên nhưng người lùi vào trong mép tường, cô nhớ lại mọi chuyện trong phòng mổ, cô ngất đi không phải do sự sợ hãi mà cô ngất đi do đuối sức, như thế nào khi tỉnh dậy ở cùng một chỗ với hấn hai giường lại đối diện nhau.- Nghe này, bây giờ cô phải có nghĩa vụ chăm sóc tôi bởi tôi là nạn nhân của cô làm không tốt tôi có thể cho cô ăn cơm tù.Chăm sóc, lời hấn nói ra khiến cô hoảng hồn, hấn đâu thiếu người chăm sóc tại sao còn bắt cô chăm sóc cho hấn chứ?- Nghe rõ chưa hả - Hấn gắt lên.Cô vội gạt đầu, nỗ lực cố đầu phải là ý của cô, chẳng qua do tay cô run sợ cô bám cho thật chắc để cho súng khỏi rơi, vì vậy mới dẫn đến sự việc như vậy, hấn có thể cướp súng của cô một cách dễ dàng nhưng tại sao hấn không làm hấn lại chịu đứng để cho cô bắn.Khóe môi hấn hơi hải lòng nhìn cô, đôi mắt mệt mỏi hơi nhắm lại để

ngủ ngơi, hai ngày nay hẳn không ngủ được vì sao không ngủ được hẳn không rõ, không phải là do vết thương đau nhức mà là trong lòng hẳn đang thôn thức nhiều cảm giác lạ đan xen, hẳn tự cười bản thân khi lần đầu nhìn phụ nữ ngủ, phải chăng thần kinh có vấn đề, cô là người phụ nữ đầu tiên mà hẳn để ý và quan sát khi ngủ.- Tôi sẽ bảo Lý Vương cởi bỏ mặt nạ cho cô - Hẳn đi nhẹ tay lên tâm mi rồi nói.- Hà...không cần - Cô vội xua tay, khẽ nhắc đến hẳn y rằng cô lại sợ.- Lý do - Hẳn vẫn nhắm mắt hỏi.- Tôi, thích như vậy...- Cô muốn khuôn mặt mình biến dạng sao, nửa tuần sau kí trùng sẽ bắt đầu hình thành di chuyển qua lỗ chân lông và bắt đầu tìm nơi để sản sinh, loại bỏ sớm sẽ không sao.Cô khẽ rùng mình khi tưởng tượng ra mấy con kí trùng trùng luôn bám vào xác thịt thôi rửa để sinh sống, nghĩ vậy cô hòng không chịu được cô vội bịt miệng nôn khan, cô nhảy xuống giường chạy vào nhà vệ sinh nôn một hồi, nôn xong người mệt mỏi rồi, cô xé lấy khăn giấy lau qua miệng rồi dùng tay hắng dưới vòi nước để rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn mình trong gương cô đã dần quen với gương mặt này và coi đó là khuôn mặt thật của mình, nếu lột mặt nạ ra gương mặt thật của Thanh Nhã sẽ rất xa lạ và cô sẽ phải trải qua một lần khó khăn nữa để tiếp nhận.Có tiếng gõ cửa phòng, cô giật mình thu hồi cảm xúc, rửa mặt lần nữa mới đi ra nhưng chân lại trượt đến con đau chắc do cô nhảy xuống giường khi này, cô khập khiễng đi tới mở cửa thì thân hình to lớn của Lý Nam đứng bên ngoài, hẳn phải bám vào tường mới có thể đứng vững, đập vào trước mặt cô là bộ ngực trần săn chắc khỏe mạnh, trên ngực vết thương nơi ngực phải đang rỉ máu ra miếng băng gạc, hẳn là do hẳn vận động nên mới vậy.- Diu tôi ra giường - Hẳn nói như ra lệnh.Hẳn cũng biết tạo cho cô một công việc, đang nằm trên giường tự nhiên lại đi đến nhà vệ sinh đứng đó rồi bắt cô diu đi.- Còn ngày ngốc cái gì?- À!Cô còn chưa chuẩn bị hẳn đã đặt tay lên vai cô, thân hình cao lớn dựa sát vào cô bao nhiêu sức lực hẳn đều dồn sang đôi vai nhỏ bé khiến cô không chịu được loạng choạng may còn ngã về phía tường, chân cô thì đau, người hẳn thì nặng di chuyển rất khó khăn hẳn dường như là cố ý dồn toàn lực xuống vai khiến cô rất vất vả mới diu tới bên giường, diu tới nơi cô cũng mệt là người, chưa xong hẳn còn bắt cô lấy nước cho uống mặc dù là nước ở ngay bên cạnh có thể đưa tay lên lấy, dù không muốn nhưng cô vẫn phải thực hiện theo yêu cầu của hẳn.Một vệ sĩ từ bên ngoài đi vào nói nhỏ vào tai hẳn, hẳn nhủ mảy sau đó ra hiệu cho vệ sĩ lui ra ngoài.Lúc này vệ sĩ nói gì cô đều biết mặc dù khoảng cách giữa cô và hẳn khá xa sẽ không thể nghe tiếng, thông qua ngôn ngữ giao môi nên cô biết được gã nói gì.Thân hình cô run nhẹ những ngón tay đan xen vận vào nhau, có thể thấy là cô đang lo lắng cho Vương Đình.- Cô biết - Hẳn hỏi một câu không đầu không đuôi.- Hà? - Cô vội ngừng đầu nhìn hẳn thu lại tâm trạng đang suy nghĩ.- Cô biết? - Hẳn hỏi lại lần nữa.- Biết...biết gì?- Cô giả ngu, hay cô không biết lúc này người của tôi nói gì? Tôi nghĩ cô thừa biết quá đi chứ.Dù khuôn mặt cô không biểu lộ tình cảm nhưng nhìn thái độ của cô hẳn hiểu cô đang nghĩ cho Vương Đình, “Vương Đình, Vương Đình” bây giờ hẳn cảm thấy ghét cái tên này đến vậy.Nét mặt hẳn nhìn cô rất khó coi: - Cô lo cho hẳn?Cô thành thật gật đầu.- Còn tôi? Vậy vết thương cô gây ra cho tôi thì sao?Hẳn chỉ lên vết thương trên ngực mình rồi hỏi tiếp:- Tỉnh sao? Một chút nữa tôi sẽ mất mạng vì cô đấy.- Tôi...tôi sẽ chăm sóc anh cho tới khi khỏe lại...- Rồi sao nữa, rồi cô đi với Vương Đình, tôi nói cho cô hay nếu cô ở cạnh hẳn tính mạng của hẳn do cô quyết định quyền sống, hay quyền chết cho hẳn.- Vì sao? - Cô buộc miệng hỏi.- Cô tự hiểu đi.- Thực ra thì anh đã làm gì Vương Đình?- Tôi không thích có nhắc cái tên đó trước mặt tôi.- Tôi muốn biết...Cô nuốt lại toàn bộ lời nói vào trong cổ họng khi hẳn nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, cô nuốt nước miếng thật khó khăn, hẳn nhắm mắt lại để nghỉ ngơi, cô lặng lẽ lui ra ngoài.- Đi đâu - Mắt hẳn vẫn nhắm còn miệng thì hỏi - Quay lại ngoan ngoãn ngồi trên giường cho tôi.- Tôi muốn mua ít đồ...- Mua gì nói ra người của tôi sẽ đi mua giúp cô.- Thì...thì...thì...Cô ấp úng chưa nghĩ ra được một lý do chính đáng, thực ra là cô muốn đi xem Vương Đình một chút.- Ngồi lên giường - Hẳn nói như ra lệnh sau đó mở mắt ra nhìn cô, hẳn xoay khẩu súng trên tay nhẹ nhàng mà điều luyện, hẳn nghiêng đầu nhìn cô rồi nói tiếp - Muốn tôi mời cô ngồi bằng súng hay là cô tự động ngồi xuống?Cô chậm rãi di chuyển bước chân về phía hẳn, bước chân dừng lại khi cách hẳn nửa bước chân, hẳn hất hàm xoay khẩu súng và âm thanh “cách” vang lên, cô vội ngồi xuống giường, khỏe môi hẳn khẽ nhắc:- Nằm xuống nhắm mắt lại sau đó ngủ đi.Cô ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống nhưng không thể nhắm mắt lại khi có một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm cảm giác thật khó chịu, cô cố gắng xua tan hình ảnh đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào, cô hít một hơi dài để ổn định tâm lý rồi nhắm mắt lại quay lưng về phía hẳn.Khỏe môi hẳn hơi cong lên thành một độ cong hoàn hảo có thể nói hẳn rất hài lòng, khẩu súng trên tay xoay nhẹ rồi nằm yên ở vị trí dưới gối.aThời gian cứ như vậy trôi qua không biết bao nhiêu lâu Vương Đình mới buông ra một lần nữa lại lau qua nước mắt cho cô.

- Tôi ổn rồi, cô có thể về kéo lại xảy ra chuyện, cảm ơn cô đã quan tâm tới tôi.

Cô khẽ gật đầu cúi xuống bấm móng tay cơ thể vẫn không ngừng run khi nhắc tới hẳn, Vương Đình nắm bàn tay cô, bàn tay to thô ráp do cầm súng luyện kiếm đã để lại vết chai tuy rất lạnh lẽo nhưng cô có cảm giác bàn tay ấy đang tiếp thêm sức mạnh giúp cô bước đi trên đoạn đường đầy chông gai, cô thầm cảm ơn Vương Đình đã đối xử tốt với cô, Vương Đình khỏe môi lạnh hơi mỉm cười nhạt, nụ cười tuy lạnh lẽo nhưng chứa đựng sự ấm áp nhẹ nhàng, ông trời vẫn còn thương hại nên đã ban cho cô một người bạn như Vương Đình.

- Cảm ơn anh - Cô ngừng đầu nhìn Vương Đình khẽ nói.

Vương Đình lúc này mới cảm nhận được mùi thuốc quen thuộc, thuốc trị thương mà Bảo An hay dùng, ánh mắt Vương Đình nhìn qua người cô một lượt sau đó dừng lại nơi cổ tay dù đã che đi nhưng vẫn để lộ.

- Tay cô...

- Không sao - Cô vội che đi sau đó đứng dậy.

- Để tôi xem - Vương Đình nắm lấy tay cô, cô vội né sang bên.

- Không sao, Bảo An cho tôi ít được trị thương rồi.

- Vậy à - Vương Đình nhủ mảy.

Theo như sự phán đoán của Vương Đình thì Bảo An không dễ gì đem được cho người khác trừ khi có lệnh, cô đã không muốn cho biết Vương Đình cũng không tiện hỏi, trong lòng bắt đầu có một sự hoài nghi.

- Anh ăn gì để tôi đi mua cho - Cô lên tiếng cắt ngang luồng suy nghĩ của Vương Đình.

Không để Vương Đình trả lời cô xoay người nhưng quá đột ngột vết thương đau nhói khiến cô loạng choạng vội bám vào tường.

- Cô có sao không - Vương Đình lo lắng hỏi.

- Không...không sao.

Cô hít lấy một hơi sau đó đứng thẳng người cố bước đi, mặc dù đã cố gắng nhưng chân rất đau khiến cô phải đi khập khiễng, chân vừa đặt ra cửa cô vội lùi vào khi ngoài hành lang tiếng chân bác sĩ chạy dồn dập, một chiếc xe đẩy bệnh nhân đi tới phòng cấp cứu, còn phía sau một đoàn người mặc bộ đồ vết màu đen chạy theo sau trên gương mặt lạnh lùng của họ hiện lên sự lo lắng, chiếc xe đẩy ngang qua trên khuôn mặt của Lý Nam cô thấy rõ sự tái nhợt cùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Cô giật lùi dần về phía sau và ngã xuống sàn toàn thân cô không ngừng run hai hàm răng vì thế mà va vào nhau nghe thấy rõ, Vương Đình xuống giường đi tới bên chậm nhẹ lên vai khiến cô giật mình.

- Tôi...tôi...không cố ý...tôi không giết...

Cô nắm chặt trong miệng nhưng Vương Đình nghe rất rõ, người lúc này Vương Đình nhận ra và đã hiểu nguyên do vì sao cô bị thương và hoảng sợ, Vương Đình ngồi xổm xuống đối diện nhẹ nhàng ôm lấy cô vỗ nhẹ vào vai.

- Ổn rồi, tôi hiểu cảm giác của cô.

- Tôi, không giết hắn...

- Tôi biết cô không cố ý, đó là phòng vệ thích đáng, nếu là tôi, tôi cũng làm như cô.

Một dáng người cao lớn xuất hiện trước mắt, ánh mắt gã từ trên cao nhìn xuống hai người đang ôm nhau, không nói một lời gã mạnh bạo đẩy Vương Đình ra sau đó nắm lấy khuỷu tay cô lôi đi, Vương Đình muốn kéo cô lại nhưng người vệ sĩ khác nhanh chóng giữ lại và giáng xuống sau gáy Vương Đình một đòn không mạnh cũng không nhẹ đủ làm cho Vương Đình choáng váng mặt mũi.

- Anh Vương thực xin lỗi tôi buộc phải làm như vậy - Gã vệ sĩ một phút thấy áy náy nhưng vì lệnh nên không thể không làm, gã phất tay ba vệ sĩ từ bên ngoài đi vào giữ lấy Vương Đình.

Trong khi đó tại phòng phẫu thuật, cô bị vệ sĩ lôi tới bên cạnh hắn, vệ sĩ cung kính lên tiếng.

- Ông chủ, người ngài cần đã tới.

Hắn phất tay một cách yếu ớt, trên gương mặt lạnh lùng da mặt hắn tái nhợt, đôi mắt như muốn nhắm lại nhưng hắn vẫn cố mở ra, còn về các bác sĩ trên khuôn mặt họ hiện lên sự lo lắng khi hắn vẫn chưa chịu lên bàn để phẫu thuật gấp viên đạn ra khỏi lồng ngực.

- Cô...khụ...khụ...

Hắn ho khan một hồi khiến các bác sĩ lo lắng khăn trương chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để phòng việc bất chắc xảy ra, hắn có một yêu cầu bắt cô đứng cạnh để nhìn các bác sĩ lấy viên đạn mà cô đã bắn vào ngực, mỗi lần máy muốn nói điều gì đó nhưng không thành lời, ánh mắt hắn nhìn cô dần nhạt nhòa, hắn cố gắng không cho phép đôi mắt mình nhắm lại, hắn muốn mở đôi mắt nhìn cô, tự nhiên trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác, một cảm giác lo sợ, đúng vậy là hắn đang sợ, hắn sợ cô biến mất, hắn sợ sẽ không nhìn thấy cô và hắn sợ nhiều điều, hắn không hiểu bản thân trở nên sợ hãi từ bao giờ...hắn cố mở mắt nhìn đôi mắt cô đang hiện lên sự sợ hãi và hắn trở nên đau lòng “đau lòng” hắn bỗng giật mình khi trong lòng hình thành cảm giác, hắn vốn là kẻ máu lạnh vì vậy sẽ không có chuyện đau lòng hay là sự thương hại cho đồng loại, đôi mắt hắn nhìn cô dần mờ nhạt, rồi bàn tay từ từ buông thõng khiến các bác sĩ được một phen rối loạn, còn trên gương mặt lạnh lùng của mấy gã vệ sĩ không thể giữ được nét mặt như thường ngày nét mặt của họ hiện lên sự lo lắng.

Chân tay cô như muốn rụng rời, toàn thân run lẩy bẩy đứng không muốn vững, cô được vệ sĩ tổng tới bàn mổ để nhìn nhưng cô đã ngất đi.

Một vật lạnh lẽo chạm lên cổ, cô từ từ xoay người lại nhìn, trước mắt cô là một thân ảnh cao lớn, ánh mắt hắn phủ một tầng sương lạnh lẽo hắn chĩa súng nhắm vào giữa trán gong nói như oan hồn cất lên về đôi mạng khiến cô sợ hãi hét lên.

- Không...tôi không giết anh...

Cô vùng dậy, trong đôi mắt hiện rõ sự hoảng loạn.

- Cháy nhà à - Một giọng nói cất lên đầy khó chịu.

Cô đảo mắt nhìn sang bên cạnh, hắn nằm trên giường bệnh trên người đã được băng bó vết thương cẩn thận.

- Cô ngất hai ngày - Hắn lên tiếng.

Cô vẫn rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh nên chưa ý thức được lời của hắn nói, cô vội quỳ trên giường đầu đập liên tục xuống tấm đệm miệng lầm bầm xin tha mạng.

- Tôi chưa chết đâu mà cô phải cúi lạy như vậy - Hắn khó chịu lên tiếng.

Cô khựng lại khi nghe lời nói của hắn như bom tấn nổ bên tai, miệng cô lầm bầm hai chữ “chưa chết” “chưa chết” cô giật mình vội ngừng đầu nhìn hắn, đôi mắt to tròn mở ra nhìn hắn trừng trừng như để chứng thực, đôi mắt thâm sâu lạnh lẽo đó không thể lạc đi đâu được, chỉ có điều trong con mắt hắn

hiện lên sự mệt mỏi khi vừa trải qua cuộc phẫu thuật, cô vội lùi về phía sau.

Đúng như hần dự đoán cô sẽ nhảy xuống giường, khi chân cô còn chưa kịp tiếp mặt sàn một khẩu súng được đưa ra nhả vào chân.

- Nếu cô chỉ cần đặt chân xuống dưới sàn tôi sẽ bắn nát chân cô - Hần lạnh lùng lên tiếng.

Chân cô chỉ cách mặt sàn có 0,5cm, thân hình cô cứng ngắc nhìn khẩu súng đang nhắm thẳng vào bàn chân, bàn chân cô hơi run nhẹ, hần hất hàm ý là “co chân lên” do dự hồi lâu cô mới từ từ co chân lên nhưng người lùi vào trong mép tường, cô nhớ lại mọi chuyện trong phòng mổ, cô ngất đi không phải do sợ hãi mà cô ngất đi do đuối sức, như thế nào khi tình dục ở cùng một chỗ với hần hai giường lại đối diện nhau.

- Nghe này, bây giờ cô phải có nghĩa vụ chăm sóc tôi bởi tôi là nạn nhân của cô làm không tốt tôi có thể cho cô ăn com tù.

Chăm sóc, lời hần nói ra khiến cô hoảng hồn, hần đâu thiếu người chăm sóc tại sao còn bắt cô chăm sóc cho hần chứ?

- Nghe rõ chưa hả - Hần gắt lên.

Cô vội gật đầu, nỏ súng đó đâu phải là ý của cô, chẳng qua do tay cô run sợ cố bám cho thật chắc để cho súng khỏi rơi, vì vậy mới dẫn đến sự việc như vậy, hần có thể cướp súng của cô một cách dễ dàng nhưng tại sao hần không làm hần lại chịu đựng để cho cô bắn.

Khỏe mới hần hơi hài lòng nhìn cô, đôi mắt mệt mỏi hơi nhắm lại để nghỉ ngơi, hai ngày nay hần không ngủ được vì sao không ngủ được hần không rõ, không phải là do vết thương đau nhức mà là trong lòng hần đang thôn thức nhiều cảm giác lạ đan xen, hần tự cười bản thân khi lần đầu nhìn phụ nữ ngủ, phải chăng thân kinh có vấn đề, cô là người phụ nữ đầu tiên mà hần đề ý và quan sát khi ngủ.

- Tôi sẽ bảo Lý Vương coi bỏ mặt nạ cho cô - Hần di nhẹ tay lên tâm mi rồi nói.

- Hà...không cần - Cô vội xua tay, khẽ nhắc đến hần y rằng cô lại sợ.

- Lý do - Hần vẫn nhắm mắt hỏi.

- Tôi, thích như vậy...

- Cô muốn khuôn mặt mình biến dạng sao, nửa tuần sau kí trùng sẽ bắt đầu hình thành di chuyển qua lỗ chân lông và bắt đầu tìm nơi để sản sinh, loại bỏ sớm sẽ không sao.

Cô khẽ rung mình khi tưởng tượng ra mấy con kí sinh trùng luôn bám vào xác thịt thói rửa để sinh sống, nghĩ vậy cô hòng không chịu được cô vội bịt miệng nồn khan, cô nhảy xuống giường chạy vào nhà vệ sinh nồn một hồi, nồn xong người mệt mỏi rã rời, cô xé lấy khăn giấy lau qua miệng rồi dùng tay hắng dưới vòi nước để rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn mình trong gương cô đã dần quen với gương mặt này và coi đó là khuôn mặt thật của mình, nếu lột mặt nạ ra gương mặt thật của Thanh Nhã sẽ rất xa lạ và cô sẽ phải trải qua một lần khó khăn nữa để tiếp nhận.

Có tiếng gõ cửa phòng, cô giật mình thu hồi cảm xúc, rửa mặt lần nữa mới đi ra nhưng chân lại trượt đến con đau chắc do cô nhảy xuống giường khi nầy, cô khép khiêng đi tới mở cửa thì thân hình to lớn của Lý Nam đứng bên ngoài, hần phải bám vào tường mới có thể đứng vững, đập vào trước mặt cô là bộ ngực trần săn chắc khỏe mạnh, trên ngực vết thương nơi ngực phải đang rỉ máu ra miêng băng gạc, hần là do hần vận động nên mới vậy.

- Diu tôi ra giường - Hần nói như ra lệnh.

Hần cũng biết tạo cho cô một công việc, đang nằm trên giường tự nhiên lại đi đến nhà vệ sinh đứng đó rồi bắt cô diu đi.

- Còn ngây ngốc cái gì?

- À!

Cô còn chưa chuẩn bị hần đã đặt tay lên vai cô, thân hình cao lớn dựa sát vào cô bao nhiêu sức lực hần đều dồn sang đôi vai nhỏ bé khiến cô không chịu được loạng choạng may còn ngã về phía tường, chân cô thì đau, người hần thì nặng di chuyển rất khó khăn hần dường như là cố ý dồn toàn lực xuống vai khiến cô rất vất vả mới diu tới bên giường, diu tới nơi cô cũng mệt là người, chưa xong hần còn bắt cô lấy nước cho uống mặc dù là nước ở ngay bên cạnh có thể đưa tay lên lấy, dù không muốn nhưng cô vẫn phải thực hiện theo yêu cầu của hần.

Một vệ sĩ từ bên ngoài đi vào nói nhỏ vào tai hần, hần nhủ mày sau đó ra hiệu cho vệ sĩ lui ra ngoài.

Lúc nầy vệ sĩ nói gì cô đều biết mặc dù khoảng cách giữa cô và hần khá xa sẽ không thể nghe tiếng, thông qua ngôn ngữ giao môi nên cô biết được gã nói gì.

Thân hình cô run nhẹ những ngón tay đan xen vụn vụn vào nhau, có thể thấy là cô đang lo lắng cho Vương Đình.

- Cô biết - Hần hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Hà? - Cô vội ngẩng đầu nhìn hần thu lại tâm trạng đang suy nghĩ.

- Cô biết? - Hần hỏi lại lần nữa.

- Biết...biết gì?

- Cô giả ngu, hay cô không biết lúc này người của tôi nói gì? Tôi nghĩ cô thừa biết quá đi chứ.

Dù khuôn mặt cô không biểu lộ tình cảm nhưng nhìn thái độ của cô hẳn hiểu cô đang nghĩ cho Vương Đình, “Vương Đình, Vương Đình” bây giờ hẳn cảm thấy ghét cái tên này đến vậy.

Nét mặt hẳn nhìn cô rất khó coi: - Cô lo cho hẳn?

Cô thành thật gật đầu.

- Còn tôi? Vậy vết thương cô gây ra cho tôi thì sao?

Hắn chỉ lên vết thương trên ngực mình rồi hỏi tiếp:

- Tính sao? Một chút nữa tôi sẽ mất mạng vì cô đấy.

- Tôi...tôi sẽ chăm sóc anh cho tới khi khỏe lại...

- Rồi sao nữa, rồi cô đi với Vương Đình, tôi nói cho cô hay nếu cô ở cạnh hẳn tính mạng của hẳn do cô quyết định quyền sống, hay quyền chết cho hẳn.

- Vì sao? - Cô buộc miệng hỏi.

- Cô tự hiểu đi.

- Thực ra thì anh đã làm gì Vương Đình?

- Tôi không thích cô nhắc cái tên đó trước mặt tôi.

- Tôi muốn biết...

Cô nuốt lại toàn bộ lời nói vào trong cổ họng khi hẳn nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, cô nuốt nước miếng thật khó khăn, hẳn nhắm mắt lại để nghỉ ngơi, cô lặng lẽ lui ra ngoài.

- Đi đâu - Mắt hẳn vẫn nhắm còn miệng thì hỏi - Quay lại ngoan ngoãn ngồi trên giường cho tôi.

- Tôi muốn mua ít đồ...

- Mua gì nói ra người của tôi sẽ đi mua giúp cô.

- Thì...thì...thì...

Cô ấp úng chưa nghĩ ra được một lý do chính đáng, thực ra là cô muốn đi xem Vương Đình một chút.

- Ngồi lên giường - Hẳn nói như ra lệnh sau đó mở mắt ra nhìn cô, hẳn xoay khẩu súng trên tay nhẹ nhàng mà điều luyện, hẳn nghiêng đầu nhìn cô rồi nói tiếp - Muốn tôi mời cô ngồi bằng súng hay là cô tự động ngồi xuống?

Cô chậm rãi di chuyển bước chân về phía hẳn, bước chân dừng lại khi cách hẳn nửa bước chân, hẳn hất hàm xoay khẩu súng và âm thanh “cách” vang lên, cô vội ngồi xuống giường, khoe môi hẳn khẽ nhắc:

- Nằm xuống nhắm mắt lại sau đó ngủ đi.

Cô ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống nhưng không thể nhắm mắt lại khi có một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cảm giác thật khó chịu, cô cố gắng xua tan hình ảnh đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm vào, cô hít một hơi dài để ổn định tâm lý rồi nhắm mắt lại quay lưng về phía hẳn.

Khoe môi hẳn hơi cong lên thành một độ cong hoàn hảo có thể nói hẳn rất hài lòng, khẩu súng trên tay xoay nhẹ rồi nằm yên ở vị trí dưới gối.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Buổi Dạ Tiệc

Khách sạn Cá Mập.

Đây là một khách sạn nổi tiếng ở khu nghỉ mát nổi tiếng của thành phố S chủ sở hữu khu vực vui chơi giải trí xa xỉ không ai khác chính là Khải Huy một nhân vật bí ẩn, hắn luôn xuất hiện trước mặt mọi người bằng chiếc mặt nạ quý màu bạc, trong đó khách sạn Cá Mập rất nổi tiếng, khách sạn có cái tên như vậy chính là khách sạn được thiết kế theo kiểu cá mập nằm dưới lòng đại dương ở độ sâu hơn mười mét.

Nằm trên bờ biển cách đất liền gần một km ở trên mặt biển nhô lên một đầu cá mập khổng lồ khoe những bộ răng nanh trắng như tuyết, miệng há rộng như muốn nuốt chửng cả bầu trời rộng lớn, một cây cầu dài được nối từ đất liền ra với hạm cá mập ngoài ra còn có ca nô, thuyền, tàu...

Tại hạm cá mập có cầu thang máy để đi lên đi xuống, khi du khách đặt chân xuống khách sạn dưới lòng đại dương thì không thể khám phục, cảm thán...phong cảnh dưới đại dương. Hệ thống bên trong khách sạn rất hiện đại đạt tiêu chuẩn của một khách sạn năm sao, có phòng ăn, phòng nhảy, quầy bar...

Những tấm kính ở đây rất chắc chắn có thể chịu đựng được áp suất cao, bên ngoài an ninh nhân viên kỹ thuật bơi lội tung tăng cùng đàn cá để kiểm tra độ an toàn cho khách sạn. Không những vậy du khách vừa ăn uống vui chơi ngồi ngắm nhìn đàn cá bơi lội xung quanh, mọi cảnh vật đẹp để chỉ có ở khách sạn Cá Mập.

Hôm nay ở khách sạn có tổ chức một bữa tiệc khách tới dự chủ yếu là những tay có tiếng trong giới kinh doanh, họ không đi một mình bên cạnh họ sẽ có các cô gái đẹp và nổi tiếng, đối với họ gái đẹp cũng là một thứ vũ khí để tấn công các đối tác làm ăn khác, khi một đối tác làm ăn nào đó ưng ý cô bé nhỏ của mình họ sẽ sẵn sàng nhường cho và cho đó là một sự trao đổi trong công việc, các cô gái cũng vậy tìm đủ mọi cách để tiếp cận mục tiêu của mình những bữa tiệc như thế này thì không thể thiếu. Đó là lý do tại sao các cô gái trẻ đẹp đi cặp bồ với những người đàn ông đáng tuổi cha tuổi chú của mình, tất cả cũng chỉ vì lợi danh coi đó là một cuộc trao đổi hay gọi là giao dịch thể xác.

Không gian tiếp đãi khách là một khoảng không rộng lớn chứa đựng hơn trăm vị khách mời đặc biệt.

Không khí vui nhộn bỗng ngưng tụ, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía thang máy đặc biệt có khung cửa màu vàng son, cánh cửa thang máy từ từ mở ra, mũi dây màu trắng lộ ra một góc, một thân hình cao lớn xuất hiện trong trang phục hơi quái dị một chút, đó là trang phục cổ trang có pha một vài nét hiện đại, trang phục màu trắng ở cổ áo một vài họa tiết hoa văn đơn giản nhưng được thêu rất tỉ mỉ, ống tay áo được may theo kiểu âu phục, điểm mà bao ánh mắt tập trung trên người hắn ngoài chiếc mặt nạ ra còn có đai lưng, đai lưng được đính đá kim cương màu trắng, ở giữa là một khối ngọc phi thủy màu đen bóng nổi bật trên nền đá kim cương, xung quanh hắn luôn tỏa ra khí chất của bậc vương giả cao ngạo.

Cảm giác xung quanh thật bức người, căn phòng im lặng, căng thẳng nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mỗi người, hắn đi tới đâu bao nhiêu ánh mắt đều dõi theo và mọi người tự động tán ra hai bên nhường lối cho hắn, nhìn cảnh tượng đó rất giống một bậc đế vương lên buổi thiết triều.

Hắn hất vạt áo dài xoay người ngồi dứt khoát xuống ghế sofa được phủ một lớp lông cừu dày màu trắng, người phục vụ nhanh nhẹn đem đến trước mặt hắn một ly rượu được đặt trên một chiếc khay kim cương màu xanh nước biển, ánh điện chiếu xuống chiếc khay kim cương phát ra tia sáng thật dụ hoặc, bao nhiêu con mắt nhìn vào vẻ thêm khát, các cô gái mắt sáng và bắt đầu toan tính ở trong đầu làm cách nào để cho hắn chú ý tới mình. Hắn có cần phải phô trương sự giàu có của mình như vậy không?

Nhấp ngụm rượu vang nhẹ nhàng mà tao nhã, hắn đặt xuống bàn tựa người ra ghế, đảo mắt nhìn một vòng rồi hắn dừng lại ở một cô gái đang điều chỉnh bộ váy của mình đã gần nay còn gần hơn và cố ý để lộ chiếc quần lót bên trong, cô gái bắt đầu làm dáng rồi chu đôi môi đỏ thối nụ hôn gió về phía hắn nháy mắt một cái, hắn cười nửa môi sau đó quay đi.

- Vui đi chứ, đâu cần phải nhìn tôi kỹ như vậy - Hắn lên tiếng.

Không khí lắng đọng lúc này bỗng trở nên sôi nổi, bắt đầu những tiếng ca chúc tụng nhau những lời nịnh nọt vang lên dành cho hắn.

Hai người đẹp nóng bỏng tiến tới bên tự ý ngồi xuống bên cạnh khi chưa có sự đồng ý của hắn.

Từ ngoài cửa một thân hình màu đỏ xuất hiện trong bộ váy dạ hội ôm sát lấy thân hình gợi cảm, dưới con mắt của mấy gã đàn ông họ đều dừng trước bộ ngực căng tròn, trắng nõn đầy sự kiều hãnh, miệng lưỡi khô khan khó khăn lắm mới nuốt trôi nước miếng trong cổ họng, điều mấy gã đàn ông mong muốn nhất chính là được chạm tay lên bộ ngực đầy khiêu gợi ấy.

Khải Huy liếc nhìn cô gái đôi môi mọng khẽ nhấc lên, cô gái trên khuôn mặt ẩn nhẫn sự tức giận vì vậy mà bộ ngực căng tròn phập phồng theo sự hô hấp nhìn rất hấp dẫn.

Cô gái hít lấy một hơi dài để điều chỉnh cho hơi thở bình ổn sau đó nở nụ cười đầy sự mê hoặc và quyến rũ.

- Chào anh Huy lâu không gặp anh khỏe không?

Hắn khoác vai cô gái ngồi bên cạnh, cô ta nở nụ cười tươi sau đó tựa đầu vào ngực hắn, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt trên ngực hắn - Hạ Vi (cô gái mặc váy dạ hội màu đỏ) ném cho cô ta tia nhìn sắc bén, cô ta vênh mặt tỏ ra thái độ cao ngạo đầy khiêu khích còn Hạ Vi vẫn nên sự giận dữ rồi mỉm cười.

- Cô Thùy, tôi được biết cô luôn thích mẫu người đàn ông lớn tuổi cô thay đổi khẩu phần từ khi nào vậy?

- Hạ Vi, cô quan tâm tới tôi từ khi nào vậy, còn cô thì sao Lý Nam Vương đâu lại để cô tự đi một mình...a...kia Lý Nam Vương có lẽ đang đi tìm cô.

Hạ Vi mỉm cười đi tới bên ôm lấy cánh tay Lý Vương.

- Anh làm gì mà tôi trẻ vậy khiến người ta xem thường em - Giọng Hạ Vi nũng nịu hờn trách còn ánh mắt liếc nhìn Khải Huy.

- Ai khinh thường em - Giọng Lý Vương đầy sùng bái.

Hạ Vi tựa đầu vào vai hắn, hắn môi khẽ nhắc nhìn Khải Huy.

- Chào! Chẳng biết dạo này anh bốc hơi đi đâu mà không thấy xuất hiện tại hộp đêm.

Khải Huy đưa tay sang ghế đối diện ý nói là “mời ngồi xuống”, phục vụ lập tức đem rượu tới bên rót vào ly, còn Khải Huy tay vẫn ôm cô gái trong lòng tay kia cầm lấy ly rượu dơ ra trước mặt.

- Mời cậu.

- Mời anh - Hắn cũng dơ ra đáp trả lại.

Khách khứa thấy hắn bắt đầu mon men đến đề chào hỏi, hai mỹ nam ngồi đối diện nhau, ở hai cơ thể đều toát ra sự lãnh ý bức người.

Hắn chuẩn bị uống ly rượu trên tay thì bỗng ngưng lại, nói chung mọi hoạt động đều ngưng tụ khi cửa thang máy mở ra, một thân hình mảnh mai mặc bộ váy dạ hội màu trắng được thiết kế rất cầu kỳ và tỉ mỉ, bộ váy khiến cho chủ nhân rất nổi bật trong buổi tối đặc biệt đêm nay, thân váy gọn nhẹ ôm sát vòng eo nhỏ, trên eo có nơ con bướm nhỏ được đính đá, trên cổ áo họa tiết hoa văn rất đặc biệt và tỉ mỉ, trên gương mặt thanh tú được trang điểm nhẹ, mái tóc dài búi cao, gọn cổ định bằng một sợi dây màu hồng phấn, đi bên cạnh là một thân ảnh cao lớn, trên gương mặt hắn ta tỏa ra sát khí bắn về bốn phía nhất là về phía cánh mày râu.

Bàn tay to lớn ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô cho ép sát cơ thể to lớn của hắn, khách trong buổi tiệc phải thốt lên rằng “Thanh Nhã”.

Đúng vậy cô gái đó không ai khác chính là Thanh Nhã, cô đã được coi bỏ mặt nạ là nhờ Lý Nam, hôm nay cô xuất hiện trong bộ mặt thật của mình, mọi người đều thốt lên bởi vì hơn một năm nay Thanh Nhã không xuất hiện bên ngoài và cũng từ đó tai tiếng đến với cô nhiều vô kể.

Lý Nam rất khó chịu khi rất nhiều ánh mắt đều tập trung trên người cô, những tiếng xì xèo bắt đầu nổi lên điều họ thắc mắc là hơn một năm cô bốc hơi đi đâu nhưng khi xuất hiện lại bên người đàn ông khác chứ không phải là chồng của cô, rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía Lý Nam Vương chỉ thấy hắn đang bận bịu với cô tình nhân bé bỏng ngồi bên cạnh, rất nhiều câu hỏi được đặt ra.

Nếu ai chú ý sẽ thấy thân hình của Khải Huy kích động nhẹ, dù chỉ là thoáng qua nhưng mọi người còn đang chìm đắm trong sắc đẹp của cô duy chỉ hai người nhìn thấy đó là Lý Nam Vương và Lý Nam.

Bàn tay Khải Huy dẫu dưới tay áo nắm chặt vào nhau còn đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô không một chút che giấu, trong đầu xuất hiện ra hai khuôn mặt nhưng khi liên kết lại thì Khải Huy nhận ra chính là cô gái đã phục vụ ở trong hộp đêm ngày nào.

- Người anh em - Lý Nam lên tiếng đánh gãy luồng suy nghĩ của Khải Huy, Lý Nam ôm eo cô đi tới bên - Đây là vợ tôi.

Lý Nam thoải mái giới thiệu sau đó không quên dành cho cô một nụ hôn lên trán khiến khách khứa ồ lên, ánh mắt Lý Nam liếc nhìn Khải Huy thấy thân hình Khải Huy run nhẹ bàn tay dẫu dưới ống tay áo nắm rất chặt, trong đôi mắt Khải Huy thoáng qua tia đau thương nhưng vội biến mất, “chết tiệt” Lý Nam rửa thắm, sau đó bàn tay của hắn bám nhẹ xuống vòng eo nhỏ ép sát cô vào cơ thể của hắn cũng như tuyên bố cô là của hắn, bằng trực giác và sự phán đoán hắn biết Khải Huy có tình cảm với cô và khi cô xuất hiện vì kích động thân hình mới run nhẹ, bây giờ hắn mới biết cô không những đẹp cô như một làn khói thuốc phiện chỉ một lần hít phải sẽ không bao giờ dứt ra được, ánh mắt hắn chuyển qua nhìn Lý Nam Vương rồi nhìn lên người Hạ Vi. Khải Huy cầm hai ly rượu đi tới trước mặt Lý Nam.

- Mời anh Nam uống với tôi một ly - Miệng thì nói nhưng ánh mắt lại đề trên người cô.

Cả hai cùng cụm ly uống nhưng ánh mắt Khải Huy nhìn cô không hề che giấu, cô quay đi nhìn những đàn cá đang bơi lội bên ngoài, một ly rượu đưa trước mặt cô không cần nhìn cũng biết đó là Khải Huy.

- Vợ tôi không uống được rượu - Lý Nam cụm ly trên tay Khải Huy âm thanh phát ra nghe thật lạnh, Khải Huy nhấp môi rồi lên tiếng.

- Cô Thanh Nhã theo tôi được biết thì cô và Lý Nam Vương là vợ chồng một năm cô mất tích khi xuất hiện lại là vợ của Lý Nam điều này cô có thể cho tôi biết đó có phải là sự thực không, hắn quan khách ở đây cũng đang rất hiếu kỳ.

- Đúng vậy nha! - Khách khứa bắt đầu rì rầm sau một hồi im lặng.

Có thể nói trong hơn một năm qua Lý Nam Vương phong tỏa tin tức không hề bị lộ, Lý Nam nhìn cô đang ở trong vòng tay của mình rất hài lòng, không để mọi người đợi lâu bên trả lời.

- Điều này tôi phải cảm ơn anh Vương.

Lý Nam Vương lúc này mới ngẩng đầu lên phóng cặp mắt lạnh lẽo nhìn cô, cô đã hình thành một thói quen khi thấy hắn lại sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch tái đi, cơ thể khẽ run nhẹ, Lý Nam có thể cảm nhận được cô rất sợ Lý Nam Vương, bàn tay nhỏ nắm chặt vào nhau đầu cúi xuống không dám nhìn

thăng, sự kiêu ngạo lúc này bỗng dung biến mất, Lý Nam bóp mạnh vào vòng eo cô, khiến cô suýt kêu vì đau.

- Ngẩng mặt lên tôi không thích người đàn bà của tôi sợ hãi trước kẻ khác, người đàn bà của tôi phải kiêu ngạo khi đứng bên tôi - Hấn cúi xuống nói nhỏ vào tai chỉ mình cô và hấn biết hơi thở nóng bỏng phả vào tai khiến cô cảm thấy nhột, nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy hai người họ rất tình cảm.

- Anh Nam, xin chúc mừng anh có cô vợ thật xinh đẹp, hai người thật xứng một đôi - Một gã đàn ông béo mập đi tới bên lên tiếng nịnh nọt.

- Hahaha... Anh Vương anh có hối hận khi nhường cô vợ xinh đẹp cho anh ta không, theo tôi được biết thì anh rất yêu Linh phải không, họ đồn rằng cô Nhã đã giết chết em gái đẻ...

- Ông Hùng à - Hạ Vi tiến lên một bước kiêu ngạo lên tiếng, trên môi mông nhỏ nở ra nụ cười mê hoặc - Ông không biết rồi nếu ông từng đến hộp đêm sẽ nhận ra cô Thanh Nhã đây từng phục vụ khách trong hộp đêm.

Tất cả ò lên sau đó bắt đầu xì xèo bàn tán, mọi ánh mắt tò mò hiếu kì đều dồn về phía cô, ánh mắt Lý Nam hằn lên sự tức giận nhìn Hạ Vi, Hạ Vi mà hấn biết luôn là người phụ nữ dịu dàng bên cạnh Lý Vương nhưng hôm nay giọng điệu cho thấy cô ta thâm ghen tị với cô, trong giọng nói có sự ghen ghét đố kỵ, đố kỵ về điều gì thì hấn không hề bận tâm.

Điều mà Hạ Vi biết cô phục vụ trong hộp đêm đó cũng là chuyện bình thường bởi khi Lý Nam Vương cho người đeo mặt nạ cho cô Hạ Vi cũng ở đó.

- Cô Thanh Nhã lời cô Hạ Vi có đúng như vậy không, cô từng phục vụ kh...a...

Lão ta vội cứng miệng khi nhận được ba đôi mắt lạnh lẽo từ phía ba hướng khác nhau, đó là Lý Nam Vương, Khải Huy và Lý Nam, đặc biệt là ánh mắt giết người của Lý Nam.

- Hahaha...cô Thanh Nhã làm sao phải là dạng người đó, hấn là cô Hạ Vi chỉ nói đùa cho vui thôi phải không vậy - Lão ta vội xoay chuyển tình thế.

- Cô Hạ Vi, đùa như vậy có phải quá lắm không, phải chăng ngài Lý Vương đã quá nuông chiều dung túng cô, cô Thanh Nhã là người thanh cao thoát tục làm sao có thể đặt chân vào nơi dâm ô như vậy được, hơn nữa ngài Lý Nam là nhân vật như thế nào làm sao có thể để cho vợ mình làm điều đó.

- Đúng thế nha!

Tất cả đều quay sang trách mắng Hạ Vi, Hạ Vi tức giận lộ rõ trên khuôn mặt sự nhẫn nhịn hình tượng đẹp để xây dựng bấy lâu nay biến mất, lúc này nhìn chẳng khác nào một người đàn bà ghen tuông đố kỵ...

Cô rất mệt mỏi khi phải đối diện với những ánh mắt những lời dèm pha, đó là lý do tại sao cô không thích tới những buổi dạ tiệc, Lý Nam nhận thấy cô không được thoải mái bên đưa tới phòng nghỉ, cánh cửa phòng mở ra toàn bộ bên trong phòng đều màu trắng, hấn kéo rèm cửa lên, trước mắt cô hiện lên khung cảnh tuyệt đẹp bên ngoài đại dương từng đàn cá tung tăng bơi lội dưới dải san hô đủ màu sắc, ánh đèn điện từ bên trong khách sạn chiếu ra đã thu hút rất nhiều cá.

Ánh mắt cô trở nên hứng thú khi nhìn thấy đàn cá tung tăng bơi lội, từng nghe tới khách sạn Cá Mập rất nổi tiếng không phải ai cũng có thể đặt chân vào, cô không nghĩ có một ngày cô đặt chân vào khách sạn được mệnh danh là thiên đường.

Hấn ngồi xuống ghé ánh mắt vẫn dõi theo cô, nụ cười trên môi cô nở ra rất hiếm hoi hấn rất muốn nhìn khi cô cười và cảm giác thật ngọt ngào mà bấy lâu nay hấn không nhận ra, suýt chút nữa hấn sẽ đánh mất đi một điều quan trọng có lẽ bây giờ vẫn chưa muộn khi đã nhận ra, trong con mắt lạnh lẽo hiện lên tia hạnh phúc thỏa mãn, đôi mắt hấn vẫn dõi theo cô.

Bàn tay cô chạm lên tường kính như thể tay cô muốn chạm lên những con cá đang bơi lội, ánh mắt cô dừng tại một con rùa biển đang bơi về phía cô, cô hứng thú vậy vậy tay con rùa và quên bên cạnh cô còn có ai.

- Lại đây, bơi lại đây nào.

Cô giật mình khi có một bàn tay cứng rắn khỏe mạnh ôm lấy vòng eo nhỏ từ phía sau, cảnh vật ở đây đẹp khiến cô quên mất bên cạnh mình còn có một nhân vật nguy hiểm, cô muốn né nhưng không được khi cằm của hấn tì lên vai cô, hơi thở mùi bạc hà phả vào mặt rồi quẩn quanh nơi chóp mũi.

- Nếu cô thích tôi có thể bắt chúng cho cô - Giọng nói của hấn nghe thật nhẹ nhàng tình cảm khác biệt với bộ mặt bên ngoài của hấn, toàn thân cô nổi da gà vì không quen cách xưng hô thân thiện cô đã quen với sự lạnh lùng tàn bạo của hấn.

- Không thích - Cô lãnh đạm trả lời.

- Vì sao? - Hấn không tức giận khi cô đã từ chối thiện ý của hấn.

- Vì sao ư, vậy anh không thấy con rùa đó đang thả sức tung mình trong đại dương rộng lớn được làm điều mình muốn nay lại bị nhốt trong một cái bể kính xung quanh chỉ có bốn bức tường làm bạn anh nghĩ nó chịu được không?

Hấn không nói gì hấn biết là cô đang ám chỉ điều gì, vòng tay siết chặt cô lại, để cô tự do ư? Sẽ không hấn sẽ giam cô bên cạnh dù thế nào cũng không buông, hấn sẽ không từ bỏ mọi thủ đoạn để giữ cô bên cạnh, cho dù không giữ được trái tim của cô nhưng ít ra hấn cũng giữ được thể xác của cô bên cạnh.

- Tôi có thể để em làm điều mà em muốn nhưng tuyệt đối tôi không để em rời xa tôi, bởi vì em là của tôi.

Cô chỉ cười khẩy không nói gì đôi mắt lại nhìn về phía xa ngoài đại dương, đến bao giờ cô mới được tung mình tự do trên trời cao làm điều mình muốn, đến bao giờ cô mới thoát ra khỏi hắn và Lý Nam Vương, cô cảm thấy số phận mình thật bi hài.

- Chắc em đã đói, để tôi gọi phục vụ đem tới.

- Không cần, tôi không đói tôi muốn nghỉ ngơi một chút.

- Tôi em chưa ăn gì.

- Tôi muốn nghỉ ngơi - Mấy cô khẽ nhủ lại, quả thực cô rất mệt mỏi, mấy hôm gần đây vết thương trên người cô đỡ hơn rất nhiều nhưng vì hắn lúc bắt cô làm cái này cái kia...nên cô cảm thấy mỗi một muốn ngủ một giấc, nhận thấy nét mặt cô mệt mỏi, cũng tại hắn làm phiền cô rất nhiều tâm hắn bỗng cảm thấy một phần tội lỗi nên lặng lẽ đi ra ngoài, sự lặng lẽ ra đi khiến cô ngạc nhiên đến không thể tiêu hóa nổi đó có phải là hắn hay không, hắn khi nào thì thay đổi như vậy, nhìn bóng dáng cao lớn bước ra khỏi phòng rất tiêu điều và cô độc, hắn dường như đã cô độc mấy nghìn năm nay khiến cô có cảm giác thương hại, xót xa, cô vốn là con người giàu tình cảm hay thương người và thường hay mềm lòng trước những người có hoàn cảnh khó khăn...

Cô lắc đầu xua tan hình ảnh cô độc của hắn ra khỏi đầu đi đến bên chiếc giường rộng lớn được trải một lớp ga màu trắng như tuyết.

Cánh cửa phòng hé mở một thân ảnh cao lớn từ từ đi vào đôi mắt lạnh lẽo biến mất thay vào đó là ánh mắt nhu tình hiện lên một tia đau thương, thân ảnh cao lớn đi đến bên giường cô, nhìn thân thể nhỏ bé mềm mại cuộn tròn, đôi mắt nhắm lại hàng mi dài khẽ rung nhẹ như cánh ve.

Cô cảm nhận như có một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chăm vào cơ thể của cô, cô mở mắt ra ngồi bật dậy khi người ngồi đối diện cô là một người mà cô không muốn nhìn một chút nào.

Cô ngồi bật dậy, đôi mắt tròn tròn nhìn hắn, khuôn mặt này đã khiến cô bị ám ảnh cả đời, hắn chính là kẻ đã thô bạo cướp đi sự trong trắng của cô - Khải Huy cái tên này cô sẽ không bao giờ quên, Khải Huy nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp xen lẫn đau thương, giữa hắn và Thanh Nhã trước đây có chuyện gì cô không hề biết, cô thấy khó chịu khi hắn dùng ánh mắt đó nhìn cô.

- Em..

Thật lâu sau hắn mới cất tiếng, lúc này trong tâm hắn thật sự là xúc động mạnh bàn tay hắn đưa lên chạm vào vai cô nhưng cô vội né qua bên khiến hắn chạm hụt, hắn thu hồi bàn tay nhìn cô, hắn đứng dậy đi đến bên tường kính nhẹ nhàng kéo rèm, tấm rèm màu trắng cuộn dần sang một bên để lộ toàn bộ khung cảnh dưới lòng đại dương, từng đàn cá tung tăng bơi lội xung quanh những bóng đèn màu được đặt trong hộp kính dưới rặng san hô.

- Hơn một năm qua anh vẫn đi tìm kiếm em để giải thích, thực ra giữa anh và Linh không như em nghĩ - Hắn thật lâu sau mới lên tiếng.

Cô nhíu mày nhìn bóng lưng cao lớn của hắn đầy đáng vẻ cô độc. Tại sao mọi chuyện đều liên quan tới Linh, Linh là cô gái như thế nào khiến cô rất tò mò, Lý Nam Vương cũng rất yêu Linh ngay cả nhân vật bí ẩn cũng liên quan đến cô gái tên Linh.

- Tại sao em lại lấy Lý Vương, em hận anh sao?

- Hận - Cô nhíu mày nhìn hắn, cô rất tò mò về mối quan hệ giữa hắn và Thanh Nhã, khi lên tiếng cô lại cảm thấy hối hận.

- Bây giờ em có còn muốn biết dung nhan thực của anh không?

Hắn xoay nửa người nhìn cô như đầy sự mong đợi, có lần cô đã yêu cầu được xem mặt hắn nhưng hắn đã cự tuyệt và nói với cô chưa phải lúc nhưng lúc này hắn rất muốn cho cô xem mặt của hắn, khi cô đã nhìn thấy dung nhan thực của hắn không biết cô sẽ nghĩ ra sao.

Tuy cô không nói nhưng trong tâm cô rất tò mò khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đó là như thế nào, rất nhiều người muốn biết khuôn mặt thực của hắn nhưng không được nay hắn tự nguyện quả thực là một cơ hội rất hiếm.

Hắn đưa tay lên từ từ gỡ bỏ, đầu tiên là làn da trắng xuất hiện, mái tóc dài che đi một nửa khuôn mặt chiếc mặt nạ được gỡ bỏ hoàn toàn hắn chậm rãi xoay người về phía cô, mắt cô mở to thật to nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trước mắt mình, miệng lưỡi cô cứng lại toàn thân không cử động được như ai đó khóa chặt lại, sự sợ hãi đã khiến cô không thể dịch chuyển cô ngồi yên bất động.

- Ông...ông...ông..

Cô lắp bắp không thể nói thành một câu hoàn chỉnh, khuôn mặt này cô sẽ không bao giờ quên, khuôn mặt đã ám ảnh cuộc sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hồi ức

Đứng trước mặt cô chính là khuôn mặt của Lý Nam Vương.

“Không thể nào, hắn không thể là Lý Nam Vương” Đọc được suy nghĩ của cô hắn lên tiếng.

- Anh không phải Lý Nam Vương, anh là anh trai của hắn, Khải Huy của em, em không nhớ sao, cái tên Khải Huy là do em đặt cho anh em còn nhớ không vậy, em từng nói em không thích cái tên Henry.

Đôi mắt hắn trầm xuống, hắn sinh ra đã bị loại bỏ bởi dòng tộc họ Lý cho đến bây giờ vẫn còn tuân theo một hủ tục phong kiến và đó cũng được coi là một lời nguyền, nếu không tuân thủ theo thì dòng tộc sẽ dẫn đến sự diệt vong, từ đời nhà Lý còn cầm quyền Hoàng Lý Đế ban ra một sắc lệnh nếu gia đình nào có cặp song sinh sẽ loại bỏ đứa trẻ đầu tiên chào đời, theo như lời đạo sĩ nói đứa trẻ đầu tiên loại bỏ coi như đó là lễ vật tế trời đất với mong muốn đất nước ngày càng phồn vinh thịnh vượng dân chúng sống trong cảnh yên bình.

Hắn thật may khi bà đỡ không giết chết, bà đỡ đã thả đứa bé tội nghiệp trôi theo dòng nước, số phận đưa đẩy đưa đứa bé trôi dạt vào bờ nơi có một nhà thương buôn nghỉ chân. Hắn biết thân phận của mình tình cờ có đọc một tờ tạp chí và thấy hình ảnh của Lý Nam Vương hắn sinh ra tò mò vì cả hai đều có bộ mặt giống nhau như đúc, hắn đã ngầm cho người điều tra và phát hiện ra thân phận của mình, trong lòng hắn chỉ có mỗi một suy nghĩ đó là trả thù hắn sẽ bắt gia tộc họ Lý diệt vong phá hủy mọi thứ để trả thù, hắn tự tạo ỉnh một vụ tai nạn giả và xóa sổ cái tên Anthony lấy cái tên Henry, sắp xếp mọi việc xong xuôi hắn quay về thành phố S chuẩn bị cho công việc để trả thù, trước tiên hắn tìm đến Linh để làm quen, hắn nạt óc vẫn chưa nghĩ ra được cách làm quen để tiếp cận mục tiêu thì hắn gặp cô, khi ấy cô còn là một cô bé học cấp ba tung tăng chân trước chân sau trên đường phố đi về phía hắn, cô dừng lại khi nhìn thấy hắn, ánh mắt cô tò mò rồi cười khúc khích.

- Mặt nạ bán không chú?

Đó là lần đầu tiên hắn gặp cô như vậy, cô chọc hắn thêm mấy câu nữa sao đó lại bước đi, lần hai gặp lại cũng trên đoạn đường này nhưng trên tay cô cầm cây kem vừa đi vừa mút như một đứa trẻ thấy hắn cô lại chạy đến bên.

- Chú ơi, nóng nắng thế này mà chú còn đeo mặt nạ sao, chú sợ da cháy nắng à, hay khuôn mặt chú đầy sẹo vậy?

- Nhiều lời - Hắn khó chịu trả lời.

- Xì...đồ khó ưa, chắc muốn thiên hạ chú ý nên mới làm cách này, đúng là đồ lập dị thần kinh - Cô lè lưỡi sau đó mút que kem trên tay bỏ đi.

Lần thứ ba gặp lại là khi cô cùng Linh đang cãi nhau chuyện gì đó, chỉ thấy cô cúi xuống nói nhỏ với Linh rằng “chị xin lỗi em” Linh hậm hực bỏ đi còn cô chỉ nhìn theo bằng ánh mắt buồn.

- Em gái cô - Hắn nhìn cô xong hỏi.

- Phải - Cô lạnh nhạt trả lời rồi bỏ đi. Hắn níu tay cô lại, đó là cái nắm tay đầu tiên khiến hắn có cảm giác, khi biết cô là chị gái cùng cha khác mẹ với Linh hắn đã làm quen với cô, mục đích chủ yếu tiếp cận đối tượng, hắn muốn cướp đi thứ mà Lý Nam Vương quan tâm nhất, người mà Lý Nam Vương quan tâm nhất chính là Linh, hắn muốn cho Lý Nam Vương nếm mùi đau khổ khi người mình yêu thương phản bội và dần dần hắn sẽ tước đoạt mọi thứ chà đạp phá hủy dần dần.

Mọi chuyện tưởng chừng sẽ rất khó khăn nhưng không ngờ lại diễn ra rất thuận lợi khi Linh lần đầu gặp đã có ấn tượng với hắn, không những vậy còn chủ động làm quen.

Có thể nói rằng Linh bề ngoài là một cô gái ngoan hiền, dịu dàng dễ thương rất được lòng các chàng trai nhưng đằng sau sự dịu dàng lại là một con người khác có những tham vọng lớn, mưu mô xảo quyệt, thật khác với cô chị, cô chị bề ngoài rất cao ngạo đánh đả, chỉ vì có khí chất cao ngạo khiến người ta khó chịu cảm giác khi đứng cùng cô như bị cô khinh thường... nhưng thực ra cô lại là người rất vui vẻ hòa nhã đôi khi ương bướng và thích mạo hiểm, thích chinh phục đôi lúc lại có tính trẻ con và luôn cãi nọc, biết mình sai nhưng vẫn cãi lại.

Hắn đứng từ trên cửa sổ nhìn xuống dưới công nơi có một thân ảnh mặc bộ váy màu xanh xuất hiện đang hướng lên lầu hai nơi mà hắn đang ngồi, hắn nhìn theo thân hình bé nhỏ nhẹ nhàng di chuyển có thể nói Linh rất gợi cảm rất nóng bỏng quyến rũ, Linh mỉm cười đi đến bên hắn ngồi xuống ôm lấy cổ ép sát bộ ngực căng tròn đầy sức sống lên cánh tay của hắn.

- Anh nhớ em không, học xong em tới chỗ anh luôn - Linh nũng nịu ôm lấy cổ hắn cọ cọ má lên lớp mặt nạ lạnh lẽo.

Đúng lúc ấy chuông điện thoại Linh reo khi Linh lời điện thoại ra hắn nhìn thấy trên màn hình hiện tên của Lý Nam Vương, Linh nhìn hắn, hắn quay đi lạnh lùng lên tiếng.

- Anh nói thế nào tại sao em không chấm dứt liên lạc với hắn, nếu chưa chấm dứt đừng tìm anh.

- Anh đừng giận, gần đây anh ấy đi công tác chưa về, đợi anh ấy về em nói sau.

- Cũng được, nếu em không dứt khoát thì chúng ta chấm dứt.

- Em sẽ chấm dứt nhanh thôi - Linh ôm lấy cổ hắn, hắn tựa người ra ghé thực lòng mà nói hắn rất chán ghét Linh nhưng vì mục đích hắn đành chịu, khi ở

bên Linh hẳn lại nhớ đến cô mặc dù cô luôn làm cho hắn tức giận, nổi cáu thậm chí muốn đánh vì cô không nghe lời luôn làm trái ý hoặc chống đối, cô không bao giờ chủ động ôm hay hôn, người chủ động luôn là hắn, đôi lúc còn không cho hắn ôm khiến hắn phải van nài cô mới chịu cho ôm mấy phút.

- Xin chào! O...

Đúng lúc hắn đang miên man suy nghĩ thì giọng nói quen thuộc cất lên, trên khuôn mặt tươi cười của cô vụt tắt thay vào đó là khuôn mặt tái xanh.

- Em..

Hắn luống cuống vội đẩy Linh sang một bên khi ấy hắn không chú ý Linh hầu như quần áo gần lột bỏ hoàn toàn, trên người hắn quần áo cũng không ngay ngắn bởi khi đó hắn đang chìm trong suy nghĩ nhớ nhưng tới cô không hề biết Linh đang làm loạn trên cơ thể.

Cô vụt bỏ chạy, hắn vội đuổi theo nhưng bóng dáng cô mất hút trong dòng người đi lại trên đường. Hắn tìm đủ mọi cách để gặp được cô để giải thích nhưng cô không cho cơ hội, câu trả lời mà hắn nhận được là sự im lặng, lạnh lùng của cô, cảm giác của hắn lúc ấy thật là đau đớn nhưng vì mục đích hắn không cho phép bản thân mình yêu cô hắn phải tập cách dần quên, luôn dặn lòng phải nhớ rõ mục đích của bản thân tới đây để làm gì?

Hắn và Linh vẫn qua lại, đôi khi gặp cô trên đường cô lạnh lùng lướt qua và coi như một người xa lạ, cảm giác của hắn khi đó thật đau, hắn biết bản thân mình rất yêu cô không thể rời xa.

- Người anh yêu chính là cô ta đúng không?

Linh lên tiếng hỏi, hắn im lặng coi như đó như một câu trả lời.

- Em biết anh nói yêu em là có mục đích vậy mục đích của anh là gì, anh có thể nói cho em biết không?

Hắn liếc nhìn Linh, cô gái này tuổi tuy còn nhỏ nhưng tính về sự nhanh nhẹn và trí thông minh thì lạnh lợi hơn cô chị rất nhiều.

- Cô thì giúp được gì - Thật lâu sau hắn mới nhàn nhạt hỏi.

- Điều mà sẽ khiến anh hài lòng - Linh tự tin trả lời.

Khỏe môi hắn khẽ nhắc sau đó lên tiếng:

- Vậy tôi sẽ cho cô một cơ hội để chứng minh cô có khả năng làm được.

- Nếu em làm được anh tính sao?

- Lúc đó hãy nói sau.

- Được rồi, anh hãy ngồi đợi kết quả - Linh mỉm cười một cách đầy quyến rũ nếu là người khác hẳn đã bị mê hoặc nhưng hắn không có tâm trạng bởi tâm trạng của hắn lúc này đều đặt hết vào cô, Linh ôm lấy hắn, hắn gạt ra khi có cuộc điện thoại mật từ Anh gọi tới, nghe xong điện thoại hắn vội vàng quay trở về nước Anh để chịu tang cho cha nuôi lấy thân phận là cháu họ bên ngoại.

Vì còn có một số việc phát sinh ngoài ý muốn nên hắn phải ở lại xử lý, khi quay trở về thành phố S nhận được tin cô đã lấy chồng, chồng cô không ai khác chính là Lý Nam Vương, hắn hoàn toàn bị sốc nghĩ rằng thời gian qua hắn có thể quên được cô nhưng hắn đã nhầm, hắn yêu cô hơn bao giờ hết nhưng hắn cũng không thể vì yêu cô mà từ bỏ mục đích của mình.

Hắn cũng cho người tìm hiểu điều tra xem cuộc sống của cô ra sao nhưng không hề nhận được một tin tức nào về cô, có thể nói về tài bảo mật Lý Nam Vương là số một rất khó có thể khai thác tin tức từ thuộc hạ của hắn.

Hắn lúc đầu thôi suy nghĩ bởi nghĩ đến quá khứ khiến vết thương trong lòng càng thêm đau, hắn đã không biết trân trọng những tình cảm tốt đẹp mà cô dành cho, chính tay hắn đã tự phá hủy tất cả khi nhận ra thì đã quá muộn.

- Thanh Nhã - Thật lâu sau hắn mới lên tiếng - Cho anh một cơ hội làm lại từ đầu được không em, mình sẽ quay lại như trước, em muốn ăn thật nhiều kem anh sẽ chiều theo ý và không mắng em, anh sẽ không bắt em uống thật nhiều nước cam và uống sữa, em muốn đi leo núi cũng được anh sẽ đưa em đi, à đúng rồi em thích lặn cùng đàn cá vậy chúng ta cùng lặn nhé!

Hắn nắm lấy vai cô, cô giật mình bởi nhìn thấy khuôn mặt của Lý Nam Vương đã khiến cô sợ hãi, toàn thân không ngừng run rẩy, hai hàm răng va vào nhau nhìn cô như bị bệnh sốt rét khiến hắn càng trở nên lo lắng, đúng lúc ấy có tiếng động bên ngoài hắn vội dùng mặt nạ che đi khuôn mặt, lần mình biến mất sau cánh cửa bí mật.

Cánh cửa phòng mở ra Lý Nam bước vào trên tay là một ít đồ ăn nhẹ, Lý Nam vì sợ cô đói nên đem đồ ăn tới phòng cho cô, hắn đặt vội đĩa đồ ăn xuống bàn đi nhanh về phía cô, trên khuôn mặt lạnh lùng không một chút nào gọi là sự lo lắng, nhưng trong con mắt và hành động thì nói lên hắn rất lo lắng cho cô, nhìn thấy thân hình cô ngồi co rúm lại toàn thân không ngừng run rẩy khiến hắn lo lắng.

- Em sao vậy, đau ở đâu sao - Hắn xoay người cô để kiểm tra, cô vẫn ngồi im cổ họng nấc nghẹn từng cơn sợ hãi, hắn hai tay ôm lấy mặt cô, giọng nói trở nên lo lắng hơn.

- Em đau ở đâu, nói cho tôi biết đi, khó chịu ở đâu sao?

Hắn ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc cô rất nhẹ nhàng, có thể thấy hắn rất nâng niu và coi trọng hắn coi cô như một viên ngọc quý dễ vỡ chỉ không cẩn thận viên ngọc sẽ bị vỡ đôi.

- Đừng sợ, đã có tôi ở đây rồi - Hắn vỗ vai cô rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc, không hiểu sao lúc này trái tim hắn rất yêu và yêu cô hắn nguyện bảo vệ cô cả cuộc đời này, không ai có thể đưa cô ra khỏi cuộc đời của hắn, ánh mắt hắn lạnh lẽo khi nghĩ đến Vương Đình, nhân vật này cần phải loại bỏ, cô vì Vương Đình sẽ làm tất cả mọi chuyện điều mà hắn sợ lúc này chính là cô sẽ vì Vương Đình chống đối lại hắn thậm chí còn ghét hơn, nếu một ngày nào đó xảy đến mọi chuyện không hay thì hắn sẽ phải làm sao đây, đây là điều mà hắn luôn nghĩ tới đó cũng là một câu trả lời khó nhất đối với bản thân của hắn.

Thật lâu sau cô mới ổn định tinh thần nhìn lại trước mặt cô là khuôn mặt của Lý Nam cô lại giật mình và thoát nhanh khỏi vòng tay của hắn, trong lòng hắn có cảm giác bị mất mát nhưng hắn chấp nhận, hắn hy vọng một ngày nào đó cô sẽ nhận ra tình yêu mà hắn dành cho cô cũng chẳng kém gì Vương Đình đã dành cho.

Vương Đình! Vương Đình! Tự nhiên hắn rất ghét cái tên này, làm cách nào để cho Vương Đình biến khỏi cuộc sống của cô đây là điều khiến hắn đau đầu và không yên tâm nhất.

Hắn đứng dậy đi đến bên bàn ăn cầm đĩa đựng đồ ăn đến bên cô.

- Ăn chút gì cho đỡ đói - Hắn lên tiếng, cô liếc nhìn qua toàn là những thứ cô không thích ăn một chút nào, cô quay đi hướng khác.

- Ăn đi, từ chiều tới giờ em chưa ăn gì?

- Không đói.

Hắn nhíu mày, cô đúng là một người phụ nữ cứng đầu khó bảo, hắn lạnh nhạt nhìn cô đưa đĩa đồ ăn ra trước mặt.

- Tôi hỏi em lại một lần nữa, em có ăn không - Trong giọng nói hắn ẩn nhẫn sự giận dữ.

Nhận thấy hơi nguy hiểm đang lan tỏa cô khẽ quay đầu liếc nhìn đĩa đồ ăn một lần nữa, trên khay là những món ăn béo ngậy cô đặc biệt ghét những đồ ăn nhiều dầu mỡ.

- Không phải tôi nhân nhượng em thì em muốn làm theo ý của mình, để tôi mà nổi giận hậu quả sẽ không lường trước được, mấy bài học đó em vẫn chưa nhớ sao?

Hắn nhìn cô hất hàm, cô do dự dù sao nếm mùi đau đớn sợ hãi cô cũng trải qua, bàn tay cô chậm rãi đón nhận từ tay của hắn, khoe môi hắn khẽ cong lên thể hiện sự hài lòng, cô khó khăn lắm mới nuốt nổi một miếng sau đó toàn thân nổi da gà và khẽ rung mình, hắn cầm lấy đĩa đồ ăn trên tay cô lắng xuống sàn, đồ ăn văng ra bắn lên tường kính, hắn thở hắt ra còn cô thần kinh căng lên vì sợ khi hắn đột nhiên nổi giận, rõ ràng cô đã ăn vậy có sao hắn còn nổi giận.

- Tôi bảo em ăn chứ tôi bảo em nuốt vô đạ à, tại sao có mỗi việc ăn mà khó khăn đến thế.

- ...?

- Nói xem nào - Hắn quát lên khiến cô giật mình, con người hắn tính cách thất thường thật khó đoán - Nói đi.

- Tôi không thích đồ ăn nhiều dầu mỡ - Cô vội nín thở nói.

- Em sợ tôi (?)

Hắn thở hắt ra, tay chống hông nhìn ra biển, bởi môi mỏng bặm lại rồi lại cười khẩy:

- Vương Đình em rất thân thiện - Hắn quay sang nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo nhưng trong tâm hắn đang thầm ghen tị - Em nên nhớ ai là chồng của em.

Cô tỉnh mở miệng nói nhưng lại thôi, lúc này cô rất muốn chạy tới trước mặt Thanh Nhã thật dễ hỏi cho ra mọi chuyện, tại sao cô ta lại liên quan đến rất nhiều người và ai cũng nhận làm chồng của cô, rốt cuộc là Lý Nam hay là Lý Nam Vương.

- Tôi không có một người chồng nào hết - Cô buộc miệng nói ra theo cảm tính, sự thực là cô chưa có chồng, mọi điều tốt đẹp mọi dự định đều tan biến chỉ trong một đêm khi tỉnh dậy cô biến thành một người khác và đã có chồng. Chồng cô là một người rất lạnh lùng không những vậy còn rất tàn bạo.

Một cái chạm lên vai khiến cô giật mình, sau đó cô cảm thấy vai ê ẩm, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn cô.

- Em nhắc lại cho tôi nghe - Giọng nói bùng lên sự tức giận của hắn.

Cô cúi xuống không dám nhìn vào ánh mắt đang nổi giận của hắn, lẽ nào cô nói sai, hắn đâu phải chồng của cô, điều cô mong muốn bây giờ chính là thoát khỏi sự kiểm soát của hắn và tự do làm điều mình muốn, hắn túm lấy khuỷu tay cô bóp thật mạnh khiến khuôn mặt của cô tái xanh.

- Tôi nhắc lại cho em hay, dù em có muốn hay không nhưng sự thực thì em vẫn là vợ của tôi mãi là như vậy - Hấn rút lên từng lời bất cô phải nhớ cho kĩ ai mới là chồng của cô.

- Vì sao tôi là vợ của anh, tôi nhớ không nhầm thì Thanh Nhã được gả cho Lý Nam Vương hay anh nghĩ chỉ vì chuyện đó mà anh bắt mình phải có trách nhiệm với tôi, tôi không cần anh hiểu không.

- Tôi chính là....

Hấn dừng lại lời nói, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô trong con mắt hấn lên sự tức giận - Tôi mới chính là chồng của em hãy nhớ rõ.

Hấn túm lấy tay cô lôi ra khỏi phòng, cô bám vào chốt cửa nín lại, thái độ nổi giận của hấn khiến cô hốt hoảng

- Anh lôi tôi đi đâu?

- Em nghĩ tôi sẽ lôi em đi đâu - Hấn nổi cáu trừng mắt nhìn cô, sau đó cúi xuống vác cô lên vai, cô giãy nảy la hét đòi xuống.

Miếng ngọc trên cổ rớt xuống sàn nhà quay hai vòng tròn sau đó chậm rãi lăn đi, ánh mắt cô nhìn theo miếng ngọc bội, miếng ngọc bội dừng lại trước một mũi giày đen bóng, trước khi khuất sau cánh cửa cô còn kịp nhìn thấy Lý Nam Vương cúi xuống cầm miếng ngọc bội trong tay, lúc này cô không giãy nảy mà chỉ im lặng để suy nghĩ làm cách nào để lấy lại miếng ngọc bội từ tay Lý Nam, nhờ có miếng ngọc bội đã tiếp thêm sức mạnh cho cô để vượt qua mọi sự khó khăn trở ngại, khi sợ hãi cô luôn chạm tay lên miếng ngọc để tìm một chỗ dựa vững chắc, cô coi miếng ngọc đó như là Vương Đình đang đứng bên cạnh nắm lấy tay cô tiếp cho cô thêm sức mạnh để cô vượt qua.

-----\$\$\$-----

Lý Nam Vương ngồi tựa lưng ra ghế ánh mắt đắm chiêu đang suy nghĩ gì đó rất chăm chú, trong lòng bàn tay miếng ngọc bội nắm chặt, thân hình khẽ run nhẹ và nhớ lại ánh mắt của cô khi nhìn miếng ngọc bội.

Tiếng động nhỏ vang lên trong căn phòng im lặng khiến Lý Nam Vương giật mình vội vã thu hồi miếng ngọc bội nhưng do luống cuống đút vào túi áo miếng ngọc bội đã rơi ra ngoài và lăn đi bị cản lại bởi mũi giày cao gót màu đỏ.

Hạ Vi nhíu mày nhìn Lý Nam Vương luống cuống chân tay chưa bao giờ Lý Nam Vương làm việc gì mà chân tay trở nên luống cuống như vậy, ánh mắt Hạ Vi nhìn miếng ngọc bội màu xanh da trời rất đẹp rồi cúi xuống nhặt lên ngay lập tức Lý Nam Vương giật lấy ở trên tay, trên gương mặt lạnh lẽo của Lý Nam Vương hiện lên tia tức giận điều này khiến Hạ Vi không khỏi ngạc nhiên, hấn chưa bao giờ nổi giận với Hạ Vi mà bây giờ chỉ vì miếng ngọc đã khiến hấn tức giận, điều này nói lên Lý Nam Vương rất coi trọng miếng ngọc, nhận thấy hành động bất thường của mình Lý Nam Vương lấy lại ánh mắt dịu dàng như thường ngày vỗ nhẹ vai Hạ Vi.

- Anh xin lỗi, hấn em cũng mệt để anh gọi người tới dọn phòng cho em.

Hạ Vi đi tới ôm lấy vòng eo của hấn, áp sát cơ thể mềm mại của mình vào cơ thể hấn như mọi khi, mỗi lần như vậy sẽ khiến hấn không chịu được sự kích thích đó mà ôm lấy Hạ Vi hôn đắm thiết và nhiệt tình, Hạ Vi thích cảm giác khi hấn rất muốn nhưng cố kìm lại trên khuôn mặt hiện lên sự đau khổ nhưng hôm nay hành động của Lý Nam Vương thật khác hấn né tránh một cách khéo léo khiến Hạ Vi ngã xuống ghế, góc ghế đâm vào chân, Hạ Vi hơi cau mày nhưng hấn không bận tâm chỉ quan tâm miếng ngọc trong tay, hấn cẩn thận cất miếng ngọc vào trong túi áo. Hạ Vi ngồi xuống ghế khoanh tay trước ngực nhìn hấn rồi hỏi.

- Hình như anh không còn yêu em thì phải?

- Sao em lại nói vậy - Giọng nói của hấn rất dịu dàng nếu ai để tâm thì sẽ nhận ra đó là sự gượng ép.

- Hành động lúc nãy đã chứng minh, anh quan tâm miếng ngọc hơn quan tâm em

- À! Miếng ngọc bội này do một người bạn gửi cho anh giữ hộ, em mệt chưa, nghỉ ngơi đi sáng mai còn về.

- Em muốn đi dạo vòng quanh khách sạn.

Chưa để hấn đồng ý có đi hay không Hạ Vi đã lôi hấn đi một mạch ra khỏi phòng.

- Em thật ngang bướng, lẽ nào chịu đòn mới nghe theo, ngoan ngoan ăn hết cho tôi.

Lý Nam Vương dừng bước khi phía trước có tiếng nói vọng lại, hấn nhìn về phía trước nơi có chiếc bàn tròn phủ một lớp khăn trải bàn màu trắng, trên ghế quý phi phủ một lớp gấm màu đỏ được thêu chỉ vàng bằng những hoa văn thuộc thể loại cung đình, trên ghế thân ảnh màu trắng ngồi khép nép còn thân ảnh to lớn của Lý Nam chiếm gần hết ghế, trên tay Lý Nam là đĩa ăn đựng rất nhiều hoa quả và đồ ăn, hấn đang ra sức ép cô ăn miếng trái cây, còn cô trên khuôn mặt vừa tức giận vừa sợ hãi kèm theo cả sự ức chế cảm giác trên khuôn mặt cô biến đổi liên tục.

Cảm nhận được ánh mắt vừa quen vừa xa lạ nhìn vào, cô ngẩng đầu ngược nhìn và bắt gặp ánh mắt phức tạp của Lý Nam Vương, nhìn thấy hấn bản thân cô như đã được lên giây cót sợ hãi cô lùi vào trong nếp sau cánh tay Lý Nam khuôn mặt của cô úp vào lưng Lý Nam, quả thực là cô rất sợ Lý Nam Vương lý do vì sao sợ thì không cần nói ai cũng hiểu bởi cô từng bị hấn chà đạp thật tệ thử hỏi xem ai có thể chịu đựng nổi sự trừng phạt của hấn và cô đã chết đi sống lại bao nhiêu lần chỉ vì hấn cái tên Lý Nam Vương từ lâu đã ám ảnh trong đầu cô.

Lý Nam xoay người nhìn Lý Nam Vương khỏe mỗi khẽ nhấc lên một đường cong thỏa mãn nhưng sau đó khuôn mặt lại trở nên lạnh lẽo, vòng tay ôm lấy thân hình đang run rẩy của cô cho ép sát người, nếu chú ý đáy mắt Lý Nam hiện lên đường tơ máu trong lòng hân vừa hận mà cũng vừa đau.

Lý Nam Vương ánh mắt vẫn đề trên người cô, nhận thấy sự khác biệt Hạ Vi ôm lấy tay Lý Nam Vương lắc nhẹ mỉm cười lên tiếng.

- Thật ngại quá đã phá hỏng chuyện tốt của hai người.

- Vậy còn không mau đi - Lý Nam lạnh lùng lên tiếng còn ánh mắt vẫn dừng ở trên người Lý Nam Vương, môi hân khẽ mấp máy nói gì đó chỉ có hân và Lý Nam Vương mới hiểu được.

- Ôi trời ơi, tôi cứ tưởng ai khiến anh bị mê hoặc nhưng không ngờ anh lại thích kẻ đã hại chết em gái của chính mình, xem ra nhiều người nói cô ta không hề sai một lần được ngủ cùng cô ta thì mãi mãi không thể quên.

Lý Nam phóng tia nhìn lạnh lẽo nhìn Hạ Vi, ngón tay nắm chặt thành quyền thật khó khăn lắm mới duỗi ra được.

- Hạ Vi - Lý Nam Vương khẽ gắt, Hạ Vi giật dỗi sau đó bỏ đi nhưng thực ra là Hạ Vi nhìn thấy Khai Huy đứng từ trên cao quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hé Mở Thân Phận

Cô bước đi bước lại trước cửa phòng của Lý Nam Vương, nửa muốn vào nửa lại không vì cô rất sợ khi phải đối diện với Lý Nam Vương, cô hít một hơi dài để lấy dũng khí cô chậm rãi đưa tay lên gõ cửa phòng nhưng tay cô dừng lại ở khoảng không khi cánh cửa phòng đột nhiên mở ra và Lý Nam Vương xuất hiện.

Lý Nam Vương nhìn bàn tay cô hóa thành đá hân nhú mảy nhìn rồi đưa tay nắm lấy tay cô hạ xuống, cô cảm nhận được bàn tay của hân lạnh lẽo nhưng rất quen thuộc như tiếp thêm sức mạnh cho cô mỗi khi cô sợ hãi, hân lạnh nhạt lên tiếng hỏi.

- Tìm tôi?

Cô áp úng trả lời:

- Tôi...tôi...

- Vào trong.

Hân xoay người bước vào trong phòng, cô ngây người cứ nghĩ rằng hân sẽ nổi cơn điên lên rồi cho người đánh mắng, trước khi đưa tay lên gõ cửa phòng cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chịu sự trừng phạt.

- Đứng đó làm gì?

- Oh...

Cô vội bước vào, Lý Nam Vương cởi bỏ áo khoác vắt lên thành ghế và nói lỏng cà vạt, đôi chân thon dài vắt lên nhau người hơi dựa vào ghế, hân tự rót ỉnh một ly rượu lắc nhẹ rồi thưởng thức, đôi mắt lạnh lẽo chiếu lên người và rà soát cô một lượt hân hất hàm với ý nói “Ngồi xuống”.

- Tôi...tôi đứng được rồi.

Cô vội trả lời xong lại cúi đầu xuống, hai tay bám chặt vào nhau thân hình vẫn run nhẹ.

- 5 phút nói ra lý do muốn gặp tôi - Hân lạnh lùng lên tiếng và uống nốt ly rượu trên tay.

- Tôi...tôi...

- Bắt đầu tính giờ - Hân nhìn đồng hồ đeo tay.

Sự thực là cô rất sợ không biết mở miệng từ đâu, trong khi đó hân cứ nhìn vào cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, cô luống cuống khi môi hân mấp máy với con số 2 giây, hân đứng dậy xoay người bước đi thì cô lên tiếng.

- Cho tôi xin lại miếng ngọc bội.

Hân dừng bước đưa tầm lưng cao ngạo lạnh lẽo về phía cô, hân xoay nửa người nhìn cô, cô vẫn nhắm nghiền mắt không dám mở ra, hân nhìn xuống bàn

tay cô nắm chặt vào nhau đủ thấy cô lấy toàn bộ dũng khí còn lại trong người mới nói ra nổi.

- Miếng ngọc của cô - Hắn đưa miếng ngọc dơ ra rồi hỏi.

Cô chậm rãi mở mắt nhìn miếng ngọc trong tay rồi gật đầu.

- Cô muốn lấy lại?

Cô gật đầu.

- Vậy...đi mà lấy - Đột nhiên hắn ném miếng ngọc bệ ra cửa và tiếng kêu nhẹ của một người cất lên, miếng ngọc bệ ném đúng trán của Bảo An, miếng ngọc lăn trở lại dưới chân cô, cô vội nhặt lấy miếng ngọc sau đó vội và rời đi.

Phụt....

Thân hình cao lớn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi thành một cột bay loạn trong không khí như một trận pháo hoa màu đỏ tuyệt đẹp, trên sàn nhà máu vẩy lên như những bông hoa và thân hình cao lớn dần đỏ lên ghê.

- Vương Đình...

Bảo An đóng cửa thật mạnh rồi chạy tới bên, trên gương mặt hiện lên sự lo lắng.

Lý Nam Vương không ai khác chính là Vương Đình là kẻ thế vai cho Lý Nam Vương trong buổi tiệc ngày hôm nay và Lý Nam Vương sẽ xuất hiện trong thân phận là Lý Nam, mỗi khi hai nhân vật này xuất hiện cùng một lúc thì Vương Đình sẽ phải thế vai, việc Vương Đình đóng giả thành Lý Nam Vương còn nhiều hơn việc bản thân của chính mình xuất hiện, về khả năng diễn xuất thì không cần phải nói đến bởi quá đạt nhưng từ khi gặp cô tâm tình cảm xúc biến đổi khiến Vương Đình không thể tập trung vì vậy hôm nay mới luống cuống tay chân khi cất dấu miếng ngọc bệ.

Mặc dù đã cố gắng đè nén cảm xúc khi gặp cô, khi cô tới tìm để xin lại miếng ngọc có thể nói rằng trái tim rất hồi hộp và hạnh phúc, hạnh phúc vì cô đã trân trọng miếng ngọc bệ mặc dù là rất sợ Lý Nam Vương nhưng cô vẫn tới nhưng rồi trái tim lại nhói đau khi thấy Lý Nam ân cần chăm sóc dù sao đó cũng là chồng của cô, Vương Đình cảm thấy trong lòng bớt lo cho cô khi Lý Nam đã thay đổi và yêu cô quan tâm và chăm sóc.

Đôi xử với cô như lúc này thực lòng Vương Đình không muốn nhưng nhiệm vụ phải làm vậy, nếu không phải đóng giả làm Lý Nam Vương thì Vương Đình đã ôm lấy cô vào lòng để an ủi.

- Vương Đình - Giọng Bảo An vô cùng lo lắng ôm lấy thân hình của Vương Đình đang quặn quai lên cơn đau, cơ thể vừa nóng vừa đau liên tục co giật, đôi mắt màu đỏ, bàn tay vì cô chịu đựng bám chặt xuống bàn đến nỗi tấm kính rạn nứt những đường nứt sắc bén cắt lên da thịt máu cùng theo đó mà chảy ra, Bảo An ôm chặt lấy Vương Đình.

- Chết tiệt, Lý Nam lại cho người tiêm chất quái quỷ gì đó vào người cậu vậy?

- Giết...tôi...làm...on...đi...

Vương Đình cố gắng nói ra, cơ thể thực rất đau đớn, đau không thể tả được và bắt đầu lên cơn co giật.

- Vương Đình.

Bảo An trong lòng rất lo lắng cố gắng giữ Vương Đình thật chặt và tìm mạch nơi cổ tay để thăm dò, đôi mày nhíu lại trên gương mặt trở nên trắng bệch.

Trong người Vương Đình được tiêm thêm một loại độc dược, một loại dược mạnh để khống chế và kiểm soát. Bảo An vẫn chưa biết đó là độc gì chỉ biết độc này sẽ biến đổi nếu ân ái với người cùng giới sẽ biến bản thân thành người đồng tính chỉ ngay một lần thử.

Nhìn Vương Đình đang cố chống lại sự đau đớn, vật vã khi bị dược tính phát tác khi tác dụng với chất dược mới được đưa vào cơ thể sự tác động thật mạnh mẽ, mồ hôi hòa cùng máu cứ thế mà rơi trên nền áo trắng thành một màu đỏ.

Đau thật đau...

Vương Đình vẫn cố chịu đựng, thà bị chết chứ không để bản thân mình biến thành một người đồng tính, trên đường đời cô vẫn cần một bàn tay mạnh mẽ để tiếp sức cho cô vượt qua tất cả, nếu bản thân biến đổi cô sẽ ra sao khi quãng đường phía trước đầy gian nan, ai sẽ là người nắm lấy tay cô khi cô mệt mỏi, ai sẽ là người an ủi khi cô buồn ai sẽ là người mở rộng vòng tay khi cô cảm thấy vô lực, ai sẽ là...rất nhiều vì vậy Vương Đình không cho phép bản thân mình bị dược tính sai khiến và khống chế, phải chiến thắng nhất định phải chiến thắng nhưng...

Vương Đình cảm thấy cơ thể mình dễ chịu khi có một bàn tay mát lạnh mềm mại xoa bóp, mềm mại, ấm áp như bàn tay của cô khi sờ lên cơ thể, Vương Đình nhớ lại cảm giác khi cùng cô ở Đam Mê đó là lần đầu tiên bản thân mới biết mùi vị của sự ân ái mặn nồng không những vậy còn bị cô tránh mặt.

Ánh mắt Vương Đình dịu hẳn khi cơn đau đớn dường như đang dần tan đi thay vào đó là sự hưởng thụ trên nét mặt nhuộm một tầng sắc dục và chột...

Vương Đình giật mình mở mắt ra khi vô tình chạm vào thân dưới của Bảo An.

- Cút - Vương Đình đẩy Bảo An đang nằm trên người mình ngã xuống đất.

- Cậu muốn chết sao? - Bảo An trên nét mặt hiện lên sự đau đớn mà cũng tuyệt vọng nhìn Vương Đình - Tôi không để cậu chết như vậy được, tôi yêu cậu.

- Đi...đi ngay - Vương Đình ôm ngực khi cơn đau lại đến quần áo xộc xệch gần thoát ra hết.

- Vương Đình...

Bảo An vội lao tới thì nhận được hòng súng dí vào cổ, ánh mắt lạnh lẽo đang bị chi phối bởi dục vọng hiện lên trong con mắt của Vương Đình, đủ thấy Vương Đình đang khốn đốn ra sao.

- Lui ra...không nên chạm vào tôi.

- Cậu...

- Nếu cậu yêu tôi...

Bảo An gật đầu lia lịa:

- Yêu...yêu cậu rất nhiều...

- Hãy...giết tôi đi...

- Vương Đình.

- Làm...on...đi...

- Tôi...tôi không thể.

- Rất dễ...mà...cậu có thể...làm được...chỉ cần mở...khóa...an toàn...khi tôi chết...đừng nói cho cô ấy biết...gì về...tôi...

- Tôi không thể - Bảo An rơi nước mắt nhìn Vương Đình đang vật lộn trong cơn đau.

- Cậu làm được...hãy đem xác tôi thả trên biển, tôi...muốn được...tự do...cùng gió bay...đến nơi...mà tôi muốn...đến...và...

- Vương Đình...

Bảo An gạt súng qua bên lao tới bên Vương Đình khi miệng hộc ra máu.

- Xin lỗi, tôi không thể làm theo ý của cậu.

Dù cho thế nào Bảo An cũng phải cứu Vương Đình sẽ không ai chịu đứng nhìn khi người mình yêu thương đang gặp nguy hiểm, đây là cơ hội tốt để chiếm giữ trọn vẹn trái tim của Vương Đình biến Vương Đình thành của riêng mình, không đắn đo suy nghĩ Bảo An hôn lên đôi môi nóng bỏng đang bị dục vọng không chế, do sự chịu đựng đau đớn nên cơ thể Vương Đình có phản ứng đi và bị Bảo An không chế.

- Không...được...

Miệng Vương Đình lăm bầm cố gắng cho bản thân thật tỉnh táo để thoát khỏi sự mê hoặc cám dỗ của bản thân.

Dùng hết sức có thể Vương Đình co chân đạp bật Bảo An bay ra ngoài rồi văng vào tường, nhặt lấy khẩu súng dưới sàn nhanh tay mở khóa an toàn, Vương Đình đưa khẩu súng lên thái dương với ý định kết thúc mọi chuyện nhưng chớ trên ngón tay tự nhiên cứng như đá không thể bóp cò được Vương Đình ném súng xuống sàn nhà.

- Giết tôi đi...

Vương Đình lao tới túm cổ Bảo An lắc mạnh, Bảo An đau khổ lắc đầu:

- Vương Đình tôi không thể...

Vương Đình lại lên cơn đau, chân tay run rẩy từ từ bỏ tay ra khỏi cổ áo.

- Vương Đình - Nhận thấy sự nguy hiểm đang ập đến trên người Vương Đình Bảo An vội móc trong túi áo ra viên thuốc nhét vào miệng cho Vương Đình.

Thật lâu Vương Đình mới trở lại trạng thái như lúc đầu, trên gương mặt hiện lên sự mệt mỏi khi vừa trải qua chuyện lúc này, thân hình cao lớn ngồi phịch xuống ghế một cách nặng nề.

- Vương Đình - Bảo An lên tiếng hỏi thăm dò.
- Đề tôi được yên đi - Vương Đình di tay lên trán rồi tựa ra ghế.
- Cậu đừng nghĩ tới cô ta nếu không...
- Nếu tôi bảo cậu đừng nghĩ tới tôi cậu làm được không?

Vương Đình nhàn nhạt hỏi, Bảo An chỉ im lặng không nói gì.

- Nếu để quên đi trừ khi trái tim đó không còn nhịp đập, cậu có thể đi, tôi cần nghỉ ngơi...

Vương Đình đứng dậy loạng choạng bước đi về phía phòng tắm, Bảo An nhìn theo trong con mắt hiện lên sự đau khổ tuyệt vọng nhưng rồi đôi mắt lại đẩy lên sự giận dữ.

-----\$\$\$\$\$-----\$\$\$\$\$\$\$\$\$-----\$\$-----

Cô giật mình khi Lý Nam xuất hiện trong phòng, rõ ràng hắn nói có việc cần giải quyết đến sáng nhưng ai ngờ hắn lại quay trở lại sớm như vậy.

- Em vừa đi đâu về?
- Tôi...tôi ở trong phòng - Cô chột dạ trả lời rõ ràng cô vừa từ phòng của Lý Nam Vương trở về nhưng do chưa quen đường đi nên có đi lạc vài chỗ.
- Em biết nói dối từ khi nào, tôi đi tìm em này giờ - Ánh mắt hắn chiếu lên người cô lạnh lẽo.
- Tôi thấy ngột ngạt nên ra ngoài đi dạo... không may bị lạc đường.
- Ra vậy, nếu muốn đi đâu thì bảo tôi đưa đi.

Hắn cởi bỏ áo khoác treo lên móc rồi đi về phía cô, cô giật mình lùi về mép giường.

- Anh...anh...

Hắn ngồi xuống cạnh tấm đệm theo trọng lượng của cơ thể cũng vì đó mà lún xuống theo, hắn không hài lòng nhìn cô.

- Có gì mà phải sợ - Hắn lên tiếng hỏi.

Cô nhìn hắn dè dặt hỏi:

- Anh không tính ngủ lại đây chứ?
- Sao vậy? Em không muốn, nhưng rất tiếc tôi xin chia buồn cùng em là tôi và em sẽ ngủ cùng nhau bởi em là vợ tôi.

Theo bản năng cô co người lại, cảm thấy vết thương trên người lại đau nhói cô vẫn còn sợ hãi khi bị hắn khắc ghi dấu ấn trên người.

- Tôi sẽ không làm gì vì thế em đừng có sợ - Hắn tắt điện kéo cô vào lòng, thân hình cô cứng ngắc mồ hôi bắt đầu chảy ra, sống lưng lạnh lẽo khi hắn chạm vào cơ thể cô giật mình nức nhen thành tiếng, hắn ôm cô từ từ ngã xuống giường.
- Ngủ đi - Hắn vỗ nhẹ vào lưng cô.

Cô nằm im như một khúc gỗ không dám cử động mà cũng không dám thở, bàn tay cô nắm chặt dưới tấm đệm như thể cô đang tìm một chỗ dựa vững chắc, tay cô chậm rãi di chuyển nắm chặt lấy miếng ngọc bội đeo trên cổ để tìm một chỗ dựa, Vương Đình chính là chỗ dựa vững chắc cho cô giúp cô vượt qua mọi khó khăn.

Hắn ôm lấy thân hình mềm mại của cô, vùi mặt vào lưng để tận hưởng mùi hương thuộc về cô, hắn không biết hình ảnh của cô đã in sâu trong tâm trí từ khi nào, phải chăng là do lần hắn bị thương nên cô đã tận tình băng bó giúp hắn, bàn tay của cô khi ấy rất mềm mại nhẹ nhàng cẩn thận chỉ sợ làm hắn đau, nhưng hắn vẫn cố chấp cho rằng bản thân vì sinh ra hận cô nên mới khắc cốt ghi tâm hình ảnh của cô, khi làm cô đau hắn cảm nhận chính bản thân bị đau nhưng tất cả đều bị hắn phủ nhận hắn cho rằng cảm giác đau đớn đó là khi Linh rời xa hắn vĩnh viễn bởi hắn chỉ yêu một mình Linh mà thôi, chỉ có Linh mới xứng đáng nhận được tình yêu của hắn nhưng vì sao khi cô thân thiết lo lắng cho Vương Đình khiến hắn khó chịu, trái tim một lần nữa lại đau nhói đau hơn khi nhận được tin Linh qua đời, khi nghĩ lại những ngày qua đã làm tổn thương cô hắn trở nên đau đớn và ân hận, hắn thầm hứa với bản thân sẽ bù đắp cho cô, mỗi lần cô nhìn thấy Lý Nam Vương trong lòng cô lại sợ hãi khiến tâm hắn lại đau cũng chính hắn đã khiến cô trở nên sợ hãi như vậy không biết đến bao giờ cô mới không còn sợ hắn bây giờ hắn rất sợ khi phải trở lại thành Lý Nam Vương nếu cô biết người bên cạnh cô lúc này chính là kẻ đã gieo rắc nỗi sợ hãi trong lòng cô thì sẽ ra sao, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô biết có như vậy hắn mới có cơ hội bù đắp cho cô.

Vương Đình, đôi mày hắn khẽ nhíu lại, đúng vậy hắn sẽ bắt Vương Đình vĩnh viễn trở thành Lý Nam Vương cảm giác khi nhìn thấy cô sợ hãi Vương Đình hắn thấy thỏa mái trong lòng.

Bàn tay hắn vì thế mà siết càng chặt lấy thân hình của cô, cho dù sau này mọi chuyện ra sao cô vĩnh viễn là người của hắn sẽ không bao giờ buông tha.

Không biết do vô tình hay cố ý mà hệ thống thang máy nổi với đất liền tự nhiên bị hư hỏng đội nhân viên sửa chữa tay chân rất bận rộn nhưng thực ra trên khuôn mặt lại rất thanh thản, một vài vị khách sẽ được đưa đi bằng trực thăng một số đi bằng thuyền nhưng còn một vài vị khách ngồi đợi dài hóng với một lý do hết sức ngớ ngẩn, thuyền do quá tải nên cần bảo dưỡng trong hai ngày.

Cô thở dài nhìn đàn cá bơi lội trên đỉnh đầu chán nản nằm đếm từng con cá tung tăng quẫy đuôi, một buổi sáng thật an lành khi không có ai quấy rầy, hân sáng sớm rồi đi vì có một số chuyện cần giải quyết.

Cô đưa ngón trỏ ra chỉ từng con cá đang muốn đâm vào cửa kính để lao vào bên trong:

- 1 2 3...

Một bóng thợ lặn bơi ngang trên đầu rồi từ từ lặn xuống sau đó mặt hút sau răng san hô, âm thanh nhỏ dưới mặt sàn vang lên tấm kính dịch chuyển từ khe hở một thân hình ngoi lên đi ra khỏi lối đi bí mật, cô giật mình vùng dậy khi nhìn thấy mặt nạ lạnh lẽo đứng ngay trước mặt, Khải Huy tháo bỏ đồ lặn vớt dưới tầng ngầm của khách sạn.

Khải Huy đưa tay với ý định tháo bỏ lớp mặt nạ cô vội đưa tay ra cản lại.

- Đừng...tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt đó.

Bàn tay Khải Huy buông xuống rồi ngồi xuống cạnh, cô vội lùi vào trong.

- Tôi qua em ngủ ngon không? - Khải Huy ân cần hỏi thăm.

- Cảm ơn đã có lời hỏi thăm.

- Ủ!

Khải Huy lại rơi vào tình trạng suy nghĩ, đôi mắt nhìn cô lúc này vẫn hiện rõ tia đau thương và ân hận, ân hận vì đã không biết trân trọng những gì đã có và tự tay phá hủy đi một tình yêu đẹp.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó - Cô khó chịu lên tiếng.

- Em vẫn không thay đổi - Khải Huy nắm lấy tay cô, khiến cô giật mình muốn thu về nhưng đã bị giữ lại.

- Cho anh cơ hội làm lại từ đầu được không, anh muốn bù đắp lại cho em, anh sẽ đưa em tới những nơi mà em thích.

Mày cô nhú lại, hân nói có thể đưa cô đi hân làm được không, lúc này cô rất muốn trốn thoát khỏi hai con người đó là Lý Nam và Lý Nam Vương cô nhìn thật sâu trong con mắt Khải Huy sau đó nhàn nhạt hỏi lại:

- Anh có thể đưa tôi rời khỏi đây?

- Em muốn đi đâu cũng được - Khải Huy vui mừng gật đầu.

- Được, vậy tôi muốn rời khỏi đây anh làm được không?

- Rất dễ, vậy em đã đồng ý?

Cô không nói gì bởi cô còn suy nghĩ, cô sẽ rời khỏi hân có như vậy cô mới thoát khỏi trốn địa ngục, thoát khỏi hai con người đáng sợ này.

- Tôi muốn đi ngay bây giờ!

- Tôi nay, lúc bảy giờ anh sẽ đón em - Khải Huy vui mừng ra mặt ôm lấy cô nhưng cô vội đứng dậy né sang bên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khải Huy.

- Hy vọng anh tuân thủ lời hứa.

- Em không tin anh (?)

- Tôi muốn yên tĩnh anh có thể lui.

- Ủ!

Khải Huy không dám làm cho cô phật ý và sợ cô từ bỏ ý định nên mọi dự tính đều bỏ đi hết, Khải Huy nhìn cô sau đó dịch chuyển mũi chân mặt sàn chuyển động, Khải Huy đứng lên tấm kính một lần nữa tấm kính dịch chuyển từ từ đưa Khải Huy hạ dần xuống và biến mất mặt sàn khép lại như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô vội chạy tới nhìn xuống mặt sàn nhà không có một dấu vết cho thấy dưới sàn nhà có một lối đi bí mật, cô gõ tay lên âm thanh vang vọng lại trên mặt sàn đều chắc nịch như nhau không có một âm thanh rỗng vang lên.

- Em đang làm gì?

Một giọng nói vang lên khiến cô giật mình ngồi hắt dưới sàn lạnh lẽo.

- Tôi...tôi...tôi...ha ha...

Cô cười gượng ép chỉ sợ hắt phát hiện ra coi như hồng hết kế hoạch chạy trốn.

- Xem cá - Cô vội trả lời rồi chỉ chỉ lên mặt sàn.

Hắt nhìn cô rồi nhìn mặt sàn nhà ngoài một lớp gạch men bao phủ một lớp lá chắn bằng kính đặc biệt ra làm gì nhìn thấy con cá nào đang bơi lội.

- Mắt em có thể nhìn xuyên qua lớp gạch men sao?

- Hờ?

Cô nhìn lại xuống sàn nhà, đúng thế thật ngoài lớp men màu trắng ra thì không nhìn được gì, hắt bước tới bên đỡ cô đứng dậy.

- Dưới sàn lạnh mau đứng lên.

- À, ừ!

- Đói rồi phải không, em nói đi muốn ăn gì?

- Mỳ - cô trả lời một câu gọn nhẹ, hắt nhủ mày không hài lòng, cô ăn vậy sao đảm bảo đủ dinh dưỡng cho cơ thể.

- Tôi muốn ra ngoài.

- Vậy ra ngoài cùng nhau ăn.

- Anh có thể để tôi đi một mình được không, tôi muốn yên tĩnh một lúc.

Miệng nói chưa dứt lời cô đã bỏ đi ra ngoài thực lòng cô rất muốn yên tĩnh để tĩnh tâm và suy nghĩ chuẩn bị cho kế hoạch chạy trốn của mình, hắt cũng để cho cô được yên nên lặng lẽ đứng từ xa nhìn cho tới khi cô rẽ sang lối đi khác.

Mặt biển bao la rộng lớn trải dài một màu xanh ngắt phía chân trời, từng đàn hải âu bay lượn phía xa tiếng chim hải âu kêu hòa vào cùng tiếng sóng biển tạo ra những âm thanh vui nhộn ồn ào, gió, mùi nước biển, mùi tanh của cá...hòa quyện trong không khí thật nồng nàn, xa xa một đoàn thuyền đang quây tròn để lùa đàn cá vào lưới.

Cô thở nhẹ đưa ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xôi rộng lớn cô muốn tìm một nơi yên bình để làm điều mình muốn không biết hy vọng nhỏ nhoi đó có thực hiện được hay không?

Một ly nước lọc được đưa ra khiến cô giật mình thu hồi lại tâm trạng, cô nhìn người vừa đưa ly nước ra trước mặt mình là Nam Khánh.

Nam Khánh mỉm cười nhìn cô sau đó ra dấu.

“Tôi không nghĩ cô lại là Thanh Nhã, mặt nạ rất hợp với cô”

Cô giật mình nhìn Nam Khánh, tại sao hắt lại biết nhỉ, cô không nói gì quay đi hướng khác.

Nam Khánh dịch chuyển đứng trước mặt cô lại ra dấu.

“Cô không còn nhận tôi là bạn nữa sao, hay là cô muốn tôi gọi cô bằng một tiếng chị dâu”

Cô nhìn Nam Khánh với nét mặt tò mò lại chuyện gì nữa đây tại sao mọi chuyện rắc rối cứ xoay quanh nhân vật Thanh Nhã này vậy, Nam Khánh cười hất ra đằng mũi ánh mắt lại nhìn về một phía xa xôi nào đó.

“Lý Nam Vương không nói cho cô hay hắt ta còn có một người em cùng cha khác mẹ nữa sao, hắt chưa nói cho cô hắt đã đuổi hai mẹ con tôi ra khỏi nhà như thế nào sao, hắt không nói vì sao một đứa trẻ tự nhiên lại bị cấm”

- Cậu bị cấm là do hắt (?)

Nam Khánh giật đầu:

“Lý Nam Vương hắt đâu phải con người hắt chính là ác quỷ, còn nhiều điều cô vẫn chưa biết về hắt nếu vào đêm trăng rằm cô sẽ thấy rõ chân diện thực của hắt, tôi tình cờ nhìn thấy và trở thành thế này đây” - Nam Khánh nhún vai sau đó nhấp ly rượu màu trắng trên tay.

Cô thoáng rung mình khi nghĩ tới Lý Nam Vương, cô thực không muốn nghe cái tên này một chút nào.

“Cô thấy ai mọc sừng bao giờ chưa?”

- Chưa...chưa thấy.

“Lý Nam Vương” - Nam Khánh đáp gọn ba từ, thân hình mảnh khảnh tựa vào cột trên lan can, ánh mắt lại nhìn ra xa sau đó lại nhìn cô.

“Cô còn nhớ hồi tôi mới gặp cô không?”

- Không nhớ!

“Lần mà tôi gửi bỏ câu đố thư làm quen với cô”

- À!

“Lần đó tôi cùng mẹ trở về nước, tôi có ý mua căn hộ đối diện biệt thự của hân, cô có muốn biết tôi dùng nó để làm gì không?”

- Không liên quan đến tôi nên tôi không muốn biết.

“Trả thù”

Cô liếc nhìn Nam Khánh, trong con mắt yên lặng như nước hồ mùa thu gọn lên tia sóng nhỏ rồi lại biến mất như chưa từng có đợt sóng nào.

“Hân đối xử thật tệ với hai mẹ con tôi, trong người tôi ít ra cũng có một chút dòng máu họ Lý chảy qua vì thế những thứ thuộc về tôi, tôi sẽ lấy lại, cũng đừng nghĩ tôi sẽ kêu cô bằng một tiếng chị dâu, xét về một khía cạnh khác thì cha của cô cũng là kẻ thù của tôi”

- Cha tôi - Cô lại nhớ tới cha của mình, ông rất hiền lành ai cũng quý cha thì làm gì có chuyện cha làm chuyện thất đức cô chợt nghĩ ra người cha xa lạ đối với linh hồn của cô còn đối với thể xác thì rất thân thuộc vì người đó là đấng sinh thành.

“Chuyện này cô nên hỏi chính cha của cô sẽ tốt hơn, tôi thấy cô là một người hiền lành đáng thương vì thế tôi không hy vọng cô sẽ trở thành kẻ thù của tôi, nhưng biết đâu một ngày nào đó tôi sẽ dùng cô làm con tin hy vọng cô đừng giận”

Nam Khánh thả ly rượu xuống mặt biển, chiếc ly dần dần biến mất trong làn nước trong xanh, Nam Khánh vỗ vai cô một cái sau đó bước đi những gì cần nói đã nói hết nếu ở một cương vị khác hai người hẳn rất cởi mở thân thiện với nhau hoặc là sẽ phát sinh một thứ tình cảm đặc biệt.

Cô đang tính bước đi thì gặp Bảo An, trên gương mặt Bảo An vẫn hiện lên sự tức giận.

- Cô vẫn còn có nhã hứng ngắm cảnh nhỉ?

- Anh lấy máu sao?

- Lấy cái con khi - Bảo An tức giận thực sự muốn giết chết cô ngay lúc này.

- Vương Đình xảy ra chuyện gì sao? Mấy ngày nay tôi không thấy anh ta.

- Mẹ đàn bà thôi - Bảo An giận dữ mắng - Xảy ra rồi chuyện lớn là đằng khác, nhờ có điểm phúc của cô nên Vương Đình được tiêm vào một loại dược tính làm biến đổi cơ thể.

- Biến...biến đổi là sao?

Trong lòng cô dâng lên sự bất an và dự cảm không lành sẽ ập đến

- Một lần hoán ái sẽ biến đổi giới tính, nếu dương dương không hợp nhất con đầu sẽ hoành hành biến cơ thể tự sản sinh ra một loại chất kích thích càng mạnh sẽ phá hủy cơ quan thần kinh dần dần, chết cũng không được mà sống thì càng đau.

- Vậy...vậy phải làm thế nào?

- Mau mà đi yêu Lý Nam Vương.

- Nhưng...nhưng mà...

Bảo An túm lấy tay cô nửa như muốn cầu xin nửa như muốn giết cô:

- Vì Vương Đình hãy làm ơn đi dùng cách nào để cho Lý Nam Vương yêu cô, thích cô hoặc là cô có thai với hân ta cũng được, cô làm được mà.

- Nhưng...nhưng...mà...

- Cô làm được vì Lý Nam Vương chính là...

- Làm gì vậy?

Đúng lúc ấy Lý Nam Vương xuất hiện, để ngăn chặn việc Bảo An muốn nói ra, Lý Nam Vương lạnh lẽo nhìn cô, trong con mắt cô hiện lên sự sợ hãi, Bảo An đẩy cô ra phía sau giật dũ rồi bỏ đi.

- Ông...ông chủ?

Cô lắp bắp lên tiếng, hần không nói gì xoay người bỏ đi, cô quay người bước đi gặp Hạ Vi đi tới, Hạ Vi nhìn cô một lượt rồi dừng lại trên cổ của cô nơi có miếng ngọc bội màu xanh quen thuộc lộ ra, miếng ngọc đó hôm qua ở trong tay Lý Nam Vương, trong lòng dâng lên sự ghen tuông, tức giận.

Hạ Vi giật lấy miếng ngọc trên cổ của cô.

- Cô...

Cô tròn mắt nhìn miếng ngọc trong tay Hạ Vi.

- Muốn lấy sao? - Hạ Vi nhếch mép cười khẩy - Cô nghĩ rằng Lý Nam Vương tặng cho cô chiếc vòng ngọc này thì nói lên rằng anh ấy yêu cô sao, cô hãy từ bỏ ý nghĩ điên rồ đó đi, đối với cô trong mắt anh ấy cô chỉ là một kẻ sát nhân anh ấy sẽ không yêu cô, tôi mới là người xứng đáng được anh ấy yêu còn cô mãi cũng chỉ là một kẻ đáng thương.

- Đưa miếng ngọc trả cho tôi - Cô lao vào lấy miếng ngọc, hai người vật lộn trên sàn lăn qua lăn lại, Hạ Vi chiếm lợi thế hơn cô, móng tay dài cào lên khuôn mặt cô để lại một vết xước dài, Hạ Vi ném miếng ngọc xuống mặt biển, ánh mắt cô nhìn theo và đột nhiên Hạ Vi đẩy cô xuống.

- Xuống đó mà lấy đi - Hạ Vi thích thú nhìn thân thể của cô tiếp nước, tiếng kêu kinh hãi của cô vang xa, cô rơi từ độ cao hơn 10 mét xuống mặt biển, cút nước cứ thế mà tung cao.

Một cái tát thật mạnh lên mặt Hạ Vi, Hạ Vi chưa nhìn rõ là ai thì đã nghe thấy tiếng người nhảy xuống dưới nước, mặt biển lần nữa rung chuyển sau đó lại im lặng như chưa xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Hạ Vi nhìn chằm chằm xuống mặt biển để nhìn xem ai vừa ra tay với khuôn mặt của mình cái tát đó rất mạnh khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đang sưng tấy vừa đau mà cũng rất rát, mặt nước vẫn im không một tiếng động.

- Cô nhìn gì vậy?

Một giọng nói xa lạ lạnh lẽo vang lên khiến Hạ Vi giật mình xoay người lại thì nhận được cái nhìn xa lạ chiếu lên người, Hạ Vi chột dạ chỉ sợ Lý Nam vừa rồi đã nhìn thấy hành động của mình khi ra tay ở trên hần cá mập chỉ có hai người còn lại thì họ đang bận rộn dưới khách sạn bận đàm phán một vài công việc làm ăn vì thế sẽ không ai nhìn thấy chuyện của hai người ở trên mặt biển.

Hạ Vi lấy tay che mặt khi bị Lý Nam nhìn, Lý Nam nhàu mày suy nghĩ cái tát đó rất mạnh, không biết ai đã tát Hạ Vi, dù gì Hạ Vi một thời luôn bên cạnh và hần coi đó là Linh, “Linh” hần nhàu mày cái tên này từ lâu dần quên trong hần nhưng hần vẫn bắt ép bản thân phải luôn nhớ lấy, nhìn vết thương trên mặt Hạ Vi nếu là bình thường hần sẽ an ủi đau lòng khi nhìn thấy khuôn mặt đang sưng tấy, hần bây giờ cảm thấy dửng dưng.

- Vợ tôi ở đâu cô có thấy không?

- Không...không thấy - Hạ Vi hơi chột dạ sau đó lấy lại tinh thần và niềm kiêu ngạo đứng thẳng người nói - Vợ mình đi đâu anh phải biết chứ, tôi không phải bảo mẫu chông coi cô ta, à hình như tôi có thấy cô ta cùng một ai đó có lẽ giờ này đang vui vẻ ở chỗ nào trong khách sạn.

Lý Nam nhìn Hạ Vi bằng ánh mắt giận dữ. Khóe môi Hạ Vi khẽ cong lên sau đó xoay người rồi đi vào trong thang bộ xuống dưới khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mất Tích

Bàn tay Lý Nam nắm thật chặt, nếu cô ở với ai hần mà bắt gặp hần sẽ làm thịt người đó, Lý Nam Vương hần chợt nhớ ra cả sáng nay chưa thấy xuất hiện ở cuộc họp cũng vì lý do này hần mới đi tìm khi lên tới đây bắt gặp Hạ Vi đang chăm chú nhìn dưới mặt nước hần sinh ra tò mò nên đi đến bên cạnh, hần nhìn xuống dưới mặt nước một lần nữa rồi xoay người đi vào cầu thang, hần bước nhanh như chạy đến phòng của Lý Nam Vương.

Bảo An giật mình khi Lý Nam đột nhiên xuất hiện:

- Ông chủ - Bảo An vội lên tiếng.

- Vương Đình đâu - Hần lạnh giọng hỏi.

- Không phải đã ở phòng họp rồi sao?

- Hừ!

Hắn xoay người bước nhanh ra cửa hắn dừng lại đưa tầm lưng cao ngạo về phía Bảo An rồi lạnh nhạt lên tiếng:

- Tìm Vương Đình lôi cổ hắn tới gặp tôi.

Bảo An nhận thấy trong giọng nói của hắn đầy tức giận, trong lòng lại lo lắng, không biết Vương Đình đã gây ra chuyện gì khiến hắn phải tức giận.

Ngay sau khi chuẩn bị bước đi hắn nhìn thấy Lý Nam Vương đang đi tới (Vương Đình), Lý Nam Vương dừng bước nhìn sắc mặt khó coi của hắn thì trong lòng biết có chuyện không hay.

- Vợ tôi đâu - Chưa để Lý Nam Vương lên tiếng hắn đã vội lên tiếng.

- Cô ấy...

- Kêu bà chủ - Hắn vội đính chính lại lời của Lý Nam Vương.

- À, phu nhân của ngài không có ở trong phòng sao? - Lý Nam Vương lạnh nhạt khi nhìn thấy Hạ Vi đi tới.

- Tôi nói nào có sai, cô ta không những giỏi dụ dỗ mê hoặc đàn ông mà còn rất là lẳng lơ - Hạ Vi từ xa lên tiếng. Lý Nam Vương tức giận kìm nén lại dù sao Hạ Vi cũng được hắn nâng niu bấy lâu nay nên không lỡ lòng ra tay trách mắng, hắn xoay người nhìn Lý Nam Vương.

- Cậu nên nhắc nhở cô ta ngậm miệng lại.

- Nếu anh muốn đi tìm vợ của mình tôi nghĩ anh nên tới một vài chỗ khác chứ vợ của anh không có tới đây, tới chỗ Khải Huy chẳng hạn - Hạ Vi nhún vai còn tay kia ôm lấy cánh tay của Lý Nam Vương.

Hắn không nói gì xoay người rời đi, Lý Nam Vương gỡ bỏ tay mình ra khỏi tay của Hạ Vi, rồi bước vào trong phòng, Hạ Vi lảo đảo theo sau.

- Tôi nghĩ cô nên trở về phòng của mình - Bảo An cản Hạ Vi lại.

- Cái đồ đàn bà chẳng phải mà đàn ông cũng không hãy biết thân biết phận một chút.

Bảo An từng mất vì giận khi bị xúc phạm, đâu có ai muốn bản thân mình khi sinh ra đã bị khiếm khuyết, khi biết mình mang giới tính thứ ba Bảo An cũng đau lòng khổ sở gần vật chứ đâu sung sướng gì mà chấp nhận thân phận của mình như thế.

- Anh...

Hạ Vi nũng nịu kéo dài giọng ôm lấy cánh tay của Lý Nam Vương (Vương Đình) cảm giác thật ghê tởm và chán ghét, nhưng vẫn phải chịu đựng lắng nghe, ép bản thân phải nhẹ nhàng sùng nịnh như Lý Nam Vương vẫn thường sùng nịnh Hạ Vi như mọi khi, Lý Nam Vương ép khuôn mặt khó chịu đi xuống thay vào đó là nụ cười đầy sùng nịnh mà bản thân còn cảm thấy ghê tởm.

- Có chuyện gì để sau đi hiện tại anh đang bận.

- Không phải anh bận suy nghĩ tới cô vợ yêu quý của anh đấy chứ - Giọng Hạ Vi nửa đùa nửa thật như đang ghen tị.

- Em nói vậy là có ý gì, em cũng biết người anh yêu là em mà - Nói ra câu này (Vương Đình) thực muốn đâm đầu mà chết cũng vì lời nói này mà bản thân kẻ rừng rinh và từng dốt lỗ chân lông dựng đứng.

- Ý gì thì anh hiểu rõ hơn ai hết - Hạ Vi bĩu môi - Được rồi anh bận thì thôi vậy em không làm phiền anh nữa.

Hạ Vi xoay người bước đi nhưng trong lòng thầm đoán chắc chắn Lý Nam Vương sẽ gọi quay lại bởi mỗi khi giận dữ Hạ Vi thường làm vậy và Lý Nam Vương dù bận cỡ nào cũng bỏ thời gian ra để cùng đi mua sắm hoặc đi dạo cùng.

Một bước, hai bước, ba bước...Hạ Vi dừng bước đứng lại vẫn chưa thấy Lý Nam Vương lên tiếng, đôi mày liễu khẽ nhíu lại muốn quay đằng sau hỏi xem Lý Nam Vương đang làm cái gì mà không thèm để tâm đến vì sự kiêu ngạo Hạ Vi không cho phép bản thân mình ngoảnh lại nhìn phía sau, dòn nên sự giận dữ bằng tiếng nện gót kêu vang dưới sàn nhà, Lý Nam Vương không thèm để tâm bèn xoay người bước vào trong phòng Bảo An cùng vội vã đi vào theo sau đó khép cửa lại.

- Sáng nay cậu đã đi đâu - Chưa để Vương Đình mở lời Bảo An đã lên tiếng hỏi.

Vương Đình khó chịu hỏi lại:

- Cậu đang điều tra tôi đấy à?

- Tôi không dám điều tra về cậu nhưng tôi muốn biết cậu làm gì mà khiến Lý Nam nổi giận, không phải là cậu vừa ở cùng người đàn bà đó đấy chứ, cậu thực muốn chết sao?

- Lúc này cậu thấy trên hàm cá mập còn hỏi lại tôi sao, nếu tôi không xuất hiện đúng lúc có lẽ cậu đã nói ra rồi đúng không?

- Tôi chỉ muốn cho cô ta biết sự thực.

- Nếu cậu nói ra đừng có trách tôi không báo trước.

- Vì sao, tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi.

- Chuyện của tôi cậu không cần phải bận tâm.

- Tôi muốn biết - Bảo An khó chịu lên trả lời lại.

- Tại sao cậu cứ nhiều chuyện như đàn bà vậy - Vương Đình cau gợn trả lời, lời vừa thốt ra mới cảm thấy hối hận, ánh mắt Vương Đình kín đáo rà soát Bảo An, nhận thấy nét mặt Bảo An biến đổi nên vội lên tiếng tiếp: - Tôi không cố ý nói cậu như vậy.

- Tôi cũng chỉ vì lo cho cậu mà thôi - Giọng Bảo An buồn rầu sau đó đứng dậy: - Cậu đừng nên gặp cô ta nhiều Lý Nam sẽ không dễ yên cho cậu đâu, cậu nghĩ đi tôi không làm phiền cậu nữa.

Bảo An bước ra khỏi phòng sau đó đóng cửa phòng lại giúp Vương Đình.

Vương Đình đưa tay lên trán di nhẹ rồi vuốt mặt để xua tan sự mệt mỏi trong người, đôi mày khẽ nhíu lại khi nghĩ tới lời của Lý Nam. Tim chợt nhói đau khi nghĩ cô sẽ xảy ra chuyện, không cần suy nghĩ nhiều Vương Đình vùng dậy bước nhanh ra cửa phòng đi như chạy về phía cầu thang lên trên hàm cá mập, lên tới nơi Vương Đình chạy tới chỗ mà hồi sáng cô vừa đứng, nhìn xung quanh không có gì ngoài mặt biển yên bình tĩnh lặng, Vương Đình khẽ thở dài xoay người bước đi thì chân nhầm phải một vật dưới sàn.

Vương Đình cúi xuống nhặt khi đó là chiếc cúc áo trên người cô, hồi sáng cô mặc chiếc áo khoác dạ màu đen một lần nữa Vương Đình quan sát lại vị trí mình đứng phát hiện một vài chỗ xước, va chạm còn mới, kinh nghiệm trong nghề bao nhiêu năm cho hay đây là một cuộc vật lộn ẩu đả nhẹ vừa diễn ra vài phút trước. Bàn tay Vương Đình nắm chặt chiếc cúc áo trong tay trong lòng lại lo lắng trái tim cũng vì thế mà đau đớn dần theo ngay lúc này Vương Đình không cho phép bản thân bị được tình phát tác. Cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một ngày trời qua tung tích của cô vẫn chưa thấy đâu có thể thấy Lý Nam gần như phát điên hấn đã cho người lùng sục xối tung dưới lòng đại dương mà vẫn chưa tìm thấy.

Chưa lúc nào hấn cảm thấy trong lòng lo lắng bất an như lần này, hấn đứng ngồi không yên đi đi lại lại, hơn một năm qua cô làm gì nghĩ gì hấn đều không quan tâm, người làm đối xử với cô ra sao hấn đều biết là bởi khi đó hấn không hề quan tâm tới trong lòng hấn vẫn mang một mối thù hận đối với cô nhưng càng hận bao nhiêu bây giờ hấn lại yêu cô bấy nhiêu, hấn hận bản thân tại sao không nhận ra đã yêu cô.

Bảo An ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống bàn theo nhịp, trong đôi mắt thâm trầm tĩnh lặng đang suy nghĩ, trong lòng Bảo An lúc này cũng đang rất đau khổ buồn phiền, buồn vì bản thân lạc lõng và chuyện tình cảm không như ý muốn có thể nói cả cuộc đời này thứ mà Bảo An muốn có được sẽ không bao giờ được như ý, thứ tình cảm mà Bảo An dành cho Vương Đình không phải là thứ tình cảm anh em hay bạn bè mà đó là thứ tình cảm của đôi trai gái yêu nhau thấm thiết, tình yêu mà Bảo An dành cho Vương Đình là một tình cảm rất sâu đậm thậm chí còn hơn thế nữa, cũng chính vì yêu mà Bảo An ra sức nghiên cứu loại thuốc để cứu Vương Đình, rất nhiều cơ hội Bảo An có thể biến Vương Đình thành của riêng mình nhưng Bảo An không muốn vậy tất cả cũng chỉ vì người mình yêu và mong muốn người mình yêu được hạnh phúc đó cũng là cách để thể hiện tình yêu của mình.

Vương Đình bây giờ đã có hy vọng được tình có thể phá giải khi Lý Nam bắt đầu có tình cảm với kẻ mà bản thân mình hận nhất, Bảo An thở nhẹ ra để xua đi sự mệt mỏi trong lòng. Đao mắt nhìn lại căn phòng thêm lần nữa, trong phòng có đầy đủ các anh em trong hội làm nhiều nhiệm vụ khác nhau nhưng trên mặt họ đều đeo mặt nạ da giả vì thế không ai có thể biết mặt thật của nhau trừ giả là rất thân cận, họ nhận ra nhau chính là mặt ngữ, Vương Đình cũng khôi phục lại nguyên hình của mình trong bộ y phục dạ hành bằng da cùng chiếc mặt nạ sói lạnh lẽo mà cao ngạo, Bảo An bị mê hoặc cũng bởi khí chất vương giả cao ngạo của Vương Đình, không những vậy Vương Đình còn tạo ột cảm giác gì đó rất lôi cuốn và đầy bí ẩn.

Trong lòng Vương Đình lo lắng cũng chẳng kém gì Lý Nam Vương, nhờ có mặt nạ nên không ai nhìn thấy tâm trạng và biểu cảm trên khuôn mặt, Vương Đình đảo mắt nhìn quanh một lượt trong căn phòng và đôi mắt dừng lại ở chiếc camera mini, tất cả mọi chỗ đều lục soát trừ một chỗ đó là camera gắn trên hàm cá mập chưa kiểm tra.

- Ông chủ, cho người kết nối với hệ thống điều khiển phòng kỹ thuật trong hàm cá mập - Thật lâu Vương Đình mới lên tiếng.

Đúng vậy, hấn không nghĩ ra vì lo lắng mà sinh ra hồ đồ bỏ sót một điểm quan trọng nhất, ngay lập tức một tay “giác mạng” giơ nhất bắt tay vào làm việc, công việc đầu tiên là bẻ khóa an ninh sau đó đột nhập vào hệ thống máy chủ rồi tìm kiếm thông tin muốn xem.

Mất nửa tiếng sau mới đột nhập vào hệ thống máy chủ để xem tất cả diễn biến sự việc.

Đôi mày hấn nhíu lại khi nhìn thấy Bảo An gợn dữ nói gì đó với cô và Lý Nam Vương (Vương Đình) xuất hiện rồi lại bỏ đi tiếp đến là Hạ Vi.

Đôi mày hấn nhíu lại khi nhìn vào màn hình vi tính, sau đó lại đảo qua nhìn Vương Đình dưới lớp mặt nạ nên hấn không thể nhìn thấy tâm trạng của Vương Đình ra sao, hấn đoán chắc miêng ngọc bội đó Vương Đình tặng cho cô, mỗi khi cô sợ hãi đều nắm lấy cổ áo bởi vì lúc đó hấn không dễ tâm

đến cô nên không hề chú ý, bàn tay hần nắm chặt vào nhau trong lòng nổi bất an ngày càng một lớn.

- Dừng lại - Hần đột nhiên lên tiếng - Tua lại xem đoạn vừa rồi, chậm nhất có thể.

Hình ảnh quay chậm trên màn hình là chiếc mặt nạ của Khải Huy, Khải Huy tát mạnh Hạ Vi sau đó nhảy xuống biển để cứu cô. Bàn tay hần nắm đầm thật chặt, chính cô đã giúp hần thoát ra khỏi cũi u mê, chính cô giúp hần tỉnh ngộ và nhận ra mọi chuyện, người đã mất thì không còn nữa, tại hần vẫn luôn cố chấp không chịu thừa nhận rằng Linh đã chết chính vì vậy hần đã dùng Hạ Vi để thay thế Linh, Hạ Vi là Hạ Vi và Linh là Linh hai con người này không thể thay thế nhau được mỗi người đều có tính cách riêng hần chỉ vì thấy Hạ Vi có vài điểm giống với Linh nên hần đã coi Hạ Vi là Linh.

Chuyện ngày hôm nay hần sẽ bỏ qua cho Hạ Vi nhưng lần sau còn xảy ra chuyện như tương tự hần sẽ không buông tha. Bất kể ai cũng vậy xúc phạm tới cô sẽ không có hậu quả tốt đẹp hần thề với lòng mình như thế.

Bảo An lo lắng lảng lễ nhìn Vương Đình chỉ sợ Vương Đình vì sinh đau lòng mà học máu ra đây thì mọi chuyện thật rắc rối, được trong người chỉ còn một viên duy nhất, muốn lấy ít máu bây giờ rất khó vì Lý Nam Vương sẽ không rời cô nửa bước.

Vương Đình cố gắng kìm nén cơn đau trong lòng “nhất định phải vượt qua” bàn tay khẽ nắm chặt vào bao tay mà cô đã tặng như một sức mạnh thần kỳ bao tay tiếp thêm sức mạnh cho Vương Đình và ngăn chặn không áu từ trong họng phun ra, Vương Đình cố nuốt một ngụm máu tươi xuống cổ họng đến nén xuống dạ dày.

Hần nhìn về phía Vương Đình trong đôi mắt hần lên sự tức giận rõ rệt, hần biết Vương Đình đang cố chịu đựng cơn đau khi bị được tình phát tác.

- Vương Đình - Hần tức giận quát.

- Ông chủ gọi tôi - Vương Đình vẫn điềm tĩnh hỏi lại, nhưng trong lòng đang cố gắng kìm nén từng cơn đau.

- Trong vòng một giờ cậu phải đưa vợ tôi trở về đây.

“Một giờ” tất cả đều giật mình, một giờ đồng hồ thì biết bắt đầu từ đâu trong khi đó cả ngày nay đã lung sục khắp nơi đều không thấy bóng dáng của cô, hần đang gây khó dễ đây mà, phải chăng hần đang ghen nên mới vậy? Sự thực thì đúng là hần đang ghen, hần đang ghen với Vương Đình khi được cô trân trọng, còn cô mỗi khi nhìn thấy hần đều lộ vẻ sợ hãi thậm chí còn chán ghét. Chính hần đã tạo cơ hội cho cô và Vương Đình thân thiện, hơn một năm Vương Đình đều bên cạnh giám sát hần đâu có nghĩ rồi một ngày Vương Đình sẽ bị cô làm cho trái tim băng giá tan chảy trong ngọn lửa tình yêu ngay cả hần cũng bị cô làm cho trái tim hóa đá bấy lâu nay đang âm dần và tan chảy trong tình yêu, một tình yêu mà hần cảm thấy đầy đau khổ, một tình yêu chiếm hữu và tuyệt vọng.

Trên trán hần bắt đầu xuất hiện đường gân xanh vì giận cơ thể hần vì thế mà khẽ run, hần run không phải vì sợ mà hần run vì giận, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau nhất định phải loại bỏ Vương Đình ra khỏi cuộc sống của cô, cuộc sống của cô chỉ tồn tại một mình hần mà thôi, loại bỏ bằng cách nào thì hần vẫn chưa nghĩ ra, hiện tại hần chưa thể điều Vương Đình đi ra nước ngoài vì Vương Đình còn phải hóa thân thành hần, hần bây giờ rất ngại khi phải hiện nguyên hình là Lý Nam Vương bởi hần sợ phải đối diện với ánh mắt của cô.

Hần hít một hơi dài để đè nén sự ghen tuông và sự tức giận đang kìm nén trong lòng.

- Nghe rõ chưa? - Hần hỏi Vương Đình.

- Đã rõ thưa ông - Vương Đình hơi cúi đầu nhận lệnh.

- Cho dù xói tung cả đại dương phá hủy khu resort tại Hàm Cá Mập cũng phải đưa bằng được phu nhân của các người về đây tất cả nghe RÕ CHƯA?

Hai từ cuối hần đột nhiên quát lớn.

- RÕ!

Tất cả đang ở nhiều tư thế khác nhau đồng loạt đứng bật dậy trang nghiêm chấp hành mệnh lệnh, trong lòng thuộc hạ của hần rất nhiều người tò mò muốn biết mặt vị phu nhân của mình như thế nào, bởi trong số họ chỉ có nghe qua chứ chưa được diện kiến còn một số ít người đã gặp qua, tất cả ai cũng biết chủ nhân của họ yêu nhất là cô gái tên Linh nhưng lấy cô chị về chủ yếu là để trả thù, thù thì chưa thấy trả ngược lại vương phải lười tình, chuyện đòi, phận duyên thật khó đoán trước được yêu rồi sinh ra hận, càng hận lại càng yêu có lẽ hần rơi vào trường hợp vì hận quá hóa ra yêu và yêu từ lúc nào bản thân cũng không hay để khi nhận ra phải chăng đã quá muộn, nhưng vẫn chưa hần là muộn nếu bản thân đã nhận ra người mà sẽ cùng sánh bước trên đường đời sóng gió, thăng trầm hay những cuộc thử thách... quãng đường hạnh phúc của hần có được chọn vẹn hay không còn phụ thuộc vào hần.

- Còn đứng ngây ra đó, tất cả đi tìm mau - Hần thực sự nổi khùng tiện tay quật chiếc Laptop bên cạnh, tất cả như một cái máy đã được lập trình sẵn chỉ cần nhấn nút “start” chương trình bắt đầu đi vào hoạt động.

- Vương Đình ở lại.

Khi Vương Đình xoay người rời đi hần vội lên tiếng, Bảo An nhìn về phía Vương Đình trong lòng vô cùng lo lắng mặc dù lo lắng cũng không thể ở lại nên đành ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn hai người không khí càng trở nên lạnh lẽo, căng thẳng.

Hần đứng bên cửa sổ đưa tầm lưng cao ngạo về phía Vương Đình còn Vương Đình vẫn đứng lặng im chờ đợi hần lên tiếng, thật lâu sau hần mới lên

tiếng hỏi nhưng trong giọng nói vẫn pha một chút mùi vị chua chát.

- Nói thật với tôi cậu có tình cảm với Thanh Nhã không?

- Có!

Vương Đình không cần suy nghĩ nhiều mà trả lời luôn, bàn tay hấn trong ngày hôm nay đã không biết nắm chặt bao nhiêu lần và thật khó khăn khi phải buông ra, hấn đè nén sự tức giận, ghen tuông đang dâng lên cổ họng.

- Từ khi nào? - Hấn hỏi tiếp.

- Mới đây.

- Mới đây là khi nào? - Hấn cúi gắt.

- Từ khi cô ấy đặt chân vào đam mê - Vương Đình vẫn điềm tĩnh mà trả lời.

Hấn xoay người lại nhìn Vương Đình:

- Cậu có biết bản thân cậu đang làm gì không?

- Vương Đình tôi hiểu rất rõ bản thân đang muốn gì mặc dù tôi đã cố gắng nhưng không thể quên được cô ấy, tôi biết trong cuộc đời này tôi không thể có cô ấy ở bên cạnh tôi chỉ mong sao cô ấy được vui vẻ và hạnh phúc, tôi hy vọng ông có thể đem lại niềm vui và hạnh phúc cho cô ấy đó là điều mà tôi mong muốn nhất, cho dù ông có bảo tôi không nên yêu cô ấy nhưng ông cũng hiểu được cảm giác khi yêu là ra sao, tình cảm của tôi dành cho cô ấy chỉ là một phía đơn phương, ông đừng vì chuyện này mà làm khổ mẹ tôi vì bà cũng đã già sức cũng yếu sẽ không thể chịu nổi khi biết tin, nếu một ngày nào đó ông muốn giết tôi thì xin cứ việc ra tay tôi không oán trách, tôi sẽ cho đó là một sự giải thoát những gì cần nói tôi đã nói cả rồi vậy tôi xin lui.

Vương Đình hơi cúi đầu sau đó bước đi ra khỏi cửa phòng, đây là lần đầu tiên Vương Đình nói nhiều như vậy, chân vừa đặt ra khỏi cửa phòng ngum máu theo đó mà muốn phun ra thật khó khăn lắm mới dồn xuống nhưng vẫn bị phun ra ngoài một chút, Bảo An đứng ngoài hành lang đi đi lại lại thấy vậy vội chạy tới.

- Cậu sao rồi, hấn đã làm gì cậu?

- Không sao - Vương Đình dơ tay ra cản lại khi Bảo An định chạm vào người rồi loạng choạng bước đi.

- Đội trưởng - Thuộc hạ của Vương Đình thấy đội trưởng loạng choạng bước đi trên môi còn dính chút máu thì không khỏi lo lắng, Vương Đình dơ tay ra và cậu ta dừng bước đứng nghiêm trang trước mặt.

- Mau triển khai kế hoạch - Vương Đình điều chỉnh lại cơ thể, sự đau đớn biến mất thay vào đó là sự nghiêm nghị lạnh lùng thường ngày, mọi người nhận lệnh sau đó bắt tay vào việc tìm kiếm và cuộc tìm kiếm sẽ mở ra trong một phạm vi rộng hơn ban đầu. Bảo An đau lòng khi nhìn Vương Đình tỏ ra mạnh mẽ kiên cường, vì yêu không màng đến tính mạng của mình cũng có thể nói Vương Đình hy sinh về cô cũng như Bảo An vì Vương Đình mà hy sinh bản thân, chỉ cần người mình yêu hạnh phúc tuy trái tim có đau đớn nhưng cũng cảm thấy hạnh phúc một phần, cuộc đời này, số phận này thật không thể được như ý đôi khi ta hiểu được nhưng không thể nắm bắt được cũng như trái tim không thể bắt nó nghe theo.

Trong khi đó trên một chiếc tàu đánh cá của người dân địa phương cách bờ không xa, trên thuyền có vài ngư dân chài đang bữa vẩy kéo lưới còn bên dưới khoang thuyền trong một căn phòng nhỏ, một thân ảnh nhỏ ngồi dậy đôi mắt đảo nhìn xung quanh căn phòng trên gương mặt vẫn hiện rõ sự thất thần.

Tiếng mở cửa vang lên khiến cô giật mình nhìn ra phía cửa phòng thấy Lý Nam Vương đang bước vào, cô hốt hoảng lùi về phía trong, theo bản năng cô nắm lấy cổ áo nhưng trên cổ trống rỗng.

- Ông...ông...

- Anh là Khải Huy không phải Lý Nam Vương.

- Dấu cái mặt kia đi giùm tôi - Nhận ra giọng Khải Huy cô vội lên tiếng may mà hai người họ giọng nói không giống nhau nếu không cô khó lòng mà nhận ra ai là Khải Huy và ai là Lý Nam Vương.

- Được - Khải Huy lôi trong túi áo khoác ra một chiếc hộp nhỏ ngồi xuống trước gương tỉ mỉ hóa trang khuôn mặt, khi hoàn thiện liền quay về phía cô.

- Như vậy em thấy sao?

- Lâm...Lâm...Phạm...

Miệng cô cứng ngắc khi lại là Lâm Phạm thế giới này thật đảo điên một con người có thể biến thành hai bộ mặt khác nhau, cô không hiểu Khải Huy biến thành Lâm Phạm để làm gì?

- Tại...tại sao lại là anh - Cô nuốt một miếng nước miếng rồi hỏi.

- Nếu em muốn biết anh cũng không dẫu, anh hóa thân vào hai nhân vật là có mục đích, mục đích thứ nhất chính là muốn tìm lại Lệnh Bài của dòng tộc một nhà tiên tri mới đây cho hay Lệnh Bài có một sức mạnh quyền năng nhất định nếu ai sở hữu được nó sẽ làm bá chủ của thiên hạ, còn mục đích thứ hai trả thù vì sao trả thù thì anh đã nói với em.

Trong lòng cô lại dâng lên sự sợ hãi, nếu Khải Huy biết Vương Đình chính là lệnh bài thì mọi việc sẽ ra sao, nếu như tìm thấy được nửa kia của chiếc chìa khóa thì sao? Cô rất sợ, một nửa chiếc chìa khóa hiện đang nằm trong tay của Lý Nam, mà cô nhủ lại suy nghĩ.

- Chuyện...chuyện anh nói là có thật sao, trên đời này làm gì có chuyện phi lý đó - Cô lên tiếng hỏi dò sự tình như thế nào cô là người nắm rõ nhất bởi cô hiểu những kí tự văn cổ trên chìa khóa.

- Trên đời này có rất nhiều chuyện mà ta không thể ngờ tới, xung quanh ta rất nhiều điều bí ẩn mà ta vẫn chưa biết và không thể lý giải nổi, muốn biết lệnh bài ám chỉ điều gì phải tìm ra “Phong Sương Cốc” sẽ tìm ra câu hỏi, hiện tại Phong Sương Cốc nằm ở đâu anh chưa xác định được nhưng anh tin nhất định màu chóng sẽ tìm ra.

- Vậy...vậy anh biết những gì?

- Chỉ biết rằng lệnh bài là một con người.

Cô nuốt thót lên thành tiếng vì sợ hãi, cô nuốt xuống cô hòng sự sợ hãi và dè dặt hồi tiếng.

- Nghe thì có vẻ li kì nhưng tôi xem phim được biết lệnh bài thường được làm bằng gỗ với họa tiết hoa văn kì quái hay được làm bằng vàng bằng ngọc chứ chưa nghe lệnh bài là con người bao giờ cả.

- Người lệnh bài trong người mang một sức mạnh hủy diệt có thể nắm và thao túng nhân loại nhưng lại bị khống chế bởi chiếc chìa khóa vàng.

Người cô khẽ run nhẹ, Vương Đình chính là người đó vậy ai sẽ là người khống chế quyền năng của Vương Đình, một khi đã bị khống chế Vương Đình sẽ không còn là bản thân của chính mình mọi hoạt động sai khiến đều do chính chủ nhân sai bảo Vương Đình khi đó chẳng khác gì một con rô bốt vâng lời, tất cả cá ức đều bị niêm phong sẽ không thể nhận ra ai là thù là bạn chỉ nhận ra mỗi chủ nhân của chính mình, cô sẽ không để cho Vương Đình bị khống chế nhất định phải tìm cách hủy đi chiếc chìa khóa có như vậy Vương Đình mới thoát được nạn, “Phong Sương Cốc” rốt cuộc là ở đâu, nhất định ở đó có chứa đựng điều bí mật gì đó có liên quan đến Vương Đình nghe cái tên cô có cảm giác bản thân cũng bị lôi kéo vào Phong Sương Cốc, một sức mạnh vô hình khiến cô không thể hình dung ra.

- Ông chủ - Bên ngoài một thủy thủ tàu lên tiếng, nhìn gã rất giống dân chài ven biển.

- Chuyện gì - Lâm Phàm (Khải Huy, bởi hóa thân thành nhân vật nào gọi tên nhân vật ấy cho dễ) quay qua hỏi.

- Lý Nam và Lý Nam Vương cho người kiểm tra ra soát, chúng tôi đã làm theo lệnh của ông hiện thuyền lớn đang ở phía trước.

- Tốt - Lâm Phàm quay sang phía cô - Chúng ta đi.

- Đi đâu? - Cô hỏi lại.

- Chẳng phải em muốn chạy trốn khỏi Lý Nam sao?

Không để cô trả lời Lâm Phàm nhấn một nút trên màn hình điện thoại nơi cô đứng lay dịch chuyển và tách biệt lún xuống phía dưới, Lâm Phàm nhảy xuống đứng cạnh cô bên dưới là một chiếc tàu điện ngầm đợi sẵn, chiếc tàu điện ngầm lao về phía trước sát nhập với con tàu sau đó nhô lên khỏi mặt nước khi đã bám trụ lấy con tàu, một chiếc thang máy tự động đưa tàu điện lên, Lâm Phàm một lần nữa bám điện thoại và thang máy đưa lên khỏi khoang ngầm của con tàu, mặt sàn khép kín như lúc ban đầu.

- Lý Nam sẽ cho người lục soát con tàu này vì vậy em phải hợp tác với anh.

- Hợp tác như thế nào?

Cô thực sự rất sợ khi bị Lý Nam tóm được không biết khi đó hắn sẽ làm gì cô, cô muốn biết hợp tác với Lâm Phàm ra sao nên vội hỏi.

- Ngủ cùng.

Cô giật mình lùi lại, làm tình với thì cô đã làm nhiều khi đó không phải do cô tự nguyện mà do bị ép buộc và chiếm đoạt.

Lâm Phàm có thể hiểu được tâm trạng của cô, là khi đó bản thân vẫn không biết đó là cô nên mới làm như vậy, mặc dù ở bên cạnh cô rất muốn nhưng Lâm Phàm sẽ không cho phép bản thân lại phạm phải sai lầm thêm lần nữa.

- Là khi đó anh không biết đó là em, anh xin lỗi.

- Không còn cách nào hay hơn sao?

- Chưa nghĩ ra, nhưng Vương Đình sẽ cầm đầu lên tàu lục soát nếu em không muốn quay trở lại thì màu hợp tác cùng anh, em yên tâm chỉ là giả vờ thôi

sẽ không làm thật.

Đúng lúc ấy nghe tiếng người hô hoán và những cuộc va chạm ầm ầm diễn ra trên tàu, Vương Đình một thân màu đen cao ngạo mà bước đi không một ai trên tàu dám cử động khi nhìn thấy sát thủ trong truyền thuyết xuất hiện, khi hoàn hồn họ mới sực tỉnh hô hoán cản đường, nhưng đều bị Vương Đình đánh bay xuống nước, mặt biển từng đợt người tiếp nước liên tục kêu “tùm tùm”.

- Lục soát kỹ cho tôi - Vương Đình ra lệnh thuộc hạ phân chia nhau đi tìm.

Bước chân Vương Đình đập cửa phòng thấy một đôi trai gái đang ôm nhau trên giường một cách mãnh liệt, cô gái bị che đi bởi thân hình cao to lớn, bàn tay cô gái ôm lấy cổ của người đàn ông, Vương Đình nhận ra thân ảnh của Lâm Phàm bèn lên tiếng.

- Thứ lỗi đã làm phiền, tiếp tục đi - Vương Đình đóng cửa phòng lại lạnh lẽo rời đi, ngay cả Lâm Phàm còn rung mình bởi khí chất vương giả lạnh lẽo ở cơ thể phát ra, hiểu chiến, hiểu sát.

Khi Vương Đình đi khỏi cô vội đẩy ra, mặc dù là rất luyến tiếc nhưng Lâm Phàm vẫn buông cô ra, khi Vương Đình xuất hiện cô có liếc qua có thể thấy sát ý ở Vương Đình tỏa ra rất mạnh và quen thuộc, vừa bá đạo mà cũng dịu dàng, khí chất này dường như đã ăn sâu trong tâm trí của cô.

- Nhai Tệ - Tự nhiên miệng cô thốt ra hai từ này.

- Em nói gì?

- A, không ý tôi bảo là nhai hơi tệ một tí.

- Gì, hôn như vậy còn tệ á - Lâm Phàm trừng mắt - Vậy thử lại.

- Anh dám - Cô lùi lại đề phòng và hất chần ra khỏi người - Tôi muốn nghỉ ngơi, anh có thể lui ra không?

- Ừ!

Lâm Phàm đứng dậy dù sao thời gian ở bên cạnh cô vẫn còn nhiều rồi từ từ hãy cùng cô nói chuyện sau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sự Lựa Chọn

Lâm Phàm bước ra ngoài rồi đóng cửa phòng giúp cô, cô ngồi thu mình hai tay ôm lấy đầu gối trong lòng cô bắt đầu có sự lo sợ nghĩ rằng Lý Nam Vương sẽ tìm thấy cô rất sợ khi rơi vào tay hắn không biết chuyện gì sẽ đến với cô hắn sẽ dùng cách gì để trừng phạt, cô thoáng rung mình khi nghĩ đến Không Tính cô không dám hình dung ra thêm khi bị con thú đó làm nhục sẽ như thế nào.

Cạch...

Âm thanh chọt vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, cô giật mình ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, một dáng người cao ngạo mặc đồ đen đứng nguyên tại chỗ, dưới chiếc mặt nạ là đôi mắt đen sâu thẳm tĩnh lặng như mặt hồ nước mùa thu, đôi mắt lạnh lẽo nhưng rất quen thuộc.

- Vương Đình - Cô lên tiếng khi nhận ra bóng dáng cao ngạo quen thuộc.

Vương Đình vẫn đứng nguyên tại chỗ, trên nét mặt cô thoáng tái xanh.

- Anh...anh đến để bắt tôi quay về sao? Tôi thực không muốn quay về đó, tôi...tôi rất sợ.

Vương Đình tiến về phía cô, cô lùi dần vào trong bước chân Vương Đình chợt dừng lại cách cô khoảng hai bước chân, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô một lượt rồi dừng lại trên cổ áo ở nơi đó có một dấu hôn đang tím dần trên làn da trắng, cô vội túm lấy cổ áo trên gương mặt xuất hiện một tầng sắc đỏ.

- Là...là lúc này...chỉ là... không có gì xảy ra giữa tôi và anh ta - Cô vội vàng giải thích khi nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Vương Đình.

- Thật mà, tôi và anh ta không làm chuyện đó, chỉ là...chỉ là...

- Tôi hiểu - Vương Đình lên tiếng cắt ngang lời cô nói.

Lúc này Lâm Phàm cố dùng thân hình to lớn để che đi khuất tầm nhìn nhưng vẫn không thể nào dấu được ánh mắt của Vương Đình, có nhiều điều mà Vương Đình rất thắc mắc và mâu thuẫn muốn hỏi cô nhưng lại thôi, đặc biệt là Lâm Phàm tại sao hắn lại xuất hiện đúng lúc vào lúc này còn Khải Huy đâu hắn rõ ràng nhảy xuống biển rồi mà lẽ ra giờ này Khải Huy ở bên cô mới đúng.

- Tôi thấy Lâm Phàm rất trân trọng cô, nếu cô không muốn quay về cô có thể đi theo hần ta đi tới chỗ mà Lý Nam Vương không thể tìm ra.
- Vương Đình - Giọng cô đầy xúc động khi Vương Đình luôn đối xử tốt với cô vì cô mà không hề quan tâm tới tính mạng của mình, Vương Đình đi đến bên nắm lấy tay cô và đặt miếng ngọc bội vào trong lòng bàn tay.
- Cô hãy đi thật xa và đừng bao giờ quay trở lại.

Cô nhìn miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, miếng ngọc mà Hạ Vi đã ném xuống biển nhưng sao giờ lại ở trong tay Vương Đình, miếng ngọc mà cô nghĩ sẽ không bao giờ còn nhìn thấy cô vui mừng nắm chặt lấy trong tay.

- Tôi đã thấy nó khi tìm kiếm cô - Vương Đình lên tiếng trả lời thắc mắc trong lòng cô.
- Cảm ơn, cảm ơn anh, Vương Đình...

Cô nấc nghẹn thành tiếng vì xúc động nước mắt theo đó mà trào ra, bàn tay lạnh lẽo của Vương Đình chạm lên da mặt, bàn tay tuy rất lạnh nhưng cô cảm thấy rất ấm áp, ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm lên da mặt mềm mại lau đi những giọt nước mắt, trong lòng Vương Đình cảm thấy đau nhói.

- Tôi ghét nước mắt của phụ nữ.
- Tôi... tôi xin lỗi, tại vì tôi cảm thấy vui quá - Cô vội vàng lau đi, cô ngược đôi mắt còn ướt đầm mi nhìn Vương Đình rồi hỏi - Nếu tôi rời khỏi đây Lý Nam Vương có làm khó anh không?
- Sẽ không, bởi vì hần ta còn rất cần tôi trợ giúp.
- Hay là anh đi cùng tôi.
- Rất tiếc tôi không thể, cô mau chóng rời khỏi đây nếu không sẽ bị phát hiện, tôi cũng phải đi rồi, bảo trọng!

Vương Đình xoay người đi nếu ở thêm chút nữa sẽ không đành lòng để cho cô cùng Lâm Phàm ở bên nhau nhưng vì không muốn cho cô thêm buồn nên đành chấp nhận để cô được ra đi, đi đến nơi mà cô cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc mặc dù rất muốn ở bên cạnh cô nhưng số phận đã an bài hai người chỉ có duyên nhưng không có phận, tình yêu mà Vương Đình dành cho cô chỉ có những đau thương, chia cắt và những giọt nước mắt...

Cô nhìn dáng người cao ngạo bóng dáng cô độc lạnh lẽo nên không kìm được lòng bèn lên tiếng gọi lại:

- Vương Đình.

Vương Đình vẫn bước đi và không hề dừng bước, cô chạy theo sau ôm lấy thân hình to lớn từ phía sau khiến cơ thể Vương Đình khựng lại, trái tim theo đó mà cũng đau, khuôn mặt cô úp vào lưng cùng hơi thở nóng bỏng truyền qua lớp áo da.

- Tôi thực lòng cảm ơn anh, tôi không biết phải nói lời cảm ơn anh như thế nào, tôi nợ anh quá nhiều, anh cũng phải tự bảo vệ mình nhé, rồi một ngày tôi nhất định tìm anh.
- Đừng nên quay trở về, cơ hội chỉ có một hãy trân trọng nó, nếu có duyên ắt sẽ gặp.

Vương Đình nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi người mình và dứt khoát bước nhanh ra cửa nếu ở lại bản thân sẽ đau lòng mà phun ra máu, Vương Đình muốn cô yên tâm ra đi không muốn vì bản thân của mình mà để cô mất đi cơ hội, bản thân đã cố gắng kìm nén lại cảm xúc thực lòng rất muốn ôm cô vào lòng để an ủi che chở và bảo vệ.

Bên ngoài bầu trời nổi gió đem theo những bông tuyết bay la tả, sau mấy ngày khí trời ảm áp nay lại trở nên giá lạnh, không khí lạnh trở lại thật đột ngột không hề báo trước cũng như cuộc đời của một con người không thể biết trước số phận sẽ ra sao, trên boong tàu thân ảnh màu đen đi xiêu vẹo trong làn gió tuyết, không phải vì gió mạnh mà đi xiêu vẹo đó là do trái tim đau khi bị được tình phát tác, một ngụm máu phun ra hòa vào những bông tuyết trắng hết như một trận mưa hoa, từng trên boong tàu thân hình cao lớn đầy kiêu ngạo từ từ ngã xuống nước.

Đám người chỉ biết há miệng nhìn thân hình của đội trưởng tiếp xuống mặt nước lạnh lẽo, Bảo An là người phản ứng nhanh nhẹn liền lái ca nô đi tới rồi tung mình xuống nước để cứu Vương Đình.

Lý Nam đứng dậy ngồi xuống đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần, hai ngày nay cô mất tích khiến hần phát điên lên được, đã vậy công ty còn phát sinh ra những chuyện ngoài ý muốn hần vừa lo chuyện ở công ty lại vừa lo chuyện của cô, phần lớn là hần lo chuyện của cô còn chuyện ở công ty đã có người giải quyết giúp hần, chưa bao giờ hần cảm thấy bản thân mình bất lực như lúc này, hần lúc này càng nhận ra bản thân hần rất yêu cô.

- Ông chủ - Bên ngoài có người lên tiếng gọi, hần mở cửa phòng chưa để người nọ lên tiếng hần đã vội lên tiếng hỏi:
- Sao rồi?
- Ông chủ người phụ nữ bên cạnh Lâm Phàm tôi thấy có gì đó gần giống với phụ nhân mời ông xem

Hần vội cầm lấy tập ảnh từ tay người nọ lật nhanh xem qua, tuy đã được hóa trang nhưng vẫn không thể qua nổi con mắt của hần, chính đôi mắt cô đã tố

cáo điều đó và Lâm Phàm là Khai Huy hẳn cũng vừa mới biết hẳn đoán ra được là khi nhìn vào bức ảnh nguyên nhân vì sao Khai Huy biến thành Lâm Phàm hẳn cũng không rõ, hẳn và Khai Huy có điểm giống nhau là cả hai người đều hóa thân thành hai nhân vật nhưng hẳn có phần hơn khi xuất hiện hai người cùng một thời điểm.

- Hiện đang ở đâu? - Hẳn vội hỏi.

- Ở một vùng nông trại cách thành phố Z.

- Lập tức thông báo cho người giám sát.

- Rõ!

Hẳn vội vã rời khỏi phòng và lên trực thăng tự mình điều khiển.

Thành phố Z.

Cùng một đất nước nhưng lại mang hai bầu trời, ở thành phố S bây giờ trời rất lạnh và tuyết phủ đầy trên lối đi nhưng ở thành phố Z không khí đang ấm dần và có những tia nắng ấm áp chiếu rọi trên những cánh đồng hoa bạt ngàn đủ màu sắc cũng có thể nói thành phố Z là nơi cung cấp hoa tươi cho khắp đất nước vì vậy ở nông trại có tên là “sắc màu của cuộc sống” ông chủ không ai khác chính là Lâm Phàm. Vài ngày nữa tết nguyên đán cũng sắp đến nên những công nhân làm vườn rất bận rộn thu hoạch hoa tươi để xuất đi lượng hoa tiêu thụ vào dịp tết rất cao, trên các thửa ruộng hoa công nhân cầm cuốc cẩn thận gặt những bông hoa tươi lâu lâu lại liếc nhìn về một phía nào đó để nhìn một đôi trai gái, phía bên kia đôi trai gái ấy đang đi dạo vòng quanh trên những luống hoa hai người đó không ai khác chính là cô và Lâm Phàm, mặc dù cô có cái trang nhưng đáng người nhỏ bé của cô thì không thể che giấu.

Đã lâu rồi cô không cảm thấy thỏa mái như thế này, cô nhắm mắt hít lấy một hơi để tận hưởng không khí trong lành và những mùi hương thơm dịu trong buổi chiều, cô phóng tầm mắt xa hơn để nhìn cánh đồng hoa trải dài xa tít tận chân trời rực rỡ đủ màu sắc trong ánh nắng dịu nhẹ, nơi đây cũng rất nhiều khách du lịch đến để thưởng thức cảnh đẹp vào mùa này những cặp đôi chuẩn bị làm đám cưới họ hay đến Sắc Màu Của Cuộc Sống để chụp ảnh cưới.

Bước chân cô vẫn chậm rãi bước đi còn Lâm Phàm vẫn lặng lẽ theo sau hai ngày nay cô vẫn im lặng không nói gì Lâm Phàm cũng không làm phiền chỉ lặng lẽ theo sau, lặng lẽ nhìn cô thờ thẩn đến xuất thần, lặng lẽ nhìn cô thờ dài đầy bế tắc mặc dù rất muốn lên tiếng nhưng sợ phá vỡ sự yên bình trong cô, Lâm Phàm quen biết cô cũng khá lâu nhưng chưa bao giờ thấy cô im lặng như vậy Thanh Nhã mà Lâm Phàm biết là người rất ưa nói nhiều hỏi nhiều đến nỗi Lâm Phàm muốn dán miệng lại, thời gian trôi đi con người cũng thay đổi theo năm tháng ngay cả Lâm Phàm cũng vậy đổi thay rất nhiều từ một người bình thường bỗng trở thành một nhân vật tâm cỡ hầu như gần thao túng toàn bộ nền kinh tế nước nhà...

Bước chân cô dừng lại khi có một đôi trai gái vui vẻ nắm tay nhau tung tăng trên cánh đồng hoa, cô gái nhí nhảnh tinh nghịch làm dáng để cho bạn trai chụp hình, chàng trai cười sùng sịnh ngất mũi cô gái nhưng rồi nụ cười trên môi cô gái chợt biến mất thay vào đó là nét mặt hơi trắng bệch.

- Sao vậy vợ yêu - Chàng trai thấy cô vợ yêu đang vui vẻ bỗng tắt ngấm nụ cười nên lo lắng hỏi.

- Không có gì - Cô gái lấy lại nụ cười rồi lên tiếng, cô gái tiến về phía trước đến bên cô.

- Chào! - Cô lên tiếng khi cô gái đó là Huyền Chi cùng bạn trai đi dạo, cô không nghĩ lại gặp anh ở đây, trên môi anh luôn nở nụ cười hạnh phúc về phần anh cô có phần yên tâm nhưng lần gặp lại này tim cô không còn nhói đau như trước phải chăng trái tim cô đã chết và không còn biết cảm giác đau thương là gì, cô mừng cho anh khi trên khuôn mặt luôn nở nụ cười hạnh phúc, điều mà cô không thể đem đến hạnh phúc cho anh cô luôn khiến anh phải bận tâm lo lắng về phần này Huyền Chi đã làm được và đem lại hạnh phúc cho anh.

- Chào! - Huyền Chi cũng đáp lại, Huyền Chi cũng nhận ra người đứng trước mặt mình là ai bởi đó cũng từng là bản thân của mình gần bốn mươi năm.

Cả hai người đàn ông đều tiến lên bên cạnh người phụ nữ của mình, người nổi tiếng như Lâm Phàm ai cũng nhận ra, Huyền Chi có một số điều thắc mắc về cô không biết lý do gì mà cô ở bên Lâm Phàm chứ không phải ở bên Lý Nam Vương không lẽ hẳn đã chịu buông tha cho Thanh Nhã.

- Em muốn nói chuyện với bạn em một lúc, anh đợi ở đây nhé!

Huyền Chi quay sang phía An Lập lên tiếng mặc dù không muốn nhưng anh cũng chiều theo ý của Huyền Chi, Huyền Chi nắm lấy tay cô đi về phía trước.

Gió đưa hương hoa lan tỏa trong không khí thật thơm dịu, ánh nắng dần phai nhạt trên cánh đồng hoa những người công nhân đang nhanh tay chất hoa lên xe để vận chuyển ra thị trường, hai người vẫn bước đi một đoạn khá xa rồi dừng lại cả hai đều có tâm trạng và những luồng suy nghĩ khác nhau khi gặp lại.

- Cảm ơn cô - Thật lâu sau cô mới lên tiếng để phá tan sự yên tĩnh.

Huyền Chi giật mình thôi suy nghĩ bởi không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu.

- Tại sao cảm ơn tôi? - Huyền Chi nhìn cô một lúc mới hỏi.

- Điều mà cô có thể làm được còn tôi lại không thể, tôi không thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy cô đã làm được điều mà bấy lâu nay tôi không làm được, anh ấy ở bên cô rất hạnh phúc tôi chưa thấy anh ấy hạnh phúc như thế bao giờ.

- Người phải nói lời cảm ơn chính là tôi, từ nhỏ tới lớn tôi chưa bao giờ được sống trong tình yêu thương của gia đình, cha lấy mẹ chủ yếu là vì mục đích, mẹ tôi qua đời do chính họ gây ra.

Huyền Chi thở dài nhưng trên gương mặt lộ rõ niềm vui và hạnh phúc.

- Tôi xin lỗi đã lấy đi những gì thuộc về cô - Huyền Chi nắm lấy tay cô.

- Không nên trách cứ làm gì, đều do số phận đã an bài cô đã trở về nơi mà lẽ ra đã thuộc về cô từ trước.

- Ý cô tôi vẫn không hiểu?

- Tôi và cô từ lúc sinh ra đã bị hoán đổi linh hồn vì vậy bây giờ đã trở về chính với bản thân của mình.

- À! Mấy hôm trước tôi có nằm mộng thấy một người râu tóc bạc nói với tôi những điều đó - Huyền Chi gật đầu.

- Cha mẹ hai người vẫn khỏe chứ?

- Họ vẫn khỏe hiện đang cùng nhau đi du lịch còn anh Tuấn Dã hiện đang ở thành phố S anh ấy đang tiến hành mở chi nhánh thời trang tại đó.

- À! Vậy là tốt rồi - Giọng cô nhẹ nhàng và mang một chút hạnh phúc trong lòng chỉ có cách xa một thời gian ngắn vậy mà mọi thứ thay đổi rất nhanh đến không ngờ.

- Tôi...còn chuyện này nữa - Huyền Chi ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp - Tôi và anh ấy đã tổ chức hôn lễ và đang đi hưởng tuần trăng mật, xin lỗi vì không báo cho cô biết.

- Vậy à! - Giọng cô hồ hững sau đó nhìn về phía anh thấy anh vẫn dõi mắt nhìn về phía Huyền Chi vẻ không kiên nhẫn.

- Cuộc sống của cô có tốt hơn không? Cô và Lâm Phạm sao lại ở cùng nhau lẽ nào Lý Nam Vương đã chịu giải phóng cho cô?

Đúng lúc ấy một luồng gió lạnh từ trên cao ập xuống thổi tung những cánh hoa bay lả tả trên không trung thành một trận mưa hoa, gió cuốn tung mọi thứ khi cản trên đường đi của nó. Trên không trung tiếng động cơ rền vang một vùng trời tất cả mọi người đều ngược nhìn lên, một trực thăng xuất hiện tiếp đến thêm một, hai, ba...

Một vùng rộng lớn trên cánh đồng hoa đều nằm rạp xuống đất những cánh hoa bị gió cuốn tung dập nát khi trực thăng hạ cánh xuống mặt đất, Lâm Phạm vội chạy về phía cô khi nhìn thấy Lý Nam xuất hiện.

Sau mấy phút bị đảo lộn mọi thứ trở lại bình thường nhưng trên một diện tích rộng lớn đã trở nên hoang tàn.

Hắn một thân hình kiêu ngạo xuất hiện trong ánh chiều tà tia nắng vàng nhạt chiếu lên thân hình cao lớn đổ thành một vệt dài trên nền đất rộng, ánh nắng không đủ ấm để xua đi không khí lạnh lẽo từ cơ thể hắn phát ra, tà áo choàng dài màu đen nhẹ nhàng phiêu theo chiều gió ở hắn toát ra một luồng khí bức bách khiến người ta phải sợ hãi chỉ dám cúi đầu phục tùng mệnh lệnh, hắn phóng tia nhìn vừa giận vừa thương, bàn tay to lớn từ từ đưa lên âm thanh kìm nén trong họng đầy giận dữ cố đè nén xuống.

- Lại đây - Lối thốt ra như một mệnh lệnh hắn vẫn đứng đó đưa tay ra để chờ đợi.

Cô lùi lại phía sau còn Huyền Chi cảm thấy ngơ ngác khi xảy ra chuyện một cách đột ngột, An Lập kéo Huyền Chi vào lòng để che chở.

- Lại đây - Âm thanh phát ra từ cuống họng không đủ kiên nhẫn.

- Đã có anh em đừng sợ - Lâm Phạm ôm lấy cô vỗ vai an ủi.

Chân tay cô bắt đầu hoạt động trái với sự điều khiển của não bộ, cô luôn nhắc nhở

bản thân phải thật bình tĩnh vậy mà cơ thể vẫn không ngừng run vì quá sợ mà chân tay cô như hóa thành đá.

- Bình tĩnh nào hắn không làm gì em được đâu, đã có anh ở đây rồi mà - Lâm Phạm vẫn an ủi cô.

Bàn tay hắn nắm thật chặt cơ thể vì giận mà run, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào tay Lâm Phạm để trên hông của cô nhìn thật gai mắt, hắn thu tay lại đầu nắm đấm thật chặt dưới ống tay áo.

- Lâm Phạm - Hắn cất giọng khàn đặc vì nén giận - Anh có biết tội bất cớ vợ của người khác sẽ bị ra hầu tòa không?

- Lý Nam thật ngại quá, cậu không nên dùng từ nặng với tôi như thế, tôi không bắt cóc vợ của cậu mà cậu nóng giận với tôi, cậu nhìn xem cậu vừa làm ra chuyện gì, không lẽ cậu đang đem quân đi đánh trận.

- Trả người - Hắn không thêm để ý Lâm Phạm nói gì - Thanh Nhã, tôi không đủ kiên nhẫn để nói với em một lần nữa.

Huyền Chi theo bản năng có người lại khi có người nhắc tới cái tên Thanh Nhã dù gì Huyền Chi cũng từng một thời là Thanh Nhã, nghe giọng thì con người này thật bá đạo, Huyền Chi vẫn úp mặt vào ngực An Lập và ánh mắt kín đáo quan sát cô, có thể thấy toàn thân cô không ngừng run rẩy, Lý Nam là ai điều này khiến Huyền Chi rất tò mò không những thế người đàn ông đó và Lâm Phàm rất quan tâm tới cô.

- Tôi đã nói với em như thế nào chẳng lẽ em đã quên, cho dù em có đi đến đâu em cũng không thể thoát khỏi tôi, số phận của em đã gắn chặt với tôi em đừng có nghĩ rằng một ngày nào đó tôi sẽ buông tha cho em, tôi chấp nhận việc em sẽ hận tôi suốt đời.

Lời nói đầy sự độc đoán vang lên nghe rất rõ hẳn muốn cho toàn thể giới này biết được cô thuộc về hẳn mãi mãi, chưa một ai vừa độc tài quyết đoán như hẳn.

Lâm Phàm vỗ tay một cách chậm rãi khoe môi khẽ nhắc lên đầy sự nhạo báng, lắc đầu hai cái rồi lên tiếng

- Lý Nam bằng này lâu tôi cứ nghĩ cậu là kẻ vô tình lãnh đạm với đàn bà nhưng hôm nay xem ra...tôi đã được mở rộng thêm tầm mắt, mà trên đời này thiếu gì đàn bà cho cậu chọn lựa?

- Anh cũng nhìn lại chính bản thân anh đi chứ, việc anh bám lấy vợ của người khác thì anh giải thích ra sao? Tôi sẽ đưa anh ra hầu tòa.

- Ha ha ha ha....

Lâm Phàm bật cười lớn, cười như chưa được cười bao giờ, nhẹ nhàng thở ra sau đó mới nói tiếp:

- Rất lâu rồi tôi mới được nghe hai từ luật pháp, chẳng phải luật pháp đều nằm trong tay tôi và cậu sao, trong trò chơi này tôi và cậu vẫn chưa biết ai thua ai thắng, lý do tại sao cô ấy đi theo tôi hẳn cậu đã rõ, cô ấy không hề yêu cậu, cậu không thể hiểu cô ấy bằng tôi..

- THÔI ĐI - Hẳn đột nhiên quát lớn, trong lòng hẳn lúc này rất giận bần tay khẽ cử động khẩu súng giấu trong ống tay áo nhẹ nhàng trôi xuống nếu Lâm Phàm nói thêm hẳn sẽ nổ súng ngay lập tức.

- Mụ đàn bà thói tha - Đúng lúc nước sôi lửa bỏng thì một giọng nói giận dữ vang lên, từ trong xe Bảo An lao ra rút súng nhắm thẳng về phía cô.

ĐOÀNG....

Âm thanh nổ vang, hai tiếng hét của người phụ nữ cùng vang lên một lúc, An Lập ôm lấy Huyền Chi diu đi và mau chóng rời khỏi nơi đây sát khí còn cô ôm lấy tai, thân hình không ngừng run vì sợ. Bảo An chưa kịp nổ súng đã bị hẳn bắn vào tay khẩu súng trên tay Bảo An rơi xuống đất, hai vệ sĩ lao tới giữ lấy tay Bảo An, tay Bảo An tê dại khi bị trúng đạn cũng may là hẳn chỉ bắn chệch nên trượt qua phần mềm mại máu theo đó mà chảy ra nhuộm đỏ một cách tay áo màu trắng. Bảo An vẫn tức giận vết thương trên tay không đau bằng trái tim bị tổn thương.

- Đồ phụ nữ đáng nguyên rủa tại sao cô không chết đi, vì cô mà Vương Đình đang sống dở chết dở.

Nhắc đến Vương Đình cô sực tỉnh, tại sao cô có thể quên được Vương Đình phải cần đến máu của cô để không chế con đau, nếu Bảo An không xuất hiện cô cứ thế mà chạy trốn khi ấy Vương Đình sẽ như thế nào cô đã hứa với lòng mình sẽ không để cho Vương Đình gặp nguy hiểm vậy mà bây giờ cô đã làm gì, bỏ chạy và sống một cách ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân.

- Anh...anh ta sao rồi? - Cô vội vàng hỏi.

- Còn 3 giờ đồng hồ nữa cậu ta sẽ chết.

- Sao?

Cô giật mình sợ hãi khi lời Bảo An vừa thốt ra, cô bước đi nhưng bị Lâm Phàm kéo lại.

- Em đi đâu?

- Tôi phải quay về.

- Không được đi - Lâm Phàm ôm chặt lấy cô.

- Anh buông ra tôi phải quay về, tôi không thể vì tự do của bản thân mà làm liên lụy đến anh ta, anh ta vì tôi nên bản thân mới thành như vậy, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi trong hai ngày qua.

- Anh không cho em đi, khó khăn lắm anh mới gặp lại em, anh còn muốn đưa em tới những nơi mà em thích.

- Buông ra - Cô lấy sức đẩy thật mạnh khiến Lâm Phàm bật ra khá xa và loạng choạng ngã, cô chạy tới bên Bảo An nắm lấy tay Bảo An lắc mạnh.

- Anh ta hiện đang ở đâu?

- Đám Mê!

Cô leo lên trục thẳng ra lệnh cho phi công lái đi, phi công trẻ tuổi hơi luống cuống nhưng cũng phải nghe theo dù sao cô cũng là bà chủ mà.

Ánh mắt Lâm Phàm buồn bã nhìn theo, phải chăng cô sẽ không bao giờ thuộc về mình và sẽ mất cô vĩnh viễn, Lâm Phàm bắt lực đấm mạnh tay xuống đất như thể muốn chút bỏ nỗi ân hận trong lòng.

Còn hấn trong lòng rất tức giận mà cũng đầy sự ghen tuông, cô vì Vương Đình mà lo lắng, hấn ghét sự lo lắng của cô hiện lên trên khuôn mặt một cách rõ ràng, trong tâm hấn giờ rất hận Vương Đình, hấn có điểm gì không bằng Vương Đình, vì sao cô luôn quan tâm đến Vương Đình và không thèm để tâm đến hấn, dù chỉ là một phần nhỏ thôi hấn cũng cảm thấy hạnh phúc nhưng có lẽ suốt cuộc đời này điều mà hấn mong muốn sẽ không bao giờ thành hiện thực, hấn chỉ nhận được sự căm giận và lòng thù hận của cô.

Hấn tức giận quăng một tia nhìn cho Bảo An sau đó nhảy lên trực thăng mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sự Đau Khổ Và Nỗi Tuyệt Vọng

Trực thăng vừa hạ cánh xuống cô vội vàng nhảy xuống, từ trên cao trực thăng của hấn cũng đáp xuống mặt đất. Nhìn thân ảnh lo lắng mà khăn chương khiến hấn càng căm giận. Hấn bước nhanh đuổi kịp túm lấy khuỷu tay cô kéo lại nhưng bị hất ra, cô vội vàng chạy đi.

- Nếu em quan tâm tới hấn số phận hấn sẽ thảm hơn - Hấn căm giận ném lời nói theo sau nhưng lúc đó cô không hề nghe tiếng bởi trong lòng chỉ lo cho Vương Đình.

Cô mở cửa phòng Vương Đình, trước mặt cô hiện ra cảnh Vương Đình quần áo không chỉnh tề trên cơ thể nhuộm một màu đỏ vừa khô và vừa mới, đáng người tiêu tụy chông thấy, chân tay được cố định bằng một sợi xích. Sợi xích siết chặt vào tay tạo thành những vết thâm tím, bên cạnh là Bảo Nam đang xoa bóp chân tay cho Vương Đình. Bảo Nam nhìn ra cửa thoáng ngạc nhiên nhưng không nói gì.

- Anh ta sao rồi? - Cô lo lắng chạy tới gần nhìn nét mặt Vương Đình tái nhợt, đôi môi khô nứt đang bong tróc từng lớp da trắng, Vương Đình đang lâm vào tình trạng hôn mê cơ thể khỏe mạnh bây giờ trở nên yếu ớt như kẻ hấp hối đang chờ cái chết đến dần, cô cảm thấy trái tim chợt nhói lên niềm đau, Vương Đình vì cô mà trở nên

như vậy.

- Vương Đình - Cô ôm lấy Vương Đình mà khóc - Vương Đình xin lỗi, anh vì tôi mà trở nên như vậy, xin lỗi tôi quá ích kỉ phải không?

Giọt nước mắt rơi xuống lồng ngực Vương Đình cảm nhận được cô đang khóc, ngón tay khẽ cử động rồi từ từ mở mắt ra, trên gương mặt bé nhỏ nhuộm đầy nước mắt. Ánh mắt Vương Đình trở nên đau thương cố gắng đưa bàn tay bị xích lên để lau những giọt nước mắt nhưng cánh tay vô lực không thể nhấc lên nổi, hai bàn tay bé nhỏ của cô nắm lấy tay Vương Đình thật chặt.

- Xin lỗi, vì tôi mà anh như vậy, tôi sẽ tìm đủ mọi cách để giúp anh.

Bàn tay Vương Đình co lại cơ thể bắt đầu có dấu hiệu không ổn.

- Nguy rồi - Bảo An từ ngoài lao vào nắm lấy tay Vương Đình - Vương Đình cậu cố lên tôi sẽ giúp cậu.

Bảo An túm lấy cổ Bảo Nam lắc mạnh:

- Làm gì đi chứ cứ trơ mắt ra mà nhìn như thế à, tất cả là do cậu điều chế ra loại thuốc quỷ quái này, Vương Đình bị làm sao tôi sẽ ăn thịt cậu.

Cơ thể Vương Đình nổi lên những đường gân xanh và bắt đầu co giật, vặn vẹo. Mồ hôi chảy dài trên gương mặt đang dần chuyển biến thành màu xanh, quần áo không nguyên vẹn để lộ những lớp da thịt màu xanh lá và những đường gân nổi lên nhìn thấy rõ một màu đen tím. Bảo An mặt càng thêm tái. Mặt cô tái xanh khi nhìn thấy Vương Đình đáng sợ như vậy, dưới lớp da cô nhìn thấy cơ thể Vương Đình thoát ần thoát hiện lớp vảy.

- Nhai Tệ - Miệng cô lại thốt ra hai từ này một lần nữa.

- Đứng đó làm gì - Bảo An quát.

Bảo Nam không nói gì vội vàng tìm được đề khổng chế, bản thân cũng cảm thấy hơi hối hận nhưng suy cho cùng cũng chỉ vì mệnh lệnh mà làm theo.

- Nhanh lên còn nhìn cái gì, máu...

- Ồ...

Cô hoàn hồn lại, khi chuẩn bị đưa tay ra Lý Nam lại xuất hiện rất đúng lúc hấn túm lấy tay cô lôi về phía mình còn ánh mắt rơi trên cơ thể của Vương

Đình đang vận vẹo khổ cực khi bị được tình phát tác, hấn bái phục Vương Đình có thể chịu đựng được cơn đau, cơn thèm khát và sự ham muốn chiếm hữu trong cơ thể, chỉ cần trái tim nghĩ tới người mình yêu sẽ khiến được tình phát tác.

- Anh..anh làm gì vậy buông tôi ra - Cô muốn thoát khỏi bàn tay của Lý Nam nhưng hấn nắm rất chặt cố gắng dồn nén sự giận dữ nếu không hấn sẽ nghiền nát cánh tay của cô.

- Đưa phu nhân của các người về phòng nghỉ ngơi - Hấn lạnh lùng lên tiếng rồi giao cô ột người vệ sĩ đứng ở cạnh đó.

- Tôi không đi, buông ra - Cô giãy nảy thoát ra khỏi tay của người vệ sĩ và nhanh tay quơ lấy con dao để trên bàn.

- Buông ra nếu không tôi sẽ chết trước mặt anh - Cô để con dao sắc nhọn lên cổ.

Trên nét mặt đang ngự trị sự căm phẫn dần biến sắc nhưng rồi lại biến mất nhanh chóng để lại trên gương mặt là sự lạnh lùng đáng sợ, ánh mắt hấn dừng tại mũi dao sắc nhọn chạm trên da thịt, dòng máu nhỏ chảy ra thật chói mắt, trong tâm hấn rất lo sợ nhưng ngoài mặt hấn tỏ ra không có gì ngược lại ánh mắt hấn trở nên lạnh khốc vô tình.

- Nếu em nghĩ dùng cách đó có thể lay động tôi vậy em đã nhầm - Giọng nói đầy sự vô tình cất lên hấn quay sang vệ sĩ đứng bên ngoài cửa ra - Cho bọn chúng vào.

Hấn đột nhiên lớn tiếng, bên ngoài có bốn gã đàn ông xuất hiện, bốn gã đều khỏe mạnh lực lưỡng.

- Tôi sẽ cho em thấy kẻ mà em yêu thương sẽ trở thành người khác như thế nào, hầu hạ hấn đi - Bốn từ cuối hấn quay sang bốn gã đàn ông ra lệnh. Bốn gã nhận lệnh tiến về phía Vương Đình, thân thể cố gắng chống cự lại những cử chỉ vuốt ve thân mật của bốn gã nhưng đều vô nghĩa trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn và tuyệt vọng. Sợi dây xích siết chặt trên cổ tay va chạm trên thành giường thành những chuỗi âm thanh lạnh lẽo. Tất cả những người trong phòng đều cúi đầu không dám nhìn, trong lòng họ cũng đau đớn chẳng kém gì Vương Đình. Họ không đành lòng nhìn đội trưởng oai phong, kiêu hùng bị sỉ nhục một cách thảm khốc.

Nhìn Vương Đình cắn răng chịu đựng trên bờ môi in sâu vết răng dòng máu theo đó mà chảy ra. Cô rất đau lòng, một cảm giác đau đớn như chính bản thân cô đang gánh chịu. Nước mắt chảy dài trên gò má xinh đẹp.

- Buông tôi ra.

Cô cố gắng thoát khỏi bàn tay rắn chắc của người vệ sĩ nhưng không được bởi gã nắm rất chặt.

- Lý Nam - Cô quay sang phía hấn cầu khẩn - Anh làm ơn tha cho Vương Đình..

- Không tha.

Không để cô nói hết lời hấn đã ngắt lời cô, hấn thực sự rất ghét khi thấy cô lo lắng cho Vương Đình. Lẽ nào cô không hiểu rằng hấn đang ghen, sẽ không một gã đàn ông nào chấp nhận người phụ nữ của mình mà đi lo lắng cho nhân tình trong khi đó cô là vợ của hấn, ngoài hấn ra cô sẽ không được lo lắng cho bất kỳ người đàn ông nào khác.

- Anh bảo gì tôi cũng xin nghe nhưng xin anh hãy tha cho Vương Đình.

Mày kiểm nhử lại nhìn cô, khước môi hấn khẽ nhấc.

- Nếu tôi tha cho hấn..

- Tôi sẽ nghe theo anh - Cô vội cướp lời hấn cứ như thể sợ hấn không cho cô có cơ hội để nói.

- Tôi bảo em giết hấn em làm được không?

- Tôi..

Cô im lặng không nói. Bảo cô giết Vương Đình ư? Cô không làm được điều đó. Thấy cô im lặng khước môi hấn khẽ nhấc mấp máy muốn nói gì nhưng lại thôi. Hấn biết cô sẽ không làm được nhưng cứ muốn hỏi, hấn cũng chưa muốn giết Vương Đình vì chưa phải lúc.

- Tôi biết em sẽ không làm được điều đó nhưng em sẽ phải nghe theo tôi khi tôi tha cho hấn.

Cô ngẩng đầu nhìn hấn trong đôi mắt trong sáng là sự chờ đợi, sự hy vọng, sự lo lắng..

- Tôi muốn em không gặp lại Vương Đình em làm được không?

- Được - Không cần nghỉ ngơi nhiều cô liền trả lời, cô chỉ mong mọi điều tốt đẹp sẽ đến với Vương Đình.

- Qua đây - Hấn đưa tay về phía trước.

Vệ sĩ đang nắm lấy tay cô tự động buông ra sau đó lui về vị trí cũ. Cô chậm rãi đi về phía hấn, do dự hồi lâu mới đưa bàn tay bé nhỏ của mình đặt vào

lòng bàn tay rộng rãi to lớn của hắn. Cảm giác thật lạnh lẽo khiến cô rùng mình. Hắn nắm chặt lấy tay cô như thể sợ cô sẽ rứt lại.

- Em là vợ tôi em hiểu chứ?

Cô im lặng cúi đầu là vợ ai cô không rõ.

- Không trả lời sao?

- Vâng! Tôi biết.

Cô miễn cưỡng trả lời. Khóe môi hắn hài lòng tâm trạng cũng vui lên một phần. Hắn đưa mắt nhìn Vương Đình đang cố chống cự lại những cử chỉ âu yếm của bốn gã đàn ông. Hắn hướng khuôn mặt của cô về phía Vương Đình. Vương Đình có thể nói; trên người không mảnh vải che thân, hơi thở không ổn định mang theo sự lo lắng và những khoái cảm do bốn gã đem lại. Hạ thể căng cứng khó chịu chỉ muốn giải tỏa cơn thèm khát vì thế mà cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ mặc dù đã cố gắng cắn răng chịu đựng nhưng vẫn không thể thoát khỏi cơn ma trảo của bốn gã.

Tay Vương Đình nắm chặt lấy sợi xích cố gắng cho bản thân không bị chìm đắm trong dục vọng. Cổ họng không thể lên tiếng chỉ phát ra âm thanh khàn đặc của dục vọng không chế. Cơ thể đau đớn, khoái cảm đan xen khiến cơ thể lỏng lẻo càng thêm vận vẹo, trong con mắt của bốn gã hiện lên sự thèm khát chỉ muốn Vương Đình ngay nhưng vì chưa có lệnh nên đành kìm nén lại.

AAA...

Để thoát khỏi sự mê luyến chìm đắm trong dục vọng Vương Đình cố gắng mở lớn cuống họng hét một hơi. Trong không trung cột pháo hoa màu đỏ bắn vào bốn gã, bốn gã giật mình lùi lại.

- Vương Đình - Bảo An lao tới, chân tay trở nên luống cuống đây là lần đầu một thầy thuốc như Bảo An chân tay trở nên luống cuống. Bảo Nam thấy vậy vội đẩy Bảo An sang bên rồi bắt mạch.

- Không xong rồi..

Bảo Nam lăm lăm nhỏ chỉ đủ cho bản thân nghe.

- Làm ơn cứu anh ta đi.

Cô lay tay Lý Nam cầu khẩn. Hắn nhìn khuôn mặt cô ngập tràn nước mắt vì lo lắng cho Vương Đình trong lòng vừa hận vừa thương, hắn giằng giọng với cô.

- Tôi nói em không được phép quan tâm đến hắn cơ mà.

- Anh vẫn chưa tha cho Vương Đình, tôi xin anh hãy cứu Vương Đình, làm ơn đi... làm ơn.

Con cò giật mạnh khiến sợi xích va vào nhau thành âm thanh chói tai. Cô hốt hoảng muốn lao tới nhưng bàn tay bị hắn nắm rất chặt.

- Đưa cho hắn - Lý Nam lấy trong túi áo ra một lọ bình sứ màu trắng rồi đưa cho vệ sĩ, vệ sĩ đón nhận từ tay hắn.

Khoảng mấy phút sau khi uống thuốc cơ thể Vương Đình dần bình ổn trở lại. Bảo An vui mừng nắm lấy tay Vương Đình. Bảo Nam lặng lẽ thở ra rồi lau mồ hôi trước trán sau đó mặt liếc hạ thể Vương Đình sau đó mới kéo tấm chăn đắp qua.

Ánh mắt Vương Đình nhìn cô vừa mệt mỏi, đau đớn, rất muốn nói gì đó với cô nhưng cổ họng vẫn chưa thể nói được.

Vương Đình quay mặt đi khi Lý Nam đột nhiên hôn cô. Trái tim lúc này thật đau đớn, một nỗi đau không thể tả mặc dù lòng luôn dặn lòng cô là vợ của người ta và hãy quên đi, cô vĩnh viễn không bao giờ thuộc về mình. Giá như định mệnh không cho gặp cô thì sẽ không phải đau khổ như vậy. Bàn tay Vương Đình nắm chặt và bầu dưới tấm đệm thật chặt cứ như đang nắm chặt lấy nỗi đau vào trong lòng không cho sự đau đớn bùng phát.

- Em cũng mệt rồi cần đi nghỉ - Hắn buông cô ra ân cần lên tiếng.

Hắn diu cô bước đi. Cô quay đầu nhìn Vương Đình và Vương Đình cũng đưa mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé dần khuất sau cánh cửa. “Huyền Chi, em là đồ ngốc. Đã đi rồi tại sao còn quay lại, tôi không muốn nhìn thấy em khổ sở đau lòng vì tôi, nếu có kiếp sau tôi hy vọng còn được gặp và yêu em” Vương Đình khẽ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi ra. Có thể thấy tâm Vương Đình đang đau khổ tuyệt vọng như thế nào. Một khi người đàn ông rơi lệ là vì cõi lòng của họ bị tổn thương, đau đớn vượt quá sức chịu đựng của họ khi đó họ mới khóc cho cõi lòng của mình.

Trong căn phòng trở nên im lặng. Mọi người không ai bảo nhau tự động lặng lẽ đi ra ngoài họ chưa từng thấy đội trưởng nổi tiếng là người tàn bạo, lãnh khốc vô tình nay vì chữ tình mà rơi lệ. Phải chăng đây là quả báo cho những tội lỗi mà đội trưởng gây ra cho biết bao người. Khi đứng trước mặt họ bao nhiêu kẻ cầu xin khóc lóc, khi cầu xin không được thì họ quay sang chửi rủa. Những lúc như vậy đội trưởng ra tay rất ngoan độc và không một lời báo trước.

Hắn ngồi tựa ra ghế trên tay là một tập tài liệu còn tay kia là ly rượu vang, hắn nhắm nháp một ngụm còn mắt vẫn không rời khỏi tập tài liệu, hắn đặt ly

rượu xuống bàn để lật sang trang tài liệu. Mấy ngày vì lo bận việc của cô nên chuyện công ty hẳn đành phải gác lại hôm nay mới có thời gian rảnh để xem.

Cánh cửa phòng mở ra một người đàn ông bước vào cúi đầu lễ phép trước hắn.

- Ngài cho gọi tôi?

- Ngồi xuống đi - Mắt hắn vẫn nhìn vào tập tài liệu còn miệng thì lên tiếng, chưa để ông ta đặt hẳn mông xuống ghế hắn đã lên tiếng - Công việc giải quyết đến đâu rồi? Đã điều tra được những gì?

- Thưa ngài mọi việc đã xong đúng như ngài dự đoán là cậu Nam Khánh đã đứng sau chuyện này.

Mày kiếm hắn nhủ lại không hài lòng khi nghĩ tới Nam Khánh, Nam Khánh và hắn vốn là cùng cha khác mẹ. Cũng vì người đàn bà đó đã phá vỡ đi hạnh phúc của gia đình, cha vì người đàn bà đó mà đã đánh mẹ. Hắn vẫn còn nhớ rõ nét mặt giận dữ của cha khi đánh mẹ, mẹ chỉ vì không đồng ý cha đưa hai mẹ con họ về cùng sinh sống dưới một mái nhà. Nhưng ý cha đã quyết nên mẹ đành ngậm đắng nuốt cay chấp nhận cảnh chung chồng. Cha, sau khi đưa hai mẹ con họ về chung sống, cha quan tâm tới hai mẹ con họ và không thêm quan tâm tới mẹ và hắn. Mẹ đem đến thương ôm hắn vào lòng mà khóc, hắn thề với lòng rồi một ngày nào đó hắn sẽ đuổi hai mẹ con họ ra khỏi nhà. Và ngày đó cũng đến nhưng rơi vào một tháng khi hắn vừa tròn mười năm tuổi trong một đêm trắng rằm, cơ thể của hắn có một sự khác lạ. Hắn cảm thấy đau quằn quại, từng dòng máu lưu thông trong cơ thể dường như bị đông cứng, ngưng tụ, không thể lưu thông khiến ạch máu trở nên căng cứng muốn phá vỡ lớp da thịt để chảy ra ngoài.

Ẩn nấp dưới lớp da lúc ẩn lúc hiện như vậy cá từng lớp từng lớp màu vàng kim. Đầu đau đớn như ai đó đang bóp đôi, trên đầu hắn cảm giác như có một thứ gì đó đang tách ra mọc lên như măng mọc. Hắn hốt hoảng sợ hãi khi nhìn trong gương trên đỉnh đầu có mọc chiếc sừng màu vàng nhỏ, đôi mắt hắn cũng trở nên đáng sợ hơn. Đúng lúc ấy Nam Khánh xuất hiện và đã nhìn thấy, nhân cơ hội đó hắn cũng hù dọa và đuổi hai mẹ con họ đi. Cho tới nay sự kiện hãi hùng đó không còn xuất hiện, hắn cũng không dám nói với ai biết hắn có hình thù đáng sợ đó ngoài chuyện Nam Khánh vô tình nhìn thấy, cũng vì chuyện đó mà Nam Khánh bị ám ảnh khi nhìn thấy hắn thì sợ hãi, hắn cũng cảnh cáo nếu Nam Khánh tiết lộ ra hắn sẽ giết không tha chỉ cần mở miệng nói. Cũng từ đó Nam Khánh ngậm miệng trở thành người câm nhưng hắn biết Nam Khánh không phải giả vờ câm mãi. Nam Khánh vốn là kẻ tham vọng và không dễ gì từ bỏ một gia tài khổng lồ như gia tộc nhà họ Lý, sau lưng Nam Khánh vẫn giờ trở nhưng hắn mất nhắm mắt mở cho qua, nghĩ cho cùng thì Nam Khánh cũng mang trong mình dòng máu gia tộc. Hắn không ngờ Nam Khánh lại lợi dụng thời cơ khi hắn đang bận tìm kiếm Thanh Nhã lại giật dây thao túng, gây bất lợi cho hắn trên thị trường chứng khoán khiến cổ phiếu trong công ty bị biến động. Một số cổ đông đang ra sức rút lại số cổ phiếu mà họ đã đầu tư vào.

- Thưa ngài bước tiếp theo làm gì?

- Chờ.

Hắn buông một câu ngắn gọn, sau đó đứng dậy. Ông ta cũng đứng dậy và lui ra ngoài sau đó đóng cửa phòng giúp hắn. Ông ta vừa đi khỏi thì Vương Đình cũng bước vào phòng, hắn chỉ tay sang ghế đối diện. Vương Đình ngồi xuống ghế đối diện, hắn nhìn Vương Đình một lượt thấy thần sắc đã trở lại bình thường hắn mới lên tiếng.

- Cậu rất hận tôi?

- Tôi không dám – Vương Đình vẫn lễ phép trả lời, một kẻ bán thân nô lệ làm sao có quyền căm giận ông chủ của mình nếu nói như vậy cũng không phải, đôi khi Vương Đình rất hận hắn, hận vì hắn đã để cho cô nhìn thấy bản thân trong tình trạng tồi tệ nhất, sự việc bốn gã đàn ông vuốt ve hạ thể khiến hạ thể trở nên cương cứng trước mặt cô, không những thế âm thanh kích tình đầy mê hoặc cứ thế mà từ cuống họng phát ra. Vương Đình cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp cô, đây là một nỗi sỉ nhục rất lớn và cũng là một nỗi đau không thể nào xóa đi trong cõi lòng. Lý Nam quả thực rất cao tay, hắn muốn Vương Đình vì thẹn không còn mặt mũi nào để gặp cô nên mới ra tay hiểm độc đồng thời hắn cũng bắt cô phải tuân thủ theo lời hứa thì hắn mới ra tay cứu Vương Đình có thể nói phương thức hắn chọn là “nhất tiễn song điêu”.

- Cậu cũng không thể trách tôi được, tôi cũng khuyên cậu nên từ bỏ bởi vì cô ấy mãi là vợ của tôi. Cho dù sau này tôi và cậu cùng chia sủng vào nhau tôi cũng sẽ không buông, tôi hy vọng tôi và cậu sẽ không có ngày vì cô ấy mà trở mặt nhau.

- Sẽ không. Tôi chỉ mong ông đem lại hạnh phúc cho cô ấy như thế là đủ rồi.

- Điều này cậu không cần phải nhắc tôi. Chuyện này gác sang một bên, tôi gọi cậu tới đây là có việc, hãy nhập vai Lý Nam Vương để đi giải quyết chuyện Nam Khánh.

- Vâng! Vâng, ông còn điều gì muốn dặn dò thêm không?

- Cậu có thể đi.

Vương Đình đứng dậy rồi bước đi ra khỏi phòng, khi Vương Đình vừa ra khỏi phòng hắn nhanh tay ấn một dãy số trên bàn phím điện thoại và nói gì đó với trợ lý xong đầu đó hắn cũng rời khỏi phòng làm việc. Tài xế lái xe thấy hắn bước ra khỏi công ty nhanh chóng lái xe tới chỗ hắn đang đứng.

Ngoài trời những bông tuyết trắng bay khắp nơi nằm rải rác trên những nóc nhà, lối đi... thỉnh thoảng có cơn gió bắc thổi ngang qua bay tạt vào cửa sổ đem theo những bông tuyết mỏng manh nằm rải rác trên sàn nhà. Gió rít gào bên ngoài rồi quật vào cánh cửa tạo ra những âm thanh.

Cô rất lo lắng cho Vương Đình, cô không dám hỏi hắn, cô rất sợ khi phải nghe những điều không tốt đẹp từ miệng hắn.

Cô giặt mình khi có chiếc áo khoác, khoác lên vai. Cô quay đầu lại bắt gặp ánh mắt đầy đau thương lẫn sự giận dữ của Lý Nam.

- Em muốn mình bị ốm sao?

Giọng hần vừa giận mà cũng vừa thương, hần không đành lòng nhìn cô thẫn thờ đứng bên cửa sổ trong khi đó trên người chỉ mặc chiếc áo mỏng manh dưới thời tiết giá lạnh.

Cô không nói gì xoay người bước đến bên giường ngồi xuống. Hần cũng bước theo cô đến bên giường.

- Tôi đưa em ra ngoài đi dạo - Hần đề nghị.

Cô chỉ ngược nhìn hần sau đó lại cúi xuống bấm móng tay.

- Em muốn đi đâu tôi sẽ đưa em đi?

Cô rất muốn hỏi hần về tình hình của Vương Đình nhưng cô lại sợ.

- Vương Đình hiện đang đi công tác - Hần trả lời điều mà trong lòng cô rất muốn hỏi.

Cô ngẩng đầu nhìn hần rồi hỏi:

- Anh và Lý Nam Vương là quan hệ như thế nào?

- Không quan hệ - Hần vội trả lời.

- Vậy à!

Cô lại cúi xuống bấm bấm móng tay. Cô rất thắc mắc Lý Nam vì có gì mà ra tay hành hạ Vương Đình một cách ngoan độc như thế. Không những vậy hần còn hiểu rất rõ về được tình, hần còn có được đề không chế rất giống với loại được mà Lý Nam Vương từng đưa cho Vương Đình.

- Hình như anh rất hiểu về được tình - Cô lên tiếng.

Hần không nói gì chỉ nhìn ngón tay cô đang đan xen vặn vẹo hành hạ lẫn nhau đến nổi da thịt đỏ hần.

- Anh và Vương Đình có thù oán?

Cô vẫn gạ hỏi và không có ý định dừng lại.

- Nếu em ngoan ngoãn tôi đảm bảo Vương Đình sẽ không sao, sự an toàn của hần do em quyết định.

- Vì sao? - Cô ngẩng đầu nhìn hần.

Hần ghét đôi mắt trong sáng hiện lên sự đau thương của cô dành cho Vương Đình chứ không phải dành cho hần.

- Em nên nhớ em là vợ của tôi.

- Lý Nam Vương thì anh giải thích thế nào? Hần có phải chồng của tôi không?

- Không. Tôi mới phải là chồng của em.

- Tôi không hiểu, tôi chỉ biết rằng trên giấy tờ Lý Nam Vương...

- Em không cần phải bận tâm chuyện Lý Nam Vương, mà quan tâm tới tôi là chồng của em. Tôi đưa em đi ăn, mấy ngày nay em không ra ngoài.

- Tôi không muốn đi.

- Hình như Vương Đình sẽ có mặt.

Mặc dù không muốn nhắc tới Vương Đình nhưng vì muốn cho cô đi ra ngoài dạo cho đầu óc thanh thản đôi chút nên hần bắt buộc phải nhắc tới. Quan trọng là buổi tối hôm nay có tổ chức buổi dạ tiệc, hần muốn cô cùng đi. Hần có cảm giác như Vương Đình và hần sinh ra là để tranh giành, hai người như có một sợi dây vô hình gắn kết lại với nhau muốn chặt đứt cũng không được.

Nhắc tới Vương Đình cô không nói gì chỉ im lặng, nhưng thực lòng cô rất muốn nhìn thấy và xem xét Vương Đình có ổn không. Hần đặt lên tay cô hộp quà được gói rất cẩn thận.

- Thay đồ đi nếu không muốn muộn giờ vì Vương Đình sẽ có mặt lúc 7h tối trễ sẽ không gặp được.

- Tôi nhớ không nhầm thì anh đâu cho tôi nhắc đến anh ta?

- Tôi không muốn thấy em ủ rũ chỉ vì hắn, tôi rất hận hắn em hiểu không? Vì sao em chỉ nhớ tới hắn và quan tâm tới hắn. Trong khi đó tôi là chồng em, người em quan tâm tới phải là tôi mới đúng.

Hắn hít một hơi thở mạnh để giảm bớt sự ức chế trong lòng, hắn vuốt mái tóc sang một bên sau đó tiếp lời:

- Phải, em không yêu tôi cũng đúng. Vì tôi đã từng làm tổn thương đến em có lẽ em rất hận tôi nhưng em cũng phải cho tôi một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm, tôi muốn bù đắp cho em trong thời gian qua tôi đã làm tổn thương em. Tôi biết rằng em khó có thể chấp nhận một cách dễ dàng. Em biết không cho dù em có hận tôi như thế nào thì câu mà tôi muốn nói với em rằng sẽ không bao giờ buông tha cho em. Vì thế hãy dần chấp nhận tôi đi. Nếu em muốn Vương Đình thoát khỏi được tình chỉ còn một cách hãy sinh cho tôi một đứa con.

“Sinh con” mảy liễu cô hơi nhủ lại, cô có nghe Bảo An nói muốn chữa được tình dứt khoát thì cô phải có con với Lý Nam Vương về điều này cô không thể thực hiện được, nếu sinh cho Lý Nam một đứa con khi đó Vương Đình sẽ chữa khỏi bệnh. Chỉ còn cách này thôi bởi không còn cách nào hay hơn lời đề nghị mà hắn đưa ra. Vì Vương Đình cô sẽ chấp nhận, Vương Đình đã vì cô rất nhiều và không màng tới tính mạng của mình để bảo vệ che chở cho cô, cô không thể sống ích kỷ chỉ lo nghĩ đến bản thân, đây là cơ hội cho cô bù đắp lại những gì mà Vương Đình đã từng vì cô mà làm.

- Ý em thế nào, đồng ý hay không, tôi cho em một ngày suy nghĩ.

- Liệu tôi có thể tin lời anh?

- Lý Nam tôi chưa bao giờ nói ra mà không thực hiện.

- Nếu Vương Đình hoàn toàn tôi chấp nhận, nhưng nếu anh gạt tôi thì coi chừng – Giọng điệu của cô như đang đe dọa hắn.

- Khi nào đứa con chào đời khi đó Vương Đình sẽ trị dứt điểm.

Cô nhủ mảy nhìn hắn, đối với cô hắn vẫn dè chừng tính toán. Hắn vỗ nhẹ vào vai cô khoe môi cười một cách đầy bí ẩn.

- Tôi cũng phải đề phòng chuyện bất chắc xảy ra.

- Anh không tin tưởng tôi?

- Không phải điều đó, bởi còn một số chuyện mà em vẫn chưa biết.

Đúng vậy, nếu Bảo An mà biết cô mang thai của hắn chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra, khi ấy Bảo An sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Trong tâm, hắn một phần rất nể phục Bảo An vì Bảo An là một vị thầy thuốc rất giỏi. Bảo An sẽ vì Vương Đình mà làm ra những chuyện không ai có thể lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Buổi Dạ Tiệc Ở Khách Sạn Hoa Anh Đào

Khách sạn Hoa Anh Đào.

Chiếc xe ô tô sang trọng dừng bên lề đường. Bảo vệ nhanh chóng chạy tới bên mở cửa xe đón tiếp. Từ trong xe hắn bước ra, chỉnh lại cổ áo rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Bên khu vực gara từng vị trí chủ nhân của những chiếc xe ô tô sang trọng đã có mặt đông đủ duy chỉ mình hắn tới chậm nhất. Hắn nhìn đồng hồ đeo tay khoe môi khẽ hài lòng. Hắn cố tình đến muộn khi buổi tiệc gần tàn mới xuất hiện, hắn không muốn cô nhìn thấy Vương Đình. Ước tính giờ này Vương Đình đã rời khỏi buổi dạ tiệc từ lâu.

Hắn xoay người nhìn vào trong xe. Mĩ nhân đang ngồi trong xe hôm nay thật đẹp lộng lẫy trong chiếc đầm dạ hội màu trắng ôm lấy thân hình nhỏ gọn tạo ra những đường cong thật gợi cảm.

Hắn vươn tay về phía trước, mặc dù không muốn nhưng cô vẫn miễn cưỡng đưa bàn tay nhỏ bé của mình đặt vào lòng bàn tay to lớn lạnh lẽo của hắn. Hắn nắm lấy bàn tay cô, sau đó ra hiệu cho cô luôn tay qua ôm lấy cánh tay hắn, cô nhủ mảy chậm rãi luôn qua.

Vệ sĩ đứng bên ngoài cửa khách sạn vội vàng mở cửa cúi đầu chào khách.

Cánh cửa vừa mở ra tất cả những ai đang có mặt trong khách sạn tất cả ở nhiều tư thế khác nhau hầu như hóa thành tượng khi thấy hắn đột nhiên xuất hiện. Còn những kẻ đang nhắc tới hắn mặt bỗng tái xanh trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi hạt. Các cô gái mặt mảy hớn hớn khi thấy hắn xuất hiện nhưng sự hớn hớn bị dập tắt thay vào đó rất nhiều ánh mắt biểu cảm tức giận, ghen ghét khác nhau.

Cô muốn bỏ tay mình ra khỏi cánh tay của hắn nhưng hắn đã ôm lấy vòng eo nhỏ cho áp sát vào người hắn.

- Ngại quá - Hấn lên tiếng đánh động - Vì có chút việc bận nên tôi tới chậm xin các vị lượng thứ.

Tất cả đều cười hóm hờ ra mặt miệng luôn nói “không có gì, ngại tôi là tốt rồi...” hấn đảo mắt nhìn quanh. Bàn tiệc đã chuẩn bị sẵn chỉ đợi hấn tới sẽ khai tiệc.

Từ phía cuối đám đông truyền tới một điệu cười sang sảng tất cả quay đầu lại nhìn, một người đàn ông từ bàn cuối cùng đi lên.

Người đàn ông trung niên nhìn bề ngoài đã hơn bốn mươi tuổi, nước da trắng hồng, thân hình cao to mang hai dòng máu Á - Âu, đôi mắt sáng lạnh sắc như loài chim ưng, sống mũi cao thẳng gọn. Trên người khoác bộ veston màu xanh dương.

Trên tay cầm hai ly rượu vang đỏ đi tới, bước chân dừng lại nụ cười trên môi vụt tắt. Trên gương mặt hiện lên một tầng băng lạnh lẽo, ánh mắt dừng tại người phụ nữ bên cạnh Lý Nam. Những ngón tay thon dài kẹp chặt lấy thân ly như muốn bóp thành mảnh nhỏ, rượu trong ly sóng sánh từng đợt giao động nhỏ không biết vì quá kích động hay do giận.

- Ôi trời ơi ai thế này.

Một quý bà ăn mặc sang trọng cũng từ trong đám đông bước ra, trên gương mặt xinh đẹp được trang điểm rất cầu kì tỉ mỉ nhưng vẫn không thể che đi dấu vết nhăn nơi đuôi mắt. Ánh mắt điều cốt đảo liếc nhìn cô rồi dừng lại tại vòng eo nơi mà bàn tay của hấn đặt lên.

- Hơn một năm không gặp khi trở lại con thật lợi hại hơn trước rất nhiều, Dì không hiểu tại sao con không an phận với Lý Nam Vương mà lại đi lăng nhăng với người đàn ông khác. Dì nghĩ cha của con rất muốn biết.

Mấy câu cuối người phụ nữ quay sang nhìn người đàn ông trung niên. Ánh mắt cô liếc nhìn người đàn ông trung niên rồi nhủ thầm. Người đứng trước mặt đây hấn là Vi Quốc Lâm người cha trên danh nghĩa của cô còn người phụ nữ bên cạnh là Dì Thanh Hoa. Ngay lần đầu đối diện cô không có một chút thiện cảm với mẹ kế.

- Gặp lại, con không có lời muốn nói với Dì và cha của con sao?

Vi Quốc Lâm không nói một lời túm lấy tay cô rồi đi nhưng hấn đã kéo lại.

- Ông chủ Lâm, ông có thấy mình đã thất lễ không?

- Thứ lỗi, tôi muốn nói chuyện với con tôi một lúc.

- Ngại quá, tôi không thể đáp ứng được ông rồi, tôi quên chưa giới thiệu.

Đúng lúc đó người phụ vụ đem rượu đi ngang qua hấn cầm lấy một ly trên khay phục vụ. Hấn đưa ly rượu lên phía trước.

- Tôi xin phép chịu phạt với quý vị vì sự chậm trễ của mình nhân đây tôi cũng xin giới thiệu với quý vị - Hấn dừng lại sau đó nắm lấy tay Vi Quốc Lâm bỏ ra khỏi bàn tay của cô, hấn tiếp lời - Đây là phu nhân của tôi Dương Thanh Nhã.

Hấn giới thiệu xong bắt đầu bao nhiêu lời bàn tán ồn ào vang lên. Dương Thanh Nhã ai cũng biết cô là con gái của Vi Quốc Lâm nhưng mang họ mẹ. Hơn một năm trước đây được gả cho Lý Nam Vương nhưng giờ đây tại sao lại là phu nhân của Lý Nam điều này khiến ai cũng thắc mắc. Lý Nam Vương từng trả lời với báo chí truyền hình khi cưới Thanh Nhã nhằm mục đích trả thù cho hành động tội lỗi mà Thanh Nhã đã gây ra cái chết của em gái. Từ sau khi được gả cho Lý Nam Vương rất nhiều người muốn biết cuộc sống của Thanh Nhã khi bị Lý Nam Vương trả thù như thế nào, ngày nào các phóng viên cũng rình mò quần quanh khu vực tòa lâu đài, cái mà họ nhìn thấy chỉ có bức tường thành lạnh lùng kiêu ngạo hiên ngang đứng chắn. Họ không có cách nào để tiếp cận được với thế giới bên trong tòa lâu đài kiên cố vững chắc ấy, dần dần họ cũng chán nản bỏ cuộc, cái tên Dương Thanh Nhã đã bị xã hội quên lãng cho tới ngày hôm nay khi cô xuất hiện họ mới sực nhớ ra trong số đó cũng có người không còn nhớ nổi tên của cô.

- Chuyện này là sao?

Vi Quốc Lâm không nhận được bèn hỏi. Hấn nhìn Vi Quốc Lâm rồi lên tiếng.

- Ông hỏi tôi hay hỏi ai?

- À, tôi hỏi Thanh Nhã.

- Nếu muốn biết ông hỏi con về ông sẽ rõ.

- Tôi thấy cô cũng quá lợi hại, không biết bằng cách nào mà cô có thể quyến rũ được Lý Nam không những vậy Khải Huy cũng bị cô mê hoặc.

Một giọng nói từ ngoài cửa vọng tới cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hấn và Vi Quốc Lâm. Một cô gái xinh đẹp bước vào đi bên cạnh là Lý Nam Vương.

Lời của Hạ Vi khiến bao người phải xôn xao thì thầm, ánh mắt lâu lâu ngược nhìn cô và Lý Nam Vương. Thật đúng lúc khi hai người họ xuất hiện, họ rất muốn biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra.

Lý Nam Vương phóng tầm mắt lạnh lẽo về phía cô, theo phản xạ cô giật mình lùi lại phía sau, thân hình nhỏ bé hơi run. Hắn cảm nhận được điều đó, quả nhiên hắn đã để lại sự ám ảnh sợ hãi trong lòng cô rất lớn. Tim hắn nhói đau, tại sao hắn không nhận ra bản thân mình đã yêu cô từ khi nào, làm cách nào để xóa bỏ sự sợ hãi trong lòng cô.

Lý Nam Vương thu hồi tầm mắt đi đến bên Vi Quốc Lâm gật đầu coi như đã chào. Lý Nam là người đến chậm nhưng Lý Nam Vương còn tới chậm hơn, trong giới thượng lưu nếu nói về địa vị và thân phận thì Lý Nam Vương là nhân vật có uy tín lớn và có tầm ảnh hưởng lớn nhất, ai chẳng biết hắn là vua vật chất. Đi bên cạnh không thể thiếu đó là Hạ Vi.

Về thân phận và địa vị của Hạ Vi thì không ai biết đó là một con số bí ẩn, chỉ biết rằng cô ta rất được Lý Nam Vương coi trọng. Mọi người vẫn dõi theo để xem câu chuyện sẽ tiếp diễn ra sao khi cô và Lý Nam Vương diện kiến nhau, ai cũng thấy rõ một điều cô đang rất sợ hãi Lý Nam Vương. Một điều họ khẳng định chắc chắn là cô có ngoại tình như lời mà Hạ Vi đã nói ra khi này.

- Chúng ta lại gặp nhau - Lý Nam Vương đưa tay lên phía trước mặt cô và Lý Nam không biết ý định bắt tay ai.

- Trái đất thật nhỏ bé - Lý Nam bắt tay, khoe môi khẽ nở nụ cười lạnh.

Lý Nam Vương nhìn cô rồi đưa tay về phía cô:

- Cô Thanh Nhã lại gặp cô.

Cô lùi lại phía sau nép vào Lý Nam để tìm sự che chở, bàn tay cô nắm chặt lấy vạt áo của Lý Nam tay không ngừng run rẩy. Lý Nam Vương thu hồi tay lại nhìn cô một lần nữa sau đó thì rời đi sang vị trí khác.

Sự việc vừa diễn ra khiến mọi người không hiểu chuyện gì vừa diễn ra, tại sao Lý Nam Vương lại có hành động đó trên thực tế Thanh Nhã mới chính là vợ vậy hơn một năm qua chuyện gì đã xảy ra mà mọi người không hay biết.

- Di Thanh Hoa con nhớ đi quá à - Hạ Vi ôm lấy cánh tay của Thanh Hoa bắt đầu nũng nịu.

- Đi đâu bây giờ mới xuất hiện - Người phụ nữ đi đầu Hạ Vi trách móc. - Qua đây Di có cái này tặng cho con.

- Thật hả, yêu Di nhất.

Trước khi đi Hạ Vi không quên liếc cô một cái thật sắc bén rồi buông một câu.

- Đúng là hạng gái điếm.

Lý Nam trừng mắt, bàn tay vì thế mà nắm chặt. Hắn tại sao khi đó lại sủng nịnh Hạ Vi như vậy.

Hắn lấy lại nét mặt khi nhìn thấy Lâm Phàm đang đi tới, bàn tay hắn nắm lấy vòng eo cô chặt hơn như thể sợ cô chạy tới bên Lâm Phàm.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn cô hiện lên sự đau thương, trên khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi.

- Thanh Nhã - Lâm Phàm cất giọng.

Buổi tối ngày hôm nay đã khiến ọi người được phen tò mò và đầy hứng thú khi xảy ra liên tiếp nhiều sự kiện, vấn đề là xoay quanh Thanh Nhã.

- Anh..

Lâm Phàm không nói gì, đưa tay vào túi lấy ra một hộp quà nhỏ được gói rất cẩn thận, nắm lấy tay cô.

- Hắn em còn nhớ - Lâm Phàm đặt lên tay cô nhưng Lý Nam đã hást xuống.

- Xin lỗi nhé, quà này vợ tôi không thích, tôi có thể tặng cho vợ tôi rất nhiều vì vậy anh không cần phải tặng thêm cho cô ấy nữa.

Cô nhìn hộp quà dưới đất nó có một cái gì đó thôi thúc cô phải nhặt lên, Lý Nam bèn kéo cô đi nhưng ánh mắt cô vẫn quay lại nhìn hộp quà.

Lâm Phàm nhìn theo bóng lưng cô dần khuất trong đám đông sau đó mới cúi xuống nhặt hộp quà cẩn thận bỏ vào trong túi áo. Ánh mắt Lâm Phàm lạnh lẽo quét một vòng tròn.

- Có gì đáng nhìn lắm sao?

- Anh Phàm tôi là Đông rất vui được biết anh - Một trong số vị khách đứng ra chào hỏi. Buổi tiệc bắt đầu nhộn nhịp sau mấy giây bị sao lãng, khách khứa lại trò chuyện chào hỏi nhau nhưng đề tài chủ yếu vẫn xoay quanh Thanh Nhã.

- Ông Lâm, chuyện ngày hôm nay là sao? Tôi nghĩ rằng con rể ông là Lý Nam Vương chứ không ngờ lại là Lý Nam.

Vi Quốc Lâm nhìn lão mập đầy tức giận, chuyện buổi tối nay thực là nực cười không những vậy còn là một nỗi sỉ nhục lớn khi lời đồn tung ra Thanh Nhã từng làm việc trong hộp đêm phục vụ những gã đàn ông. Vi Quốc Lâm uống cạn ly rượu trên tay trong cơn tức giận không một ai biết

trong não của ông ta đang nghĩ cái gì.

- Nghe cô Hạ Vi nói con gái ông từng lên giường với rất nhiều gã đàn ông có đúng là như vậy không?

Lão mập vẫn không buông tha, lão mập và Vi Quốc Lâm từng có mối hiềm khích nên đây là cơ hội cho gã đả kích. Vi Quốc Lâm trừng mắt, lão mập cười khà khà thích thú.

- Vậy là đúng rồi - Lão mập lắc đầu sau đó quay đi hướng khác, lão đi về phía Lý Nam Vương.

- Ông chủ Vương tôi có thể ngồi xuống đây không?

Miệng tuy hỏi vậy nhưng mông của lão đã đặt xuống ghế đối diện, Lý Nam Vương chỉ liếc mắt nhìn không nói gì rồi quay đi hướng khác, ánh mắt Lý Nam Vương dừng ở phía bên kia đối diện nơi mà cô đang ngồi ở đó chậm rãi dùng bữa tối, bên cạnh cô là Lý Nam đang ân cần chăm sóc.

Lão mập tinh ý đảo mắt nhìn theo sau đó giả vờ dè dặt hỏi.

- Kia có phải phu nhân của ngài không, tại sao lại...

Lý Nam ném cho lão ta một tia nhìn sắc bén lạnh thấu xương, lão hiểu điều mình vừa hỏi không đúng lúc nên tự động rút lui, lão không muốn bị đem ra rút sạch gân cốt.

Cô cảm thấy có gì đó không thích hợp theo linh cảm cô ngẩng đầu nhìn về phía đối diện bắt gặp ánh mắt của Lý Nam Vương đang nhìn cô khiến cô giật mình đánh rơi chiếc thìa trên tay xuống sàn nhà. Hấn nhìn cô xong hỏi.

- Em sao vậy?

- Không...không có gì - Cô luống cuống trả lời vội cúi xuống để nhặt thìa lên hấn đã cản lại và nhanh chóng gọi phục vụ đem thìa khác đến cho cô. Hấn nhú mày khi thấy tay cô không ngừng run rẩy, ánh mắt hấn rà soát một vòng không nhìn thấy gì sau đó hấn mới nhìn cô.

- Em nhìn thấy Lý Nam Vương sao?

Miệng hỏi vậy nhưng tâm hấn thực đau đớn, biểu hiện sợ hãi đó chỉ có khi nhìn thấy Lý Nam Vương nên cô mới run sợ. Hấn đứng dậy đi đến bên cô ôm lấy cô vào lòng an ủi.

- Đừng sợ, đã có tôi ở đây sẽ không ai làm hại được em.

Hấn rất sợ thân phận khi bại lộ, nếu cô biết hấn chính là Lý Nam Vương thì mọi chuyện sẽ như thế nào. Nhưng hấn không thể ở trong thân phận là Lý Nam mãi được, còn một số chuyện hấn phải trở lại với chính thân phận của mình để giải quyết. Giá như thời gian có thể quay trở lại hấn sẽ bắt đầu lại từ đầu gặp và yêu cô. Trong tim của hấn hình ảnh của cô đã dần thay thế Linh, hình ảnh của Linh mà hấn cố níu kéo lấy đang dần phai nhạt trong tâm trí. Đối với hấn mà nói hấn rất sợ khi cô biến mất, một lần cô biến mất đã khiến hấn vất vả khổ sở tìm kiếm. Không có nỗi đau nào khi phải chịu đựng cảnh người mình yêu thương rời bỏ và chạy trốn.

Hấn ôm chặt lấy cô khiến cô thấy ngạt thở và muốn thoát ra khỏi vòng tay của hấn, hấn nhận thức thấy cô khó thở nên đã buông ra.

- Tôi đi vệ sinh một lúc, anh ngồi đây không cần phải theo tôi.

Cô đứng dậy bước đi, hấn nghe theo lời cô ngoan ngoãn ngồi xuống thưởng thức trà. Trà, đây là lần đầu hấn uống một loại trà đắng ngắt nó có tên là “chè đắng” hấn không hiểu tại sao cô lại thích uống loại trà đắng ngắt như vậy.

Hấn uống thêm một ngụm nhỏ chậm rãi thưởng thức hương vị của trà, mùi thơm của trà xông lên mũi thật dễ chịu, trà khi uống vào có vị đắng nhưng khi nuốt xuống cổ họng lại có vị ngọt và thanh rất dễ chịu. À, hóa ra trà còn có hương vị đặc biệt như vậy, cũng như trong tình yêu, có đắng cay mới có hạnh phúc. Đây là giây phút mà hấn cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời, hấn hy vọng một ngày nào đó sẽ được thưởng thức hương vị ngọt ngào đó.

- A, ui da!

Cô khẽ kêu khi một người cố ý quẹt mạnh vào vai.

- Mù sao không biết tránh đường - Hạ Vi hung hăng với cô.

- Chuyện gì mà ồn ào vậy - Thanh Hoa - mẹ kế của Thanh Nhã đi đến bên hỏi.

- Di à, là cô ta cố tình đẩy con gần ngã.

- Thanh Nhã, có đúng như vậy không?

Thanh Hoa nhìn cô sau đó hỏi.

- Là ai tự người đó biết - Cô lạnh nhạt trả lời, thừa biết đây là tình huống kiểm soát mà trong phim thường áp dụng khi họ muốn dạy dỗ một ai đó.

- Dì thấy chưa - Hạ Vi bắt đầu dỏ trò ăn vạ.

- Thanh Nhã, tôi tưởng cô hơn một năm nay đã biết hối cải nhưng không ngờ trong lòng cô vẫn đầy dẫy tâm độc ác như vậy, hẳn cô vẫn chưa quên cái chết của em cô như thế nào? Cô còn muốn hại những ai nữa thì cô mới cảm thấy hài lòng - Thanh Hoa nét mặt biểu cảm đầy sự giận dữ và phẫn hận nhìn cô. Còn Hạ Vi khoanh tay trước ngực nhìn cô đầy vẻ hững hờ.

- Dì à, con nghĩ loại gái điếm như cô ta thì..

Hạ Vi bỏ lưng lời nói lắt léo tỏ ra thương hại nhìn cô.

- Nếu tôi nói ọi người hay chuyện mà cô từng sống trong tòa lâu đài và chuyện cô bị Lý Nam Vương cho người cưỡng bức sau đó đem cô tới Đam Mê làm gái điếm hẳn câu chuyện sẽ rất là thú vị.

Cô không muốn đôi co với hai người họ nên rẽ sang lối khác để đi đến nhà vệ sinh. Hạ Vi cười khẩy.

- Chuyện con nói ra có thực như thế không?

Hạ Vi vội bịt miệng khi lỡ nói ra, Hạ Vi từng hứa với Lý Nam Vương sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

- Hìhì...Dì à không có gì chỉ là con nói vui thôi - Hạ Vi ôm lấy cánh tay Thanh Hoa lôi đi. Hai người vừa đi khỏi thì một tay nhà báo trá hình thương gia đứng ở gần đó nghe được toàn bộ câu chuyện. Trong bữa tiệc ngày hôm nay duy chỉ có các thương gia có thiệp mời và thẻ hội viên mới có thể đặt chân vào khách sạn hoa Anh Đào. Khi ra vào cửa được kiểm soát rất chặt chẽ.

- Cô ơi - Một giọng nói quen thuộc cất lên. Cô dừng bước và quay lại sau.

Từ phía sau một dáng người quen thuộc đi tới, cô nhận ra người đó, nhìn thấy người đó khiến tâm trạng cô trở nên vui hẳn miệng muốn mở to gọi lớn tên của người đó, nhưng cô không thể nào lên tiếng được bởi sự vui mừng kèm theo sự xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Buổi Dạ Tiệc Ở Khách Sạn Hoa Anh Đào 2

Người thanh niên đi tới đưa ra trước mặt cô tấm thẻ màu vàng. Cô nhìn tấm thẻ hội viên mà cô đánh rơi lúc nào không hay biết.

- Cô làm rơi thẻ - Người thanh niên mỉm cười hiền từ lên tiếng.

Mỗi cô mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng không thể cất lên thành lời, cô nhìn chăm chăm vào người thanh niên như thể đang tìm kiếm một thứ quen thuộc, trong con mắt cô hiện lên sự vui mừng thấy rõ. Người thanh niên gãi tai nhìn đi đâu đó lên tiếng.

- Hoa đào ngoài kia nở thật đẹp.

Cô rời mắt khỏi người thanh niên nhìn ra bên ngoài. Đúng vậy ngoài kia hoa đào nở rộ một màu đỏ rực rỡ những cánh hoa đào khoe sắc cùng gió xuân. Vậy là một năm nữa sắp trôi qua chỉ còn vài ngày nữa sẽ sang năm mới, cô khẽ thở dài những năm vào ngày này cô cùng mẹ bận rộn dọn dẹp nhà cửa để đón năm mới và cùng gia đình đi chợ sắm tết...

Anh trai và cô luôn tranh giành nhau gói bánh, luộc bánh, sau đó cùng nhau đón giao thừa. Những ngày tháng vui vẻ quây quần bên gia đình sẽ không còn được như trước, giờ đây khi cái tết đang đến rất gần cô lại muốn đẩy lùi cái tết đi thật xa và ước gì sẽ không có tết đến. Không biết năm nay điều gì sẽ chờ đợi cô ở phía trước.

- Cô có muốn ra ngoài kia ngắm một chút không?

Cô khẽ gật đầu, ngắm hoa đào cô vẫn thường cùng anh trai đi ngắm hoa mỗi khi hoa đào nở đón mùa xuân sang.

Những cánh đào bay lả tả nằm rải rác khắp lối đi, con gió nhẹ thổi qua cuốn đi những cánh đào mỏng manh. Ánh đèn led nhấp nháy quanh hoa viên khách sạn khiến những cây đào trở nên lung linh diệu kì.

Cô đưa mũi kiếng chân lên ngửi một bông hoa đào. Nhắm mắt để tận hưởng lắng nghe nhịp điệu của mùa xuân đang về.

Người thanh niên nhìn cô gái sau đó lại thở dài. Cô mở mắt nhìn người thanh niên.

- Anh có tâm sự gì à?

- À, không có. Nhìn cô ngắt hoa tôi lại nhớ tới em gái của tôi, cô có một điểm gì đó rất giống em gái tôi. Gần đây em gái tôi thay đổi rất nhiều, hẳn tôi quá bận rộn với công việc nên không có thời gian bên cạnh nhưng mà... bây giờ nó đã lấy chồng sẽ không cần người anh như tôi quan tâm và chăm sóc cho nữa.

Người thanh niên đứng bên cạnh cô không ai khác chính là Tuấn Dã - anh trai của cô. Tuấn Dã nhìn cô sau đó mỉm cười buồn.

- Anh rất thương em gái của mình?

- Ừ, nhưng giờ đây nó đã lớn và đi lấy chồng tuy có buồn nhưng làm sao có thể giữ bên cạnh mãi được. Tôi cũng mừng khi nó đã trưởng thành khôn lớn, thời gian trôi đi nhanh thật mỗi ngày nào còn bé hai anh em vẫn nô đùa, nó bắt tôi công đi chơi hội hoa đào năm nay lại không có dịp, nó đã có người để cùng đi.

Tuấn Dã đưa tay ngắt một bông hoa.

- Không được ngắt - Cô đập nhẹ vào tay Tuấn Dã.

Tuấn Dã khựng người nhìn cô, cô trừng mắt lại. Chợt nhớ ra điều gì cô quay mặt đi hướng khác.

- Cô rất giống em tôi, khi tôi ngắt hoa nó cũng hành động hệt như cô - Tuấn Dã lại thờ dài lắc đầu sau đó tiện tay thả bông hoa đào rơi xuống đất. Tuấn Dã tiếp lời.

- Đáng tiếc giờ đây em gái tôi thay đổi rất nhiều, lúc trước nó thích nhất hoa đào nhưng bây giờ nó lại thích nhất hoa mẫu đơn, mà mẫu đơn lúc trước nó hay bị dị ứng với phấn hoa.

Cô im lặng không nói, sự thực là cô vẫn ghét nhất mẫu đơn.

- Quên mất chưa hỏi, cô uống gì.

- Trà!

- Đợi tôi một lúc.

- Lấy giúp tôi một ít bánh đậu xanh.

Tuấn Dã dừng bước nhưng không quay đầu lại nhìn cô, trong đầu lăm lăm vài câu sau đó lắc đầu bước vào trong.

Cô vươn vai hít một hơi dài để tận hưởng mùi hoa đào trong đêm nhưng cô bỗng cảm thấy phía sau lưng trên cửa sổ lầu ba có đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn mình từ phía trên. Cô xoay người lại nhìn về hướng cửa sổ ngoài tầm rèm cửa lay động nhẹ theo con gió vừa thoảng qua.

- Đợi tôi có lâu không - Tuấn Dã đi đến bên.

Cô đón nhận lấy tách trà từ tay Tuấn Dã, Tuấn Dã đặt đĩa bánh đậu xanh xuống bàn đá bên cạnh rồi ngồi xuống. Cô cũng bước tới bên bàn đá tìm vị một vị trí ưng ý sau đó mới ngồi xuống chậm rãi thưởng thức tách trà nóng trong tay và không hay biết Tuấn Dã đang quan sát.

“Trên đời này lại có người cùng chung sở thích, hành động hệt như nhau, mình cảm thấy cô gái này có điểm gì đó rất quen thuộc” Tuấn Dã nhìn ra bên ngoài đường phố ngập tràn ánh đèn lung linh để đón xuân. Đường phố vào mấy dịp tết đèn không khí trở nên sôi động náo nhiệt hơn.

- Cô ghét hoa gì?

Đột nhiên Tuấn Dã hỏi cô. Cô không suy nghĩ theo quán tính đáp luôn.

- Mẫu đơn.

Lần này Tuấn Dã quay lại nhìn cô chăm chăm. Đúng lúc đang mở miệng muốn hỏi cô thì Lý Nam xuất hiện.

- Thanh Nhã - Một giọng nói vang lên kèm theo sự tức giận trong đó. Hẳn biết lựa chọn đúng dịp cô đưa tách trà lên miệng uống, do giật mình tách trà từ trong ly sóng ra ngoài đổ xuống đùi khiến cô bị bỏng thả nhanh tách trà trên tay xuống đất, tách trà rơi xuống nền gạch vỡ đôi.

- Có sao không - Cả hai người đàn ông cùng lên tiếng hỏi sau đó lại nhìn nhau. Tuấn Dã nhận thấy bản thân mình có chút thất thố ho khan nhẹ một tiếng rồi chào hai người tự động rời đi trước.

Hắn bỗng trở nên luống cuống và lo lắng, tay hắn bấm loạn trên bàn phím để gọi Bảo An.

- Không cần đâu - Cô giật lấy điện thoại trên tay hắn - Tôi không sao chỉ tại anh khiến tôi giật mình.

- Có thật em không sao?

- Tôi gat anh tôi có lợi gì?

Cô đưa lại điện thoại cho hắn sau đó xoay người bước đi. Hắn bước nhanh theo cô nắm lấy khuỷu tay lại, ánh mắt hắn bỗng chuyển từ lo lắng thành lạnh lẽo nhìn cô. Con người hắn thật khó đoán lúc thế này thế kia không ai có thể lường trước được.

- Em và hắn biết nhau?

- Ai cơ? - Cô nhú mày giả vờ hỏi lại.

- Cậu thanh niên vừa ở cùng em, làm sao em biết hắn.

- À, anh Tuấn Dã...

Cô dừng lại lời nói khiến mày kiếm hắn nhú lại rất khó coi, tìm bắt đầu đập mạnh hơn không biết do sự ghen tuông hay do sự hồi hộp đợi chờ cô trả lời tiếp. Nhưng cô lại im lặng không trả lời chỉ đảo mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm, khi không thấy, cô trở nên thất vọng khiến tâm hắn lại nổi lên sự bất an. Hắn nắm lấy bà vai ép cô phải đối diện với ánh mắt của hắn.

- Em trả lời câu hỏi của tôi đi, hắn là ai?

Khi biết không thể tránh, cô nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo đang bùng lên sự ghen tuông trong hắn.

- Là người quen của tôi.

Cô gạt tay hắn ra khỏi bờ vai của mình nhưng bàn tay rắn chắc của hắn giữ chặt lấy bà vai không cho cô rời đi.

- Tôi muốn biết rõ hơn...

- Thật là bức mình quá đi - Vừa nói cô vừa hất mạnh tay hắn ra. Cũng tại hắn xuất hiện không đúng lúc, cô rất muốn cùng Tuấn Dã nói chuyện ôn lại những kỷ niệm mà hai anh em từng có, cô rất muốn tìm lại những quãng thời gian hạnh phúc, những kỷ niệm khi còn bé thơ và hỏi han đôi chút về cha mẹ. Sự hạnh phúc ngắn ngủi trong cô chưa kịp đến đã bị hắn phá vỡ.

- Anh can thiệp vào chuyện của tôi hơi quá rồi đấy - Cô giận dữ nói.

- Em nên nhớ, em đã là vợ của tôi nên tôi có quyền phải biết - Hắn ngang ngược tuyên bố - Bất kể em tiếp cận những ai đều phải thông qua tôi khi tôi cho phép em mới được gặp hiểu chưa?

- Anh...

Cô tức giận đến mặt đỏ, bàn tay nắm chặt vào nhau vì giận dữ bộ ngực căng tròn theo đó phập phùng theo nhịp thở. Đôi mày hắn nhú lại.

- Tôi không thích người phụ nữ của tôi đứng bên tôi mà đi theo người khác, tôi không thích bị mang một cái sừng dài làm trò cười cho thiên hạ.

Hắn không nói thêm một lời nào kéo cô đi thẳng nhưng một bàn tay khác nắm lấy tay cô kéo lại.

Lâm Phàm và hắn hai ánh mắt đối địch nhìn nhau. Thăm thẳm nơi đáy mắt hai người đều toát lên một vẻ lạnh lẽo khó tả. Dường như họ nhìn thấy ở nhau một điểm gì đó mà không một ai phát hiện ra.

- Thanh Nhã đi theo anh một lúc - Lâm Phàm thay đổi nét mặt lạnh lùng bằng khuôn mặt dịu dàng nhìn cô.

- Ồ...

Lâm Phàm kéo cô đi nhưng cánh tay bên phải Lý Nam nắm chặt kéo lại khiến cô cảm thấy hai tay như muốn rời khỏi vị trí.

- Anh không biết vô liêm sỉ sao. - Lý Nam tức giận nhìn Lâm Phàm.

- Trong cuộc đời của Lâm Phàm này không biết tới hai từ vô liêm sỉ, để trở thành một gã vô liêm sỉ cũng phải học mới thành tài. Tôi và Thanh Nhã từng yêu nhau, tất cả đều do cô gái tên Linh gây ra.

- Ý anh là sao? - Hắn nhú mày hỏi.

- Có muốn biết không? tôi rất tò mò về cậu nếu tôi nói cho cậu nghe một tin không biết cậu cảm ơn tôi hay hận tôi.

- Tin gì?

- Liên quan đến Linh, hắn cậu rất muốn biết sự thực về cái chết của Linh - Mối Lâm Phàm khẽ nhắc một cách đầy ngạo mạn.

Hắn nhú mày khi nghe Lâm Phàm nói như vậy hắn là Lâm Phàm biết rõ về cái chết của Linh.

- Nhưng trước tiên tôi có lời muốn nói với Thanh Nhã - Lâm Phàm nắm lấy khuôn mặt của Thanh Nhã Hướng về phía Lý Nam.
- Có lẽ em nên biết một chuyện, em hãy nhìn người đứng cạnh em đi, nhìn kĩ hân một chút.

Hân cảm thấy có điều gì đó không ổn đang đến. Tâm hân bỗng trở nên bất an, một hồi chuông cảnh báo vang lên trong lòng. Hân rất muốn biết về cái chết của Linh nhưng hân cũng rất sợ khi phải đối diện với thực tế, lúc này hân thực muốn nghe cô không phải là người gây ra cái chết, thời gian qua hân vẫn âm thầm điều tra nhưng không có kết quả gì. Hân biết có người nào đó có một thế lực lớn giúp cô che đậy xóa đi mọi dấu vết liên quan đến vụ án. Hân cũng mờ mờ đoán được phần nào người đứng sau lưng cô âm thầm giúp đỡ là ai. Ánh mắt hân phóng lên người Lâm Phàm đầy sự lạnh lẽo thăm dò, hân rất muốn biết khuôn mặt thật của Lâm Phàm là người như thế nào. Ánh mắt hân dần chuyển sang cô, lo lắng, bất an cảm xúc dâng lên trong lòng rối loạn. Bàn tay hân vì thế mà cũng dần nói lỏng. Hân tự hỏi lòng rốt cục tâm hân có còn yêu thương Linh không, hân từng thể thốt sẽ bên Linh và chăm sóc bảo vệ. Khi nhận được tin Linh qua đời hân không thể nhận dạng ra khuôn mặt của Linh vì khuôn mặt đã bị dập nát. Nhưng về ngoại hình hân không có nhìn lầm.

Giờ đây mọi cảm xúc của hân đều biến đổi khi nghĩ đến “kẻ thù”. Từ hận, hận đến khắt cổ ghi tâm, hận rồi sinh thành yêu.

Cô chờ đợi Lâm Phàm nói lên điều quan trọng. Không khí bỗng trở nên ngưng tụ lắng đọng, không gian dường như đã dừng trôi đóng băng tại chỗ. Môi Lâm Phàm nhấp máy, hân cảm thấy trên trán bắt đầu xuất hiện vài giọt mồ hôi đang từ lỗ chân lông chảy ra trên làn da màu đồng bóng.

- Người đàn ông này chính là...

Lâm Phàm dừng lại lời nói để quan sát Lý Nam. Bàn tay Lý Nam nắm chặt vào nhau chưa bao giờ hân cảm thấy căng thẳng như vậy. Hân một thời gian ngược cũng có ngày cảm thấy sợ hãi như vậy sao? Môi Lâm Phàm nhắc lên chuẩn bị nói mấy từ tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hạnh Phúc Thoảng Qua

- Hân chính là Lý...
- Lâm Phàm.

Đúng lúc ấy Lý Nam Vương xuất hiện và đi tới. Trên môi Lý Nam Vương nở nụ cười lạnh nhìn Lâm Phàm. Khóe môi Lâm Phàm cũng cười đáp trả.

- Rất biết chọn thời gian. - Lâm Phàm lên tiếng, lời nói đầy ẩn ý - Cũng tốt khi xuất hiện cả hai.
- Nguyễn đang tìm anh - Lý Nam Vương không thèm để tâm lời Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm nhú mày, không nói gì vội quay người bước đi.

Hân nhìn Lý Nam Vương đầy vẻ biết ơn khi xuất hiện thật đúng lúc. Hân thở ra nhẹ nhàng Lý Nam Vương cảm nhận được điều đó. Ánh mắt Lý Nam Vương nhìn về phía cô, mặt cô cúi gằm xuống, những ngón tay đan vào nhau vụn vụn run rẩy thấy rõ.

- Tôi xuất hiện không đúng lúc thì phải - Lý Nam Vương lên tiếng. Ánh mắt Lý Nam Vương rời khỏi cô chuyển về phía Lý Nam.
- Rất nhiều người đang tìm hai người - Lý Nam Vương dứt lời sau đó rời đi.

Hân nhú mày rồi quay lại nhìn cô. Không nói một lời nào hân lôi cô đi ra khỏi khách sạn.

Hân buông cô ra khi đã tới bên xe, mở cửa xe và kéo cô vào trong. Không một lời hân ôm chặt lấy cô vào trong lòng. Vòm ngực rắn chắc rộn rã tiếng tim đập mạnh, mùi nước hoa nhẹ thoang thoảng nơi chóp mũi. Cô cảm nhận được cơ thể hân run nhẹ. Hân cũng biết run sợ sao, điều này thật là hoang đường, hân biết run sợ thế giới này sẽ có loạn.

- Thanh Nhã - Hân gọi tên cô nhẹ nhàng mà tha thiết kèm theo một chút run rẩy và sợ hãi. Vòng tay hân siết chặt hơn - Nếu sau này có chuyện gì xảy ra, đừng bao giờ rời xa tôi nhé! Những việc mà tôi làm tất cả cũng chỉ vì em.

Bàn tay hân siết chặt lấy thân hình nhỏ nhắn của cô. Hân hận rằng không thể hòa hợp làm một, có như vậy cô mãi mãi thuộc về hân. Cô rất muốn thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của hân nhưng không thể nào thoát ra được. Cô cảm thấy ngột ngạt khó thở, hân dường như muốn bóp nát cô thành từng mảnh nhỏ.

- Anh có thể buông tôi ra không?

Cô đặt hai tay lên ngực hân cố đẩy ra nhưng không được, ngược lại hân càng siết chặt hơn. Hân ôm chặt thân hình nhỏ nhắn mềm mại, hân vui mặt trong

mớ tóc rối loạn trên bờ vai cô, mùi hương trên tóc khiến hần thấy dễ chịu.

Nếu ngày đó hần nhận ra sớm...

Nếu ngày đó hần không làm tổn thương cô thì giờ đây mọi chuyện sẽ khác. Thật lâu hần mới buông cô ra.

- Tôi đưa em về.

Hần thắt dây an toàn giúp cô rồi mới tra khóa vào ổ khởi động xe, chiếc xe dần chuyển bánh.

Chiếc ô tô sang trọng từ từ lùi dần rời khỏi vị trí sau đó tiến ra cỏ, hần tăng ga lái vụt đi.

Cũng tại gần chỗ đó không xa. Một dáng người từ trong bóng tối bước ra, một nửa người ngoài ánh sáng một nửa người trong bóng tối khiến người đó trở nên quý dị, ở cơ thể toát ra một luồng khí lạnh. Người đó không ai khác chính là Vương Đình trong thân phận Lý Nam Vương.

Vương Đình ôm lấy ngực ho khan, tim bắt đầu đau nhói. Bàn tay che miệng từ từ duỗi ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngúm máu đỏ tươi.

- Vương Đình - Đúng lúc ấy Bảo An xuất hiện, trên gương mặt Bảo An hiện lên nét lo lắng rõ rệt - Được tình lại phát tác ngày càng nhiều, cậu lo cho bản thân của mình đi đừng nghĩ tới cô ta có được không?

- Tôi cần thuốc - Vương Đình lạnh lùng nói.

- Thuốc...gần hết rồi, còn một viên chỉ cầm cự trong một giờ đồng hồ.

Bảo An đưa cho Vương Đình. Trong lòng Bảo An rất lo lắng, cơ hội tiếp cận cô rất khó khăn nếu không có máu Bảo An không dám nghĩ Vương Đình sẽ ra sao khi được tình phát tác. Mấy hôm gần đây Bảo An luôn tìm cách để phát minh và nghĩ ra cách để cứu Vương Đình vì suy nghĩ nhiều Bảo An cũng mệt mỏi và tiêu tụy chóng thấy.

Vương Đình sau khi uống thuốc cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Bảo An muốn nói điều gì đó ngập ngừng một lúc rồi lại thôi.

- Cậu về nghỉ đi, cảm ơn cậu đã vất vả vì tôi, nhưng cậu không cần phải thế Vương Đình tôi không muốn mắc nợ một ai hết nhưng với cậu tôi đã nợ quá nhiều.

- Tôi không cần cậu phải trả nợ, tôi chỉ cần trong tim cậu dành cho tôi một vị trí dù là nhỏ nhất tôi cũng cảm thấy vui mừng - Giọng Bảo An buồn rầu.

Vương Đình rất hiểu Bảo An muốn điều gì cũng như Vương Đình vậy rất muốn ở bên cạnh người mình yêu thương nhưng lại không thể. Tại sao số phận của một con người lại trở nên đau thương và đầy bi kịch như vậy. Tại sao tình yêu lại không được như ý muốn.

Vương Đình vỗ nhẹ vai Bảo An chậm rãi nói:

- Bảo An à, tôi rất hiểu tâm tình của cậu nhưng cậu biết giữa hai chúng ta không thể có điều đó cũng như tôi mặc dù muốn ở bên cô ấy nhưng mà không thể. Định mệnh đã an bài như vậy nên chúng ta không thể cưỡng cầu được.

- Số phận do ta tự tạo ra chứ không phải do duyên số an bài. Tôi biết giữa hai chúng ta không thể nhưng tôi không thể ngăn cản cảm xúc của mình được điều đó cũng như cậu không thể quên cô ta.

Vương Đình thờ dãi không nói gì im lặng ngược nhìn bầu trời không có một ánh sao chỉ có một màu đen tối.

Chiếc ô tô màu đen sang trọng dừng tại một ngôi biệt thự nhỏ nhưng không kém phần sang trọng và phô trương sự giàu có của chủ nhân. Trong thời gian gần đây hần tự mình đi tìm hiểu những sở thích của cô vì vậy mới có ngôi biệt thự mang tên Hoa Mẫu Đơn.

Hần mở cửa xe nắm tay cô kéo ra, cô chưa kịp nhìn mọi thứ xung quanh đã bị hần lôi đi một mạch tới nơi hần dừng lại.

- Hy vọng em thích.

Hần dẫn cô tới một vườn hoa mẫu đơn được trồng cẩn thận trong chậu xứ màu trắng có họa tiết hoa văn màu đen đặc biệt. Trong lòng hần bỗng cảm thấy hồi hộp, chưa bao giờ hần cảm thấy hồi hộp như lúc này, cảm giác lúc này rất khó có thể tả được trong tâm của hần. Không biết cô có cảm thấy vui khi một chút bất ngờ mà hần tặng cho cô, qua lời của bạn bè cô từng ước sẽ có một ngày mình sống trong một ngôi nhà đầy hoa mẫu đơn. Mọi đồ dùng cá nhân trong ngôi nhà đều theo sở thích của cô, hần đang lo lắng trong lòng không biết cô sẽ phản ứng ra sao.

Cô nhăn mày khó chịu khi có luồng gió thổi qua. Cô hắt hơi liên tục, mẫu đơn vốn là kẻ thù của cô.

- Em sao vậy? Khó chịu ở đâu à!

Thấy cô hắt hơi liên tục khiến hần trở nên lo lắng, sờ lưng tung vào người cô để tìm chỗ mà cô cảm thấy khó chịu. Cô hắt tay hần ra bịt mũi chạy ra ngoài, hần vội đuổi theo nắm lấy tay cô lôi lại.

- Em sao vậy? Khó chịu ở đâu ? Tôi gọi bác sĩ giúp em.
- Không cần, tôi dị ứng hoa mẫu đơn một lúc nữa tự qua.
- Dị ứng mẫu đơn - Hấn hoài nghi hỏi lại - Chẳng phải em rất thích mẫu đơn sao?
- Không thích. Tôi mệt, tôi muốn về nhà...

Cô dừng lại lời nói. Nhà, cô làm gì có nhà mà về, khi tỉnh lại cô sống trong lâu đài, được vài hôm bị đưa tới Đam Mê sau đó lại tới Đông Thành, lại bị bắt trở về Đam Mê tới một vài nơi khác và bây giờ lại ở đây. Chưa một ngày cô được hưởng sự yên bình thanh thản, mọi chuyện phiền phức đến với cô kể từ ngày cô trở thành Thanh Nhã và rất nhiều chuyện ly kỳ bí ẩn đang diễn ra xung quanh cô.

- Đây là nhà của em, mai tôi sẽ bảo người làm vườn đem toàn bộ hoa mẫu đơn này đi nơi khác.

Hấn đưa cô lên phòng sau đó mở tủ ra lấy bộ quần áo ngủ đưa cho cô.

- Em tắm đi rồi còn nghỉ ngơi.
- Anh không định ở lại đây chứ?
- Em không muốn sao, nên nhớ chúng ta là vợ chồng việc ngủ chung không thể tránh khỏi em đừng quên điều tôi nói với em, hãy sinh cho tôi một đứa con.

Hấn không nói thêm gì bước ra ngoài đóng cửa lại đi tới phòng tắm kế bên, xả nước vào bồn. Hấn mở vòi hoa sen cho nước dội xuống người. Dòng nước lạnh hy vọng sẽ đóng băng được nỗi đau trong tim, không biết đến khi nào cô mới chấp nhận và hiểu tình cảm của hấn dành cho cô. Bất đắc dĩ hấn mới đưa ra hạ sách như vậy, chỉ có một đứa con hấn mới hy vọng giữ cô bên cạnh. Hấn cảm thấy bất lực bàn tay vì thế nắm mạnh vào tường.

Hấn tắm xong mở cửa phòng bước vào vẫn chưa thấy cô bước ra chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, hấn ngồi xuống ghế tiện tay với lấy chai rượu vang tự mình rót rượu ra ly. Khi đặt ly rượu xuống, một mùi hương nhẹ thoảng qua hấn quay đầu lại nhìn. Cô trong bộ đồ ngủ bằng lụa tơ tằm bước ra khỏi phòng tắm. Dáng người nhỏ nhắn duyên dáng, từng đường cong khiêu gợi dưới lớp vải mờ trắng đục thoát ẩn thoát hiện làn da trắng mịn màng như lụa. Hấn hiểu tại sao bao nhiêu gã đàn ông đều muốn cô. Vì sao khi đó hấn lại đem cô dâng tặng cho người khác? Thật đáng trách khi đó.

Cô không nói năng gì đi về phía giường nằm vào một góc trong cùng xoay lưng về phía hấn. Hấn uống nốt ly rượu sau đó cũng tới bên cô nhào người về phía cô.

- Đã đỡ hơn chưa, còn dị ứng không? - Hấn quan tâm hỏi.
- Tôi mệt - Cô không trả lời câu hỏi của hấn mà trả lời sang câu khác.

Hấn nằm xuống cạnh ôm cô vào lòng, mùi hương sữa tắm nhẹ nhàng vẫn quanh quẩn mũi. Hấn chợt nhận ra đã lâu rồi hấn không quan tâm tới nữ sắc, từ ngày con tim nhận thức được, hấn chỉ biết đến cô.

Hấn cảm nhận cơ thể ngủ yên khá lâu nay đã tỉnh dậy, hấn xoay người cô cho đối diện.

Trong con mắt hấn hiện lên ngọn lửa dục vọng biết đêm nay không thể tránh khỏi cô nhắm mắt lại. Cô cảm thấy môi mình ẩm ướt khi hấn hôn cô. Với hấn đây không phải lần đầu tiên. Hấn đã quen thuộc từng điểm nhạy cảm trên cơ thể cô chẳng mấy chốc cô đã bị hấn làm mê muội chìm đắm trong dục vọng. Khóe môi hấn hài lòng khi nhìn kiệt tác điêu khắc bá đạo trên đùi của cô còn in đậm tên của hấn. Cô mãi mãi thuộc về hấn sẽ không ai cướp đi được.

Sau một hồi vật lộn với những cảm xúc, hấn thấm mệt ôm cô vào lòng vui mặt vào trong mái tóc mềm mại hít lấy mùi hương trên mái tóc cô rồi nhắm mắt lại ngủ. Cô nằm yên bất động chỉ có những giọt nước mắt đau khổ lăn dài trên má rồi rơi xuống gối. Cô không dám bật khóc thành tiếng chỉ có bờ vai rung rung, cô cảm thấy số phận của mình thật bi thảm chịu đựng đủ mọi nhục nhã mà cuộc sống đem lại cho cô.

Hấn sau khi đã thỏa mãn, mệt mỏi lăn ra ngủ rất say nhưng không vì ngủ say mà buông cô ra, hấn vẫn ôm cô rất chặt vào trong lòng.

Một ngày qua đi ngày mới lại đến cứ như vậy, tết đến rất gần, chỉ còn ba ngày nữa thôi sẽ chuyển sang một năm mới.

Cô ngồi như vậy hơn một giờ đồng hồ bên cửa sổ. Đôi mắt nhìn ra bên ngoài như một kẻ mộng du, hấn cảm thấy đau lòng muốn tới bên để san sẻ cùng cô. Hấn biết trong lòng cô có nhiều tâm sự, hấn bước tới bên chạm nhẹ lên vai khiến cô giật mình.

- Em có tâm sự gì hãy nói với tôi - Hấn lên tiếng.

Cô nhìn hấn thoáng qua sau đó quay đi không nói gì, đôi mắt lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài chỉ có tuyết rơi trên mặt bể bơi phủ trắng một màu.

- Tôi không xứng đáng để cho em tâm sự sao? Nói ra em sẽ cảm thấy lòng mình nhẹ hơn.

-.....?!

- Chúng ta là vợ chồng mà, lẽ nào em không thể chia sẻ cùng tôi.

Thấy cô im lặng không muốn nói gì. Hắn cảm áo khoác đi đến bên cô khoác lên người.

- Em có muốn ra ngoài không - Hắn hỏi.

- Tôi mệt - Cô trả lời.

Ngoài trời gió rít gào từng cơn đem theo những bông tuyết trắng nằm rải rác khắp nơi. Mùa xuân ở thành phố S không khí càng lạnh lẽo hơn khi mùa xuân đến, không như ở thành phố Z không khí khi mùa xuân về thật ấm áp. Hoa đào nở rộ tung bừng đón xuân sang.

Những bông tuyết bên ngoài theo gió lùa vào cửa sổ nằm rải rác trên sàn nhà trên bậc cửa sổ, một vài bông vương vãn trên mái tóc cô.

- Tôi tới công ty một lúc, đến trưa mình cùng đi ăn.

- Tôi muốn yên tĩnh - Cô thờ ơ trả lời.

- Ủ! - Hắn không nói thêm một lời nào lặng lẽ đi ra đóng cửa phòng lại.

Căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng, không khí dễ thở hơn một chút khi không có hắn ở bên cạnh. Cô nhẹ nhàng thở ra rồi lại chìm đắm trong sự suy nghĩ. Cô rất lo cho Vương Đình không biết giờ này như thế nào, thời gian gần đây cô luôn mơ thấy một loạt hình ảnh không rõ. Giấc mơ thường lặp đi lặp lại nhiều lần, hình ảnh của người đàn ông đó luôn mờ nhạt, luôn gọi tên cô tha thiết. Cô rất muốn biết người đó là ai nhưng khi tới gần người đó lại bị một lớp sương mù che đi, hình ảnh dần phai nhạt mờ dần rồi biến mất.

Tiếng động nhỏ khiến cô giật mình. Trên cửa sổ một con chim bồ câu trắng vỗ cánh hạ xuống bên chậu hoa xương rồng, con chim quẹt mỏ xuống bậc cửa sổ rồi cất lên ba tiếng kêu. Cô nhìn thấy một tờ giấy được buộc dưới chân chim bồ câu.

Cô cầm mảnh giấy mở ra đọc.

“Tôi không thể trực tiếp đến gặp cô để lấy máu, tôi ở bên đường số 18 đợi cô. Đừng để ai phát hiện ra, đặc biệt là người của Lý Nam Vương.”

Cô hủy mẫu giấy thành những mảnh nhỏ thả ra ngoài cửa sổ. Mảnh giấy vụn hòa cùng tuyết bay lá tả trong không khí. Cô lấy giấy bút viết lại vài dòng buộc vào chân chim bồ câu. Bồ câu lượn một hai vòng trên không trung để xác định phương hướng sau đó bay đi.

Cô cầm lấy con dao nhỏ sắc bén nhắm mắt rạch một đường trên cổ tay, máu theo đó chảy xuống chiếc bình ngọc màu trắng. Xử lý vết thương qua loa cô vội lấy áo choàng khoác lên người rồi bước ra cửa phòng.

- Bà chủ cần đi đâu để tôi chuẩn bị xe.

Cô mới đặt chân xuống cầu thang thì người vệ sĩ từ đâu đi tới lên tiếng khiến cô giật mình.

- Tôi ra ngoài anh không cần phải đưa đi.

- Thứ lỗi, dù cô không muốn nhưng tôi được ông chủ giao phó nên tôi phải hoàn thành trách nhiệm.

Cô không nói gì bước ra ngoài, người vệ sĩ cũng bước theo sau.

- Em đi đâu - Từ trong xe hắn bước ra khiến cô giật mình. Nếu hắn chưa đi chuyện lúc này hắn sẽ nhìn thấy. Từ sân nhìn lên ban cô nơi cô ở có thể quan sát thấy mọi chuyện, trong lòng cô cảm thấy sợ hãi. Nếu mọi chuyện bị bại lộ Vương Đình sẽ gặp nguy hiểm. Cô lùi lại khi hắn tiến về phía cô, cô nắm chặt bình ngọc trong túi áo.

- Tôi...à...tôi đói bụng nên ra ngoài mua chút gì đó.

- Đói bụng em bảo Khiêm đi mua giúp, bên ngoài trời lạnh.

- Tôi muốn tự mình chọn, nhờ người khác sẽ không được như ý!

- Khiêm - Hắn quay về phía người vệ sĩ tên Khiêm - Đưa phu nhân đi mau còn về, ngoài trời lạnh nên chú ý một chút.

- Vâng thưa ông - Khiêm cúi đầu tuân lệnh.

- Không cần, tôi tự đi được - Cô vội xua tay.

- Đó là nhiệm vụ của cậu ta - Hắn tiến về phía cô, cô nắm chặt lấy bình ngọc trong tay lùi về phía sau. Mày kiếm hắn nhử lại không hài lòng, hắn cõn khăn quàng trên cổ rồi quàng cho cô.

- Ngoài lạnh, em nên chú ý một chút, đi nhanh rồi còn về.

- Ủ! Anh bảo đi làm sao vẫn chưa đi?

- À, đi được nửa đường quên tài liệu nên tôi quay về lấy.

- À! Vậy, anh đi đường cẩn thận.

Cô nói câu này khiến tâm hần rung nhẹ, có lẽ cô không thể hiểu được trong lòng hần vui như thế nào khi cô dặn dò hần như vậy. Cảm giác có thể nói rằng rất hạnh phúc, trên khuôn mặt luôn lạnh lùng nay có một chút rạng ngời hạnh phúc hiếm có. Hần ôm lấy cô khiến cô giật mình.

- Cảm ơn em, thực sự cảm ơn em đã quan tâm tới tôi. Chỉ một câu nói này của em đã khiến tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Hần buông cô ra và hôn nhẹ lên trán cô.

- Gặp lại em sau bữa trưa - Hần cười túm quay người bước đi trên môi huýt một điệu nhạc khiến Khiêm suýt nữa ngất đi vì chưa thấy chủ nhân yêu đời như thế bao giờ. Khi hần đi khỏi cô thở phào nhẹ nhõm sau đó cũng rảo chân nhanh ra ngoài.

- Bà chủ, mời lên xe - Khiêm lái xe đi tới dừng lại trước mặt cô.

- Tôi muốn đi bộ, anh không cần theo tôi.

Cô lách người sang lối khác bước đi. Khiêm không nói gì chỉ lặng lẽ lái xe theo sau cô.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh về phía đường 18. Gần đó có một chiếc xe BW màu trắng đỗ ở đó, cô nhú mày suy nghĩ. Hiện tại cô không thể đi đến chỗ hẹn bởi bên cạnh cô có người kè kè theo sau, cô bước nhanh trên vỉ hè đi về phía đường 18 nhưng không đến chỗ hẹn, cô ngang qua có ý cho Bảo An nhìn thấy. Cô tiến nhanh về phía trước, Khiêm vẫn lái xe trên từng cây số theo sau cô.

Thật may cho cô khi ông trời đã giúp, phía trước có đám đông bởi cửa hàng tiện ích hôm nay khai trương vì thế quán rất đông khách, phần lớn là họ tới để ăn đồ ăn miễn phí. Cô chen vào dòng người đi lại trên đường bỏ lại Khiêm mắc kẹt giữa dòng người qua lại.

Một cánh tay nắm lấy tay cô kéo đi khiến cô giật mình khi quay lại là Bảo An.

- Đi theo tôi - Bảo An lôi cô đi tới một chỗ góc khuất nơi bên kia đường cách cửa hàng tiện ích độ mười mét đỗ lại.

- Máu đầu - Tôi nơi Bảo An thả tay cô ra rồi hỏi.

Cô đưa bình ngọc trong tay cho Bảo An, Bảo An cầm lấy rồi xoay người đi cô níu tay lại hỏi.

- Vương Đình thế nào?

- Hiện tại không có gì đáng lo, Lý Nam Vương tới qua vừa đưa thuốc tới.

- Tôi muốn gặp anh...

Cô chưa nói dứt lời đã nhận được ánh nhìn sắc bén của Bảo An.

- Nếu cô muốn Vương Đình khỏi hần tôi cho cô lựa chọn ba cách.

- Cách nào? - Cô vội hỏi.

- Thứ nhất dùng vật này đâm vào tim Lý Nam Vương để lấy máu - Bảo An đưa cho cô một thanh chủy đao màu xanh ngọc có họa tiết hoa văn kỳ quái.

- Bích Huyết - Cô bỗng thốt lên.

Bảo An nhú mày nhìn cô: - Cô cũng biết về Bích Huyết sao?

- Tôi...tôi không rõ.

- Việc thứ hai cô có thể có thai với Lý Nam Vương khi đó tôi sẽ dùng huyết của cô và cốt nhục điều chế thành dược điều thứ ba cô và Vương Đình ân ái, mạng của Vương Đình do cô quyết định. Tôi không ở đây lâu được Khiêm đang tìm cô.

Bảo An đặt chủy Bích Huyết lên tay cô, kéo mũ lưỡi trai che kín mặt rồi kéo cao cổ áo rồi đi. Cô cất thanh chủy đao vào túi áo rồi đi về phía tiệm bánh mì chọn ỉnh một vài chiếc bánh ngọt.

Khi cô bước ra Khiêm cũng đi tới, tiện tay xách túi bánh mì giúp cô.

Cô từng nghe cha kể về Bích Huyết.

“Bích Huyết được tôi luyện từ máu của một con rồng có tên Nhai Tệ.

Nhai Tệ thuộc hệ bán yêu, mẫu thân là công chúa của nước Yên Hoa còn phụ thân thuộc dòng dõi Long tộc. Trong 19 người con Nhai Tệ là kẻ tàn bạo, thích tàn sát bừa bãi, dân tình nghe đến cái tên đã đủ sợ. Nhai Tệ và thái tử Hà Dĩnh luôn ngầm đấu tranh dành lẫn nhau để tước đoạt ngôi vị. Nhai Tệ rất được Long Vương sủng ái chỉ vì sợ mất đi địa vị nên Hà Dĩnh ngày đêm suy nghĩ tìm kế sách loại bỏ đối thủ.

Lúc bấy giờ trong thiên hạ ai cũng biết Thánh Nữ U Minh là người có nhan sắc vẹn toàn bao nhiêu người đều mơ ước có nàng, nhưng nàng rất thờ ơ lãnh đạm với đám phàm phu tục tử, nàng vốn là thánh nữ có thân phận cao quý. Thánh nữ sẽ không có quyền được yêu, thánh nữ sẽ ở vậy cho tới khi có người thay thế. Đợi có người thay thế thánh nữ cũng trở thành một lão bà. Người tính không bằng trời tính. Một thánh nữ ở tuổi 13 đã bị vẻ đẹp đầy ma mị của Hà Dĩnh thu phục. Hà Dĩnh bỗng nảy ra một âm mưu thuyết phục thánh nữ mê hoặc dụ dỗ Nhai Tệ bằng sắc đẹp của mình.

Thánh nữ vì si tình mà chấp nhận lời đề nghị của Hà Dĩnh. Nhai Tệ dần dần cũng bị nàng làm cho si mê, điên đảo mọi điều nàng đưa ra đều thực hiện, ngay cả điều tối kỵ nhất dùng máu và huyết để luyện thành chủ đạo. Cũng chính vì yêu nàng tin tưởng nàng Nhai Tệ đã giao cả tính mạng của mình cho nàng, mặc dù biết nàng không yêu, nàng chỉ yêu Long Huỳnh của mình vì muốn giúp cho Long Huỳnh đạt được mục đích nên đã nhận lời ở bên, mục đích chính là Chủy Bích Huyết. Nàng đã dùng Bích Huyết đâm vào ngực Nhai Tệ, nàng cảm thấy tim nhói đau khi ra tay với Nhai Tệ nàng nhận ra cũng đã quá muộn khi biết người mình yêu lại bị chính tay mình giết. Nhai Tệ không oán không trách, chỉ lau nước mắt cho nàng rồi từ từ nở nụ cười yếu ớt. Nàng không suy nghĩ gì rút lấy thanh Chủy Bích Huyết đâm thẳng vào tim. Nàng nắm chặt lấy tay Nhai Tệ mỉm cười hạnh phúc“.

Cô cũng chỉ nghe cha kể qua loa vắn tắt như vậy còn rất nhiều điều mà cha không muốn nói hết, cô linh cảm chuyện này có liên quan đến Vương Đình. Lê nào Vương Đình là Nhai Tệ chuyển kiếp, cô lắc đầu xua đi những ý nghĩ lung tung trong đầu. Vừa gạt suy nghĩ này đi thì suy nghĩ khác lại đến. Cô lại nghĩ tới lời mà Bảo An đã nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lễ Hội Cầu Duyên

Một cơn gió nhẹ thổi qua đem theo mùi sương hòa quyện cùng hương hoa. Những cánh hoa đào bay phảng phất theo cơn gió. Dưới một gốc hoa anh đào một thân ảnh màu trắng đứng đó, mái tóc đen dài được búi rất gọn. Trên đỉnh đầu được cố định bằng một dải lụa màu vàng có hoa văn rất đẹp. Một vài sợi tóc xòa trên vai tùy ý bay loạn. Nam tử khẽ xoay lại mỉm cười với nữ tử đang đi tới. Nụ cười trên gương mặt nam tử rất dịu dàng đọng đầy tình cảm.

“Thanh Nhã” Nam tử khẽ cất tiếng ôn nhu.

- Vương Đình!

Cô choàng tỉnh giấc. Đôi mắt mờ hồ, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Cô chưa hoàn hồn đã bắt gặp một ánh mắt khó coi của Lý Nam. Hắn về khi nào mà cô không hay biết, cô thầm trách bản thân tại sao ngủ say đến vậy, lâu lắm rồi cô mới có một giấc ngủ sâu như vậy.

- Tôi...

Cô ngồi lù về phía sau. Hắn đứng dậy nhìn cô rồi lên tiếng.

- Mau xuống ăn cơm đi.

Hắn đứng dậy bước ra ngoài. Trên gương mặt không biểu cảm của hắn có thoáng thấy đôi mắt hắn trở nên buồn. Những lần trước như vậy hắn đều tức giận nhưng hôm nay biểu hiện của hắn thật khác. Bóng lưng hắn dần khuất sau cánh cửa toát lên một vẻ bi ai, cô đọc.

- Lý Nam

Cô vội lên tiếng khi bóng lưng hắn gần đi khuất. Hắn đứng thẳng lưng, cơ thể hơi rung nhẹ. Một cảm giác lạ kỳ lan tỏa trong tâm nhưng rồi cảm giác đó chợt tan biến. Hắn rất muốn cô gọi tên Nam Vương một cách thân thiện nhưng cái tên ấy là một điều tối kỵ và là nỗi ám ảnh trong lòng cô. Hắn mọi thứ đều có nhưng hắn không thể có được trái tim của cô.

- Xin lỗi!

Cô cúi đầu lên tiếng. Hắn xoay nửa người lại khoe môi hơi mỉm cười, hắn không nói lời nào xoay người bước đi. Sáng cảm thấy hạnh phúc bao nhiêu, giờ đây hắn lại cảm thấy đau đớn bấy nhiêu. Hắn cứ ngỡ rằng trái tim của cô đang dần có bóng hình của hắn cũng chính vì lý do đó mà hôm nay hắn đi làm về rất sớm để được về nhà bên cạnh cô.

Hắn thất vọng và đau đớn khi nghe tiếng trong giấc mộng cô luôn miệng gọi tên Vương Đình cảm giác khi đó thật sự rất hụt hẫng.

Nghe tiếng kéo ghế hần ngược đầu nhìn cô, cô kéo ghế ngồi đối diện. Chị giúp việc bắt đầu dọn đồ ăn ra bàn. Không khí ở bàn ăn trở nên nặng nề, hần lặng im cúi đầu dùng bữa, còn cô lâu lâu lại gấp một vài hạt com đưa lên miệng hoặc dùng đũa đâm com.

- Không hợp khẩu vị sao - Hần hỏi.

- Hà...à, không có.

Cô giật mình nhìn hần sau đó lại cúi xuống. Hần gấp miếng cá kho bỏ vào bát cho cô.

- Sắc mặt của em không được tốt cho lắm, lúc nữa tôi sẽ gọi bác sĩ đến khám cho.

- Không cần - Cô giật mình phản ứng mạnh.

Hần chợt nhớ tới lần trước cô cấp cứu trong bệnh viện khi tự sát, lần đó hần đã tự tay tiêm và nhét thuốc vào trong miệng cô, khi đó cô bị sốc thuốc và bị dị ứng. Khi nghĩ lại những chuyện mình từng làm với cô hần cảm thấy bản thân thật đáng trách, tại sao hần có thể nhẫn tâm và tàn bạo một cách đến vậy chứ.

Đôi mắt hần dừng tại cổ tay khi cô gấp rau đưa lên miệng đã để lộ vết thương còn rỉ máu qua miếng băng gạc.

- Tay em - Hần khản trương mà lo lắng nắm lấy tay cô - Tay em bị sao thế này?

- Không có gì.

Cô rút tay lại nhưng hần giữ chặt lấy cánh tay rồi mở băng gạc ra để xem vết thương, mặc dù không muốn nhưng cô vẫn miễn cưỡng để cho hần xem miệng vết thương.

Vết thương cho thấy đây là một vật sắc nhọn để lại, đôi mắt hần dừng ở một vết sẹo mờ nhạt đây là vết sẹo mà hần đã tạo ra cho cô, vết thương nơi cổ tay khiến hần nghĩ tới điều đầu tiên cô tự sát. Cô từng nhiều lần tự sát nhưng không thành, hần càng ngày càng cảm thấy sợ hãi, hần sợ một ngày nào đó hần sẽ mất cô vĩnh viễn. Hần ôm chặt lấy cô vùi đầu vào mái tóc dày đen mượt.

- Tại sao em làm vậy? Tôi biết mình từng làm tổn thương em, hãy cho tôi cơ hội để chuộc lại những lỗi lầm mà tôi từng gây cho em.

Hần càng siết chặt lấy vòng eo nhỏ của cô như muốn cho hòa nhập cùng cơ thể của hần. Cô cảm nhận cơ thể hần run nhẹ, hần có sao phải run như vậy chứ. Cô muốn thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc củ hần nhưng không được, càng muốn thoát ra hần càng ôm chặt. Hần buông cô ra rồi quát lớn.

- KHIÊM.

Chưa đầy một phút Khiêm đã có mặt ở phòng ăn.

- Tôi đã có mặt - Khiêm cúi đầu lễ phép.

- Cậu chăm sóc phu nhân như thế nào lại để cho phu nhân bị thương.

Khiêm giật mình nhìn cổ tay cô. Để cô bị thương sẽ không thể nào thoát khỏi tội. Chắc trong lúc bất cẩn khi bị mất dấu vết của cô, cô đã bị thương trong lúc đó.

- Không liên quan đến anh ta - Cô vội lên tiếng, bởi cô biết rõ chuyện mình bị thương không phải do Khiêm mà do chính cô tự cắt tay để lấy máu. Cô không muốn một ai vì mình mà bị gán tội một cách vô cớ. Tính khí hần nhưng thế nào tuy cô không hiểu hết được về hần nhưng sự tàn bạo thì cô đã nếm đủ. Khiêm sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt của hần.

- Lỗi là do tôi, tôi xin chịu phạt.

Khiêm cúi đầu để nhận lấy sự trừng phạt.

- Cậu tự biết mình phải làm gì - Hần tức giận.

- Tôi rõ.

- Anh định làm gì anh ta, lỗi không phải do cậu ta tôi đã nói rồi mà!

- Nhưng cậu ta không chăm sóc em cẩn thận.

- Là tôi bất cẩn vì anh ta cứ theo sau tôi nên tôi cảm thấy khó chịu nên đã tìm cách chạy trốn chẳng may bị va vào người ta nên ngã.

Cô cảm thấy bất phục bản thân vì nói dối một cách xuất sắc.

- Anh lui ra ngoài đi - Cô quay sang nói với Khiêm - Nếu tôi kiểm tra anh bị làm sao tôi sẽ hỏi tội anh sau.

Khiêm do dự nhìn cô rồi nhìn hắn. Hắn trừng mắt nạt lớn.

- Đứng đó làm gì đi gọi Bảo Nam tới.

- Vâng!

Mấy phút sau Bảo Nam đi tới, cô thực ghét mùi nước hoa trên người Bảo Nam khiến cô thấy khó thở.

- Cậu để lại sẹo cho phu nhân tôi sẽ cho người chặt bỏ tay cậu - Hắn lên tiếng dọa nạt.

Bảo Nam giả vờ rung mình sau đó bắt tay vào công việc trị thương cho cô.

Tết cuối cùng cũng đến, thành phố S không khí trở nên khác thường. Hôm qua trời còn lạnh giá nhưng hôm nay đầu năm mới không khí trở nên ấm áp và có tia nắng bắt đầu xuất hiện. Tuyết bắt đầu tan chảy nhanh chóng để lộ những thảm cỏ màu xanh, tiếng chim bắt đầu cất tiếng hót sau một kỳ ngủ đông dài đằng đẵng. Cây hoa đào trước cửa bỗng nở rộ một cách đẹp lạ kỳ. Hoa ở thành phố S đẹp hơn ở thành phố Z.

Hắn đứng ngoài ban công để suy nghĩ nhưng không ngờ lại thấy được một điều hiếm hoi nhất. Cô đứng bên gốc cây đào mà hắn mới cho người mua về vài ngày trước để gọi là có một chút không khí tết, chỉ là một sự vô tình ngẫu nhiên đã đem đến cho cô một nụ cười tươi hiếm hoi nhất. Hắn chưa từng thấy cô cười tươi và hạnh phúc như vậy. Ánh mắt hắn nhìn bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt ve những cánh hoa. Hắn bỗng ước ao giả như mình là cây hoa đào sẽ được cô mím cười và vuốt ve hàng ngày như thế, chỉ có như vậy hắn mới nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cô.

Một vài cánh hoa bay lả tả theo con gió rồi vương lại trên ống tay áo. Hắn đi đến bên cô.

- Em có thích đi ngắm lễ hội hoa đào không?

Cô quay mặt lại nhìn hắn, trong con mắt hắn lộ lên sự mong đợi. Mỗi năm tết đến cô cùng anh trai thường đi ngắm hoa và cầu phúc cho gia đình, cô rất muốn đi để cầu phúc cho những người thân. Cô khẽ gật đầu đồng ý, hắn mừng rỡ như trẻ con được quà.

Lễ hội hoa đào cách thành phố S không xa đi về hướng tây. Thung lũng hoa đào trải dài hơn mười cây số, dọc hai bên đường quốc lộ là những cây đào cổ thụ trải qua nhiều năm gốc đào xù xì lên thành nhiều hình thù kỳ dị rất đẹp mắt. Cây đào ở đây rất lạ, không phải cây càng già sẽ lui dần đi không có hoa. Đào ở đây cây càng già càng nở ra những bông hoa đẹp nhất. Một số người chơi hoa đào nhìn cánh hoa và gốc rễ có thể nhận ra được cây đào đó tuổi thọ được bao nhiêu tuổi. Thung lũng hoa đào được coi là điểm du lịch đắt khách nhất trong năm mới, khách từ thập phương đổ về đây chủ yếu là ngắm hoa và cầu phúc cho người thân.

Dọc hai bên đường khách du lịch ngồi trên xe điện để ngắm cảnh. Hắn cũng thuê một chiếc xe điện để trở cô đi ngắm cảnh, bánh xe chuyển động trên đường ray dành riêng cho khu vực khách du lịch ngồi xe, một bên khác dành riêng cho người đi bộ.

Hắn lái rất chậm để cho cô được nhìn ngắm thỏa thích. Đi được một đoạn hắn nhờ nhân viên khu vực quản lý lái xe để hắn có thời gian bên cạnh cô. Cô vẫn mãi nhìn ngắm những bông hoa đào, càng đi vào sâu trong thung lũng những bông hoa càng đẹp.

Mùi hương đào khiến cô rất dễ chịu cô nhắm mắt hít lấy một hơi dài vào lồng ngực. Hắn nhân cơ hội đó mà chụp lại những bức ảnh về cô. Lễ hội hoa đào hay còn được gọi là lễ hội cầu duyên. Các cô cậu nam thanh nữ tú đến đây việc trước tiên mà họ làm chính là việc cầu duyên.

- Hai người có muốn xuống đây cầu duyên không - Đột nhiên anh lái xe lên tiếng.

Hắn nhìn mọi người xếp hàng chen lấn nhau đến bên giếng nước. Nói đó là giếng thì không đúng bởi ở đó có một cái hồ nhỏ quanh năm có nước mà nước ở đây rất lạ và khác biệt. Trước tiên họ sẽ lấy một sợi dây có hình nhân nam và nữ buộc chặt vào nhau rồi nhắm mắt nguyện cầu sau đó họ sẽ lấy nước trong giếng tưới lên hình nhân như vậy việc cầu duyên đã xong.

Hắn cảm hình nhân có đôi nam nữ được thắt chặt với nhau bằng một sợi tơ đỏ. Môi hắn khẽ nhúc lên. Thật là một sự điên rồ, hắn từ trước không tin vào những chuyện vớ vẩn như vậy. Cầu duyên... hắn không tin vào điều này nếu cầu được thì rất nhiều gã đàn ông trên thế giới này sẽ không bị ế vợ.

Ở thành phố S tỉ lệ đàn ông bị ế vợ chiếm rất cao, họ ế không phải do xấu mà chính là không có đủ tiền để lấy vợ. Những cô gái họ sẽ không gửi thân phận của mình ột kẻ không có tiền để chu cấp cuộc sống đầy đủ và nhu cầu chi tiêu cho bản thân.

Nhưng mà... sẽ tin một lần xem sao, hắn nắm chặt lấy hình nhân rồi nhắm mắt lại như bao mọi người, hắn cầu nguyện cho hắn và cô mãi bên nhau.

Còn cô không chú ý, cô nắm lấy hình nhân tượng trưng cho gia đình. Nhắm mắt cầu nguyện, khi mở mắt ra cô đưa tay xuống nước giếng trong vắt, một bàn tay khác cũng đưa xuống hai bàn tay cùng chạm nhau. Cô ngẩng đầu nhìn và người kia cũng ngước nhìn.

- Cô/Anh.

Cả hai cùng lên tiếng một lúc. Người đứng cạnh cô không ai khác chính là Vương Đình, trên môi cô bỗng nở nụ cười hạnh phúc, cô nắm lấy tay Vương Đình. Vương Đình thân hình trở nên cứng ngắc khi cô đột nhiên nắm lấy.

- Anh không sao thì tôi yên tâm rồi, từ lúc anh bị như vậy cho tới giờ tôi cứ lo cho anh.

Cô bỗng nhiên ôm lấy Vương Đình rồi vùi đầu trong lồng ngực rắn chắc đấy. Mọi sự mệt mỏi lo lắng ưu phiền trong lòng đều tiên tan nhanh chóng, chỉ có Vương Đình mới khiến tâm tư cô thanh thản và không lo nghĩ.

Vương Đình như chết lặng tại chỗ. Bao nhiêu người đều nhìn vào và ngưỡng mộ khi hai người họ vừa đứng cầu nguyện xong đã thành đôi, họ chỉ biết là như vậy cô và Vương Đình cầu gì họ không cần biết. Sự ứng nghiệm linh thiêng của thần linh nên rất nhiều bạn trẻ e ngại bây giờ đã mạnh dạn thi nhau chen lẫn để cầu nguyện.

- Cô Thanh Nhã à! Buông tôi ra được không?

- Cái thằng này, bị gái ôm mặt cứ đỏ ra như ớt chim chào mào, cứ thế ế vợ là phải.

Một phụ nữ đứng tuổi bên cạnh lên tiếng. Vương Đình trừng mắt.

- Tại sao mẹ lại ví con trai của mẹ như vậy chứ?

Cô lúc này mới buông Vương Đình quay sang nhìn người phụ nữ, cô nhận ra người hàng xóm khi cô ở Đông Thanh bà cũng nhận ra cô. Bà thân thiện nắm lấy tay cô mỉm cười thật tươi.

- Cháu quen con trai bác lâu chưa, cái thằng này cũng thật là bằng này lâu không thấy nhắc đến, hôm nay bác bắt nó đi cầu duyên ai ngờ lại gặp cháu ở đây, ông trời đã nghe thấy thân già này ngày đêm nguyện cầu thật không uổng công.

Vương Đình bị mẹ đi đầu than trách một mối. Cô liếc nhìn Vương Đình rồi che miệng cười. Cô không nghĩ khi ở bên mẹ già Vương Đình lại như một đứa trẻ ngoan ngoãn hay đỏ mặt. Không như Vương Đình mà cô thấy hàng ngày lạnh nhạt không chút tình người. Vương Đình trở nên luống cuống khi mẹ cứ nói một hơi dài với cô.

- Mẹ....

Vương Đình lay tay mẹ, nhưng mà bà già vờ không biết sau đó lôi cô đi ra chỗ khác. Vương Đình chỉ lặng lẽ đi theo sau. Nhìn bóng lưng cô lộ ra vẻ hạnh phúc khiến Vương Đình cũng vui theo. Nhờ được của Bảo An điều chế theo phương thức mới nên cơ thể Vương Đình đã khá hơn một chút.

Nói chuyện với cô được một lúc bà già vờ có điện thoại gọi đến nên đi ra chỗ khác nhường lại một chút riêng tư cho hai người.

Gió mang theo mùi hương hoa lan tỏa khắp nơi trong không khí. Cô nhìn Vương Đình. Vương khác với mọi hôm, những lần mà cô gặp Vương Đình đều mặc âu phục màu đen còn hôm nay cô gặp Vương Đình mặc âu phục màu trắng. Màu trắng hợp với Vương Đình hơn. Trong màn sương mờ ảo Vương Đình càng trở nên đẹp, rất giống những gì mà cô từng gặp trong giấc mộng. Ánh mắt cô nhìn xuống tay Vương Đình, bàn tay vẫn đeo găng để che đi dấu ấn.

- Anh cho tôi xem dấu ấn trong tay anh được không?

Vương Đình nhìn cô sau đó từ từ đưa tay mình cho cô. Cô nắm lấy tay Vương Đình rồi cởi bao tay ra. Trước mặt cô dấu ấn hiện ra màu đỏ ngày càng rõ, bàn tay cô nhẹ nhàng di chuyển quanh khu vực dấu ấn.

- Anh là Nhai Tệ chuyên kiếp.

Vương Đình nháu mày nhìn cô, cô nói tiếp:

- Tôi từng mơ thấy anh rất nhiều lần, dạo gần đây tôi luôn mơ thấy những điều kỳ lạ liên quan đến kiếp trước của anh cùng một người nữa. Người con trai đó tôi chưa nhìn thấy mặt. Anh mang hai dòng máu nửa người và nửa rồng, anh được phụ thân yêu thương nhất nên được ông ấy tặng cho nội đan để bảo vệ thân thể. Khi rồng mà nửa nội đan coi như mất đi quyền lực và sức mạnh, sinh tử cũng như người phàm. Chính vì được cha sủng ái nên mọi người trong hoàng Long sinh ra đố kỵ ghen ghét, tìm đủ mọi cách để loại bỏ. Khi được cha giao cho nội đan điều đó cũng có nghĩa rằng ngôi vị đã thuộc về anh. Long tộc sẽ không để yên ột kẻ bán yêu như anh lên ngôi trị vì, khi đó họ vốn căm ghét loài người một bộ tộc uy Long cao ngạo sẽ không chịu để cho con người nhỏ bé thấp hèn lãnh đạo trị vì bộ tộc, đó là một sự sỉ nhục rất lớn.

Long tộc vì không hài lòng về sự sắp đặt của Long Vương, họ cho rằng mẫu thân của anh là công chúa của nước Yên Hoa đã mê hoặc dụ dỗ. Trong cuộc chiến đó họ đã truy sát và giết chết, Long Vương vì giao cho anh nội đan nên mất đi mọi quyền lực vì bảo vệ người mình yêu mà bị tử trận, khi chết cả hai đều được ở bên nhau.

Nhìn thấy cái chết của hai người thân kề từ đó anh trở thành một con người tàn bạo khiến cho người và Long tộc nghe nhắc đến cũng phải sợ. Cuộc chiến quyền lực kể từ đó diễn ra giữa anh và thái tử.

Cô dừng lại không nói thêm nữa. Trong giấc mơ cô nhìn thấy bản thân mình chính là Thánh Nữ của một môn phái Nguyệt Thiên. Cứ năm cũ qua đi năm mới đến trọng trách củ Thánh Nữ là ban phúc lộc cho dân lành. Vì vậy mà dân tình kéo nhau lên núi cầu duyên, Thánh Nữ khi đó sẽ ngồi trong một chiếc kiệu màu trắng được phủ kín bằng tấm khăn lụa mỏng. Điều tối kỵ nhất trong môn phái Thánh Nữ không được cho phép bất kì nam nhân nào nhìn thấy diện mạo thực của mình, Thánh Nữ tuyệt đối không được phát sinh tình cảm với nam nhân. Bản thân Thánh Nữ đã phạm phải sai lầm lớn khi có tình cảm với một nam nhân, bất chấp mọi hình phạt vẫn cố chấp vì yêu, vì yêu người đó mà chấp nhận làm thiếp cho Vương Gia Nhai Tệ một con người tàn bạo ai cũng sợ. Nhai Tệ bị Thánh Nữ dùng vẻ đẹp và sự dịu dàng mê hoặc, vì yêu mà Nhai Tệ đã chết khi bị chính tay người mình yêu thương nhất

dùng Bích Huyết đâm vào tim, không một lời oán trách ngược lại trong con mắt trở nên mãn nguyện và hạnh phúc khi làm được một điều gì đó cho người mình yêu. Khi Nhai Tệ chết đi Thánh Nữ mới nhận ra người mình yêu thương là Nhai Tệ, còn người mà Thánh Nữ yêu thương trước kia chỉ lợi dụng tình yêu trần thành của một thiếu nữ ngây thơ trong trắng dùng ục đích của mình. Hắn đã mượn tay cô để loại bỏ đi một kẻ thù lớn mà hắn không thể địch nổi, có như vậy hắn mới không mang tội danh huynh đệ tương tàn lẫn nhau, người đời sẽ không chê trách. Thánh Nữ trước khi chết đã cho người đem thi thể của Nhai Tệ tới vườn đào nơi mà hai người thường ngồi đánh đàn, thưởng nguyệt ngắm hoa. Thánh Nữ đã bày ra một trận pháp để không ai có thể quấy rầy giấc ngủ ngàn năm của hai người. Chính dấu ấn do Thánh Nữ tạo ra trên tay Nhai Tệ, Thánh Nữ muốn Nhai Tệ mau được đầu thai chuyển kiếp, dấu ấn sẽ giúp Thánh Nữ sau này nhận ra dễ hơn, chỉ có khi gặp Thánh Nữ dấu ấn sẽ xuất hiện.

Trong giấc mơ cô lại thấy sau khi Thánh Nữ chết đi, người phá bỏ trận pháp là sư huynh Thanh Phàm, sư huynh là người rất giỏi về trận pháp nên việc phá giải trận pháp của thánh nữ rất dễ dàng.

Sư huynh đã đem xác của Thánh Nữ trở về môn phái, trên đường về lại bị thái tử Long Tộc cướp đi và đưa về Long Tộc.

Cô thu hồi cảm xúc nhìn dấu ấn, dấu ấn mà cô tạo ra đã bị mang một lời nguyền, lời nguyền do thái tử Long tộc yểm vào. Một lời nguyền Nhai Tệ sẽ không bao giờ có được người mình yêu và ở bên cạnh, một lời nguyền Nhai Tệ mãi là một kẻ có thân phận nô lệ thấp hèn.

Tất cả đều do một chữ tình mà thành. Thánh Nữ chỉ nghĩ một cách đơn giản ngây thơ, chết đi sẽ được ở bên nhau vĩnh viễn. Nhưng không ngờ đó lại là một chuỗi bi kịch cho những đoạn lương duyên hơn nghìn năm sau.

- Thực ra thì kho báu chính là ký ức của kiếp trước, nếu muốn biết kiếp trước ra sao cần tìm ra Phong Sương Cốc. Tôi được biết thung lũng hoa đào này từng có tên như thế. Bây giờ tôi mới hiểu điều mà cha tôi từng nói. Thử mà Thái tử Long tộc muốn tìm kiếm chính là nội đan mà Long Vương đã giao cho anh, khi có Long Đan mới có thể chính thức nắm quyền cai trị. Long Tộc mấy vạn năm nay đều không có Vua trị vì. Nếu bây giờ người vẫn luôn tìm kiếm anh bấy lâu nay biết anh đã đầu thai chuyển kiếp thành Vương Đình tôi nghĩ cuộc chiến sẽ lại lặp lại.

Khóe môi Vương Đình bỗng phì cười khi nghe cô nói.

- Nếu cô trở thành một nhà viết tiểu thuyết tôi nghĩ tác phẩm của cô bán rất chạy.

- Ủ!

Cô buông tay Vương Đình xoay người đi hướng khác, nếu người khác nghe được họ sẽ cười vào mặt. Vương Đình thấy cô im lặng nên cũng không nói gì, chỉ ngắm nhìn những cánh hoa đào bay là tả.

- Vậy, Thánh Nữ là ai cô có nhìn thấy mặt không?

Thật lâu sau Vương Đình lên tiếng hỏi.

- Không.

Cô trả lời dứt khoát, rồi quay sang nhìn Vương Đình, Vương Đình vẫn nhìn cánh hoa đào. Trên gương mặt anh tuần vẫn không thay đổi, kiếp trước ra sao kiếp này vẫn như vậy. Vương Đình bỗng quay sang nhìn cô, bắt gặp cô đang nhìn mình thì cảm thấy không được tự nhiên. Cô quay đi hướng khác vung tay làm một động tác thể dục nhẹ.

- Hoa đào nở rất đẹp anh có thấy vậy không?

- Ủ!. Huyền Chi.

- Hừm!

Cô xoay người lại nhìn Vương Đình.

- Lý Nam đối xử với cô ra sao?

- Hắn không biết lý do gì lại đối xử tốt với tôi.

- Vậy thì tốt rồi.

- Không nói chuyện này nữa, cùng ngắm hoa đào nhé!

- Ủ!

- Mình ra kia!

Cô lôi Vương Đình đi khi nhìn thấy Lý Nam đang loay hoay trong đám đông để tìm cô. Vương Đình cũng nhận ra điều đó.

Cô dừng tại một gốc cây đào cổ thụ, hoa ở đây nở rất đẹp. Vương Đình nhìn cô thở dốc khi chạy trốn Lý Nam. Trong lòng Vương Đình cảm thấy vui vui và ập ập. Cảm giác này thật hiếm có được bởi bên cô luôn có Lý Nam. Vương Đình đưa tay nhặt cánh hoa vương trên tóc đúng lúc cô xoay mặt lại. Năm đầu ngón tay chạm lên môi cô, cảm giác thật mềm mại và ấm áp. Bốn mắt nhìn nhau trong mấy phút, Vương Đình nhận thấy khuôn mặt cô hơi ửng

hồng. Tay Vương Đình rời môi dần chạm lên má, lên mái tóc, trong con mắt lạnh lẽo hiện lên một tia nhu tình ấm áp.

Bờ môi lạnh lẽo khẽ chạm nhẹ lên môi cô, một nụ hôn nhẹ nhàng rồi dừng lại. Ánh mắt Vương Đình nhìn cô đọng đầy tình cảm. Cô hơi cup mi xuống không dám nhìn thẳng vào biển tình trong con mắt.

Khi cô muốn quay đi Vương Đình đã giữ cầm cô lại, giọng nói và hơi thở hương bạc hà phảng vào mặt cô mùi hương ập ập.

- Để tôi nhìn cô một lúc được không, chỉ một lúc thôi.

Cô không nói gì, hàng mi dài khẽ cup xuống rung nhẹ như cánh ve, cô thấy không được tự nhiên khi Vương Đình cứ nhìn cô như vậy. Đôi mắt cô ngược nhìn Vương Đình. Hai người cứ nhìn nhau, dường như đã quên một kẻ đang vất vả chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm cô, còn cô và Vương Đình đang đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào đầy hạnh phúc. Khá lâu sau Vương Đình mới buông cô ra.

- Cô quay trở lại đi, Lý Nam đang tìm cô, nếu không thấy cô hẳn sẽ cho người phá hủy toàn bộ nơi đây để tìm cô.

- Ừ!

Đi được một đoạn cô quay đầu lại nhìn Vương Đình. Vương Đình mỉm cười vẫy tay tạm biệt cô, cô cũng vẫy tay đáp trả rồi bước đi.

Cách chỗ đó không xa Bảo An đi tới bên cạnh, mọi việc lúc này đều nhìn thấy hết, có thể thấy Vương Đình rất hạnh phúc khi bên người mình yêu.

Trong lòng Bảo An rất đau lòng những vẫn mỉm cười.

- Cậu đi theo tôi - Vương Đình khẽ xoay người hỏi.

- Nếu không theo cậu tôi làm sao mà biết được tác dụng phụ của dược, xem ra rất ổn. Cảm giác đau đớn không còn.

- Ừ, nhưng còn hơi khó chịu một chút.

- Không sao, tôi sẽ tìm hiểu và điều chế lại.

- Tôi lại nợ cậu lần nữa.

- Tôi không thích cậu nói với tôi như vậy, chúng ta là anh em mà. À mẹ đi đâu rồi.

- Quanh quẩn đây thôi. Bảo An.

- Hử?

- Là cậu có ý đúng không?

- Có ý gì?

- Bắt mẹ đưa tôi tới đây, thực ra cậu biết cô ấy sẽ tới nên cố tình bắt mẹ ép tôi đi cầu duyên.

- Tôi có người quen ở đó và biết được cô ta sẽ cùng Lý Nam tới đây, tôi không muốn cậu lúc nào cũng ủ rũ đau đớn, ngoài ra tôi còn muốn biết thêm loại dược không chế cảm giác đau đớn đó ra sao nên đã theo dõi cậu.

- Cảm ơn.

- Đi nhậu nếu cậu muốn cảm ơn tôi.

- Ừ!

Hai người cùng rời đi về phía trước. Một bóng người từ gốc cây bên đó bước ra, trên môi khẽ nở nụ cười đẹp tuyệt mỹ, những ngón tay lướt trên màn hình điện thoại xem lại những bức ảnh tuyệt đẹp của một đôi trai gái hôn nhau đắm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Phong Sương Cốc

Âm thanh máy ảnh chọt vang lên khiến cô giật mình rồi quay lại. Trước mặt cô là gương mặt quen thuộc, cô mỉm cười.

- Chúng ta lại gặp nhau - Tuấn Dã mỉm cười đáp lại.

- Vâng - Cô gật đầu và không ngờ lại gặp anh trai ở đây. Ông trời cũng biết tạo cho cô gặp anh, trong lòng cô lúc này rất vui. Tết năm nay lại được cùng anh ngắm hoa đào cho dù ít phút cô cũng cảm thấy ấm áp như đang ở bên gia đình.

- Không biết cô có thể cho tôi làm phiền cô một lúc được không?

- Vâng! Anh cứ nói.

- Cô có thể cho tôi chụp vài tấm hình về cô tại vườn đào được không?

Cô gật đầu đồng ý. Mỗi năm đi ngắm hoa cô luôn bắt anh chụp hình để đưa những tấm hình đẹp lên Facebook khoe với bạn bè.

Tuấn Dã ngăn người khi nhìn cô, thực sự là cô rất giống Huyền Chi khiến Tuấn Dã luôn nhầm tưởng, nhưng em gái hiện nay tính nết thay đổi kể từ ngày trong quan tài kêu lên khi chuẩn bị đem đi hỏa táng. Sự kiện này khiến bao người phải khiếp đảm khi nghĩ tới người chết sống lại.

- Anh sao vậy?

Cô lên tiếng hỏi khi Tuấn Dã cứ ngăn người suy nghĩ.

- Không có gì, ta bắt đầu chụp nhé!

- Thanh Nhã.

Giữa lúc đó lại có giọng nói vang lên. Cô quay lại nhìn thấy bộ mặt Lý Nam đầy tức giận, Lý Nam nhú mày nhìn Tuấn Dã khi trên tay cầm máy ảnh vừa ghi lại hình của cô. Còn cô thì mỉm cười tạo dáng.

Mỉm cười với người ngoài tươi như hoa trong khi đó cô chưa bao giờ mỉm cười với hắn dù chỉ là khẽ nhấc. Thử hỏi như vậy hắn không tức mới là chuyện lạ. Hơi thở bắt đầu không đồng đều khi con ghen bắt đầu xâm nhập cũng có thể do sự tức giận. Hắn sau khi cầu nguyện nghĩ rằng cô còn đứng bên cạnh nên đưa tay nắm lấy nhưng chớ trêu người mà hắn cầm tay lại là một người phụ nữ béo tròn đang nhe răng cười tít mắt. Khi không thấy cô hắn trở nên lo lắng và đã đi tìm hơ tiếu đồng hồ. Kết quả thì sao? Cô lại đang mỉm cười với người đàn ông khác, hắn nghĩ rằng cô đã chạy trốn như lần trước.

- Em ở đây khiến tôi phải đi tìm - Hắn nén giận mà cất tiếng.

- Tìm tôi có gì không?

Cô hỏi lại một câu khiến hắn muốn bốc hỏa, hắn đang cố nén giận nếu cô nói thêm câu nữa không biết sự tức giận của hắn sẽ bùng phát như thế nào.

- Chúng ta lại gặp nhau - Tuấn Dã mỉm cười. Nhận thấy ánh mắt sắc bén của hắn nhìn mình Tuấn Dã mỉm cười lên tiếng để giải thích - Tôi chỉ nhờ cô ấy làm người mẫu...

- Lần sau tìm ai đó mà nhờ - Hắn cắt ngang lời Tuấn Dã.

Hắn nắm lấy khuỷu tay cô lôi đi một mạch tới một gốc cây đào già đang đợi ngày chết dần chết mòn, một vài cành đã khô mục trên cành có lác đác vài bông hoa nở để đón xuân về. Bên cạnh cây đào là một tảng đá lớn đã bị rễ cây đào nhô lên cao bám quanh tạo ra nhiều hình thù quái dị còn bên trái có ngọn núi cao lởm chởm phủ đầy rêu phong, trên đỉnh núi mây mù bao phủ lưng lờ trời dạt chẳng khác gì cảnh tiên nơi hạ giới.

- Thực ra hắn ta là ai? - Hắn nắm lấy hai bả vai xoay cô cho đối diện.

- Người quen cũ - Cô trả lời.

- Người quen cũ mà rất thân mật nhỉ? - Trong lòng hắn không thoải mái.

- Tôi muốn tiếp tục ngắm hoa - Cô không thèm quan tâm hắn ra sao.

Hắn không nói gì nắm lấy tay cô, lần này sẽ không buông, buông ra sợ cô lại biến mất. Mặc dù rất khó chịu nhưng cô đành miễn cưỡng để cho hắn nắm lấy tay.

Đôi mắt cô liếc đảo xung quanh để tìm một bóng hình quen thuộc nhưng không thấy.

Thung lũng hoa đào khách du xuân cười đùa vui vẻ dòng người vẫn tập nập đi lại trên những đoạn đường dài đầy cánh hoa.

- Chúng ta xuống thuyền đi dạo - Hắn thấy cô im lặng nên mở lời.

Một chiếc thuyền mộc đầu rồng đi vào bến, thuyền chỉ trở được ba người tính cả người lái thuyền. Chiếc thuyền chênh vênh sóng sánh khi hắn bước lên khiến cô suýt ngã xuống mặt nước may mắn có người lái thuyền kịp đỡ. Hắn vội kéo cô về phía mình tránh mất khiến anh ta hú vía.

Từng đoàn thuyền chở du khách ngược theo dòng chảy tiến về ngọn nguồn của dòng sông. Dọc hai bên bờ sông hoa đào nở rộ hai màu hồng trắng và đỏ thắm mọc xen kẽ nhau, khi có cơn gió thổi qua cánh đào bay phảng phất như trận mưa hoa. Những cánh hoa đào nằm rải rác trên mặt nước. Những gốc đào mọc rễ dài xì bám trên những mỏm đá tạo ra nhiều hình thù lạ mắt. Lốp rong rêu phủ kín trên những tảng đá to trải dài như một tấm thảm màu xanh, những dây leo nở hoa màu trắng từ trên cao rủ xuống dòng sông nhìn giống như một tấm rèm cửa thêu hoa.

Đoàn thuyền nối đuôi nhau đi đông vui như chảy hội, nhộn nhịp và tung bừng đoàn thuyền bắt đầu tiến vào vùng có sương mù bao phủ, cảnh vật hiện ra trước mắt càng trở nên huyền diệu rất nhiều du khách từng đến đây rất nhiều lần cũng phải bật miệng thốt lên vì không thể kìm nén được cảm xúc của mình.

- Đẹp quá!

Cô đứng bật dậy quên luôn mình đang ngồi trên chiếc thuyền mộc nếu không cẩn thận có thể ngã. Chiếc thuyền chênh vênh chao đảo may mắn cô được hán giữ chặt.

- Quý khách hãy cẩn thận một chút, nước ở đây rất lạnh - Người trèo thuyền là hướng dẫn viên du lịch mỉm cười tiếp tục nói - Chào mừng quý khách đã tới động Phong Sương.

- Phong Sương.

Không phải một giọng cất lên, mà là hai giọng cùng cất lên một lúc. Hấn nhìn cô, cô nhìn hấn. Cô quay đi.

- Tôi từng được đọc sách và biết đến, chỉ là không nghĩ động lại đẹp như thế - Cô lên tiếng giải thích.

- Bởi vì các nhà nghiên cứu sử học gần đây mới nghiên cứu và phát hiện ra trên cửa động một vài dấu tích bị mài mòn do thời gian có liên quan đến một truyền thuyết về loài rồng, sau thời gian nghiên cứu và đi đến kết luận đây chính là động Phong Sương từng có trong truyền thuyết về loài rồng. Trước đây động có tên là động Hoa Tiên - Nhân viên hướng dẫn lên tiếng giải thích.

- À, hóa ra là như vậy?

Cô khẽ gật gù còn ánh mắt kín đáo nhìn hấn. Đôi mày kiếm nhíu lại suy nghĩ. Cô biết hấn đang suy nghĩ về điều gì. Một nửa chìa khóa hiện đang nằm trong tay Lý Nam, nếu muốn biết nửa còn lại ở đâu phải tìm thấy Phong Sương Cốc. Trong lòng cô lúc này dâng lên sự lo lắng nếu hấn phát hiện ra điều gì đó nằm trong Phong Sương Cốc Vương Đình sẽ gặp nguy hiểm.

Một bàn tay lạnh lẽo chạm lên tay hấn khiến hấn giật mình thu hồi luồng suy nghĩ liếc nhìn cô rồi nhìn xuống tay nơi bàn tay cô chạm lên, chưa bao giờ cô chủ động nắm lấy tay hấn như vậy. Hấn cởi bỏ áo khoác, khoác lên người cô.

- Người em lạnh cả rồi - Hấn khoác vai cô cho đầu ngả vào vai hấn.

Cô lạnh không phải do khí hậu nơi đây mà cô đang sợ hãi trong lòng vì sự an nguy của Vương Đình.

- Ở đây rất lạnh, tôi muốn rời khỏi đây.

- Ừ!

Hấn vỗ nhẹ vai cô. Thực lòng mà nói hấn rất muốn đến Phong Sương Cốc, ở đó như có một sức hút vô hình lôi kéo linh hồn của hấn đi tới. Hấn không hiểu cảm giác đó là gì, âm thanh kêu gọi không ngừng ở bên tai nhưng vì cô hấn miễn cưỡng quay lại chiều theo ý. Đôi mắt hấn cố nhìn qua lớp sương mù, hình ảnh đoàn thuyền thoát ẩn thoát hiện trong sương mù lần lượt tiến về phía thượng nguồn. Cô lay tay hấn, hấn quay sang phía người trèo thuyền nói như ra lệnh.

- Lập tức quay lại.

- Thực lòng xin lỗi quý khách - Anh ta nhìn hai người ái ngại - Tôi cũng rất muốn quay lại, hấn là quý khách lần đầu tiên tới đây nên không biết. Trường lưu thủy ở đây rất khác biệt chỉ có thể đi ngược chiều về thượng nguồn chứ không thể xuôi theo chiều quay lại, nếu quý khách muốn quay lại chỉ khi lên đến thượng nguồn theo dòng chảy khác của Phong Sương.

- Anh cứ quay lại cho tôi - Hấn lạnh nhạt ra lệnh. Cái thói quen ra lệnh cho người khác đã ăn nhập trong máu. Anh nhân viên tuy khó chịu nhưng vẫn miễn cưỡng bày ra bộ mặt tươi cười. Trong thiên hạ ai chẳng biết hấn là kẻ có thể lực muốn gì được đấy, mạng nhỏ như anh nhân viên thấp hèn không dám đắc tội bởi còn muốn sống để lấy vợ về chăm sóc mẹ già.

Thuyền vừa quay lại, mặt nước trong xanh yên bình bỗng có từng đợt sóng nhỏ nổi lên đánh vào mũi thuyền, một vài giọt nước bắn lên chân cô và hấn. Có thể nói nước ở đây lạnh như băng. Hấn nhíu mày khi nhìn cánh hoa đào vẫn nhẹ nhàng trôi theo dòng chảy êm đềm, mọi chuyện vừa diễn ra không hề ảnh hưởng đến cánh hoa.

- Tôi đã nói mà anh lại không tin - Giọng anh ta như trách móc - Bây giờ đi lên hay cố xuôi theo dòng chảy, nói trước nếu cố ý sóng sẽ đánh úp thuyền tôi không muốn trở thành tượng băng ngàn năm dưới đáy sông. Phong - Sơn - Thủy ở đây rất khác biệt chính vì sự khác biệt này đã thu hút nhiều người tới đây để ngắm cảnh và khám phá, chỉ có những gì thuộc về Phong Sương mới có thể thuận theo chiều dòng chảy.

Chiếc thuyền tiếp tục đi ngược theo dòng chảy về thượng nguồn. Thuyền mộc dừng cách xa thác nước khoảng 10m. Thác nước từ trên cao đổ xuống văng lên cao bắn ra những tia nước nhỏ đi xa nhìn như những giọt mưa bụi mà cũng như là lớp sương mù. Dưới chân thác nước bắn tung cao tạo thành những trận gió nhẹ khiến không khí nơi đây càng trở nên lạnh hơn. Trên thượng nguồn có hai lối đi một hướng đi xuống bằng cáp treo hướng còn lại xuôi theo dòng chảy khác của Phong Sương đi về hướng ngôi chùa trên đỉnh núi. Sau đó mới chảy vòng quanh về điểm đầu tiên nơi bắt đầu đi vào Phong Cốc.

Ngay tại chân thác có một hang động bên trong, cửa động khá cao nên nước không thể chảy vào. Động vẫn giữ nguyên vẻ đẹp nguyên thủy những thạch nhũ trải qua mấy nghìn năm tạo thành nhiều hình thù kỳ quái ở bên ngoài cửa động. Hần đi cô bước lên bờ chân cô vừa chạm lên lớp rêu phong phủ trên mặt đá cảm giác thật êm nhẹ. Leo lên mấy bậc đá rồi dừng tại một mô đất bằng phẳng rất sạch sẽ không một lớp rêu phong phủ. Từng tảng đá xếp vào nhau rất bằng phẳng nhẵn bóng như được tay con người mài nhẵn nhưng sự thực đó là do tự nhiên tạo ra theo năm tháng. Điều khiến mọi người ngạc nhiên chính là ở trước cửa động không bao giờ có rêu mọc ở đây không một loại cỏ nào có thể mọc được trừ một chỗ tượng đá hình người tự sát phủ kín lớp rêu phong dày đặc. Ở tượng đá người ta có thể hình dung được đó là một nam nhân có tướng mạo bất phàm, cơ thể luôn toát ra một cỗ bá khí dữ dội, cao ngạo của bậc vương giả không ai có thể mạo phạm. Đầu hướng vào trong động như để chông chừng dõi theo một ai đó.

Dù không có rêu phong không hiểu sao khi bước đi cô lại bị trượt chân đầu lao về phía tượng đá như ai đó kéo chân cô đi tới. Hần hốt hoảng vội đỡ thật may cho cô tưởng bị ngã đập đầu nhưng cô đã lấy được sự thăng bằng. Tay cô chạm lên tượng đá, cảm giác đau đớn xuất hiện trên mu bàn tay. Mu bàn tay trắng nõn xuất hiện vài giọt máu rồi rơi xuống tượng đá, mắt cô tròn tròn nhìn cô vội quay sang nhìn xem hần có phát hiện ra điều gì vừa xảy ra.

Hần đứng yên không cử động. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào bức tượng, đôi mắt hần mở to trống rỗng vô hồn. Cô đảo mắt nhìn về phía sau trong số hành khách đang đi tới cô nhận ra thân ảnh màu trắng lấp ló trong màn sương. Vương Đình đang cùng mẹ du xuân trên chiếc thuyền mộc. Nụ cười trên môi Vương Đình thật dịu dàng và hạnh phúc, thật khác biệt với Vương Đình mà cô gặp, lạnh lùng, tàn bạo rất ít nói. Vương Đình cũng chỉ khi ở bên những người thân mới bộc lộ và sống thực với con người của mình. Tuy là một sát thủ tàn bạo nhưng Vương Đình lại rất yêu thương và kính trọng mẹ, khi bên mẹ già Vương Đình trở thành một người con rất có hiếu nhưng khi không ở bên mẹ lại trở thành một con người khiến ai cũng khiếp đảm. Cô muốn nhìn thấy nụ cười đẹp tràn đầy hạnh phúc đó luôn nở trên môi.

Cô lay tay Lý Nam nhưng hần vẫn đứng như tượng đá, cô không muốn hai người họ gặp nhau tại Phong Sương Cốc bởi khi cả ba đã xuất hiện mọi chuyện không lường trước có thể xảy ra. Một nghìn năm trước Thánh Nữ tạo ra dấu ấn chỉ nhằm mục đích tìm lại Nhai Tệ để trả mối nợ nhân tình. Nhưng lại bị Thái Tử yểm bùa chú, cô chỉ biết Thái Tử yểm chú cho Vương Đình mãi là kẻ nô lệ vĩnh viễn không bao giờ được ở bên cạnh người mình yêu còn mấy câu sau là gì chỉ có Thái Tử biết.

- Lý Nam

Cô lay người hần một hồi mà hần không hề nhúc nhích vẫn đứng im như tượng, trong lòng cô rất khâm trọng khi Vương Đình đang dìu mẹ lên bờ, cô sợ họ sẽ dừng mặt tại nơi đây. Cô thầm cầu mong cho Vương Đình đi lối khác đừng qua phía bên này. Thật may khi Vương Đình đưa mẹ về hướng ngôi chùa. Người già đầu năm tết đến đều muốn đi chùa cúng vái và cầu nguyện. Cô thở ra một hơi nhẹ nhõm, vừa thở ra một hơi Lý Nam cũng giật mình thức tỉnh hần nhìn cô khi ngửi thấy mùi máu tươi.

- Tay em sao vậy - Hần hốt hoảng lo lắng.

- Không sao, tôi muốn quay lại khách sạn.

Hần nhìn đồng hồ đeo tay màu vàng, mặt số là những viên kim cương màu trắng được cắt gọt tỉ mỉ cầu kì. Ánh nắng yếu ớt chiếu xuống viên kim cương phát ra tia sáng trắng lạnh.

- Cũng trưa rồi ngồi đó ăn uống rồi đi tiếp - Hần đề nghị.

- Không cần - Cô rất muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt vì cô sợ Vương Đình sẽ quay trở lại.

Cô luôn tay vào khuỷu tay hần khiến hần khựng người lại vì hành động này của cô. Tâm tư, cảm xúc rung động mạnh kịch liệt, cảm giác này hần thích, cảm giác được người mình yêu thương quan tâm tới thật sự rất hạnh phúc, sự hạnh phúc chỉ có cô mới đem lại cho hần. Trước nay hần chưa hề biết cảm giác hạnh phúc là như thế nào hần chỉ biết cảm giác người ta đem đến cho hần sự hài lòng khi nghe theo lời. Lúc trước hần có yêu thương chiều chuộng Linh nhưng cảm giác giữa hai người rất khác biệt. Đối với Linh đem lại cho hần cảm giác hài lòng bởi Linh rất ngoan ngoãn là người biết điều, biết lấy lòng khiến hần rất vui nhưng với cô lại khác, cô đem đến cho hần những cảm giác tức giận, ghen tuông, chiếm hữu và nhিপ tim không bao giờ yên nhịp khi các cung bậc cảm xúc khác nhau. Hần chưa biết sợ là gì, chỉ có kẻ khác sợ hần vậy mà đối với cô luôn đem đến cho hần cảm giác sợ hãi, hần sợ cô sẽ rời bỏ hần mà đi. Hần hiểu tại sao những gã đàn ông trong thành phố S tỉ lệ tự sát rất cao hoặc do điên loạn vì thất tình, một phần vì đàn ông lấy được vợ rất ít, một phần do không chịu được sự đau đớn khi bị bỏ rơi trong lúc hồ đồ đã tìm đến cái chết để giải thoát. Mỗi sáng nghe tin anh B ở khu phố này tự sát hoặc là anh kia bị điên loạn... hần thường khinh bỉ loại đàn ông như thế nhưng bây giờ hần đã hiểu được nỗi đau và sự sợ hãi khi sống trong cảnh lo nom nớp một ngày nào đó người yêu sẽ bỏ đi. Khi yêu bao giờ trái tim người đàn ông cũng yêu hết mình họ đặt tình yêu ở người mình yêu quá cao để rồi nhận những trải đắng, những cú sốc lớn khiến họ không chịu được nên tìm đến một sự giải thoát.

Quyền lực - địa vị - giàu sang không một ai bằng hần bởi hần tự mình là vua - ông vua của vật chất, chỉ cần hần muốn người khác sẽ tự dân lên. Trước cô hần đành bất lực. Một con người nhỏ bé nhưng kiên cường không chịu khuất phục đôi khi vì sự kiên cường của cô khiến hần càng nổi giận, hần muốn quan tâm bù lại quãng thời gian đã đối xử tệ bạc nhưng cô đều từ chối.

Hần ôm lấy eo nhỏ của cô cẩn thận đi qua những tảng đá trơn gập ghềnh.

Từ trên cáp treo nhìn xuống Phong Sương cảnh vật hiện ra trong màn sương mờ ảo huyền ảo, những đám mây bay lượn lơ lửng trên những khóm cây. Trên đỉnh núi ột vài mái đình chùa lấp ló trong màn sương có thể nói nơi đây là tiên cảnh dưới hạ giới.

Trở về biệt thự Hoa Mẫu Đơn trời cũng vừa mới tối. Cô đi thẳng lên lầu vì đi cả ngày trời mệt mỏi cô rất muốn ngủ một giấc, hân cũng không làm phiền nên đã đóng cửa phòng lại đi ra ngoài. Cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống. Chiếc ô tô lao vút đi, cô biết hân sẽ không dễ gì bỏ qua. Một điều, cô sẽ không để cho Vương Đình gặp nguy hiểm, bằng bất cứ giá nào cũng phải nghĩ ra biện pháp giúp Vương Đình bảo toàn được tính mạng. Kiếp này và kiếp trước cô nợ Vương Đình rất nhiều đã đến lúc cô phải trả lại những ân tình đã nợ. Hơn nghìn năm trước dù biết rất rõ mục đích của Thánh Nữ nhưng vẫn một lòng chấp thuận yêu thương che trở bảo vệ để rồi nhận lấy một kết cục bi thảm, vẫn không một lời oán hận vẫn nhẹ nhàng mỉm cười lau nước mắt cho người mình yêu và ôm vào lòng an ủi. Kiếp này cũng vậy vẫn luôn bảo vệ và che trở.

Bích Huyết trong tay cô chợt rung nhẹ, cô nhìn xuống Bích Huyết phát ra một tia sáng yếu ớt rồi vụt tắt, cô nhìn chằm chằm rồi suy nghĩ Bảo An do đâu mà có Bích Huyết cô rất muốn biết nhưng để gặp được Bảo An phải tìm cách. Cô cất Bích Huyết xuống dưới gối rồi bước vào nhà tắm, đứng trước gương nhìn hình ảnh của chính mình cô lại nhớ tới khi ở bên Vương Đình cảm giác tâm tư thật thoải mái không lo lắng hay buồn phiền mọi cảm giác đó đều tan biến. Nụ hôn nhẹ nhàng như gió thoảng qua rất âm áp. Mùi hương bạc hà mát rượi vẫn còn quấn quanh đầu đầy nơi chóp mũi và khoang miệng. Cô lắc đầu xua tan mọi suy nghĩ tất nhẹ vào má mình hai cái. Tắm rửa xong cô lên giường ngủ, lần đi lần lại vài vòng cuối cùng giấc ngủ cũng đến với cô.

Đam Mê.

Trong một căn phòng bí mật tại hộp đêm. Một thân ảnh lười nhác nửa nằm nửa ngồi trên ghế bành phủ một tấm lông cừu màu trắng, ở hân phát ra luồng khí vương giả bá đạo đầy uy mãnh khiến cho đôi phương cảm thấy ngạt thở. Hân xoay nhẹ ly rượu trên tay đôi mắt nhìn chằm chằm vào đáy như thể đang khám phá một điều gì bí ẩn dưới đáy ly rượu. Thật lâu hân mới lên tiếng.

- Ngay đêm nay tới thung lũng hoa đào tìm hiểu về Phong Cốc ghi lại toàn bộ cảnh ở nơi đó về cho tôi.

- Vâng! Tôi sẽ làm ngay - Người vệ sĩ cúi đầu nhận lệnh sau đó lui ra ngoài khi nhận được tín hiệu của hân.

“Phong Sương” hân nhắm trong miệng, có thể nói rằng ở đó có một luồng ma lực níu kéo hân đi tới. Một kẻ xuất hiện trong mộng luôn kêu hân phải đi tìm Phong Sương Cốc.

Ngày hôm nay đứng trước một bức tượng đá cơ thể hân không thể nhúc nhích nổi, hân cảm nhận được linh hồn rời khỏi thể xác đi tới một nơi vừa quen vừa xa lạ. Rõ ràng hân đang cùng cô đứng trước cửa Phong Sương nhưng tại sao cảnh vật biến đổi dòng người đông đúc tấp nập biến mất để lại ột bầu không khí yên tĩnh. Mây mù vờn quanh chân núi, tiếng chim hót líu lo, đàn bướm bay lượn dập ròn bên những khóm hoa. Hân nhớ trước cửa động không có một thảm hoa cỏ thảo dược chỉ có một hồ nước nhỏ trong vắt nhưng hiện tại lại đứng trước một tảng đá lớn bên cạnh có cây hoa đào và đủ các loại hoa thảo dược. Phía trước một thân ảnh màu vàng hòa cùng hoa lá đang ngồi đó nhàn nhã thưởng trà. Trên người nam tử khoác áo hoàng bào phát ra tia sáng quý dị. Nam tử có bộ tóc màu vàng kim tùy ý phiêu trong gió. Diện mạo bất phàm không thần tiên cũng là yêu ma hóa thành, hân giật mình khi nam tử từ quay lại nhìn. Diện mạo của nam tử hết như diện mạo của Lý Nam Vương, vì giật mình mà hân đã quay lại thể xác.

Phong Sương. Nhất định sẽ đến để tìm ra bí mật trong đó. Vì sự bí mật mà ngày đêm thôi thúc hân phải đi tra tìm chiếc chìa khóa và lệnh bài. Hân nhìn vào chiếc chìa khóa trong tay, lật đi xoay lại vài vòng không có điểm gì xảy ra hân cất đi.

Khi đứng dậy đi ngang qua cửa bí mật, hân dừng bước. Lần đó hân bị thương không hiểu sao hân lại mở nhầm cửa kết quả là đã tới phòng nơi cô ở. Chân hân khẽ dịch chuyển trên sàn nhà bức tường tự động tách ra xuất hiện một cánh cửa sắt một lần nữa hân nhấn một dãy số mật mã trên cánh cửa. Mùi thơm nhẹ thoảng qua đây là loại nước hoa mà cô thường dùng nhẹ nhàng mà êm dịu. Mọi thứ đồ dùng vẫn còn nguyên, trên giường quần áo ngủ vẫn vút bừa bộn, một vài giọt máu khô còn thấm trên chiếc đệm màu trắng. Hân nhớ lại khi hân hành cô, cưỡng bức khắc tên mình trên bắp đùi trắng nõn, hân thấy rõ nét mặt cô đau đớn cắn răng mà chịu đựng, bản thân hân khi đó như một con mãnh thú không còn có ý thức gì. Hân chỉ nghĩ làm sao cho cô mãi mãi không thể quên đi giây phút đau đớn, cảm giác hận thù đan xen, cảm giác khi nhớ lại đoạn vi deo mà hân từng xem khi Linh bị cưỡng bức. Máu, tiếng gào thét rất kích thích khiến hân không thể kiềm chế hân đã gây tổn thương cho cô rất nhiều. Nghĩ lại tim hân thật đau, đau không biết tả ra sao, nếu khi đó hân đủ tỉnh táo sẽ không khiến cô phải đau. Dần dần hình ảnh của cô ăn sâu vào trong não, hân nhận ra bản thân mình yêu cô liệu có quá muộn không khi trong lòng cô chỉ nghĩ đến Vương Đình. Lần hân bị thương cô nhẹ nhàng quan tâm chăm sóc chính sự quan tâm chăm sóc ân cần chu đáo đã khiến hân động tâm. Dù hân từng làm tổn thương đến cô nhưng cô không hề bụng vẫn chăm sóc và rửa vết thương cho hân hàng ngày. Mặc dù hân không thiếu người chăm sóc nhưng hân thích sự quan tâm của cô. Bàn tay cô nhẹ nhàng xoa dịu vết thương, cô luôn đem đến cho hân một cảm giác chiếm hữu mãnh liệt. Hân ghen tị khi cô quan tâm đến Vương Đình cũng vì sự quan tâm đó khiến hân nhận ra bản thân mình đã yêu cô kể từ đó. Từ hận sinh thành yêu, yêu sinh ra hận liệu đó có phải là một quy luật không hân vốn rất hận cô, hận đến tận xương tủy để rồi nhận lại một kết cục khác. Hận bao nhiêu giờ lại yêu bấy nhiêu, tình yêu đến với hân thật là giản đơn. Hân nghĩ mình luôn luôn là kẻ mạnh mẽ nhưng hân lại không ngờ trong tâm mình đôi lúc lại yếu mềm thêm một sự quan tâm, một lời động viên từ phía người mình yêu. Đôi lúc mệt mỏi muốn ngã đầu vào vai người thương để bàn tay mềm mại êm ái vuốt ve. Nhưng cảm giác đó có lẽ hân sẽ không bao giờ nhận được.

Cho dù sau này sẽ ra sao sẽ không buông tha cho cô. Cho dù sau này có chuyện kiếp hóa thành gì thì cô vẫn mãi thuộc về hân ai bảo cô là người hân yêu. Dù yêu cô nhưng hân vẫn chưa nói với cô rằng hân yêu cô nhiều lắm nói ra hân biết cô sẽ từ chối. Chi bằng cứ như vậy mạnh mẽ mà chiếm hữu, dứt khoát mà không buông.

Hân nằm xuống giường hít lấy mùi hương trên gối cảm giác thật dễ chịu giống như cô đang nằm bên cạnh hân. Khi còn ở Đam Mê những lúc hân không ngủ được hân thường đến phòng cô để nhìn ngắm cô ngủ, có khi nằm xuống cạnh chỉ để ngửi mùi hương quen thuộc. Hân nhắm mắt để hưởng thụ khoảng khắc đáng nhớ khi ở bên cô, nhắm mắt cuối cùng giấc ngủ đến với hân một cách êm nhẹ.

- Thanh Nhã...

Hân cất tiếng gọi khi nhìn thấy cô chạy về phía trước ở đó có một bóng dáng quen thuộc đang đứng đợi, là ai hân không nhìn rõ khi bị lớp sương mù che

đi. Bóng dáng của cô dần khuất trong màn sương, hần vội đuổi theo. Nhưng cô cứ chạy về phía trước bóng cô chạy chậm lại hần túm lấy khủy tay cô nhưng thử mà hần túm được lại vào không khí. Bóng dáng cô chợt biến mất khiến hần hoảng loạn, lớp sương mù dần tan đi trong chớp mắt. Trước mắt hần hiện ra quang cảnh ở trước cửa động Phong Sương. Tại sao hần lại tới đây, một điều khác lạ trước cửa động còn có một cây hoa đào nở rộ những bông hoa màu trắng hồng. Một bàn đá, trên bàn còn có hai tách trà bằng ngọc lan tỏa hương thơm. Xung quanh Phong Sương Cốc đủ các loại hoa, thảo được tỏa ra mùi hương thơm dịu. Từng đàn bướm bay dập ròn lượn quanh bên khóm hoa. Tiếng chim hót nghe thật vui tai. Hần xoay ngang xoay dọc tìm kiếm bóng hình của cô.

- Gặp người thật khó.

Từ trong không khí truyền đến một giọng nói xa lạ, lạnh lẽo. Hần đảo mắt để tìm kiếm giọng nói đó từ đâu vọng đến. Từ dưới mặt nước một tia sáng vàng nhạt vụt sáng. Hần giật mình lùi lại khi thấy một bóng người đứng trước mặt hần.

- Người đầu cần phải ngạc nhiên như vậy khi thấy ta?

Nam tử lạnh nhạt nhìn hần, hần giật mình không phải do hần sợ luồng khí bức nhân từ nam tử tỏa ra mạnh mẽ mà chín là diện mạo hết như hần - Lý Nam Vương. Nam tử này hôm nay hần từng thấy. Hoàng bào, mái tóc màu vàng kim tùy ý buông. Đôi mắt màu xanh như dòng sông nhìn không thấy đáy lạnh lẽo mà âm u.

- Cậu là ai - Hần lạnh nhạt hỏi.

- Phải nói sao cho người hiểu, ta chính là người, người chính là ta.

- Là sao?

Khóe môi nam tử khẽ nhấc thành một đường cong lạnh lẽo, nam tử phẩy tay tạo thành một cỗ kinh phong đánh bay hần về phía tảng đá.

Hần tưởng sẽ chết không toàn thây nhưng thân hình hần treo lơ lửng rồi hạ xuống một tảng đá bên cạnh.

- Bây giờ ta khó có thể kiểm soát được người, ý niệm của người ngày càng mạnh. Suốt bao năm qua ta nhắc người phải đi tìm lệnh bài cho tới ngày hôm nay gặp được người kể ra ta tốn rất nhiều công sức.

- Hóa ra kẻ luôn kêu gọi thúc tôi chính là cậu.

- Không sai.

- Vì sao?

- Vì người chính là ta, ta chính là người người hiểu rồi chứ.

- Hồ đồ, tôi và cậu không có quan hệ, tôi và cậu hai người ở hai thế giới riêng biệt.

- Ngày hôm nay người đã đứng trước tượng đá. Người đã thấy ta.

- Không sai.

- Đơn giản đó chính là người, mà cũng chính là ta.

- Thăng vấn đề đi, cứ ta và người người và ta khiến tôi phát cáu rồi đấy.

- Ngày hôm nay ta cảm nhận được lệnh bài ở đâu đó xung quanh đây, nhưng lệnh bài là một con người, người phải truy tìm xem là ai.

- Vì sao bắt tôi phải đi tìm?

- Đó là nguyên do, vì Long tộc.

- Không liên quan đến tôi.

- Người phải tuân theo, trong số nguyên thần ta đã phân tán đi để đầu thai chuyển kiếp chỉ một mình người có ý niệm mạnh mẽ không chịu tuân theo lệnh, người đã hoàn toàn độc lập nên ta không thể kiểm soát được người, đôi khi ta không thể thấu hiểu suy nghĩ của người. Mục đích của ta chính là Nội Đan của phụ hoàng, có nó ta mới có thể khôi phục lại Long Cung, hiện tại Long Cung đều hóa thành băng.

Nam tử bắn ra một tia sáng vào trán hần, đôi mắt hần nhắm lại hàng loạt hình ảnh hiện về.

Giữa lúc đó hần giật mình tỉnh giấc. Đôi mắt ngơ ngác đảo xung quanh nhìn, vẫn là bức tường lạnh nhạt hần lại nhìn xuống thấy mình nằm trên giường cô ngủ từ bao giờ, nhìn đồng hồ đã ba giờ sáng. Bàn tay di nhẹ lên trán, tại sao hần lại có giấc mơ kì quái như vậy nhỉ, hần lắc đầu rồi đứng dậy.

Khi trở về biệt thự hoa Mẫu Đơn là lúc ba rưỡi hần mở cửa phòng bước vào đi đến bên giường. Cô vẫn ngủ say, hần ngồi xuống cạnh nắm lấy tay cô.

- Thanh Nhã, anh xin lỗi... sau này mọi chuyện xảy ra như thế nào anh sẽ không bao giờ buông em, em đi đến đâu anh sẽ ở đó.

Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô sau đó nằm xuống bên cạnh nhẹ nhàng ôm.

Trong giấc mơ hắn nhìn thấy cô, cô chính là Thánh Nữ, một thánh nữ xinh đẹp nhân hậu và bao dung. Hắn một lần trốn Phụ Hoàng cùng thuộc hạ thân cận bên cạnh mở ra kết giới thông tới thế giới của loài người, năm đó cũng là dịp du xuân. Hắn có tới Phong Sương Cốc nghe đồn Thánh Nữ đẹp hơn tiên tử vì tò mò muốn biết Thánh Nữ có thực sự đẹp như lời đồn không?

Từ phía xa chiếc kiệu được phủ rèm màu trắng được bốn phu kiệu phi thân bay lên đài để làm lễ. Trong kiệu hắn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé ngồi ngay ngắn trên khuôn mặt được che đi bằng tấm lụa mỏng. Hắn đã tạo ra con kinh phong cuốn tung kiệu về một hướng, đoàn người nháo nhác chạy loạn la hét. Thánh Nữ nhảy ra khỏi kiệu nhẹ nhàng phiêu theo gió, rồi hạ xuống gốc cây đào. Khi khăn che mặt bay lên hắn đã kịp nhìn thấy diện mạo thực, hắn bị Thánh Nữ hút hồn kể từ đó.

Hắn khi đó không ai khác chính là Thái Tử Long tộc.

Hắn dù rất yêu Thánh Nữ nhưng giữa tình yêu và địa vị hắn đã chọn quyền lực, có quyền lực sẽ thao túng được tất cả, nữ nhân trên đời này thì không thiếu. Mỹ nhân say này muốn bao nhiêu cũng có. Khi biết Phụ Hoàng có ý định nhường ngôi báu cho Nhai Tệ nửa người nửa thần yêu. Long tộc không thể nào kết thân cùng loài người yếu ớt nhỏ bé chỉ cần phẩy tay nhẹ đã mất mạng. Long tộc cũng không cho phép bị bôi nhọ sỉ nhục, bị người đời cười nhạo làm trò cười cho thiên hạ. Hắn đã khuyên nhủ Thánh Nữ, năn nỉ, cuối cùng thánh nữ cũng chịu làm thiếp cho Nhai Tệ. Hắn tuy rất khó chịu khi Thánh Nữ đưa Nhai Tệ tới Phong Sương cốc, lẽ ra nơi này chỉ dành riêng cho hắn và Thánh Nữ. Nhiều lần hắn nhìn thấy hai người tình tứ cùng nhau chơi đàn bên gốc đào, cười nói vui vẻ thật hạnh phúc, hắn rất muốn phá vỡ sự hạnh phúc đó nhưng nghĩ đến gia tộc lại nhẫn nhịn và chịu đựng. Hắn biết bản thân hắn cũng yêu Thánh Nữ mặc dù bên cạnh hắn không thiếu gì mỹ nữ.

Khi mục đích đã đạt được hắn có ý định đón Thánh Nữ về đoàn tụ, tới nơi hắn chỉ nhận được thẻ xác của Thánh Nữ, tìm hắn cực liệt đau đớn sụp đổ hoàn toàn. Hắn trở nên tức giận, vì đau đớn mà sinh ra phần nộ tạo ra một trận cuồng phong can quyết đất đá bay cao chất thành núi. Phong Sương Cốc từ đó xuất hiện một dòng thác chảy, vì đau lòng sinh ra hận, hận hận Nhai Tệ đã chết đi mà còn không chịu buông tha Thánh Nữ. Hắn nguyện rửa cho dù Nhai Tệ đi đến đâu hắn cũng tìm được và hoàn trả gấp bội mọi nỗi đau. Chuyển kiếp, hắn cũng khắc họa sinh tử luân hồi trong vòng chuyển kiếp mà Thánh Nữ tạo ra. Nhất định không cho hai người họ được toại nguyện ở bên nhau. Nhai Tệ sẽ nhận lấy mọi cực hình đau đớn nhất, trừ khi lấy được nội đan Nhai Tệ sẽ không thể luân hồi chuyển kiếp vì vậy mà hắn đã yểm bùa vào xác Nhai Tệ. Nhai Tệ là ai hắn chưa nhìn rõ bởi khi hắn muốn nhìn lại bị sương mù che đi.

Thần long có chín nguyên thần hắn đã phân tán đi tám nguyên thần để đầu thai chuyển kiếp tìm kiếm người. Còn một nguyên thần hắn giữ lại hóa thành tượng đá để nắm giữ và thao túng các nguyên thần đang phân tán. Sau khi phân tán nguyên thần hắn cũng tự phong bế bản thân bằng cây mộc châm mà Thánh Nữ Trao cho để làm tín vật, đôi mắt nhìn vào trong động bởi nơi đó Thánh Nữ đang chìm sâu trong giấc ngủ ngàn năm.

Có thể thấy hắn đã hai lần làm tổn thương đến cô, liệu trong cuộc sống hiện tại cô có còn thuộc về hắn không hay tâm cô mãi mãi thuộc về người khác. Hắn vùi đầu vào tóc cô, bàn tay cũng siết cô thật chặt, hắn thấy sợ, rất sợ, nếu giấc mộng đó là thực... mà không đó là sự thực bởi hắn cũng phát hiện ra khi hắn mười năm tuổi trên đầu có sừng! Những chuyện kỳ quái dị dù không tin nhưng bây giờ hắn sẽ phải tin những gì đêm nay từng nhìn thấy. Trong giấc mộng hắn thấy cô chính là Thánh Nữ xinh đẹp làm rung động lòng người. Một Thánh Nữ ngây thơ trong sáng suy nghĩ rất đơn thuần đã bị hắn lợi dụng mà không hề hay biết. Hắn nói: chỉ khi Nhai Tệ chết đi Thánh Nữ mới được tự do ở bên hắn. Lời giả dối như vậy mà cũng tin. Cuối cùng nhận lấy một cái chết bi thảm.

Hắn không dám nhắm mắt ngủ, ngủ rồi lại sợ nhìn thấy những gì diễn ra trong giấc mộng.

Đột nhiên... hắn giật mình khi cô bật dậy, trên người mồ hôi hạt toát ra như tắm. Ánh mắt trở nên sáo rỗng khiến hắn lại lo.

- Thanh Nhã.

Hắn lay tay cô nhưng cô như người mất hồn, miệng cô lắp bắp gì đó nghe không rõ. Thật lâu sau cô mới phục hồi lại nhìn hắn.

- Em sao vậy?

- Không có gì - Cô đứng dậy nhưng hắn lại ôm vào lòng.

- Em có thể nói với tôi được không, tôi biết em gặp điều gì đó trong giấc mộng. Em có thể chia sẻ cùng tôi mà.

Cô không nói gì ngồi yên cho hắn ôm. Trong giấc ngủ cô lại nằm mơ thấy Vương Đình nằm bên vũng máu khi bị Lý Nam Vương sát hại. Lý Nam Vương nhất định cô sẽ loại bỏ con người này bằng mọi giá, tuy rằng bản thân cô rất sợ.

Hắn bước xuống cầu thang thấy trên bàn túi quà to quà nhỏ đặt gọn gàng ngay ngắn. Hắn lên tiếng gọi, chị giúp việc lon ton từ bên ngoài chạy vào.

- Ông chủ gọi tôi.

- Quà này của ai mà chất ngang trên bàn nhiều như vậy?

- Ồ... thì là tôi chuẩn bị cho ông chủ để cùng bà chủ lại nhà chúc tết ông bà bên ngoại bên đó ạ!

Chị giúp việc gãi gãi tai như thể vừa gây ra tội. Lại nhà thăm hỏi chúc tết cũng có lý, từ lúc Thanh Nhã đi làm dâu chưa một lần về nhà mẹ đẻ thăm lại nhà. Hôm nay mừng hai tết thật đúng dịp.

- Mua thêm vài thứ nữa đi - Hấn Xoay người đi lên lầu mặc kệ chị giúp việc ngơ ngác nhìn đồng quà trên bàn đã là nhiều lắm rồi có sao còn mua nữa chắc hẳn định biến ngôi nhà thành siêu thị, chị giúp việc chắc lười người có tiền có khác.

Vì Quốc Lâm. Cô thực không thích ông ta một chút nào, nhất là ánh mắt lạnh lẽo không một cảm xúc nhìn cô, trong con mắt còn chứa một nỗi hận thù. Vì sao ông ta nhìn cô bằng ánh mắt đó cô thật không biết. Vì sao khi Lý Nam Vương tuyên bố sẽ trả thù Thanh Nhã ông ta cũng không hề phản đối, cuộc sống của Thanh Nhã ra sao ông ta không cần biết, liệu có người cha nào vô tâm như vậy không? Cô linh cảm rằng Thanh Nhã không phải cốt nhục của ông ta. Không có một người cha nào vô tâm thờ hững với con đẻ của chính mình. Xem ra gia đình nhà họ Dương cũng có nhiều điều bí mật.

Khi hấn nhắc tới muốn đưa cô về gia đình nhà mẹ đẻ cô thấy hơi bất ngờ, hấn khi nào quan tâm tới những chuyện vặt vãnh như vậy. Tới nơi đó cô không hề muốn nhưng vì mang thân phận của Thanh Nhã nên cô đành miễn cưỡng đi, hôm sau cũng là ngày giỗ của người mẹ quá cố đành làm tròn trách nhiệm của người con.

Ngồi xe mất hơn ba mươi phút chiếc ô tô cũng dừng tại một ngôi biệt thự màu trắng sang trọng được thiết kế theo kiểu kiến trúc tây âu vừa mang một vẻ cổ xưa pha chút hiện đại. Trước cửa rất nhiều loại hoa được trồng tía tốt cần thận. Cô không nghĩ rằng Thanh Nhã từng ở một nơi sang trọng và đẹp như thế.

Người làm chạy vào chạy ra rất bận rộn có vẻ như trong nhà có khách. Cô vẫn ngồi lì trong xe không muốn bước ra, hấn vẫy tay một người giúp việc đi tới.

- Chào ông, mời ông vào nhà!

- Đem số quà này phân phát ọi người - Hấn chỉ vào số quà mang theo người giúp việc tròn tròn mắt nhìn.

- Đây, cảm lấy - Hấn rút một phong bao màu đỏ đưa cho anh ta coi như tiền lì xì lấy lộc đầu năm. Anh ta hé hé phong bao để nhìn suýt kêu lên bởi có một số tiền lớn. Anh ta cúi đầu cảm ơn hấn liên hồi, khoe môi hấn khẽ nhắc. Đó là số tiền nhỏ liệu có phải vui mừng đến thế không, tiền vẫn là sức mạnh vô biên con người vẫn không thể thoát khỏi sự mê hoặc của đồng tiền.

Hấn mở cửa giúp cô, cô vẫn ngồi lì không muốn ra.

- Tới nơi rồi - Hấn lên tiếng nhắc nhở.

Cô quay lại nhìn hấn, uể oải bước ra.

- Em mệt à.

- Không.

Trong phòng khách tiếng nói, tiếng cụng ly của một vài ông khách vang lên. Vì Quốc Lâm định đưa ly rượu lên uống bỗng dừng lại khi nhìn thấy Lý Nam và Thanh Nhã bước vào, ông ta hơi bất ngờ một chút. Mấy vị khách quay đầu lại nhìn họ nhận ra hấn là nhân vật lợi hại đứng thứ hai sau Lý Nam Vương bên cạnh là Thanh Nhã. Tuy rất tò mò nhưng họ không thể ở lại lâu. Họ không muốn bị khí từ phía hấn bức tử.

Người giúp việc lặng lẽ thay khăn trải bàn mới cùng bộ tách mới. Hấn ngồi xuống ghế rất tự nhiên đó cũng là một thói quen của hấn.

- Tôi không nghĩ hai người lại tới đây - Vì Quốc Lâm mở miệng nhàn nhạt nói.

- Tôi cũng chẳng muốn tới làm gì, nhưng tôi muốn đưa vợ về thăm gia đình cũng lâu quá cô ấy chưa về thăm nhà hấn cũng rất nhớ.

- Vậy thì một người cha như tôi đây phải cảm ơn con gái rất nhiều, không ngờ con lại có hiếu như vậy - Khoe môi Vì Quốc Lâm khẽ cong lên khinh miệt.

- Hôm nay rông lại đến nhà tôi, thật là vinh hạnh quá! - Thanh Hoa từ trên lầu bước xuống nhìn cách ăn mặc đẹp như vậy hấn là chuẩn bị đi chơi, Thanh Hoa đi tới.

- Còn nhớ đây là nhà mình sao, ôi đầu óc của tôi dạo này hay quên quá, a...a... nhớ ra rồi đây đâu còn là nhà của con nữa phải không. Nhưng dù sao con tới thăm và chúc tết như thế này Di vui rồi. Mai là ngày giỗ của mẹ con Di tính lùi lại vài ngày làm giỗ ẹ con cùng ngày với Linh. Haizzz... nhắc tới con bé không biết ở dưới tuổi vàng nó có vui không? Thật khô thân cho nó. Nó là đứa hiền lành tử tế tại sao phải chết thảm như thế những đứa độc ác lại không bị ông trời trừng phạt.

Thanh Hoa bày ra bộ mặt đau khổ, lời nói cô thừa biết ám chỉ cô. Đây là bà ta đang mắng khéo. Tuy có tức nhưng cô vẫn im lặng, còn hấn nét mặt rất khó coi. Vì Quốc Lâm vẫn đứng đưng không nói gì chỉ thưởng thức trà.

Hấn nhú mày, Thanh Nhã lúc trước còn ở đây hấn từng bị ngược đãi, nhìn thái độ dửng dưng của Vì Quốc Lâm đã nói lên điều đó, làm gì có người cha nào vô tâm đến mức như vậy trừ khi Thanh Nhã không phải cốt nhục của ông ta. Xem ra hấn phải cho người tra xét về Vì Quốc Lâm.

- Tôi tới đây không được hoan nghênh cho lắm - Cô khoanh tay trước ngực hỏi với thái độ rất ngạo mạn. Hẳn hơi bất ngờ, điều này hẳn thích, phải thế chứ người của hẳn phải ngạo mạn không ột ai có thể xúc phạm lòng tự trọng và sự tôn nghiêm.

- Hồn Xước - Vi Quốc Lâm trừng mắt. Không ngờ tới cô lại tỏ ra thái độ như vậy.

- Mẹ nào con nấy hệt như nhau - Thanh Hoa bĩu môi - Mẹ cô thời còn trẻ rất lăng lợ nha chẳng khác gì một con diêm chuyên nghiệp, hình như là cô cũng từng làm gái diêm trong hộp đêm haha... đó là quả báo mà, Lý Nam Vương chắc rất hận cô nên mới tống cô vào Đam Mê, không những vậy còn cho người cưỡng bức.

- Đủ rồi - Hẳn tức giận. Nắm lấy tay cô lôi đi.

Chuyện này chỉ có Hạ Vi biết nhất định cô ta đã nói ra, chuyện trước đây hẳn không muốn nhắc lại thực lòng hẳn muốn quên đi. Hẳn từng cho người cưỡng bức cô, bắt ép cô phục vụ khách chỉ để trả thù.

- Khoan đã cô nên cầm những thứ này về - Thanh Hoa vội nói theo sau, sau đó sai người đem một túi màu đen quẳng dưới chân cô. Cô liếc nhìn là tấm ảnh của một người phụ nữ thờ ra khỏi túi cô đoán đó là người mẹ quá cố của Thanh Nhã. Cô cúi xuống nhặt lên sẽ có lúc gặp lại Thanh Nhã để trả lại cho cô ta.

Ngày hôm nay hẳn nhất định sẽ không buông tha cho họ, món nợ này nhất định phải hoàn lại hẳn không thể nuốt trôi khi ai đó dám sỉ nhục cô trước mặt hẳn. Bàn tay hẳn nắm chặt thành quyền xoay người lại.

- Hãy nhớ lại những gì ngày hôm nay.

Cánh cửa xe đóng rầm chiếc ô tô lao vút đi.

- Hur! - Thanh Hoa phủi tay bĩu môi sau đó đi vào nhà.

- Bà hơi quá đáng rồi đấy - Vi Quốc Lâm nhìn vợ than trách - Dù gì Lý Nam cũng là người có thể lực nếu đắc tôi sẽ không hay.

- Ông quên là con gái nuôi rất được Lý Nam Vương coi trọng sao, đợt này tôi phải thúc dục cho hai đứa lấy nhau.

Vi Quốc Lâm không nói gì đứng dậy bước lên lầu. Thanh Hoa nhìn theo sau đó cũng đi ra ngoài bởi hôm nay có hẹn với Hạ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Gặp Lại Vương Đình

Trong một căn phòng bí mật hẳn ngồi nghiêng mình trong bóng tối, đôi mắt lạnh lẽo quan sát đoạn video trên màn hình ghi lại toàn cảnh trong Phong Sương chẳng có điểm gì khác biệt một tòa thành nhũ đủ màu sắc lấp lánh dưới ánh đèn huỳnh quang, hẳn thất vọng tắt đi. Nửa người tựa ra ghế.

- Chuyện kia tra tới đâu?

- Đã có kết quả - Vệ sĩ đưa một xấp văn kiện ra trước mặt hẳn.

- Có thể lui.

Hẳn liếc qua một xấp văn kiện chỉ chút chữ, mọi chi tiết đều liên quan đến Vi Quốc Lâm.

Vi Quốc Lâm thân phận khiến hẳn chú ý, rất nhiều người nhầm tưởng rằng cha của Vi Quốc Lâm là người nước ngoài bởi Vi Quốc Lâm có vẻ bề ngoài mang hai dòng máu Âu - Á. Nhưng sự thực là trong cuộc chiến tranh thế giới thứ hai khi lính ngự còn sót lại một vài tàn binh, số phận không may cô gái bị cưỡng bức thành quả để lại một Vi Quốc Lâm ra đời. Vi Quốc Lâm từ nhỏ sống cùng mẹ ở làng chài làm đủ nghề để sinh sống, sau này lớn lên xin vào làm tại một quán cơm bưng bê phục vụ ở đó. Thấy Vi Quốc Lâm là người nhanh nhẹn lại có tướng mạo, một người khách quen giới thiệu cho công việc mới nhân nhả hơn. Công việc chủ yếu là đưa đón vị thiên kim tiểu thư nhà họ Dương sau này là vợ của Vi Quốc Lâm. Chuyện tình của bọn họ cũng chẳng có gì đáng để nói, họ đến với nhau cũng chỉ vì mục đích. Vi Quốc Lâm khi chưa cưới thiên kim nhà họ Dương có yêu một người con gái tên là Thanh Hoa hai người quen biết nhau từ hồi học đại học. Thanh Hoa cũng từng là bạn học với thiên kim nhà họ Dương. Thanh Hoa thường hay ghen tị khi bạn mình xung quanh luôn có nhiều người chú ý, đi học luôn có người đưa kẻ đón. Rất nhiều người theo đuổi trong số người theo đuổi các chàng đều là người có địa vị giàu sang gia đình có chức có quyền nhưng cô tiểu thư xinh đẹp không yêu một ai trong số đó mà chỉ yêu một anh chàng sinh viên nghèo học giỏi lại có tài hát hay, chính vì giọng hát mà cô tiểu thư chết mê chết mệt. Thanh Hoa đem chuyện này kể với ông Dương Tuấn Hùng, ông đã ngăn cản dùng một số tiền lớn buộc chàng trai nghèo rời xa con gái yêu của mình, bởi ông cũng chỉ có duy nhất một mình cô con gái, vợ thì mất sớm ông đã dồn hết tình yêu vào cô con gái bé bỏng của mình. Là một người cha, người mẹ vì tương lai của con ông sẽ không gả con gái của mình vào một chỗ không có tương lai.

Cuộc sống không như ý muốn, con người cũng phải thay đổi không một ai có thể thoát khỏi sự cám dỗ mê hoặc của quyền lực - địa vị giàu sang - vinh hoa phú quý. Đồng tiền đã làm mờ mắt con người, khi sống ở thời đại này có tiền có tất cả, không tiền sẽ chẳng ai nhìn đến. Vi Quốc Lâm, từ một con người không ham địa vị bỗng thay đổi trở thành một con người mưu mô đầy thủ đoạn, trên đoạn đường thăng tiến có Thanh Hoa hỗ trợ. Nhận thấy Vi Quốc Lâm là người nhanh nhẹn lại có khiếu trong việc kinh doanh Dương Tuấn Hùng đã cho đi học để nâng cao tay nghề trong việc quản lý, nhờ có tài ngoại giao, tài ăn nói chẳng mấy chốc Vi Quốc Lâm có chỗ đứng trong giới thương trường, nhiều người hai trêu đùa Dương Tuấn Hùng thật tốt số khi có con rể tương lai tài giỏi. Bởi hai người không có tình yêu nên cuộc sống của họ không có gì tốt đẹp ngoài sự cãi vã. Khi Dương Tuấn Hùng mất cuộc sống của họ ngày càng tồi tệ hơn, Vi Quốc Lâm ngang nhiên đưa Thanh Hoa về sống cùng một mái nhà sống với nhau một cách công khai.

Hắn lảng qua bên không muốn xem nữa, thì ra là vậy. Đúng như hắn dự đoán Thanh Nhã không phải cốt nhục của lão vì vậy mà lão tỏ ra thờ ơ.

Vì không muốn đứa bé sinh ra bị người đời sỉ nhục chê trách nên Dương Văn mới đồng ý lấy Vi Quốc Lâm. Vi Quốc Lâm cũng vì mục đích chính là tài sản lớn của gia đình nhà họ Dương, không nghĩ tới một cô tiểu thư ngoan ngoãn lại làm một việc không ai lường trước được khi mang thai với người tình, chính vì việc này Dương Tuấn Hùng mới đồng ý cho con lấy Vi Quốc Lâm mặc dù lúc đầu ông có cảnh cáo khi Vi Quốc Lâm có ý với con gái của mình, Vi Quốc Lâm vì biết Dương Văn có thai khi Dương Văn thủ tội với cha. Ý đồ của Vi Quốc Lâm này sinh từ đó và uy hiếp Dương Tuấn Hùng, vì không muốn to chuyện, không muốn bị con gái mang tiếng xấu rồi ảnh hưởng đến thanh danh nên Tuấn Hùng đã đồng ý điều kiện của Vi Quốc Lâm.

Hắn còn được biết thêm cái chết của mẹ Thanh Nhã là do hai người họ bày mưu hãm hại, mục đích chính là phần sở hữu tài sản khổng lồ.

Hiện tại hắn còn nhiều chuyện phải làm nên chưa thể xử lý những kẻ từng sỉ nhục Thanh Nhã, cứ để cho họ dong chơi vài ngày cho thoải mái khi đó hắn sẽ xử lý từng người một. Trước tiên hắn lên kế hoạch đánh bại công ty Quốc Thanh bởi cô ty đó vốn thuộc quyền sở hữu của Thanh Nhã hắn sẽ cho họ từ từ nếm mùi vị đau khổ thất bại. Hiện tại công ty của hắn đang rơi vào tình trạng giao động khi cổ phiếu công ty ngày càng giảm. Chuyện này hắn phải đích thân ra tay bởi vụ việc gần đây đều do Nam Khánh gây ra, đứng đằng sau Nam Khánh còn có Lâm Phạm đang thừa cơ đục nước béo cò, vì vậy mà hắn phải gác lại mọi chuyện để bình ổn công ty.

Giữa lúc ấy lại có chuông điện thoại reo là số máy của Khiêm. Hắn vội nghe.

- Chuyện gì?

Đầu bên kia Khiêm trả lời: “Phu nhân đòi đi xem ca múa.”

- Ở đâu?

“Hình như là có đoàn nghệ thuật biểu diễn tiết mục múa giao lưu gì đó trong đêm liên hoan văn nghệ tối nay tại nhà hát Thanh Thành”

- Mời họ về biểu diễn.

“Liệu có ổn không?”

- Quảng cho họ một số tiền lớn rồi đưa về bằng mọi giá.

“Tôi hiểu” - Khiêm tắt điện thoại sau đó len lén nhìn cô qua cửa phòng thực sự rất khó xử. Nhẹ nhàng thở ra đành nghe theo lệnh mặt dày tới nơi năn nỉ đoàn ca - múa - kịch, nếu không tới đành dùng vũ lực. Khiêm gọi điện cho thuộc hạ dặn dò vài câu.

- Tôi muốn đi ra ngoài - Cô thờ đầu ra khỏi phòng, thực sự muốn nổi điên khi bị kiểm soát. Ngoài ăn uống ra Lý Nam không cho cô làm bất kỳ một chuyện gì đi đến đâu cũng có người theo sau ngay cả đi vệ sinh cũng đứng ngoài cửa, lúc trước khi còn ở Lầu Đài Lý Nam Vương cho Vương Đình giám sát, còn bây giờ Lý Nam lại cho Khiêm. Mấy ngày nay cô cảm thấy khó chịu và bức bối trong lòng, nếu cứ như vậy chắc cô sẽ nổi điên với hắn.

- Tôi đã gọi cho ông chủ..

- Hắn nói sao? - Cô nổi cáu với Khiêm.

Khiêm ngạc nhiên nhìn cô, từ lúc bị giam trong lầu đài cô cũng nổi cáu thường hay đập phá đồ, quát tháo người làm, từ khi bị đưa đến Đám Mê tính khí cô thay đổi trở nên dịu dàng nhã nhặn. Nhưng hôm nay cô nổi cáu còn đáng sợ hơn những lần trước. Đôi mắt trừng lên sắc bén lạnh thấu xương như muốn xé người Khiêm ra thành từng mảnh. May nhờ có mặt nạ nếu không nhìn khuôn mặt của Khiêm có bộ dạng rất khó coi. Mỗi khi nhận nhiệm vụ hay thay đổi người trong mỗi người vệ sĩ họ đều phải thay đổi mặt nạ, rất ít người biết mặt thật của nhau ngoại trừ hắn.

- Ông chủ, cho người đi mời họ tới đây...

- Hắn điên rồi hả, tôi muốn ra ngoài.

- Tôi..

- Đi chết đi.

RẦM....

Khiêm phản xạ kịp thời nếu không khuôn mặt sẽ bị cánh cửa đập nát khi cô đóng cửa thật mạnh. Thở nhẹ một hơi Khiêm lắc đầu.

Cô đi đi lại lại trong phòng tức không thể tả. Thực sự là thời gian gần đây cô rất khó chịu, hơi một tí là nổi cáu. Chỉ được đi lại quanh ra vườn rồi vào nhà chẳng khác gì tù nhân như vậy ai chịu nổi, Thanh Nhã trước kia bị giam giữ như vậy hơn năm trời nếu không phát điên mới lạ, chỉ có vài ngày cô đã thấy khó chịu rồi chứ đừng nói đến một năm. Cô vốn là một người không chịu ở yên một chỗ thích đi chỗ này một lúc rồi chỗ kia hoặc cùng bạn bè ngồi tán chuyện phiếm thảo luận một vấn đề gì đó rất rôm rả.

Tối qua vô tình xem TV thấy thông báo trường nghệ thuật W & B mà cô từng học có tham gia biểu diễn tại nhà hát lớn Thanh Thành, cô muốn tới để gặp những người bạn thân, nếu không xem TV cô đã quên mất mình từng học cái gì. Từ khi trở thành Thanh Nhã cô không có thời gian để nhớ lại, khi đó bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra khiến cô phải sống trong sợ hãi. Nay sống trong cảnh được nuông chiều, Lý Nam lại đối xử rất tốt không như những lần trước nên cô cũng thấy thoải mái, đôi khi còn nổi cáu với hắn, hắn không nói gì chỉ ôm cô rồi mỉm cười. Những lúc ngồi ngẩn ngơ một mình cô nghĩ rất nhiều, cô vốn là một con người thích tự do sống tự lập làm theo ý mình, khi phải làm theo ý người khác khiến cô rất khó chịu. Cô muốn thoát ra khỏi sự kiểm soát của Lý Nam, sống dựa dẫm vào đàn ông rồi ỷ lại, tới đến tắm rửa nằm trên giường đợi chờ ân ái điều đó chẳng khác gì một con điếm đến giờ thì ngựa ra. Cuộc sống như vậy đối với cô mà nói rất bức bối, nhục nhã... cô không hiểu sao nhiều phụ nữ có thể sống như thế được?

Gần đến giờ biểu diễn khiến chân tay cô ngứa ngáy lòng thì nóng như lửa đốt. Lâu lắm cô không được xem các bạn múa, cô rất muốn nhìn thấy các bạn. Múa vốn là niềm đam mê từ hồi nhỏ vì thế cô rất thích xem, hề có buổi biểu diễn ca múa nhạc ở đâu cô đều đi hết, ước mơ của cô sau này sẽ trở thành một diễn viên múa, cô rất muốn tiếp tục bước đi trên con đường mà mình đã định sẵn nhưng trước tiên phải thoát khỏi sự kiểm soát của Lý Nam. Quan trọng hơn phải tìm ra nửa chiếc chìa khóa còn lại để phá hủy có như vậy Vương Đình mới tạm thời thoát nạn, tìm cách loại bỏ được tình trong người Vương Đình đó là điều mà cô lo lắng nhất, đợi đến khi mọi chuyện xong xuôi cô mới có thể an tâm lo cho sự nghiệp và niềm đam mê của mình. Ngất nổi, Lý Nam quản lý quá chặt nên cô không thể tự ý đi lung tung để tìm kiếm chìa khóa, nửa chiếc chìa khóa sau mới gọi là quan trọng.

Mất cô đảo nhìn xung quanh căn phòng, nhìn ra cửa sổ cô chợt nghĩ ra điều gì đó rồi chạy vào nhà tắm. Cô khẽ mỉm cười khi nhìn thấy cửa sổ nhà tắm, sự cố gắng leo treo cuối cùng cũng được đáp lại khi cô đứng bên ngoài cửa sổ. Từ lâu hai nhìn xuống cô lắc đầu, chân, tay bắt đầu run, sợ độ cao vốn ăn sâu vào máu, nhất công leo ra chẳng lẽ lại leo vào mà leo vào không dễ một chút nào khi không có điểm tựa tường rất trơn bóng, trượt chân xuống không bị chột cũng bị què. Đã trót rồi cô tự an ủi mình nhắm mắt mà leo xuống, cẩn thận quan sát sau đó chậm rãi leo xuống theo đường ống thoát nước may mắn còn có mấy thanh sắt thuận tiện cho cô bám vào. Khi cô chuẩn bị nhảy xuống, một điều tồi tệ diễn ra cô trượt chân ngã, chưa kịp hét cơ thể đã tiếp xuống đất rất an toàn nhẹ nhàng mà êm ái.

- Muốn chết phải không?

Một giọng nói đầy sự tức giận từ trên đỉnh đầu dội xuống khiến cô giật mình, người đó không ai hết chính là Lý Nam. Cô không nghĩ hắn lại trở về nhanh như vậy.

Khi Khiêm gọi điện lại nói rằng cô đang nổi giận nên hắn vội về nhà, về vừa tới cổng vô tình ngược lên nhìn thấy thân ảnh của cô đang leo xuống khiến tim hắn muốn bắn ra khỏi lồng ngực, hắn không dám lên tiếng chỉ sợ cô sẽ ngã xuống điều hắn lo đã thành hiện thực may mắn hắn kịp thời đỡ. Nhìn khuôn mặt cô biến đổi như tác kẻ hoa khiến hắn càng thêm tức, cô vốn là người quan trọng với hắn nếu cô bị làm sao hắn sẽ điên lên mất. Cô gượng cười.

- Thử cảm giác lạ ấy mà.

Đầu hắn xi khói đen vây quanh, ánh mắt tức giận đen tối một mảng. Một cái đánh khá mạnh vào mông khiến cô gãy nãy.

- Anh làm cái quái gì thế hả?

- Em vừa làm cái gì?

- Ai bảo anh không cho tôi đi.

- Tôi đã cho người mời họ tới.

- Tôi không thích, tôi muốn đi - Cô gãy nãy muốn thoát xuống, hắn bế cô vào nhà.

- KHIÊM...

Khiêm từ trên lầu chạy xuống chết đứng người khi nhìn thấy cô trên tay hắn, còn ánh mắt hắn khỏi nói cũng đủ biết.

- Như thế nào để cho phu nhân leo ra ngoài.

- Không liên quan đến anh ta - Cô vội lên tiếng.

- Lần này không thể tha thứ cho cậu được, suýt chút nữa phu nhân bị mất mạng cậu hiểu chưa hả, tự đi nhận lấy hình phạt.

- Anh không hiểu tiếng người à, tôi nói không liên quan tới anh ta.

- Lỗi là tôi đã không trông coi phu nhân cẩn thận - Khiêm cúi đầu.

- Đi đi - Hắn ra lệnh.

Khiêm xoay người bước đi.

- Đứng lại - Cô quát.
- ĐI MAU - Hấn quát lớn.
- ĐÃ BẢO ĐỨNG LẠI! - Cô cũng không chịu kém cạnh - Anh mà bước đi, biết tay tôi.

Khiêm không biết làm cách nào khi hai người họ như vậy.

- Em còn lên tiếng hình phạt cho cậu ta sẽ nặng hơn.

- Anh là cái quái gì cứ bắt người khác phải nghe theo anh thế, anh luôn bắt ép họ làm cái này cái kia, tại sao anh không hiểu cảm nghĩ của họ khi bị bắt ép làm điều mình không muốn họ cũng có suy nghĩ và lòng tự tôn riêng, anh luôn chà đạp lên sự tôn nghiêm của họ có thấy quá đáng lắm không, khi có kẻ chà đạp lên sự tôn nghiêm của anh, anh có quyền tức giận xử phạt họ, vậy họ không phải là con người à, hay anh chỉ coi họ như một con chó phục dịch dưới chân anh, cẩn thận có ngày chó cắn chết anh, đừng tưởng có tiền muốn sao cũng được, đừng coi trời bằng vung hiểu chưa?

- Em...em...

- Em cái con khỉ, buông tôi xuống.

Hấn cứng lưỡi không thể nói được gì, chưa bao giờ thấy cô nổi giận như thế, gần đây cô hay nổi giận mắng hấn một cách vô cớ, lần này vì chuyện của Khiêm mà cô nổi điên với hấn nói một hơi dài rồi lại thở gấp vì mệt.

- Cười cái gì, cút đi cho tôi - Hấn ném chiếc điện thoại trên tay về phía Khiêm nhưng lại ném trúng tấm bình phong.

Hấn thấy bờ vai Khiêm hơi rung rung biết ngay Khiêm đang nhin cười, lần đầu tiên hấn bị mắng xa xà như bị tát nước vào mặt. Hấn vốn là con người cao ngạo bao nhiêu người đều phải sợ và tuân theo làm gì có chuyện bị sỉ vả thế kia. Khiêm cười bởi vì khuôn mặt của hấn cứ nghịch ra, miệng thì há hốc còn đôi mắt mở to tròn nhìn chăm chăm vào miệng cô đang mắng, hấn khi đó nhìn thật khờ khạo.

- Quay lại - Cô lên tiếng.

- Em muốn tôi phạt cậu ta thì đứng lại đó.

Cô nhìn hấn đầy hoài nghi xong cô hỏi lại bằng giọng dịu hơn: - Không phạt anh ta?

- Em muốn phạt cậu ta? - Hấn hỏi lại.

- À, không không... không phạt thì tốt rồi?

- Hừ!

Hấn hừ nhẹ sau đó đặt cô xuống ghế, nắm lấy người cô để kiểm tra xem có bị thương ở đâu không.

- Khiêm - Hấn lên tiếng gọi khiến cô giật thót tim.

- Anh lại muốn phạt anh ta?

- Tôi không phải kẻ tiểu nhân.

- Tiểu nhân thấy rõ.

Hấn trừng mắt, đúng lúc Khiêm đi vào, hấn quay sang phía Khiêm.

- Tìm thợ về lắp lại toàn bộ khung cửa cho tôi.

Cô quay đi không nói gì, coi như xong, kế hoạch trốn đi đã bị thất bại. Nếu có lần sau cô cũng không mạo hiểm, hai lần mạo hiểm khiến Khiêm suýt vì cô mà bị trừng phạt, sự trừng phạt của hấn đối với Khiêm ra sao cô không biết nhưng cô biết nó chẳng tốt đẹp gì?

- Tôi muốn đi tới nhà hát Thanh Thành - Cô vẫn không quên mục đích của mình nên nhắc lại.

- Nửa tiếng nữa họ sẽ tới đây.

- Nhưng tôi muốn tới, tôi không phải là tù nhân của anh suốt ngày ở trong nhà tôi thấy mệt mỏi.

- Vậy tôi đưa em đi dạo... ờ... xem ca nhạc múa hát gì đó nữa.

Hấn thấy cô trợn ngược mắt nhìn nên thuận miệng nói thêm, có vẻ như bây giờ hấn hơi sợ cô thì phải bản thân hấn thấy như vậy. Khi cô nổi cáu cũng đáng phải chú ý, nhưng không sao cô muốn thế nào hấn đều chiều theo ý, hấn muốn bù đắp lại cho cô khoảng thời gian cô đã chịu khổ. Khiêm nói thêm

lời nào hấn vội chạy ra ngoài chuẩn bị xe.

Đúng lúc ấy Khiêm cầm điện thoại của hấn đi tới khi có cuộc gọi, hấn nhủ mảy khi nhìn trên màn hình điện thoại, nghe qua rồi tắt máy, hấn do dự một hồi bởi ở công ty lại xảy ra chuyện, lại là Nam Khánh đứng sau vụ này vẫn là Lâm Phạm hai người bọn họ hợp tác với nhau, mọi việc càng ngày diễn ra theo chiều hướng tồi tệ nhất. Hấn nhìn cô, cô quay đi một cách thờ ơ, cuối cùng hấn đành để cho Khiêm đưa đi nhưng hấn cũng không quên cảnh cáo Khiêm.

- Đi thôi - Cô vội nắm lấy tay Khiêm lời đi sợ hấn sẽ thay đổi ý.

Hấn tức giận nhìn theo, khi tay cô nắm lấy tay Khiêm mà lời đi, liệu có cần thể hiện sự vui mừng quá đáng như thế không? Đợi khi đi xem về cô sẽ biết tay.

Đi được một đoạn đường cô bắt Khiêm dừng xe lại để mua một vài túi bắp chiên bơ và nước ngọt, vào trong không có gì ăn thật buồn chán đó cũng là một thói quen của cô khi đi xem hát.

- Ô, Thanh Nhã phải không cháu?

Một giọng nói êm dịu cất lên, cô quay sang phía bên cạnh và nhận ra mẹ của Vương Đình trên tay ôm một túi đồ to, đồ nhỏ có lẽ bà vừa đi siêu thị về.

- Bác, mua gì nhiều thế ạ!

- Hôm nay Vương Đình ở nhà nó nói lâu không được ăn bánh do bác làm, nay tới nhà bác, bác làm món bánh mà cháu thích ăn Vương Đình cũng thích nên hôm nay bắt bác phải làm thật đúng dịp.

- Dạ! Để cháu giúp bác một tay - Cô mỉm cười rồi cầm lấy túi trên tay bà.

- Phu nhân...

Bà quay lại nhìn người vừa kêu hai từ Phu Nhân đó, rồi quay lại nhìn cô.

- Thế...thế...

Bà không nói được một câu hoàn chỉnh, sự vui mừng của bà bị dập tắt, trên khuôn mặt già nua thoáng hiện lên tia ưu thương. Cứ nghĩ rằng con trai đã tìm được bạn gái nào ngờ người con gái bà ưng ý đã có chồng.

- Mẹ!

Một giọng nói từ bên kia đường cất lên, Vương Đình đi tới bước chân dừng lại khi nhìn thấy cô.

- Vương Đình - Cô vui mừng khi nhìn thấy Vương Đình, còn Vương Đình vẫn lạnh lùng nhìn cô như người xa lạ, mãi lúc sau mới đi tới.

- Chào cô!

- Đội trưởng.

Khi cô đang chuẩn bị cất tiếng thì Khiêm bước lên cúi chào, dù sao Vương Đình vẫn là cấp trên của Khiêm.

- Ủ! - Vương Đình nhân nhặt đáp lại - Mẹ, đây là đồng nghiệp của con, còn đây là ai con không giới thiệu mẹ cũng đoán ra.

Vương Đình không muốn nói ra cô là vợ của Lý Nam Vương, nếu giới thiệu Khiêm là đồng nghiệp hấn bà sẽ hiểu cô là ai.

- À, vậy hả? - Bà khẽ đáp.

- Mẹ về trước đi, con về sau.

- Ủ - Bà quay sang phía cô - Lát nữa nhớ tới nhé, bác sẽ làm cho cháu.

- Vâng ạ!

- Phu nhân sắp tới giờ biểu diễn - Khiêm lên tiếng nhắc nhở.

- Tôi biết.

- Cô định đi đâu vậy?

Vương Đình nhìn túi bắp chiên bơ trên tay cô rồi hỏi.

- Xem buổi biểu diễn ca - múa - kịch, anh đi cùng tôi nhé!

- Có lẽ là...

- Đi - Cô nắm lấy tay Vương Đình, Vương đi né đi nên cô nắm hệt.

- Xin lỗi, cô nên cẩn thận một chút bởi bên ngoài rất nhiều người đang nhìn vào.

Đúng vậy, nếu ai đó mà chụp hình rồi đưa lên báo sẽ rất rắc rối, tuy rằng những người đó đối với Vương Đình xử lý rất dễ, nhưng Vương Đình sợ những tấm ảnh đó đến tay Lý Nam khi đó không biết cô sẽ ra sao, mặc dù hấn cứng sung cô, nhưng khi thú tính của hấn bộc phát sẽ khó lường được, về bản thân thì Vương Đình không lo, điều lo nhất chính là cho cô.

- Vậy tìm nơi nào đó ngồi nói chuyện, tôi muốn hỏi anh một vài chuyện - Cô đề nghị.

- Đội trưởng, tôi biết một nơi hai người có thể nói chuyện.

Vương Đình và cô đều nhìn Khiêm, Khiêm thấy hơi áy náy, cô hai lần giúp Khiêm thoát khỏi sự trừng phạt của hấn nên muốn làm điều gì đó cho cô nhưng không có cơ hội, thật may hôm nay có cơ hội nên muốn báo đáp một chút. Khiêm cũng biết Vương Đình rất muốn ở bên cô nhưng không có cơ hội. Thôi thì liệu một phen giúp cho bọn họ có chút thời gian tâm sự bên nhau.

Khiêm đưa hai người tới một nơi rất yên tĩnh ít người qua lại, phía trước hiện ra một ngôi biệt thự nhỏ lấp ló sau giàn hoa tigon màu hồng nhạt, xung quanh ngôi nhà có thảm cỏ xanh mượt cùng hàng cây dừa cảnh thẳng tắp. Chiếc xe ô tô dừng lại. Cô mở cửa xe bước ra. Trước mắt cô là ruộng hoa hồng trải dài trong nắng, mùi hương hoa hồng thật thơm dịu, xung quanh cách đó xa xa một có nhà dân sinh sống một vài người đang chăm sóc tỉa tót những bông hoa. Cô hít lấy một hơi dài, cảm giác thật dễ chịu.

- Đây là nhà anh sao? - Cô quay sang hỏi Khiêm.

- Nhà của một người bạn nhờ tôi trông coi giúp, phụ nhân chìa khóa đây. Hai người có chuyện gì thì nói mau lên nếu không ông chủ gọi điện tới sẽ rất phiền.

- Cảm ơn anh.

Vương Đình nhìn Khiêm rồi gật đầu coi như đó là một lời cảm ơn. Trong đội vệ sĩ ai cũng biết Vương Đình có tình cảm với vợ của ông chủ trong khi đó ông chủ cũng yêu thương chiều chuộng vợ hết mực, mỗi tình tay ba này thật là phức tạp.

Vương Đình cảm thấy bản thân đang phạm phải lỗi lầm, đây chẳng khác gì là một cuộc tình vụng trộm, thực lòng Vương Đình cũng rất muốn gặp cô nhưng không có cơ hội. Hôm nay có cơ hội không để gì lại bỏ qua.

Mọi thứ đồ dùng trong ngôi biệt thự nhỏ đều gọn gàng ngăn nắp rất sạch sẽ, điều này nói lên Khiêm thường lui tới đây để quét dọn. Căn nhà nội thất được bố trí không cầu kì sang trọng mà rất đơn giản khiến không gian trở nên ấm áp.

Cô đi vòng quanh ngôi nhà xem xét sau đó trở lại phòng khách ngồi xuống đối diện Vương Đình.

- Trong tủ lạnh có đồ uống, cô uống gì?

- Có nước cam không, tự nhiên tôi thích uống.

Vương Đình đi đến bên tủ lạnh, cô nhìn Vương Đình làm rất thành thạo điều này chứng tỏ vẫn hay làm thường xuyên. Vương Đình đặt ly nước cam xuống bàn, cô vội cầm lấy uống một hơi cạn khiến Vương Đình trợn mắt nhìn.

- Cô còn uống nữa không?

- Đủ rồi, anh pha cũng khéo.

Cô ngả lưng ra ghế vươn vai làm một động tác thể dục. Không khí trong căn phòng bỗng trở nên im lặng khi cả hai không nói gì, không phải rằng không muốn nói mà không biết bắt đầu từ đâu, nhịp tim trong lồng ngực bây giờ đang đập loạn không đúng nhịp. Tâm trạng thật căng thẳng, thật may khi bước vào đây Vương Đình đã kịp uống thuốc để không chế cơn đau khi bị được tình phát.

- Huyền Chi - Thật lâu Vương Đình mới cất tiếng. Cô hử một tiếng nhẹ rồi ngẩng đầu nhìn.

- Lý Nam, đối xử với cô như thế nào, có đối xử tốt không.

- Hấn gần đây đầu óc có vấn đề nên đối xử với tôi rất tệ.

- Lý Nam đã làm gì cô?

Vương Đình trong lòng lại khẩn trương lo lắng, hấn là Lý Nam lại hành hạ cô như mọi khi.

- Hấn không làm gì, hấn tưởng mình là ai chứ, tại sao hấn cứ áp đặt cho người khác phải nghe theo chứ, hấn tự ỉnh là vua rồi áp đặt thế này thế kia thật tức chết, hấn không cho tôi đi đâu suốt ngày giam trong nhà chẳng khác nào một tên tù nhân.

Nhắc đến hắn khiến sự bức bối trong lòng cô bộc phát. Cô xả nổi bức tức ứ ứ ra một hồi và cảm thấy rất dễ chịu.

- À quên lần đi đến động Phong Sương trong người anh có cảm nhận được gì không?

- Lần đó...

Vương Đình hồi tưởng lại khi đi đến động Phong Sương, cảm giác lúc đó vừa thân quen vừa xa lạ. Ở đó như có một cái gì khiến Vương Đình cảm thấy đau đớn, vì sao đau đớn thì không rõ. Dầu ả trong tay tự nhiên lóe sáng một màu vàng nhạt rồi biến mất, khi lên đến chùa một vị lão tăng lắc đầu nhìn Vương Đình thờ dài rồi lầm bầm. “Duyên mệnh” Vương Đình sẽ trải qua một tai kiếp, vận mệnh có qua được hay không điều đó còn phụ thuộc vào kẻ đã thắt dây.

Vương Đình thôi suy nghĩ nhìn cô, cô chính là Thánh Nữ, Vương Đình từng hỏi nhưng cô đã trả lời không biết Vương Đình đã hiểu vì sao cô không thể nói. Kiếp trước từng yêu tha thiết, kiếp này vẫn vậy, vẫn yêu và bảo vệ.

- Hắn là anh đã mơ thấy mọi chuyện?

- Ủ, nhưng chỉ biết một phần, còn một người không biết là ai?

- Thái Tử - Pháp lực của hắn rất mạnh.

- Nếu không tới Phong Sương cốc, tôi sẽ không tin rằng kiếp trước mình từng là bán yêu. Mọi chuyện đều khởi nguồn ở đó...

- Nơi đó cũng là nơi kết thúc, Vương Đình.

- Hử?!

- Tôi hứa với anh sẽ tìm ra cách giải trừ phong ả.

- Không cần, chuyện giải trừ phong ả không đơn giản như cô nghĩ. Thái Tử từng bỏ lời nguyện ngay trong máu của mình rồi mới rắc lên người Nhại Tệ như reo rắc một mối tai họa.

- Tôi rất muốn đến Phong Sương Cốc nhưng ngặt một điều không thể đi được, Lý Nam quản lý tôi rất chặt.

- Tôi sẽ đến đó một lần xem sao, cô thấy đối không? - Vương Đình không muốn nhắc tới điều này nữa nên chuyển đề tài.

Đúng lúc có tiếng gõ cửa rồi Khiêm bước vào trên tay một túi đồ ăn nhanh và một ít bánh ngọt. Khiêm đặt xuống bàn sau đó lui ra ngoài. Vương Đình mở túi lấy đồ ăn nhẹ bày ra trước mặt cô, cô xoa xoa bàn tay vào nhau.

- Bánh ngọt, lâu mới được ăn.

Cô dùng ngón tay trở quẹt một đường kem bỏ vào miệng chậm rãi thưởng thức.

- Ngon lắm anh ăn đi.

- Ủ!

Vương Đình dùng muỗng múc lên một miếng nhỏ chậm rãi thưởng thức. Cô liếc nhìn, cách ăn uống thật lịch sự tao nhã mà đẹp mắt, nhưng ăn như vậy cảm giác cứ như cô dâu mới về nhà chồng. Cô ngoắc ngoắc ngón tay Vương Đình ghé lại gần cô. Cô cầm lấy giấy lau, lau nhẹ lên môi khiến Vương Đình ngáy người một chút, khi đã hiểu ra nguyên nhân vội lấy tay che miệng vờ ho khan, uống một ngụm nước nhỏ cảm thấy một chút hổ thẹn dâng lên trong lòng.

- Bánh hơi ngọt quá - Vương Đình đứng dậy đi đến bên cửa sổ vì trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

Bên ngoài tiếng cười đùa của đứa bé cùng cha mẹ trên ruộng hoa khiến Vương Đình thêm khát có một mái ấm gia đình bên người mình yêu. Cuộc sống như vậy có lẽ không bao giờ thành hiện thực, suốt đời sẽ gắn bó với mùi thuốc súng - máu - và nước mắt.

Cô cũng đứng dậy đi đến bên ngoài nhìn ra ngoài, đôi mắt nhìn về một nơi xa xăm.

- Trước đây tôi cũng từng có một mơ ước được sống với người mình yêu trong một khu vườn đầy đầy những bông hoa và thảm cỏ xanh mượt, sáng dậy tôi sẽ chuẩn bị một bữa ăn sáng thật ngon...nhưng mọi chuyện bây giờ trở thành như vậy?

- Cô vẫn yêu người bạn trai đó (?)

- Lúc trước là vậy, tình yêu của tôi đối với anh ấy chưa đến lúc mặn nồng, còn bây giờ....

Cô quay sang nhìn Vương Đình, theo bản năng Vương Đình cũng quay sang nhìn cô, bốn mắt chạm nhau.

- Tôi phát hiện ra gần đây tôi thích một người, người đó chính là anh.

Vương Đình giật mình, không lẽ cô đã nhớ lại mọi chuyện mà Vương Đình đã xóa đi kí ức của cô. Đúng vậy, cô đã nhớ lại tất cả những gì mà Vương Đình đã cố gắng xóa đi. Khuôn mặt của cô bỗng nóng ran ửng đỏ khi nhớ lại sự việc ở Đam Mê. Vương Đình đã bị cô “cưỡng” một cách mạnh mẽ. Cô vốn không thuộc mẫu người phụ nữ chỉ biết e ngại không dám bày tỏ với người mình yêu, yêu hay không yêu cô đều nói rõ quan điểm của mình một cách thẳng thắn.

- Giữa hai chúng ta là không thể cô có biết không?

- Chuyện gì cũng có thể, nếu đã quyết tâm

- Không đơn giản như cô nghĩ.

Đúng vậy, cô nghĩ quá đơn giản. Vương Đình hiểu rõ Lý Nam hấn sẽ không bao giờ chấp thuận hay để yên trong chuyện này, hấn vốn là kẻ độc tài, một kẻ như vậy dễ gì mà buông tha. Bản thân Vương Đình cũng yêu cô rất nhiều, rất muốn làm chủ nhưng duyên phận đã định như vậy rồi, hai người sẽ không thể đến được với nhau. Một tình yêu từ ngàn năm trước vốn nhiều đau khổ, kiếp này cũng vậy luôn là kẻ đến sau cùng. Yêu cô liệu có phải làm sự sai lầm không? Nhưng đối với Vương Đình yêu cô là một điều hạnh phúc. Tình yêu đó không có nghĩa rằng, yêu là phải đáp lại. Chỉ cần yêu và chỉ vì yêu đây cũng là một cách để yêu. Tình yêu này mãi mãi là một đường thẳng song song không bao giờ có điểm kết thúc.

- Anh luôn đối xử tốt với tôi, vì sao vậy?

- Vì sao... vì tôi là người giám hộ cô, tôi và cô không nên có buổi gặp mặt như vậy nữa tôi bây giờ không còn là người giám hộ cô. Lý Nam biết sẽ không hay. Cũng muộn rồi cô nên quay trở lại nhà.

Không phải Vương Đình sợ Lý Nam, chỉ lo rằng Lý Nam sẽ vì cô mà làm khó cô không những vậy sẽ uy hiếp Vương Đình bởi hấn hiểu rõ Vương Đình rất yêu thương mẹ của mình, Vương Đình chỉ lo nghĩ tới mẹ già khi bị cuốn vào vòng chơi nguy hiểm.

Cô đột nhiên ôm lấy Vương Đình, quá bất ngờ nên tay Vương Đình dơ lên ở khoảng không khá lâu sau mới từ từ hạ xuống chạm tay lên eo nhỏ chậm rãi siết lại rồi ôm lấy thật chặt cô vào trong lòng.

- Vì sao vậy, vì sao anh không chịu thừa nhận bản thân mình có tình cảm với tôi, anh sợ cái gì?

- Vì hai ta vốn định sẵn không thuộc về nhau, đúng là tôi rất yêu cô nhưng tôi cũng rất lo cho cô.

- Mặc kệ, tôi không cần biết, anh lúc nào cũng vậy chỉ lo nghĩ cho người khác không chịu lo nghĩ mình, bao nhiêu đau thương đều một mình âm thầm chịu đựng.

- Được cô yêu tôi cảm thấy bản thân đã hạnh phúc lắm rồi, cuộc sống sẽ không bao giờ như ý. Huyền Chi, hãy sống vui vẻ và hạnh phúc...

- Làm sao tôi có thể hạnh phúc được khi biết người tôi yêu là anh... cũng đúng, hai ta không thể ở bên nhau, tôi không xứng đáng với anh bởi tôi từng là một con điểm phục dịch dưới thân của bao gã đàn ông, tôi còn cảm thấy bản thân mình thật ghê tởm...

- Đừng nói nữa - Vương Đình ngắt lời cô, cánh tay vì thế mà siết cô càng chặt, khuôn mặt đau khổ vùi sâu trong tóc cô, trái tim vì thế mà đau đốn, đau lắm đau không thể tả chỉ biết rằng đau mà thôi - Cô biết không, tôi rất yêu cô, yêu, yêu nhiều lắm, yêu cô hơn chính bản thân mình... nhưng mà...

Vương Đình không nói gì thêm nhẹ nhàng ả vai cô ra hai bàn tay Vương Đình chạm lên khuôn mặt bé nhỏ ướt đẫm nước mắt nhẹ nhàng lau đi, ánh mắt Vương Đình nhìn thẳng vào trong đáy mắt có thể nhận ra tình yêu cô dành cho.

- Tôi rất yêu cô có biết không, cho dù sau này cô có ngăn cấm không cho tôi yêu thì trái tim tôi vẫn mãi yêu cô. Bởi trong giấc mộng tôi từng thấy cô sẽ chết đi một lần nữa chỉ vì tôi, tôi không muốn cô phải chết, nếu hai ta cứ cố chấp người thân sẽ gặp nguy hiểm cô hiểu không, đó là lý do hai ta không thể gặp nhau.

Dứt lời Vương Đình lại ôm cô thật chặt, cô vùi đầu trong lồng ngực rắn chắc.

- Là Lý Nam Vương hay Lý Nam sẽ uy hiếp.

- Không hấn là hấn, tôi có nằm mộng thấy, Thái Tử đã tìm lại được sáu nguyên thần phân tán hiện đã hợp nhất chỉ còn hai nguyên thể nữa, một nguyên thể hầu như độc lập hoàn toàn không bị chi phối, muốn hủy hoại hay giải trừ phong ấn cho tôi nguyên thể độc lập sẽ tự tay đâm chết Thái Tử, nếu nguyên thể độc lập không đủ mạnh sẽ bị không chế ép sát nhập, khi đó giải trừ phong ấn sẽ dùng tới máu của cô nữa chính vì vậy tôi không muốn.

- Anh có nhìn thấy nguyên thể đó là ai không?

- Không.

Những giọt nước mắt của cô làm áo sẫm mi trắng ướt đẫm trước ngực, cô khóc khiến cõi lòng Vương Đình dường như tan nát, không nói gì chỉ ôm cô thật chặt, thật chặt mà thôi. Cô cũng ôm Vương Đình thật chặt, tiếng khóc nghẹn vẫn vang lên.

- Đừng khóc nữa mà, tôi hiểu...

- Anh không hiểu được đâu. Làm sao đây, làm sao có thể tìm ra người đó để giải trừ phong ấn cho anh.

Cô đẩy Vương Đình ra rồi đến bên ghế ngồi xuống, Vương Đình chỉ đứng tại chỗ nhìn. Rất muốn an ủi nhưng đôi chân không thể nhấc nổi. Cô lau nước mắt khi Khiêm bước vào.

- Đội trưởng, phu nhân hai người nói hết chưa, ông chủ gọi điện tới...

- Cậu lui ra đi, cô ấy sẽ về ngay bây giờ.

Khiêm lui ra ngoài. Vương Đình đi đến bên cô, đặt tay lên vai bóp nhẹ rồi ngồi xuống cạnh, nắm lấy bàn tay cô.

- Huyền Chi, đến giờ về rồi.

Cô ngược nhìn Vương Đình. Bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cô cảm thấy dễ chịu và ấm áp. Vương Đình lần nữa lại ôm cô vào lòng, không biết đến bao giờ mới gặp lại cô.

Cô bước vào trong xe ló đầu ra ngoài cửa kính rồi hỏi.

- Anh không về luôn sao?

- Tôi đi chỗ này có chút việc, Khiêm đưa cô ấy về cẩn thận.

Nhắc nhở vài câu, chiếc xe cũng dần chuyển bánh rồi đi. Vương Đình ôm lấy tim gấp người bước vào nhà lục lọi trong túi áo khoác lôi ra một lọ thuốc lỏng cuống đổ ra tay một vài viên rơi xuống sàn. Thật lâu sau cơn đau mới bình ổn. Vương Đình tựa người ra ghế. Cơ thể ngày càng một theo chiều hướng xấu, nếu không tìm cách hóa giải được tình mọi chuyện càng tệ hơn lúc đó cho dù có uống được để khống chế cơn đau bộc phát cũng không còn tác dụng.

Dù uống thuốc nhưng cơn đau vẫn không giảm, dường như càng đau thêm, Vương Đình ôm lấy tim, người hơi gục xuống.

Tách...tách...

Một giọt...hai giọt máu rơi xuống sàn nhà, vì đau quá Vương Đình nắm chặt lấy ly thủy tinh để nén cơn đau, chiếc ly không thể chịu đựng được sức lực của Vương Đình nên đã bị vỡ đôi những mảnh thủy tinh sắc bén đâm vào tay. Chuông điện thoại reo, bàn tay run rẩy vươn ra cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên cuộc gọi của Bảo An.

Chưa đầy hai mươi phút, cánh cửa bật ra Bảo An một thân tiểu tụy hốc hác xuất hiện, nhanh chóng lao tới chỗ Vương Đình đang đau quằn quại trên mặt sàn, áo sơ mi trắng nhuộm một vùng màu đỏ. Bảo An vội bắt mạch và xem qua.

Mất gần hai tiếng đồng hồ Vương Đình mới qua khỏi cơn đau, mệt mỏi ngồi dậy tựa người vào ghế, bàn tay di nhẹ trên trán. Bảo An trên khuôn mặt vừa tức giận vừa lo lắng. Khi nghe hơi thở và giọng nói của Vương Đình đã biết không được ổn, gan hỏi mãi Vương Đình mới chịu nói ra địa điểm. Có thể thấy Bảo An rất lo vì lo cho Vương Đình mà ngày đêm miệt mài nghiên cứu nhằm tìm ra thuốc giải để giảm bớt những cơn đau. Dù cảnh báo nhưng Vương Đình vẫn bỏ ngoài tai, cô chấp cũng chỉ vì tình. Bảo An cũng vì người mình yêu thương mà hi sinh đã quá nhiều mặc dù biết tình yêu đó sẽ không được đáp lại, được yêu và hi sinh cho người mình yêu đó là điều mà Bảo An nghĩ mình nên làm, làm gì đó cho người mình yêu được hạnh phúc đó cũng là một cách để thể hiện tình yêu của mình.

- Hiện tại tình trạng của cậu ngày một xấu đi, tôi nói tại sao cậu không chịu nghe.

- Chỉ trích gì để sau được không, tôi muốn yên tĩnh một lúc.

Vương Đình nhắm mắt lại dưỡng thần. Bảo An không nói gì, đôi mắt nhìn vào Vương Đình đầy đau khổ. Nếu không có máu của Lý Nam Vương giải trừ, được tình sẽ bộc phát độc tính mạnh hơn, tới thời điểm này độc đang dần phát, điều tồi tệ cũng sắp diễn ra. Hiện tại Bảo An cần thêm máu của cô nhưng làm sao mà gặp được, đây là điều mà Bảo An lo lắng nhất. Máu của Lý Nam Vương phải do chính tay hắn đưa cho hoặc là cô người hắn hận nhất mới có thể thành được, nếu có thể Bảo An đã không đề cho Vương Đình phải chịu đau đớn đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mối Nguy Hiểm Đe Dọa

Cộc...cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa phòng liên tiếp ba tiếng vang lên cùng một lúc. Lý Nam Vương vờ không nghe thấy vẫn cặm cụi nhìn vào tập văn kiện trong tay. Không cần

nhìn cũng đủ biết đó là ai bởi mùi nước hoa quá quen thuộc. Hạ Vi tức giận nện mạnh gót xuống sàn nhà đi tới ngồi phịch xuống ghế quăng túi xách qua bên.

- Em tới à!

- Gần đây anh lạnh nhạt với em vậy?

- Gần đây công ty có gặp chút sự cố, em cũng biết đấy còn gì.

Lý Nam Vương vẫn lật xem tài liệu và không có ý định dừng lại.

- Trước nay dù bận gì anh vẫn dành thời gian cho em, dạo gần đây em thấy anh thay đổi cứ như là người khác ấy, hay anh đã có người khác rồi.

- Hiện anh đang lo đối phó với Lâm Phàm và Nam Khánh, khi xong việc anh sẽ bù cho em sau.

Hạ Vi đứng dậy đi đến bên Lý Nam Vương gạt đồng hồ trên bàn qua bên rồi giăng lấy tập văn kiện trên tay Lý Nam Vương vút sang bên.

- Từ lúc em tới anh cứ cắm đầu vào công việc, anh thật quá đáng mà!

Lý Nam Vương lúc này mới ngẩng đầu ngược nhìn. Hạ Vi hôm nay ăn mặc đẹp và gọi cảm, vai áo rộng, cổ chữ V khoét khá sâu để nửa khế hở nửa mở trước ngực. Bộ váy ôm sát để lộ những đường cong sắc nét, trên gương mặt được trang điểm rất tỉ mỉ, thấy Lý Nam Vương đã chịu nhìn mình Hạ Vi thay đổi bộ mặt không vui thành vui tươi, xoay một vòng rồi hỏi.

- Anh thấy sao, có đẹp không?

- Đẹp!

- Tối nay mình đi ăn nhé!

- Anh bận - Lý Nam Vương cầm lấy tập văn kiện liền bị Hạ Vi giật lại.

- Được rồi, vậy tối nay, bây giờ em về trước đi khi nào xong việc anh gọi cho.

- Thế còn được, vậy em đi, anh lấy cho em túi xách.

Dù không muốn nhưng Lý Nam Vương vẫn đứng dậy lấy túi xách cho Hạ Vi, chẳng may đánh rơi khi dây móc vào góc bàn, từ trong túi xách điện thoại, ví, hộp trang điểm và mấy bức ảnh rơi ra. Trước mặt Lý Nam Vương là mấy tấm hình chụp lại một đôi trai gái hôn nhau đắm thiết dưới gốc hoa đào.

- Đây...đây...

Lý Nam Vương nắm chặt lấy mấy bức ảnh trong tay.

- Là em chụp được mấy hôm trước ở thung lũng hoa đào, cô ta thật biết cách câu dẫn đàn ông. Loại đàn bà lăng lơ đáng bị đem đi xử lăng trì.

- Những bức ảnh này em đã gửi cho ai - Giọng Lý Nam Vương vô cùng khàn khàn.

- Gửi cho Lý Nam nhưng không biết hắn đã xem chưa, nếu xem rồi hắn có chuyện vui để xem, xem nào, cô ta chắc bị Lý Nam chà đạp khinh bỉ, còn gã Vương Đình em đoán sẽ không thoát khỏi tội, lần này xem gã có còn hách dịch được không ai bảo đắc tội với em. Không hiểu sao loại phụ nữ đó lại khiến Khải Huy hết lòng vì yêu...

Hạ Vi giật lấy tấm ảnh khi tay Lý Nam Vương nắm chặt như muốn nghiền nát ra thành cho bụi.

- Anh làm gì vậy?

Lý Nam Vương nắm chặt lấy cổ tay Hạ Vi như muốn bóp thành từng mảnh nhỏ, chưa bao giờ Lý Nam Vương có biểu hiện như vậy đối với Hạ Vi, bàn tay Lý Nam Vương khó khăn lắm mới rời bỏ khỏi tay của Hạ Vi, năm ngón tay thu hồi nắm chặt thành quyền, cổ duỗi thẳng ra, có thể thấy Lý Nam Vương đang kìm nén trong lòng.

- Em có thể cho anh mấy bức ảnh này không?

- Anh lấy làm gì, không phải là anh cảm thấy tiếc khi cô ta thân mật với gã cận vệ của anh chứ, ý định của em sẽ cho thiên hạ biết bộ mặt thực của cô ta nhưng em còn có lòng nhân đạo nên chưa muốn cho thiên hạ biết, bởi em muốn xem cuộc vui này trước đã. Anh nghĩ mà xem, hiện tại cô ta rất được Lý Nam sủng ái yêu thương chiều chuộng, nếu hắn mà biết cô ta ngoại tình với cận vệ thân cận của anh khi đó hắn có để cho gã cận vệ được yên không, sự việc khi đó sẽ BÙM...cuộc vui sẽ có.

- Hiện tại anh có chút việc phải đi, em về nhà trước tối anh qua đón sau.

- Vậy nhé!

Hạ Vi vui mừng ra mặt, thu hồi lại mấy tấm ảnh bỏ vào trong túi trước khi đi hôn lên má Lý Nam Vương. Khi Hạ Vi vừa ra khỏi Lý Nam Vương đã khóa cửa phòng lại nhanh chóng lau mặt bằng chiếc khăn tay, tiện tay ném vào thùng rác. Bức tường mờ ra, cánh cửa xuất hiện Lý Nam Vương lách người vào trong, bên trong là một căn phòng khá rộng rãi. Lý Nam Vương lật bỏ chiếc mặt nạ da người ném sang một bên, một khuôn mặt khác xuất hiện đó là Vương Đình. Vương Đình tháo găng tay da người đây là một loại bao tay rất mỏng được thiết kế theo khuôn khổ bàn tay và những dấu đường vân tay của Lý Nam Vương, thay bộ tây phục khác sau đó nhanh chóng rời đi theo lối bí mật thông đến văn phòng của Vương Đình.

Khi nhìn thấy mấy bức hình trong lòng Vương Đình lo lắng mà khản trương, những bức ảnh gửi cho Lý Nam làm sao có thể lấy lại được khi hắn giận thú tính trong hắn bộc phát sẽ không lường trước được. Vương Đình thực muốn bóp chết Hạ Vi phải cố gắng lắm mới kìm được cơn giận trong lòng.

Hạ Vi hí hửng bước ra khỏi công ty, lấy điện thoại gọi cho ai đó, gọi điện thoại xong Hạ Vi lái xe rời đi.

Chiếc ô tô dừng lại tại một khu biệt thự nhỏ cách trung tâm thành phố không xa, biệt thự cách ngôi biệt thự nhà họ Vi khoảng 100 mét đồ lại. Hạ Vi mở cửa bước vào nhà, lẳng túi xách qua bên đi đến bên tủ lạnh mở tủ lấy chai nước lọc rót ra ly uống. Hạ Vi giật mình khi nhìn thấy một bóng người mặc âu phục màu đen ngồi trên ghế xoay lưng về phía mình, trên người toát ra một luồng khí lạnh lẽo, một hồi chuông cảnh báo vang lên trong lòng.

- Cô để tôi đợi hơi lâu đấy - Giọng nói vang lên thực sự lạnh mang theo một mùi máu tươi xâm nhập vào không khí.

- Anh...anh là ai..

Hạ Vi lùi lại bỗng trở nên nói lắp vì sợ hãi.

- Từ thần - Người đàn ông lạ mặt ném tờ báo sang một bên, đứng dậy - Nghe giọng tôi cô phải biết rồi chứ?

Miệng nói vậy nhưng cũng từ từ xoay người quay về phía Hạ Vi.

- Vương Đình - Hạ Vi giật mình nhưng rồi cũng lấy lại được bình tĩnh và sự kiêu ngạo của mình - Anh tới đây làm gì?

Hạ Vi khoanh tay trước ngực, kiêu ngạo lên tiếng: - Anh không sợ tôi nói với Lý Nam Vương anh đột nhập vào nhà tôi cưỡng bức tôi sao? Hay anh đã yêu tôi, một gã nô dịch như anh không có cửa đâu chỉ có loại phụ nữ như bản như Thanh Nhã mới xứng với hạng người như anh.

Tại Vương Đình giật giật, mười ngón tay co lại thành quyền, trong không khí rít lên âm thanh lạnh lẽo. Từ trong ống tay áo Vương Đình vung ra một sợi xích nhỏ bắn về phía Hạ Vi. Một khi sát thủ ra tay có thể nói rất nhanh gọn chỉ trong chớp mắt Hạ Vi đã ném mũ. Vì quá nhanh Hạ Vi không thể gào thét đau đớn, cảm nhận khuôn mặt đau rát, nóng bỏng. Đôi mắt cay xè và mờ dần đi, lúc này Hạ Vi mới cảm thấy đau đớn. Bàn tay chạm lên da mặt cảm thấy ướt át nóng bỏng, khi nhìn bàn tay Hạ Vi không khỏi thét lên khi bàn tay nhuộm một màu đỏ.

Trên tay Vương Đình sợi xích nhỏ màu bạc mỗi một mắt xích đều có những góc cạnh nhọn như mũi kim bao quanh chỉ chít như lông nhím, trên sợi xích không hề dính một giọt máu vẫn trơn bóng và lạnh lẽo.

- Anh...dám ra tay với tôi, biết tôi là ai không?

Mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng Hạ Vi vẫn tỏ ra mạnh mẽ, đôi chân không muốn đứng vững vẫn phải cố trụ cho chắc. Vương Đình trong cơn tức giận lên sự giận dữ, ánh mắt khiến người ta có thể sợ mà chết, luồng khí tỏa ra càng bức người. Hạ Vi không nghĩ Vương Đình đáng sợ như vậy, khi ở bên Lý Nam Vương, Vương Đình rất ít nói chỉ lặng lẽ mà tuân theo ngay cả khi bị Hạ Vi si nhục cũng không nói gì, nhưng hiện tại rất đáng sợ.

- Nếu tiến lại gần tôi kêu lên đó - Hạ Vi lùi dần về phía sau.

Môi Vương Đình khẽ nhúc, sự nhúc nhích báo hiệu điều chẳng lành. Tay vung lên một lần nữa sợi dây xích bắn về phía Hạ Vi quán lấy cổ, Vương Đình giật mạnh sợi xích siết chặt lại, từng mũi nhọn đâm vào cổ đau đớn, máu theo đó chảy ra. Hạ Vi không thể kêu được trong lòng lúc này càng sợ hãi.

- Loại đàn bà như cô để tôi phải ra tay không đáng, nhưng cô đã đi quá giới hạn sự chịu đựng của tôi. Cô phải cảm ơn khi tôi chưa giết cô vội.

- Anh...anh muốn gì?

- Cô tự mình là kẻ thông minh nên phải hiểu chứ?

- Tôi sẽ nói với Lý Nam Vương chuyện này...a...

Vương Đình siết chặt khiến Hạ Vi cảm thấy cổ như muốn đứt, những mũi nhọn càng trở nên sắc bén.

- Cô chạm tới tôi đã đành, nhưng cô lại đi xúc phạm Thanh Nhã làm sao tôi có thể tha cho cô dễ như vậy. Hôm nay tôi sẽ không giết cô, nhưng cô cũng không thể thoát khỏi sự trừng phạt nhỏ.

- Anh muốn... muốn làm gì...

Vương Đình không nói gì, mũi chân dịch chuyển từ trong đế giày xuất hiện một con dao sắc bén. Hạ Vi lúc này có thể nói rằng sợ hãi, chân tay như muốn rụng rời. Muốn cự mình thoát ra nhưng sợ sợi dây xích trên cổ siết chặt.

- Tôi có thói quen rất thích giết người, nhưng cô may mắn hơn họ vì tôi chưa giết cô nhưng tôi sẽ cho cô luôn nhớ về tôi trước khi làm điều gì đó.

Dứt lời con dao sắc bén vung lên, một ngón tay út rơi xuống sàn nhà, máu văng ra. Hạ Vi kêu thét vì đau đớn. Con dao trong tay Vương Đình không hề dính giọt máu sáng lấp lánh như thềm khát máu.

- Chuyện hôm nay coi như là một lời cảnh báo, trước khi làm điều gì nên suy nghĩ cho kĩ, lần sau gặp lại sẽ không còn như vậy.

Vương Đình dốc túi xách lấy ra một xấp ảnh trước khi rời đi không quên cảnh cáo.

- Nếu còn cắt đầu tốt hơn tự biết phải làm gì.

Vương Đình rời đi và mau chóng trở lại công ty với thân phận là Lý Nam Vương. Điều mà Vương Đình lo lắng nhất chính là xấp ảnh hiện đang trong tay Lý Nam làm cách nào để lấy được điều đó mới quan trọng. Chuông điện thoại bàn đổ một hồi chuông khiến Vương Đình giật mình thôi suy nghĩ và lấy lại tâm trạng, lấy lại giọng nói rồi mới nhắc điện thoại nghe.

“Thanh Nhã...”

Thanh Nhã giật mình bừng tỉnh khi nghe ai đó gọi và đánh thức, cô đảo mắt nhìn xung quanh đôi mắt dừng lại trước đồng hồ. Lúc này là 6 giờ 30 phút. Cô tròn tròn mắt khi biết mình đã ngủ một ngày một đêm. Từ hôm qua khi gặp Vương Đình trở về là lúc 5 giờ cô ngủ cho tới bây giờ nếu không nghe thấy giọng ai đó có lẽ cô còn ngủ nữa.

Đạo gần đây Lý Nam bận nên ít có thời gian bên cô, khi hân về cô đã ngủ say, hân thường xuyên đi sớm về khuya ngủ muộn dậy sớm có khi thức trắng một đêm trong phòng làm việc rồi sáng hôm sau đi luôn quên cả ăn. Hân không có nhà cô cảm thấy dễ chịu hơn. Cô lắc lắc đầu cảm giác như có một cái gì đó không ổn, cô xoay ngang nhìn dọc để nhìn vẫn không phát hiện ra điểm gì bất thường. Cô nhủ mày lại, ngày hôm qua nói cho cùng cô cảm thấy rất hồ thẹn khi nói ra những suy nghĩ ở trong lòng, bây giờ cô còn mặt mũi nào mà gặp Vương Đình, cho dù cô có yêu Vương Đình đi chăng nữa nhưng cô không thể nói ra những điều mà cô chôn kín trong lòng. Tấm thân này không còn trong sạch, tấm thân này đã từng bị bao người chạm qua ở Đam Mê khi Lý Nam Vương bắt ép phục vụ khách, mấy lần đó cô đều thoát nạn, lần thì cô đã giấu con dao trong người khi gã đàn ông bản thủ định làm việc nên làm cô đã đâm hân, lần đó Lý Nam Vương đã treo cô lên trần nhà một ngày một đêm. Rất nhiều lần cô không thể nhớ rõ bởi cô muốn quên đi những kí ức dơ bẩn, khi đó Vương Đình cũng vì cô mà mạo hiểm rất nhiều. Vậy mà tại sao cô có thể nói ra được những lời như vậy, cô biết mình không xứng với Vương Đình.

Cô không thể nào làm chủ được suy nghĩ của mình nên mới bộc phát ra, nhưng đó là một sự cưỡng ép, đúng vậy cô cảm nhận được bản thân bị khống chế ép cô phải nói ra suy nghĩ và cảm xúc của mình. Một ma lực vô hình đang quấn quanh bên cô, một ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô không rời. Rèm cửa lay động đem theo mùi hương hoa đào, hoa đào bây giờ đã tàn hết trên cành chuẩn bị nhú ra lớp quả non và cành lá xanh mượt.

- Ai...

Cô xoay người lại phía sau nhìn vẫn không thấy gì ngoài rèm cửa sổ lay động: - Ai... là ai ra đi.

Điện bỗng vụt tắt, một chùm ánh sáng màu vàng kim xuất hiện cùng một thân ảnh. Trước mắt cô là một nam tử khoác trên mình bộ hoàng bào. Mái tóc màu vàng kim mượt mà tùy ý buông trên vai, mày ngài mắt phượng cong hẹp. Đôi mắt xanh thăm thẳm lạnh lẽo nhìn cô.

- Lý... Lý Nam Vương - Cô giật mình, trong lòng bắt đầu dâng lên sự sợ hãi. Nam tử nhìn rất giống hân, chỉ có điều khác nhau về mái tóc, và đôi mắt nếu không cô sẽ nhầm tưởng đó là Lý Nam Vương. Cô hít một hơi để lấy lại bình tĩnh và cũng như lòng không việc gì phải sợ. Cô muốn đi chuyển nhưng lúc này cô mới hay không thể cử động được, chân tay như hóa thành tượng.

- Ta phải mạo hiểm mới có thể gặp được nàng, bởi ở đây dương khí quá nặng - Nam tử cất tiếng tuy ôn nhu nhưng vẫn mang theo hơi lạnh, nam tử tiến về phía cô, bàn tay lạnh chạm lên da mặt nhẹ nhàng vuốt ve, cô cảm nhận được rất lạnh, lạnh như bị giam trong một núi băng ngàn năm.

- Nàng vẫn vậy, không hề thay đổi.

- Anh là ai? - Giọng cô hơi run rẩy.

- Nàng quên ta rồi sao - Nét mặt nam tử thoáng hiện lên một tia ưu thương, nam tử chạm tay nhẹ lên môi cô - Ta là ai nàng biết mà!

Nam tử tiếp lời:

- Nàng có thể cảm nhận biết được mọi chuyện, linh tính của nàng chưa bao giờ sai.

- Ngày hôm qua chính mùi hương này đã tố cáo anh đã có mặt và khống chế tôi, vì sao?

- Đúng là ta đã có mặt, ta cần xác thực nên ta buộc nàng phải nói ra tình cảm thật trong lòng của nàng với hân, nàng biết đó vì sao không? Ta sẽ nói cho nàng hiểu, bởi ngàn năm qua hân yêu nàng hân thèm khát được một lời yêu thương mà nàng dành cho hân và bây giờ cũng vậy. Hân biết số mệnh của hân nên đã dùng linh khí của nội đan luyện thành Ngọc Băng mà nàng vẫn luôn đem bên người, Ngọc Băng khiến ta tiếp cận nàng nội lực sẽ yếu đi vì vậy mà ta không thể tiếp cận nàng, ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa khiến nàng nhầm tưởng ta không còn yêu nàng. Khi nàng chết có thể giữ cho linh hồn nàng không bị phân tán khi nàng cố gắng vận chuyển can khôn trái với quy định để đầu thai chuyển kiếp cho hân. Nếu hân không luyện thành Ngọc Băng nàng

sẽ vĩnh viễn không thể hồi sinh chuyển kiếp, hân muốn nàng cùng hân sau khi chuyển kiếp hai người sẽ được ở bên nhau vĩnh viễn. Nội đan khi mất hết linh khí sẽ trở nên vô dụng, ta không muốn Long tộc vì hân mà chìm sâu trong giấc ngủ ngàn năm vì vậy mà ta đã cố gắng dịch chuyển càn khôn thay đổi vòng luân hồi, đảo lộn mọi thứ tự mà nàng đã sắp đặt, ta đã đứng chờ đợi mỗi mòn ngày nàng đi đầu thai chuyển kiếp, chờ đợi để hoán đổi linh hồn ta đã tạo ra số phận cho nàng. Nàng càng đau khổ bao nhiêu cơ hội cho nội đan phục hồi lại rất cao bởi tình yêu càng lớn, càng đau khổ mới cảm hóa được nội đan. Ta cần những giọt nước mắt của nàng để tích tụ thành giọt minh châu nhằm khôi phục lại nội đan đã mất linh khí, nước mắt đau khổ của nàng và nội đan trong cơ thể hân vì đau đớn mà sinh thành cảm giác, khi đó hân sẽ quyết tâm sự quyết tâm càng cao cơ hội càng lớn. Tuy rằng ta rất yêu nàng nhưng ta không thể vì nàng mà để cho thần dân ngàn năm phải hứng chịu lời nguyền chìm sâu trong giấc ngủ, ta muốn mọi vật trở lại như trước đây, xin lỗi ta không thể làm khác được. Còn chuyện vì sao ta ép nàng nói với hân ta đã nói rồi, vì hân muốn nghe được những lời yêu thương từ phía nàng, có như vậy tâm hân sẽ kịch giao động mạnh đánh thức nội đan thức tỉnh tiếp nhận giọt minh châu, đồng thời ta cũng phát hiện hân chính là lệnh bài, khi thời khắc quan trọng vận chuyển càn khôn điều không may ta bị nội thương nên không thể nhìn được khi chiếc chìa khóa bị vỡ, đợi nàng chuyển kiếp ta cũng vội phân tán đi các nguyên thần để truy tìm lệnh bài và chìa khóa, khi những giọt nước mắt của nàng đã tác động lên nội đan và đã phân tán ra một luồng khí nhờ có luồng khí đó đã giúp ta có thể rời khỏi thạch động mà không hề sợ dương khí thiếu đốt, nàng nhìn thấy ta chỉ là nhân ảnh, ta cần một thời gian nữa để khôi phục nguyên hình. Tuy ta tạo dựng số phận cho nàng nhưng lại không lường trước được sự việc lại đi đến như vậy, phải chăng ta đã quá nôn nóng nên đã mắc phải sai lầm. Mặc dù ta đã phân tán nguyên thần, các nguyên thần khác ta đều kiểm soát được, nhưng còn một nguyên thần hân hoàn toàn độc lập không bị chi phối, mọi suy nghĩ của hân ta không thể nắm bắt và kiểm soát nổi, hân luôn đối nghịch với ta. Ta cần kích thích bản thân hân để khôi phục nguyên hình phát ra Long khí giúp ta có được nhân ảnh mới lúc đó ta mới có thể đối phó với nguyên thần thứ chín bởi đó chính là tâm của ta.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Niềm Vui Của Hân

Nam tử nói một hơi dài rồi mới bỏ tay ra khỏi miệng cô, lúc này cô mới có thể phản ứng.

- Đồ khốn, tất cả là tại anh - Cô trở nên tức giận thay vì sợ hãi.

- Xin lỗi, ta không còn sự lựa chọn nào khác, giữa hai sự lựa chọn, ta chọn con dân của ta, ta không muốn Long tộc bị diệt vong, ta không thể giống phụ hoàng vì tình yêu mà bất chấp tất cả.

- Nguyên thần thứ chín là ai?

Nam tử trở nên choáng váng lùi lại phía sau một bước, nam tử nhìn vào bụng nàng chăm chăm sau đó cất tiếng.

- Nàng hiện đang mang thai...

- Mang thai?

Cô giật mình hỏi lại, muốn chạm tay lên bụng theo bản năng nhưng cô không thể cử động được.

- Đứa trẻ này... nó sẽ là vật cản trở, ta không thích hân nàng cũng không thích, ta sẽ giúp nàng bỏ nó đi.

Nam tử đưa tay lên, một luồng ánh sáng màu vàng tích tụ trong lòng bàn tay, hân đưa lên tạo thành một quả cầu vàng từ từ đưa về phía cô. Cô nhìn vàng hào quang trong tay nam tử trở nên sợ hãi.

- Anh...anh...

- Khi nàng tới Phong Sương Cốc ta đã dùng chút pháp thuật lôi kéo nàng tới bên nhằm mục đích mượn huyết của nàng để ta có thể xâm nhập điều khiển nguyên thần thứ chín, ta cảm nhận trong huyết của nàng có điều khác lạ vì ta chưa nghĩ ra, vừa nãy luồng khí từ cơ thể nàng tỏa ra mang theo hai luồng khí khác nhau hoàn toàn điều này cho thấy nàng đang mang thai. Đứa trẻ này đã hấp thu ngũ băng liên trong tòa thạch động, nó sẽ gây cản trở cho ta, ta không thể để cho nó chào đời, thực xin lỗi.

Một quả cầu vàng trong tay dần dần chuyển biến sang màu đỏ, khi nam tử chuẩn bị áp lên bụng cô, cánh cửa phòng mở ra nam tử vụt biến mất. Điện bật lên, Lý Nam ngạc nhiên khi thấy cô đứng yên tại chỗ trên trán mồ hôi hạt ướt đầm, khuôn mặt trở nên vô hồn. Hân sợ hãi vội ném túi xách và áo khoác xuống sàn nhà lao tới bên cô.

- Thanh Nhã, Thanh Nhã...

Hân lay cô, cô giật mình tỉnh lại chuyện vừa xảy ra cô nhớ rất rõ, bàn tay không nhịn được chạm nhẹ lên bụng, hân vì lo cho cô nên không chú ý.

- Em sao vậy, sao vậy nói đi.

Giọng hân thực khản trương mà lo lắng, không lo sao được khi nhìn thấy cô đứng như tượng khuôn mặt tái xanh cắt không còn giọt máu.

- Không có gì?

Hắn ôm lấy cô thật chặt: - Em khiến tôi lo lắng và sợ hãi, hãy hứa với tôi em đừng bao giờ để tôi phải sợ hãi có được không? Em là người quan trọng nhất đối với tôi.

Thật lâu sau hắn mới buông cô ra, kiểm tra lại một lần nữa không có việc gì hắn mới an tâm rồi dìu cô đến bên giường ngồi xuống. Mấy ngày gần đây hắn bận rộn không có thời gian bên cô, nhìn thấy khuôn mặt xanh xao phờ phạc khiến tâm hắn lại nhói đau và trách bản thân. Hắn trở về nhà sớm nhất cũng phải gần 3 giờ sáng, sáng ra chưa đến 5 giờ lại phải đi gấp. Hiện công ty vẫn đang trong thời gian khủng hoảng phải mất khá nhiều thời gian mới có thể bình trị ổn nên trong thời gian này hắn đang khôi phục lại sớm nhất có thể vì vậy mà không có thời gian bên cô quan tâm và chăm sóc, nhưng hắn hứa với bản thân xong việc này nhất định sẽ ở bên cô và quan tâm chăm sóc thật nhiều. Hắn trở nên giận dữ bèn đi xuống dưới lầu quát lớn.

- Chị Tâm

Tâm từ ngoài chạy vào, thấy nét mặt hắn đang tức giận nên biết có chuyện gì đó không hay.

- Chị chăm sóc phu nhân kiểu gì để cho phu nhân ngày một gầy yếu như vậy.

- Tại...tại vì phu nhân không chịu ăn, nên tôi đành chịu hỏi gì phu nhân cũng bảo không muốn ăn.

- Đi làm món ăn mà phu nhân thích sau đó đem lên phòng cho tôi.

- Vâng! Tôi sẽ làm ngay.

Hắn xoay người trở lên phòng, ngồi xuống cạnh cô ân cần hỏi:

- Tại sao em không chịu ăn, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?

- Anh suốt ngày nhốt tôi ở trong nhà làm sao tôi có thể nuốt trôi - Nếu hắn im lặng cô sẽ không nói câu, lúc này cô không muốn bị ai làm phiền. Thấy cô phản ứng dữ dội hắn thở phào nhẹ nhõm an tâm hơn. Hắn mỉm cười ôm lấy cô.

- Em như vậy là tốt rồi.

- Buông ra, để tôi yên.

- Ừ!

Hắn buông cô ra rồi bước vào phòng tắm, dòng nước ấm áp xoa dịu sự mệt mỏi trong lòng, hắn nhẹ nhàng dùng một loại dung dịch để bôi bỏ chiếc mặt nạ đặt qua bên. Trong gương một khuôn mặt Lý Nam Vương xuất hiện, trên khuôn mặt trở nên mệt mỏi tái nhợt, thần sắc không ổn định, hắn rửa qua mặt mũi, tắm rửa sau đó lại tỉ mỉ hóa trang trở thành một Lý Nam, hắn trở ra đã thấy cô nằm trên giường xoay mặt vào trong tường nằm ngủ. Hắn nhẹ nhàng lật chăn rồi chui vào ôm lấy cô nhắm mắt, do sự mệt mỏi chẳng mấy chốc hắn đã chìm vào trong giấc ngủ sâu. Lúc này cô mới mở mắt ra. Làm sao cô có thể ngủ được khi nghĩ đến mọi chuyện vừa xảy ra. Cô lại chạm tay lên bụng, ở nơi này đang hình thành một sinh linh bé nhỏ, không biết nên vui hay nên buồn. Cô không biết mình phải làm gì, một nửa không muốn và một nửa lại muốn, nếu đứa bé là thành quả tình yêu kết trái mà thành thì mọi chuyện đã khác nhưng đứa bé này ra đời trong sự cưỡng ép. Đứa bé cũng không có tội tình gì nên không thể gánh lấy những hậu quả, lẽ ra nó được sinh ra nhưng lại giết chết nó, cô không phải là người phụ nữ độc ác có thể bỏ đi một phần máu mủ của mình. Điều cô lo chính là tương lai của đứa bé khi lớn lên trong hoàn cảnh như vậy liệu có bị ảnh hưởng hay không? Cô gỡ tay hắn ra khỏi người sau đó nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Con gió nhẹ thổi qua đem theo mùi sương đêm lạnh. Nhìn xa xa dưới cột đèn đường thẳng tắp những hạt sương bay phảng phất như mưa phùn. Thành phố chìm sâu trong giấc ngủ đêm, chỉ có những tòa nhà công ty đang hoạt động đèn đuốc vẫn sáng trưng, lâu lâu có tiếng còi xe vọng lại một vài chiếc xe tải còn lưu thông trên đường phố.

Cô hít một hơi để xua tan những suy nghĩ trong lòng, trong lòng cô hiện giờ đang ngổn ngang rối như tơ vò, cô thêm có một người bạn tâm sự, thêm một bờ vai khi mệt mỏi để dựa vào. Một bàn tay chạm nhẹ lên vai, cô không cần quay lại cũng biết người đó là ai. Hắn khoác cho cô chiếc áo ấm lên người.

- Em khó ngủ sao? - Hắn ân cần hỏi thăm.

- Anh không ngủ ra đây làm gì, tôi đã khiến anh tỉnh giấc à?

Cô không trả lời hắn mà hỏi hắn bằng câu hỏi khác. Hắn không trả lời cô, dựa người vào lan can đôi mắt nhìn về một nơi nào đó trong màn đêm vô tận. Hắn khẽ thở dài, cô liếc nhìn hắn, vì sao hắn thở dài vậy, hắn cũng biết thở dài sao? Người như hắn sẽ không phiền lòng hay bận tâm với những mơ suy nghĩ vớ vẩn rồi lại thở dài. Khuôn mặt hắn không biểu cảm, lạnh lẽo mà đáng sợ khi nhìn vết sẹo in trên mặt, đôi mắt hắn đen sâu thăm thẳm khó có thể nhận ra cảm xúc trong đó. Đã lâu rồi kể từ ngày mẹ mất hắn không còn biết đến trên bầu trời có những vì sao đang lan tỏa lấp lánh, hay một màn đêm dài vô tận. Thấm thoát cũng đã gần ba mươi năm trôi qua cho tới ngày hôm nay hắn mới ngược nhìn màn đêm và suy nghĩ lại những gì mà hắn đã gánh chịu trong cuộc sống.

- Gần đây công việc của anh ra sao, vẫn tốt cả chứ?

Cô cất tiếng đánh tan luôn suy nghĩ trong đầu hắn, hắn quay đầu nhìn cô. Dáng người nhỏ bé nhưng rất kiên cường, bộ đồ ngủ cô đang mặc trên người rộng hơn so với trước.

- Em quá gầy - Hấn không trả lời mà ôm lấy cô, cô gầy hơn trước - Tôi xin lỗi, xin lỗi, lẽ ra tôi phải dành thời gian chăm sóc em nhưng tôi lại không làm điều đó.

- Anh lo cho công việc của anh đi, đừng bận tâm về tôi nhớ giữ gìn sức khỏe đừng có mà cố gắng quá sức.

Hấn thực xúc động khi cô quan tâm tới hấn như vậy, chỉ một câu nói đơn giản mà khiến hấn cảm thấy hạnh phúc, thì ra hạnh phúc thật giản đơn chỉ bằng một câu nói quan tâm của người mình yêu thương, hạnh phúc không phải do cường cầu mà do phát sinh từ tình cảm chân thành xuất phát từ con tim, cô không phản ứng lại khi hấn ôm cứ thế như vậy bởi lúc này cô đang cảm thấy mọi mệt, vô lực.

- Tôi sẽ gọi bác sĩ đến khám cho em - Trước khi làm việc gì đó, hấn không bao giờ để tâm đến thái độ của người khác, dù muốn hay không đều do hấn quyết định, người khác chỉ việc tuân theo những sắp đặt của hấn. Đối với cô hấn phải dò ý, nếu cô không muốn hấn cũng không ép buộc.

- Không cần, tôi tự biết sức khỏe của mình ra sao?

- Vậy em muốn ăn gì, để tôi bảo chị Tâm đi nấu cho.

- Tôi muốn ăn kem - Cô buộc miệng nói ra, thực lòng là cô rất muốn ăn kem - Mà là kem bảy màu.

- Có kem bảy à!

Hấn ngậy ngậy hỏi lại, xong lại gãi gãi tai, rồi lại nói tiếp:

- Mùa này sẽ không có kem.

- Thuận Dương bao giờ cũng có, tôi muốn tới đó.

- Thuận Dương... Thuận Dương - Hấn lẩm bẩm xong chợt nhớ ra - Kinh đô Lạc Tây ở huyện Thuận Dương thành phố Z.

Cô không nói gì coi như hấn đã nói đúng, ngày mai hấn lại có buổi họp quan trọng làm thế nào bây giờ nhỉ? Mọi việc để mai tính sau vậy.

- Ngoài lạnh lắm, cũng gần sáng rồi em nghỉ ngơi đi, tôi đi làm một chút việc.

Hấn dìu cô vào trong đợi cô nằm xuống hấn hôn nhẹ lên trán rồi mới đứng dậy.

- Thuận Dương lui lại vào buổi chiều được không? Buổi chiều tôi sẽ đưa em đi.

- Khiêm có thể đưa tôi đi.

- Được rồi, em nghỉ đi. Mai dậy tôi sẽ đưa em đi.

Hấn quay trở lại phòng làm việc lúc này gần 3 giờ sáng, mở máy tính lên bắt đầu với những con số trên màn hình.

Khi cô thức tỉnh đã thấy hấn ngồi chống cằm nhìn cô ngủ, hấn mỉm cười nhìn cô.

- Em dậy rồi à?

- Anh làm cái quái gì thế - Cô cảm thấy không được tự nhiên khi mở mắt ra bắt gặp ánh mắt của hấn nhìn chằm chằm.

- Dậy ăn trưa rồi còn đi.

- Trưa rồi á!

Mắt cô tròn tròn, chết thật như thế nào lại ngủ say tới mức độ đó, cô bước vào nhà vệ sinh, khi đưa kem đánh răng vào trong miệng một cảm giác khó chịu dâng lên. Vì không muốn hấn nghe thấy những âm thanh “ọe..ọe” cô xả nước thật mạnh để lấn áp. Khi đã qua khỏi cơn, cảm giác trong người thật mệt mỏi, cổ họng đau rát, đầu óc choáng váng. Thật lâu sau cô mới bước ra. Hấn thấy nét mặt cô tái xanh vội hỏi.

- Em mệt hay đau ở đâu vậy?

- Không có gì, tại ngủ nhiều đâm ra mệt.

Cánh cửa phòng mở ra, Tâm bụng đồ ăn đi tới, mùi đồ ăn khiến cô cảm thấy khó chịu, nhất là mùi thịt nướng, cổ họng dâng lên rất khó chịu, cô không thể chạy kịp vào trong nhà vệ sinh nên đã nôn khan một hồi. Có thể thấy hấn lo lắng cho cô như thế nào. Tâm đứng phồng ra nhìn khiến hấn tức giận quá lớn.

- Gọi Bác sĩ lại đây mau.

Tâm lúc này mới chạy đi, hấn vỗ lưng cô, giọng nói vô cùng khẩn trương lo lắng.

- Em bị sao vậy, đừng làm tôi sợ - Hấn chưa từng chứng kiến thấy cô như vậy khiến trong tâm hấn sợ hãi. Hấn ôm lấy cô, cơ thể bắt đầu run vì sợ, cô bị làm sao hấn sẽ không tha thứ cho bản thân phải chăng thời gian gần đây hấn quá bận nên không có thời gian chăm sóc cô. Hấn nguyên rủa nữ bác sĩ Hà Anh vẫn chưa tới, sáng nay hấn có gọi tới để xem tình trạng sức khỏe của cô ra sao bởi hấn thực lòng không yên tâm.

- Bác sĩ tới rồi ạ!

Tâm lên tiếng. Hà Anh nhìn hấn rồi nhìn cô thờ dài lắc đầu, nhìn thấy nữ Bác sĩ còn ung dung bình thản đứng đó thờ dài ngao ngán khiến hấn phát điên.

- Đứng đó làm gì, còn không mau qua khám cho vợ tôi.

- Vợ á!

Nữ bác sĩ há hốc miệng, sau đó khoanh tay trước ngực nhìn hấn.

- Cậu muốn nhờ người thì ăn nói cho tử tế một chút, tôi về đây.

Nữ bác sĩ xoay người bước ra cửa. Hấn vội quát:

- Quay lại.

Nữ bác sĩ chỉ nghiêng đầu cười, điều này khiến hấn càng tức, trong khi đó người trong lòng đang nôn chét đi sống lại, hấn dịu giọng.

- Chị làm ơn khám cho vợ tôi một chút, cô ấy bị làm sao vậy.

Nữ bác sĩ không khỏi chét vì cười nhưng cũng nén cười nghiêm mặt lại. Kể từ ngày biết hấn đây là lần đầu nữ bác sĩ thấy bộ mặt thảm nhất, đáng thương nhất của hấn, có thể thấy hấn sợ tới mức hù thêm chút nữa có thể bật khóc thành tiếng khi lo lắng cho người trong lòng.

- Theo như phán đoán của tôi, hiện tại cô ta đang bước vào thời kì đen tối nhất...

- Là sao - Hấn khẩn trương.

- Là một căn bệnh khó cứu chữa...

Khi nói vậy có thể thấy hấn chét lặng vài giây. Thoáng thấy không ổn nữ bác sĩ lại tiếp lời:

- Cậu dìu vợ cậu lên giường nghỉ ngơi sau đó xuống dưới tôi kê thuốc cho.

Nữ bác sĩ đi xuống phòng khách, mấy phút sau hấn cũng chạy xuống nhìn điệu bộ thì rất khẩn trương, nhìn thấy bác sĩ còn ung dung thong thả trà một cách nhàn nhã khiến hấn thực tức muốn chét.

- Lo cái gì, vợ cậu sẽ không chét đâu mà lo.

- Có thực cô ấy không sao?

- Ngồi đi, tôi thấy cậu thông minh quá lại trở nên hồ đồ, có thực là cậu không biết.

- Tôi không phải bác sĩ có thể nhìn người thấy ra bệnh.

- Nếu vậy thì cậu ngồi xuống nghe tôi nói, cậu có thói quen cướp vợ của người khác từ bao giờ vậy, tôi nhớ không nhầm đó là cô vợ của Lý Nam Vương mà.

- Chị tò mò chuyện của người khác quá đấy, nói đi tôi muốn biết bệnh tình của cô ấy.

Nữ bác sĩ đặt tách trà xuống bàn khoanh tay trước ngực nhìn hấn.

- Cậu phải rõ hơn tôi chứ, cậu không cảm thấy có gì khác lạ khi chạm lên người vợ cậu sao?

- Gần đây tôi bận, nên không có chuyện gần gũi hay sinh hoạt gì cả, bởi tôi thấy cô ấy cũng mệt mỏi.

- Ai cha! Biết thương hoa tiếc ngọc từ khi nào?

- Đừng để tôi nổi điên, nói vào trọng tâm đi.

- Tôi thấy cậu là một gã đàn ông đàn nhất, đừng nói rằng cậu không biết những biểu hiện của phụ nữ như vậy cậu phải biết chứ, không tin trên đời này có loại đàn ông như cậu thực tình rất vô tâm.

- Chị càng khiến tôi phải nổi cáu.

- Nói thế mà không hiểu, cậu sắp trở thành cha rồi đấy.

- Là sao? Ý chị muốn nói là tôi sắp trở thành cha!

- Phải.

- Vậy là cô ấy mang thai.

- Đúng. Tôi thấy cậu thật ngốc, thật tình..

- Tôi sắp được làm cha, cô ấy có thai..

Hắn túm lấy khuỷu tay nữ bác sĩ lay mạnh, trong đôi mắt hiện lên một tia vui mừng.

-TÔI SẮP ĐƯỢC LÀM CHA!

Hắn hét lên trong sự vui mừng, chưa bao giờ hắn cảm thấy vui như lúc này, điều mà hắn mong đợi đã đến, có thể nói hắn ngốc cũng được, ngoài những kinh nghiệm trên thương trường và tình trường hắn rất rành nhưng về việc người phụ nữ biểu hiện mang bầu ra sao quả thực rằng hắn không nắm rõ, có thể nói hắn hơi thiếu năng kiến thức về vấn đề này một chút. Hắn cũng không có hơi dể mà quan tâm, trước khi lên giường với một ai đó hắn rất cẩn thận và an toàn, hắn không muốn bất kỳ người phụ nữ nào mang giọt máu của hắn, ngoại trừ cô do hắn ép buộc.

Cánh cửa phòng bật ra hắn như con gió lốc lao vào đi đến bên cô khi cô đứng dậy rời giường, hắn nhắc bông cô lên vui mừng.

- Tôi sắp được làm cha, em có biết không.

- Anh làm cái quái gì vậy, buông tôi xuống!

Hắn vội buông cô xuống rồi ôm cô thật chặt vào lòng.

- Tôi vui quá, cảm ơn em, thực sự cảm ơn em.

Giọng hắn hầu như xúc động hoàn toàn, niềm vui trong hắn lúc này không thể tả xiết, hắn hôn liên tục lên má cô để thể hiện vui mừng, còn cô khó chịu muốn thoát ra. Hắn buông cô ra, rồi lại ôm vào!

- Bây giờ em muốn ăn gì, đi đâu.

- Tôi muốn yên tĩnh, anh lui ra đi.Ồn ào quá!

- Tôi ngồi đây tôi sẽ im lặng.

-Tôi không thích.

-Vậy đi Thuận Dương nhé!

- Không đi nữa.

- Vậy... đi dạo.

- Đã bảo không muốn rồi, anh ra ngoài đi - Cô trở nên cáu gắt. Hắn đành lui thủ đi ra nhưng có ngoảnh đầu lại nói -Tôi đứng ngoài..

Chưa nói hết câu, hắn bị cô lôi ra ngoài rồi đóng cửa khóa trái lại. Thực lòng cô rất mệt mỏi, bức bối trong lòng. Biểu hiện của hắn vui mừng khi biết tin cô mang thai, còn cô thì không thể vui nổi trong lòng rất lo lắng.

Tại cuộc họp, các cổ đông trong công ty đang họp và tranh cãi đưa ra nhiều ý kiến khác nhau, còn hắn cặm cụi trên màn hình, thấy hắn từ đầu chí cuối không có ý kiến gì khiến các cổ đông ngưng tranh cãi nhìn về phía chiếc ghế chủ tịch. Mắt họ như đui mù khi nhìn thấy khóe môi hắn cong cong, trên khuôn mặt tuấn mỹ vui tươi hơn mọi ngày. Lý Nam Vương mà họ biết có gương mặt rất lạnh lùng và chưa bao giờ thấy hắn cười, nhưng hôm nay thì lại khác, đang nước sôi lửa bỏng vẫn có thể cười được khiến họ sinh ra tò mò. Một người ngồi gần đó cố gắng liếc mắt nhìn vào màn hình, không khỏi ngả ngửa ra ghế khi trên màn hình đang dạy cách nấu ăn. Ông ta lau mồ hôi hạt, lắc đầu rồi nói thầm vào tai người bên cạnh, người đó há miệng tròn mắt sau đó lại ghé tai người kia nói nhỏ và cứ thế ai cũng biểu hiện như nhau đều che miệng kim nén để không phát ra tiếng. Hắn khi nào lại quan tâm tới nội trợ, đây là công việc của phụ nữ mà.

- Chủ tịch... chủ tịch...

Một người khẽ đánh tiếng, hắn hử một câu ngẩng đầu nhìn rồi hỏi.

- Sao vậy?
- Cuộc họp...
- Kết thúc rồi à, nghỉ thôi!

Một mảng đen tối, rõ ràng mới họp cách đây chưa đầy 5 phút, mọi khi cuộc họp luôn kéo dài mấy tiếng đồng hồ, thực lòng hẳn hôm nay đầu óc có vấn đề, chạm tới đề tài nấu ăn đã biết rằng không ổn.

Ra đến ngoài mọi người không khỏi chết ngất khi các vệ sĩ trên tay ôm một đồng sách báo mấy người tò mò liếc qua không khỏi giật mình. “Những điều cần biết khi phụ nữ mang thai”. Hẳn vì sự kiện này mà bắt buộc hạ đi lung tất cả các sạp báo để tìm những cuốn sách liên quan đến phụ nữ mang thai, sau đó bắt họ sàng lọc những nội dung cần thiết. Còn nhân viên chỉ có há miệng nhìn theo. Bắt đầu trong công ty nổi lên những tin đồn và sự tò mò, rất nhiều người nghĩ ngay đến Hạ Vi đang mang thai, xem ra cô ta thật may mắn khi được Lý Nam Vương sủng, dạo gần đây không thấy cô ta xuất hiện hẳn là do mang thai, nếu không mang thai cô ta đã thường xuyên xuất hiện trong công ty, tỏ thái độ hách dịch với nhân viên, thực lòng là ai cũng ghét.

- Đội trưởng - Vệ sĩ thấy Vương Đình đi tới cúi chào, Vương Đình nhìn trên bàn làm việc của mấy anh em xong hỏi.
- Các cậu rảnh việc nhì, ai trong số các cậu có vợ mang thai sao?
- Là ông chủ bảo bọn tôi ngồi ghi chép và sàng lọc ra, bọn tôi thực khổ nha khi phải ngồi đọc mấy thứ hại não này.

Vương Đình trên nét mặt không vui, vậy là cô đang mang thai, cô mang thai con của hẳn, hẳn là hẳn rất vui. Vương Đình lo lắng không biết khi biết tin cô vui hay buồn, chắc đứa bé này cô cũng không muốn nhưng không biết làm cách nào đánh mang nó trong mình, dù sao họ cũng là vợ chồng có con với nhau đó là lẽ tự nhiên, nhưng sao Vương Đình cảm thấy buồn lẽ ra phải nên vui mừng cho cô mới đúng. Vương Đình lấy lại nét mặt khi thấy Lý Nam Vương đi tới.

- Ông chủ, xin chúc mừng ông.
- Ừ!

Hắn ừ nhẹ khi bước đi chợt nghĩ tới điều gì đó rồi quay lại: - Cậu vào trong phòng làm việc của tôi một chút.

Hắn chỉ sang ghế bên cạnh. Vương Đình ngồi xuống đối diện, hẳn nhìn Vương Đình một lượt rồi lên tiếng.

- Tôi sẽ chữa trị cho cậu dứt điểm độc tình.

Vương Đình không thể tin vào tai khi hẳn chịu đưa ra thuốc giải, hẳn tiếp lời: - Thanh Nhã đối với tôi là quan trọng hơn hết, hiện cô ấy đang mang trong mình đứa con của tôi, tôi biết cậu yêu Thanh Nhã và Thanh Nhã cũng yêu cậu điều này khiến tôi rất ghen tị với cậu, tôi sẽ dùng tất tâm tình của mình để cảm hóa cô ấy, tôi hi vọng dần cô ấy sẽ hiểu và đón nhận. Tôi cũng không muốn Thanh Nhã phải lo lắng suy nghĩ, tôi cũng không muốn cô ấy gặp phải chuyện gì bất chắc nhất là từ phía Bảo An, khi biết cô ấy mang thai tôi dám chắc Bảo An sẽ vì cậu mà ra tay với cô ấy chỉ vì tìm lấy huyết.

- Lấy huyết.
- Khi cô ấy mang thai điều đó có nghĩa rằng cô ấy đang mang trong mình giọt máu của tôi, tôi là kẻ từng hận cô ấy và cũng yêu cô ấy nhất, đây chính là một liều thuốc giải rất hữu hiệu chỉ trong một lần. Cô ấy không thể cho cậu được vì sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé, tôi sẽ không tha thứ ột kẻ nào dám làm tổn thương tới cô ấy dù chỉ là vô tình. Vì vậy tôi sẽ trị cho cậu nhưng cậu sẽ phải đợi hơn một tháng vào ngày sinh nhật của tôi.
- Cảm ơn ông chủ, có lẽ không cần, tôi như vậy được rồi.
- Cậu không có quyền từ chối, cũng tới ngày mẹ cậu phải uống thuốc giải để giảm cơn đau.

Hắn đưa cho Vương Đình một lọ bình sứ màu đen, Vương Đình đón nhận, đây chính là nguyên nhân vì sao Vương Đình phải tuân theo và không dám phản kháng. Biết nhược điểm của Vương Đình nên hẳn không chế mẹ bằng cánh cho uống được, một loại được không độc hại nhưng sau sáu tháng phải uống một lần giải được nếu không cơ thể sẽ đau đớn không thể tả.

- Cậu có thể nói lại với Bảo An cho hẳn yên tâm. Bây giờ cậu có thể lui. À khoan, dạo gần đây Hạ Vi ra sao rồi, cô ta có hay tới đây không?
- À... cô ta trong lúc nhất thời tức giận tôi đã cho cô ta nhập viện rồi, hẳn giờ đang nằm trong khoa hồi sức?
- Cái gì?

Hắn giật mình.

- Thứ lỗi, khi đã ra tay với cô ta, tôi không hề hối hận việc mình đã làm, xin ông cứ phạt. Còn điều này nữa ông nên biết, nếu ông thực lòng với Thanh Nhã mọi chuyện giữa Hạ Vi ông nên chấm dứt.
- Chuyện của tôi cậu không nên can thiệp vào. Tôi cho phép cậu đi đâu đó vài ngày để nghỉ ngơi. Có thể lui.

- Cảm ơn ông đã không trách phạt, vậy tôi xin lui.

Hắn nhìn theo bóng lưng Vương Đình rồi suy nghĩ. Không biết có chuyện gì mà Vương Đình ra tay với Hạ Vi, nếu là lúc trước hắn đã nhảy ngược lên khi kẻ nào dám chạm tới Hạ Vi, nhưng bây giờ hắn không còn quan tâm tới điều đó, hắn dần quên một thời mình từng cùng sủng Hạ Vi hết mực, cô ta muốn gì đều được vậy, bận mấy cũng đi. Nếu không có tấm ảnh đặt trước bàn làm việc có lẽ hắn đã quên. Tiện tay hắn bỏ khung ảnh của Hạ Vi vào trong thùng rác, đối với Hạ Vi coi đó như một dĩ vãng. Hắn quen biết Hạ Vi cũng chưa lâu bởi khi gặp Hạ Vi hắn phát hiện Hạ Vi có một vài điểm giống Linh tuy không giống nhau hoàn toàn nhưng ở Hạ Vi hắn nhìn thấy bóng hình của Linh và hắn coi Hạ Vi là Linh coi Hạ Vi là người thay thế bù lấp những khoảng trống trong lòng và sự tôn thương mà hắn gánh chịu. Khi trong tim hắn có cô, hình ảnh của Linh cũng dần phai nhạt, bây giờ hắn có thể nhìn nhận đối diện với những gì mà trước đây hắn không dám đối diện. Hắn thật cố chấp khi cứ níu kéo những gì thuộc về quá khứ để khi nhận ra mọi chuyện trở nên muộn màng. Đối với cô hắn vẫn tỏ ra quan tâm, hắn quan tâm cô chỉ để trong lòng không bày đặt chung diện như Hạ Hi, hắn chỉ âm thầm quan tâm và tôn trọng, hắn chỉ sợ mình làm phật ý cô nên hắn cũng không thể hành động bừa bãi. Cô muốn yên tĩnh, hắn sẽ không làm phiền chỉ có một điều duy nhất hắn không thể buông lỏng vẫn phải giám giữ, hắn sợ Lâm Phạm sẽ cướp mất cô, hắn sợ Bảo An sẽ làm tổn thương cô. Và hắn sợ rất nhiều, chưa bao giờ hắn phải sợ như thế.

Hắn di tay lên trán để xua đi sự mờ mịt trong lòng, nhưng nghĩ đến cô và hình dung ra khi bụng cô ngày càng một to ra sẽ như thế nào, khóe môi hắn không nhịn được nên mỉm cười. Hắn rời phòng làm việc đi theo lối đi bí mật trở lại với thân phận là Lý Nam.

Hắn bước vào siêu thị thời trang dành cho những bà bầu và trẻ em. Nhân viên bán hàng mỉm cười rất chuyên nghiệp để chào đón khách sau đó nhân viên tư vấn đi đến bên. Hắn xem qua tất cả các gian hàng, không biết bộ nào thích hợp với cô, về vấn đề này hắn chịu bó tay. Bởi cô là người khó tính. Ăn mặc giản dị nên hắn không biết đằng nào để chiều theo ý. Nếu là các cô gái trước đây điều đầu tiên lựa chọn là những món đồ hàng hiệu, đắt tiền. Cô không giống như bọn họ nên hắn đành chịu.

- Lấy cái này, cái này nữa... kia... kia nữa...và cả kia...

Hắn chỉ hàng một loạt nhân viên tròn mắt nhìn sau đó cũng mỉm cười tươi gúi lại cẩn thận. Khi ngang qua gian hàng chung diện đồ sơ sinh, hắn cầm chiếc giày màu hồng nhỏ nhắn dễ thương và không khỏi mỉm cười, nhìn những đồ trẻ con khiến hắn muốn con của hắn sinh ra ngay bây giờ.

Mua sắm xong hắn có tạt qua siêu thị mua ít thực phẩm tươi mang về những thứ nào tốt có lợi cho phụ nữ mang thai hắn đều mua.

Chiếc ô tô đỗ xích trước sân, cô đứng từ trên ban công nhìn xuống. Cánh cửa xe mở ra, một loạt túi to túi nhỏ từ trong xe xô ra ngoài, tiếp đến là hắn đang chật vật với núi đồ trong xe, khó khăn lắm hắn mới chui ra khỏi xe.

- Khiêm.

Khiêm từ trong nhà chạy xuống, cùng hai người vệ sĩ. Họ dừng lại miệng không thể đóng lại được khi nhìn trong xe, một núi đồ cao chất ngất. Tâm nhìn vậy mà cũng le lưỡi, sống quen ở quê nên chưa bao giờ nhìn thấy cảnh mua đồ khủng khiếp như vậy, chưa thấy người đàn ông nào biết vợ mang thai phát rồ như hắn.

- Đem những thứ này lên phòng của phu nhân.

Hắn phân phó xong cũng chạy vội lên trên lầu, cất tiếng gọi.

- Thanh Nhã... Thanh Nhã...

Hắn dừng bước khi thấy cô từ ngoài ban công đi vào. Hắn vội lấy áo khoác, khoác lên người cho cô.

- Em mặc như vậy dễ bị cảm lạnh...

- Tôi đang nóng muốn chết đây...

- Nóng à, vậy tôi quạt cho em.

- Anh điên rồi hả, mấy ngày nay anh khiến tôi khó chịu rồi đây.

Hắn lại cười, khi cô bức mình quay đi bước mạnh vào trong hắn lại khấn trong lòng.

- Em, đi từ từ thôi...ây... cha...

Cô dừng lại đột ngột khiến hắn đâm phải.

- Em có sao không, tôi xem nào - Hắn lại kiểm tra, thực tình cô càng phát điên khi hắn cứ như vậy lo lắng, kiểm soát đến từng tí một. Liệu có cần phải như vậy không?

- Ông chủ, phu nhân để đầu vậy.

Giữa lúc đó vệ sĩ khệ nệ ôm chất ngất một núi đồ, túi to túi nhỏ đã đành đằng này lời bao nhiêu đồ của trẻ con về, nhìn mớ đồ khiến cô cười không nổi, mếu cũng không xong, hắn chạy tới cầm chiếc áo và đôi giày của trẻ sơ sinh dơ lên.

- Đẹp không, tôi mua cho con của chúng mình đây, đây là của bé trai này, còn đây là của bé gái, nhìn rất đáng yêu, tôi muốn em sinh ra một bé gái để cho em có người tâm sự. Còn đây là của em, tôi không biết em mặc như thế nào nên mua về cho em lựa chọn.

- Anh điên rồi à, định biến nơi đây thành siêu thị hả, đem đi cho khuất mắt tôi.

Cô giật lấy trên tay hắn ném xuống đồng hồ, hắn ra hiệu cho thuộc hạ đem lên lầu ba cất. Còn một vài bộ quần áo dành cho bà bầu hắn giữ lại để trên giường.

- Em đừng cáu giận, như vậy sẽ không tốt cho con và em.

- Anh im đi được rồi đây, anh trở thành đàn bà từ khi nào vậy?

- Vậy em đói không, tôi đi nấu gì cho em ăn nhé, em ăn gì?

Cô chỉ liếc mắt nhìn một cách khó chịu, suốt ngày ở trong nhà khiến tâm tình cô không vui cộng thêm việc cô mang bầu, có thể nổi cáu bất cứ khi nào.

- Vậy anh đi nấu ăn.

Hắn vội bước đi xuống nhà bếp, thấy Tâm đang loay hoay bên bếp. Thấy hắn Tâm dừng tay.

- Ông chủ cần gì ạ!

- Tôi muốn tự tay mình nấu cháo cho vợ, cháo cá chép...

- Hả, ó...để tôi nấu cho.

- Tôi muốn tự tay mình nấu và chăm sóc, việc này bây giờ chị không phải lo, chị lên xem cô ấy thế nào, bầu bạn với cô ấy một chút.

- Ồ... nếu nấu không được thì bảo tôi.

Ba hôm nay hắn đều hi hục chịu khó tới lớp học dành cho những người sắp làm cha mẹ để học cách chăm sóc vợ khi mang thai và cho tới khi đứa con chào đời, những vấn đề thắc mắc hắn hỏi rất cặn kẽ nhiều khi giảng viên nữ còn phải xấu hổ khi chạm tới những vấn đề tế nhị, kiên cường trong việc sinh hoạt vợ chồng ra sao như thế nào thì tốt và không bị ảnh hưởng đến đứa bé... ngoài ra hắn cũng bỏ thời gian để tìm hiểu chế độ dinh dưỡng hợp lý và học nấu nướng. Lúc trước hắn chưa bao giờ đã động đến công việc bếp núc chỉ dành cho phụ nữ, còn bây giờ vì cô vì con của hắn, hắn sẽ làm tất cả.

Hi hục, chuẩn bị, chế biến cuối cùng cũng xong một nồi cháo cá chép, tuy rằng không được ngon cho lắm nhưng đó là cả một quá trình học hỏi, quan trọng là hắn đã dồn hết tình cảm của mình trong đó. Hắn bưng lên lầu đi đến bên giường. Tâm vội lui ra ngoài.

- Xong rồi, em ăn đi.

Cứ nhìn thấy hắn không hiểu sao cô càng thấy khó chịu và bức bối. Hắn múc một muỗng cháo đưa lên thổi qua kẽ vào miệng cho cô.

- Em ăn đi cho khỏi đói.

- Lui ra - Cô hất mạnh khiến tô cháo nóng bỏng đổ lên tay hắn, một số đổ vào chân cô.

- Sao không, để tôi xem nào.

Vết bỏng ở bàn chân dần đỏ ửng khiến hắn cuống quýt gọi người. Khiêm vội lao tới khi hiểu ra sự tình bèn đi lấy thuốc. Hắn thận trọng xoa thuốc lên vết thương.

- Đau không - Hắn quan tâm hỏi.

Cô nhúm mày nhìn khi hắn tỏ ra quan tâm tới cô, hắn quan tâm một cách bất thường khiến cô không thể tiêu hóa nổi, hắn quan tâm tới cô chẳng qua vì đứa bé. Nhìn vết bỏng trên tay hắn, vết thương mới lần cũ điều này cho thấy vết dao để lại hắn do cắt gọt hay vào bếp mà có. Nhìn tô cháo còn phân nửa, không biết ăn có ngon không nhưng nhìn màu thì cũng được.

Hắn thu dọn những chỗ cháo bị đổ dưới sàn thường thì những công việc như vậy đều do người làm, hắn không bao giờ đã động đến. Khi hắn đem đi cô giữ lại tô cháo còn một nửa.

- Anh định để tôi chết đói à!

- Em muốn ăn sao?

- Đưa đây - Cô giật lấy, nhìn thấy hắn cầm cái lau lau, trên tay bị thương nhưng không hề để tâm đến, khi cô không ăn nét mặt hắn trở nên buồn. Một người cao ngạo như hắn sẽ không để gì làm mấy chuyện vặt vãnh, nhìn thấy hắn như vậy cảm thấy tội tội nên cô mới quyết định ăn. Nét mặt hắn trở nên rạng ngời khi cô chịu ăn, hắn nhìn chăm chăm mong ngóng và đợi câu trả lời của cô. Thật sự rất hồi hộp tìm cứ bản tính thật. Chưa bao giờ hắn có cảm giác hồi hộp chờ đợi một câu nói của một người, hơn nữa còn kèm theo một chút căng thẳng.

- Có ăn được không, hợp khẩu vị của em không...

Cô gật đầu, hẳn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Hẳn đầu cần phải khăn trương như vậy, hẳn thay đổi khiến cô không thể tiếp nhận nổi.

- Còn ăn nữa không còn nhiều lắm, tôi đi lấy nữa nhé!

- Đủ rồi.

Hắn chạy tới bên tủ thuốc, lục lọi một lúc lôi ra bao nhiêu là thuốc. Hắn đặt xuống bàn ly nước rồi đưa thuốc cho cô.

- Em uống thuốc đi thuốc rất tốt cho con và em.

Nhìn mấy viên thuốc sắt, canxi và viên bổ máu khiến cô đã ngao ngán, hẳn chợt nhớ ra cô dị ứng với thuốc tây.

- Chết thật tôi quên rằng em không thể uống, ngày mai tôi sẽ tìm người bốc vài thang thuốc bổ cho em.

Hắn bỏ mấy viên thuốc xuống thùng rác. Cô không nói gì dù sao cô cũng không thể uống chúng được. Hắn lại tự tay pha sữa cho cô.

- Em không uống được thuốc vậy em cố gắng uống một chút sữa. Cô gạt qua bên nhưng hẳn cứ nài nỉ.

- Tôi biết em rất khó chịu, tôi biết mình không nên bắt ép em về việc mang thai hẳn em cũng không mong đợi đứa bé này ra đời. Bởi đó không phải là sự tự nguyện mà do sự cưỡng ép, em đừng để chuyện của hai ta mà làm ảnh hưởng đến đứa bé được không, nó là đứa trẻ vô tội mà, nó đáng được hưởng những điều tốt đẹp, nó cũng là con của em và cũng là con của tôi.

Hiện cô vẫn chưa chấp nhận việc mình mang thai, cô còn muốn tĩnh tâm để suy nghĩ cho cô và cho cả đứa bé trong bụng. Nếu hẳn đã biết trước đứa bé sinh ra sẽ gặp nhiều đau khổ vậy tại sao còn để cho nó ra đời. Hẳn nói đúng, đứa bé không phải vì chuyện giữa hai người mà bị ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai sau này. Nhưng cô vẫn không muốn nó ra đời khi giữa cô và hẳn không hề có tình yêu liệu sau này tương lai của đứa trẻ có hạnh phúc không, hay là đau khổ, cô không muốn nhìn thấy một tâm hồn trẻ thơ trong trắng bị vấy lên những vết bầm nhơ nhuốc mà cuộc sống đem lại cho nó. Nếu bỏ đi cô không làm được, hiện tại cô rất hoang mang nên không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Trở Lại Thành Phố Z

Hắn chống tay vào cằm xoay xoay cây bút màu vàng tự mỉm cười, mấy ngày nay dù bận đến cỡ hẳn cũng bỏ thời gian để chăm sóc, tự tay xuống bếp nấu nướng rồi lại đem lên phòng. Nhìn đồng hồ gần đến giờ trưa hẳn tranh thủ thu xếp công việc nhanh chóng rồi khỏi phòng làm việc.

- Tổng giám đốc - Đúng lúc hẳn chuẩn bị vào thang máy thư ký chạy đuổi theo lên tiếng gọi lại - Ngài Lý Nam Vương tới.

- Bảo hẳn có gì gọi cho tôi sau, hiện tôi rất bận.

Dứt lời hẳn bước vào trong thang máy. Khi hẳn hóa thân thành Lý Nam hẳn trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Thời Đại, đây là tập đoàn chủ yếu sản xuất trong lĩnh vực điện tử, sản phẩm chuyên sản xuất ra những dòng điện thoại thông minh cao cấp. Còn khi hẳn trở về với thân phận Lý Nam Vương, hẳn là chủ tịch của tập đoàn Nam Vương giàu có, hiện tại thị trường cổ phiếu của tập đoàn Nam Vương đang biến động, hẳn cần một thời gian để điều chỉnh và khắc phục. Bên Thời Đại vẫn hoạt động bình thường không hề bị ảnh hưởng bởi tập đoàn Nam Vương, hai tập đoàn này hoạt động độc lập. Mặt khác hẳn đang ra sức thu hồi lại nguồn vốn ở tập đoàn Thời Đại để ổn định tài chính. Hẳn một lúc phải giải quyết hai tập đoàn cùng một lúc nên rất mệt mỏi. Lâm Phạm ai cũng biết hẳn là người giàu có nổi tiếng chẳng kém gì Lý Nam Vương không những vậy Lâm Phạm còn là ông chủ của thế giới ngầm với cái danh Khai Huy vì vậy mà hẳn phải dốc toàn lực để đối phó. Dù bận như vậy hẳn vẫn dành thời gian để chăm sóc cô một cách chu đáo.

- Lại là cháo cá chép, anh muốn bức tử tôi bằng mấy con cá này đây hả?

Thực lòng mà nói, ăn cá nhiều cô đã thấy ngán đến tận cổ. Không cá chép rán cũng cá kho... rồi đến cháo cá chép... hẳn thực biết cách hành hạ người.

- Không ăn - Cô ném điều khiển sang một bên.

Hắn đặt xuống bàn lại đồ dành cho cô như một đứa trẻ.

- Em không biết đấy thôi, mỗi tuần ăn một lần bữa cháo cá chép, sẽ giúp lợi thủy, hạ khí... và còn giúp an thai, không những thế ăn nhiều cá chép sẽ sinh con gái, da con sẽ trắng hồng, môi đỏ...

- Đủ rồi, thật bực mình mà!

- Vì con em ăn chút gì đi, cháo cá chép rất có lợi cho ba tháng đầu tiên của chu kỳ thai...

- Đã bảo không ăn - Cô đẩy ra, nhưng hân quả thực cố chấp ép cô ăn bằng được mới chịu thôi, dù chỉ là một miếng cũng được, cô đành chịu thua hân, nếu cô không ăn hân như một đứa trẻ cứ lèo nhèo bên tai khiến cô cảm thấy khó chịu hơn. Khi đạt được mục đích hân mới thỏa mãn mỉm cười, hân đặt tô cháo xuống bàn nhìn cô rồi hỏi.

- Em muốn uống gì?

- Nước dừa được chưa.

- Không được, nước dừa có thuộc tính hàn, lại chứa chất béo cao như vậy sẽ gây đầy bụng khó tiêu, trong ba tháng đầu ốm nghén em không nên uống điều này khiến em nghén càng nặng hơn, sau ba tháng em tha hồ uống. Tốt nhất em nên uống nước lọc nhiều, a hay là nước mía, nước mía cũng tốt mà.

Hân pha cho cô một tách trà bạc hà với liều lượng vừa đủ, để cải thiện tình trạng mất ngủ trong thời kỳ ốm nghén. Hân đầu nghĩ tới khi một người phụ nữ mang thai lại khổ cực như vậy. Khi nhìn cô nôn khan một hồi, mặt tái xanh người ngày càng gầy đi, không những vậy còn hay mất ngủ... nhìn mà xót xa, nghe người ta nói khi chồng ngủ người vợ nín thở trộm bước qua người chồng khi đó người chồng sẽ nghén thay, hân rất muốn nghén thay cô nhưng khổ một điều cô sẽ không bước qua, riêng về khoản ăn uống, hân rất chịu khó, một khẩu phần ăn của cô hân chia cho năm đến sáu bữa trong một ngày, có khi nửa đêm sợ cô đói lại dậy đi xuống nấu ăn rồi đem lên cho cô. Mọi sự mệt nhọc đều tan biến khi nhìn thấy cô chịu ăn. Hân rất mong đợi đứa con bé bỏng chào đời, không những thế thấy đồ trẻ con nào đẹp hân sẽ mua về và cất để. Hân có nghe người ta nói mua sớm sẽ không tốt, dễ sinh con non rồi hay xảy thai... nhưng hân không tin, các cụ hồi xưa rất hay kiêng kị. Bởi vì hân thích, hân rất mong có con chính vì thế hân đã mua, mua rất nhiều vì chưa biết giới tính của con nên hân đã mua cho cả hai vừa trai vừa gái cho công bằng.

Cô nhún mày nhìn trong túi áo khoác của hân có đôi dây nhỏ bé, hân thật dư tiền khi làm những chuyện như vậy chẳng biết lãng phí là gì.

- Em uống ít thuốc này nhé, sẽ không ảnh hưởng gì đâu, axit folic rất cần thiết, nếu thiếu chất này con sẽ bị dị tật bẩm sinh.

- Đẻ đây - Anh đi làm việc của anh đi, thật mệt quá mà!

Hân lại ngồi nghĩ và lên kế hoạch cho ngày mai sẽ nấu những món ăn nào để cho cô cảm thấy ngon miệng, dạo gần đây ăn bao nhiêu cô đều nôn ra ngoài.

- Chiều em có muốn đi dạo không?

- Không đi - Cô cộc cằn đáp lại.

Hân lắc đầu, phụ nữ mang thai thật khó hiểu, lúc thế này, lúc thế kia khiến hân không thể lường trước để mà ứng phó. Hân đứng dậy đi đến bên cô với ý định ôm cô một chút nhưng ai ngờ bị cô cầm lấy túi đồ để trên bàn quăng vào hân.

- Anh làm ơn đi ra ngoài mau, tôi muốn yên tĩnh một lúc - Cô cáu giận quát.

Hân bị cô ném túi đồ vào người, từ trong túi đồ văng ra một vài thứ, hân cúi xuống thu gom lại, hân dừng lại ở chiếc máy quay phim mini. Hân sinh ra tò mò đã cầm lên xem, hân trong này có ghi lại hình ảnh của cô. Hân rất háo hức muốn xem lại những hình ảnh trước đây của cô, bởi vì hân chưa từng nhìn thấy con người của cô trước đây.

- Cho tôi mượn một lúc - Sợ cô không cho hân vội vã rời khỏi phòng.

Cô liếc nhìn túi đồ, đây là túi đồ mà Thanh Hoa đã ném cho cô. Tiện tay cô với lấy túi đồ rồi mở ra xem. Chẳng có gì nhiều, một hộp nhạc hình con thiên nga, một album ảnh. Trong album toàn ảnh chụp từ thời thơ ấu của Thanh Nhã cùng mẹ. Nhìn hai mẹ con thật giống nhau, cô lật qua xem rồi dừng lại ở mấy tấm hình chụp khi Thanh Nhã còn là sinh viên khoa điện ảnh. Cô đặt cuốn album qua bên khi cảm thấy khó chịu và bức bối. Mấy hôm gần đây cô muốn yên tĩnh để suy nghĩ nhưng thật không thể nào nghĩ được khi hân cứ làm phiền. Hiện cô rất muốn về thành phố Z một chuyến để hỏi cha một số chuyện nhưng hân luôn làm phiền, muốn đi đâu phải có hân đi cùng.

Hân trở về phòng rất hí hửng muốn xem, khi màn hình hiện lên là hình ảnh của cô làm một bộ mặt hài hước rất đáng yêu cùng các bạn hân đã phì cười. “Hi hi... giáng sinh vui vẻ, hôm nay sẽ là một đêm giáng sinh rất nhớ đối với tất cả chúng ta yeeeeeee... sau đây là các thành viên trong nhóm kịch Hoa Nắng” Thanh Nhã giới thiệu đến đâu cả nhóm reo mừng đến đấy “Hôm nay sẽ có một người đặc biệt tới tham dự buổi diễn kịch ngày hôm nay đó chính là...”

Một cảm xúc vụt qua rồi biến mất một cách nhanh chóng như chưa từng xảy ra khi hân nghĩ tới Linh, Linh rất hay có thói quen ghi hình lại sau đó lại đưa cho hân xem, đối với Linh bây giờ trong tim hân chỉ là một quá khứ một quá khứ tuy đẹp nhưng gắn liền với bao đau thương, chính vì vậy mới có ngày hôm nay. Những kỷ niệm những quá khứ đau buồn mà trước đây hân không dám đối mặt, nhưng giờ đây hân lại cảm thấy đối mặt rất dễ dàng không khó như hân đã nghĩ, bây giờ trong lòng hân chỉ có mỗi mình cô, cô là tất cả. Hân muốn bù đắp cho cô trong thời gian qua chỉ vì Linh mà làm tổn thương tới cô.

Trên màn hình, hình ảnh bị xước, nhiều, không rõ nét, chập chờn, phát ra những âm thanh rè rè khó nghe, màn hình bỗng tối đen những vẫn phát ra âm thanh rè rè nghe không rõ. Hân nhún mày tất đi bỏ vào trong túi áo. Mai sẽ cho người khôi phục lại, hân muốn dành tặng cho cô chỉ vì muốn cô được vui vẻ, nghĩ như vậy trong lòng hân cảm thấy vui và hạnh phúc khi làm được một điều gì đó cho người mình yêu.

Cho tới thời điểm ngày hôm nay cô dần chấp nhận đứa bé đang hình thành trong bụng mình, bởi đứa trẻ có duyên với cô, nếu đã có duyên có sao phải bỏ nó đi. Nó cũng có quyền được sinh được sống trên cõi đời, cô không phải là một người phụ nữ nhẫn tâm, cô là một người phụ nữ giàu tình cảm giàu tình thương và có lòng bao dung. Chỉ vì chuyện giữa hân và cô mà mà giết chết một sinh mệnh nhỏ bé như vậy thật quá nhẫn tâm, tàn bạo, sẽ mang tội sát nhân ám ảnh cô suốt cuộc đời, hơn nữa đứa trẻ cũng mang trong mình một nửa dòng máu của cô, cô phải có trách nhiệm bảo vệ và nuôi dưỡng.

Cô ưỡ ỏi đứng dậy đi ra khỏi phòng, đi tìm một chút gì để ăn khi cảm thấy đói bụng. Chị Tâm giờ này vậy chưa đi chợ về một mình cô ở trong phòng cảm thấy chán khi không có người nói chuyện cùng. Mọi khi giờ này hân đã về nhà gây phiền phức, khi không có hân ở bên cạnh ca thán cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Gió từ ngoài thổi vào mang theo mùi hương đào cùng hơi sương lạnh.

Một tia sáng xuất hiện xuyên qua cánh cửa phòng rồi thân hình màu vàng xuất hiện. Nam tử vẫn một thân y phục, hoàng bào nhẹ phiêu theo mỗi bước đi, mái tóc dài bạch kim nhẹ nhàng bay loạn trên bờ vai. Cô luống cuống sợ hãi tìm cách thoát lui.

- Mấy hôm không gặp, nàng rất gầy, phải chăng đứa nhỏ đã gây khó dễ cho nàng.

- Anh... anh tới đây làm gì?

Có thể thấy rằng cô rất sợ nam tử, cô cố lùi dần về sau cho tới khi không còn đường thoát thân.

- Ta tới cũng chỉ vì đứa nhỏ, ta không thể để cho nó trào đời, ta đã vất vả khổ cực chờ đợi đến ngày hôm nay không thể vì đứa trẻ mà bỏ lỡ đại sự. Mong nàng hãy hiểu cho ta.

- Khiêm, chị Tâm...

- Họ ngủ rồi không nghe tiếng nàng gọi, nhìn nàng sợ ta, ta rất đau lòng.

Chân tay cô không thể cử động khi nam tử ngày càng tiến lại gần, từ cơ thể nam tử toát ra một luồng khí lạnh, bàn tay nam tử chạm lên khuôn mặt của cô, cô cảm nhận được lạnh lẽo như bị giam trong một tòa băng sơn.

- Nàng đừng nhìn ta bằng ánh mắt đau thương oán trách ta như vậy, ta rất đau lòng nàng có biết không, ta cũng chỉ vì giang sơn vì Long tộc, ta không còn cách lựa chọn, ta đã làm tổn thương tới nàng quá nhiều, ta cũng không mong gì được nàng tha thứ, ta chỉ có thể để cho nàng hận ta suốt đời suốt kiếp.

Nam tử cúi xuống, một nụ hôn nhẹ lạnh lẽo thoảng qua. Tay kia nam tử vận một luồng công lực phát ra một tia sáng màu trắng lạnh áp lên bụng cô, cô không cự được cảm giác như ai đó đã khóa chặt chân tay lại.

Cô cố thoát ra khỏi nụ hôn lạnh đó mà lên tiếng.

- Đứa nhỏ không có tội... làm ơn tha cho nó...

- Đúng! Nó không có tội, nhưng tội của nó không nên chọn vào thời điểm này.

Lúc này cô rất mong một ai đó xuất hiện để cứu lấy đứa nhỏ trong bụng, trong bụng cô cảm thấy lạnh lẽo, lạnh không thể tả.

Một giọt nước mắt trong suốt chảy ra, khi đứa bé đứng ở giữa hai danh giới sống và chết cô mới cảm nhận được tình mẫu tử thiêng liêng cao quý, cô thầm xin lỗi đứa con chưa kịp trào đời đã nhận lấy một kết cục bi thảm.

Nam tử vội thu hồi luồng khí rồi biến mất một cách nhanh chóng. Bởi nam tử cảm nhận được một luồng khí đang tiến tới gần, nam tử và hân vẫn chưa thể dung hòa bởi lãnh ý từ cơ thể hân quá mạnh, nếu cố gắng tiếp cận sẽ làm ảnh hưởng đến nguyên khí sẽ mất một thời gian để khôi phục, đợi khi có thời cơ đến sẽ thu phục nguyên thần số 9, còn nguyên thần số 8 đang nắm giữ một bảo vật khiến nam tử không thể hòa nhập.

Cánh cửa phòng mở ra Lý Nam bước vào.

- Hôm nay tắc đường tôi về trễ...

Hân dừng lại lời nói khi nhìn thấy cô đứng im một chỗ, trên gương mặt tái xanh, hân vội vàng lao tới bên suýt chút nữa ngã xuống sàn khi vấp vào chân ghế.

- Thanh Nhã... Thanh Nhã...

Hân lay vai cô hai lần mới thấy cô phản ứng, trên gương mặt cô ngậm tràn nước mắt. Hân trở nên lo lắng.

- Thanh Nhã em sao vậy?

- Cứu...lấy đứa bé... Làm ơn đi..

- Thanh Nhã... Khiêm...Khiêm đâu mau qua đây.

Hắn trở nên luống cuống, trong lòng lúc này rất lo lắng cho sự an nguy của hai mẹ con. Khiêm từ ngoài chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy vội vàng chạy đi tìm bác sĩ.

- Em đừng lo đã có tôi, em và con sẽ không sao - Miệng tuy an ủi cô nhưng trong lòng hắn hiện rất lo lắng rồi bởi như tơ vò, hắn bế cô chạy xuống phòng thấy Khiêm đi vào cùng một vị nhà sư trên người khoác y áo cà sa đang đứng ở phòng khách. Nhà sư chấp tay niệm coi như đó là lời chào!

- Tôi bảo cậu gọi bác sĩ cơ mà - Hắn nổi cáu quát, giờ nào rồi còn đứng đây bên cạnh một vị sư già.

- Việc... Việc này...

Khiêm tỏ vẻ khó xử. Nhà sư chấp tay.

- A di đà phật, xin con chó tội trách phạt cậu ta là thầy cản lại. Thầy có việc đi ngang qua đây nhìn thấy sắc khí nơi đây không được tốt vừa hay gặp cậu ta, con hãy để bà nhà ngồi xuống ghế thầy sẽ chỉ cho con cách chữa trị.

Hắn nửa tin nửa ngờ nhưng nhìn sắc mặt của cô ngày càng tệ hơn, hầu như cô đã bất tỉnh, do dự một hồi hắn cũng đặt xuống ghế.

- Thầy, vợ tôi bị làm sao vậy - Hắn nôn nóng hỏi, trong khi đó nhà sư rất bình tĩnh quan sát nét mặt

- Băng khí - Nhà sư phun ra hai chữ khiến hắn khó hiểu.

- Băng khí là bệnh gì? - Hắn hầu như muốn bốc hỏa.

- Muốn cứu đứa trẻ con nên bình tĩnh một chút, bây giờ con hãy làm theo lời thầy, ngồi xuống tĩnh tâm tập trung tinh thần, thầy sẽ dạy cho con về Sắc Khí công, dùng khí ép Hàn Băng.

Hắn bán tính bán nghi nhưng khi nhìn cô cơ thể ngày càng tái nhợt không còn khí sắc khiến hắn càng mất bình tĩnh, nắm lấy tay cô.

- Thanh Nhã, em sao rồi...Thầy, phải làm gì bây giờ, sắc mặt cô ấy không tốt...

- Làm theo lời thầy...

- Làm sao tôi có thể tập trung được khi cô ấy như vậy chứ?

- Sẽ làm được, dùng chính tình yêu của con, thầy tin con sẽ làm được, chỉ có con mới cứu được hai mẹ con họ.

- Nhưng...

- Không còn nhiều thời gian, để muộn sẽ không cứu được đứa bé.

Hắn không còn cách nào đành phải nghe theo lời chỉ dẫn của nhà sư mỗi lúc sau hắn mới tập trung được tinh thần, cảm nhận từ trong cơ thể có một luồng nhiệt huyết nóng bỏng đang dâng trào, cơ thể rất khác biệt cảm giác lâng lâng như thoát khỏi cõi trần tục, hắn dùng tay chạm lên huyết đạo bách hội truyền dòng nhiệt xuống người cô, đúng lúc đó Khiêm bước vào cảnh tượng đập vào mắt chính là hắn xung quanh hào quang bắn ra bốn phía một màu vàng chói, xung quanh người cô toát ra luồng khí trắng, cảnh tượng hết như trong phim kiếm hiệp. Khiêm ngẩng ngóc một hồi dụi mắt sau đó lạng lẽ đi ra ngoài. Mắt khả lâu luồng khí từ cơ thể hắn cạn kiệt hắn mới cảm thấy mệt mỏi, sắc mặt của cô khá hơn đang dần hồng hào trở lại. Hắn đưa cô lên phòng ngay sau đó vội vàng trở xuống.

- Xin thầy dừng bước - Hắn vội vàng lên tiếng khi nhà sư bước ra đến cửa.

Nhà sư dừng bước xoay nửa người lại nhìn hắn sau đó trả lời: - Thầy có việc phải đi.

- Xin thầy nán lại con muốn thỉnh thầy một số chuyện - Hắn lúc này mới chịu dẹp bỏ cái "tôi" trong người chừng mực lễ phép với nhà sư.

- Nếu con có điều gì thắc mắc cần thầy giải đáp thì con cứ hỏi.

- Vậy, mời thầy qua bên thư phòng chúng ta cùng nói chuyện.

Hắn rót trà ra tách cho nhà sư sau đó ngồi xuống đối diện.

- Con muốn hỏi thầy một số chuyện vừa xảy ra khi nãy.

- Chuyện này con phải hiểu rõ hơn thầy chứ?

- Con thực lòng không hiểu, dạo gần đây con cảm thấy có điều gì bất thường đang xảy ra cụ thể như thế nào con không rõ, con muốn tìm lời giải đáp

nhưng chưa tìm ra.

- Cách đây vài hôm ở Phong Suong xảy ra một chuyện. Thạch tượng trước cửa động bắn ra ánh hào quang bốn phương tám hướng sau đó Kim Long xuất hiện và biến mất về hướng đông nam. Thầy xem quẻ thì biết được rằng hướng đông nam ắt xảy ra chuyện.

- Điều đó có nghĩa gì thưa thầy.

- Bởi, nó liên quan đến thiên kiếp, con phải ngăn cản nó, nếu không người dân sẽ bị ảnh hưởng vạ lây. Tất cả đều xuất phát từ phía con, nghiệt duyên do con tạo con phải tự biết cách hóa giải, nếu không hóa giải sẽ còn kéo dài, trong cơ thể con hiện thời năng lực tiềm ẩn chưa bộc phát, con không giống người thường. Cả đứa trẻ trong bụng cũng vậy, tuy nó chưa thành hình hài nhưng nó có thể cảm nhận được sự nguy hiểm đang đe dọa, khi bị Băng Khí đánh úp đứa trẻ tự tạo ra một tầng kết giới mỏng để bảo vệ, nếu con không giải cứu kịp thời Băng Khí sẽ phá hủy lớp kết giới mỏng manh đó, đứa trẻ sẽ bị thiệt mạng bởi nó chưa đủ mạnh để đối phó. Quan trọng là đừng để tâm ma không chế. Thầy hy vọng con sau này đủ tỉnh táo để quyết định, đứa trẻ sẽ hóa giải mọi thứ, quan trọng nhất con đừng bỏ hai mẹ con họ ở nhà một mình, chỉ có con mới có thể bảo toàn mạng sống của họ, đến giờ thầy phải quay trở về, thầy đi xuống núi cũng hơn tuần nay rồi.

Hắn vội rút ra một phong bì khá dày đặt lên tay nhà sư nhưng bị từ chối, nhà sư lắc đầu đặt trả lại vào tay hắn.

- Thầy khuyên con một điều. Con đừng dùng tiền để giải quyết mọi vấn đề, hãy dùng trái tim để cảm hóa!

Hắn chấp tay chào nhà sư rồi tiến ra cổng. Hắn vội vàng quay trở lên phòng, đôi mắt cô nhắm lại trên khóe mi còn ướt đẫm giọt nước mắt. Hắn vuốt tóc cô sang một bên. Chuyện vừa xảy ra khiến hắn càng khẳng định trong trái tim đã in sâu bóng hình của cô ngày càng một lớn, cô hết như sinh mệnh của hắn thậm chí còn hơn. Hắn đan những ngón tay nhỏ bé của cô lồng vào bàn tay to lớn của mình, hắn nắm chặt rồi hôn nhẹ lên mu bàn tay, hắn áp tay cô lên má của mình.

- Lẽ ra tôi không nên để em ở nhà một mình, từ bây giờ trở đi tôi sẽ đem em đi bên cạnh.

Một cánh hoa đào trên tóc cô rơi xuống, hắn nhíu mày nhìn. Lúc này hắn mới chú ý, dưới sàn nhà một vài cánh hoa rơi. Trong phòng vẫn còn thoảng mùi hoa đào cùng hơi sương lạnh lẽo. Là ai đã xuất hiện ở đây, nhưng rồi hắn lại liên tưởng đến nam tử kia - một thân trường bào màu vàng chói, đó là hắn kiếp trước. Nam tử tìm đến cô vì mục đích gì, hắn rất muốn biết. Làm cách nào để gặp được nam tử.

Cô giật mình mở mắt ra vội vã nắm lấy tay hắn, trong đôi mắt còn hiện lên sự hoảng loạn.

- Đứa bé... đứa bé...

- Con không sao, mọi chuyện ổn rồi - Hắn vỗ nhẹ vào tay cô để an ủi.

- Tôi muốn nghỉ ngơi một lúc, anh có thể ra ngoài không - Cô nhắm mắt lại.

- Tôi sẽ ở bên cạnh.

Cô không nói gì xoay mặt vào trong tường, nhắm đôi mắt lại như ngủ. Chuyện vừa xảy qua thực cô không hay biết, chỉ biết rằng toàn thân lạnh, khó chịu... Chỉ khi cảm nhận được một luồng khí nóng bỏng áp vào người cô mới thấy dễ chịu một chút, toàn thân vô lực nên đã lịm đi trong ít phút. Khi cô chấp nhận đứa bé cũng là lúc đứa bé gặp nguy hiểm. Cô đã rất sợ chuyện gì không may đến với đứa nhỏ bởi nó cần sự che chở và bảo vệ nhưng cô là một người mẹ lại không thể bảo vệ được đứa con bé nhỏ của mình. Khi biết con đã an toàn cô mới nhẹ lòng đôi chút.

- Từ bây giờ em sẽ luôn bên cạnh tôi, có như vậy con và em mới có thể an toàn - Mãi lâu sau hắn mới lên tiếng.

Gần đây cô hay suy nghĩ vu vơ, nghĩ về đứa bé nghĩ tới tương lai sau này của nó ra sao, khi quyết định sinh ra nó liệu có phải là quyết định đúng hay sai lầm. Nhiều dự định, nhiều kế hoạch đều bị gác lại khi cô biết mình mang thai, cô rất phân vân và lo lắng. Chuyện của Vương Đình chưa thực hiện được lại tới chuyện đứa bé, mọi thứ dường như bị đảo lộn, cô chưa thể xác định được mình sẽ bắt đầu từ đâu làm sao để cho trọn vẹn đôi đường.

Hắn đi đến bên cửa sổ rồi ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng chạm tay lên vai cô.

- Ngày kia tôi có việc ở thành phố Z, tôi sẽ đưa em cùng đi.

Lúc này cô mới quay sang liếc nhìn hắn một cái rồi lại quay đi. Thực lòng cô rất muốn quay trở lại trước là để thăm gia đình thứ hai là muốn hỏi cha một số chuyện.

- Tôi sẽ tới đó sớm hơn dự kiến để chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cho em, khoảng 3 giờ chiều nay sẽ xuất phát.

Hắn đứng dậy đi đến bên bàn lấy vỉ thuốc. Đây là thuốc axitfolic được chiết xuất từ quả cam nguyên chất hắn đã cho người điều chế thành dạng viên nén để thuận tiện sử dụng, ngoài ra hắn còn bổ xung thêm chất axitfolic cho cô bằng cách cho ăn thật nhiều rau xanh như măng tây, súp lơ xanh, cải làn... Đậu tương, đậu đỏ, cam quýt... Thay nhau trong thực đơn ăn uống hàng ngày.

- Em nhớ uống thuốc đừng bỏ giữa chừng - Hấn lên tiếng nhắc nhở.

Cô im lặng, ánh mắt vẫn mãi miết nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Hấn thu dọn một vài thứ để chuẩn bị cho chuyến đi.

Đầu tháng ba không khí ở thành phố Z rất mát mẻ. Khi tới thành phố Z dù đi đường bộ hoặc đi đường thủy hay đường hàng không đều phải đi ngang qua “Sắc Màu Cuộc Sống” để ngắm nhìn biển hoa đủ màu sắc trải dài hơn chục cây số, những thửa ruộng hoa lung linh đủ màu sắc khoe trong nắng vàng. Thành phố Z nổi tiếng về hoa hồng còn thành phố S nổi tiếng về hoa đào. Hấn sắp xếp cho cô chỗ ăn chỗ nghỉ ổn thỏa tại một khách sạn lớn Thiên Môn. Đây là khách sạn lớn và nổi tiếng nhất trong nước. Hấn sắp xếp đồ đạc bỏ vào tủ sau đó kéo rèm cửa sổ. Tại đây có thể phóng tầm mắt ra xa, bãi cỏ xanh trong khách sạn trải dài bên cạnh là hồ nước trong xanh, từng cột nước tung lên cao phun ra những hạt nước nhỏ li ti như mưa phùn, nơi đây cũng là nơi để tổ chức đám cưới cho những đôi bạn trẻ. Phía dưới tiếng reo hò của bạn bè cô dâu chú rể khi họ trao cho nhau nụ hôn dài. Hấn liếc nhìn cô. Đám cưới giữa cô và hấn không có một điểm nào vui mừng, ngày cưới mỗi người một về mặt, cô mặt ừ ừ, còn hấn không hề nhìn cô, trong suốt buổi tiệc hấn chỉ ở các cô gái và từng tuyên bố lấy cô chỉ để trả thù, khi nghĩ lại làm sao hấn có thể đối xử tệ với cô như vậy. Hấn đi đến bên ôm lấy cô từ phía sau.

- Mọi chuyện ổn thỏa, tôi sẽ cưới em một lần nữa. Tôi đã không cho em một đám cưới hoàn hảo như bao người.

Cô gỡ tay hấn ra khỏi người mình: - Tôi muốn nghỉ ngơi một lúc.

- Vậy em ăn gì để tôi dặn chị Tâm đi làm

- Không muốn ăn, tôi muốn yên tĩnh.

- Vậy em nằm nghỉ, tôi sẽ bên cạnh.

Cô nhủ mảy khó chịu khi hấn cứ như vậy ở bên, dù đi đâu cũng không quá 5 phút.

- Anh đi làm việc của mình, đừng vì tôi mà bỏ bê công việc, tôi tự lo cho bản thân mình được.

- Nếu tôi đi em và con sẽ gặp nguy hiểm, tôi không muốn bị xảy ra chuyện tương tự như lần trước, nhà sư có nói em phải bên cạnh tôi em mới an toàn.

Cô không nói gì, đôi mày khẽ cau lại suy nghĩ, nhà sư đã nói với hấn như vậy hấn cũng biết một chút gì đó. Cô kín đáo quan sát hấn, trong lòng bắt đầu tỏ ra nghi ngờ một số chuyện. Không lẽ hấn là nguyên thân số 8 mà nam tử chưa tiếp cận được vì còn có nguyên do. Nguyên thân số 8 rất quan trọng, bởi nó liên quan đến phong ấn pháp thuật của nam tử, một khi đã hòa nhập điều đó có nghĩa nam tử hồi sinh, khi Kim Long xuất hiện, phép thuật, nội lực của nam tử đang dần hồi phục. Cuộc chiến sẽ bắt đầu. Còn nguyên thân số 9 là ai? Cô rất muốn biết, chỉ có nguyên thân số 9 mới có thể đối phó, cô rất muốn tìm ra nguyên thân số 9.

- Nhà sư đã nói gì? - Cô buột miệng hỏi.

- Cũng không có gì, em nghỉ đi - Hấn không muốn cho cô biết hấn là ai, tuy rằng hấn đã biết cô là ai là gì của hấn ở kiếp trước.

Cô bước đến bên giường ngồi xuống thu mình ôm lấy đầu gối như mọi khi cô còn ở Đam Mê hay mỗi lần bị hành hạ xong cô đều cuộn mình như vậy, chính vì thế mà hấn cảm thấy đau lòng khi nhớ tới chuyện trước đây, khi đó hấn không thể nào hiểu được cảm giác của cô lúc đó. Hấn muốn xóa bỏ những chuyện đã xảy ra nhưng đôi khi nhìn lại một hành động nào đó của cô khiến hấn lại nhớ thảm kịch.

- Em nghỉ ngơi, tôi ra bên ngoài một chút - Hấn đóng cửa phòng giúp cô.

Thành phố Z đã lên đèn, những ánh đèn lung linh đủ màu sắc dọc hai bên bờ sông xanh mát thơ mộng, hai bên bờ sông được xây đắp kè đá rất kiên cố không những vậy còn có đủ các loại hoa đang khoe sắc. Những ngôi biệt thự màu trắng nằm rải rác ven sông, bên cạnh có những thảm cỏ xanh mượt cùng vài chiếc xích đu màu trắng. Hấn phóng tầm mắt xa hơn nhìn những ánh đèn đường nối đuôi nhau thẳng tắp dọc hai bên bờ sông như một dải ngân hà lấp lánh trong đêm. Hương gió nhẹ thổi qua mặt nước mang mùi hương lan tỏa trong không khí, lâu rồi hấn không có cảm giác khoan thai dễ chịu như vậy. Đối với hấn cuộc sống chỉ có những mối bận bịu lo toan, thời gian qua hấn vất vả bôn ba cũng vì lệnh bài, vì một ma lực điều khiển khiến hấn không có thời gian ngồi suy ngẫm. Giây phút yên tĩnh đối với hấn thật hiếm có, hấn vuốt mặt xoa tan đi những mớ cảm xúc đang hình thành trong lòng. Chuông điện thoại reo khiến hấn giật mình thoát khỏi luồng suy nghĩ.

- Tôi nghe - Hấn áp điện thoại lên tai. Giọng nói bên kia vang vọng tới.

“Đoạn video anh đem tới tôi đã phục hồi xong ngày mai tôi cho người đem đến cho anh”.

- Để đó trước đi, xong việc tôi tự đến lấy - Hấn tắt điện thoại nhìn dòng sông một lần nữa mới quay trở vào phòng.

Hấn đi đến bên cô, vẫn thấy cô ôm đầu gối ngồi thu mình một góc. Hấn ngồi xuống bên cạnh chạm nhẹ lên vai cô.

- Em muốn đi dạo không?

Cô ngẩng đầu nhìn hấn rồi gật đầu. Đã lâu rồi cô không còn được đi dạo trên con đường quen thuộc. Bao nhiêu kỉ niệm chợt ùa về, cô rất muốn được như những ngày trước đây, cùng anh, cùng bạn bè và cùng người mà trái tim cô đã từng tung động ngồi trong các quán ăn cà phê...

Rồi cảm xúc vụt qua cô dừng lại khi đứng trước hai lối rẽ, một hướng đi về phía bờ sông, một hướng đi về phía nhà cô nơi có dãy hàng thông thẳng tắp

hai bên đường, nơi đây cô cùng Vương Đình nắm tay cùng bước đi, nơi đây Vương Đình đã tặng cho cô miếng ngọc bội, bàn tay cô chạm nhẹ lên miếng ngọc điều này khiến hần chú ý tới. Hần nhú mảy nhìn miếng ngọc đeo trên cổ, vì miếng ngọc mà cô suýt bị mất mạng, cũng vì miếng ngọc mà cô đã chạy trốn. Không lẽ là của Lâm Phàm tặng cho cô. Nhưng rồi hình ảnh của Hạ Vi lại hiện lên khi giật miếng ngọc bội, trên gương mặt Hạ Vi không hề che dấu sự tức giận, trong con mắt có một chút gì đó không cam lòng. Vì sao Hạ Vi quan tâm đến miếng ngọc bội đó như vậy, trong lòng hần bắt đầu dâng lên sự tò mò và thắc mắc. Không lẽ Hạ Vi có biết Lâm Phàm? Bao nhiêu câu hỏi thắc mắc hình thành trong đầu hần.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Gặp Lại Người Thân

Đi theo quán tính cô dừng bước tại một cửa hàng mà cô đã đi cùng Vương Đình ngồi ăn uống, khi ấy cô phải phì cười vì cách cầm đũa của Vương Đình rất khó khăn. Mùi phở thơm phức khiến bụng cô cảm thấy cồn cào, cô sợ nhớ tới tới không ăn được gì. Cô đặt chân vào quán, quán vẫn đông khách như mọi khi ồn ào và náo nhiệt. Cô tìm một chỗ ngồi ưng ý sau đó thì ngồi xuống, người phục vụ đi tới nơi hỏi. Cô mỉm cười gọi tô phở mà khi trước đây cô vẫn hay ăn.

Mọi người trong quán ngược nhìn khi thấy hần bước vào, trên cơ thể toát ra lãnh ý bức người, khi hần xuất hiện khiến người ta cảm thấy ngọt ngào và khó chịu, không khí vui nhộn không được thoải mái như lúc này. Có lẽ nhìn vết sẹo dài trên khuôn mặt được coi khá là mỹ đã khiến ọi người sợ hãi. Chỉ có những kẻ đâm thuê chém mướn mới để lại những dấu ấn thành tích như vậy.

Hần lần đầu tiên đặt chân vào một quán ăn nhỏ, bình dân nhất trong đời của hần. Hần ngồi xuống đối diện cô, đảo mắt nhìn vòng quanh, dưới sàn nhà một vài vũng nước cùng mấy cọng rau và giấy lau miệng chưa kịp dọn, quán ăn tương đối sạch sẽ. Hần vốn là một người kĩ tính lại là người cầu kì trong ăn uống khi nhìn quán ăn như vậy khiến hần không hài lòng nhưng đây là do ý của cô nên hần đành mặc kệ. Hay là cô sợ hần không trả nổi một bữa ăn mà phải bước vào quán ăn bình dân như vậy. Khi cô bước vào hần rất muốn cản lại nhưng nghĩ gì đó lại thôi. Mùi phở thơm ngon thật biết khiêu khích mũi và hành hạ cái dạ dày.

- Anh dùng gì ạ - Người phục vụ lên tiếng hỏi hần.

- Cho một tô y hệt của vợ tôi - Hần chỉ vào tô phở của cô rồi nói. Thực tình hần đã ăn phở bao giờ đâu, mùi vị ra sao không hề biết. Các bữa ăn của hần đều theo khẩu phần phương tây. Hần quan sát cô, cô ăn rất ngon miệng đã khiến hần hài lòng.

Một muống canh phở đưa lên miệng hần cảm thấy thơm ngon một cách lạ kì. Nhưng rồi khó ăn hơn hần tưởng khi dùng đũa không thể gấp được sợi phở, tư thế cầm đũa cũng khác biệt mọi người, từ khi sinh ra hần chỉ biết cầm dao và nĩa. Sợi phở tuột xuống bắn nước lên mặt cô, hần vội vã dùng khăn giấy lau cho cô nhưng cô đã né tránh rồi tự cầm khăn giấy lau. Hần thu tay về nhìn cô, hần đặt đũa xuống bàn.

- Không ăn à - Cô ngẩng đầu nhìn hần hỏi - Cầm đũa như anh chẳng khác nào một đứa trẻ đang học cách ăn, cầm đũa không giống cầm nĩa đâu, anh hệt như Vương Đình.

Nhắc tới Vương Đình hần không vui, tuy rằng hần cũng cho người đi theo Vương Đình để giám sát, người giám sát cũng gửi những bức hình cho hần, khi đó hần không có cảm giác gì bởi con tim hần khi đó chưa thuộc về cô. Còn bây giờ khi nghĩ lại trong lòng lại không vui khi nhắc đến. Hần tiếp tục cầm đũa sau khi quan sát, mấy phút sau hần có thể cầm được đũa một cách thành thạo.

Ăn uống xong cô lại tiếp tục đi trên con đường thẳng tắp đầy hàng thông. Bước chân cô dừng lại khi nhìn thấy một cặp đôi đi về phía cô. Hai người đó cũng dừng lại và nhận ra cô.

Huyền Chi đưa mắt nhìn Lý Nam, kẻ đã gây ra một vụ càn quét tại Sắc Màu Cuộc sống. Kẻ lãnh ý bức người luôn tỏa ra sát khí, có thể thấy Lý Nam khi đó rất đáng sợ. An Lập định dẫn vợ tránh đi lối khác bởi họ không muốn đối diện với con người nguy hiểm, nhưng Huyền Chi đã không đi.

Cô nhìn Huyền Chi một lượt sau đó dừng ở bụng, nơi đó đang nhô lên phần bụng to tròn.

- Tôi muốn nói chuyện với cô một lúc - Cô nhìn Huyền Chi đề nghị.

Huyền Chi gật đầu, hai người đàn ông đều nắm lấy tay người phụ nữ của mình cản lại. Huyền Chi vỗ nhẹ tay chồng mỉm cười.

- Sẽ không lâu đâu, anh đứng đây đợi, em có việc muốn hỏi một bạn chút, đây là bạn học của em thời trung học.

Cô và Huyền Chi bước lên phía trước ngồi xuống ghế đá, ở đây hai người đàn ông có thể nhìn thấy nhưng không nghe được khi họ nói gì?

- Cô dạo này sống ra sao - Huyền Chi quan tâm hỏi.

- Vẫn vậy, cha mẹ và anh vẫn khỏe cả chứ.

- Đều khỏe.

Cô nhìn xuống bụng Huyền Chi: - Được mấy tháng rồi?

- Gần ba tháng, chồng khi biết tin tôi mang thai anh ấy rất vui mừng - Huyền Chi vui mừng khoe nhưng rồi nụ cười vụt tắt: - Xin lỗi vì tôi đã cướp mất anh ấy từ tay cô, lẽ ra... Nhưng tôi yêu anh ấy thật lòng.

- Anh và tôi, chỉ có duyên không có phận. Mọi chuyện tất cả đã được sắp đặt và an bài sẵn, chỉ đợi chờ ngày sẽ diễn ra nhanh hay chậm. Nhìn thấy anh ấy hạnh phúc như vậy tôi cũng mừng cho hai người.

- Tôi vẫn thắc mắc một số điều cô có thể giải thích cho tôi được không?

- Tôi cũng đang muốn hỏi cô về một số chuyện, vậy việc gì cô cứ hỏi đi.

- Lý Nam là gì của cô vậy, cô lấy anh ta từ khi nào?

Cô nghi hoặc nhìn Huyền Chi, về việc này Huyền Chi phải rõ hơn cô chứ?

- Vậy hẳn không phải chồng cô sao?

Cô hỏi lại. Huyền Chi vội xua tay: - Không phải, An Lập...

- Ý tôi nói là trước kia cơ, có phải bây giờ đâu.

- À! Trước kia cũng không phải, tôi chưa từng gặp qua Lý Nam, trên hôn thú tôi là vợ của Lý Nam Vương tôi và Lý Nam Vương chưa từng một ngày làm vợ chồng, hẳn cưới tôi chủ yếu về để hành hạ trả thù cho cái chết của Linh.

Cô nhíu mày suy nghĩ, chuyện này là sao? Tại sao Lý Nam luôn thừa nhận hẳn là chồng của cô. Cô chẳng biết đâu là sự thực còn đâu chỉ là giả tạo.

- Vậy, Lý Nam luôn nói rằng hẳn là chồng cô - cô tiếp tục hỏi dò.

- Tôi cũng không biết vì tôi chưa bao giờ gặp anh ta, trong một năm trời kể từ ngày tôi bị ép lấy hẳn tôi đã bị cầm tù.

- Ép? Không phải do cô tự nguyện sao? - Cô nghi hoặc hỏi lại.

- Nếu muốn nghe tôi có thể kể cho cô nghe vì sao họ đối xử với tôi như vậy. Từ ngày ông ngoại mất đi ông ngoại đã để lại công ty ẹ tôi điều khiển, mẹ tôi vốn là người đam mê điện ảnh, bà không có hứng thú về kinh doanh, bà từ bỏ đam mê để tiếp quản công ty. Khi tiếp quản bà đã gặp rất nhiều khó khăn cản trở, những lúc như vậy đều có Vi Quốc Lâm đứng ra giải quyết, bà biết mọi sự đều do ông ta và Thanh Hoa sắp đặt để cho các công đồng trong công ty thấy rõ năng lực quản lý và điều hành của ông ta, bà được mọi người cho rằng chỉ là một con búp bê chỉ để trưng bày cho đẹp ngoài lên giường phục vụ chồng ra chẳng làm được gì. Dưới sự ép buộc giao quyền của hội đồng quản trị bà nhất quyết không chịu nhường chiếc ghế chủ tịch cho Vi Quốc Lâm. Bà rất bất ngờ khi biết số cổ phiếu mà Vi Quốc Lâm nắm giữ là hơn một nửa của công ty, tôi từng bị Vi Quốc Lâm dọa nạt, ép buộc ký vào tờ giấy chuyển nhượng quyền sở hữu công ty Thanh Nhi mà hiện nay đã đổi tên thành Quốc Thanh, hẳn dọa nếu không ký sẽ giết chết mẹ, tôi khi đó mới có 17 tuổi vì lo cho sự an toàn của mẹ nên tôi đã ký, dù sao tôi nghĩ sau này cũng không theo nghề kinh doanh, tôi cứ nghĩ mọi chuyện như vậy sẽ xong nên không nói ẹ nhưng nào ngờ ông ta vẫn ra tay, cuộc chiến của bà kết thúc bằng một vụ tai nạn.

Đôi mắt Huyền Chi trở nên buồn khi nhắc tới mẹ.

- Phía cảnh sát nói sao?

- Họ bảo bị tai nạn, nhưng tôi dám chắc mẹ tôi không bị tai nạn mà do bị sát hại, chẳng qua tôi không đủ bằng chứng để thuyết phục từ phía cảnh sát. Khám tử thi trên hiện trường cho thấy đó là một vụ tai nạn, hung thủ gây ra vụ tai nạn có cũng có mặt ở đó trong bộ dạng sợ hãi. Khi mẹ tôi qua đời luật sư đem bản di chúc đến cho tôi, tôi là người tiếp quản, thực lòng tôi không có hứng thú, tôi có ý định trao tặng hiến dâng cho quỹ từ thiện đó chỉ là suy nghĩ tôi, chứ để mà thực hiện thì rất khó, đợi mọi chuyện êm xuôi ông ta mới đem giấy tờ ký kết chuyển nhượng ra công bố, tôi ngã ngửa khi nghe quyền thuộc sở hữu toàn bộ công ty thuộc về ông ta, trong khi đó tôi chỉ ký chuyển quyền cho hẳn công ty con Thanh Nhi đó là quà sinh nhật ông tặng cho tôi khi tròn 16 tuổi. Hẳn đã dùng thủ đoạn tinh vi để che đậy, bởi khi đó tôi quá sợ hãi nên không hề chú ý.

- Vì sao cô lấy Lý Nam Vương?

- Chuyện đó xảy ra sau một thời gian Linh mất, hẳn cưới tôi chỉ vì để trả thù, tôi bị ép buộc, bởi...

Huyền Chi nhìn đi đâu đó để thu hồi cảm xúc, một lúc sau mới lên tiếng.

- Lần gần 100 ngày Lý Nam Vương có ở lại, không hiểu sao hẳn hôm đó uống say, thường thì người như hẳn khi uống rượu rất có chừng mực, khi đó hẳn không đem về sĩ đi theo nên Vi Quốc Lâm đã đưa hẳn lên phòng của Linh. Tôi cũng không hiểu sao khi tôi tỉnh dậy thấy mình ngủ cạnh hẳn. Tôi một phần do Vi Quốc Lâm ép, còn hẳn vì đọc nhật ký của Linh khi Vi Quốc Lâm đưa cho nên đã đồng ý lấy tôi, nội dung là gì tôi không thể biết được, mọi chuyện tôi tặc kể từ đó trở đi.

- Hẳn nói cô đã cho người cưỡng bức Linh, có thật như vậy?

- Cô nghĩ tôi là một kẻ như vậy sao, đoạn video đó như thế nào tôi còn không biết, một kẻ mạo danh đã gửi cho hân, làm cuối tôi nhớ khi Linh đòi tham gia cùng diễn kịch với nhóm của lớp, bởi chúng tôi đang tham gia một cuộc thi do nhà hát kịch trung ương tổ chức. Cảnh quay nữ chính bị cưỡng bức do tôi đảm nhận, nhưng Linh nói thử cho diễn xuất thế là tôi cùng mọi người đồng ý nhưng ai ngờ Linh diễn đạt y như thật, tưởng nhóm có ý định mời Linh cùng tham gia nhưng Linh đã khước từ, nán lại với chúng tôi mấy phút sau đó Linh nghe điện thoại rồi rời đi khoảng gần 3 giờ sáng tôi nghe tin Linh nhảy lầu chết. Điều này khiến tôi rất bất ngờ.

- Lý Nam Vương không cho người điều tra về cái chết của cô ta sao?

- Chuyện này tôi không biết, hân cho tôi là kẻ đã gây ra cái chết cho Linh.

- Tại sao cô không giải thích. Bạn bè cô đâu, tại sao họ không đứng ra.

- Cô nghĩ rằng một người như hân sẽ chịu ngồi nghe ai nói trong khi đó hân đang bị tổn thương mất mát, các bạn tôi cũng không biết lý do nào để mà giải thích, bởi bằng chứng nằm trong tay hân, chỉ có mình hân biết nội dung cuốn video mà Linh bị cưỡng bức trong đêm giáng sinh. Tôi lấy hân cũng đột ngột thời gian đó các bạn tôi còn chuẩn bị cho buổi công diễn, ngày hôn lễ tôi không mời ai trong số bạn bè, khi tôi lấy chồng họ còn không dám tin vào mắt mình. Từ ngày tôi đặt chân đến lâu đài kể từ đó tôi hoàn toàn bị tách biệt với thế giới bên ngoài. Người làm trong lâu đài luôn xem thường khinh bỉ, nhưng công việc họ làm vẫn phải tuân thủ hàng ngày phục vụ ba bữa cơm nước cho tôi. Lâu lâu hân cũng ném cho tôi một ít tiền để chi tiêu cá nhân, sống lâu trong lâu đài đi đâu cũng bị đôi mắt lạnh lẽo của Vương Đình giám sát, tính tình tôi càng trở nên tồi tệ bức xúc, có khi còn bất cần gây lộn với Hạ Vi chỉ là mục đích mong sao hân đuổi tôi đi nhưng ai ngờ càng tệ hơn. Nhiều lần tôi muốn giải thoát nhưng không thành, nhưng cho đến một ngày tôi tự cắt cổ tay và chuyện đó đã xảy ra khi tôi tỉnh dậy được biết mình đang nằm trong quan tài, vì thiếu khí tôi ho khan vài tiếng. Mọi người đưa tôi ra thì tôi biết linh hồn mình nhập vào một thân xác mới.

Huyền Chi nói một hơi dài sau đó dừng lại. Cô thở dài có lẽ ầu cũng là số phận. Sự việc sau đó cô đã được ném đủ khi hân hành hạ ra sao, có thể nói rằng chết đi sống lại nhiều lần. Cô nhìn về phía hai người đàn ông, dường như từ lúc này cho tới giờ họ không hề rời mắt khỏi hai người phụ nữ của mình.

- Chồng cô hân đang lo lắng cho cô, cô đi đi đừng để cho chồng cô đợi quá lâu.

- Cô còn ở đây trong bao lâu, tôi muốn mời cô tới nhà.

- Chưa biết, trước tôi muốn tới thăm cha mẹ một chút.

- Ngày kia họ đi du lịch trở về cô mới có thể gặp. Vậy, tôi đi trước.

- Ừ!

Huyền Chi bước đi hai người đàn ông lúc này mới vội và bước về phía người phụ nữ của mình, hân bước chậm lại rồi đứng cách cô khoảng hai bước chân. Cô vẫn ngồi im suy tư, trong đôi mắt lại hiện lên sự buồn tẻ cô đơn. Hân rất muốn được cô chia sẻ cùng nhưng điều đó có lẽ sẽ không bao giờ thành hiện thực. Hân đi đến bên cạnh rồi ngồi xuống nắm lấy bàn tay cô đang dần lạnh. Cô vội dụt tay lại nhưng hân đã kịp thời giữ lại thật chặt.

- Ngoài lạnh, nên quay lại phòng - Hân lên tiếng nhắc nhở.

Khi đêm xuống thành phố Z sẽ trở nên se lạnh, sương bắt đầu buông xuống phủ trắng trên những mái nhà, cột đèn đường hay những dãy hàng thông. Xa xa có tiếng giao bán hàng của người đi đường vọng lại. Ngoài đường phố bắt đầu có tiếng chổi quét dọn của những anh chị vệ sinh môi trường.

Tòa nhà Thời Đại được đặt trụ sở chính thứ hai ở giữa trung tâm thương mại ở khu tòa thành cổ Thuận Dương, nơi đây chính là trái tim của thành phố Z không những vậy mà còn là các mạch máu nối liền các nước trên thế giới, mọi hoạt động giao dịch đều diễn ra ở sân giao dịch quốc tế đối diện tòa nhà Thời Đại. Trên sân giao dịch, những người chơi cổ phiếu ngồi hàng giờ trên ghế chờ nhìn lên bảng đồ điện tử để theo dõi những cột biểu thị và những con số, lúc lên lúc xuống. Bầu không khí trở nên căng thẳng, có lẽ căng thẳng hơn cho những ai đang đầu tư vào tập đoàn Nam Vương bởi cổ phiếu trong công ty không ổn định, lúc lên lúc xuống nhiều người vì lo lắng mà vội bán đi số cổ phiếu để thu hồi lại nguồn vốn đã bỏ ra, nhưng cũng có kẻ theo đến cùng. Bên ngoài cũng bắt đầu nhiều lời đồn về tập đoàn Nam Vương sắp phá sản, tập đoàn Nam Vương sẽ thuộc về tập đoàn WPA của Khải Huy. Cổ phiếu của công ty WPA hiện rất lớn, bởi một số cổ đông trong tập đoàn Nam Vương đã rút lại vốn và đầu tư sang tập đoàn WPA, một số người chơi cổ phiếu họ cũng mua cổ phiếu do WPA phát hành cổ phiếu IPO, đây là lần đầu tiên WPA phát hành cổ phiếu, số lượng người tham gia giao dịch rất đông, bên cạnh đó WPA còn thu mua một số cổ phiếu do các chủ sở hữu ở tập đoàn Nam Vương bán ra được mua lại với mức giá khá cao, chính vì vậy mà các cổ đông thu hồi lại nguồn vốn và chuyển hướng mục tiêu, bởi ai cũng là người kinh doanh họ không thể ngồi chờ chết mà không cứu lấy bản thân, cứu lấy gia đình hơn thế họ còn phải chu toàn cho bao nhiêu nhân viên, khi họ đi một bước họ đặt cược cả mạng sống của mình trong ván bài. Khi có cơ hội họ sẽ nắm bắt, tất cả cũng chỉ vì cuộc sống. Hiện tại WPA hầu như gần thao túng một nửa số cổ phiếu trong tập đoàn Nam Vương và WPA hiện nay là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Nam Vương, nếu hân không mau chóng khắc phục, chẳng mấy mà tập đoàn Nam Vương thuộc về WPA, hiện hân đang mau chóng thu hồi nguồn vốn ở tập đoàn Thời Đại để bù đắp vào khoản thiếu hụt trong tập đoàn Nam Vương có như vậy mới có thể đảm bảo nguồn tài chính cho công ty. Hân ngồi ở một vị trí thuận tiện để quan sát nắm bắt các mệnh giá cổ phiếu khi lên khi xuống, hân muốn đi khảo sát trên thị trường thực tiễn để nắm bắt và đưa ra chiến lược đối sách kinh doanh mới. Đôi mắt hân chăm chăm nhìn vào các con số mọi thứ bên hân dường như đã quên, đôi mày hân lúc giãn ra lúc co lại.

Cô cảm thấy mệt mỏi bức mình khi phải ngồi bên cạnh hân, cô lặng lẽ rút lui nào ngờ hân nhận ra nắm lấy tay cô giữ lại.

- Tôi muốn ra ngoài, anh không định để tôi ngồi chết với các con số ở đây chứ?

- Tôi sẽ đưa em ra ngoài.
 - Không cần, anh để cho tôi yên một lúc, hãy làm công việc của mình đừng vì tôi mà làm ảnh hưởng.
- Cô hất tay hấn ra khỏi tay mình sau đó bước đi, hấn vội vã rời đi theo sau cô. Cô cảm thấy khó chịu.
- Để tôi có chút thời gian riêng được không, tại sao anh cứ bám theo sau tôi như vậy?
 - Tôi không yên tâm.
 - Tôi không chết đâu mà lo - Cô tức giận nói.

Hấn bịt miệng cô lại, rất không vui khi cô nói ra điều đó. Cô kéo tay hấn ra khỏi miệng mình.

- Rốt cuộc anh muốn gì từ phía tôi, đi đâu anh cũng đi theo anh không thấy nhàn chán à! Tôi đang phát điên vì anh đây anh hiểu chứ, hiện tại tôi muốn ở một mình.

Buổi sáng hôm nay không khí thật đẹp khiến cô muốn đi bộ dạo quanh đường phố quan trọng hơn là đi đến nhà để thăm hỏi cha mẹ một chút.

Mọi dự định đều bị hấn phá vỡ khi sáng ra hấn đưa cô tới sân giao dịch và ngồi lại ở đó ngắm nhìn các dãy số. Cô bực mình bước đi.

Bước chân cô dừng lại khi thấy một người đàn ông quen thuộc đang cùng chú chó đi dạo trên vỉ hè. Đôi mắt cô bỗng sáng lên vui tươi khi cô nhận ra đó là cha, cô toan chạy tới bên nhưng cô vội kìm lại khi có hấn ở bên cạnh.

Tuấn Hùng - Cha của cô ngồi xuống ghế đá, bên cạnh là chú chó. Ông vuốt ve chú chó. Một con chó khác chạy tới, sau đó thì chủ nhân của con chó xuất hiện.

Huyền Chi nhìn thấy cô đứng ngây ngốc tại chỗ nên đã vẫy tay gọi, cô thu hồi cảm xúc đi đến, đi bên cạnh vẫn là Lý Nam. Huyền Chi lấy cớ đi mua nước sau đó vội vàng dắt hai chú chó rời đi.

Tuấn Hùng nhìn cô một lượt rồi mỉm cười vỗ xuống chỗ chống bên cạnh.

- Ngồi xuống đi.
- Dạ!

Hấn đứng bên cạnh cô, Tuấn Hùng nhíu mày nhìn hấn sau đó chỉ sang ghế đá đối diện.

- Cậu có thể ngồi kia.
- Ông là giáo sư sử học, cũng là nhà khảo cổ Tuấn Hùng.
- Hiện tại thì tôi nghỉ hưu rồi.
- Thật may tôi có một số chuyện muốn thỉnh ông đôi chút, không biết ông có được rảnh không?
- Vậy cậu muốn biết chuyện gì?
- E là... nói ở đây không tiện. Tôi sẽ sắp xếp rồi gặp ông sau.
- Hay là thế này, mời hai người tới nhà tôi như vậy sẽ dễ nói chuyện hơn.

Hấn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Cô bước vào nhà, mọi thứ dường như gần thay đổi. Đôi mắt cô nhìn xung quanh để tìm kiếm một thứ gì đó quen thuộc. Đúng lúc gặp mẹ cô từ trên lầu đi xuống chưa đến cô lên tiếng chào Tuấn Hùng vội giới thiệu đó là bạn của Huyền Chi.

- Con ngồi chơi với bác gái một lúc nhé!

Tuấn Hùng lên tiếng cô gật đầu, sự thực thì cô rất muốn nói chuyện cùng mẹ một chút. Vì đã lâu rồi cô không còn được nghe tiếng nói của mẹ.

Tuấn Hùng chỉ sang ghế bên cạnh sau đó rót trà ra tách đầy nhẹ về phía hấn.

- Cậu muốn hỏi tôi điều gì?

Tuấn Hùng đi thẳng vào vấn đề.

- Tôi biết ông thừa khả năng để biết tôi hỏi chuyện gì?
- Nhưng tôi thắc mắc một điều vì sao cậu không muốn cho cô gái lúc này biết.
- Vì tôi không muốn cô ấy phải lo lắng hay suy nghĩ nhiều.
- Có thật như vậy không, hay cậu không dám đối diện với cô gái.

Hắn không nói gì cứ coi như Tuấn Hùng đã đoán đúng. Đúng là hắn rất sợ cô biết thân phận hắn là Lý Nam Vương. Người từng gây ra cho cô bao nhiêu đau khổ, hắn không biết cô có nhớ gì tới kiếp trước không, hắn cầu mong cho cô không nhớ gì. Cô vốn là người phạm nên năng lực bị hạn chế nhưng cô lại có khả năng phán xét của một nhà tiên chi, cô có thể biết trước vận mệnh của từng người nhưng không thể biết được vận mệnh của bản thân. Còn hắn đã trải qua bao nhiêu lần đột phá thiên kiếp nên tu vi hơn người, hắn là kẻ mạnh nhất trong tam giới chỉ sau khi phụ hoàng qua đời, hắn có thể biến hóa mọi thứ. Sự kiêu ngạo vốn là bản chất của loài rồng tôn quý được người đời ca tụng đến muôn đời sau. Đáng tiếc giấc mộng thành bá chủ trong tam giới bị phá hủy khi phụ hoàng giao nội đan cho Nhai Tệ, kèm theo lời nguyện trong đó mà hắn không hay biết. Nếu Nhai Tệ chết đi thì Long tộc cũng chìm trong giấc ngủ.

Chỉ có lệnh bài mới mở ra quyền lực tối cao nhất, kết hợp cùng ngọc băng. Nhưng là ai, ai đang là lệnh bài. Hắn rất muốn biết là kẻ nào.

- Tôi muốn biết về hình nhân lệnh bài - Hắn thật lâu sau mới trả lời.
- Rất tiếc tôi không thể biết được, bởi khả năng của tôi bây giờ không như trước về giả sự phán xét của tôi không nhạy bén như lúc trước. Nếu cậu muốn biết ắt sẽ đến ngày đó sẽ biết là ai.
- Tôi thắc mắc một điều vì sao tôi có thể nhớ lại kiếp trước của mình, điều này vô lý thật.
- Phong ấn dần được cởi bỏ, tôi không nghĩ cậu là thái tử cơ đấy.
- Ông có thể nhận ra?
- Trước khi tôi không thể còn phán đoán ra sự việc tôi có cân nhắc và xem qua ngày, nhưng trực giác và luồng khí từ cậu phóng ra tôi nghĩ mình không hề đoán sai, nếu ở kiếp trước tôi và cậu có quen biết. Hắn cậu còn nhớ tên tướng Lưu Huyền Tĩnh.

Hắn nhủ mảy mòi nhớ ra. Lưu Huyền Tĩnh vốn là một bậc kì tài có thể am hiểu và phán đoán được mọi chuyện như thần. Nhưng trong một lần đi du ngoạn cùng hoàng thượng bị ngã sông mà chết khi ở độ tuổi 30.

- Đêm hôm trước khi chết tôi có nằm mộng thấy thái bạch kim tinh dẫn dắt tôi đi đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, rồi nhập vào thể xác một cậu thanh niên nói với tôi rằng đó là nhiệm vụ, bởi không có ai thích hợp hơn tôi để đi làm sứ giả tương lai. Giật mình tỉnh giấc tôi không ngủ được ra ngoài ngắm sao vô tình nhìn lên sao chiếu mệnh, thấy ngôi sao chiếu mệnh bị một vầng mây đen bao phủ ôm gọn, xung quanh các ngôi sao khác sáng hơn bình thường. Coi như số mệnh tôi đã được an bài. Những điều tôi nói tôi đã nói xong. Cậu thắc mắc điều gì nữa ư rằng tôi không thể giải đáp vì tôi đã mất đi khả năng có thể nhận biết được sự việc sẽ diễn ra.
- Thứ lỗi, đã làm phiền ông.
- Hình như sắc mặt cô gái đi cùng cậu không tốt, tôi có biết một chút nghề hành y, tuy là không giỏi nhưng có thể nhìn ra bệnh, chắc đang mang thai khí sắc không tốt.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đi xuống dưới nhà nghe tiếng cười đùa của cô, nụ cười trên môi cô rất vui vẻ và hạnh phúc. Hắn đứng lặng người nhìn cô. Nụ cười trên môi cô vụt tắt khi nhìn thấy hắn. Hắn lấy lại tinh thần rồi đi đến bên cô.

- Giáo sư muốn gặp em một lúc - Hắn quay sang mẹ của cô - Thứ lỗi.
- Anh có thể đi nấu chút gì đó cho tôi không, quả thực rất đói.
- Sao con không nói với bác - Mẹ lên tiếng trách móc.

Hắn vui mừng khi cô chịu mở miệng nhờ hắn nấu nướng.

- Vậy đành phiền bác cho tôi mượn bếp nhờ, em ở đây tôi ra ngoài mua một chút gì đó.

Hắn vui mừng quá mà rời đi, khiến mẹ cô há hốc miệng chưa kịp nói. Cô không muốn hắn biết nên từ này tới giờ ngồi suy nghĩ tìm ra lý do nào đó để cho hắn rời đi một lúc. Nghĩ mãi mà không ra cho tới khi cảm thấy đói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Sức Ép

Tuấn Hùng đẩy tách trà về phía cô. Đứng dậy đi đến bên cửa sổ kéo rèm vào. Cô lặng im không nói gì bởi cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô có nhiều điều muốn nói, muốn hỏi.

- Gặp lại cha không có gì để nói sao - Tuấn Hùng ngồi xuống cạnh lên tiếng.

Cô xúc động muốn bật khóc nhưng cố kìm nén lại trong lòng, Tuấn Hùng ôm nhẹ bờ vai cô.

- Cha!

Cô ghen ngào lên tiếng sau đó cũng ôm lấy cha của mình. Rất lâu rồi cô không được cha ôm vào lòng thêm được cha vuốt nhẹ mái tóc hay đánh nhẹ vào vai mỗi khi cô làm gì đó sai. Thêm được nghe cha kể chuyện...

- Cha vẫn còn nhận ra con sao?

- Con là con của cha làm sao cha lại không nhận ra con chứ.

Cô bỗng òa khóc Tuấn Hùng vỗ nhẹ vai con: - Con mà khóc lúc nữa cậu ta nhìn thấy mắt con đỏ hoe thì phải trả lời ra sao chứ.

Mất khá lâu cô mới lấy lại được tinh thần, khi gặp cha bao nhiêu kỉ niệm đau thương, tủi hờn ảm ức bỗng tràn về khiến cô không thể nào cầm được nước mắt của mình.

- Đừng buồn như vậy sẽ không tốt cho đứa trẻ, con là mẹ của nó vì thế con phải sống cho tốt làm những điều tốt đẹp cho cháu ngoại của cha chứ. Sự mạnh mẽ ngang ngạnh của con đi đâu cả rồi, cha thích con chính là con chứ không phải như bây giờ, một cô gái yếu đuối đa sầu đa cảm. Đừng phớt lờ hay đổ lỗi cho số phận, duyên có thể do trời định nhưng số phận là do con người tạo ra. Cha hy vọng trên quãng đường đời con lựa chọn hạnh phúc sẽ mỉm cười với con.

- Cha, tại sao con phải gánh chịu những chuyện như vậy chứ? Con đã làm gì nên tội sao?

- Con không làm gì nên tội, nhưng đây là duyên kiếp con phải trả qua để hóa giải mối nhân duyên.

- Con muốn biết một số chuyện.

- Khả năng của cha không như trước đây nữa nếu con muốn hỏi điều gì cha biết cha sẽ trả lời cho con.

- Về lệnh bài.

- Cách đây vài hôm, cái cậu vệ sĩ đi theo con dạo nọ có đến đây.

- Anh ta đã tới sao, anh ta hỏi gì cha? - Cô khẩn trương hỏi.

- Cũng không có gì. Cha nhìn thấy sắc thái của cậu ta không tốt cho lắm, hẳn trong người có cái gì đó không ổn.

- Cha à, con muốn biết vì sao lệnh bài lại biến thành con người mà không phải là lá bài hay cái gì đó.

- Là thời điểm Nhai Tệ bước qua vòng luân hồi, ứng với thời điểm chiếc chìa khóa bị vỡ đôi.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Cha chỉ biết có vậy thôi con gái à? Mọi chuyện con tự tìm hiểu ra và phải đối diện, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Cha nghĩ cậu ta cũng sắp lên đây rồi đấy. Đề cha xem mạch cho con.

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa phòng, mẹ và hân cùng bước vào, mẹ trên môi nở nụ cười còn giọng điệu thì trách móc khi cô mang thai không nói cho hay. Mẹ tự tay nấu cho cô những món ăn bổ dưỡng cho cô. Cô rất cảm động muốn khóc, mẹ lúc nào cũng vậy rất chu đáo. Cô ăn những món mà mẹ nấu rất vừa miệng và không hề bị ngấy, còn hân tuy không vui khi cô không hề chạm tới món mà mình nấu nhưng nhìn thấy cô ăn ngon miệng nên cũng cảm thấy hài lòng một chút.

Mặc dù không muốn xa ngôi nhà mình từng ở hơn hai mươi mấy năm trời, nhưng ngôi nhà này đã không còn thuộc về cô. Khi cô bước ra cửa gặp Tuấn Dã đang đi vào, Tuấn Dã thoáng ngạc nhiên sau đó mỉm cười tươi đi đến bên cô.

- Không ngờ lại được gặp cô ở đây.

- Chào anh!

- Qua đây tôi cho cô xem cái này - Tuấn Dã nắm lấy tay cô nhận được cái ho khan từ phía cha của mình, cảm thấy bản thân hơi thất thố nên gượng cười và bỏ tay ra.

Hắn khoác vai cô để cho Tuấn Dã thấy rõ cô còn có ai đi bên cạnh. Tuấn Dã đưa tay ra trước mặt hắn.

- Chào anh!

Hắn bắt tay xã giao nhưng Tuấn Dã cảm thấy cái bắt tay lạnh lẽo như một lời cảnh cáo nhỏ.

- Thứ lỗi cho tôi và vợ của tôi không ở lại được, hai chúng tôi có việc phải đi.

Hắn nắm tay cô đi rất vội vã, cô vẫn cố ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Tuấn Dã mỉm cười vẫy tay tạm biệt.

- Cha à, cha quen họ sao - Tuấn Dã quay sang hỏi cha.

Tuấn Hùng thở dài sau đó cũng trả lời: - Cũng gọi là quen, con bé tới thăm Huyền Chi nhưng con bé không có nhà!

- Bạn của em gái con sao? Tại sao con không hay nhỉ, làm sao em gái con quen Thanh Nhã được hơi vô lý.

- Con quan tâm làm gì, hôm nay không đi đến công ty sao?

- Con đi đến nửa đường rồi quay lại, không hiểu sao dạo này con bị sao ấy, hay để quên tài liệu ở nhà.

Tuấn Dã bước đi được hai bước rồi dừng lại xoay người hỏi cha: - Cha à!

- Gì vậy?

- Cha có cảm thấy cô gái lúc nãy có điểm gì đó rất quen thuộc không?

- Không thấy.

- Con lại cảm thấy cô gái ấy rất giống em của con khi trước. Huyền Chi bây giờ con thấy xa lạ.

- Vớ vẩn, em con bây giờ đã lớn nên phải khác chứ, đâu còn bé như lúc trước nữa. Nó bây giờ đã có gia đình lại sắp làm mẹ, con ấy, hơn ba mươi tuổi đầu rồi lo mà lập gia đình.

- Cha con nói phải đấy - Bà mẹ từ trong nhà bước ra tiếp lời - Em con đã lập gia đình, còn con làm anh mà để cho em nó vượt mặt như vậy sao, mẹ thật xấu hổ vì con.

- Mẹ phải tự hào về con trai của mẹ chứ - Tuấn Dã ôm vai mẹ cười, bà dí đầu con trai mỉm cười hiền từ.

- May mà em con đã lấy chồng nếu không hai đứa suốt ngày cứ quần lấy nhau khiến người ta nhầm tưởng hai đứa là vợ chồng.

Tuấn Dã chỉ mỉm cười không nói gì xoay người bước vào nhà. Tuấn Hùng nhìn con lặng lẽ nhìn trời thở dài.

Chiếc xe hơi thể thao màu đen sang trọng từ từ tiến vào trong cổng trụ sở Thời Đại. Vệ sĩ vội chạy tới khom mình mở cửa, hắn từ bên trong xe bước ra vòng qua bên đỡ cô đứng dậy.

- Tôi đã chuẩn bị phòng nghỉ cho em, em nghỉ tạm ở đây đợi tôi giải quyết xong một số công việc sau đó tôi đưa em về khách sạn.

Cô thực sự rất khó chịu, cô nhìn chằm chằm vào hắn: - Vì sao anh luôn sắp đặt theo ý của anh, anh có cảm nhận được người khác khó chịu như thế nào không khi phải nghe theo những điều mà anh áp đặt lên họ.

- Tôi không cần biết họ nghĩ như thế nào về tôi quan trọng là tôi không muốn em gặp phải chuyện gì bất chắc. Em ở bên tôi như vậy em mới an toàn.

- Vậy sao - Khóe môi cô cong lên cười khẩy - Anh là một tên đồn mặt mà tôi từng biết.

Cô không nói gì thêm xoay người tính bước ra ngoài. Một chiếc xe màu trắng đã chặn lối đi từ bao giờ, cửa kính từ từ hạ xuống bên trong xe thò ra một cánh tay vẫy vẫy, cô nhíu mày nhìn. Cánh cửa xe mở ra, một chiếc giày đen bóng nhẹ nhàng tiếp đất, tiếp đến vạt áo màu trắng, một nửa con người xuất hiện và khuôn mặt lộ ra. Khải Huy xuất hiện trong chiếc áo choàng màu trắng khiến bao người phải liếc nhìn nhân vật luôn được cho là thần bí nhất vẫn chưa một ai biết được khuôn mặt của Khải Huy sau lớp mặt nạ ra sao. Hắn khần trương khi nhìn thấy Khải Huy xuất hiện, hắn vội nắm lấy tay cô kéo về phía mình cứ như sợ cô sẽ chạy tới bên Khải Huy, dù gì hai người họ từng có tình cảm với nhau, cô cũng từng đi theo Khải Huy khi ở khách sạn Hàm Cá Mập.

Ánh nắng chiều tà yếu ớt rơi xuống chiếc mặt nạ bạc càng trở nên lạnh lẽo. Ánh mắt Khải Huy nhìn vào tay hắn, trong con mắt hắn lên sự hận thù trong đó. Khóe môi Khải Huy khẽ nhắc một đường cong đầy sự mỉa mai. Tựa người vào mũi xe vệ sĩ hiểu ý bèn châm cho Khải Huy một điếu xì gà. Hút một

hơi thuốc ngửi mặt nhìn trời thả làn khói trắng trong miệng. Khải Huy nhìn hai người một lần nữa cười khẩy rồi lên tiếng.

- Gặp cậu thật khó.

- Cũng nhờ anh mà lâu lắm tôi mới có dịp bận rộn như vậy, tôi thực cảm ơn anh điều đó.

- Không dám, không dám - Khải Huy xua tay đầy khách khí - Tôi công nhận rằng để hạ gục một con mồi béo bở tưởng dễ ăn nhưng thật khó nuốt.

- Được rồi, những câu đó để nói sau đi. Anh tìm gặp tôi có việc gì?

- Tôi rất thích những kẻ thẳng thắn như cậu nhưng đáng tiếc tôi và cậu lại không cùng chung một chiến tuyến. Nhưng mà... Phải công nhận một điều cậu thật khó chơi, hôm nay tôi tới không phải tìm gặp cậu, người tôi cần gặp chính là cô ấy.

Khải Huy chỉ tay về phía cô. Hấn kéo cô về phía sau lưng mình còn ánh mắt lạnh lẽo đầy cảnh giác nhìn Khải Huy.

- Anh nên nhớ cô ấy là vợ tôi không phải muốn là gặp được.

- Hahahahaa... Thật đáng thương cho cậu, tôi nhớ không nhầm thì Thanh Nhã được gả cho Lý Nam Vương, còn cậu là Lý Nam lễ nào cậu lại đi cướp vợ của người ta rồi bảo đó là vợ của mình cậu có cảm thấy xấu hổ không? Vì lý do gì không cho tôi gặp cô ấy chứ?

Khải Huy tiến về phía hấn, hấn nắm lấy tay cô rất chặt khiến cô khó chịu.

- Anh làm cái quái gì vậy - Cô hất mạnh tay hấn nhưng hấn nắm rất chặt khiến cô cảm thấy đau.

- Thanh Nhã - Khải Huy nhìn cô rồi lên tiếng tiếp - Anh tới để đưa em đi tới một nơi anh nghĩ em rất thích.

Khải Huy nắm lấy tay cô nhưng đã bị Lý Nam gạt ra. Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt thù địch.

- Tôi cảnh cáo anh không được chạm vào cô ấy.

- Vậy sao? - Khải Huy nhún vai - Vậy làm một cuộc thử nghiệm nhé!

Hấn nhíu mày nhìn Khải Huy trong lòng rung lên một hồi chuông cảnh báo sắp có chuyện không hay sẽ đến.

- Muốn gì vào phòng tôi nói chuyện - Hấn vội kéo cô rời đi, còn cô gầy dựa muốn thoát ra nhưng hấn không để tâm. Dù rất tức giận nhưng đành chịu trận càng cựa hấn càng nắm thật chặt.

Khải Huy thoáng cười khẩy sau đó cũng đi theo tới phòng của hấn. Đợi Khải Huy ổn định chỗ ngồi hấn mới lên tiếng.

- Nói đi, anh muốn gì ở tôi - Hấn không đủ kiên nhẫn để đi vòng vo nên đã đi thẳng vào vấn đề.

- Tôi muốn Thanh Nhã.

- Dù rồi, tôi không phải là món hàng để cho hai người trao qua đổi lại, tôi là con người cũng có những cảm xúc chứ không phải một món đồ chơi cho các người chơi đùa. Chơi chán rồi vứt đi, lẽ nào chỉ có các người mới phải là con người còn những người thấp hèn thì coi họ như một con chó, khi không hài lòng thì đánh đập, họ cũng là con người cũng có suy nghĩ chẳng qua họ không bằng mấy người chỉ vì đồng tiền, vì tiền, vì miếng ăn, vì gia đình con cái nên họ mới nhẫn nhịn chịu đựng để nghe mấy người si nhục. Nếu mấy người không có tiền, không có địa vị cũng chẳng kém gì họ...

Cô nói một hơi dài không kịp thở nên cảm thấy mệt, hấn vuốt lưng liền bị cô hất ra.

- Tôi nói cho anh hay nhé, tới ngày hôm nay tôi chịu đựng đã quá đủ rồi sức chịu đựng của tôi có hạn, tôi không thể chịu thêm được nữa, cuộc sống của tôi từ bây giờ do tôi quyết định chứ không phải anh.

Cô đứng dậy bèn bị hấn giữ tay lại: - Khi chưa có sự đồng ý của tôi em không được phép tùy tiện rời đi.

- Buông ra, anh nghĩ anh cần được tôi - Cô hất mạnh tay hấn nhưng không được.

- Tôi không cần được em, nhưng tôi có thể giữ em vĩnh viễn bên cạnh - Giọng hấn lạnh lẽo đầy sự bá đạo bao trùm.

- Haha... - Khải Huy nở nụ cười mỉa mai nhìn hấn - Tôi không nghĩ rằng cậu cũng có ngày vì một người phụ nữ mà trở nên như vậy. Xem ra tôi phải đặt ra một điều kiện với cậu.

Khải Huy nhìn cô sau đó đi đến bên cô chạm tay lên khuôn mặt cô: - Em có muốn rời xa hấn không anh sẽ giúp.

Cô nhìn Khải Huy nửa tin nửa ngờ còn hấn vội kéo cô lại gần, ngoài mặt tỏ ra lạnh nhạt nhưng trong lòng thì lại lo lắng khẩn trương chỉ sợ cô sẽ rời bỏ hấn mà đi. Khải Huy định chạm lên tóc cô nhưng hấn đã gạt ra, bàn tay Khải Huy rơi ở khoảng không. Khải Huy nắm tay lại sau đó thu về nhìn cô rồi nói.

- Tin anh, chỉ cần một câu nói của em muốn rời đi hay không?
- Điều kiện của anh là gì? Một người như anh đã đưa ra một lý do ắt có yêu cầu - Cô lên tiếng.
- Tại sao em có thể nói những lời nói đó với anh.
- Tôi sẽ không cho em rời đi - Hấn bá đạo tuyên bố.
- Vậy đề tôi xem cậu sẽ ứng phó ra sao khi tôi cho cô ấy biết sự thực.
- Nói vậy có ý gì - Hấn khản trương hơn.
- Cậu phải rõ hơn tôi chứ, điều mà cậu lo sợ nhất.
- Anh muốn gì - Hấn hơi run nhẹ - Gặp riêng tôi rồi hãy bàn.
- Rất tiếc, tôi lại muốn đứng đây cùng bàn bạc với cậu, tôi cho cậu hai sự lựa chọn. Thứ nhất để cho cô ấy rời đi, thứ hai tôi sẽ nói ra sự thực một trong hai sự lựa chọn đều có một khoản điều kiện nho nhỏ kèm theo.
- Nếu tôi không đồng ý?
- Không dám chắc sự việc sẽ diễn ra như thế nào?
- Điều kiện của anh là gì? - Hấn nhàn nhạt hỏi, tuy rằng trong lòng đang lo lắng.
- Đơn giản thôi, để cho cô ấy rời xa cậu, tới nơi mà cô ấy muốn. Tôi còn nhiều điều muốn cho cậu biết nhưng hãy để từ từ, giữa hai chúng ta vẫn còn gặp lại nhau rất nhiều. Điều kiện để trao đổi giữa chúng ta là tập đoàn Thời Đại.
- Anh đang uy hiếp tôi.
- Không hề, đó là cuộc trao đổi đôi bên cùng có lợi, không những vậy tôi sẽ cho cậu biết một điều rất lý thú có lẽ cậu sẽ rất bất ngờ. Không đòi co dài dòng nữa tôi sẽ nói cho nghe kéo có người nóng lòng mà chết. Một là cậu chịu nhường tập đoàn Thời Đại cho tôi, hai là tôi nói cho cô ấy cậu là ai, tôi biết cậu rất sợ điều này vì vậy tôi mới đưa ra một yêu cầu nhỏ nhoi mong rằng cậu sẽ đáp ứng.

Bàn tay hấn nắm chặt thành quyền vì giận, còn Khải Huy không thèm để tâm, ngón tay nghịch ngợm lọn tóc của cô. Cô nhủ mày khó hiểu, rốt cục họ đang nói chuyện gì, vậy hấn là ai, là nhân vật nào. Cô có thể nhận thấy hấn vừa giận vừa sợ trong lòng nhưng hấn sợ về chuyện gì thì cô không biết.

- Tôi cho cậu hai ngày suy nghĩ, hẹn gặp lại ở thành phố S - Khải Huy mỉm cười nhẹ nhàng với cô, nụ cười rất ấm áp rất phản diện với chiếc mặt nạ lạnh lẽo kia. Khải Huy lên tiếng tiếp - Gặp anh một lúc nhé! Anh có chuyện muốn nói với em.

Hấn nắm lấy tay cô kéo lại - Người đầu tiên khách.

Vệ sĩ từ bên ngoài bước vào lễ phép mời Khải Huy ra khỏi cửa phòng. Khóe môi Khải Huy hơi cong lên, vỗ nhẹ vào vai cô.

- Anh sẽ còn tới gặp em, đợi anh chuẩn bị xong mọi thứ.

Trước khi rời đi Khải Huy không quên chỉnh lại cổ áo giúp hấn rồi vỗ nhẹ lên ngực ba cái mới cất tiếng: - Tôi sẽ nhớ lần này, lần sau gặp lại hy vọng sẽ tốt hơn.

Ánh mắt cô khó hiểu nhìn theo sau Khải Huy cho tới khi khuất sau cánh cửa. Khi cô nhìn theo như vậy khiến hấn khó chịu trong lòng, không nói gì hấn kéo cô ra ngoài trở về khách sạn nghỉ. Tâm trạng của hấn lúc này không thích hợp để giải quyết công việc. Từ trước tới nay hấn không bao giờ vì chuyện của phụ nữ mà làm ảnh hưởng đến công việc, lần Linh qua đời hấn chỉ biết lao đầu vào công việc để cho vui đi nỗi đau, chỉ có công việc mới giúp hấn quên đi hình bóng của Linh. Với cô hấn cũng rất muốn như vậy nhưng hấn không thể làm được khi trong tâm hấn lúc nào cũng mang một nỗi lo cánh cánh trong lòng. Bởi vì hấn rất yêu cô vì yêu hấn không thể để mất cô thêm một lần nữa.

- Anh làm cái gì vậy - Cô hất mạnh tay hấn ra khỏi tay của mình.
- Tôi đưa em về khách sạn.
- Tôi tự mình đi được điều nay anh không cần phải bận tâm.

Cô bước ra khỏi cổng hấn vội đi theo sau khi cô chuẩn bị vẫy tay bắt taxi, hấn nắm tay kéo lại.

- Tôi nói sẽ đưa em về - Hấn nắm lấy tay cô lôi vào trong.

Cô vùng vẫy mạnh để thoát ra khiến hấn càng khản trương lo lắng vội ôm chặt lấy để cô khỏi cựa.

- Em đừng cử động mạnh có được không như vậy sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Trong lòng cô đang tức giận nên không thèm để tâm đến lời mình nói ra.

- Anh không buông tôi ra, tôi sẽ hành hạ đứa bé.

Nghe lời cô nói vậy hấn vội buông cô ra đồng thời cũng xoay người cô cho đối diện hấn.

- Em vừa nói gì - Hấn như thể không tin lời cô vừa nói ra.

- Tôi nói, tôi nói tôi sẽ hành hạ nó nếu anh cứ tiếp tục như vậy đối với tôi - Cô nhấn mạnh lời nói của mình.

- Em... Em có thể nhấn tâm như vậy sao?

- Sống với anh tôi cũng phải học cách tàn nhẫn như anh chứ, tôi nói là tôi sẽ làm bởi tôi không mong gì nó ra đời. Tôi cho anh hai sự lựa chọn, một anh để cho tôi tự do tôi sẽ chăm sóc đứa bé cẩn thận còn không thì ngược lại.

- Em tại sao có thể làm như vậy với tôi đừng dùng đứa bé để ép buộc tôi như vậy.

- Mới có vậy mà anh đã cảm thấy khó chịu rồi sao - Cô khoanh tay trước ngực cười khẩy sau đó lại tiếp lời - Vậy còn tôi thì sao, anh luôn áp đặt lên tôi, khi đó anh có nghĩ tôi sẽ rất khó chịu không? Lựa chọn đi tôi không thích dài dòng.

- Em..

Hấn thực lòng không biết phải trả lời ra sao, trước nay hấn luôn chèn ép người khác chứ chưa bị người khác chèn ép bao giờ cả, cô là người đầu tiên. Hấn nhận ra một điều rằng cô không còn sợ hấn như những lần trước điều này khiến hấn cảm thấy vui hơn nhưng cũng khiến hấn khó chịu khi cô không còn nghe theo lời. Hấn không nghĩ rằng cô là người ngang ngạnh đến thế là cùng.

- Còn không mau trả lời nhanh.

- Tôi... Tôi không đồng ý.

- Vậy đừng trách tôi.

Dứt lời cô giả vờ tung người lên nhưng hấn vội giữ chặt lấy: - Được rồi, tôi đồng ý!

Trong lòng cô thoáng vui mừng nhưng trên khuôn mặt vẫn tỏ ra vẻ lạnh lùng. Cô thầm xin lỗi con vì điều mình vừa làm, bắt đầu đi cô mới phải làm vậy, ở với hấn lâu nên cô cũng học được nhiều điều chính vì vậy cô đã dùng đứa bé để uy hiếp mặc dù cô không muốn.

- Đừng có làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến con, tôi chỉ cho phép em trong ngày hôm nay.

- Anh định giam tôi đến bao giờ, tôi thực không chịu nổi khi anh suốt ngày nhốt tôi trong nhà, trông tôi giống một con chó giữ nhà cho anh lắm à?

- Tôi không cho phép em nói ra những điều đó vì tôi không muốn em gặp nguy hiểm nên tôi phải làm vậy.

Hấn thực không muốn cô nói ra những điều khó nghe như vậy, nghe thật chói tai. Cô không muốn đôi co với hấn nên bước đi ra cổng, hấn nắm tay kéo lại.

- Gì nữa vậy - Cô nổi cáu gắt lên.

- Tôi sẽ gọi Khiêm đưa em đi.

- Không cần - Cô hất tay hấn ra - Chân tôi có tôi tự mình đi được.

Cô vẫy vội chiếc xe đang đi đến xe chưa dừng hấn cô đã mở cửa xe đi vào cứ như sợ hấn giữ lại. Chiếc xe vọt lao đi hấn vội chạy vào lấy xe sau đó cũng đuổi theo nhưng khổ một điều xe vừa đi đến ngã tư lại gặp đèn đỏ nên phải dừng lại, dù hấn có muốn vượt cũng không thể được bởi phía trước có mấy chiếc xe tải. Hấn tức giận đập mạnh vào vô lăng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Được Tình Hóa Giải

Thành phố đã lên đèn. Lâu rồi cô không có dịp nhìn ngắm cảnh vật trên những con đường thẳng tắp dãy hàng cây, lâu lắm rồi cô không còn nhìn thấy

mọi hoạt động ở thành phố Z, những con người ở nơi đây họ luôn bận rộn dù bận rộn đến đâu cuối tuần họ cũng dành một chút thời gian cho gia đình bé nhỏ của mình, với những người làm cha mẹ họ thường đưa đón con đi chơi hoặc làm những món ăn mà gia đình mình yêu thích.

Chiếc xe vẫn lao vút đi một cách nhanh chóng, mãi suy nghĩ nên cô không để tâm tới người tài xế, đôi mắt cô vô tình nhìn lên kính chiếu hậu cô không khỏi giật mình khi người đó là Bảo An.

- Bảo An - Cô buộc miệng lên tiếng - Sao lại là anh.

- Không là tôi lẽ nào là ma à? - Bảo An lạnh lùng đáp lại.

- Anh làm gì ở đây.

- Bám theo cô.

- Bám theo tôi (?)

Bảo An mở cửa xe bước ra, cô cũng mở cửa bước ra theo sau. Đảo mắt nhìn xung quanh, trước mắt cô là một căn hộ cất trên một mô đất khá rộng, toàn bộ ngôi nhà đều được làm bằng gỗ giản dị nhưng không kém phần sang trọng, trước cửa nhà có chiếc xích đu màu nâu cùng một giàn hoa tím. Cách đó không xa có một vài chậu hoa lan đang nở ra những bông hoa màu vàng, cô nhìn xung quanh một lượt rồi quay sang hỏi.

- Anh đưa tôi tới đây làm gì?

- Cô giả vờ ngu ngốc hay sao vậy, đối với cô thứ tôi muốn là gì cô tự hiểu.

- Máu... Máu sao? Vương Đình sao rồi.

- Sắp chết rồi, tại cô cả.

- Anh ta đang ở đâu - Cô lo lắng nắm lấy tay Bảo An nhưng bị hất mạnh. Bảo An nắm lấy cổ tay cô khi cô loạng choạng gần bị ngã. Trong giọng nói Bảo An mang theo sự thù hận.

- Nếu cô không dùng Bích Huyết đâm chết Lý Nam thì tôi sẽ lấy máu của cô, đừng có oán tôi quá độc ác, tôi không thể để cho Vương Đình bị được tình hành hạ như vậy mãi.

- Nhưng... Lý Nam từng hứa sẽ chữa cho Vương Đình...

- Đến ngày 15 Vương Đình sẽ càng thống khổ, đi đến quyết định này tôi biết mình sẽ chết Lý Nam sẽ không buông tha, trước khi chết tôi phải trị xong bệnh cho Vương Đình, xin lỗi bất đắc dĩ tôi phải làm như vậy.

Bảo An lôi cô vào trong nhà, cô vội lên tiếng: - Khoan đã cho tôi hỏi Bích Huyết anh do đâu mà có.

- Cô muốn biết đến Đam Mê mà tìm hiểu sẽ có câu trả lời cho cô.

Cô cảm thấy hoang mang lo sợ, thực lòng mà nói cô rất muốn cho Vương Đình máu nhưng cô lại nghĩ đến đứa bé khi bị giết đi một cách tàn bạo. Cô không hiểu mình đã làm điều gì sai mà tại sao luôn bị những điều không hay đổ lên đầu, cô đang lo lắng sợ hãi trong lòng.

- Anh...anh định làm gì? - Cô lo lắng khi Bảo An đưa cô vào trong một căn phòng.

- Làm gì cô sẽ biết ngay thôi, cô nhìn đi.

Bảo An chỉ tay vào trong một bồn gỗ to, bên trong là một thân ảnh ngồi trong đó ngâm mình trong thảo dược, thân hình tiều tụy thấy rõ, trên làn da trắng xuất hiện khá nhiều chấm màu đen nhỏ.

- Anh...anh ta bị sao vậy - Cô trở nên sợ hãi.

- Bị sao cô thừa hiểu còn gì, được tình nếu càng nghĩ đến người mình yêu sẽ càng thống khổ điều đó sẽ kích thích được tính phát triển nhanh hơn, độc tính trên cơ thể Vương Đình phát triển nhanh hơn dự tính, hiện tại đang trong thời gian hoại tử.

- Hoại...hoại tử...vậy có nghĩa là...sẽ...

- Sẽ chết theo một chu kỳ trong tháng, cảm giác đau đớn vô cùng, đau hơn khi nhìn thấy cơ thể mình bị rách nứt cảm giác này kéo dài trong một tuần, sau một tuần sẽ lịm đi khoảng ba ngày, ba ngày sau tỉnh lại cơ thể trở lại như cũ sang tháng sau cũng vậy được tình cứ vậy mà phát tác, cảm giác muốn chết không được sống không xong nếu là người thường sẽ chết khi được phát nhưng Vương Đình rất khác người khi tôi phát hiện ra nhóm máu của Vương Đình có điểm gì đó khác thường. Hiện tại cậu ta vừa trải qua cái chết đầu tiên, tôi phải tìm đủ mọi dược liệu nhằm giảm cơn đau cho cậu ta. Mỗi ngày nay tôi luôn bám theo sau cô để tìm cơ hội tiếp cận nhưng đáng tiếc Lý Nam giám sát cô quá chặt. Hôm nay gặp được cô tôi sẽ không để gì bỏ qua cơ hội. Hãy uống viên này vào đi.

Bảo An đưa cho cô một viên thuốc màu trắng, cô do dự không biết phải làm cách nào, liệu uống vào có làm hại cho đứa bé không, đứa bé không làm

ra tội tình gì mà phải gánh chịu lấy hậu quả như vậy.

- Liệu nó có ảnh hưởng đến đứa bé không?
- Tôi không dám chắc thứ tôi cần chính là tam huyết lưu thông trong người cô.
- Tam huyết nhưng mà, đứa bé này không phải là của Lý Nam Vương...
- Tôi không đủ kiên nhẫn để giải thích, phải hay không rồi cô sẽ biết, không còn nhiều thời gian nữa nếu không tiến hành nhanh một chút Lý Nam Vương sẽ đến.

Bảo An không muốn nói thêm bèn túm lấy tay cô nhét viên thuốc bỏ miệng, vì bất ngờ cô không kịp phản ứng, thuốc đến miệng chưa kịp nuốt đã tan. Trong hoàn cảnh này cô không biết mình phải làm sao, một mặt cô rất lo cho Vương Đình mặt khác cô cũng lo cho đứa bé nếu không có đứa bé sẽ khiến cô không lo lắng như vậy. Nếu cô dùng cảm hơn cô sẽ đối diện với Lý Nam Vương để giết chết hắc lấy máu chữa trị cho Vương Đình, hoặc là...

Đột nhiên cô nhớ ra cái gì đó nhưng mà đầu óc cô bỗng trống rỗng khi biết thuốc đã có tác dụng.

- Đầu óc cô phải ở trạng thái vô có như vậy tam huyết mới có tác dụng.

Đúng vậy, trong não cô hiện giờ trống rỗng không có một suy nghĩ hay tạp niệm nào hình thành, trong đầu rất thuần khiết. Mọi việc diễn ra trước mắt cô nhìn thấy, nhận thấy nhưng bộ não lại không tiếp thu toàn bộ đều bị đẩy ra ngoài.

Bảo An chuẩn bị một số vật dụng cần thiết để trên bàn, chuẩn bị xong mọi thứ mới bế Vương Đình ra khỏi bồn thuốc cho nằm trên một chiếc giường trải ga màu trắng, những vết thương trên da đang dần bình phục nhưng còn vài chỗ vết thương vẫn chưa khép miệng, miệng vết thương vẫn đỏ để lộ thịt bên trong lớp da. Bảo An gắn một số máy móc vào tay Vương Đình.

Sau khi uống thuốc vào người cô trở nên cứng như tượng đá chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ. Bảo An cầm lấy ống dẫn truyền cắm vào tay cô, dòng máu đỏ cứ như vậy được dẫn qua người Vương Đình.

Bảo An ngồi xuống bên cạnh những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt mái tóc Vương Đình sang một bên. Bàn tay lướt chạm nhẹ lên khuôn mặt, có thể thấy đối với Vương Đình Bảo An đã hao tâm tốn khí rất nhiều để nghiên cứu ra phương pháp giải trừ được tình.

- Vương Đình, tôi hy vọng cậu sau này sẽ sống tốt hơn. Tôi rất muốn đứng bên cậu mãi mãi nhưng tôi không thể, tôi bị mắc một căn bệnh mà không ai có thể chữa lành hẳn cho tôi trừ cậu ra, cuộc sống như vậy thật đau khổ sự chịu đựng của tôi đã quá giới hạn, tôi rất mệt mỏi, tôi muốn buông xuôi mọi thứ để đi đến một nơi thuộc về mình, ở đó tôi có thể dõi theo cậu hàng ngày. Mọi chuyện tôi làm tất cả đều vì cậu, đi đến quyết định này tôi không hề hối hận.

Bảo An nhìn đồng hồ sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm rửa, cảm giác mệt mỏi lúc này chợt biến mất thay vào đó là một tâm trạng thoải mái như vừa chút được một gánh nặng trên vai, đã bao tháng nay Bảo An quên ăn quên ngủ vất vả ngược xuôi để tìm kiếm đủ các loại dược liệu điều trị cho Vương Đình trong những lần được tình phát, nhìn Vương Đình đau đớn trái tim Bảo An càng đau hơn, hẳn không ai có thể hiểu được nỗi đau mà Bảo An đang chịu đựng.

Tắm rửa xong Bảo An lựa chọn in một bộ quần áo đẹp nhất rồi mặc vào, bộ vats màu trắng vừa vặn ôm lấy cơ thể mảnh khảnh khiến Bảo An càng thêm nhỏ bé. Bảo An liếc nhìn cô trên gương mặt trắng hồng dần chuyển sang màu xanh khi bị mất máu, cơ thể Vương Đình cần một lượng máu nhất định mới có thể điều trị được được tình. Đôi mắt cô cứ nhìn Vương Đình đắm đắm nước mắt theo đó cứ chảy ra nhưng trong đầu óc cô không suy nghĩ được gì bởi bị được phát tán khổng chế mọi cảm xúc chỉ có nước mắt vô cảm lặng lẽ tuôn rơi. Cô cảm thấy đầu óc choáng váng như muốn gục ngã nhưng đôi chân vẫn đứng vững như tượng thạch không hề lay chuyển.

- Nếu may mắn đứa bé còn sống sót, nhưng tôi vốn là kẻ nhân từ so với những gì cô đã làm, miệng cô nói ra cô đã làm được chưa, tất cả lỗi lầm đều do cô mà ra vì vậy cô không nên trách tôi, có trách thì trách cô - Dứt lời Bảo An nhét một viên thuốc vào miệng cô rồi nói tiếp:

- Thuốc có tác dụng bảo vệ thai nhi khỏi bị tổn thương tạm thời, lúc nữa Bảo Nam sẽ tới trị cho cô, hẳn giỏi nhất về lĩnh vực này.

Những vết thương trên người Vương Đình đang có dấu hiệu phục hồi một cách nhanh chóng điều này khiến Bảo An không ngờ tới duy chỉ có miệng vết thương nơi ngực phải, nơi mà Vương Đình đã tự đâm vào khi bị phạt, miệng vết thương vẫn rỉ máu lộ rõ thịt bên trong lớp da.

Một điều thấy rõ tình yêu của hắc dành cho cô rất sâu đậm cũng như Bảo An đối với Vương Đình. Được tình đang dần hóa giải một cách nhanh chóng chỉ ít phút nữa thôi Vương Đình sẽ tỉnh lại. Mồ hôi trên trán Vương Đình bắt đầu xuất hiện. Bảo An rất vui mừng khi nhìn thấy sắc mặt Vương Đình trở nên hồng hào.

Bảo An nắm lấy tay Vương Đình vui mừng khôn xiết, cuối cùng được tình cũng được hóa giải Vương Đình đã thoát ra cảnh đau đớn. Bảo An rút mũi kim ra khỏi tay Vương Đình khi nhìn thấy máu từ ống truyền dịch bị đẩy lùi lại, được tình đã được hóa giải. Sức mạnh của tình yêu có thể hóa giải được mọi thứ khiến Bảo An không thể ngờ tới. Tình yêu của hắc và Vương Đình dành cho cô càng nhiều được tình càng hóa giải ở mức độ nhanh chóng.

Đầu ngón tay Vương Đình cử động nhẹ khiến Bảo An vui mừng rơi nước mắt.

- Vương Đình, Vương Đình - Bảo An lay nhẹ vai Vương Đình trong sự vui mừng.

Vương Đình từ từ mở mắt, cảnh vật trước mắt hiện rất mờ nhạt dần dần nhìn thấy rõ, đôi mắt không thể che dấu sự thống khổ mỗi một, trong đôi mắt hiện rõ sự hốt hoảng hoang mang. Trong giấc mộng Vương Đình nhìn thấy cô dính đầy máu. Cảm giác đau đớn không thể tả xiết khi biết được những lần được tình phát Bảo An đã lấy máu để điều chế thành viên giải được vậy mà lâu nay Vương Đình vẫn không hay biết. Nếu không bị phát hiện hẳn Bảo An sẽ còn giấu. Sự thực bị phơi bày một cách tàn nhẫn khiến Vương Đình trở nên đau đớn được tình vì thế mà phát tác mạnh. Con đau khi được tình phát không bằng sự đau đớn khi biết sự thực. Những vết thương nơi cổ tay của cô là do lấy máu chứ không phải do cô bị ngã như cô từng nói...

Không những vậy Vương Đình còn ép Bảo An lấy được và không thém nghe lời cảnh báo của Bảo An. Hối hận, giận vặt, trách móc, hận bản thân...đó là tâm trạng của Vương Đình hiện tại.

- Vương Đình - Bảo An nắm lấy tay Vương Đình.

Vương Đình gạt ra cố gắng ngồi dậy nhưng Bảo An đã cản lại, tuy rằng trong lòng Bảo An đau đớn nhưng cũng không trách Vương Đình. Bảo An biết Vương Đình vẫn còn giận cho dù Vương Đình có giận, có hận đi nữa Bảo An vẫn thấy vui, bởi vì hận mới khiến Vương Đình không bao giờ quên đi một người.

- Cậu chưa thể ngồi dậy được sức khỏe cậu còn yếu.

- Tôi muốn đi tìm cô ấy.

- Không phải tìm, kia kia - Bảo An lạnh lùng chỉ tay về phía cô.

Cô vẫn đứng lặng im như tượng, ánh mắt vui mừng nhìn Vương Đình nhưng trong ánh mắt vui mừng kèm theo những giọt nước mắt trong suốt, khuôn mặt trắng bệch. Nơi cổ tay vẫn cầm ông dây truyền, máu theo đó vẫn chảy ra thành một vũng dưới sàn.

- Huyền Chi - Vương Đình xô Bảo An sang một bên.

Đúng lúc ấy bên ngoài một thân ảnh cao lớn đập cửa đi vào, cánh cửa gỗ bay ra va vào tường. Hắn một thân màu đen xuất hiện theo sau còn có một vài người vệ sĩ.

Sau khi biết cô nhảy lên xe Bảo An hẳn vội và đuổi theo nhưng vì có chiếc xe tải chặn lại nên mất dấu. Không những vậy hắn cảm nhận có nguồn năng lượng khổng lồ khiến hắn không thể kiểm soát được bản thân khó khăn lắm hắn mới thoát ra khỏi luồng ma lực.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến hắn trở nên hốt hoảng. Bằng một sức mạnh tiềm ẩn hắn phi nhanh với tốc độ chóng mặt về phía cô đánh bật Vương Đình bay ra xa văng vào tường. Một ngụm máu hình vòng cung vẽ lượn một vòng từ trong miệng Vương Đình phun ra. Những giọt máu rơi rải dưới sàn thành những chấm đỏ có nhiều kích cỡ hình thù lạ mắt.

- Vương Đình - Bảo An lao tới bên.

Còn hẳn vội ôm lấy cô nhưng thân hình cô vẫn đứng như tượng: - Thanh Nhã, Thanh Nhã...đứng đó làm gì kêu người. Bảo Nam đâu.

Hắn trở nên cau gắt đăm chiêu hạ khi đứng ngay ra nhìn hắn, hắn mản phi thân như phim kiếm hiệp khiến vệ sĩ hú hồn đứng tim vì chủ nhân của mình.

Hắn thực sự hoang mang lo lắng, tuy lo lắng nhưng hắn vẫn đủ bình tĩnh để xử lý vết thương trên tay cô.

- Tôi đây - Bảo Nam phanh chân thắng gấp và nhanh chóng bắt tay vào công việc. Nhưng ánh mắt Bảo Nam liếc nhìn Bảo An một lần, ánh mắt Bảo Nam phức tạp, mọi chuyện đến nước này cũng một phần do Bảo Nam mà ra, nếu không vì diễn khùng mấy phút mà điều chế ra được tình mọi chuyện sẽ không đi đến thảm kịch như ngày hôm nay.

Hắn ôm chặt lấy cô khi cơ thể cô đã được uống giải được, cơ thể hắn không ngừng run rẩy, hắn thực sự rất sợ, hắn sợ cô vĩnh viễn rời xa hắn mà đi.

- Cô ấy thế nào - Hắn nóng lòng hỏi.

- À...

- Thế nào? - Hắn quát.

- Mất khá nhiều máu, sức khỏe có thể là...

- Muốn tôi rút gân cậu ra bây giờ không.

- Được rồi, ông có thể làm ơn để cho cô ta nằm xuống ông cứ ôm như vậy khiến tôi khó mà điều trị được.

Hắn cho cô nằm xuống. Bảo Nam mau chóng bắt tay vào việc, chậm một giây chắc hắn rút gân ra mất.

Ánh mắt hắn nhìn lên những đường tơ đỏ khi nhìn về phía Bảo An và Vương Đình. Bàn tay hắn nắm chặt lại trong lòng hắn hiện thời bùng lên một ngọn lửa giận dữ. Một luồng khí lạnh từ cơ thể hắn toát ra khiến mọi người cảm thấy rét run. Vương Đình vẫn nằm tại chỗ hắn do bị va chạm mạnh, thấy hắn dần đi đến Vương Đình cố đứng dậy. Bảo An vội đứng ra che chắn trước mặt.

- Lỗi không phải do cậu ta, tất cả là do tôi, một mình tôi chịu trách nhiệm là đủ rồi.
- Tất cả đều do tôi - Vương Đình kéo Bảo An sang một bên - Nếu tôi không ép cậu ta lấy máu của cô ấy...
- Vương Đình không hề hay biết khi tôi lấy máu của Thanh Nhã điều chế ra được giảm cơn đau khi được tình phát - Bảo An vội cướp lời Vương Đình.

Giữa lúc ấy từ trong miệng Bảo An phun ra một ngụm máu, cơ thể mảnh khảnh không đứng vững lùi về sau may có Vương Đình đỡ.

- Cậu làm sao vậy - Vương Đình lo lắng lay vai Bảo An.
- Tôi không sao - Giọng Bảo An yếu ớt trả lời rồi khụy xuống.
- Bảo An - Vương Đình ôm lấy cơ thể của Bảo An. Khóe môi Bảo An xuất hiện máu đen khi ho khan.
- Cậu uống độc được sao - Vương Đình trở nên khẩn trương - Giải được đâu.

Vương Đình lục lọi trong túi áo của Bảo An. Bảo An nắm lấy tay Vương Đình.

- Không có giải...khụ...khụ...được...
- Tại sao cậu lại uống thuốc độc? Là vì tôi đúng không?
- Không phải, tôi biết mình không thể sống lâu hơn được nữa, trước khi rời đi tôi không yên tâm một điều...khụ...khụ...cậu...cậu ôm tôi một lúc được không?
- Được...được cậu muốn tôi ôm cậu trong bao lâu cũng được, cậu là thầy thuốc giỏi nên cậu sẽ không sao đúng không.

Vương Đình chưa bao giờ lo lắng khẩn trương như vậy. Trước nay tuy rằng rất khó chịu với Bảo An nhưng Bảo An là một người bạn, người thân còn là người anh em tốt mà Vương Đình biết đến.

Bảo An có tình cảm với Vương Đình điều này ai cũng biết, chỉ có điều tình yêu mà Bảo An lại không đặt đúng chỗ nhưng đó không phải là một cái tội.

- Cậu...thật gầy...xin lỗi, tôi biết cậu vì tôi mà ngày đêm không ngừng tìm ra phương thuốc để giải trừ cho tôi, tôi biết điều đó phải chăng tôi quá ích kỷ...nếu tôi quan tâm tới cậu một chút...

Bảo An đưa bàn tay đang dần lạnh lên môi Vương Đình chặn lại.

- Nếu cậu quan tâm tới tôi cậu sẽ không còn là cậu nữa, tôi biết cậu quan tâm tới mọi người chỉ bằng tâm, con người của cậu vốn là kẻ lạnh lùng tàn bạo tôi thích cậu cũng vì điểm đó, cậu không có lỗi gì cả, lỗi là do ông trời đã tạo ra số phận ột con người...khụ...khụ...tôi mong cậu hãy sống vui vẻ. Tôi đi rồi không còn ai làm phiền hay để cho cậu phải nổi cáu...cậu đừng tự than trách bản thân. Tôi rời xa cậu rồi tôi sẽ tới một nơi, đứng từ trên cao quan sát cậu hàng ngày, cuộc sống nơi trần thế khiến tôi cảm thấy mệt mỏi...khụ...khụ...bê tắc...từ rất lâu tôi rất muốn giải thoát bản thân nhưng nhờ có cậu đã níu kéo...bây giờ...tôi cảm...thấy quá...mỏi mệt...tôi muốn được nghỉ ngơi...ngủ một giấc dài...khi tỉnh dậy sẽ thấy một tương lai...tươi đẹp hơn...khụ...khụ...khụ...

Lần này Bảo An ho khan dài hơn. Vương Đình ôm thật chặt Bảo An trong lòng.

- Tôi luôn...ao ước...một điều...tôi ước rằng được nằm...trong vòng...tay của...cậu...được cậu ôm...thật chặt...có chết...tôi sẽ cảm thấy...vui và...hạnh...phúc...
- Cậu đừng nói nhiều tôi sẽ đưa cậu tới bệnh viện...

Bảo An cắn lại lưỡi đầu rồi nói: - Sẽ không một ai tìm ra phương thuốc giải...Vương Đình...tôi lạnh...ôm tôi chặt hơn được không, khi tôi ngủ tôi muốn cậu đưa tôi trở về nơi lần đầu tiên gặp cậu, cậu còn nhớ nơi đó không?

- Nhớ...nhớ...cậu sẽ không sao đâu - Giọng Vương Đình trở nên lắp bắp sợ hãi.
- Cảm ơn cậu!

Bảo An đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn hân: - Ông chủ, rất xin lỗi nhưng tôi không còn cách nào khác, ông hiểu được khi yêu người ta có thể bất chấp tất cả để mong người mình yêu được hạnh phúckhụ... khụ...

khụ...Thanh Nhã...xin lỗi, được bỏ huyết tôi để trong ngăn tủ...cô có thể đem dùng...hãy chăm sóc Vương Đình giúp tôi.

Bảo An nắm lấy tay Vương Đình: - Hãy làm theo những gì mà con tim cậu mách bảo, cậu yêu Thanh Nhã sâu đậm như thế hãy vì tình yêu mà đấu tranh...tôi mong mình khi đầu thai chuyển kiếp sẽ không phải như bây giờ...cậu...có thể nói với tôi một câu...được không?

- Cậu muốn tôi nói bao nhiêu câu cũng được...

- Cậu nói...anh yêu em được không, tôi rất muốn nghe câu này...

Vương Đình ôm lấy thân hình gầy gò của Bảo An thật chặt. Bảo An vì mình mà trở nên tiều tụy như vậy, tâm Vương Đình lúc này rất đau đớn và hối hận với những gì mà mình từng đối xử với Bảo An.

- Anh - Yêu - Em!

Vương Đình chậm rãi nhấn mạnh, khó khăn lắm Vương Đình mới nói ra được, nơi cổ họng nghẹn ngào đầy sự đau thương. Bảo An khòe môi hơi cong lên một đường áp áp, cánh tay dần buông xuống đôi mắt nhắm lại như ngủ, Vương Đình lay liên tục đáp lại là sự im lặng. Vương Đình hét một hơi rồi ôm chặt lấy Bảo An. Trên gương mặt của Bảo An hiện lên sự vui vẻ hạnh phúc khi được giải thoát khỏi cội trần gian để đến một nơi thiên đường chan chứa bao tình cảm.

Ngon lửa giận trong hân đã bùng phát lên đến cổ họng từ đầu đến cuối Bảo An và Vương Đình nói gì hân đều không nghe thấy, khi đó chỉ có sự tức giận bao trùm toàn bộ con người của hân. Hóa ra là vậy, mỗi lần được phát cô là người ấu. Khi được tình lần đầu phát tác sẽ tìm một nguồn máu để dẫn dắt nó cũng giống như một loài kí sinh khi đói sẽ tìm nguồn thức ăn khi no chúng sẽ yên vị, Vương Đình khi đó vì đau đớn mà đã cắn lấy tay cô. Máu của hân vốn rất đặc biệt điều không ngờ tới máu của hân và cô tạo thành một sợi dây liên kết đó là nguyên do vì sao máu của cô có thể không chế được Vương Đình.

Vết thương nơi cổ tay lần đó không phải do cô tự sát vì lần đó mà hân đã cắt tay cô ở trong bệnh viện. Còn vết thương vừa qua hân suýt phạt Khiêm cũng vì cô ấu. Hân từng nghĩ ngoài hân ra còn có một kẻ khác có nhóm máu đặc biệt như hân nhưng hân lại không nghĩ người đó là cô. Nếu ngày hôm nay không bị bại lộ chuyện như vậy không biết sẽ tiếp diễn ra trong bao lâu. Hân vẫn cho rằng bản thân mình có thể kiểm soát được thứ nhưng hân đã làm. Khi hân bắt đầu dần tin tưởng vào mọi người thì sự việc diễn ra trước mắt đã làm hân mất niềm tin. Càng buồn hơn khi người thân tín bên cạnh lừa dối. Hân vốn là một kẻ cao ngạo chuyện như vậy hân khó mà chấp nhận.

Hân hét một hơi dài. Sự tức giận bùng phát, tiếng hét vang xa như tiếng gầm đau đớn của một con thú bị thương. Ly thủy tinh bị tiếng gầm thét chói tai vỡ thành từng mảnh nhỏ bay loạn trong không gian bắn đi khắp nơi trong căn nhà gỗ, mảnh vỡ găm trên tường, dưới sàn nhà...

Ánh mắt hân đỏ rực, cơ thể bỗng biến đổi áo khoác trên người rách ra một vài đường trước ngực, làn da màu đồng dần xuất hiện một lớp vàng nhạt dưới lớp da ẩn hiện một lớp như vậy cả.

Trong tích tắc con người hân biến đổi, trên đầu xuất hiện một chiếc sừng màu vàng kim. Tất cả ai có mặt lúc đó cũng trở nên sợ hãi khi hân gầm lên lần thứ hai

mọi người dần lùi về phía sau. Bảo An tay cứng như hóa thành đá khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Không chỉ Bảo An mà ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi.

Mất cô mở to không hề chớp mắt bộ hoạt động trở lại khi được đã hết tác dụng, những gì Bảo An đã nói với cô đều biết chỉ có điều nào cô không thể hoạt động khi trong tình trạng “Vô”. Một chuỗi liên kết lại khi Bảo An nói rằng dùng Bích Huyết đâm vào Lý Nam. Bích Huyết chỉ có tác dụng với Lý Nam Vương. Bảo An cũng từng nói nếu không tiến hành nhanh Lý Nam Vương sẽ xuất hiện và hân có phải là Lý Nam hay Lý Nam Vương không sẽ rõ. Khi nhìn thấy Vương Đình hỏi tình những điều mà cô đang thắc mắc cuối cùng cũng có câu trả lời.

Hân không ai khác chính là Lý Nam Vương. Bằng này lâu cô không hề nhận ra kẻ luôn bên cạnh chính là kẻ hành hạ cô chết đi sống lại, là kẻ ám ảnh trong thâm tâm, hàng đêm vẫn tay áp mặt gối bên cạnh.

Lý Nam. Tại sao cô không nghĩ ra hân chính là Lý Nam Vương, hân rõ ràng gọi mở cho cô biết thân phận thực sự của hân. Sự lo lắng, sợ hãi lại bao trùm. Cô rất muốn ngắt đi vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nhưng đôi mắt cô cứ mở to mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hiện Thân

Vương Đình không hề chú ý đến sự biến đổi của Lý Nam. Trong tay vẫn ôm chặt lấy Bảo An, đầu Vương Đình cúi gục xuống, lúc này trong tâm Vương Đình chỉ có đau khổ khi mất đi một người anh em tốt một người từng quan tâm và lo lắng từng bữa ăn giấc ngủ.

- KÌA...VƯƠNG ĐÌNH...

Cô hét lên khi cơ thể hân biến đổi, hân giống như một gã dị nhân đáng sợ. Đôi mắt màu đỏ cùng với chiếc sừng màu vàng kim sáng lạnh sắc bén như một lưỡi kiếm, lớp da xuất hiện lớp vảy cá màu vàng kim thấy rõ. Vương Đình nghe tiếng hét thất thanh của cô thoáng sững sờ xong cũng kịp lấy lại khí thế bởi nghe sát thủ không cho phép bản thân bị tình cảm cá nhân hay một suy nghĩ nào đó làm ảnh hưởng đến tinh thần. Đôi khi một sơ xuất nhỏ cũng khiến bản thân bị mất mạng.

- Hà Đình - Vương Đình buột miệng thốt lên, chưa kịp nghĩ gì Vương Đình cảm nhận được một sức mạnh lớn đánh bật ngã lăn ra sàn.

Một dáng người bé nhỏ chặn ngay trước mặt Vương Đình, khi hắn vươn bàn tay có móng vuốt nhọn như một mũi dao tóm lấy cổ cô. Năm ngón tay bấu chặt xuống lớp da mềm mại, máu từ nơi móng tay hắn bấm xuống bắt đầu rỉ máu.

- Huyền...Huyền Chi - Vương Đình hét hoảng khi cô bị Lý Nam nhấc bổng lên không bóp cổ, khuôn mặt của cô trở nên trắng bệch.

Mọi người trợn mắt nhìn sau đó vội lui ra ngoài khi hắn đã mất đi quyền kiểm soát của con người. Trong tâm hắn lúc này chỉ có thú tính đang bộc phát.

Ánh mắt cô nhìn Vương Đình bằng ánh mắt xin lỗi. Bảo An nói đúng, cô chưa làm được một việc gì đó cho Vương Đình, cô chỉ là kẻ nói được mà không làm được. Cho tới ngày hôm nay thứ mà cô làm cho Vương Đình chỉ được như vậy thôi.

Vương Đình không suy nghĩ gì nhiều, vội vàng dịch chuyển mũi dầy lồi ra sợi dây xích bằng bạc tấn công Lý Nam. Hắn vị tấn công càng trở nên tức giận, hắn lúc này không phải là người mà là một quái nhân. Hắn gầm lên đậm chất của một con rồng, hàn băng từ trong người hắn bắn ra khắp nơi. Đôi mắt màu đỏ thị huyết nhìn Vương Đình.

Hắn dường như không biết đau khi bị Vương Đình liên tiếp ra đòn, sự đau đớn càng kích thích thú tính tiềm ẩn trong hắn, mùi máu tanh kích thích khứu giác hắn. Chùm tia sáng trong tay hắn phóng ra bắn vào Vương Đình. Vương Đình vội né nhưng vẫn bị mũi kim bắn trúng người. Hắn vốn rất giỏi về sử dụng ám khí một khi hắn ra tay hiếm có kẻ tránh được. Sức lực Vương Đình chưa phục hồi nên việc di chuyển gặp chút khó khăn.

Mặc dù bị Vương Đình tấn công nhưng hắn vẫn không chịu buông cô ra, bàn tay hắn vẫn bóp lấy cổ cô, khuôn mặt cô trở nên tím tái hơi thở yếu dần.

- Ông chủ thứ lỗi - Vương Đình rút khẩu súng nhắm thẳng bả vai Lý Nam bắn.

Một tiếng..hai tiếng nổ sấm vang lên cùng một lúc. Sau đó kèm theo tiếng thét gầm đau đớn, cô bị hất ra xa. Vương Đình dùng chút sức lực còn lại nhảy lên đỡ lấy cô, dùng thân mình bảo vệ cô khỏi rơi vào bể cá cảnh. Khi bị lực tác động mạnh bể kính bị vỡ tung, nước trong bể văng tung tóe một vài con cá la hán, cá vàng...văng ra xa rồi gầy đành đánh đập trên sàn nhà. Nước cùng màu đỏ của máu hòa trộn với nhau trên sàn nhà.

Đôi mắt hắn hiện lên màu đỏ băng lãnh, đôi mắt khiến người ta có thể sợ mà chết ngay tại chỗ, hắn tiến chậm về phía cô và Vương Đình. Vương Đình ôm chặt lấy cô để bảo vệ, lúc này Vương Đình thực sự đã cạn kiệt sức không còn chống cự nổi, nơi sống lưng cảm thấy đau nhói khi bị một vật sắc nhọn đâm phải. Nếu ông trời đã tuyệt đường sống Vương Đình cũng chấp nhận, bởi bên cạnh còn có cô.

- Huyền Chi đừng sợ, đã có tôi ở đây tôi sẽ bảo vệ cô.

Vương Đình ôm chặt lấy cô, giọt nước mắt của cô chảy dài trên gò má, hơi thở cô rất yếu, cô chịu đựng cho đến giờ phút này đã là một kì tích. Cô nắm chặt lấy tay Vương Đình nhưng sức cô không còn đủ để nắm tay, ngược lại Vương Đình nắm lấy tay cô rất chặt.

Hắn nhìn hai con người trước mắt. Bàn tay hắn đưa ra tóm lấy cánh tay cô kéo dẩy còn Vương Đình bị đánh bật ra xa. Cô cảm nhận một sự khá lạ trong cơ thể hắn. Hắn đang run, vì sao hắn lại run khi tay hắn chạm lên người cô.

Nếu cuộc đời và số phận cô đến đây thì kết thúc chỉ bằng hã đối diện với nó. Chết sẽ giải quyết được tất cả mọi chuyện, cô nhìn thẳng vào hắn để đợi chờ một cái kết. Tay hắn chạm nhẹ lên mặt cô, rồi dần xuống chiếc cổ mảnh khảnh.

Đột nhiên hắn hét lên một hơi sau đó rút lấy mũi dao găm trên tường đâm thẳng vào ngực mình, dòng máu đỏ bắn lên mặt cô. Mắt cô mở trừng trừng nhìn sau đó thì ngất đi, thân hình mềm mại gục vào ngực hắn, theo bản năng hắn đỡ lấy. Sự mềm mại quen thuộc khiến hắn nhận thức rồi sự tỉnh.

- Thanh Nhã...Thanh Nhã...người đâu, người đâu...

Hắn bế cô chạy ra ngoài nhưng được vài bước thân hình cao lớn đổ ngã.

Khi hắn tỉnh dậy là thời điểm 12 giờ đêm, cảm giác toàn thân đau đớn. Mọi thứ vừa diễn ra nó giống như một cơn ác mộng. Vết thương trên bả vai nhói đau nhưng vết thương trên ngực dường như không đau lắm.

Sự tức giận buổi tối hôm nay khiến nguyên hình thần long trong hắn hiện nguyên hình. Hắn mất đi quyền kiểm soát, cảm giác bản thân bị thao túng, bị điều khiển, hắn cố gắng đấu tranh để thoát khỏi tâm ma, khi bị tâm ma khống chế tất cả mọi thứ diễn ra trước mắt hắn đều là kẻ thù ai cũng đòi lấy mạng. Khi cảm nhận được mùi thơm quen thuộc và những giọt nước mắt của cô khiến hắn sự tỉnh, hắn muốn thoát ra khỏi tâm ma nên chỉ còn cách tự làm bản thân bị thương, chỉ có vậy hắn mới thoát ra khỏi sự khống chế. Hắn nhìn sang bên cạnh không thấy cô đâu, hắn trở nên hoảng loạn vội xuống giường.

- Ngươi hét hoảng làm gì - Một giọng nói từ trên cao vọng xuống, hắn đảo mắt nhìn xung quanh phát hiện thân ảnh mặc long bào ngồi trên cao, xung quanh một lớp hào quang màu vàng chói bao bọc.

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt hận thù đó, bởi đó cũng là thân ảnh của ngươi thôi.

- Tôi là tôi, anh là anh hai ta không liên quan gì đến nhau.

- Nhưng bản thân ngươi thuộc về ta ngươi là do ta sinh ra, ngươi nói không liên quan sao?

- Đừng nhiều lời, muốn gì thì nói ra đi, hôm nay chính anh đã điều khiển tôi.

- Người quả thực rất cứng đầu, người phá hỏng đại sự của ta, một chút nữa thôi người sẽ sát nhập vào ta, ta thực xem thường khả năng và ý trí của người, xem ra người hoàn toàn tách biệt khỏi ta. Nhưng cũng nhờ người bộc phát khí long mòi giúp ta cởi bỏ phong ấn cơ thể ta gần hoàn thiện hơn khi các nguyên thần đã chịu yên phận, nay pháp lực của ta khôi phục hơn một nửa, chỉ có điều ta vẫn chưa thể trực tiếp thu phục người.

Hắn liếc nhìn kết giới màu vàng bao quanh để bảo vệ nam tử khỏi nguy hiểm. Bàn tay hắn nắm lại, nếu hắn có thể tạo ra kết giới hắn có thể bảo vệ hoặc giam cô vĩnh viễn trong kết giới của mình.

- Nếu hôm nay không có ta người đã chết - Nam tử nhàn nhạt lên tiếng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn để thăm dò.

- Tôi thà chịu chết chứ không để anh không chế bản thân tôi - Hắn lạnh lùng đáp trả.

- Người chết không cảm thấy quá lãng phí sao, nếu người chết người có cảm thấy bản thân mình hồ đồ không? Vậy người đã tạo cơ hội cho Vương Đình và Thanh Nhã có cơ hội gần nhau và cả con của người nữa, người muốn con người gọi kẻ khác bằng phụ thân sao? Ta mong người trước khi làm điều gì đó nghĩ cho thấu đáo.

Dứt lời nam tử từ trong lòng bàn tay bùng một tia sáng phóng vào người hắn, trong tích tắc vết thương trên người hắn lành lặn.

- Ta trị thương cho người là bởi vì người chính là ta - Từ trong lòng bàn tay nam tử xuất ra mấy viên linh đan màu trắng trong suốt - Viên linh đan này có thể trị thương cho nàng.

Dứt lời nam tử phóng viên linh đan lên không xuyên qua kết giới bay về phía hắn, theo bản năng hắn bắt lấy.

- Tại sao người không tự trị thương cho cô ấy - Hắn thay đổi cách xưng hô.

- Người dám cãi lại lời ta sao, ta bảo người đi người hãy đi - Nam tử đột nhiên nổi giận - Người không đi mau có kẻ sẽ đem nàng đi.

Nam tử vừa dứt lời hắn vội chạy đi, nam tử nhìn theo hắn khoe môi khẽ cong lên thân hình theo đó cũng vụt biến mất.

Hắn chạy dọc theo lối hành lang bệnh viện mở tung tất cả các cửa phòng bệnh nhân nhưng vẫn chưa tìm ra cô, trong lòng hắn thật sự khẩn trương và lo lắng. Những lời mà nam tử nói khi nãy hắn rất lo mặc dù không muốn cho hai người họ ở gần nhau, nếu hắn không tự đâm mình hắn sẽ bị tâm ma khống chế điều khiển, trong khi bị khống chế thứ mà tâm ma muốn chính là đứa bé trong bụng của cô, mấy lần tay hắn tấn công vào bụng nhưng hắn cố gắng không để điều đó xảy ra, hắn tóm lấy cô cô thay vì tấn công vào bụng.

Cánh cửa phòng bệnh cuối cùng mở ra, bên trong Khiêm bị chói chặt vào thành ghế trên người có vài vết thương. Khiêm cũng là một người vệ sĩ giỏi ít khi bị thương trong những lần giao đấu, hôm nay để mình bị thương hẳn là đã gặp phải đối thủ có tầm cỡ. Hắn vội kéo miếng băng dính trên miệng Khiêm ra.

- Cô ấy đâu - Hắn lo lắng hỏi.

- Một kẻ đeo mặt nạ...

- Triệu tập người truy đuổi, nếu không đưa phu nhân của các người an toàn quay trở về thì các người tự đem xác tới.

- Vâng!

Khiêm vội đứng dậy triệu tập người. Một vài người khi nhìn thấy hắn biến hình không khỏi khiếp sợ nhưng bên ngoài họ tỏ ra rất bình tĩnh đó là thói quen đã hình thành. Nếu để đối phương nắm bắt được tâm lý đây lại là điều tối kỵ nhất trong nghề sát thủ. Nhưng vì gia đình họ bắt buộc phải đi theo hắn, chuyện nhìn thấy nghe thấy coi như chưa từng xảy ra. Sống thì chôn kín chết mang theo đó là một nguyên tắc.

Hắn vội vàng rời đi. Khải Huy! Hắn thực sự căm ghét cái tên này đã liên tiếp gây ra những điều bất lợi. Hắn bây giờ cảm thấy mỗi một nhiều lúc muốn buông xuôi tất cả để cùng cô tới một nơi, nơi đó chỉ có một cuộc sống yên bình không phải lo nghĩ hay đấu đá lẫn nhau. Hắn cũng chỉ vì hơn mấy nghìn nhân mạng hiện đã và đang làm việc cống hiến hết mình cho công ty vì vậy hắn không thể nghĩ buông xuôi là có thể buông ngay được.

Trong lòng hắn hiện rất lo lắng không nguôi, hắn lo Khải Huy sẽ đem cô đi đến một nơi nào đó chỉ có cô và Khải Huy và như vậy hắn vĩnh viễn mất đi người mà hắn yêu thương nhất.

Chiếc xe ô tô phanh gấp trước cổng một ngôi biệt thự khang trang rộng lớn. Khi hắn vừa dừng lại một đoàn xe ô tô màu đen cũng dừng lại, hắn ra hiệu mọi người chuẩn bị vũ khí phòng khi có kẻ đột ngột tấn công. Vệ sĩ canh gác ở cổng thấy hắn dẫn người tới vội thông báo qua bộ đàm chẳng mấy phút hai bên đội hình ngang nhau. Mấy phút sau Khải Huy cũng xuất hiện ra hiệu cho vệ sĩ lùi lại phía sau. Hắn cũng ra hiệu cho vệ sĩ hạ vũ khí xuống lùi về phía sau. Khải Huy ra hiệu cho người mở cổng. Hai người cùng tiến lên phía trước rồi dừng lại cách cổng nửa bước chân.

- Thật vinh dự cho tôi khi nửa đêm cậu đem người đến để chào hỏi - Khải Huy nhắc môi đầy sự mỉa mai - Hay là cậu đã đồng ý nhường lại Thời Đại cho tôi, nếu vậy tôi cảm ơn nhiều.

- Giao người - Hắn lạnh lùng lên tiếng.

- Giao người nào - Khải Huy nhún vai hỏi kiểu nhạo báng.
- Đừng giải ngáy, vợ tôi đâu.
- Haha...cậu có tỉnh hay không? Vợ cậu là ai làm sao tôi biết...

Khải Huy chưa nói dứt lời đã bị hấn không chế bằng một khẩu súng dí sát họng. Lập tức vệ sĩ hai bên tiến lên đồng loạt chĩa súng vào nhau, âm thanh lên đạn rất đồng đều không hề bị rời rạc.

- Không giao người của tôi ra đừng có trách tôi vô tình - Hấn nghiêng răng nói.
- Nếu cậu có tỉnh thì đã không phải là một Lý Nam Vương đúng không, cậu vốn thuộc dòng dõi quý tộc người người khiếp sợ mà, được một người có địa vị cao như cậu chĩa súng vào người thật sự tôi rất vinh hạnh - Khải Huy vẫn bình thản trả lời.

Hấn thực sự không muốn đôi co nên đã bắn cảnh cáo vào đầu gối của Khải Huy. Người của Khải Huy không dám manh động bởi chủ nhân đang ở trong tay Lý Nam.

- Từ trước cho tới nay tôi chưa học cách kiên nhẫn vì vậy đừng có kéo dài thời gian đối với tôi, cô ấy ở đâu.
- Ai? - Khải Huy vẫn bình thản, rõ ràng bị đau nhưng vẫn tỏ ra rất bình thường dường như Khải Huy rất thích chọc giận hấn.

Hấn túm lấy cổ Khải Huy: - Một viên cảm thấy chưa đủ sao, vậy tôi sẽ cho viên đạn này...

Dứt lời hấn chĩa súng dí sát vào bộ hạ của Khải Huy. Lúc này Khải Huy mặt tái xanh, nếu hấn mà xuống tay thật thì...

- Tôi đếm đến 3 nếu không đưa cô ấy tới đừng trách tôi cho anh thêm lỗ hổng thứ hai.
- Được rồi, có gì vào trong thương lượng, hiện cô ấy không thích hợp cho việc đi lại.

Hấn thu hồi súng lại ra hiệu cho vệ sĩ lui xuống rồi một mình đi theo Khải Huy vào trong.

- Cũng phải để cho người xử lý vết thương giúp tôi một chút chứ nhỉ? - Miệng Khải Huy tuy nói vậy nhưng đã ra lệnh cho vị bác sĩ đang đi từ trên lầu xuống tới trị thương.

Khải Huy ngồi xuống ghế chỉ tay sang ghế bên cạnh ý nói rằng hấn có thể ngồi xuống đó, hấn đang nóng lòng hỏi làm sao mà có tâm trạng ngồi xuống.

- Cậu một mình bước vào trong ngôi nhà của tôi phải nói rằng tôi rất bất phục cậu, đáng tiếc là tôi rất tiểu nhân nên không thể có nghĩa khí như cậu...

Khải Huy chạm nhẹ tay lên thành ghế. Sự phản xạ của hấn đã nhanh nhưng chiếc lồng bằng sắt còn nhanh hơn khi từ trên trần nhà phóng xuống chụp lấy người hấn.

- Tên khốn - Hấn tức giận gầm lên, khi tay chạm tới song sắt cảm giác người tê dại bởi cũi sắt có dòng điện chạy qua.
- Chiếc cũi này tôi thiết kế dành riêng cho cậu, nó rất đẹp đúng không?

Khải Huy ra hiệu từ trong bóng tối bước ra một người vệ sĩ. Khải Huy ra lệnh người vệ sĩ nhận lệnh đi lên lầu. Cửa thang máy tại phòng khách mở ra người vệ sĩ lúc này đẩy chiếc giường di động từ trong thang máy đi ra. Người phụ nữ nằm trên giường chính là cô, đôi mắt cô nhắm nghiền như ngủ.

- Thanh Nhã, Thanh Nhã...

Hấn chạm tay lên song sắt nhưng bị điện giật liền rút tay lại, trong lòng hấn rất lo lắng và khẩn trương.

- Cô ấy sẽ không nghe thấy cậu gọi đâu - Khải Huy được vệ sĩ dìu đến bên chiếc giường rồi ngồi xuống bên cạnh, bàn tay đưa lên nhẹ nhàng gạt mái tóc của cô qua bên. Khải Huy hôn nhẹ lên trán cô.

Đôi mắt hấn hần lên đường tơ máu, nhìn thấy ai chạm lên cô khiến hấn rất khó chịu. Trước kia hấn chưa để tâm đến cô nên không hề chú ý việc ai chạm vào cô và làm gì, khi và chỉ khi yêu cô hấn mới độc tài bá đạo như vậy.

- Tôi nghĩ rằng Thanh Nhã hấn không muốn trong đầu mình lúc nào cũng bị ám ảnh bởi vì cậu, vì vậy mà tôi đã cho người phát minh ra một loại máy móc có thể cho con người ta quên đi quá khứ mà sống với hiện tại.

Khải Huy nhấn một nút nhỏ trên chiếc đồng hồ đeo tay, bức tường khép kín bỗng để lộ một khe hở rồi từ từ mở rộng, bên trong một cỗ máy như một chiếc phi thuyền không gian trôi ra theo đường ray rồi dừng lại trước mặt Khải Huy.

- Cỗ máy này có thể giúp con người vĩnh viễn quên hết mọi thứ và chỉ sống với hiện tại - Khải Huy nhấn một nút trên cỗ máy, hệ thống máy móc chuyển động màn hình máy tính hiện lên với các kí tự khó hiểu. Chiếc giường được nâng lên chuẩn bị đưa vào cỗ máy.

- Anh muốn gì - Hấn vội kên tiếng.
- Muốn gì à - Khải Huy xoay người hỏi, sau đó lại nói tiếp - Tôi muốn cô ấy luôn đi bên cạnh tôi bởi cô ấy vốn thuộc về tôi.
- Không đúng, cô ấy là vợ tôi, hiện cô ấy đang mang...
- Chẳng sao, coi như tôi làm cha thay cậu - Khải Huy lên tiếng cắt ngang lời hấn.
- Nói đi, anh muốn gì ở tôi?
- Thôi được, cậu hỏi vậy tôi cũng xin thưa, thứ mà tôi muốn chính là Tập Đoàn thời đại của Lý Nam.
- Tôi có thể cho anh tập đoàn Nam Vương.
- Nhưng tôi thích Lý Nam hơn, nếu cậu không đồng ý Thanh Nhã vĩnh viễn quên đi cậu.
- Anh đang ép tôi?
- Tôi vốn là kẻ nhân từ đâu có thể chèn ép người đến sống không được chết không xong như cậu, những mảnh khốc này tôi học từ cậu về đây, rất có ích đấy chứ? Tôi biết cậu không đành lòng hiến dâng tập đoàn Thời Đại cho tôi bởi đó là công ty của người anh em thân thiết của cậu, nhưng mà...

Khải Huy không nói tiếp dừng lại chặc lưỡi sau đó vuốt nhẹ khuôn mặt của cô.

- Cậu chọn đi, một là Thanh Nhã hai là Thời Đại.

Đây là một sự lựa chọn rất khó khăn. Tập đoàn Thời Đại vốn dĩ không phải của hấn mà là của một người cùng họ với hấn, hai người vốn là đối tác của nhau ngoài ra họ còn là người bạn tốt, tuy bề mặt họ là hai kẻ lạnh lùng tàn sát lẫn nhau trên thương trường nhưng cái đó chỉ là che mắt thiên hạ. Lý Nam là người rất đặc biệt thuộc vào nhóm người lưỡng tính vì vậy việc giương chiếc có thể bất kì với ai miễn sao làm cho bản thân thoải mái. Vụ thảm sát tại tòa Thị Chính mười mấy năm về trước khi hấn cùng các doanh nhân trên thế giới hội họp giao lưu, đây là bữa tiệc lớp nhất ba năm tổ chức một lần. Trong vụ thảm sát rất nhiều doanh nhân bị thương và tử vong, hoặc một số người phải sống thực vật vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Hung thủ của vụ mưu sát đã bắt được hóa ra hấn là ông chủ của một tập đoàn lớn đã bị hấn đánh bại dẫn đến phá sản vì quá cay cú nên đã liều mình. Lý Nam vì cứu hấn mà bị thương nặng, trên mặt để lại vết sẹo dài do bị thanh sắt nóng bỏng đập vào. Cũng từ đó Lý Nam không bao giờ tỉnh lại, trước khi rơi vào tình trạng hôn mê Lý Nam đã giao lại tập đoàn cho hấn quản lý vì lý do này khiến hấn khó quyết định khi đứng giữa hai sự lựa chọn.

- Vậy tôi lựa chọn giúp cậu - Khải Huy nhấn nút màu xanh, chiếc giường được nâng lên.

Hấn nhìn thân hình cô dần được nâng vào bên trong phi thuyền và đặt lên một chiếc giường gắn chằng chịt các thiết bị máy móc hiện đại, máy móc tự động gắn các thiết bị lên người, lên đầu. Khi cỗ máy cất tiếng “sẵn sàng đợi lệnh xóa ký ức thời gian sẽ tiến hành trong khoảng 30 giây”.

Màn hình hiện lên giây phút màu đỏ chói, con số màu đỏ di chuyển thời gian rất nhanh.

- Khoan, tôi đồng ý!

Hấn vội lên tiếng khi Khải Huy chuẩn bị đặt tay lên nút “Đồng ý nhận lệnh” Khải Huy nhấn nút đỏ lệnh bị hủy.

- Cậu thật thông minh đấy - Khải Huy ngồi xuống ghé tựa người ra thành ghế rất thoải mái - Trước khi để cho cô ấy đi, cậu phải ký vào tờ giấy giúp tôi.

Khải Huy chuẩn bị đầy đủ giấy tờ từ khi nào chỉ cần hấn đồng ý sẽ có ngay để ký.

- Tại sao anh liên tiếp nhắm vào tôi từ trước đến nay?

- Trả thù - Khải Huy trả lời rất bình thản - Tôi muốn cho họ Lý khốn khổ, nhân tiện tôi cũng xin tiết lộ cho cậu một tin, vụ thảm sát mười mấy năm về trước chủ mưu là tôi, tôi muốn bản thân mình biến mất khỏi thế giới này nên đã làm vậy, trong khi chưa biết vạch ra kế hoạch gì tôi tình cờ biết đến lão già ngu ngốc đó đang có ý định trả thù và đương nhiên là cái lão khờ kia được tôi vớt cho vài ba chục hứa sẽ khôi phục lại công ty vì thế mà lão ta bị biến thành công cụ trong việc tái sinh thân phận mới cho tôi, lão già đó thật vô tích sự, tưởng chừng thành công lại bị gã Lý Nam phá hủy, tôi thật phục cậu bằng này lâu cậu luôn trong bộ dạng Lý Nam mà tôi không phát hiện ra.

- Tôi và anh không thù không oán vì sao luôn gây khó dễ cho tôi?
- Vì sao nhỉ, chỉ biết rằng tôi vốn ghét những ai mang họ Lý mà đã mang họ Lý tất cả đều là kẻ thù của tôi.
- Lý do?
- Rất đơn giản, tôi sẽ cho cậu biết lý do ngay thôi.

Khải Huy đưa tay lên mặt cởi bỏ chiếc mặt nạ để lộ một khuôn mặt Lý Nam Vương khiến hấn trợn trừng mắt khi nhìn thấy bản sao của chính mình, hấn lắp bắp kinh hãi. Trên đời này lại có người giống nhau đến vậy sao? Hấn đang thắc mắc là tại sao?

- Có nên gọi cậu là một tiếng em trai không nhỉ, chúng ta cùng một mẹ một cha sinh ra đây.
 - Vô lý - Hấn không tin lời Khải Huy nói, từ trước tới nay trong gia đình không hề nhắc tới chuyện hấn còn có một người anh trai.
 - Có lý đây em trai, vậy để anh kể cho em nghe câu chuyện này xem sao nhé, nghe xong rồi hãy phán xét xem việc anh trai làm với em có đáng không?
- Khải Huy chậm rãi kể lại cuộc đời của mình ra sao. Hấn sau khi nghe xong mày kiếm khẽ nhủ lại, hủ tục này hấn có nghe nhưng không để tâm bởi hủ tục được áp dụng vào thời phong kiến, khi ở hiện đại làm gì còn có hủ tục như vậy, nhưng hấn không biết cho tới thời điểm bây giờ dòng tộc họ Lý còn áp dụng hủ tục đó. Hấn vẫn chưa thể tiếp nhận hấn còn có một người anh sinh đôi y hệt hấn. Ánh mắt hấn nhìn vào cô, nếu cô biết Khải Huy có bộ mặt như hấn thì sao? Nhận thấy ánh mắt hấn phức tạp Khải Huy bèn lên tiếng.
- Cô ấy đã biết tôi là anh trai của cậu nhưng cô ấy không hề thích nhìn thấy một khuôn mặt giống với Lý Nam Vương cũng vì cô ấy mà cũng vì tôi, nên tôi mới dùng mặt nạ để che đi. Bây giờ biết lý do rồi thì hãy ký vào giấy tờ đi chứ.
 - Anh có thấy mình quá đáng lắm không, việc họ bỏ anh đi tôi đâu có liên quan đến tại sao cứ nhắm vào tôi như vậy.
 - Đúng là cậu không có tội gì, nhưng tội của cậu mang họ Lý, tôi nói rằng tôi rất ghét những ai mang họ Lý mà, tất cả những ai mang họ Lý tôi đều tuyệt đường sống điển hình là Lý Nam, khi hấn chưa rơi vào tình trạng sống thực vật hấn từng gây khó dễ đối với tôi vì vậy hấn cũng nằm trong diện khoanh vùng.
 - Vì sao muốn Thời Đại mà không phải Nam Vương.

- Cậu nghĩ rằng tôi là một thằng ngốc sao, sau bao năm điều tra tìm hiểu Thời Đại và Nam Vương vốn có liên kết với nhau khá chặt chẽ, kinh doanh trên mọi phương tiện không những vậy kể từ ngày cậu trở thành Lý Nam đã mở ra một tổ chức cơ sở ngầm thao túng hơn nửa toàn cầu về mọi mặt, khi biết Nam Vương gần suy sụp cậu đã huy động một nguồn vốn khổng lồ. Về khoản che mắt thiên hạ tôi thực sự phục cậu, nếu Nam Vương không gặp sự cố tôi e rằng thiên hạ không hay biết tập đoàn Thời Đại là bá chủ toàn cầu. Còn Nam Vương tôi nhường lại cho Nam Khánh.

Hấn nhìn tờ giấy chuyển nhượng quyền. Khải Huy đã chuẩn bị sẵn hai bản. Tay hấn cầm bút do dự một lúc hấn vẫn chưa thể đưa ra quyết định. Trước khi trở nên hôn mê Lý Nam đã giao cho hấn quản lý, hơn nữa Lý Nam còn là ân nhân cứu mạng, nếu không có Lý Nam thì người đang nằm trong một căn phòng bí mật gần đây thiết bị phụ trợ trên người sẽ là hấn. Chính vì điều đó mà hấn đã cố gắng phát triển Thời Đại ngày càng đi lên thậm chí còn vươn xa hơn so với Nam Vương, hấn chỉ còn cách đó để báo đáp ân nhân của mình. Nhưng cô lại là người hấn yêu hấn không thể để mất thêm lần nữa. Kiếp trước cũng chỉ vì danh vọng, địa vị và quyền lực nên mới đẩy cô tới bên Nhai Tệ nếu lần này hấn lại chọn Thời Đại một lần nữa hấn lại đẩy cô tới bên Khải Huy, hấn không thể đi theo vết xe đổ. Đôi mắt hấn nhắm lại thầm xin lỗi Lý Nam nhưng hấn cũng hứa với lòng bằng mọi giá sẽ lấy lại tập đoàn Thời Đại trong tay Khải Huy. Ngòi bút màu vàng kim chấm xuống giấy chữ ký như long phi phụng vũ hiện ra rất đẹp, chữ ký rất khó cho kẻ khác giả mạo.

Khải Huy thở phào nhẹ nhõm cầm lấy tờ giấy thổi một hơi vào chữ ký của hấn sau đó cất tiếng cười sảng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sự Thật Đau Lòng.

Hấn nhìn Khải Huy cười đắc chí trong lòng có một chút gì lo lắng và bất an.

- Anh có thể thả cô ấy ra được chưa - Hấn lên tiếng khi Khải Huy chăm chú nhìn vào chữ ký của hấn.
- Trước khi đi đến quyết định cậu còn phải hoàn thành một số thủ tục chuyển nhượng, như vậy vẫn chưa xong đâu.
- Anh còn muốn gì nữa?
- Chiếc đồng hồ mà cậu đang đeo - Khải Huy trắng trợn lên tiếng.
- Anh...

- Tuy rằng đã có chữ ký của cậu nhưng điều này vẫn không thể giải quyết được gì, tập đoàn Thời Đại nằm trong tay tôi đây chẳng khác gì tôi làm công cho cậu. Cậu có biết tôi theo dõi điều tra cậu từ mấy năm nay cho tới ngày hôm nay mới có kết quả. Cậu làm việc gì cũng cẩn kè và chu đáo, cậu có biết vì sao cậu bị tôi tra ra không. Đó là vì “yêu”, một người như cậu tôi đâu có nghĩ lại nặng tình như vậy, khi yêu cậu thật mù quáng và không thể mình mẫn sáng suốt. Tuy rằng tôi có yêu nhưng tôi không quá mức như cậu. Tôi vẫn luôn nhắc nhở bản thân mình phải làm cái gì, đợi khi mọi chuyện kết thúc sẽ bắt đầu lại vẫn chưa muộn, đúng không em trai. Không nghĩ rằng anh em ta lại gặp nhau trong trường hợp này, chớ trên lại yêu cùng một người phụ nữ.

Khải Huy chấp tay phía sau đi đi lại lại dáng vẻ rất khoan thai. Khải Huy chạm nhẹ lên môi cô vuốt nhẹ bờ môi. Rồi xoay người nhìn hấn.

- Tuy rằng trước đây tôi có lỗi với Thanh Nhã rất nhiều, nhưng sau này hôm nay mọi chuyện trong quá khứ cô ấy sẽ quên đi hết.

Khải Huy khởi động chương trình, giàn máy tính bắt đầu hoạt động. Mặc dù hắn cũng muốn Thanh Nhã quên đi mọi chuyện trong quá khứ, quên đi những thứ không tốt đẹp về hắn. Nhưng lại sợ cô quên hắn. Một chương trình thực hiện xóa bỏ ký ức không hề tốt đẹp gì khi người đó là Khải Huy thực hiện. Khải Huy vốn là một người có thể gọi là nham hiểm đầy mưu mô và thủ đoạn nếu đã lên kế hoạch thì kế hoạch đó chẳng có gì gọi là tốt đẹp. Cũng như cô hiện đang bị hắn lên chương trình để xóa đi ký ức, khi cô tỉnh dậy người đầu tiên sẽ nhìn thấy là hắn. Cô khi đó như một chú gà con được ấp từ trong lò nở ra, gà con nhìn thấy bất kỳ con vật nào và cảm nhận được hơi ấm sẽ nghĩ đấy là mẹ của mình và sẽ bám theo. Đó là nguyên do vì sao hắn lại sợ như vậy. Cô nhìn thấy Khải Huy và cảm nhận được hơi ấm từ Khải Huy khi đó cô sẽ toàn tâm toàn ý đi theo và quên đi những chuyện trước đây. Cô sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt xa lạ. Hắn tuyệt đối sẽ không để điều đó xảy ra. Dù có đánh đổi thứ gì hắn cũng chấp nhận tất cả.

- Anh...tên chết tiệt, đã hứa không thực hiện sao - Hắn quát lên.

- Tôi hứa với cậu điều gì - Khải Huy xoay người hỏi.

- Thả cô ấy ra.

- Thả ra (?) hahahaha...tôi có hứa với cậu sẽ thả cô ấy ra không?

- Anh..

- Hình như chưa đề cập tới vấn đề này, tôi chỉ cho cậu chọn, một là Thời Đại hai là Thanh Nhã. Đúng là tôi đã cho cậu chọn Thanh Nhã nhưng tôi đâu có nói rằng sẽ không xóa bỏ ký ức của cô ấy, xóa bỏ xong cô ấy chọn ai đó là quyền cá nhân của cô ấy tôi không thể ngăn cản.

Hắn có thể nói rằng rất tức giận. Trước nay hắn luôn dùng thái độ này để ép buộc kẻ khác nay bị áp đặt lên chính bản thân có thể nói nuốt không trôi. Hắn có thể cảm nhận được tâm trạng của những người mà từng bị hắn ép đều có tâm trạng như hắn bây giờ.

Khải Huy rót ly rượu ra hai chiếc ly khắp khiêng đi đến bên hắn và dơ chiếc ly rượu ra trước mặt hắn.

- Làm ly chứ?

Hắn thò tay ra song sắt để tóm lấy cổ Khải Huy nhưng tay chạm tới luồng điện mạnh phát ra tia lửa điện màu xanh bắn vào người khiến hắn bị tê liệt.

- A, tôi quên chưa nhắc cho cậu là tôi vừa tăng thêm nhiệt điện để tăng thêm độ cảm giác cho cậu.

- Khải Huy, tôi thề có ngày giết chết anh.

- Rất sẵn lòng đợi đến ngày đó - Khải Huy nhún vai khiêu khích. Ánh mắt nửa cười nửa khinh miệt nhìn hắn. Khải Huy xoay người đặt ly rượu lên khay cho người phục vụ rồi cầm lấy điều xì gà hút. Hút một hơi thả khói thuốc sau đó mới lên tiếng.

- Lý Nam Vương một kẻ kiêu ngạo, không ngờ lại có ngày hôm nay. Tôi đặc biệt rất thích bộ dạng của cậu bây giờ, nói sao cho được nhỉ, nhìn như một con chó chuẩn bị đem đi thịt.

Khải Huy búng tay người vệ sĩ hiểu ý đem ghế sofa tới bên. Khải Huy ngồi xuống tính vắt chân chữ ngũ nhưng chân đau không cho phép ngồi tư thế đó được nên lại thôi.

- Lâu rồi hai ta không có ngồi tâm sự, hôm nay tôi sẽ kể cho cậu nghe một chuyện sẽ rất thú vị.

Khải Huy ngồi tự ra ghế đôi mắt đen sâu thăm thẳm khẽ nhủ lại hồi tưởng lại chuyện quá khứ. Đôi môi màu bạc mỏng manh khẽ nhấc lên.

- Ngay sau khi biết cậu là em trai của tôi, tôi đã tìm hiểu và lên kế hoạch tỉ mỉ, chính xác. Tôi quay trở lại thành phố S để trả thù nhà họ Lý. Tôi cũng là một con người, tôi cũng có quyền được sống tại sao khi sinh ra lại vứt bỏ, nó chỉ là một đứa trẻ vô tội. Nó mang tội gì bản thân nó còn không biết, phải chăng tội của nó không nên đầu thai vào gia đình nhà họ Lý. Cũng may ông trời thương tình đã không tuyệt đường sống cho nó vào một gia đình giàu có. Nhưng cuộc sống của nó cũng chẳng tốt đẹp gì khi bị mọi người trong dòng tộc cao quý khinh bỉ chà đạp bởi nó chỉ là một thằng con hoang. Họ mắng nó là con roi, con vãi ngoài đường. Duy chỉ có một người quan tâm đó là cha nuôi, ông rất yêu thương và quan tâm tới nó. Để bản thân trở nên mạnh mẽ nó phải đi học rất nhiều thứ tất cả đều phải tự tìm hiểu và học hỏi..

- Anh im đi, thả cô ấy ra - Hắn thực không muốn nghe những câu chuyện tâm phào của Khải Huy. Trong lòng hắn lo khi chương trình nửa tiếng nữa sẽ hoạt động.

- Tôi rất ghét ai cắt lời khi tôi đang có tâm trạng tâm sự. Nhưng mà có điều này hắn cậu rất muốn biết về cái chết của Linh.

Nhắc đến Linh hắn im lặng không nói gì, đôi mắt hắn như chờ đợi để nghe.

- Cậu vẫn còn yêu cô ta sao?

- Không còn - Hắn trả lời dứt khoát.

- Không sao, tôi lại khiến cậu sẽ còn yêu Linh bằng một thiết bị mà tôi có, nó gọi là “sống với quá khứ đau thương“. Cậu sẽ lại yêu Linh như lúc đầu kìm theo sự đau khổ, không lối thoát, cảm giác hận yêu đan xen nhau. Nhưng phải đợi cho cô ấy thực hiện xong việc xóa đi ký ức tôi sẽ làm cho cậu. Cậu sẽ phải tiến hành một cuộc tiểu phẫu thuật để cấy một con chip trong não khi đó tính năng của nó sẽ kích hoạt những gì mà trong quá khứ cậu từng trải nghiệm rất rõ ràng. Và một câu chuyện tiếp theo tôi sẽ kể cho cậu nghe nhưng đây là nằm trong phần khuyến mãi.

Khải Huy nhấp ngụm vang màu trắng tao nhã dùng khăn mềm lau miệng, lau qua tay rồi đặt xuống.

- Tôi trở về thành phố S, mục tiêu tôi tiếp cận đầu tiên sẽ là Linh. Nhưng tiếp cận cô ta thật khó khăn bởi lúc nào cậu cũng ở bên đưa đón. Nhưng tôi lại may mắn gặp được Thanh Nhã, thoáng nhìn Thanh Nhã là một cô gái kiêu xa khó gần gũi không những vậy còn rất đáng đá. Một lần khác tôi gặp cô ấy khi giúp đỡ một cụ già qua đường, cử chỉ của cô ấy rất ân cần nhẹ nhàng thân thiện, cô ấy rất hồn nhiên như một đứa trẻ luôn tung tăng trên đường phố bằng một que kem ba màu vừa đi vừa mút ăn.

Ánh mắt Khải Huy nhớ lại khoảng thời gian đứng lặng nhìn cô. Ánh mắt đó thật sự rất hạnh phúc khiến hắn cảm thấy khó chịu. Tại sao điều này hắn không nhìn thấy ở cô. Cũng không thể trách được khi đó trong lòng hắn chỉ có mỗi Linh. Hắn có gặp cô vài lần chỉ là lướt qua chưa đầy một giây. Lần đầu tiên gặp mặt khi đó cô từ trên lầu chạy xuống chẳng may va vào Linh khiến Linh bị ngã may mà có hắn đi theo sau. Linh thường nói với hắn rằng cô rất ghét Linh. Muốn đuổi Linh ra khỏi nhà không những vậy nhiều lần còn mắng chửi thật tệ. Linh nói cô rất thích hắn thế sẽ tìm đủ mọi cách để chiếm đoạt hắn làm của riêng. Quả thực khi đó hắn rất chán ghét cô, hắn ném cho cô tia nhìn lạnh lùng. Hắn không có thiện cảm với cô cùng từ lúc đó. Chẳng bao lâu hắn nhận được tin dữ Linh chết. Hắn lại liên tưởng tới những gì mà Linh từng nói với hắn rằng. Cô cảnh cáo Linh không được đi bên hắn nếu không cô sẽ cho người làm hại. Linh đã khóc, đã đòi chia tay khiến hắn van nài. Hắn khi đó muốn tìm cô để tính sổ nhưng Linh lại cầu xin hắn đừng tìm tới cô và không được làm hại tới cô dù gì cô vẫn là chị gái của Linh. Nghe lời Linh nên hắn đã im lặng. Nhất định một ngày nào đó hắn sẽ trừng phạt cô vì tội dám uy hiếp người của hắn. Hắn từng nói với phóng viên sẽ yêu Linh mãi mãi và không ai có thể thay thế Linh trong trái tim của hắn. Hắn rất đau buồn khi Linh qua đời, hắn rất tức giận khi tình lại thấy cô nằm bên cạnh không những vậy hai người họ đều không có mảnh vải che thân. Hắn nghĩ cô đã bỏ thuốc ngủ trong ly nước của hắn để làm ra chuyện này. Trong lòng hắn càng trở nên căm ghét, ghê tởm. Hắn rất muốn nổ súng giết chết cô. Nhưng nhờ có cuốn sổ nhật ký của Linh để lại.

“Anh à, khi anh đọc được những dòng nhật ký này là lúc em ở một nơi rất xa. Em đã tới một nơi, nơi đây em có thể đứng nhìn anh và theo dõi anh hàng ngày. Anh à! Chị Thanh Nhã chị ấy rất yêu anh nhiều lắm. Mặc dù chị ấy đối xử với em như vậy em cũng không giận chị ấy, vì vậy anh cũng đừng giận chị ấy nhé! Chị ấy cũng yêu anh mà cho nên em hiểu cảm giác yêu một người mà người đó không đáp lại. Cảm giác đó thật đau đớn và trống rỗng vô cùng. Em là một người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian khi được anh yêu. Nếu một ngày nào đó em rời xa anh, anh cũng đừng buồn. Anh hãy thay em chăm sóc chị em nhé! Hãy lấy chị em, coi đó như lời cầu xin của em. Anh đừng để cho em phải buồn, phải suy nghĩ nhiều. Nếu anh không làm theo lời em, em sẽ giận anh, sẽ không thèm nhìn mặt anh. Sẽ không yêu anh... và sẽ không thèm quay về bên anh nữa. Từ khi anh lấy chị Thanh Nhã em sẽ quay trở về bên anh...“.

Những dòng nhật ký này hắn sẽ không quên, chỉ vì những lời nói đã ghi trong quyển nhật ký khiến hắn đã đồng ý lấy cô. Hắn lấy cô mong Linh quay trở về như những lời mà Linh đã nói. Hắn đồng ý lấy cô nhưng chưa cưới. Hắn chờ đợi gần nửa năm vẫn chưa thấy Linh quay về. Hắn nghĩ hay là hắn chưa cưới cô nên Linh giận không thèm quay về và rồi đám cưới diễn ra. Đám cưới tổ chức chỉ qua loa, ngày hắn thành thân, hắn bỏ cô đứng trơ vơ trên khán đài, còn hắn bận ôm gái đẹp bên cạnh đi mời rượu khách. Khách khứa đưa cô ra làm trò cười. Hắn liếc nhìn cô có thể thấy nét mặt cô tái nhợt không còn giọt máu. Hắn tuyên bố lấy cô chỉ để trả thù vì cô đã giết chết em gái của mình. Vì giết chết em gái để thay thế vị trí cô dâu, vị trí đó lẽ ra giờ này là Linh đang đứng. Khi hắn nói mọi người ở lên bàn tán về cái chết bí ẩn của Linh.

Việc Linh bị chết ra sao không ai rõ, họ chỉ biết rằng Linh chết. Tin tức đã bị hắn cho người kiểm soát và phong tỏa, hắn không muốn cho thiên hạ biết Linh bị cưỡng bức mà dẫn đến nhảy lầu tự sát. Hắn muốn cho Linh trong mắt mọi người là một cô gái thần khiết như một thiên thần. Chỉ có hắn biết rõ về cái chết của Linh. Khi hắn nói cô là hung thủ bao nhiêu thứ từ dưới khán đài ném về phía cô khiến cô bị thương nặng rồi ngất đi. Hắn sai người đem đến một xô nước đá đổ lên người khi đó cô mới tỉnh. Cũng từ đó cô bị nhốt trong tòa lâu đài, ở đó mọi tin tức đều bị phong tỏa không ai có thể biết mọi việc diễn ra bên trong tòa lâu đài. Thời gian đó hắn muốn quên đi mọi chuyện đau buồn hắn cắm đầu vào công việc và ít về lâu đài cho tới khi hắn gặp Hạ Vi. Hạ Vi đem lại cho hắn cảm giác rất giống Linh. Ánh mắt Hạ Vi khi nhìn hắn, hắn có cảm giác đó là ánh mắt của Linh. Khuôn mặt Hạ Vi cũng gần tựa như Linh điều này khiến hắn khẳng định đó là Linh đã trở về theo đúng như lời hứa. Chỉ khi cưới cô Linh mới trở về. Qua tiếp xúc Hạ Vi có nhiều điểm giống Linh mặc dù biết đó không phải Linh nhưng hắn vẫn cố chấp coi Hạ Vi là Linh. Hắn rất coi trọng và sùng bái, muốn gì đều có. Hắn đưa Hạ Vi về lâu đài thấy cô đang phát khùng chửi bới người làm, bộ dạng khi đó thật hung tợn, khiến Hạ Vi nép mình vào hắn để tìm sự che chở. Hắn bắt đầu lên kế hoạch trả thù khi biết cô mấy lần tự sát không thành. Mối lo công việc nên hắn đã quên kế hoạch của mình, khi hắn bắt người đi nổi đầu phần nào hắn lại tính đến chuyện trả thù. Và những lần liên tiếp khi cô bị hắn hành hạ. Cho người cưỡng bức, những bàn tay thô ráp to lớn của mấy gã đàn ông sỗ loạn phóng túng trên cơ thể cô. Những lần ép cô tiếp khách, tiếng khóc lóc van xin. Tiếng thét oán hận. Âm thanh thở dốc khàn đặc, tiếng gầm thét của những gã đàn ông khi đang chạy nước rút trên người cô khi mà họ đạt đến đỉnh cao của sự khoái lạc. Những âm thanh đó hiện lên trong đầu hắn một cách rõ rệt. Tại sao khi đó hắn lại làm điều đó với cô, cô là vợ của hắn. Có một người chồng nào tồi tệ như hắn không khi đã biến vợ mình thành một gái bao để phục vụ khách. Tự hắn đã phá vỡ đi hạnh phúc của mình, cũng chính hắn đã đẩy cô tới bên người khác. Sự ăn năn, sự hối hận phải chăng đã quá muộn.

Đôi mắt hắn khẽ nhắm lại. Một giọt nước mắt chảy ra rơi xuống. Đôi tay hắn nắm lại thật chặt kìm nén cảm xúc... trong lòng hắn hiện thời rất đau. Đau không thể nào tả xiết. Hắn nhất định sẽ đền bù lại những gì mà hắn từng làm tổn thương cô. Khi trái tim thuộc về cô hắn hiểu ra được rất nhiều điều, những điều mà trước nay hắn không thể nào hiểu. Hắn luôn độc tài, áp đặt cho kẻ khác bắt người khác phải tuân theo. Hắn không quan tâm tới kẻ khác có suy nghĩ như thế nào hắn chỉ biết đến thứ mà mình muốn.

Khải Huy lặng lẽ nhìn hắn khóe môi cười khẩy rồi tiếp tục lên tiếng.

- Mới nghe nói như vậy đã đau lòng, nếu nói thêm hắn nước mắt cậu sẽ biến nơi đây thành đại hồng thủy quá! Khải Huy chép miệng xong rồi nói tiếp: - Tôi đang tính cách làm như thế nào để tiếp cận được cô ta không ngờ gặp được Thanh Nhã. Mới đầu tôi chỉ lợi dụng Thanh Nhã để tiếp cận mục tiêu của mình, tôi không ngờ rằng Thanh Nhã lại yêu tôi. Nhưng tôi không phải một kẻ vì tình yêu mà bỏ đi mục đích của mình được. Kế hoạch tôi đã tỉ mỉ chuẩn bị không phải vì một người phụ nữ mà trở thành công dã tràng. Tôi phải nói sao cho cậu hiểu nhen, cậu biết không cái cô mà cậu luôn yêu chiều hết

mực ấy đã cho cậu đeo cái sừng rô dài mà cậu không nhận ra sao. Cô ta thật cao tay, một lúc yêu hai người đàn ông. Tôi không biết khi cô ta ở dưới thân cậu ra sao nhưng không thể phủ nhận được cô ta rất phóng túng lãng lơ...

- Đủ rồi - Hấn quát lớn, lúc này hấn không muốn nghe gì hết. Càng nghe khiến hấn cảm thấy đau lòng. Hấn không phải đau lòng vì Linh mà hấn đau lòng vì cô, nhắc tới Linh khiến hấn nhớ lại những gì mà hấn từng làm với cô.

- Đau lòng sao, nghe tiếp nhẽ sẽ đau lòng hơn đây. Cậu luôn cho rằng cô ta thuần khiết đáng yêu. Về bề ngoài đã che mắt cậu, thực ra cô ta rất thủ đoạn, ngoan độc một người phụ nữ có tham vọng cao. Cô ta một lúc qua lại với hai gã đàn ông là mục đích gì hấn cậu không biết, tôi nói nhẽ! Về vật chất không nói làm gì, tình cảm cũng không nói tới điều tôi nói ở đây chính là trên giường, cô ta thích những cảm giác đó, cậu không thể đáp ứng cô ta về điều này. Tôi thì rất dư sức, cô ta còn dùng cả chất kích thích để khám phá sự mới mẻ, tôi lại đặc biệt thích phụ nữ dùng chất kích thích, có như vậy họ mới phát huy bản năng hoang dại của giống nòi...mà thôi không nhắc tới vấn đề này nữa. Nói tóm lại cho cậu nghe một vài điều về tính nhân bé nhỏ của cậu. Linh chưa chết, hiện cô ta còn sống rất khỏe mạnh đang hưởng thụ một cuộc sống sung túc như một bà hoàng.

- Anh nói gì?

Hấn giật mình hỏi lại. Khải Huy nhếch môi nhắc lại:

- Tôi - nói - Linh - chưa - Chết, cậu nghe rõ rồi chứ?

- Nói dối.

- Cậu nghĩ rằng cô ta dễ chết như vậy sao khi chưa đạt được mục đích. Mục đích của cô ta hấn cậu rõ hơn ai hết chứ, đôi lúc cậu rất thông minh, đáng đáng đến đàn bà cậu thật ngu ngốc, bị kẻ khác xỏ mũi dắt đi mà không hay biết gì. Cái chết của cô ta chỉ là giả tạo, một phần vở kịch do người của tôi giàn dựng. Cô gái bị giết chết đó chỉ là một nữ tử tù có ngoại hình gần giống với Linh. Nếu cậu khi đó đủ tỉnh táo sẽ nhận ra vài điểm khả nghi nhưng một kẻ ngu vì tình như cậu chỉ biết cảm đầu mà đau thương cũng không thể nhận ra, đó là nhược điểm của cậu. Có thể thấy cô ta sắp đặt kế hoạch rất hoàn hảo điểm này tôi không thể không phủ nhận cô ta rất ngoan độc.

- Tất cả đều do anh tự bịa đặt.

- Bịa đặt, bịa ra tôi có lợi gì, nếu tôi biết trước kế hoạch này của cô ta tôi đã không chấp nhận, khi đó cha tôi qua đời tôi phải quay về và giải quyết một số công việc, tưởng những giải quyết nhanh ai ngờ phải kéo dài hơn một năm, trước khi về nước cô ta có yêu cầu tôi hỗ trợ vài người để phụ trợ giúp cô ta hoàn thành kế hoạch, tôi đã đồng ý. Tôi không quan tâm cô ta lên kế hoạch ra sao thứ tôi quan tâm chính là chất lượng và hiệu quả. Khi người của tôi thông báo thành công, cô ta không hề để tôi thất vọng, khi biết rằng cậu vì mất người yêu mà đau khổ, tôi hình dung ra một kẻ nặng tình như cậu khi đó chắc thê thảm lắm nhĩ và tôi rất mừng. Điều tôi không ngờ tới cậu lại cưới Thanh Nhã, tôi có ý định giải quyết xong mọi chuyện sẽ tìm đến cô ấy để giải thích một số chuyện, chuyện tôi yêu Linh chỉ là vở kịch. Người mà tôi yêu chính là cô ấy. Mặc dù biết làm vậy cô ấy sẽ giận tôi nhưng tôi buộc phải làm như vậy, cơ hội chỉ có một nên tôi phải tận dụng nắm bắt. Tôi đã vất vả tìm kiếm mà không hề có tin tức của cô ấy. Hóa ra cậu đã giam giữ phong tỏa tin tức, không những vậy còn hành hạ đánh đập, cho những gã đàn ông bản thủ chạm vào cô ấy. Những ai từng bỏ lên thân của cô ấy tôi đã cho người xử đẹp, một điều là tôi phải cảm ơn cậu khi đã đưa cô ấy đến bên tôi, tôi không nghĩ cô ấy còn trinh trắng và lần đầu đó lại hiến dâng cho tôi. Tôi hy vọng sau ngày hôm nay mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn, cô ấy sẽ quên đi tất cả, sống với hiện tại trong một thế giới chỉ có tôi và cô ấy.

Tâm lý hấn hiện đang rối loạn, nếu Linh còn sống vậy cô ta là ai trong số hàng nghìn hàng vạn người, tại sao cô ta lại dàn dựng vở kịch như vậy, phải chăng cuốn video kia cũng là vở kịch, vì lý do gì phải hại cô tới mức đó. Vì sao? Vì sao? Trong đầu hấn hiện lên vô số câu hỏi mà hấn đang thắc mắc muốn hỏi cho rõ. Không biết Linh ở đâu hấn rất muốn biết và hỏi cho rõ vì sao lại làm vậy, tại sao không chịu ra gặp hấn... liệu có phải mọi chuyện do Linh làm ra, những điều Linh nói đều là giả dối vậy đâu mới là sự thực, hấn rất đau, tâm can giằng xé đau đá lẫn nhau... hấn không biết mình phải làm sao để thoát khỏi mớ suy nghĩ trong đầu.

- Quên mất chưa nói với cậu rằng, đau khổ ra sao đừng đập loạn lên song sắt, điện giật toàn thân sẽ tê dại, quan trọng nhất đừng làm chiếc đồng hồ biến dạng, tôi nhờ cậu cầm hộ trong mấy phút, xong việc tôi sẽ thu lại. Hoặc là sẽ có một thỏa thuận nho nhỏ.

Đồng hồ kim cương mà hấn đeo đây mới gọi là bảo vật quan trọng là sợi dây liên kết mật giữ hai tập đoàn Thời Đại và Nam Vương, chỉ cần di chuyển vài con số trên mặt đồng hồ sẽ xuất hiện một dãy số kí tự hình hoa văn do các con số kim cương xếp lại tạo thành mặt khẩu hay gọi đó là một lệnh bài như thời vua chúa. Khi có lệnh bài vua ban các công chúa, hoàng tử cung phi, phi tần... mới được xuất cung. Đồng hồ của hấn cũng vậy, khi những nhân vật tầm cỡ nắm ở các cứ điểm quan trọng chỉ khi họ nhìn thấy khẩu lệnh họ mới thi hành, dù có bị đe dọa, kèn dao díp súng thế nào họ chịu chết chứ không chịu tuân theo. Khải Huy khâm phục những người mà hấn đào tạo ra đều là những kẻ trung thành. Dù có chuyển nhượng đi chăng nữa, trên giấy tờ pháp lý đứng tên Khải Huy nhưng thực chất Khải Huy chỉ được cái danh còn thực chất chẳng khác gì làm công cho hấn. Bởi hấn vẫn nắm quyền, người của hấn cũng chỉ nghe lệnh của một cung chủ. Nếu loại bỏ người của hấn sẽ rất bất lợi cho Thời Đại bởi không ai biết phương thức hoạt động trong thế giới ngầm mọi đường kinh doanh mọi cuộc giao dịch tất cả đều bí mật. Thời Đại người ta chỉ biết đến về trong lĩnh vực điện tử hình thức này chỉ gọi là trá hình. Khó hơn là những ông chủ nắm các đầu mối quan trọng họ ít khi lộ diện, có khi một người ăn mày, một kẻ tàn tật hay những kẻ đi mua thu phế liệu cũng là người của hấn. Mọi hoạt động, phương thức đều trả hình, họ hóa thân vào những người bình dị chủ yếu là để thăm dò tin tức hoạt động hoặc trao đổi, truyền tin... tất cả mọi giao dịch đều thông qua mạng trung gian, đường giây giao dịch rất bảo mật không thể xâm nhập hay phát hiện ra vị trí. Đây là điều mà Khải Huy đau đầu nhất. Khải Huy chưa lấy đồng hồ vội vì muốn thương thức tâm trạng của hấn khi đau khổ. Hấn bị giam giữ lấy đồng hồ lúc nào cũng được.

- Tôi giờ xóa ký ức cho cô ấy rồi. Cùng xem nhẽ!

Khải Huy đứng dậy khập khiễng bước đến bên cô. Điều chỉnh vài nút thân hình cô dần hạ xuống giường được trải một lớp lông cừu màu trắng dày và êm. Đẩy nắp, kiểm tra sau đó nhấn nút hoạt động, cỗ máy phát ra tia sáng màu xanh quý dị, màn hình hiện lên các thông số, bên trái cột biểu thị cùng sóng từ của bộ não hoạt động. Tiếp đến là dòng chữ màu vàng hiện lên “Bắt đầu khởi động hệ thống”

Bàn tay hắn nắm chặt lại, ánh mắt nhìn chăm chăm lên màn hình với các con số nhảy múa liên tục.

“Đang tiến hành xâm nhập được 30%”

“Còn lại 70% đang tiến hành thao tác”.

Toàn thân hắn run lên, cổ họng nghẹn lại, hắn rất muốn thoát ra để phá hủy chiếc máy đáng ghét đó, chỉ còn lại 20% nữa thôi nào cô sẽ bị xóa đi mọi thứ kể cả hình ảnh của hắn, khi chương trình chưa hoàn thành dừng lại vẫn còn kịp.

“Còn lại 10%...”

Hắn hốt hoảng lo sợ khi nhìn lại thời gian, hắn đang tìm cách để thoát ra, còn lại 5% nữa tất cả sẽ bị xóa sạch, cô sẽ rời xa hắn vĩnh viễn. Chiếc lồng sắt khiến hắn tê người khi chạm vào. Làm cách nào để thoát ra, hắn lúc này cảm thấy bản thân mình vô lực. Ước gì hắn có sức mạnh để thoát ra khỏi chiếc lồng sắt. Hắn tuyệt đối không để cô quên đi hắn, nhất định sẽ có cách, sẽ có cách để thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Kim Long Tái Xuất

Các con số dần về đích càng chạy nhanh với tốc độ chóng mặt. Trong cơ thể hắn bắt đầu tạo thành một cảm giác lạ đang tích tụ ở lồng ngực, một sức mạnh tiềm ẩn đang hình thành.

- AAAAAA...

Hắn gồng mình ngửa mặt lên trần nhà hét một hơi như để xả cơn giận dữ, một luồng gió xoáy quanh người. Quần áo rách thành từng mảnh nhỏ rồi hóa thành tro tàn. Tiếng hét của hắn bay cao, bay xa... tất cả vạn vật đều bị tiếng hét đánh thức. Trên bầu trời đen tối bỗng một tia sét lóe sáng rồi phóng xuống cột thu lôi trên nóc ngôi biệt thự. Người dân trong thành phố đều đổ xô ra đường để xem sự kiện lạ vừa diễn ra. Chỉ trong ngày hôm nay hai tiếng gầm lạ cất lên. Vệ sĩ ở bên ngoài đều ngơ ngác nhìn nhau, một số người hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Hắn đang biến hình.

Khải Huy xoay người nhìn khi tiếng hét đó cất lên từ phía sau nghe thật kinh hãi. Đôi mắt Khải Huy không thể chớp khi nhìn thấy một con rồng ngay trước mắt, rồng chỉ xuất hiện trong truyền thuyết hay trong những bức họa. Một con rồng màu vàng kim tuyệt đẹp.

Bầu trời liên tiếp xuất hiện đạo quang màu vàng kim đan chéo nhau thành hình một con rồng khổng lồ. Người dân vội vàng quỳ xuống khi Kim Long xuất hiện trên bầu trời. Một tiếng sấm rền vang rung chuyển đất trời bầu trời bắt đầu nổi cơn bão, người dân bắt đầu hoang mang nháo nhác như chim mất tổ vội vã đi tìm chỗ ẩn nấp. Phải chăng ông trời đang nổi giận.

Mây đen ùn ùn kéo đến trong đám mây một vầng hào quang chói rọi sáng rực tạo thành một lỗ hổng.

Bên trong ngôi biệt thự

Hắn - Kim Long tung mình vọt lên không, chiếc lồng sắt vỡ tung thành từng mảnh. Kim Long không to lớn chỉ to bằng cột nhà hoặc nhỏ hơn dài khoảng năm đến mười mét, xung quanh lớp vảy như vảy cá tỏa ra ánh hào quang sáng lấp lánh. Đôi mắt màu xanh như ngọc ẩn hiện đường tơ máu đầy phần nộ.

Kim Long lượn một vòng dùng đuôi quật thẳng vào người Khải Huy. Khải Huy vội né tránh nhưng vẫn bị lực tác động đến đánh bật văng ra xa. Chiếc hộp màu đen từ trong túi áo Khải Huy văng ra bắn vào đúng lệnh hủy chương trình xóa ký ức, do lực tác động mạnh nên máy móc bị chạm phát ra những tia lửa điện. Kim Long dùng móng vuốt túm lấy cô nhấc bổng lên. Khi chạm đến cô Kim Long bỗng hiện nguyên hình là hắn.

Hắn trên người không mảnh vải che thân, đôi mắt màu xanh đã trở nên bình thường. Bản thân hắn vẫn còn kinh hãi khi biến thành một con rồng. Khi thấy cô gặp nguy hiểm ý niệm trong tâm hắn rất lớn, hắn muốn mình trở nên cường đại rồi hắn cảm thấy một luồng nhiệt lưu thông trong cơ thể rất khác biệt khi hắn hét lên luồng khí tức trong cơ thể bùng phát.

Nhưng khi chạm đến cô luồng khí trong cơ thể tiêu tan khi đó hắn hoang mang không biết làm cách nào để trở lại nguyên hình của mình là một con người.

Hắn nhìn Khải Huy bị thương khá nặng ôm mình trên sàn nhà, đôi mắt vẫn không thể tin được nhìn hắn chăm chăm.

Hắn nhú mày sau đó lấy áo choàng của Khải Huy móc gần đó mặc vào. Thật may hắn chưa phá hủy ngôi nhà, bởi hắn còn nhận thức cô đang ở đây.

- Cậu là...

- Nguyên thân số 9 - Hắn trả lời Khải Huy - Anh là số 8.

Khải Huy mờ mịt không hiểu. Đúng vậy chỉ có nguyên thần phân lập mới có được những kí ức của kiếp trước. Những nguyên thần khác khi còn phụ thuộc mọi suy nghĩ đều bị nắm bắt thao túng nhờ có vậy Hà Đình mới có thể sát nhập linh hồn của họ lại thành một. Nhưng hắn thì khác, hắn không bị lệ thuộc vào Hà Đình. Họ giống nhau ở hai điểm chính là khuôn mặt vóc dáng và mang trong mình dòng máu của loài rồng. Vì sao hắn biến thành rồng là bởi hắn mang trong mình máu của loài rồng, máu của hắn có khả năng không chế người chỉ khi vào đêm trăng rằm máu mới có tác dụng, ngoài ra rất tầm thường như bao người. Khi cô gặp nguy hiểm dòng máu rồng thiêu tiềm ẩn mới thức tỉnh.

Một đạo quang từ trên cao phóng xuống người Khải Huy, một thân ảnh mặc long bào xuất hiện kèm theo tiếng cười.

- Lý Vương ta phải cảm ơn ngươi vì chuyện ngày hôm nay, ngươi làm tốt lắm ngươi đã giúp ta có thể thu phục được nguyên thần số 8. Haha... pháp lực của ta đã được coi bỏ, điều này đồng nghĩa với việc Long tộc sẽ được hồi sinh.

Nam tử vung tay xuất ra một tờ giấy có kí tự loằng ngoằng hoa văn kì quái. Tờ giấy như một miếng lá bùa bay về phía Khải Huy, lá bùa phát ra tia sáng màu vàng để không chế Khải Huy. Thân hình Khải Huy lập tức ngồi thiền dưới sự điều khiển của nam tử. Tư thế nam tử và Khải Huy là song tu, đạo quang phát tán xung quanh nam tử, nam tử biến thành một làn khói trắng xuyên thẳng vào giữa tâm mi của Khải Huy. Khải Huy rung mình một cái rồi từ từ mờ mất. Trước mặt Khải Huy thân hình của nam tử biến thành những khối đá màu trắng trong đang dần tan chảy.

- Băng..

- Không sai, linh hồn tan vốn trú ngụ trong băng tuyết, đó chỉ là thân thể tạm thời, hiện tại ta đã trở về với chính bản thân của ta - Nam tử bây giờ là Khải Huy từ từ mờ mất rồi lên tiếng.

Hắn không ngờ tới Khải Huy lại chính là thân thể của nam tử. Thân thể và tâm là hai thứ không thể tách rời, hèn chi hai người có bộ mặt giống nhau như hai giọt nước. Các nguyên thần khác đều được nam tử ang nhiều bộ mặt khác nhau để dễ kiểm soát duy chỉ có tâm và thân không thể thay đổi khi lệnh bài và chìa khóa bị vỡ.

Nam tử - Khải Huy dùng tay vuốt nhẹ vết thương lập tức lành lặn khoe môi khẽ nhấc nhìn hắn.

- Một phần cũng nhờ ngươi biến thân đã giúp ta xâm nhập thể xác một cách dễ dàng. Tiếp đến ta có thể thu phục ngươi.

Đôi mắt Khải Huy nhìn vào cô đang nằm trong lòng hắn, đôi mày khẽ nhíu lại.

- Nàng sẽ lại đi theo ta yêu ta như trước.

Khải Huy tiến lên hắn vội lùi về sau ôm chặt cô trong tay:

- Ngươi định chống đối ta sao?

- Tôi sẽ không để bất kỳ kẻ nào đem cô ấy đi, lần trước .chính anh là kẻ muốn hại đứa bé.

- Ngươi thông minh hơn ta nghĩ, không sai ta muốn loại bỏ nó, tuy ngươi là do ta tạo ra nhưng ngươi lại muốn thoát khỏi ta vì vậy đứa bé đó ta phải loại bỏ.

- Dù có mất cả tính mạng, tôi tuyệt đối không thể để bất cứ điều gì xảy ra với vợ con của tôi.

- Vậy thì đợi xem ngươi sẽ đối phó với ta ra sao.

Dứt lời Khải Huy vung tay phóng một tia sáng trắng về phía hắn, hắn nhanh nhẹn né tránh, nơi hắn vừa đứng bị lực đánh trúng, chiếc bàn nổ tung thành nhiều mảnh nhỏ.

- Khá lắm, ta xem ngươi còn có thể né thoát được không?

Khải Huy liên tiếp tấn công, sự nhanh nhẹn bị hạn chế bởi trên tay còn có cô, hắn phải cẩn thận nếu không sẽ bị thương cô. Một đòn đánh trúng khiến toàn thân hắn bị chấn động. Có thể nói rằng nội lực của Khải Huy rất thâm hậu. Hắn bị xô về một góc nhưng vẫn không chịu buông cô, toàn thân hắn rã rời. Khải Huy tiến dần về phía hắn, ánh mắt nhìn hắn đầy sự phần nộ.

- Ngươi càng khiến ta ngày càng bội phục ngươi vì sao ngươi luôn chống đối ta. Ta thật sai lầm khi đã phân tán ngươi. Nếu biết có ngày này, ta tuyệt đối sẽ không phân tán toàn bộ nguyên thần xuống nhân gian đâu làm kiếp ngươi.

- Điều này tôi phải cảm ơn anh, nhờ có anh mới có tôi ngày hôm nay nhưng tôi cũng xin nói với anh một điều anh nên nhớ cho kĩ, tôi là tôi do cha mẹ tôi sinh ra chứ không phải do anh tạo ra.

Khải Huy nhíu mày, không một lời cảnh báo vung tay về phía hắn tấn công, luồng sát khí từ cơ thể Khải Huy bắn ra bốn phía tạo thành một trận phong nhỏ quét sạch mọi thứ xung quanh.

Một luồng sáng trắng từ tay Khải Huy phóng tới. Hắn luống cuống tìm nơi để né tránh nhưng không kịp nữa, hắn chỉ kịp xoay người dùng tấm thân bảo vệ che chắn cho cô.

Chiếc hộp màu đen nằm lẩn lóc dưới chân hần bỗng nhiên phát ra một tia sáng màu bạc lấp lánh bao trùm lấy hần và cô.

“Kết giới” hần và Khải Huy đều thốt lên cùng một lúc. Khải Huy vội thu chiêu tránh luồng sáng bạc nhưng không còn kịp khi bị tia sáng bạc và luồng công lực phóng đi nay bị tác động lại. Khải Huy bị đánh bật ra xa bay một vòng trên không sau đó tiếp đất một cách nặng nề. Máu từ miệng phun ra bắn vào rèm cửa màu trắng, trên rèm màu trắng biến thành những chấm hoa văn màu đỏ rất đẹp mắt.

- Hừ! Ngọc Băng... ồ, không...

Khải Huy bỗng kêu lên khi nhìn thấy bản thân như một tờ giấy bị ngọn lửa thiêu cháy, cháy tới đâu hóa thành tro tàn đến đâu cho tới khi Khải Huy biến mất không để lại một dấu tích.

Hần ngạc nhiên nhìn chiếc hộp màu đen dưới chân, đây là chiếc hộp mà Khải Huy đưa cho cô ở khách sạn Hàm Cá Mập nhưng đã bị hần gạt đi. Chiếc hộp này Khải Huy luôn đem theo bên mình. Hần mở hộp quà, bên trong chỉ là một chiếc châm màu trắng trong suốt rất bình thường không có một điểm gì đặc biệt.

Đây là Ngọc Băng sao? Thứ mà Hà Dĩnh tìm là đây. Hần hiểu vì sao Khải Huy chưa bị sát nhập. Hà Dĩnh không thể tiếp cận được Khải Huy vì trên người Khải Huy có Ngọc Băng. Ngọc Băng sẽ thức tỉnh khi cảm nhận được luồng sát khí kết hợp với tình cảm. Trên người Hà Dĩnh luôn có luồng sát khí vây quanh đó là nguyên do tại sao Hà Dĩnh không thể tiếp cận được Ngọc Băng. Ngọc Băng sẽ cảm nhận được luồng linh khí quen thuộc đó là tình yêu. Nhại Tề tạo ra Ngọc Băng cũng chỉ vì muốn bảo vệ người mình yêu. Khi hần bảo vệ cô Ngọc Băng đã cảm nhận được một tình yêu mãnh liệt chính tình yêu đó đã đánh thức Ngọc Băng thức tỉnh sau mấy nghìn năm mất hết linh khí.

Muốn tiếp cận được Ngọc Băng ít nhất cũng phải thuần thục được hần để sát nhập vào Khải Huy. Hần sẽ không để chuyện này xảy ra, tuyệt đối không.

Hần nắm chặt Ngọc Băng trên tay. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn người vẫn nằm im trong lòng, hơi thở vẫn đều đặn như ngủ say. Hần nhủ mà không biết Khải Huy đã tiêm thuốc gì cho cô khiến cô ngủ say như vậy.

- Thanh Nhã - Hần gọi tên cô, chưa bao giờ hần gọi tên cô nhẹ nhàng tha thiết như vậy - Tôi sẽ bảo vệ em, không một ai có thể đem em rời xa tôi. Tôi là tôi, tôi không phải là Hà Dĩnh tôi là Lý Nam Vương là chồng của em.

Bên ngoài.

Vệ sĩ hai bên nhìn chăm chăm vào cánh cửa rất muốn chạy vào trong xem chuyện gì diễn ra ở trong đó nhưng họ không thể nào dịch chuyển được đôi chân. Không phải vì sợ quá sợ mà chân họ nhấc không lên là vì, chân của họ như ai đó đã giữ chặt nên không thể dịch chuyển, họ chỉ biết nhìn chăm chăm sau cánh cửa và hy vọng chủ nhân của mình sẽ được an toàn.

Cánh cửa im lìm cuối cùng cũng chịu mở ra. Dưới bóng điện mờ nhạt thân hình cao lớn xuất hiện, tà áo choàng màu trắng nhẹ phieu theo gió, hần như một vị thần tiên hạ phàm.

Vệ sĩ nhìn thấy hần thở phào nhẹ nhõm còn phía bên kia vệ sĩ trở nên lo lắng bởi họ vẫn chưa nhìn thấy chủ nhân của mình xuất hiện.

Hần loạng choạng tiến lên phía trước vệ sĩ lúc này mới cử động được tay chân ụa lên phía trước giúp đỡ. Còn vệ sĩ của Khải Huy lao vào bên trong để tìm kiếm chủ nhân của mình.

Hần nắm chặt lấy tay cô, bàn tay nhẹ nhàng gạt vài sợi tóc rơi xuống trán. Cô vẫn nhắm đôi mắt, dường như không muốn tỉnh lại cứ nhắm mắt ngủ một giấc dài. Hần rất sợ cảm giác cô cứ nhắm mắt như vậy cứ như cô không muốn nhìn thấy mặt hần, một đêm đối với hần dài vô tận cảm giác như mấy thế kỷ đã trôi qua.

Bảo Nam nhìn thấy hần như vậy thầm lắc đầu. Tình yêu là gì khiến con người ta thay đổi đến không ngờ. Hần vì cô mà như vậy một đêm chưa trôi qua mà hần đã trở nên già trông thấy, trên gương mặt trơn bóng xuất hiện rêu rĩa đang nhô lên khỏi làn da mịn.

- Ông nên nghỉ ngơi một chút, vết thương trên người ông cần điều trị - Bảo Nam lên tiếng nhắc nhở.

- Đến bao giờ vợ tôi tỉnh lại - Hần không đáp ứng lời nói của Bảo Nam mà hỏi ngay sang câu khác.

- Hai ngày sau.

- Lâu vậy.

- Xin lỗi tôi đã cố hết sức, tôi chỉ có thể làm được vậy. Bởi trong não phu nhân còn dư âm sót lại của Tiên dược, đây là loại dược thúc đẩy não bộ hoạt động lấy lại mọi ký ức liên kết với cỗ máy xóa ký ức đề tẩy não, do dùng đột ngột nên não phu nhân có ảnh hưởng chút ít chậm thì bốn ngày còn nhanh thì hai ngày phu nhân sẽ tỉnh lại.

- Được rồi lui ra đi - Hần phất tay cho lui ra ngoài.

Bảo Nam muốn nói gì đó nhưng lại thôi nhìn hần một lần nữa rồi đóng cửa phòng lui ra ngoài.

Trong lòng Bảo Nam cảm thấy buồn và chông vãng khi Bảo An đã về một nơi mà cậu ta cho rằng sẽ hạnh phúc. Hai người họ tuy hay cãi nhau nhưng họ lại rất tâm đầu ý hợp trong nghề thầy thuốc. Nếu Bảo Nam không nghiên cứu ra dược tình mọi chuyện sẽ không có ngày hôm nay. Tất cả mọi chuyện

diễn ra đều do một chữ tình mà tạo thành, số phận của mỗi người khác nhau khi bị vướng vào tình ái, kẻ hạnh phúc, người đau khổ...

Không chỉ riêng Bảo Nam đau lòng mà tất cả anh em trong đội vệ sĩ đều đau lòng khi một người bạn cùng chung sống hoạn nạn vui sướng có nhau. Họ cùng gắn bó với nhau rất nhiều năm vui buồn, đau khổ, gian nan họ đều bên nhau cùng nhau vượt qua.

Hắn vuốt nhẹ gương mặt cô miệng lầm bầm gì đó nghe không rõ, bàn tay hắn chỉnh lại tư thế để cô ngủ thoải mái hơn. Tay hắn dừng lại bên người cô bởi có một vật gì cứng cáp bên cạnh hông, hắn vén áo lên xem. Hắn giật mình khi nhìn thấy Bích Huyết. Tay hắn run run, đôi mày bỗng co lại suy nghĩ gì đó, hắn đè Bích Huyết vào vị trí cũ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Đôi mắt cô từ từ hé mở. Cảnh đầu tiên cô nhìn thấy là đèn chùm hình cây nến pha lên, bên trong phát ra ánh sáng êm dịu. Cô khẽ cựa mình cảm thấy vướng dưới tay khi nhìn xuống thấy một người nắm tay cô rất chặt đang ngủ gục bên cạnh. Cô nhủ mày để nhớ lại, cũng bởi cử động nhẹ của cô khiến hắn thức tỉnh hắn dụi mắt rồi chớp mắt nhìn cô. Trong lòng hắn vui mừng khi nhìn thấy cô đã tỉnh, hắn ôm chặt lấy cô trong sự vui mừng và hạnh phúc.

- Cảm ơn trời, cuối cùng em cũng chịu tỉnh. Tôi lo cho em quá!

- A, buông ra - Cô hét lên đánh mạnh vào vai hắn.

Hắn buông ra nhìn cô, cô lùi vào trong góc tường trong đôi mắt cô hiện lên sự sợ hãi và hoảng loạn. Đúng vậy cô rất sợ khi nhìn thấy khuôn mặt hắn - Lý Nam Vương đã trở lại. Khuôn mặt này đã ám ảnh cô suốt một thời gian cũng chính khuôn mặt này đã đẩy dọa cô ra nông nổi này. Không những thế cô còn mang đứa con của kẻ từng gây cho cô nhiều tổn thương, nhiều đau khổ. Cảm giác của cô lúc này rất khó tả. Uất ức, tức giận, sợ hãi đều có. Uất ức vì trong suốt một thời gian dài cô không hề hay biết hắn là Lý Nam Vương không những thế hằng đêm vẫn ngủ cùng giường đắp chung chăn... tức giận vì bản thân không nhận ra sớm hơn, tức giận vì hắn đã lừa gạt cô trong thời gian dài, nếu không có ngày hôm nay không biết bản thân cô còn ngu ngốc đến bao giờ nữa, cô tự trách móc bản thân mình quá ngu muội rồi rằng hắn đã ngầm nói ra thân phận của hắn cho cô biết. Cô cũng tức giận luôn cả Vương Đình đã lừa dối cô, cô nhớ lại ánh mắt khi ở Khách sạn Hoa Anh Đào và những lần gặp khác, ánh mắt của Vương Đình nhìn cô rất lạnh nhạt cô vẫn cảm nhận có điểm quen thuộc nhưng cô không nghĩ tới đó lại là Vương Đình.

Cô cảm thấy cả thế giới này dường như rất muốn đem cô ra làm trò cười, tại sao không ai rơi vào trường hợp như cô mà người đó nhất thiết phải là cô, mọi rắc rối mọi khổ đau... nếu đã chết đi thì đừng cho linh hồn sống lại để rồi linh hồn cô bỗng trở thành một con ngốc cho những kẻ khác mua vui chà đạp. Giờ đây cô không biết mình phải làm sao, cô vẫn không thể chấp nhận hay tiếp thu nỗi bản thân mình từng thân thiết với hắn, vậy đứa con nó sẽ ra sao đây. Khi cô đã chấp nhận đứa bé thì sự thực chó treu đứa bé lại là con của Lý Nam Vương cô rất muốn vứt bỏ nó. Cô sẽ phải làm gì với đứa bé?

Nhìn cô sợ hãi khiến hắn cảm thấy đau lòng, điều mà hắn sợ bấy lâu nay đã thành hiện thực. Nếu không có chuyện xảy ra ngày hôm nay hắn sẽ không phải đối diện ánh mắt sợ hãi của cô, cho dù cô có đối xử với hắn ra sao, hắn nhất quyết không buông tay, sẽ nắm tay cô đi hết quãng đường còn lại.

- Xin ông tha cho tôi - Cô cúi lạy khi hắn tiến ngồi gần bởi cô không còn đường nào để lui - Xin hãy tha cho tôi, ông bảo gì tôi cũng nghe nhưng xin ông đừng đem tôi cho con thú...

Cô vẫn còn sợ hãi về Không Tinh. Nhìn thấy hắn cô sẽ liên tưởng đến hắn sẽ đem cô cho Không Tinh, hắn ôm chặt lấy thân hình cô.

- Xin lỗi, rất xin lỗi em, mọi lỗi lầm tôi gây ra cho em tôi sẽ đền bù lại. Thanh Nhã à! Xin em đừng xa lánh tôi, xin em đừng dùng đôi mắt sợ hãi nhìn tôi, xin em đừng đẩy tôi biết mình đã phạm phải một sai lầm không thể nào cứu vãn được, em hận tôi, em mắng tôi hoặc em có thể dùng Bích Huyết đâm chết tôi cũng cam lòng, tôi chỉ xin em một điều đừng xa lánh tôi rất sợ, tôi rất sợ em vĩnh viễn rời xa tôi, tôi sợ rồi một mai đây tôi sẽ mất em. Tôi sợ nhất chính là phải quay trở lại với chính bản thân mình khi em biết tôi đã gạt em không biết cảm giác của em sẽ như thế nào, tôi chưa bao giờ biết sợ điều gì bây giờ tôi đã biết sợ, tôi sợ sẽ mất em. Tôi không cần em tha thứ đó là hình phạt mà tôi phải nhận.

Hắn cảm nhận được toàn thân cô run kịch liệt, hắn ôm chặt cô hơn. Đầu óc cô trống rỗng vì sợ mà cô ngất đi trên tay hắn. Hắn hốt hoảng kêu gào Bảo Nam. Chưa đầy 5 phút Bảo Nam đã có mặt để chuẩn mạch cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Trả Lại Tự Do

Hắn đứng nhìn qua khe hở của tấm rèm cửa, tay hắn khẽ vạch tấm rèm nhìn vào bên trong. Cô vẫn ngồi im lặng trên giường, đôi mắt trở nên vô hồn trống rỗng. Hai ngày nay cô vẫn chưa ăn gì khiến hắn trở nên lo lắng, mỗi lần nhìn thấy hắn cô đều sợ hãi. Cảm giác bị người mình yêu thương sợ hãi lo lắng khiến hắn càng thêm đau.

Hắn đẩy cửa đi vào. Cô giật mình khi nhìn thấy hắn, cô vội đứng dậy lùi dần vào trong góc tường, nét mặt cô bỗng tái xanh. Hắn dừng bước nhìn cô bằng ánh mắt đau thương đầy tuyệt vọng.

- Thanh Nhã - Hắn cất giọng nhẹ nhàng - Đến bao giờ em mới hết xa lánh và sợ hãi khi nhìn thấy tôi, phải chăng tôi đã làm trái tim em quá tổn thương?

Hắn bước lên phía trước một bước, cô lại lùi dần về sau cho tới khi vướng vào bàn làm việc, tay cô khua khoảng lung tung khiến tập văn kiện, rơi xuống sàn.

- Cúi xuống - Hắn lao nhanh về phía trước để đón lấy thân hình khi cô chuẩn bị tiếp đất. Váy ngủ móc vào ghế rách một đường dài. Do đột ngột cùng với tốc độ của hắn cô không kịp phản ứng nên đã nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của hắn. Tài liệu rơi xuống vương vãi trên sàn nhà, dưới tập tài liệu phong bì thư màu trắng thò ra để lộ một tấm ảnh ra ngoài. Đây là bức thư mà Hạ Vi đưa cho hắn nhưng hắn chưa kịp xem trong đó có gì, thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện nên hắn cũng quên.

- Em phải cẩn thận chứ - Hắn trách móc cô bằng một giọng nhẹ nhàng.

Hắn kiểm tra xem cô có bị sao không khi không có gì hắn mới yên tâm thở ra nhẹ nhõm.

Còn cô vẫn khép nép sợ hãi cúi mặt không dám nhìn nhưng rồi đôi mắt cô bỗng dừng lại dưới chân. Tấm ảnh chụp hai người hôn nhau thắm thiết hiện ra trước mắt xung quanh hai người những cánh hoa đào rơi rất đẹp. Cô bỗng rung mình nhẹ không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra, cô thầm nghĩ lẽ nào hắn đã biết chuyện cô gặp Vương Đình ở vườn đào. Khi cô chưa kịp suy nghĩ đã nhìn thấy một bàn tay nhấc tấm ảnh lên. Bàn tay hắn nhanh nhẹn xem qua những tấm ảnh đẹp đầy lãng mạn.

Cô giật mình nắc nhen thành tiếng khi hắn nắm lấy bả vai. Trong đôi mắt hắn hiện lên tia đau thương pha chút sự tức giận, ghen tuông...

Trái tim hắn quặn thắt lại như ai đó đang bóp nát con tim, ngọt ngào khó thở đầy uất nghẹn nơi cổ họng. Hắn ghen đúng là hắn đang ghen!

Trái tim của hắn từ trước tới nay chưa biết ghen là gì hắn chỉ biết tới hai chữ “chiếm đoạt” kể từ khi trái tim hắn bắt đầu có hình ảnh của cô, trái tim hắn biết thôn thức, biết đau thương, biết giận hờn, biết ghen tuông và sự chiếm đoạt mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Trong lòng cô sự sợ hãi bỗng biến mất thay vào đó là sự lo lắng, cô không phải lo cho bản thân mà cô lo cho Vương Đình nhất định hắn sẽ làm khó dễ cho Vương Đình. Hiện giờ Vương Đình cần nghỉ ngơi để điều dưỡng cơ thể, mặc dù được tình đã trị dứt điểm nhưng vẫn cần có một thời gian nhất định để hồi phục lại sức khỏe. Vương Đình hắn rất đau buồn khi mất đi một người bạn cảm giác mất đi người thân cô có thể cảm nhận được.

- AAAAAA...

Hắn hét lên để xua tan ngọn lửa ghen tuông trong lòng. Cô giật mình lùi lại, hắn túm lấy tay cô khiến sự sợ hãi trong lòng vụt qua, cô suy nghĩ rằng nhất định hắn sẽ phạt cô. Nhưng suy nghĩ của cô đã sai khi hắn ôm chặt lấy cô, đầu vùi vào trong mái tóc, cô cảm nhận hắn như muốn giết cô bằng vòng tay rắn chắc khỏe mạnh. Cô cảm thấy khó thở bởi hắn ôm quá chặt.

- Đến bao giờ tôi mới nhận được tình yêu của em, đến bao giờ em mới có thể quên được Vương Đình, tôi không hy vọng em yêu tôi nhiều tôi chỉ mong trong trái tim em có một chút tình cảm dành cho tôi, tôi biết bản thân từng làm em bị tổn thương. Tôi từng nói, dù ọi chuyện có xảy ra như thế nào đi nữa tôi sẽ không bao giờ buông em. Bởi vì em là vợ của tôi, nếu em muốn sống với người khác ngoại trừ em giết chết tôi.

Hắn lần nữa siết chặt lấy thân hình nhỏ bé trong vòng tay rắn chắc. Cơ thể cô vẫn run lên từng đợt. Hắn đã thay đổi trong con mắt của cô, nếu là mọi khi giờ này cô đã bị nhận đủ hình phạt nhưng mà cô vẫn thấy sợ. Hắn cô bị ám ảnh bởi Không Tính nhìn thấy hắn cô có cảm giác như nhìn thấy Không Tính.

Rất lâu sau hắn mới chịu buông cô ra, không nói một lời nào chỉ lẳng lặng thu gom những tập tài liệu đặt gọn lên bàn làm việc. Bàn tay hắn chạm vào mấy bức ảnh năm ngón tay co lại một góc ảnh bị nhăn nhúm. Hắn đứng dậy cùng với mấy bức ảnh rời đi. Bóng lưng cao lớn khuất sau cánh cửa thật lạnh lùng cô độc, một sự cô độc lạnh lẽo mấy nghìn năm. Khi hắn đi khỏi cô ngồi phịch xuống ghế, cảm giác chân tay như muốn rụng rời, cô đi nhẹ lên trần để lấy lại sự cân bằng.

Mệt mỏi, cô thực sự rất mệt nhiều lúc muốn buông xuôi tất cả phó mặc cho số phận đưa đẩy tới đâu hay tới đó. Ngắm nghĩ lại từ lúc cô bị hoán đổi mọi thứ đã trở nên khác, cô không còn chính là bản thân cô nữa, cô là ai, là Thanh Nhã hay Huyền Chi hoặc là Thánh Nữ của kiếp trước. Một linh hồn mang ba số phận khiến cô không thể định hướng được mình là ai trong số đó. Quá khứ, hiện tại đan xen mọi thứ diễn ra trước mắt gần như những gì từng diễn ra trong quá khứ, cô rất sợ khi bản thân lại phải đối diện.

- Phu nhân, phu nhân không hay rồi - Tâm từ ngoài chạy vào trên gương mặt hiện lên sự tái xanh như vừa trải qua một chuyện gì kinh khủng. Tâm thở phò xong nói tiếp - Ông chủ... ông chủ...

Nhắc đến hắn cô không muốn nghe, cô bèn xoay người đi hướng khác nhưng Tâm không chú ý tới điều đó vẫn lên tiếng.

- Ông chủ đang nổi giận đánh nhau với vệ sĩ, bọn họ đều bị thương hết rồi, chỉ có phu nhân mới khuyên bảo được, phu nhân mau đi...

Tâm nắm lấy tay lui đi và không cần biết cô đang cự tuyệt. Tâm lui cô đi đến phòng luyện tập. Căn phòng rất rộng rãi, bên trong vang vọng ra tiếng gầm thét, tiếng binh khí va chạm nhau kêu leng keng. Bên ngoài Khiêm cùng Vương Đình đang chạy vào gặp một vệ sĩ từ bên trong lui ra thấy Vương Đình thì mừng rỡ.

- Đội trưởng đã tới.

- Ông chủ sao rồi - Vương Đình vội vàng hỏi.

- Đội trưởng cẩn thận, ông chủ như bị ma nhập không kiểm soát được bản thân.

- Tâm ma - Vương Đình nhú mảy, khi ngẩng đầu lên đôi mắt bất gặp ánh mắt của cô đang nhìn mình, trên gương mặt cô hiện lên sự lo lắng.
- Tôi không sao - Hiểu được tâm trạng của cô Vương Đình đã trả lời rồi sau đó quay sang phía Tâm
- Đưa phu nhân rời khỏi đây.
- Nhưng... nhưng mà - Tâm hơi khó xử, với người không hiểu chuyện gì đang diễn ra như Tâm sẽ nghĩ rất đơn giản. Tâm chỉ nghĩ rằng hai người bọn họ giận nhau nên Lý Nam tức giận.
- Khiêm đem phu nhân rời khỏi đây.
- Vâng! - Khiêm quay sang phía cô cung kính - Phu nhân chúng ta nên đi thôi.

Bên trong tiếng hét kinh dị vọng tới khiến Tâm co người lại rùng mình, mặt tái xanh vội vàng kéo cô rời đi nhưng cô giật tay lại không đi, ánh mắt cô nhìn theo Vương Đình đang chạy vào bên trong. Cõi lòng cô lại trở nên lo lắng. Khiêm và Tâm bèn lôi cô đi.

Bên trong. Mùi máu tanh nồng nặc đâm thẳng vào mũi Vương Đình. Một vài người bị thương, nặng nhẹ đang cố bảo vệ lấy bản thân trước sự tấn công của hắn. Hắn trở nên rất đáng sợ, đôi mắt đen sâu bây giờ trở thành một màu đỏ khát máu.

- Tất cả lui ra ngoài đi - Vương Đình lên tiếng. Đám người vệ sĩ vui mừng khi thấy Vương Đình xuất hiện, họ dần lui ra nhưng trong lòng họ cũng lo cho đội trưởng không kém. Từ đầu cho tới giờ họ đang ra sức ngăn cản không cho hắn đi tìm Vương Đình vì sợ vết thương trên ngực hắn nặng thêm, hắn cần thời gian tĩnh dưỡng để nghỉ ngơi cho bình phục nhưng ai ngờ hắn nổi điên đánh đám người.

Hắn do giận mà sinh thành chứ không phải bị tâm ma khống chế. Vương Đình thở ra nhẹ nhàng, đưa đôi mắt thăm dò nhìn hắn. Hắn trên mình dính đầy máu, vết thương trên ngực đang rỉ máu nhuộm rộng trên nền áo sơ mi màu xám.

Vệ sĩ nghe lời Vương Đình bèn lui dần ra ngoài. Bên trong chỉ còn lại hai người không khí trở nên nặng nề. Mùi máu vương vãi trên sàn bốc lên thật khó chịu.

- Tôi đã tới chậm một chút xin ông tha thứ - Vương Đình vẫn cung kính lên tiếng.

Xoẹt...xoẹt...

Trên gương mặt hơi đau rát một bên má. Vương Đình không kịp né khi trên tay hắn phóng tới, những tấm ảnh rơi lả tả dưới đất. Đôi mắt Vương Đình nhìn những bức ảnh và trong lòng đã hiểu vì sao hắn lại giận như vậy. Hắn thực lòng rất yêu cô Vương Đình có thể cảm nhận được điều đó khi hắn bị tâm ma điều khiển đó là một bằng chứng. Một khi người bị tâm ma điều khiển sẽ mất đi quyền kiểm soát bản thân, họ sẽ làm theo những gì mà tâm ma sai khiến nhưng hắn đã làm được một điều mà người khác không làm được đó là chống đối lại, hắn chống đối lại bằng cách tự làm bản thân bị thương.

Mặc dù Vương Đình rất muốn làm theo suy nghĩ của mình rời khỏi nơi đây đi đến một nơi nào đó thật xa nếu vậy, mẹ già khi không có được sẽ đau đến chết. Một phần cũng vì yêu không một ai muốn xa người mình yêu nhưng tình yêu mà Vương Đình dành cho cô là một tình yêu đầy sự đau khổ nhớ nhưng mỗi tình này sẽ vĩnh viễn chôn sâu trong lòng.

- Tôi cảnh cáo cậu nhiều lần vì sao không nghe - Giọng hắn bỗng lạnh lùng vang lên - Giải thích.
- Tôi không có gì để giải thích - Vương Đình nhìn thẳng vào mắt hắn trả lời.
- Vậy sao? Phải chăng hôm đó hai người hẹn gặp nhau, hèn chi nửa buổi tôi không tìm được cô ấy thì ra là hai người đang bên nhau.
- Tôi chỉ tình cờ gặp.
- Tình cờ gặp cũng tình cờ thăm thiết như vậy phải không, tôi nghĩ cậu không phải dạng người muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình của người khác, cậu từng là một kẻ lãnh khốc lại không màng tới phụ nữ đây là điều mà tôi rất hài lòng về cậu nhưng vì sao bây giờ lại trở nên như vậy?
- Ông hỏi vậy tôi cũng xin nói thật lòng, vì tôi yêu cô ấy cũng như ông lúc trước từng hận cô ấy luôn tìm mọi cách để chà đạp trong khi đó cô ấy không hề có tội, cô ấy chỉ là nạn nhân. Khi nhìn người mình thương mà bị hành hạ như vậy trái tim tôi rất đau đớn nhưng với thân phận của tôi, tôi không thể làm gì được đành đứng nhìn cô ấy đau khổ và tuyệt vọng. Tôi biết việc mình có tình cảm với cô ấy là một điều không thể nhưng tình yêu sẽ không biết phân biệt được đâu là phải đâu là trái.
- Đủ rồi - Hắn quát lớn - Nói cho cậu hay, tôi sẽ không để cho cậu được yên nếu cậu còn tiếp tục gặp gỡ vợ tôi. Trừ khi, cậu có thể đoạt đi tính mạng của tôi, để cắt đứt quan hệ giữa tôi và cậu từ ngày hôm nay cậu sẽ rời khỏi đây.

Dứt lời hắn lao về phía Vương Đình để phá giải sự sợi dây giăng buộc chủ tớ giữa hắn và Vương Đình. Hai người kẻ từ giây phút này không còn có sự gắn kết điều này đồng nghĩa với việc Vương Đình đã được tự do.

Vương Đình không ngờ tới hắn lại đi đến quyết định này, hôm nay đúng là ngày 15 thời điểm phá bỏ tốt nhất, bây giờ Vương Đình mới hiểu đám vệ sĩ lúc nãy bị thương chính là hắn đã giải trừ sự giăng buộc cho họ, máu trên sàn chính là của hắn hòa cùng máu của vệ sĩ. Hắn thực sự đã thay đổi, thay đổi một cách chóng mặt.

Vương Đình đứng ngậy người vì hành động đột ngột của hắn, khi mũi kiếm gần đi tới một thân hình nhỏ nhắn lao tới đứng chặn trước mặt Vương Đình. Hắn vội thu mũi kiếm lại.

Cả hắn và Vương Đình đều giật mình khi cô đứng chặn mũi kiếm, may mắn hắn thu kịp thời nếu không cô sẽ bị thương. Cô có thể bất chấp tính mạng của mình vì Vương Đình nhưng cô lại không hề nghĩ tới đứa trẻ trong bụng, nếu chẳng may hắn không kịp thu kiếm mũi kiếm sẽ đâm trúng bụng cô. Ánh mắt hắn đau khổ tuyệt vọng nhìn cô, hắn thực sự đã thua và thất bại, trên đường đời hắn chưa bao giờ làm việc gì đó mà thất bại. Nay hắn đã thất bại một cách đau đớn.

- Xin ông hãy tha cho Vương Đình - Trên gương mặt cô lúc này hiện lên sự kiên cường khi đối diện cùng hắn, phải chăng khi mạng gương mặt Lý Nam khiến cô trở nên như vậy.

- Xin ông đừng, tôi sẽ nghe theo lời ông.

- Em có thể vì cậu ta mà hy sinh sao - Thái độ của hắn trở nên lạnh lùng.

Cô không trả lời nhưng ánh mắt của cô đã nói lên điều đó, hắn nở nụ cười chua xót.

- Tôi thực sự thất bại như vậy cũng đáng, tất cả lỗi lầm đều do tôi tạo ra. Dù nói với em rất nhiều lần, tôi còn sống ngày nào tôi sẽ không buông em ngày đó trừ khi em giết chết tôi, tôi sẽ để em được tự do. Việc tôi làm tôi vẫn phải tiến hành.

Dứt lời hắn dùng kiếm đâm vào ngực phải của Vương Đình một đường, máu bắn ra văng lên mặt khiến cô sợ hãi.

- Cậu đã được tự do giữa chúng ta coi như không còn sự gắn kết.

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt rồi rút mũi kiếm ra khỏi ngực của Vương Đình xoay người loạng choang bước ra khỏi cửa phòng. Hắn tựa người vào tường, trên tay buông thanh kiếm xuống sàn nhà. Bên trong giọng nói của cô lo lắng hỏi han Vương Đình, hắn nở nụ cười nhạt tay ôm lấy ngực bước đi được vài bước thân hình cao lớn đổ xuống.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Khi hắn mở mắt điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là cô, đôi mắt hắn đảo xung quanh nhìn nhưng không thấy cô hắn trở nên thất vọng, đúng lúc ấy cánh cửa phòng mở ra Bảo Nam bước vào.

- May vì ông đã tỉnh.

- Cô ấy đâu?

- Đi rồi.

- Đi rồi sao - Giọng hắn trở nên buồn, đôi mắt hắn nhắm lại miệng lẩm bẩm gì đó.

Bảo Nam kéo ghế ngồi xuống cạnh cạnh thận xem lại vết thương cho hắn. Nhưng ánh mắt kín đáo quan sát khá lâu sau Bảo Nam mới lên tiếng.

- Ông đã thay đổi, tôi nghĩ người như ông thay đổi là một kỳ tích.

- Tôi thực sự đã thất bại..

- Chưa hẳn là thất bại, kẻ thất bại chính là kẻ thành công, thời gian này tôi nghĩ ông nên tính dưỡng nghỉ ngơi cho bình phục.

- Hiện tại họ đang ở đâu?

- Đông Thành hoặc ở nơi nào đó tôi cũng không rõ.

- Để cô ấy tỉnh dưỡng một thời gian sau đó tôi sẽ đón về.

Bảo Nam nhíu mày nhìn hắn, liệu đó có phải là hắn không khi hắn có lòng bao dung và vị tha, không có một người đàn ông nào chịu để yên cho người mình yêu bên tình địch. Đi đến quyết định như vậy đối với hắn rất khó khăn, hắn không muốn cô ngày đêm u uất sợ hãi, điều này sẽ ảnh hưởng đến cô và sự phát triển của đứa bé nên hắn chỉ còn cách như vậy.

- Mọi người đã tới chưa?

- Họ đang ở bên ngoài.

- Cho họ vào.

Trong căn phòng rộng lớn, hơn trăm người vệ sĩ đứng xếp thành hàng ngũ đang đứng đợi lệnh của hắn. Bảo Nam đỡ hắn ngồi dậy rồi kéo gối kê phía sau lưng cho hắn thoải mái hơn, hắn hơi nhăn mày vì vết thương. Hắn đảo mắt nhìn toàn bộ vệ sĩ, một số hiện tại đi làm nhiệm vụ vẫn chưa về kịp. Lúc trước

hắn thu thập nhiều vệ sĩ nhằm mục đích truy tìm lệnh bài nhưng nay điều đó không còn quan trọng bởi những khúc mắc dần được làm sáng tỏ. Đã đến lúc hắn cần trả lại sự tự do và tương lai cho họ để họ đi tìm một cuộc sống mới, một cuộc sống lẽ ra họ phải được hưởng từ lâu.

- Tôi gọi các cậu đến là có một chuyện - Hắn thật lâu sau mới lên tiếng.

- Xin ông cứ nói việc gì chúng tôi cũng sẽ hoàn thành nhanh chóng - Một trong số vệ sĩ lên tiếng.

- Các cậu đã đi theo tôi nhiều năm nay những gì các cậu trải qua tôi đều hiểu, kia là được hãy cầm lấy mỗi người một lọ về cho người thân dùng trong ba ngày sẽ trị dứt điểm. Các cậu bây giờ đều được tự do hãy làm điều mà mình muốn...

- Ông chủ, ông không cần chúng tôi nữa sao?

Vệ sĩ bắt đầu nhao nhao lên tiếng. Hắn dơ tay lên ra hiệu ọi người im lặng, đợi mọi người im lặng xong hắn mới lên tiếng.

- Bởi vì... tôi không muốn phá hủy hạnh phúc của các cậu, sau này các cậu có thể vận dụng những kỹ năng đã được đào tạo để làm một việc gì đó phù hợp với bản thân. Các cậu còn có cha mẹ già, vợ và con cái họ rất mong các cậu từng ngày về thăm nhà, vì mục đích của tôi, tôi đã tước đoạt đi hạnh phúc của các cậu.

- Ông chủ, nếu vì điều này ông chủ không cần phải bận tâm bởi chúng tôi tự nguyện. Nếu gia đình tôi không gặp ông chủ có lẽ đã bị chết trong ngục, hơn nữa ông còn chu cấp cho gia đình tôi một cuộc sống đầy đủ. Đối với tôi ông như một vị thần cứu vớt gia đình tôi khi gặp nguy.

Vệ sĩ bắt đầu thi nhau lên tiếng, không khí ở trong phòng trở nên ồn ào. Đa phần vệ sĩ mà hắn đào tạo ra tất cả đều là những kẻ mồ côi, nghèo khó... họ đều là những người có thân phận nghèo nàn nhất trong cái xã hội coi tiền là trên hết. Nhờ hắn mà cuộc sống của họ bớt khổ cực tuy đi theo hắn áp lực công việc rất lớn thời gian sẽ không có để về thăm nhà. Nhưng họ tình nguyện, hắn rất biết thu phục lòng người bằng cách cứu vớt khi họ lâm vào hoàn cảnh khó khăn nhất. Ngược lại họ cũng phải làm việc cho hắn đến kiệt sức thì thôi.

- Xin ông thu hồi lại lời nói vừa rồi, cho dù ông có đuổi chúng tôi cũng không đi - Tất cả mọi người như được đào tạo đồng loạt lên tiếng. Họ cúi đầu chờ lời nói của hắn. Một người từ trong hàng ngũ bước ra.

- Từ lâu chúng tôi coi đây là nhà của mình, vì thế chúng tôi không đi đâu hết.

Hắn không nói gì, bởi hắn rất hiểu bọn họ, chính vì hiểu hắn mới kiểm soát được họ. Đôi khi hắn còn không hiểu nổi bản thân mình đang làm gì và nghĩ gì, hắn khẽ thở ra nhìn vệ sĩ một lượt rồi chậm rãi lên tiếng.

- Vệ sĩ từ nay tôi sẽ không cần...

- Ông chủ - Vệ sĩ lại nháo nhác. Hắn lần nữa dơ tay ra hiệu cho im lặng.

- Tôi chỉ cần hai người vệ sĩ là đủ - Hắn dừng lại đảo mắt nhìn mọi người. Trên khuôn mặt ai cũng hiện lên sự lo lắng sự mong đợi và hy vọng.

- Khiêm và Khương hai người đứng sang bên - Hắn chỉ vào hai người.

- Còn chúng tôi - Mọi người thi nhau hỏi.

- Các cậu... ngày mai có thể tới công ty làm việc như bao người, ai hợp với vị trí nào tôi sẽ sắp xếp cho sau các cậu bây giờ đã được tự do làm điều mình muốn.

- Ông chủ - Mọi người xúc động, ngày hôm nay là ngày hạnh phúc đối với họ. Họ sẽ như bao mọi người làm điều mình muốn.

- Cảm ơn ông chủ - Mọi người đồng loạt hô.

Hắn nhìn hai vệ sĩ rồi lên tiếng: - Hai cậu cũng được tự do nhưng trọng trách của hai cậu rất lớn đó là bảo vệ sự an nguy cho phu nhân, nếu phu nhân có mệnh hệ gì tôi sẽ lột xác hai cậu ra rõ chưa.

- Vâng!

Hai người đứng nghiêm trang tuân lệnh. Hắn phất tay ra hiệu ọi người lui ra ngoài. Căn phòng trở nên im lặng.

Bảo Nam ngồi một góc từ nãy tới giờ quan sát rồi mới lên tiếng.

- Đây là hành động đẹp nhất của ông từ trước cho tới nay.

- Cậu đang đá móc tôi đấy à, tôi vẫn chưa hỏi tội cậu.

- Chuyện gì?

- Bích Huyết.

- Bích Huyết làm sao, tôi kiểm tra rồi vẫn ở chỗ Lý Nam..

- Vậy sao? Cậu từng tiết lộ cho Bảo An đúng không, chỉ có cậu mới biết khi dùng Bích Huyết vào ngày 15 trăng tròn Bích Huyết sẽ có ma lực không chế nhân khi kết hợp với máu của tôi, mặt khác Bích Huyết là thứ vũ khí nguy hiểm nếu kẻ nào đó đắm vào tìm tôi và sẽ đoạt đi tính mạng.

Bảo Nam ngẫm nghĩ lại rồi chợt nhớ ra. Bảo An có lần cũng hỏi rồi sau đó đi học một chút tà thuật khiến Bảo Nam tự khai ra hết. Bảo Nam gãi gãi cảm tỏ vẻ không biết một chút gì.

Bích Huyết là thứ rất quan trọng đối với người thường, hẳn dùng Bích Huyết để giữ lại mạng sống cho Lý Nam. Nhờ Bích Huyết mà cơ thể của Lý Nam vẫn bảo toàn được như trước, da dẻ hồng hào không mất đi khí sắc nhìn Lý Nam như một người khỏe mạnh đang ngủ say.

- Bích Huyết trong người Lý Nam đã được thay thế, có thể nói Bảo An đã rất kỳ công chuẩn bị ngay cả tôi còn bị đánh lừa.

- Vậy Bích Huyết thực sự đang ở đâu - Bảo Nam lúc này mới trở nên lo lắng.

- Đang ở trong tay cô ấy.

- Hờ - Bảo Nam giật mình - Ngộ...ngộ nhờ phu nhân đâm ông thì sao?

- Nếu cô ấy cảm thấy tôi đáng bị chết ầu cũng là số phận, tôi từng làm khổ cô ấy rất nhiều đã đến lúc tôi phải nhận sự trả giá cho những gì mình đã làm.

- Ông trở nên bi quan từ khi nào vậy, chẳng giống ông một chút nào, dường như tình yêu đã khiến ông thay đổi, thay đổi đến mức tôi hoài nghi liệu ông có phải là ông không hay là một linh hồn khác nhập vào.

Hắn không nói gì, chỉ nhắm đôi mắt lại. Hắn bây giờ mới hiểu một chút về đạo lý tình người, chỉ có những tình yêu chân chính mới có thể cảm hóa thuần phục được con người. Bên cạnh hắn vẫn có những người sẵn sàng hy sinh làm mọi việc mà hắn muốn. Thứ hắn muốn bây giờ chính là tình yêu của cô điều đó chắc khó mà thành hiện thực bởi khi ở bên hắn mà trái tim cô luôn hướng về người khác, hắn muốn sự toàn tâm toàn ý ở nơi cô chỉ hướng về một mình hắn. Nhìn thấy cô u sầu khổ sở hắn rất đau lòng, hắn không thể để cô như vậy mãi được nên đã để cô ra đi. Cho cô một thời gian thoải mái rồi sau đó hắn sẽ đón cô về. Quan trọng là hắn không muốn cô gặp nguy hiểm bởi trong người hắn không biết lúc nào tâm ma sẽ bùng phát rồi lại ra tay làm hại cô. Hắn muốn đi tìm Khai Huy để giải quyết mọi chuyện, một trong hai người sẽ phải mất mạng, có như vậy mọi chuyện mới trở về như lúc ban đầu. Và rất còn nhiều chuyện hắn phải làm, công việc lúc này là thời gian tốt nhất để cho hắn tập chung vào và không phải nghĩ nhiều về cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Phút Giây Yên Bình

Đam Mê!

Bức tường im lìm bỗng rung chuyển dần để lộ ra một cánh cửa bằng gỗ mun. Họa tiết hoa văn trên cánh cửa được trạm trổ, khắc họa những đường nét hoa văn thật tinh tế, sắc nét. Ánh sáng mờ nhạt từ bên trong hắt ra khe cửa.

Hắn đẩy cửa đi vào. Căn phòng rất rộng và thoáng mát tất cả đều mang một màu trắng tinh khiết. Mùi thảo dược lan tỏa trong căn phòng rất nồng đậm. Hắn tiến về phía chiếc giường lớn ở đó có người đang nằm nghỉ ngơi dường sức, chỉ có điều trên người gần đầy thiết bị máy móc.

Bảo Nam liếc nhìn khi thấy hắn đi đến bên. Hắn nhìn người trên giường đang nhắm mắt ngủ, trên da mặt khí sắc hồng hào dần biến mất thay vào đó là sự tái xanh vàng nhạt. Người nằm trên giường không ai khác chính là Lý Nam đây mới chính là Lý Nam thực sự. Nếu không có Lý Nam, người nằm trên giường bệnh chính là hắn. Đối với hắn Lý Nam là một người bạn người anh em rất quan trọng, chính vì quan trọng nên hắn mới cải trang thành Lý Nam để thực hiện những dự định mà Lý Nam chưa thực hiện được, không những vậy hắn vẫn cho người đi khắp nơi tìm người giỏi để chữa trị cho Lý Nam với hy vọng Lý Nam sẽ bình phục, càng hy vọng bao nhiêu hắn nhận được những thất vọng bấy nhiêu.

- Tình hình hơi xấu đi - Bảo Nam lên tiếng đánh gãy luồng suy nghĩ của hắn.

- À - Hắn chỉ à nhẹ. Bàn tay khẽ nắm lại - Từ nay cậu không cần chăm sóc Lý Nam nữa.

Bảo Nam nhìn hắn bằng con mắt hoài nghi. Phải chăng hắn đã quyết định.

- Ném tia nhìn đó xuống dưới sàn đi - Hắn lạnh nhạt cảnh cáo.

- Hả...ờ...

- Nếu không đi tôi thay đổi quyết định cho cậu làm thần giữ cửa.

- Tôi đi - Bảo Nam vội rời đi, mỗi lần đặt chân vào căn phòng này Bảo Nam thấy nổi da gà bởi tông màu được bố trí rất lạnh lẽo. Đây là căn phòng bí mật ở hộp đêm chỉ có hân và Bảo Nam biết và người thứ ba vô tình biết đến chính là Bảo An. Bảo Nam có nhiệm vụ hàng ngày phải kiểm tra tình hình sức khỏe của Lý Nam rồi báo lại cho hân biết. Hiện tại Bích Huyết đã được trao đổi sắc mặt Lý Nam đang dần biến chuyển xấu đi, một vài chỗ trên da dần tái vàng nhợt nhạt thấy rõ. Hân thở ra một hơi khó nhọc rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Lý Nam - Hân cất giọng thân mật - Tôi đến để tiễn anh lên đường, tôi hy vọng anh sớm được đầu thai chuyển kiếp! Xin lỗi, tôi đã cố gắng hết mình với hy vọng anh sẽ tỉnh lại dường như sự cố gắng của tôi đã không đạt được. Anh từng nói; “duyên do trời định, số phận do ta tạo hạnh phúc do ta nắm lấy, tai kiếp thì không thể tránh. Sớm muộn ai cũng phải trở về với chúa!” Anh luôn tin tưởng ở chúa, chúa sẽ soi đường chỉ lối cho anh đi, chúa sẽ đón anh lên thiên đường nơi đó anh sẽ trở thành một thiên sứ có đôi cánh màu trắng đẹp nhất mà anh từng kể cho tôi nghe.

Hân nhắm mắt lại hồi tưởng lại chuyện trước kia mà Lý Nam từng nói với hân.

“Nếu một ngày nào đó tôi không còn trên cõi đời này cậu có đau buồn không?”

“Anh nói cái gì vậy, anh chết ai cùng tôi tranh đấu.”

“...không ai biết trước được đời người ra sao, đó là một bài toán khó giải haizz... khi còn bé tôi luôn ao ước mình trở thành một thiên sứ khi lớn lên cũng vậy, vì vậy tôi mới thích màu trắng nhưng tay tôi lại nhúng chàm rất nhiều hy vọng chúa sẽ tha thứ cho những gì mà tôi từng làm! Tôi rất muốn một điều trước khi nhắm mắt trở về với chúa”.

“Điều gì?”

“Hôn, một nụ hôn từ biệt của cậu”

“Anh bị điên rồi sao? Tôi không phải trai thẳng”.

“Tôi sẽ dần uốn cậu thành cong. Cậu quên một điều rồi, tôi là người lưỡng tính, đẹp là tôi thích không phân biệt nam hay nữ”.

Hân cúi xuống hôn lên trán Lý Nam. Đàn ông cùng đàn ông mà hôn môi hân sẽ ối lên. Hân từng bị ối khi vô tình nhìn thấy Bảo Nam cùng người tình hôn nhau thắm thiết. Cảm giác đó khiến hân khó mà tả được chỉ thấy ghê ghê. Khác giới sẽ là một chuyện khác.

Bàn tay hân nắm lấy các dây thiết bị hỗ trợ trên người Lý Nam, từng ngón tay hân run rẩy thấy rõ, năm ngón tay thu lại thành nắm đấm thật chặt. Khó khăn hân mới đuôi ra được và nắm chặt lấy sợ dây tay không ngừng run và toát mồ hôi hạt. Trên gương mặt từng giọt mồ hôi theo lỗ chân lông chui ra khỏi lớp da bóng mịn. Trong tâm hân hiện rất căng thẳng, do dự không đành lòng nhưng hân buộc phải quyết định. Hân hít một hơi dài, đôi mắt nhắm lại rồi quay mặt đi hướng khác nắm chặt giắt mạnh. Âm thanh thiết bị liên hồi phát ra những tiếng bíp bíp cảnh báo không ngừng, trên màn hình đồ thị báo hiệu nhịp tim đang dần ngừng đập. Hân không dám mở mắt nhìn bàn tay vẫn nắm chặt những sợi dây.

Lý Nam nói đúng, số phận đã quyết định thì nên tuân theo không nên làm đảo lộn quy tắc vốn có cũng như vòng luân hồi nếu ai cố tình vi phạm sẽ nhận lấy mọi hậu quả. Đây coi như một sự giải thoát số kiếp. Lý Nam sẽ không còn phải gánh chịu những loại hình đau đớn thể xác khi gần nhiều thiết bị lên người để níu kéo sự sống, mà sự sống chỉ có hơn một phần trăm. Nhìn Lý Nam trên người đầy máy móc chẳng khác gì là vật thí nghiệm.

Hân chậm rãi bước đi mà không hề quay lại sau nhìn, hân rất sợ khi phải đối diện với khuôn mặt Lý Nam cảm giác đó hân cảm thấy Lý Nam dường như trách móc tại sao cho tới giờ phút này mới chịu giải thoát cho Lý Nam khỏi cõi trần thế, có giải thoát thì linh hồn mới siêu thoát rồi đi đến một nơi thuộc về mình.

Trở về công ty và đi vào phòng làm việc, hân như người mất hồn ngồi phịch xuống ghế. Hân đưa tay di lên trán để xoa đi sự mệt mỏi trong lòng. Hân muốn buông xuôi tất cả nhưng lại không thể buông được thời gian này sẽ rất bận, trước tiên lo việc của Lý Nam tiếp đến chuyện của công ty...

Cánh cửa phòng mở ra mùi hương quen thuộc xộc thẳng lên mũi, đây là mùi nước hoa mà hân rất thích nhưng bây giờ hân cảm thấy nhức đầu. Thân hình mềm mại nhỏ nhắn xà ngay vào lòng hân khóc nức nở. Hân nhũ mày khó chịu, hân không đẩy ra mà cũng không ôm như mỗi khi cứ mặc kệ Hạ Vi vùi đầu vào trong ngực khóc. Hân thực sự rất mệt mỏi lúc này hân cần một bàn tay hay một cái ôm nhẹ từ phía cô bởi hân vừa mất đi một người thân.

- Anh, anh phải giúp em chuyện này, chỉ có anh mới giúp được em - Hạ Vi nói trong tiếng nấc.

Hân không nói gì chỉ tách Hạ Vi ra khỏi lòng. Hạ Vi nhìn hân bằng đôi mắt ngạc nhiên đầy nước mắt.

- Ra kia ngồi - Hân lạnh nhạt lên tiếng, đây là lần đầu hân dùng thái độ lạnh nhạt đối với Hạ Vi người mà hân từng cưng chiều hết mực.

Hạ Vi không dám tin hân lại đối xử với bản thân mình như vậy. Hân hân đang giận. Trong thời gian điều trị Hạ Vi tất cả động phải chẳng khi hân không liên lạc được hân đã giận. Hạ Vi rất muốn nói việc bị Vương Đình đe dọa không những vậy còn cắt đứt một ngón tay, ngón tay đã được nối lại nhưng không thể cử động được như lúc đầu nên Hạ Vi phải dùng tới băng tay che đi. Một nửa Hạ Vi lại không dám vì sợ hân nghi ngờ.

Vương Đình khi ra tay nhất định phải có một lý do chính đáng vì việc này mà Hạ Vi luôn cân nhắc và nghĩ đủ mọi cách để cho hân xử lý Vương Đình. Hạ Vi cọ người vào hân khi nghĩ rằng hân đang giận, vòng tay ôm lấy cổ hân nũng nịu.

- Anh đang giận sao, thời gian qua người ta đi du lịch cùng con bạn thân vào Thác Phượng anh biết ở đó luôn bị mất sóng mà, người ta cũng nhớ anh lắm...

Hắn nhú mày khi Hạ Vi không ngừng cọ sát vào người hắn, đây là cách mà Hạ Vi thường hay khiêu khích bản thân hắn. Hắn bây giờ không có tâm trạng dù có khiêu khích đến mấy cũng vậy thôi.

Đôi mắt hắn nhìn vào gương mặt của Hạ Vi, làn da không hồng hào như trước, trên gương mặt hiện lên sự xanh xao như vừa trải qua một cơn bạo bệnh dù đã dùng mỹ phẩm để che đi nhưng hắn vẫn nhận ra.

- Đã trải qua thẩm mỹ bao giờ chưa - Hắn đột nhiên lên tiếng hỏi khiến sắc mặt Hạ Vi hơi tái.

- Hả...tại sao anh hỏi em câu đó - Dù chột dạ nhưng Hạ Vi vẫn cứng miệng hỏi lại.

- Không có gì, tôi mệt. Cô lui ra ngoài.

- Hả... anh, anh vừa đuổi em sao?

- Tôi mệt!

- Anh đang giận em sao, em nói rồi mà...

- Tôi mệt - Hắn hơi cúi gắt.

- Anh...

- RA NGOÀI - Hắn chỉ tay ra cửa quát lớn.

Hạ Vi mở to đôi mắt nhìn, hắn thực sự đang giận phải làm sao cho hắn hết giận bây giờ, trong lòng Hạ Vi càng khẳng định hắn rất yêu mình, chính vì yêu nên hắn đang hờn giận. Nhưng suy nghĩ đó liền bị dập tắt khi ánh mắt Hạ Vi dừng ở một tấm ảnh đặt ở một nơi trang nhã nhất. Cô gái trong tấm hình có nét mặt buồn đang đưa tay hái bông hoa đào. Người đó không ai khác chính là Thanh Nhã.

Hạ Vi từng thắc mắc hỏi; “Tại sao anh không đặt ảnh của em ở vị trí trang trọng nhất trên bàn làm việc của anh?”

“Vị trí trang trọng nhất là người rất quan trọng đối với anh nhưng sau này em tự nhiên sẽ được đặt ở vị trí trang trọng nhất bây giờ chưa phải lúc.”

“Vậy em vẫn chưa phải là người quan trọng đối với anh sao?”

“Tuy em chưa phải là người quan trọng nhất nhưng em sắp là người quan trọng nhất đối với anh”.

“Vậy em biết rồi, người quan trọng nhất đối với anh là chị Linh chứ gì, em thật ghen tị với chị ấy”.

Vị trí trang trọng ngay cả Linh còn chưa được hắn đặt vào. Thực ra vị trí đó đã được đặt vào, vị trí đó là khung ảnh của gia đình. Từ ngày cha mẹ ly hôn hắn đã đem vị trí đó để trống cho đến ngày hôm nay vị trí ấy đã có người thay thế.

Sắc mặt Hạ Vi thật khó coi. Chỉ trong một thời gian ngắn mọi chuyện thay đổi không thể lường trước được. Hắn từ khi nào trong lòng có Thanh Nhã, sự thực này Hạ Vi khó lòng mà chấp nhận. Dưới đáy mắt ẩn chứa tia tức giận rồi vụt mất. Vừa rồi hắn còn tưởng hoa mắt khi nhìn Hạ Vi có tia nhìn ngoan độc, từ trước cho tới nay hắn chưa từng nhìn thấy bộ mặt đó của Hạ Vi, hắn thoáng nhú mày suy nghĩ.

- Anh có thể nói cho em chuyện gì đang diễn ra không - Hạ Vi nén sự giận dữ trong lòng gạn hỏi.

- Chuyện gì - Hắn day hai bên thái dương lạnh nhạt hỏi.

- Bức ảnh này, phải chăng anh đã yêu cô ta và không còn yêu em nữa - Hạ Vi chỉ vào khung ảnh của Thanh Nhã hỏi.

- Tôi mệt - Hắn không trả lời Hạ Vi.

- Anh có thể giải thích cho em được không - Hạ Vi hơi lớn giọng.

- Đừng để tôi phải nổi nóng với cô thêm lần nữa - Hắn thực sự khó chịu bởi đầu óc hắn lúc này rất mệt mỏi không muốn suy nghĩ. Hạ Vi không để ý nên không hay biết hắn thực sự tiêu tụy đi rất nhiều.

Hạ Vi nén giận cầm lấy túi xách, trước khi đi không quên nhấn mạnh một câu nói.

- Anh nên nhớ ai đã từng hận Linh, anh còn hứa trước mộ của Linh anh sẽ trả thù em hy vọng anh sẽ không quên điều này.

Hắn nhú mày nhìn theo sau, lúc này hắn phát hiện ra Hạ Vi rất giống Linh khi nhìn từ phía sau, từ trước tới nay hắn không để ý tới điều đó. Khi hắn đã thoát ra khỏi vực sâu trong mối bẽ sấu hắn mới nhìn thấy rõ những điều mà trước nay hắn chưa nhìn thấu.

Ánh mắt hắn dừng tại chiếc máy quay mini đây là máy quay mà lần trước hắn đem cho người phục hồi và sao chép lại sang đĩa CD.

Ánh mắt hắn nhìn lên màn hình máy tính. Trên màn hình là cảnh quay của những người bạn tính nghịch đang ra sức đùa nhau, người bị đè đầu cười cồ

dưới sàn là Thanh Nhã. Là cô đang cố né đòn của bạn khi chọc nách, tay cô vẩy vẩy cờ trắng đầu hàng bạn bè mới chịu buông tha. Cô chỉnh lại cổ áo bị nhăn nhúm e hèm bắt đầu lên tiếng.

“Cậu kia, quay cái gì ở bên dưới quay mặt tui đây nè!”

“Mặt bà có cái gì để quay tôi quay vòng ba của bà...”

“Coi chừng tôi cho nhặt rằng đấy, nhanh lên còn đi chơi giáng sinh chứ”

“Okey, bắt đầu đi”

Khi Thanh Nhã chuẩn bị chuẩn bị lên giọng, một giọng nói lại cắt ngang.

“Hình như kia là em gái cậu đúng không, xinh ghê nha!”

Máy quay hướng về phía cô gái nhỏ nhắn đang đi tới, người đó là Linh. Linh trong bộ đầm màu vàng chanh đi tới trên gương mặt nở nụ cười thân thiện, ôm lấy vai chị gái rất thân mật.

“Woa, em gái cậu xinh ghê cho làm quen nhé!”

“Cậu làm gì có cửa, em tui đã có chủ rồi đấy, đợi học xong thì người ta rước đi nha!”

“Là ai, là ai có điểm phúc được làm em rể của cậu vậy?”

“Đoán đi - Thanh Nhã hát hàm xong rồi cũng nói một cách rất kiêu hãnh - Là Lý Nam Vương”.

“Woa - Mọi người tròn mắt há miệng sau đó chúc mừng. Linh lên tiếng nhẹ nhàng hỏi.

“Hình như mọi người đang chuẩn bị diễn kịch”

“Phải đó, em có tham gia cùng tụi anh không, nghe chị em khen em diễn rất hay”

“Vui nhỉ, cho em thử diễn xem vui không”

“Ừ, nhóm bọn chị đang diễn tập nếu em diễn đạt có thể tham gia cùng bọn chị cho vui nhóm chị hiện đang thiếu người vậy em chọn vai diễn thử đi - Thanh Nhã lên tiếng”

Linh xem qua một lượt rồi chọn vai; “Hô...hô, vai nữ bị cưỡng bức rất khó nha, không khéo tụi anh thấy em xinh xắn lại làm thật thì chết. Ông xã em lỡ đi ngang qua nhìn thấy tụi anh coi như tiêu đời, tụi anh còn yêu đời lắm em gái ạ! Vai này để cho Thanh Nhã bởi Thanh Nhã đáng bị vậy”.

“Không thử làm sao biết ă!”

“Được rồi để tụi anh kiểm tra xem em có khả năng trở thành diễn viên trong tương lai không”

Mọi người lời đồ nghề ra để chuẩn bị, một cậu thanh niên lời mặt nạ rồi đưa ra ý tưởng đeo mặt nạ để diễn.

Mười cậu thanh niên đeo mặt nạ bắt đầu diễn, đạo diễn là Thanh Nhã, mọi người làm theo sự chỉ đạo hướng dẫn sắp xếp của Thanh Nhã.

Cảnh diễn Linh bị cưỡng bức thật hoàn hảo khiến người ta đi đường nhìn vào đều bị làm tưởng. Mọi người hết sức khen ngợi ngay cả Thanh Nhã phải hết lời để khen.

Hắn nhú mày mở mắt ngăn từ lời ra chiếc hộp màu đen đã bị niêm phong, hắn mở ra bên trong là đĩa CD hắn cầm lên đưa vào ổ đĩa trên máy tính để bàn xem lại và đối chiếu. Đoạn băng đã được cắt và loại bỏ đi rất nhiều, kỹ thuật xử lý rất hoàn hảo nếu ngày hôm nay hắn chưa xem đoạn video gốc sẽ không nhận ra nhiều đoạn bị cắt bỏ. Lời kể và hành động của Linh thật khác xa với những gì hắn từng nghe. Trong thực tế họ có vẻ rất thân thiết với nhau và không hề độc ác như Linh nói. Khi nhắc đến hắn sẽ là em rể Thanh Nhã rất tự hào. Hắn đã hiểu ra một phần nào của cậu chuyện, hắn vội vàng mở cuốn nhật ký của Linh và xo nét chữ của Hạ Vi. Mặc dù Hạ Vi cố viết cho khác nhưng sự thực thì nét chữ vẫn giống của Linh không khác xa mấy, hắn khẳng định một điều Hạ Vi chính là Linh. Hóa ra mười người đàn ông cường hiếp là đây sao! Sự thực được làm sáng tỏ khiến hắn càng thêm đau lòng và càng yêu cô hơn bao giờ hết. Hắn luôn ỉnh là một kẻ thông minh nhưng hắn nhận ra rằng hắn chính là một kẻ ngu ngốc khi bị kẻ khác xỏ mũi giật dây kéo đi mà vẫn không hay biết.

Linh là cô gái xinh đẹp thuần khiết trong đôi mắt hắn, sau đoạn video vừa rồi hắn không dám tin đó là Linh người mà hắn một thời từng yêu. Vì sao Linh phải khổ công làm như vậy và vì mục đích gì? Có được lợi gì không? Khải Huy từng nói Linh từng qua lại với hắn... mọi chuyện hắn liên kết lại với nhau cũng hiểu lơ mơ hiểu một chút. Nếu Thanh Nhã muốn hại Linh việc gì phải gửi video cho hắn, hắn như thế nào Thanh Nhã hẳn rất rõ bởi Thanh Nhã từng bị hắn cảnh cáo. Riêng điểm này đã khiến hắn cảm thấy mình ngu xuẩn hồ đồ một cách không biết phải dùng từ như thế nào để miêu tả một điều đáng nói là trên phong bì rõ ràng là nét chữ của Thanh Nhã rất đẹp dễ gọn gàng và tròn nét.

Hắn lúc này không muốn truy cứu lại chuyện trước đây bởi hắn cũng là người từng gây ra rất nhiều chuyện coi như cũng là kẻ đồng mưu cùng với Linh. Linh nói gì hắn đều nghe không cần biết đúng hay sai chỉ cần tồn thương tới Linh hắn sẽ không tha. Những chuyện đã qua tốt hơn hãy quên đi để tiếp tục

với những mối lo toan phía trước.

Trong đáy mắt Hạ Vi hẳn nhìn thấy tia tức giận đầy ngoan độc thoáng xuất hiện rồi biến mất hẳn còn cho đó là sự nhìn nhầm, nếu Hạ Vi làm tổn thương tới Thanh Nhã thêm lần nữa hẳn sẽ không tha, bởi hẳn chỉ tha thứ ột lần và không có lần thứ hai. Khải Huy nói không sai, trong tình yêu khi hẳn yêu thật mù quáng yêu không biết phân biệt đúng hay sai dễ rồi mọi chuyện diễn ra như vậy. Cũng nhờ mọi chuyện xảy ra mà hẳn đã tìm được một nửa kia của mình đó là người mà hẳn luôn tìm kiếm để lấp khoảng trống trong trái tim. Người mà hẳn yêu hàng nghìn hàng vạn kiếp cho tới ngày hôm nay. Duyên nợ giữa cô và hẳn sẽ không bao giờ đứt đoạn sẽ gắn kết với nhau đời này qua kiếp này rồi kiếp sau, kiếp sau đi nữa mãi vẫn thuộc về hẳn.

Cánh cửa lại mở ra lần nữa hần không cần nhìn cũng biết ai tới bởi cách mở cửa như đã được đào tạo thành một bài bản.

- Cô ấy thế nào - Hấn di tay hai bên huyết thái dương nhắm mắt tựa người ra ghế.

- Sống tốt, thưa ông! - Khương cúi đầu cung kính.

- Cậu đi làm giúp tôi một số chuyện. Cứ theo địa chỉ này - Hấn đẩy tờ giấy về phía Khương.

- Vâng! - Khương cầm lấy tờ giấy rồi đút vào túi áo, sau đó tư thế đứng nghiêm đợi lệnh.

- Không có quân lệnh cậu cứ bình thường đi.

- Thứ lỗi cho tôi, vì tôi đã quen - Khương cúi đầu. Gần hai mươi năm đi theo hần, cử chỉ hành động đều được đào tạo theo một bài bản khuôn phép đã ăn sâu trong máu mỗi người, nếu bỏ đi thói quen như vậy đối với họ rất khó khăn, họ cảm thấy thiếu thiếu gì đó và không được tự nhiên. Hần không nói gì thêm ra hiệu cho Khương lui ra ngoài.

[illegible]

Trên cánh đồng bao la rộng lớn những thửa ruộng rau xanh mướt trải dài trông như một bức thảm. Từng nhóm người phân công nhau làm việc, tiếng cười đùa tiếng nói hay tiếng hỏi thúc của bác tài xế rồi lâu lâu lại có người chửi vui...

Khi bóng chiều tà dần buông đây là thời điểm các anh chị ở nông trại rau xanh rất bận rộn, bởi họ còn phải thu hoạch khuôn vác vận chuyển lên xe để kịp cho chuyến chợ chiều, buổi sáng họ cũng dậy từ sáng tinh mơ để thu hoạch giao cho các nhà hàng và đại lý các siêu thị rau xanh, họ tranh thủ làm cỏ tưới rau, khi nắng lên là thời điểm họ nghỉ ngơi cho đến chiều công việc lại bắt đầu bận rộn cho tới hơn 9h.

Nông trại rau xanh nằm ở vùng ven ngoại thành phố ngay cạnh dòng sông xanh thẳm, dọc hai bên bờ sông những chiếc thuyền mộc đang trở những chuyến rau xuôi dòng về hướng chợ mới, từng đoàn nối đuôi nhau đi hòa cùng dòng khách du lịch ngược dòng để thăm phong cảnh ở nông trại. Đa phần khách tới đây để nghỉ ngơi sau một tuần làm việc vất vả. Ở đây họ tìm được những phút giây thư giãn, bình yên thật thoải mái. Không khí ở nông trại rất trong lành mát mẻ bởi một màu xanh ngát trải dài. Ngoài ra, nông trại còn có vườn cây bốn mùa du khách tới chỉ cần bỏ ra vài chục nghìn có thể mua về vào công và tha hồ ăn những trái cây mà mình thích với một điều kiện, ăn phải hết số trái cây đã được hái xuống nếu bỏ đi cứ theo nội quy được đề sẵn cạnh mỗi một gốc cây. Người không may mắn sẽ phải lao động không công trong vườn một ngày, cũng chẳng ai đại gì mà vi phạm bởi vườn rất rộng lớn, dọn dẹp phun nước cho cây cũng đủ cả người.

Thanh Nhã ngồi xuống bụi cỏ ven bờ sông, cô duỗi thẳng chân từ nãy đi nhiều nên cô cảm thấy mỗi một hơn nữa cô mang thai. Bụng cô đã nhìn thấy rõ hơn, cô vuốt bụng xoa nhẹ vỗ nhẹ.

Từ ngày rời xa hẳn cho tới ngày hôm nay vừa tròn một tháng, thời gian qua cô ở bên chăm sóc vết thương cho Vương Đình khi vết thương lành Vương Đình đưa cô tới đây để nghỉ ngơi. Quảng thời gian ở bên Vương Đình cô không còn lo lắng hay sợ hãi bởi cô cảm thấy rất bình yên, hẳn dường như đã buông tha.

Cô không cần gì hơn chỉ cần mỗi ngày lặng lẽ đứng bên người mình yêu là đủ, cuộc sống có những phong ba cô cảm thấy mệt mỏi và không suy nghĩ được gì hiện đầu óc cô đã thanh thản và mình miễn mọi chuyện có thể nghĩ thông suốt.

- Hãy ăn một chút gì đi thôi, từ chiều cô chưa ăn gì - Vương Đình đặt xuống trước mặt cô giỏ đồ ăn. Rất nhanh Vương Đình đã trải khăn xuống thảm cỏ rồi bày đồ ăn ra trước mặt những món đồ mà cô thích.

- Tay nghề của anh ngày càng cao - Cô xuyết xoa khen.

- Cố gắng ăn cho nhiều, đều là món ăn có nhiều dinh dưỡng tốt cho cô và cả đứa bé.

Cô bắt đầu dùng bữa, dạo này cô ăn nhiều hơn trước, sắc mặt cũng khá hơn rất nhiều thậm chí còn béo ra đầy đặn và xinh đẹp thấy rõ. Vương Đình mỉm cười, được ở cùng cô đó là điều hạnh phúc nhất nhưng Vương Đình không biết còn ở bên cạnh cô được bao lâu. Những phút giây yên bình bên cạnh được ngày nào hay ngày đó mọi chuyện trước mắt tạm thời gác qua bên.

- Anh có tài nấu ăn thật khéo - Cô ninh not Vương Đình.

- Bồi nghề của tôi phải học rất nhiều để phục vụ cho công việc.

Ý của Vương Đình cô hiểu đó là nghề sát thủ, đã là sát thủ phải thông thạo tài giỏi học rất nhiều để khi cần nhập vai có thể thực hiện một cách nhuần nhuyễn.

Cô buông đĩa xuống thu dọn vào giỏ. Vương Đình vội cầm lại rồi tự tay sắp xếp lại theo trình tự. Có thể thấy Vương Đình là người cẩn trọng.

Làn gió từ dòng sông thổi lên thật mát dịu, cô hít một hơi cho đầy khoang phổi, ánh mắt cô nhìn ra xa phía dòng sông.

Vương Đình cũng nhìn ra phía xa dòng sông nhưng không biết dừng ở địa điểm nào.

- Cô đã có dự tính gì cho bản thân chưa?

- Tôi chưa có dự tính, đợi khi sinh con sẽ tính sau. Trước mắt tôi muốn mở một cửa hàng hoa giấy hồi bé tôi rất hay thích gấp hoa giấy rồi cùng anh chơi trò bán hàng. Tôi cần ít vốn, anh thì biết rồi đây hiện tại ăn uống đều anh lo tôi thì không có tiền. Tôi không muốn sống dựa vào anh như vậy mãi, tôi phải làm một việc gì đó để nuôi sống bản thân và lo cho đứa con sau này, vậy anh thì sao?

- Tôi chưa biết, còn một số việc tôi cần phải làm đợi mọi chuyện xong xuôi tôi sẽ mở nhà hàng. Tôi từng mơ ước mình sẽ là ông chủ của một nhà hàng lớn.

Ánh mắt Vương Đình dừng tại gốc cây tùng ở nơi đó có thân ảnh cao lớn đứng đó từ bao giờ. Vương Đình hiểu ý bèn đứng dậy thu lại giỏ đồ ăn xách trong tay rồi đứng dậy.

- Cô ngồi đây để tôi đi tìm thuyền rồi đi câu cá.

Cô gật đầu nhìn theo bóng Vương Đình rời đi. Tay cô cầm lấy viên sỏi ném xuống dòng sông mặt nước đang im lìm bỗng tạo thành những đợt sóng nhỏ hình tròn lan rộng trên mặt nước và biến mất trả lại sự yên bình. Phía bên dưới cách chỗ cô chừng nửa km mọi hoạt động vẫn diễn ra rất tấp nập...

Cô đứng dậy khi chuẩn bị ra sức ném viên đá ra xa hơn, cô khựng người khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng lặng im bên gốc tùng, đôi mắt lạnh lùng nhưng không dấu được sự đau khổ nhìn về phía cô. Phút tỉnh lặng đối với cô bị phá vỡ thay vào đó là sự sợ hãi bao trùm. Nhất định hắn sẽ bắt cô về rồi lại giam cầm, cô sợ cảm giác bị giam lỏng cô sợ hắn sẽ xử phạt... cô muốn tự do làm điều mình thích khó khăn lắm mới thoát ra khỏi hắn, cô không cam chịu khi nghĩ mình phải quay lại nơi đó. Hắn có lý do để đưa cô đi bởi cô đang mang trong mình cốt nhục của hắn, người như hắn sẽ không dễ gì để cho giọt máu của mình lưu lạc bên ngoài. Đôi chân cô tại sao vậy, vì sợ hãi mà không nhấc nổi sao? Cô vẫn đứng yên tại chỗ khi hắn bước gần tới nơi cô mới ý thức được cần phải chạy trốn nhưng đã quá muộn khi hắn đứng trước mặt cô.

Hơn tháng không gặp hắn thực sự già đi rất nhiều suýt cô không nhận ra người đứng trước mặt cô là hắn. Trên gương mặt hắn hiện lên sự mệt mỏi thấy rõ, râu đã dài hơn trước và hắn không thèm cạo, mái tóc trước nay luôn gọn gàng vào nếp nhưng bây giờ rối tung dài hơn trước, nhìn vậy hắn có nét thẳng thắn phảng phất một nỗi buồn sâu xa.

- Thanh Nhã - Hắn cất giọng nhẹ nhàng - Em khỏe không?

Khỏe hay không hắn đã thấy, cô hiện béo ra hơn trước, sắc mặt hồng hào không còn xanh tái khi ở bên hắn. Có thể thấy Vương Đình chăm sóc cô rất tốt, về phần này hắn yên tâm hơn nhưng trong tâm thì vô cùng đau đớn khổ sở. Hắn chỉ muốn cô được vui vẻ như bây giờ nhưng chỉ có ở bên Vương Đình cô mới vui vẻ, ở bên hắn cô luôn sợ hãi sống trong nỗi bất an. Hắn không muốn cô như vậy, nếu cô cứ u uất sẽ không có lợi cho cô và đứa bé.

Con gió nhẹ thổi qua tạt vào người cô, bộ váy bầu dính sát vào người để lộ phần bụng tròn tròn, hắn rất muốn chạm vào nhưng lại sợ cô phản ứng.

- Em không cần phải sợ, tôi đến thăm em một lúc rồi lại đi.

Cô có nghe nhầm không khi hắn có thể nói ra một câu như vậy, hắn thay đổi khiến cô không còn nhận ra hắn chính là một kẻ độc tài bá đạo mà cô biết, hắn đã lột xác hoàn toàn.

Hắn không kìm lòng được, không kìm được cảm xúc nên đã ôm lấy cô vào lòng. Hắn rất muốn ôm chặt mãi không buông, hắn ôm cô để thỏa lòng mong nhớ, hít lấy mùi hương mà hắn không thể quên, tất cả những gì thuộc về cô hắn đều tham luyến...

Cô muốn thoát nhưng lại không dám phản kháng, chỉ sợ sự phản kháng sẽ làm hắn siết chặt cô hơn. Rất lâu hắn mới buông cô, tay hắn vén tóc cô qua bên, cử chỉ rất nhẹ nhàng và ân cần.

- Em khỏe mạnh, tôi vui rồi - Hắn hôn nhẹ lên trán cô - Nhớ ăn uống đầy đủ, đừng bỏ bữa như vậy sẽ không có lợi cho em và con.

Hắn cầm bàn tay cô đặt lên một xấp tiền: - Cầm lấy để chi tiêu, khi nào hết tôi sẽ đưa cho em, ngoài này gió lạnh sẽ không tốt em nên quay vào trong nghỉ ngơi. Tôi phải đi.

Dứt lời hắn xoay nhanh người bước đi, nếu đứng lâu thêm một chút hắn sẽ không nỡ rời xa cô, hắn sẽ đưa cô trở về bên cạnh mắt. Ánh mắt cô nhìn theo bóng dáng hắn đi thật nhanh không hề quay lại nhìn, phía sau lưng hắn thật lạnh lùng và cô độc, sự cô độc khiến người khác phải đau lòng. Cô nhìn xấp tiền trong tay, đồng tiền bay nhảy theo gió như muốn thoát ra khỏi tay cô, bàn tay cô nói dối, tiền trong tay vùng vẫy thoát ra rồi tung bay theo gió đi tới nơi mà mình muốn, cũng giống như cô muốn thoát ra khỏi bàn tay của hắn mà vùng vẫy mãi vẫn không ra ngược lại càng bị nắm chặt cũng như con người ta nắm chặt lấy tiền khi đứng trước phong ba, nếu không nắm chặt tiền sẽ bay đi mất. Một tờ tiền bay ra tiếp đến hai tờ rồi rất nhiều tờ... cứ thế trên tay cô rơi xuống. Cô không cần tiền của hắn, cô không muốn hắn lo cho cuộc sống của cô và con sau này, cô vẫn có thể sống và nuôi con cho tốt. Hắn cảm thấy có trách nhiệm là điều đương nhiên vì đó là cốt nhục của hắn nên hắn phải có nghĩa vụ.

- Lý Nam Vương đã tới - Vương Đình đứng sau lưng cô từ khi nào rồi lên tiếng. Lúc này Vương Đình cũng đứng ở tảng đá bên cạnh nên có thể thấy rõ.

- Tôi muốn rời khỏi đây, càng xa càng tốt - Cô nắm lấy Vương Đình giọng nói như khẩn cầu.

- Nếu Lý Nam Vương muốn cho dù cô có trốn ở bất kỳ đâu hắn cũng tìm ra, thuộc hạ của hắn nhiều vô kể trong số đó tôi vẫn chưa hề biết mặt và nhận dạng ra họ, có khi trong nông trại cũng có người của hắn ở bên trong chẳng qua là không biết đó là ai.

Cô bỏ tay ra khỏi tay của Vương Đình. Đúng vậy, cho dù cô đi đến đâu hắn cũng tìm thấy, đến bao giờ cô mới thực sự thoát ra khỏi tay hắn. Vì sao hắn không buông tha cho cô, chẳng lẽ hắn đang dùng cách này để cảm hóa trái tim cô. Cô vốn là con người dễ bị xúc động, nhưng điều đó sẽ không xảy ra cô khẳng định với chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cái Giá Phải Trả

Thanh Nhã.

Đây là cửa hàng hoa giấy, cô lấy tên của chính mình đặt tên cho cửa hàng. Tất cả những bông hoa do chính tay cô làm ra để mang một vẻ đẹp thanh nhã thoát tục, mỗi một bông hoa rất có hồn khiến số lượng khách ra vào cửa hàng ngày càng đông. Ngoài ra, cô cũng nhận đơn đặt hàng theo yêu cầu của khách.

Cuộc sống của cô bây giờ bận rộn hơn trước và không nhàn chán, tinh thần cũng thoải mái. Bụng ngày càng phát triển thấy rõ. Kể từ khi chọn địa điểm gần thành phố cô đã quyết định mình sẽ không chạy trốn sẽ đối diện với những điều sẽ xảy ra, cô sẽ đấu tranh vì cuộc sống vì đứa con. Cô nghĩ rằng hắn sẽ làm khó và gây bất lợi, nhưng chuyện đó lại không hề xảy ra. Nhiều lần cô nhìn thấy hắn đứng từ xa nhìn về phía cô, trong đôi mắt lạnh lẽo ẩn hiện một nỗi đau, một nỗi buồn xa xăm. Hắn chỉ đứng lại vài phút rồi vội vã rời đi. Nhìn hắn những lúc ấy thật cô đơn tội nghiệp, sự ngang ngược, sự độc tài bá đạo đã không còn nữa thay vào đó là một sự cô đơn lẻ loi.

Cô thở dài thu dọn số hoa vào bên trong nhà khi trời dần tối. Vừa lúc đó có một vị khách ăn mặc giản dị ghé qua tuy rằng ăn mặc giản dị nhưng tất cả đều là hàng hiệu. Người đàn ông ngoài năm mươi tuổi có khuôn mặt hiền lành phúc hậu, bàn tay ông chạm lên những bông hoa hồng màu đỏ đôi mắt ông trở nên trầm tư suy ngẫm như đang nghĩ về một chuyện gì đó.

- Cha nghĩ gì vậy?

Cậu thanh niên đi bên cạnh lay tay cha của mình. Ông giật mình mỉm cười.

- Không có gì chỉ là nhớ lại chuyện xưa thôi.

- Mời bác vào xem ạ - Cô lúc này mới lên tiếng bởi khi nãy thấy người đàn ông đang trầm mình trong suy nghĩ nên cô không tiện đánh tiếng.

Người đàn ông quay sang nhìn cô, ông bỗng sững sờ như người mất hồn nhưng ông vội lấy lại tinh thần nhìn cô thêm một lần nữa.

- Đây là hoa do chính tay cháu làm ra sao - Ông cầm bông hồng trên tay hỏi.

- Dạ!

- Tôi muốn đặt chín nghìn chín trăm chín mươi chín bông hồng, cháu làm nổi không?

- Há?!

Cô giật mình với con số mà ông đưa ra, miệng cô mở ra không thể khép lại được.

- Ít quá sao? - Ông mỉm cười hiền từ khiến cậu con trai đang ngó nghiêng bình hoa trên tay suýt rơi xuống đất. Từ trước cho tới nay ông chưa cười với ai thân thiện như vậy.

- Cha mua hoa làm gì nhiều, không phải cha có ý định chuyển sang kinh doanh hoa giấy đấy chứ?

- Trẻ con không nên chen ngang khi người lớn nói chuyện - Ông dí đầu cậu con trai. Cậu con trai phụng phịu đặt bình hoa vào vị trí cũ miệng lầm bầm gì đó chỉ có một mình cậu biết.

Ông nhìn cô rồi hỏi tiếp:

- Tôi chưa lấy vợ, cháu cứ làm cho tôi một ngày chín bông hoa hồng sau đó tôi tự đến lấy như vậy được không?

- Được ạ! - Cô vội lên tiếng, nếu được như vậy quá tốt sẽ tạo việc làm đều đều cho cô.
- Ngày mai tôi sẽ đến lấy, đây là địa chỉ của tôi có gì cháu cứ gọi - Ông đưa cho cô một tấm card màu vàng. Cô đón nhận nhìn tấm card màu vàng rất đẹp có ghi địa chỉ và số điện thoại. Đây là địa chỉ và số điện thoại nhà riêng của ông.
- Cha, cha đã già rồi sao, đó là địa chỉ nhà không phải địa chỉ công ty - Cậu thanh niên chỉ chỉ tay vào tấm card.
- Trẻ con nên im miệng lại - Ông đánh nhẹ lên người cậu thanh niên, cậu vội né nhanh qua bên.
- Con đã đủ mười 8 tuổi đâu còn là trẻ con - Cậu con trai cãi lại cha.
- Dù con đã đủ lông đủ cánh để bay đi nhưng đối với cha con vẫn còn là một đứa trẻ, muộn rồi cũng nên đi về hẳn mẹ con đang đợi chúng ta về nhà ăn cơm.

Vương Đình từ nãy đứng trong nhà và nghe được mẩu đối thoại giữa ba người. Người đàn ông khi nãy Vương Đình nhận ra, ông ta từng sống ở nước ngoài một thời gian, ông mới cùng gia đình trở về nước được gần một tháng nay. Ông chuyên kinh doanh về các mặt hàng vàng bạc đá quý, ông được mọi người biết đến nhờ bộ sưu tập “hoa hồng và em” các mẫu mã do bàn tay ông tạo ra rất được nhiều người ưa chuộng. Mới đây ông đạt được danh hiệu nghệ nhân có “đôi bàn tay vàng”. Không những vậy ông còn có một khu vườn hoa hồng rộng lớn hiện đại và mới mẻ, khu vườn của ông thu hút rất nhiều khách thập phương ghé thăm.

Bữa cơm tối Vương Đình đã chuẩn bị xong đâu đó chỉ còn đợi cô ngồi xuống.

- Một không? Cô làm vừa phải thôi đừng có làm quá sức như vậy sẽ không tốt.

Vương Đình lên tiếng hỏi khi cô ngồi xuống, cô uống một ly nước xong mới trả lời:

- Ừ, tôi biết mà!
- Mai tôi sẽ tìm người để phụ giúp cô, tôi thấy cô chạy đi chạy lại quá vất vả hơn nữa bụng cô ngày càng phát triển.
- Tôi cũng đang có dự tính như vậy, ăn cơm thôi tôi cảm thấy đói rồi.

Dứt lời cô cầm đũa gấp một miếng rau xanh đưa lên miệng, gần đây cô ăn uống ngon hơn rất nhiều. Vương Đình ăn một vài miếng rồi nhìn cô ăn uống.

- Anh ăn đi chứ, sao lại nhìn tôi - Cô gấp miếng thịt kho bỏ vào bát cho Vương Đình. Vương Đình gấp miếng rau xanh đưa lên miệng nhai một cách chậm chạp, đôi mắt nhìn vào bát cơm như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cô dùng đũa gấp rau khi thấy Vương Đình trầm ngâm.
- Anh có chuyện gì sao?
- À, không - Vương Đình vội thu lại cảm xúc, tiếp tục nhai miếng rau còn ở trong miệng một cách chậm chạp - Lúc nữa tôi ra ngoài một chút, xem gần đây có tìm được người giúp việc hay không.
- Ừ!

Cô tiếp tục dùng bữa. Vương Đình chống đũa xuống bát cơm nhìn cô như có điều muốn nói, lúc sau Vương Đình mới lên tiếng vì không nhịn được.

- Cô cũng nên quay trở lại biệt thự hoa Mẫu Đơn...

Thực lòng Vương Đình rất muốn ở bên cô mãi mãi, nhưng trước sau gì họ cũng trở về bên nhau bởi họ còn có một sợi dây để gắn kết. Còn bản thân Vương Đình sẽ mang một cái tội, tội phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác.

Vương Đình đi đến bên cúi xuống ôm nhẹ lên bờ vai, ghé đầu lên vai cô:

- Cô biết không? Tôi rất muốn lưu giữ lại những phút giây bình yên như vậy khi ở bên cạnh cô, mỗi khi nhắm mắt hay ngủ dậy đều được nhìn thấy cô. Tôi và cô tuy ở cùng một chỗ nhưng lại đứng trên hai con đường khác nhau, con đường mà hai ta đang đứng chạy song song không có điểm dừng, còn cô và Lý Nam Vương, hai người không cùng một chỗ dù đi đến đâu cuối cùng vẫn tới đích. Cô là người giàu tình cảm có lòng bao dung, để cho cô tha thứ ngày một, ngày hai thì rất khó nhưng tôi tin rằng cô sẽ làm được. Hẳn cũng chỉ vì yêu nên mới mù quáng, suy cho cùng hẳn cũng là nạn nhân, hẳn giờ đây rất yêu cô điều đó là thật lòng. Tôi thực lòng không muốn nhìn thấy hắt hủi lạnh lùng đứng từ xa nhìn cô, cô có hiểu vì sao hẳn để cô bên cạnh tôi không? Vì hẳn không muốn lúc nào cũng nhìn thấy cô trong bộ dạng sợ hãi, như vậy sẽ không có lợi cho cô và đứa bé. Đàn ông rất ích kỷ và sự chiếm hữu rất cao, không có một người chồng nào chấp nhận cho vợ sống ở bên cạnh người đàn ông khác còn mình chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Những lời tôi nói mong cô hiểu được, tôi hy vọng cô sẽ được hạnh phúc.
- Hạnh phúc - Môi cô khẽ nhúc - Anh làm sao hiểu được, hạnh phúc với tôi sẽ không bao giờ có được.

Vương Đình không nói gì thêm buông tay ra khỏi vai của cô rồi kéo lấy áo khoác ở gần đó.

- Cô nghỉ ngơi sớm, tôi đi một lúc rồi về.

Vương Đình vừa bước ra cửa chuông điện thoại reo lên một hồi chuông, nhìn số điện thoại lạ gọi tới Vương Đình nhủ mày sau đó cũng áp lên tai để nghe.

Vương Đình rẽ sang lối khác không đi đến nơi đã dự tính sẵn. Đi đến một đền công viên nước cách đó không xa, ở ghế đá có hai gã đàn ông ngồi đợi sẵn, một gã nằm dài trên ghế đá phì phèo thuốc, gã kia đi đi lại lại gọi điện thoại cho ai đó khi nhìn thấy Vương Đình gã vội cất điện thoại vỗ vào đùi tên đang nằm dài dưới ghế, gã vội vứt thuốc xuống hồ nước ngay cạnh rồi vùng dậy.

- Đại ca - Một trong hai gã lên tiếng.

Vương Đình chỉ gật đầu sau đó ngồi xuống ghế, một gã vội lấy thuốc ra mời.

- Dạ! Em mời đại ca.

Vương Đình gạt qua bên, nhìn hai tên từ đầu đến chân rồi mới lên tiếng.

- Hai người làm việc hơi lâu đấy?

- Dạ - Gã gần tai có vẻ khó xử, gã khác vội nói thay.

- Tại gặp chuyện rủi ro ngoài ý muốn, nhưng đại ca yên tâm tại em đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt tuy là có muộn một chút.

- Đúng thế - Gã kia vội chen vào - Đúng như đại ca dự tính vụ mưu sát đó kẻ đứng sau là bà Thanh Hoa và Hạ Vi ngoài ra tại em còn có cái này...

Gã vội im miệng khi bị tên kia huých vào khuỷu tay, gã vội bỏ xung.

- Gia đình họ Vi có một bí mật lớn...

- Chuyện này để nói sau, tôi có chút việc cần làm, tôi sẽ còn nhờ đến hai cậu giúp.

Lẳng số tiền như đã hứa cho hai gã rồi đi luôn. Vương Đình chỉ cần biết kẻ nào là chủ mưu về vụ mưu sát nửa năm về trước, tự mình điều tra cũng được nhưng hơi bất tiện.

- Đại ca - Một tên gọi vội theo, gã đang định nói cái gì đó nhưng lại thôi. Hai gã mắt sáng khi nhìn thấy nhiều tiền, nếu ai cũng hào phóng như Vương Đình thì thật là tốt. Thực ra Vương Đình có biết khi hai gã dấu trong người một vật rất quan trọng, từ xa Vương Đình đã nhìn thấy Khương hẳn là vừa đi đâu đó về. Vương Đình nghĩ Khương cũng nhìn thấy mình, việc tra hỏi hai gã không cần thiết đã có người khác hỏi cung thay. Vương Đình chỉ cần biết ai là kẻ chủ mưu vậy thôi.

Đúng như Vương Đình dự đoán khi Vương Đình vừa rời đi Khương xuất hiện. Hai gã hí hửng đếm tiền bỗng khựng người, tiền trên tay rơi lả tả dưới đất. Hai khẩu súng trên tay Khương đi vào trán hai gã.

- Đại... đại ca... tha chết cho em, tiền đây đại ca muốn lấy bao nhiêu cũng được...

Một gã cố giữ lấy bình tĩnh cất tiếng, cố gắng hống phát ra âm thanh khàn khàn sợ hãi.

- Dấu gì trong người - Khương lạnh lùng lên tiếng. Đứng từ xa quan sát Khương không hề bỏ sót cử chỉ của hai gã.

- Không... không có gì...

Cạch...

Âm thanh lên đạn cùng một lúc khiến hai gã phát hoảng. Một gã vẫn cố giữ cho bản thân bình tĩnh hơn.

- Ấy... đại ca, có gì bình tĩnh rồi nói chuyện...

- Tôi có thể bình tĩnh nhưng khẩu súng trên tay tôi không hề biết tới sự bình tĩnh là gì - Khương lạnh lùng đáp trả. Hai gã cứng họng, biết đối thủ là một tay khó chơi, hơn nữa không thể đùa được.

- Vậy... chúng ta làm một cuộc thương lượng nhỏ nhỏ - Gã vẫn cố ra vẻ dẻo mết, hy vọng có thể làm ăn được một chút, nếu không chuyển đi này thực sự uống công, không những vậy nhờ vụ này mà hai gã gần như suýt mất mạng trong nhà tù...

Khóc môi Khương nhắc lên một đường cong lạnh lẽo khiến hai gã rợn da gà vội xua tay lia lịa:

- Được rồi, tôi sẽ nói, tôi không biết anh có quan hệ gì với người lúc này...

- Đưa vật trong túi ra.

Gã miễn cưỡng đưa ra. Khương nhận ra đây là máy quay phim mini rất đặc biệt chính tay hắn thiết kế cho Linh, bởi Linh có thói quen quay video để giữ lại những kỷ niệm. Khương giật lấy trên tay hắn, khiến gã nuối tiếc.

- Đi - Khương hất hàm, sau đó xoay tròn hai khẩu súng trong tay dưới ống tay áo một cách nhanh chóng khiến hai gã tròn mắt nhìn, thật may họ chưa đắc tội, nếu không hai cái mạng nhỏ cũng bị biến mất nhanh chóng như hai khẩu súng, hai gã không hiểu đi đâu nhưng theo bản năng họ đi về phía trước.

Hai gã quên mất bản thân đang đi bên cạnh tử thần, đôi mắt họ to tròn mở ra hết cỡ nhìn dòng chữ bằng vàng Đam Mê đầy ngạo nghễ mỉa mai hai kẻ quê mùa như gã. Có o hai gã cũng không nghĩ sẽ có một ngày được đặt chân vào Đam Mê. Để tiếp cận Đam Mê không hề đơn giản nhiều người chỉ đứng từ xa nhìn vào, Đam Mê đầy vẻ khao khát, họ rất muốn vào bên trong để xem dù có chết cũng cam lòng. Đam Mê vốn có sức hút lôi kéo rất lớn. Đam Mê là nơi khẳng định sự sang giàu quyền lực, khi đặt chân tới Đam Mê mọi người biết đến bạn là người có tiền, có thế, có địa vị...

Khi cánh cửa màu đen trên tầng cao nhất được mở, mùi rượu thơm trong đó thoảng ra. Khương nhíu mày, hắt lại say. Gần đây hắn thường xuyên uống rượu và giam mình trong bóng tối.

- Ông chủ, tôi đã về - Khương cúi đầu lễ phép lên tiếng.

- Về rồi à - Trong bóng tối phát ra âm thanh nhàn nhạt lạnh lẽo của hắn, nghe giọng đủ thấy hắn mỗi mệ ra sao.

Còn hai gã không khỏi run sợ khi nghe giọng hắn chẳng khác gì vong từ cõi âm hiện về, chân hai gã bắt đầu có dấu hiệu run sợ.

- Có việc này tôi nghĩ ông nên biết - Khương quay sang hai gã đứng phía sau nói - Nói ra đúng sự thực.

- Nói... nói gì cơ? - Gã vội bịt miệng mình lại - Tôi, tôi nói nhưng ông hứa không được làm hại hai chúng tôi.

- Đặt chân vào đây còn muốn ra giá nữa sao - Khương lạnh nhạt trả lời. Hai gã nuốt miếng nước miếng sau đó tường thuật lại sự việc nửa năm về trước khi đang hành nghề bị Vương Đình bắt gặp, trong khi đi làm nhiệm vụ lòng tham nổi lên hốt một mẻ ai ngờ bị bắt giam, khi mãn hạn mới tiếp tục đi làm công việc mà Vương Đình giao phó. Hai gã kể ra hết, họ thật bất phục bản thân khi tự nhiên có thể nhớ hết mọi chuyện thường thì hai gã sẽ không nhớ mấy chuyện vặt vãnh, nhưng hôm nay vì mạng sống nên hai gã mới vận dụng bộ óc tối đa để nhớ lại.

- Ông chủ, gửi lại ông - Khương tiến về phía trước đưa cho hắn.

Hai gã cổ mở to mắt để nhìn vào trong bóng tối, ngoài một màu đen ra không nhìn thấy gì. Hắn nhận ra máy quay phim mini do chính tay hắn thiết kế ngoài ra còn có dòng chữ màu bạc in nổi trên nền đen bóng của máy quay, trong bóng tối dòng chữ phát ra tia sáng bạc lạnh lẽo. Hắn nhìn hai gã đang đứng dưới bóng điện mờ nhạt, cổ mở to đôi mắt để nhìn xuyên trong bóng tối.

- Thứ này lấy đâu ra - Hắn lạnh nhạt lên tiếng.

- Tôi lấy nó ở trong nhà cô Hạ, tại thấy nó đẹp hơn nữa có giá trị nếu cậy những viên kim cương ra cũng kiếm được số tiền kha khá, nhưng ai ngờ lại phát hiện nhiều điều thú vị trong đó.

- Chuyện này còn ai biết?

- Chỉ có hai người chúng tôi.

- Tốt, nếu tiết lộ ra ngoài...

Hắn bỏ lưng lời nói, bàn tay di chuyển nhẹ, ánh sáng bật lên mờ nhạt. Hai gã theo bản năng nhìn về hướng có ánh sáng, chỉ thấy chiếc ghế sofa lay chuyển còn người không nhìn thấy, hắn từ từ xoay người lại. Hai gã ngã lún xuống đất khi trước mắt họ không phải là một con người, mà là một con quỷ. Trên đầu có hai chiếc sừng màu vàng kim đôi mắt màu xanh như nước biển lạnh lẽo và âm u, trên làn da có lớp vảy. Hắn phát tay, Khương hiểu ý bèn lúi hai gã đã ngất vì sợ lui ra ngoài.

Hắn nhìn máy quay trên tay sau đó mở lên. Hình ảnh của Linh đập vào mắt, đối với Linh bây giờ đã là quá khứ vì vậy hắn không hề có cảm xúc. Ngón trỏ lướt nhẹ trên màn hình cảm ứng, một loạt danh sách thư mục hiện ra sắp xếp theo thời gian. Từng thư mục ghi tên rất rõ như là; nhật ký quá trình biến thân; Khải Huy, người đàn ông đầy ma lực; Lý Nam Vương người đàn ông ngốc của em...

Bởi vì Linh có sở thích cá nhân hay ghi lại những gì diễn ra trong cuộc sống, nhân dịp sinh nhật hắn đã tặng cho Linh chiếc máy quay đặc biệt, chỉ cần đặt ở chế độ tự động máy quay sẽ tự động quay theo mọi góc độ khi có vật chuyển động, mắt cảm biến của camera được gắn để dò tìm. Hắn chạm nhẹ vào một video bất kỳ, trên màn hình hiện ra cảnh Linh từ trong nhà tắm bước ra đi về phía cửa sổ, ở đó có một thân hình cao lớn đang ngồi ở đó, chiếc mặt nạ bạc lạnh lẽo phát ra. Khải Huy!

Linh ôm lấy cổ Khải Huy!.

“Em vẫn chưa nói lời chia tay với Lý Nam Vương sao, em không định chơi trò bắt cá hai tay đấy chứ?”

“Em sẽ nói, nhưng anh biết Lý Nam Vương hiện đi công tác chưa về, trước sau rồi em cũng nói, người em yêu là anh mà, nhưng anh cũng đừng gấp cô ta nữa”

“Anh không gấp...”

Hắn không xem, chẳng có gì để xem, hắn trượt tay trên màn hình cảm ứng, đặt máy quay lên bàn. Hắn di tay lên trán để xua tan sự mệt mỏi. Hôm nay là ngày 15, từ lâu lắm hắn không biến thân nhưng hôm nay hắn lại biến thân, cảm giác của hắn rất mệt mỏi, trong lúc vô tình tay hắn trượt vào một thư mục, một đoạn video được mở ra.

“Con gái, mọi chuyện con đã chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi mẹ ạ”

“Trời ơi, sắp phẫu thuật đến nơi còn quay cái gì”

“Nhưng con muốn ghi lại quá trình biến thân của con, để con còn có cái để nhớ”

“Nếu Lý Nam Vương tình cờ mà biết được chẳng phải lộ hết sao, thôi không quay”

“Sẽ không, con sẽ cất cẩn thận. Anh ta sẽ không bao giờ xem lại, tính của anh ta như thế nào con hiểu mà”

“Liệu kế hoạch có ổn không, mẹ thấy lo lo”

“Mẹ cứ làm theo những gì như con bảo mọi chuyện sẽ tốt đẹp, tới giờ rồi”

Hắn nhìn chằm chằm vào đoạn video khi Linh nằm trên bàn phẫu thuật, ca phẫu thuật được tiến hành ngay trong nhà họ Vi. Hóa ra trong nhà họ Vi còn có một gian phòng mật. Linh chính là Hạ Vi từ lâu hắn luôn cảm thấy khi nhìn Hạ Vi có bóng hình của Linh trong đó. Bàn tay hắn nhanh nhẹn gõ trên bàn phím, chẳng mấy chốc tư liệu về bác sĩ đã thực hiện ca phẫu thuật cho Linh hiện lên. Những ai từng tham gia ca phẫu thuật đều có một di chứng rất lạ, tất cả đều trở nên ngờ ngẩn, thần kinh không ổn định, điều này cho thấy Vi Quốc Lâm đã giở trò với họ, nếu trừ khử ắt sẽ có người tra ra mọi chuyện sẽ lộ, chỉ bằng cho họ phát tác bệnh từ từ sẽ không ai nghi ngờ, mỗi một người trong số họ bệnh tình không hề giống nhau, kẻ mất trí, kẻ điên loạn...

Bàn tay hắn nắm thật chặt, bằng này lâu hắn bị lừa mà không hay, tất cả mọi chuyện đều do một mình Linh sắp đặt. Một phần vì tài sản, một phần vì tình... chỉ có hắn là một kẻ ngốc không hiểu mọi chuyện nên đã xa cơ.

Tuy có muộn, hắn sẽ đòi lại mọi thứ cho Thanh Nhã. Gia đình họ sẽ phải trả giá ọi chuyện, bàn tay hắn nắm chặt.

- Khương - Hắn lên tiếng gọi.

- Có tôi - Khương lúc nào cũng sẵn sàng chờ lệnh.

- Gom tất cả tư liệu nhà họ Vi cho tôi.

Mới sáng sớm hắn cảm thấy đau đầu, hắn nhũu mày khó chịu khi bên ngoài giọng Hạ Vi làm ầm ĩ với trợ lý riêng của mình. Hắn đã dặn không cho bất kì ai làm phiền hắn cần yên tĩnh, mới sáng ra đã nghe tiếng của Hạ Vi hắn biết Hạ Vi tới là chuyện gì. Hắn nặng nề đưa tay nhấn nút điện thoại nội bộ kết nối với điện thoại bàn của trợ lý.

- Đề cho cô ta vào.

Cánh cửa phòng mở ra. Hạ Vi như cơn gió ùa vào:

- Tại sao anh lại làm vậy?

Không đầu, không đuôi Hạ Vi lên tiếng hỏi, hắn tựa người ra ghế quan sát, quả thực rất giống Linh có điều khuôn mặt đã thay đổi khác đi một chút. Hạ Vi cũng biết lựa chọn thay đổi diện mạo, rất khôn ngoan, nếu thay đổi hoàn toàn e rằng rất khó tiếp cận hắn, phải có một chút gì đó giống với Linh như vậy sẽ dễ dàng hơn. Đó là lý do tại sao Hạ Vi không thay đổi khuôn mặt hoàn toàn mà chỉ thay đổi đi một chút để khi hắn nhìn vào sẽ nhìn thấy hình ảnh của Linh trong đó.

- Làm gì?

Hắn lạnh nhạt hỏi lại.

- Làm gì anh phải biết chứ lẽ nào để em phải nói ra, sáng nay cha nuôi gọi điện nói với em rằng anh đột nhiên ngừng hỗ trợ kinh phí...

- À, để tôi suy nghĩ xem công ty của cha nuôi cô có khả năng hoàn lại vốn cho tôi trong thời gian ngắn nhất hay không, với một kẻ kinh doanh như tôi đây nếu cảm thấy công ty đó không có hy vọng nên chuyển mục tiêu, tiền tôi đầu tư là để sinh lời chứ không phải ngày càng hao hụt đi. Xét thấy Quốc Hoa không đủ điều kiện để Nam Vương tiếp tục đầu tư nên ngừng lại vì vậy cô không nên thắc mắc.

- Anh có biết Vi Quốc Lâm là cha của Linh không, tại sao anh lại làm vậy với họ. Khi đó trên giấy tờ anh đồng ý cho cha nuôi mượn không có ghi khoản mục kinh doanh nào trong đó.

- Tiền của tôi không phải tờ giấy, cô nghĩ tôi là một kẻ ngu ngốc sao khi biết Quốc Hoa sẽ gặp khó khăn mà còn cầm đầu bỏ vốn ra giúp, chính vì lẽo là cha của Linh buộc tôi càng phải làm như vậy.

- Anh... vì sao?

- Vì sao, cô phải hiểu rõ hơn tôi chứ - Hắn rời ghế đi xuống phía dưới, hắn đi vòng quanh Hạ Vi- Tôi thắc mắc, không biết cô Hạ Vi đây có thể trả lời cho tôi hay không?

Hạ Vi lùi về sau, nghe giọng điệu thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp.

- Chẳng hay cô và gia đình nhà họ Vi có quan hệ mật thiết gì không, tôi nhớ không nhầm chính dự án đầu tư cơ sở hạ tầng là chủ ý cô đưa ra và cầu xin tôi trợ giúp.

- Cha mẹ nuôi của tôi.

- Thật không (?) - Câu hỏi của hắn đầy hoài nghi.

Hạ Vi cảm thấy chột dạ và có điều gì đó không ổn đang diễn ra.

- Thế mà tôi lại nghĩ khác cơ. Cô là một đứa con nuôi thật có hiếu... cô nên quay về an ủi cha nuôi cô, hai tiếng nữa cổ phiếu công ty Quốc Hoa sẽ biến động.

- Anh đã làm gì công ty của cha tôi - Hạ Vi nóng lòng và không hề biết mình vừa nói gì, khoe môi hắn hơi cong lên, nửa con người từ từ quay lại nhìn Hạ Vi.

- Cô vừa thừa nhận Vi Quốc Lâm là cha cô sao, mỗi khi nhắc đến hắn cô luôn dùng từ cha nuôi, từ cha nuôi bỗng biến thành cha đẻ từ lúc nào vậy?

- Tại em nói gấp - Hạ Vi tuy chột dạ nhưng vẫn ngoan cố nói lại.

- À!

- Tại sao anh dồn họ đến đường cùng?

- Món quà nhỏ, chỉ là sự khởi đầu, lẽ ra lão không nên có lòng tham, một kẻ vong ân bội nghĩa như lão bị như vậy còn quá nhẹ. Nếu không có gia đình nhà họ Dương thử hỏi xem lão có được như ngày hôm nay không, không những vậy lão còn mang tội danh giết người chiếm đoạt tài sản, ngân này cũng đủ khép vào tội chết.

- Anh đừng có mà ngậm máu phun người, cha sẽ không là người như vậy.

- Từ lúc cô quen tôi, cô thấy tôi từng mờ lời nói dối bao giờ chưa hay luôn bị cô lừa gạt.

- Anh nói vậy có ý gì, em lừa gạt nhưng em đã lừa gạt anh bao giờ đâu.

- Vậy, tôi nên gọi cô bằng Hạ Vi hay Linh?

Ánh mắt hắn lạnh nhạt nhìn xoáy tận tâm can của Hạ Vi. Hạ Vi cảm thấy chân tay như không muốn đứng vững. Tại sao hắn lại biết được chuyện này, chuyện này chỉ có gia đình biết. Cuộc phẫu thuật năm đó diễn ra rất bí mật, kỹ lưỡng chuẩn bị không hề bị lộ. Hắn cũng phải cảm ơn thói quen của Linh khi hay quay hình để lại. Dù đã biến thành Hạ Vi nhưng Hạ Vi vẫn không thể nào từ bỏ sở thích của mình, hắn cho đó là lẽ tự nhiên.

- Không trả lời được sao? Tôi thật khâm phục khi cô có thể lên kế hoạch hoàn hảo như vậy, tôi đã đánh giá sai về con người cô hoàn toàn. Bằng này lâu Linh luôn ở bên cạnh tôi mà tôi lại không hay biết, có phải cô rất há hê khi coi tôi như một gã ngốc.

- Em... em..

Hạ Vi trở nên lúng túng khó trả lời. Hắn rất bình tĩnh khi nói chuyện, có nóng giận cũng chẳng giải quyết được gì.

- Lúc này tôi không muốn nhìn thấy mặt cô, cô lui ra ngoài trước khi tôi sai người ném cô ra khỏi đây.

- Anh, em biết mình sai rồi - Hạ Vi ôm lấy hắn từ phía sau - Chỉ một phút nông nổi em đã làm ra chuyện không nên làm, em cảm thấy hối hận?

- Vậy sao, cảm thấy hối hận cũng chẳng giải quyết được gì?

- Em biết, anh còn yêu em rất nhiều đúng không, anh vẫn không thể nào quên được em, chỉ là anh giận nên anh đã nói vậy?

- Giữa tôi và cô, giờ đây đã là quá khứ cũng nhờ những dòng nhật ký của cô tôi mới lấy Thanh Nhã nếu không có dòng nhật ký đó chắc gì tôi đã cưới cô ấy, điều này tôi thực lòng cảm ơn cô rất nhiều. Với tôi Thanh Nhã là tất cả, tôi yêu cô ấy hơn chính bản thân tôi.

Hắn gỡ bỏ tay Hạ Vi ra khỏi người của mình;

- Mọi chuyện lỗi lầm trước đây tôi không muốn nhắc lại bởi tôi cũng là một trong những kẻ gây ra tội lỗi, hơn nữa giữa tôi và cô từng có một khoảng thời gian gần gũi với nhau, nhân tiện tôi cũng nhắc nhở cô, cô hoặc người trong gia đình cô gây khó dễ cho vợ tôi, tôi sẽ không tha cho kẻ đó dù chỉ vô tình.

Bản tính của tôi cô hiểu rất rõ hy vọng cô đừng phạm vào điều cấm kỵ trong lòng tôi, điều tôi không mong muốn chính là một ngày nào đó chính tay tôi lại xử phạt, khi đó cô sẽ nhận lại cái giá phải trả rất lớn.

Hắn bước đi ra ngoài trong phòng làm việc chỉ còn lại mình Hạ Vi. Hạ Vi nắm đầm thật chặt, tại sao mọi chuyện tốt đẹp đều dồn vào Thanh Nhã. Hạ Vi cảm thấy càng hận Thanh Nhã, nếu bản thân không đạt được như ý nguyện kẻ khác đừng có nằm mơ. Giữa Hạ Vi để lựa chọn hai người đàn ông thật khó, hẳn cho Hạ Vi cảm giác cung phụng như một bà hoàng còn Khải Huy cho cảm giác khao khát, chiếm hữu...

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Một tuần không gặp cô, cô thực sự khác đi rất nhiều, vui vẻ hơn và nụ cười cũng nở trên môi nhiều hơn, không biết khi hắn quyết định như vậy đúng hay sai lắm dù sao thấy cô vui vẻ hắn yên tâm hơn. Gần đây hắn bận rộn với công ty lại luôn bị cha con Vi Quốc Lâm làm phiền khi bị dồn đến đường cùng. Hắn thích dồn kẻ khác vào tình thế tiến thoái lưỡng nan có như vậy mới thú vị. Vi Quốc Lâm vì việc này mà chạy vạy khắp nơi tìm người trợ giúp, chẳng có ai đại đến mức giúp đỡ khi hắn đã đưa ra lời cảnh cáo. Về phần Nam Khánh hắn đã bình ổn được, bởi không có Khải Huy trợ giúp nên việc bình ổn lại công ty không mấy khó khăn. Nam Khánh dù sao đi nữa cũng là em nên hắn không làm khó ngược lại hắn còn giúp đỡ một phần kinh phí để ổn định lại tài chính. Hiện tại Nam Vương đã trở lại hoạt động như trước. Nhắc tới Khải Huy khiến hắn lo ngại, không biết Khải Huy hiện đang ở nơi nào, hắn chỉ sợ lúc nào đó Khải Huy bất chợt xuất hiện khó mà đối phó.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cầm bó hoa hồng trên tay, đôi mày hắn nhíu lại người đàn ông đó hình như hắn thấy chụp ảnh ở đâu đó, hắn chợt nhớ ra người đàn ông đó là người tình năm xưa của mẹ Thanh Nhã. Là cậu sinh viên nghèo. Thanh Nhã rất giống mẹ, liệu ông có biết Thanh Nhã chính là con đẻ của mình không? Cuộc đời này nhiều chuyện có thể biết nhưng một số chuyện có lẽ không nên biết hãy để mọi thứ thuận theo lẽ tự nhiên. Bởi vì trong số họ ai cũng có những lỗi lầm, quá khứ đau thương muốn quên đi. Khi người đàn ông rời khỏi cửa hàng. Đôi chân hắn không tự chủ được bèn đi về phía cô.

- Quý khách mua...

Nụ cười chào khách trên môi cô vụt tắt khi nhìn thấy hắn, bó hoa trên tay rơi xuống đất, cô lùi lại về phía sau. Hắn cúi xuống nhặt những bông hoa hồng màu đỏ đặt lên tay cô.

- Em cẩn thận một chút không được sao - Hắn nhẹ nhàng trách móc - Mọi việc kinh doanh tốt chứ?

- ...?

- Tại sao em nhìn tôi như vậy, tôi lạ lắm sao, hay tôi già hơn trước cũng đúng tôi thực sự đã già rồi. Vương Đình chăm sóc em tốt chứ, nếu không tốt em có thể bảo tôi.

- Tốt... rất tốt...

- Ừ, vậy là tốt rồi - Hắn cố tỏ ra vui vẻ, hắn nhìn bụng cô. Đứa trẻ trong bụng như muốn ra đời sớm nên phát triển rất nhanh, bụng cô giờ đây nhìn thấy rất rõ.

- Tôi mua cho em vài bộ quần áo, bụng em ngày càng phát triển mặc rộng một chút cho thoải mái.

Hắn đặt lên tay cô, ôm nhẹ cô vào lòng, hôn lên trán bóng mịn. Hắn buông cô ra lấy từ trong túi áo ra Ngọc Băng, hắn đặt lên tay cô.

- Em hãy giữ Ngọc Băng cẩn thận, Ngọc Băng sẽ bảo vệ hai mẹ con em thoát khỏi sự nguy hiểm. Tôi không dám chắc lúc nào Khải Huy sẽ xuất hiện bởi hắn bây giờ không còn là Khải Huy, hắn hiện là Hà Đình.

Cô nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, hắn không giải thích thêm lời nào chỉ xoay người rời đi một cách nhanh chóng như để chạy trốn. Cô đã quen với sự xuất hiện đột ngột và ra đi vội vã của hắn.

- Cô chủ, cô chủ, người đàn ông đẹp trai vừa nãy là ai vậy - Cô gái giúp việc từ trong nhà chạy ra hỏi.

- Đem mấy thứ này vào trong.

- Quần áo à, đẹp ghê, cô coi vậy mà sát trai quá à, người đàn ông lúc nãy là ai vậy?

- Ông chủ của cô - Vương Đình từ ngoài lạnh lẽo đáp - Cô học cách nhiều chuyện từ khi nào vậy, không phải việc của cô, cô không nên quan tâm, làm tốt công việc của cô đi.

- Tôi biết rồi - Cô gái xì mặt dài lâu bầm trong miệng “Đẹp trai nhưng mà khó tính như ma”.

- Bà chủ, bà chủ - Từ bên kia đường tâm chạy sang khóc như mưa ôm lấy cô - Gặp được bà chủ vui quá à?

- Chị Tâm.

Mãi lúc sau Tâm mới chịu buông cô ra.

- Xem nào, xem nào...

Tâm xoay vòng người cô để kiểm tra. Cô nhìn Tâm xong hỏi.

- Chị làm gì ở đây?

- Ông chủ đưa tôi tới để chăm sóc bà chủ, vui quá, tôi nhớ bà chủ lắm cứ ngỡ không gặp được bà chủ nữa.

- Có gì để vào trong nhà hãy nói - Vương Đình lên tiếng còn tay nhanh chóng thu dọn mấy bình hoa giấy. Tâm cúi chào Vương Đình.

Cô gái giúp việc tên Minh kéo tay Tâm qua một bên hỏi nhỏ: - Thế, rốt cuộc ai mới là chồng của cô chủ, anh chàng đẹp trai này hay là người đàn ông đi xe xịn giàu có kia.

Tâm gõ đầu Minh thật mạnh:

- Nếu muốn toàn mạng, tôi khuyên cô nên bịt hóng hót chuyện của người khác quản cái miệng lại, mắt cô thực mù sao không nhận ra người đàn ông đi xe xịn kia là người như thế nào à?

- Là người như thế nào nhỉ - Minh gãi cằm suy nghĩ chẹp miệng lên tiếng - Giống một người, không lẽ là Lý Nam Vương..

Minh vội bịt miệng mình lại, sau đó len lén nhìn Vương Đình. Vương Đình ban cho Minh một tia nhìn lạnh sắc, Minh rùng mình lay ồng tay áo Tâm nói nhỏ.

- Vậy, cái anh chàng đó hẳn là vệ sĩ thân cận... đẹp trai thì có nhưng được cái nhìn ghê ghê thấy ón, ôi! Không nhắc nghĩ tới nổi da gà à.

- Muốn tôi trừ tiền công hay không còn đứng đó bàn tán.

- Vâng! - Minh vội lên tiếng, cố ý nói với Tâm một câu trước khi đi - Thấy chưa, đẹp trai nhưng ghê thấy ón...

Tâm đỡ cô ngồi xuống ghế tiện tay lấy ly nước cho cô uống. Giúp cô xoa bóp chân tay cho đỡ mỏi, cô cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn.

- Cô ơi, mua báo giúp con đi - Một cậu bé bán báo chiều đi ngang qua thấy cô ngồi trước thềm bèn mời chào tận nơi, tiện tay cô cầm lấy một tờ mua giúp đứa trẻ. Cô không có thói quen đọc báo nhưng khi nhìn trên trang nhất có dòng chữ màu đỏ rất lớn đập vào mắt.

Một số bài báo đưa tin Vì Quốc Lâm có nguy cơ ra hầu tòa vì có liên quan đến vụ buôn bán vũ khí trái phép, không những vậy vụ án năm xưa lần nữa lại được phanh phui... có thể thấy Vì Quốc Lâm đang khốn đốn với dư luận.

Cô nhủ mày đặt tờ báo sang bên, gia đình họ thế nào cô không quan tâm, bởi họ không phải cha mẹ đẻ của cô. Quốc Hoa gặp phải chuyện này cô thừa biết chính là hắn, chỉ có hắn mới dồn người khác nửa sống nửa chết.

Hắn thoải mái tựa người ra ghế, tao nhã hưởng thụ ly rượu vang trên tay. Đôi mắt nửa cười nửa như không cười nhìn Vì Quốc Lâm. Mới có mấy ngày mà đầu tóc Vì Quốc Lâm đã ngả sang màu hoa râm.

- Con không giúp cha được sao - Vì Quốc Lâm nhìn hắn đầy mong đợi.

- Giúp - Hắn nhắc môi cười khẩy - Vì sao tôi phải giúp ông, chắc ông lại lòi chuyện trước đây để ép tôi giúp ông có đúng không? Ông nghĩ rằng cứ đem Linh ra mọi chuyện sẽ được giải quyết xong xuôi? Đến nước này ông vẫn còn chưa chịu tính ra sao? Động não một chút, ông hãy vận dụng bộ não của mình suy nghĩ xem ai có khả năng khiến ông trở nên khốn đốn như vậy?

- Con...

- Không lý gì tôi lại đi giúp ông?

- Vì sao? - Vì Quốc Lâm mặt mày đen tím vì giận, thay đổi thái độ một cách nhanh chóng, mấy ngày nay ông chỉ có nghi ngờ nhưng không ngờ điều đó là sự thực.

- Vì lý do gì hại tôi như vậy, tôi từng đắc tội với cậu sao, con gái tôi có mất mà như mù khi yêu cậu, nếu nó còn sống cậu ăn nói như thế nào với nó, cậu có còn lương tâm nữa không?

- Từ trước tới nay bản thân tôi không hề có nhân tính của con người, nhân tính của tôi bán rẻ cho quý, vì vậy lương tâm của tôi lại càng không có. Đến nước này ông còn giả vờ đóng kịch được sao, Hạ Vi, à không phải kêu cô ta là Linh chứ nhỉ không nói gì với ông sao?

Vì Quốc Lâm toàn thân run nhẹ, mấy hôm gần đây ông chưa gặp Hạ Vi nên cũng không hiểu hắn đang ám chỉ điều gì?

- Cậu... cậu nói sao cơ...

- Liệu có cần đóng kịch nữa không nhỉ, chuyện này ông phải rõ hơn tôi chứ, tôi phải khen hay chê khi gia đình ông diễn kịch rất giỏi. Nguyên do tôi không cần phải nói ra nữa ông cũng tự biết. Không biết đó là do vô tình hay hữu ý đã đưa Thanh Nhã đến bên tôi, thực sự tôi phải cảm ơn con gái ông về điều này.

Hắn uống cạn ly rượu trong tay, sau đó thả ly rơi tự do xuống dưới sàn. Âm thanh ly vỡ vụn khiến Vi Quốc Lâm giật mình, đôi giày đen bóng nhả lên những mảnh thủy tinh kêu rảng rặc vỡ vụn thành mảnh nhỏ, hắn đi đến bên cửa sổ kéo rèm lên cao. Làn gió lùa vào phòng mát dịu, đôi mắt hắn nhìn về một khoảng xa xăm.

- Cha đẻ của Thanh Nhã đã trở về, tôi đã gặp ông ta và nói chuyện - Hắn xoay nửa người nhìn Vi Quốc Lâm - Tôi nghĩ cha ruột của Thanh Nhã sẽ có phần quà thú vị cho ông.

Hắn đã gặp nhưng chỉ nói qua một số chuyện liên quan đến cái chết của cha con nhà họ Dương, còn chuyện Thanh Nhã là con gái của ông hắn chưa nói ra, hắn muốn để hai cha con họ tự tìm thấy nhau.

- Nếu muốn cầu xin sự tha thứ, tôi nghĩ ông nên tìm tới cha ruột của Thanh Nhã, nếu ông ta chịu tha thứ về những gì ông từng gây ra, may cho ông còn có cơ hội cứu vớt công ty. Bây giờ mời ông rời khỏi đây.

Hắn nhấn chuông, bảo vệ công ty có mặt mời Vi Quốc Lâm ra ngoài.

- Lý Nam Vương nhất định cậu sống không được yên...

Khỏe mới hắn thoáng nhấc cười khẩy, lấy lại công ty cho Thanh Nhã điều này không khó, cái khó chính là liệu cô có vui không, cô có chịu tiếp quản hay không? Quan trọng hơn hắn không thích cô dẫn thân trên con đường thương trường. Chỉ bằng cứ chơi trò mèo vờn chuột để giải trí có khi lại vui hơn.

Hắn thực sự cảm thấy đau đầu khi nghe tiếng âm ỉ của Hạ Vi ở bên ngoài cửa, một âm thanh kêu giòn tan vang lên kèm theo tiếng quát.

- Anh nghĩ mình là ai lại có quyền ngăn cản tôi.

Người bị lãnh cái tát không ai khác ngoài trợ lý của hắn, vì cần Hạ Vi lại nên mới vị lãnh đòn. Hạ Vi đẩy cửa đi vào, dùng bộ dạng đáng thương nhìn hắn, hắn đã chán ghét bộ dạng như vậy, bởi trước đây Linh thường đỡ bộ dạng này ra với hắn, hôm nay Hạ Vi ăn mặc đúng với gu thời trang của Linh. Bộ váy màu trắng tinh khiết hẳn mùa tặng, hắn từng nói “chỉ có em xứng đáng để mặc màu trắng, ngoài ra sẽ không có một ai xứng đáng để mặc, em trong sáng và thuần khiết như một thiên thần không có một thứ gì có thể vấy bẩn lên em” muốn hắn nhớ lại chuyện trước kia sao? Thực sự là Hạ Vi đang nằm mơ.

- Anh...

Giọng điệu thực sự của Linh. Hạ Vi ôm lấy hắn khóc.

- Anh còn giận em sao, em biết rằng mình không nên làm như vậy, nhưng em làm vậy chỉ để chứng minh xem anh có thực lòng yêu em không, ngoài ra em không có ý gì cả.

Hắn gỡ tay Hạ Vi ra khỏi cổ mình, Hạ Vi cố gắng ôm chặt lấy.

- Anh còn yêu em mà, đúng không?

- Sau những sự kiện đó cô nghĩ tôi còn yêu cô sao, buông tay.

- Em không buông, có đánh chết em cũng không buông...

- Buông...

- Không, anh trả lời em rồi em sẽ buông.

Rắc...

Không một lời nói trước hắn bẻ cổ tay Hạ Vi ra phía sau, Hạ Vi đau điếng không thể mở được miệng, hắn lạnh lùng lên tiếng.

- Đây là câu trả lời của tôi, có cần tôi trả lời thêm cho cô không? Cô nghĩ xuất hiện trong bộ dạng của Linh rằng tôi sẽ mềm lòng, đối với tôi Linh thực sự đã chết từ rất lâu rồi, nếu cô còn tìm đến tôi gây loạn đừng có trách tôi không nói trước. Còn nữa...

Hắn cầm lấy nghiền mực làm bằng đá Thủy Nham có từ lâu đời, thật hữu dụng vào lúc này khi hắn vừa mài mực để luyện một chút thư pháp. Hắn hất mực lên bộ váy trắng tinh khiết mà Hạ Vi đang mặc.

- Màu trắng không thích hợp với cô.

- Anh...

Hạ Vi nhìn bộ váy màu trắng dính một mảng đen từ trên ngực đang dần lan rộng trên thân váy, như thế này bước ra khỏi công ty thật mất mặt, nhân viên trong công ty sẽ được một phen cười hả hê. Tay Hạ Vi đau điếng không cử động được khi bị trặc khớp ở cổ tay, cổ tay đang sưng tấy đỏ dần lên.

- Tại sao anh đối xử với em như vậy, em là người mà anh yêu nhất cơ mà?

- Lý ra phải hỏi cô câu đó trước tiên, cô có thể rời khỏi đây.

Hắn chỉ tay ra khỏi cửa phòng. Hạ Vi miễn cưỡng rời đi, trước khi đi Hạ Vi không quên nói với hắn một câu.

- Anh sẽ phải hối hận cho những gì đã làm với tôi trong ngày hôm nay..

Hắn tựa người ra ghế, di tay lên trán để xua tan sự mệt mỏi trong lòng. Mọi chuyện coi như gần xử lý xong, hắn chỉ lo ngại đến khi nào cô mới chịu chấp nhận hắn, bắt hắn phải chờ đợi như vậy trong bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Cái Giá Phải Trả (Tiếp)

Vương Đình thờ dài lắc đầu khi thấy Minh ngồi ôm quyển tiểu thuyết đọc mà khóc theo, cứ ngồi đọc một chữ lấy tay lau nước mắt một lần.

- Minh - Vương Đình lớn tiếng

- Gì vậy chú đẹp “rai”

Mặt Minh tỉnh bơ hỏi, Vương Đình bá phúc khả năng thay đổi khuôn mặt của Minh.

- Cô có thấy gì không?

- Có, cô chủ đang dọn hàng... ừ... làm ngay.

Minh thả cuốn tiểu thuyết xuống chạy đến bên giúp cô bung bê lọ hoa ra bên ngoài, dọn xong xuôi đâu đó Minh phúi tay nghênh ngang đi vào trong nhà. Khi đi ngang qua Minh cố tình hất cù chỗ vào lưng Vương Đình.

- Mất cô treo ngược à!

- Không có, tại chú đẹp trai to lớn quá che hết lối đi, chú đẹp trai chú có đọc tiểu thuyết ngôn tình bao giờ không hay lắm á.

- Đứng cách xa tôi một chút.

Minh bấu môi nhìn Vương Đình;

- Gớm chết thôi nữa, làm như chú có giá không bằng, người chú có cái gì để lấy - Minh lại huých huých cù chỗ vào Vương Đình - Hay chú cháu mình thử yêu nhau đi.

Mặt Vương Đình đen lại, còn chị Tâm và cô chỉ lắc đầu cười. Minh thường hay trêu chọc Vương Đình để khi Vương Đình tức giận co chân chạy mất dạng. Minh nhe răng cười sau đó vội cầm lấy giỏ nắm lấy tay chị Tâm.

- Hôm nay cháu cùng chị Tâm xinh đẹp đi chợ, chú ở nhà cùng cô chủ.

Vương Đình thật cảm tạ khi Minh chịu rời đi, ngày nào Minh không làm phiền hay trêu chọc ngày đó y như rằng bản thân Minh như bị kiến cắn đứng ngồi không yên, quấy phá một chút Minh mới chịu yên phận. Nhưng cũng nhờ đó mà ngôi nhà trở nên vui vẻ hơn.

- Cô ngồi nghỉ đi, đừng có làm quá sức.

Vương Đình đỡ cô ngồi xuống ghế, rót ly nước đưa cho cô.

- Lúc nữa tôi sẽ ghé về thăm mẹ một chút, mọi thứ tôi đã chuẩn bị để sẵn trên bàn cho cô, ăn uống bảo chị Tâm hâm nóng cho trước khi ăn.

- Tôi cũng muốn tới thăm mẹ anh một chút...

- Đề dịp khác tôi sẽ đưa cô đi, tôi đi chắc phải ba đến bốn hôm mới trở lại...

- Anh đi lâu vậy?

- Tôi đưa mẹ về quê, nhiều lần bà muốn về quê nhưng tôi không có thời gian để đưa bà đi.

Vương Đình chuẩn bị một ít đồ, dặn dò cô mấy câu rồi lên xe rồi đi. Gần đây có một chiếc ô tô màu trắng sữa đỗ bên vỉ hè. Cậu thanh niên không chịu đựng thêm được nữa bèn lên tiếng.

- Cha nhìn người ta đủ chưa đấy, con về mách mẹ cha suốt ngày đi ngắm nhìn bà bầu.

Đức Hoàng quay sang lườm con một cái thật sắc bén:

- Cha nhờ con một việc.

- Việc gì?

- Lấy một sợi tóc của cô gái đó.

- Để làm gì?

- Trẻ con không nên hỏi nhiều, đi ra đi.

Ông mở cửa xe đẩy cậu con trai ra khỏi xe, cậu con trai hậm hực xong cũng tiến về phía trước cửa hàng hoa. Nhìn thấy cậu con trai thường hay đi theo cha của mình tới cửa hàng để nhận hoa hồng mỗi sáng, cô mỉm cười.

- Em tới lấy hoa thay cha à?

- Không, em tới lấy tóc của chị.

Cô ngạc nhiên nhìn, lấy tóc là sao chứ?

- Duy nhất một sợi, chị tự nhổ hay để em nhổ?

Lời nói của cậu thanh niên này thật ngang ngược, cậu ta lại bỏ xung thêm.

- Em không có sở thích đi yêu bà bầu đến mức phải đi xin tóc làm tin, chỉ là có việc thôi, mà chị cũng yên tâm em lại càng không biết một tí gì về bùa chú cả vì thế chị không phải lo bị trừ úm, tóm lại em nói nhiều như thế chị có cho hay không?

Cô chỉ cười, sau đó đưa tay lên nhổ một sợi tóc đưa cho cậu ta.

- Chị cho em sợi nữa cho chắc ăn, lỡ đâu em lại làm rơi.

Cầm hai sợi tóc trong tay, cậu thanh niên cười tươi:

- Cảm ơn chị nhé, cha em hôm nay không lấy hoa ngày mai sẽ đến lấy.

Cô chỉ gật đầu sau đó quay sang bán hàng, cậu thanh niên cầm hai sợi tóc đưa cho cha. Đức Hoàng bỏ khăn tay màu trắng đặt hai sợi tóc lên khăn gói lại cẩn thận.

- Cha lấy tóc của chị ta làm gì vậy?

- Xét nghiệm, có kết quả cha nói cho con sau, còn bây giờ đưa cha tới viện.

- Cha đừng có nói rằng con còn có một chị gái nữa à?

- Gần đây cha cũng mới biết thôi, vậy con không mong sao?

- Để con nghĩ một chút đã - Cậu thanh niên ngồi vào vị trí lái, chiếc xe ô tô chậm chậm chuyển bánh mau chóng rời đi.

Một chiếc xe gắn máy từ phía xa lao tới đi với tốc độ chóng mặt dường như người điều khiển chiếc xe gắn máy muốn đâm chết nhưng người đang di chuyển trên đường. Một góc phố trở nên láo loạn, tiếng người chi hô hoán khi một hoặc hai người bị thương.

Chiếc xe gắn máy không vì thế mà dừng lại, vẫn lao thẳng về phía trước. Cô hốt hoảng buông bình hoa trên tay xuống chân tay cô cứ như đá khi nhìn thấy chiếc xe gắn máy lao về phía mình như đoạt mạng. Cô ôm lấy đầu hét lên, cô cảm nhận được một vòng tay rắn chắc ôm lấy cơ thể, cả hai cùng ngã xuống đất.

- Thanh Nhã - Giọng hắn trở nên lo lắng, hắn lay cô liên tục, mãi lúc sau cô mới hoàn hồn, thật may cô không bị sao. Hắn vì bảo vệ cho cô mà cánh tay bị thương, hắn nén cơn đau đỡ cô đứng dậy.

- Em có bị đau ở đâu không - Hắn kiểm tra người cô - Tôi sẽ cho người kiểm tra...

- Cảm ơn, tôi không sao?

- Làm sao có thể biết được, chuyện khác tôi có thể bỏ qua nhưng tính mạng của em và con tôi không thể.

Nhắc tôi con có im lặng, không biết sự va chạm lúc này có ảnh hưởng đến con hay không cô bắt đầu lo. Thấy cô không nói gì hẳn biết cô đã đồng ý. Chuyện ngày hôm nay hẳn nhất định không tha cho kẻ đó, hẳn sẽ bắt kẻ đó phải trả giá, nếu hôm nay hẳn không đứng ở gần có lẽ cô và con sẽ không còn trên cõi đời này nữa.

Một giọt máu chảy xuống đất khi cô cúi xuống nhặt bông hoa, cô ngược nhìn bắt gặp bàn tay hẳn nhuộm một màu đỏ, cánh tay hẳn bị thương không hề cử động được.

- Tay anh bị chảy máu - Cô lên tiếng nhắc nhở - Vậy tôi sẽ băng lại giúp anh..

- Đừng chạm vào - Hẳn vội gạt mạnh tay cô, thấy nét mặt cô tái nhợt hẳn bèn lên tiếng giải thích - Cứ từ 15 - 18 đây là khoảng thời gian máu tôi sẽ trở thành độc được, nếu ai vô tình chạm phải sẽ bị không chết, tôi không muốn điều đó xảy ra với em. Đề tôi tự xử lý.

Hẳn bước vào nhà, cô đưa mắt nhìn theo.

Mỗi khi đối diện với hẳn cô đã rất cố gắng để chiến thắng cảm giác sợ hãi, trước sau gì cô cũng phải đối diện với những nỗi sợ hãi. Trốn chạy mãi cũng không phải là giải pháp tốt đẹp, tương chừng đối với cô rất khó khăn nhưng khi nghĩ đến cuộc sống, nghĩ đến đứa con cô cảm thấy mình có thêm sức lực để vượt qua nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng cô chính là khi đối diện với hẳn. Mọi việc đều có thể tìm ra cách giải quyết nếu bản thân chịu chấp nhận đối diện với nó, cô đã chọn cách đối diện với thực tế không còn sợ hãi hay chạy trốn như trước. Cô phải tìm lại chính bản thân đã bị đánh mất, cô có thể xác định được mình là ai, cô vẫn là cô. Là Huyền Chi đây hoài bão, là Huyền Chi luôn chấp nhận mọi thử thách..

Cho tới ngày hôm nay sự sợ hãi khi đối diện với hẳn cô đã làm được, trong lòng cô không còn sợ hãi như trước kia. Cô bước vào nhà thấy hẳn đang khó khăn cởi áo khoác.

Cô không nói lời nào giúp hẳn cởi chiếc áo khoác ngoài nhưng hẳn hất tay cô ra.

- Đừng chạm vào tôi chẳng may tay em dính máu...

- Tôi sẽ cẩn thận - Cô trả lời.

Đúng lúc ấy Bảo Nam xuất hiện.

- Kiểm tra xem hai mẹ con cô ấy ra sao - Chưa để Bảo Nam lên tiếng hẳn đã vội lên tiếng. Bảo Nam kiểm tra cho cô thật cẩn thận.

- Có sao không?

- Ổn cả, để tôi xem vết thương cho ông - Bảo Nam xoa một loại dược màu trắng vào lòng bàn tay sau đó mới bắt tay vào trị thương cho hẳn. Trên bắp tay mảnh thủy tinh cắm sâu vào bên trong thật lâu sau Bảo Nam mới lôi ra được, cẩn thận băng bó lại giúp hẳn.

- Trời ơi chuyện gì vừa diễn ra vậy, cô chủ...

Giọng Minh oang oang từ ngoài chạy vào khi nhìn thấy một bãi đồ nát trước cửa hàng.

- Cô chủ...

Minh ngậm miệng lại khi nhìn thấy cô không sao, còn người bị thương là hẳn đang được một người đẹp trai băng bó nhưng Minh thực không có cảm tình với Bảo Nam một chút nào bởi cách ăn mặc bó sát người, nhìn hơi éo lá một chút.

- Đạo này đi đến đâu cũng gặp kẻ biến thái - Minh lẩm bẩm nhưng lời lẩm bẩm rất to khiến ai cũng nghe được. Minh gượng cười sau đó quay sang cô hỏi han.

- Tâm đâu - Hẳn lạnh lùng hỏi Minh.

- Chị ấy đang về sau.

- Hai người đi đâu mà để bà chủ ở nhà một mình như vậy.

- Đừng trách họ, mỗi sáng ra họ phải đi chợ - Cô vội lên tiếng, hẳn không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn Minh. Minh lùi về sau khi tia nhìn của hẳn thật khiến người ta sợ mà chết.

Băng bó vết thương xong xuôi Bảo Nam đứng dậy và không quên phóng tia nhìn lạnh lẽo về phía Minh. Minh chỉ trừng mắt lại.

- Tôi đưa em về lâu đài...

Cô giật mình, cô không muốn quay trở lại lâu đài, về nơi đó không biết đến bao giờ mới được ra ở đây còn có cửa hàng cô không thể bỏ đi...

- Chỉ ở lại mấy ngày, sau ngày dỗ mẹ em có thể trở về đây tiếp tục với cửa hàng - Hẳn vội bổ xung thêm - Tôi cho em lựa chọn một em tự nguyện lên xe

và còn có cơ hội quay lại đây, thứ hai em để tôi tổng lên xe em sẽ không có cơ hội quay lại.

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy mày liễu của cô nhú lại không hài lòng nhưng hắn biết cô sẽ lựa chọn phương án thứ nhất.

- Lẽ nào em sợ tôi không giữ lời, Lý Nam Vương tôi chưa bao giờ nói ra mà không thực hiện, cửa hàng tôi sẽ cho người trông coi giúp nên em không cần phải bận tâm

Hắn đứng dậy, bước ra cửa:

- Tôi đợi em ở bên ngoài xe.

Hắn lúc nào cũng vậy, ngang ngược và bá đạo hắn luôn bất kê khác phải tuân theo, cô thờ dài dặn dò chị Tâm và Minh chuẩn bị ít hành lý, có hai người họ cùng đi cô cảm thấy an tâm hơn một chút.

Hắn dặn dò Khương vài câu sau đó lên xe trở về công ty có chút việc. Khương lái xe đưa cô đi hướng khác trở về lâu đài. Lâu đài nhà họ Lý không nằm trong trung tâm thành phố. Lâu đài nằm tọa lạc giữa rừng thông ở ngoại thành, dọc hai bên đường đi những dãy hàng thông chạy dài thẳng tắp hai bên đường. Tiếp đến những thảm cỏ xen kẽ những bông hoa hồng... ngồi trên xe đến phát chán mãi lúc sau lâu đài mới hiện ra trước mắt. Đứng từ xa nhìn lâu đài thật nguy nga tráng lệ, lâu đài thật rộng lớn xa hoa, bức tường cao vời vợi là tấm bình phong rất chắc chắn bảo vệ cho lâu đài. Cảnh cổng an ninh bắt đầu hoạt động khi mắt cảm biến cảm nhận được có mục tiêu di chuyển, qua một loạt phân tích nhận dạng lái xe bên trong là Khương. Cửa cổng tự động mở ra để cho xe ô tô đi vào, cánh cổng lại khép kín trở lại như lúc ban đầu.

Minh và Tâm lần đầu tiên tới lâu đài nên không khỏi ngạc nhiên về kiến trúc, hai người họ có cảm giác như bản thân đã đi lạc về thời cổ đại. Tuy cô là Thanh Nhã nhưng cô vẫn chưa hiểu rõ về lâu đài, đối với cô lâu đài cũng là một điều mới lạ. Khương dừng xe lại sau đó ra mở cửa xe.

- Phu nhân, đã tới nơi rồi mời phu nhân xuống xe.

Cô được chị Tâm dìu xuống xe. Khương lái xe vào gara ô tô. Minh đảo cặp mắt nhìn xung quanh, miệng không thể đóng lại được. Người làm trong vườn khi nhìn thấy cô họ ngỡ ngàng, một số người cũ có thể nhận ra cô nhưng còn người mới họ không nhận ra.

Phía trước có tiếng cười đùa vui vẻ của người làm. Ở xích đu ngoài vườn hoa bà quản gia đang ngồi nói chuyện cùng Hạ Vi. Mày liễu cô nhú lại suy nghĩ. Hạ Vi làm gì ở đây, lẽ nào hắn vẫn còn qua lại với Hạ Vi. Mà điều đó cũng đúng bởi người mà hắn yêu thương nhất là Hạ Vi mà vậy lý do gì hắn lại bắt cô trở lại lâu đài.

Hạ Vi đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt dừng lại nhìn về phía cô. Ánh mắt Hạ Vi trở nên tức giận khi nhìn vào bụng của cô. Những thứ Hạ Vi không đạt được vậy cô cũng đừng mong có được. Hắn đã đón cô trở về điều này nói lên cô chính là chủ nhân của tòa lâu đài này. Chuyện này Hạ Vi sẽ không để cho xảy ra, lâu đài chỉ có một mình nữ chủ nhân người đó phải là Hạ Vi. Từ đầu Hạ Vi đã coi mình là bà chủ của lâu đài và ai cũng công nhận điều đó.

- Kẻ đáng ghét đó đã trở về lâu đài rồi kìa - Hạ Vi lên tiếng đã gây chú ý cho bà quản gia. Bà quản gia đưa ánh mắt nhìn khinh bỉ về phía cô sau đó lại nhìn bụng.

- Cô ta cũng thật lớn mật dám vác cái bụng đó trở về lâu đài.

- Cô ta định dùng cái thai đó để uy hiếp Lý Nam Vương. Bà nghĩ xem cô ta là người mà anh ấy rất hận có lý gì anh ấy chịu để cô ta mang thai, cái thai đó là của kẻ khác, hôm nay trở về đây ắt là có chuyện.

- Lâu đài này chỉ có Hạ Vi tôi mới coi là nữ chủ nhân chính, cô ngồi đây để tôi đi đuổi họ ra khỏi đây.

Bà quản gia đi đến bên cô, bà chấp tay phía sau lưng đi đi lại lại nhìn cô.

- Chúng ta lại gặp nhau, cô trở về đây làm gì, lâu đài không hoan nghênh cô trở về - Bà quản gia nhếch môi.

- Bà ăn nói kiểu gì vậy...

- Hồn xược - Bà quản gia dơ tay lên tát Minh. Minh ôm mặt bị đau rất nổi giận.

- Con mụ già thói tha này dám tát tôi sao, mẹ tôi chưa dám đánh tôi bà dám đánh tôi sao?

- Ở đâu ra cái thói mất dạy đó, cha mẹ cô không dạy cho cô gặp người lớn tuổi phải chào hỏi à.

- Phi - Minh nhỏ nước bọt - Cha mẹ tôi dạy ra đường mà gặp một mụ già thói tha khôn nạn như bà thì đánh chết bỏ mẹ nó ra, ở đâu có loại người giúp việc gặp chủ nhân mà không chào còn tỏ thái độ hách dịch.

Minh nói một hơi dài, vén tay áo lên như muốn xỉ thẳng vào mặt bà quản gia. Minh vốn là người ngay thẳng ăn nói bộp chộp rất nóng tính. Chuyện như vậy Minh không dễ gì bỏ qua.

- Người đâu, đuổi cổ chúng ra ngoài.

- Tôi thách cả họ nhà bà, ai dám đuổi cổ tôi ra khỏi đây - Minh ngồi hẳn xuống sân khoanh chân nhìn rất chi ngang tàng. Cô không nói gì chỉ mỉm cười,

đủ sao cô cũng chẳng ưa gì bà ta.

- Mặt cô cũng thật dày nha!

Hạ Vi khoanh tay nhìn cô, Minh đứng bật dậy hỏi.

- Cô chủ, lại có con quỷ cái nào nhảy vào đây vậy?

- Đây là chủ nhân của lâu đài này - Bà quản gia kiêu hãnh giới thiệu.

- Haha...

Minh vỗ đùi cười ha hả khiến Hạ Vi tức giận.

- Tổng cổ con điên này ra ngoài - Hạ Vi sai vệ sĩ, vệ sĩ đứng im bởi khi nãy Khương đưa cô về chỉ có lệnh của hân Khương mới thực hiện ngoài ra Khương sẽ không nghe lệnh của một ai.

- Ghê chưa, thật xấu hổ cho cô khi tự nhận mình là bà chủ của lâu đài này - Minh bĩu môi - Cô chủ, cô không nói gì sao cô hiền quá mức đấy.

- Không việc gì phải tổn hơi với những người này, còn nhiều điều phải làm. Em chuẩn bị phòng đi tôi cần nghỉ ngơi.

Cô xoay người bước đi, bà quản gia tức giận lớn tiếng quát.

- Tôi bảo tổng cổ họ ra khỏi lâu đài, không ai nghe tiếng sao? Ai cho cô về đây, đi ra ngoài mau - Bà quản gia kéo tay cô lại.

- Tôi đi hay ở là quyền của tôi bà quyết định được sao, bà nên biết phận một chút tốt hơn lo làm tốt công việc của bà đi.

Cô không thích sự hách dịch không coi ai ra gì của bà quản gia, cô từng bị bà ta sỉ nhục vài lần. Bà quản gia tức giận trừng mắt nhìn cô. Hạ Vi khoanh tay trước ngực.

- Xem ra cô đã thay đổi rồi nhỉ, ra dáng một bà chủ của lâu đài, nhưng cô đừng có mừng vội loại đàn bà như cô sớm muộn gì cũng bị đuổi ra khỏi lâu đài, cô nên nhớ rằng anh ấy sẽ không bao giờ yêu cô, anh ấy chỉ yêu tôi một mình tôi cô hiểu không.

- Cô nói với tôi điều này thì có ích gì, à giờ tôi đã hiểu phải chăng anh ta không còn yêu cô như trước nên cô nói những lời này để thị uy với tôi, vậy xin lỗi nhé, nếu cô yêu anh ta hãy làm điều gì đó để cho anh ta yêu cô như lúc đầu. Tôi khuyên cô đừng có huyền hoặc bản thân mình như vậy, cô nghĩ rằng anh ta còn yêu cô sao? Điều này cô phải rõ hơn tôi chứ.

Cô trả lời như vậy cố ý chọc giận Hạ Vi, cô không thích thái độ kiêu ngạo của Hạ Vi. Muốn dìm sự kiêu ngạo đó xuống dưới chân. Minh vênh mặt hài lòng. Cô xoay người bước đi, bà quản gia vội kéo lại, do đã kéo đột ngột cô mất thăng bằng. Hạ Vi tiện chân đưa lên ngăn cô bị ngã về phía sau.

- Cô chủ/ Thanh Nhã.

Tâm và Minh lo lắng, chạy vội tới đỡ. Hân từ xa nhìn thấy chuyện vừa diễn ra, cô ôm lấy bụng, mặt nhăn nhó khó coi.

- Thanh Nhã - Hân trở nên lo lắng.

- Con... đứa bé.

Cô nắm lấy tay hân, đôi mắt cô nhìn hân cầu xin.

- Bảo Nam, gọi hân tới mau lên - Hân quát lớn sau đó lại an ủi cô - Em hãy bình tĩnh, con và em sẽ ổn thôi.

Hân ôm chặt lấy cô, trong lòng hân rất lo lắng, còn cô cảm thấy người đau ê ẩm, cô rất lo cho đứa con và cầu mong cho đứa bé không bị việc gì? Mấy phút sau Bảo Nam xuất hiện trong tình trạng trên người chỉ quấn khăn tắm, một nửa người còn dính đầy xà bông. Không dám chậm trễ Bảo Nam bắt tay vào công việc chữa trị. Hân nắm chặt lấy tay cô, cô cắn răng chịu đau bàn tay cô nắm chặt lấy tay hân.

- Con và em sẽ không sao, Bảo Nam hân rất giỏi, thả lỏng cơ thể ra một chút nào sẽ ổn thôi.

Hân thực sự rất lo lắng trong lòng. Bảo Nam trên trán mồ hôi toát ra như tắm, Bảo Nam thăm dò mạch ở nơi cổ tay mau chóng lôi đồ nghề ra châm cứu sau đó đưa một viên thuốc màu đen vào miệng cô, vài lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm. Chân tay Bảo Nam rã rời ngồi phịch xuống đất.

- Sao rồi - Hân vội vã hỏi.

- Ổn rồi, cần nghỉ ngơi hạn chế việc đi lại, may mà không ảnh hưởng đến cái thai.

- Không sao rồi, tốt rồi - Hân mừng rỡ nắm tay cô thật chặt, sắc mặt cô đỡ hơn một chút. Cô nhắm đôi mắt lại để nghỉ ngơi.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào bà quản gia đang cúi đầu sợ hãi. Đôi mắt hân có thể giết chết người. Bà quản gia thân hình run rẩy, đầu nghĩ rằng sự việc lại đi

đến nước này. Bà cũng đâu có được biết hần giờ đây rất yêu cô, thường thấy Hạ Vi đến đây nên bà nghĩ hần vẫn yêu Hạ Vi sắp tới sẽ đón Hạ Vi về lâu dài.

- Nể tình bà là người đã làm việc lâu năm trong lâu đài, tôi có thể tha cho bà, bây giờ bà có thể rời khỏi đây.

- Ông chủ, tôi biết mình đã sai xin ông tha cho tôi, hãy nể tình tôi trước đây hầu hạ...

- Chính vì bà từng hầu hạ mẹ tôi nên tôi mới tha cho bà, trước nay bà làm gì tôi không cần biết, nhưng chuyện hôm nay tôi không thể tha cho bà được, đã đến lúc bà cũng phải nghỉ ngơi để an dưỡng tuổi già.

- Ông chủ... cô Thanh Nhã, cô hãy nói với ông chủ một câu đi, hãy nể tình trước đây...

- Bà đang nằm mơ đấy hả - Minh chống hông khinh bỉ nhìn bà quần gia - Lúc này ai to miệng ra oai lắm cơ mà, ai tuyên bố rằng chỉ có con hồ ly cái kia mới là chủ nhân của lâu đài, bà đi mà cầu xin cô ta đi.

- Cô - Hạ Vi trừng mắt tức giận.

- Sao nào chủ nhân tương lai của tòa lâu đài - Minh bĩu môi trêu chọc - Bây giờ cô cũng thấy rồi đấy, ai mới là chủ nhân của tòa lâu đài này, là cô chủ đáng kính của tôi, chứ không phải một con hồ ly kiêu ngạo tự huỷ hoại bản thân của mình nhận vợ là bà chủ, ôi thật xấu hổ, nếu là tôi, tôi cảm thấy nhục đâm đầu chết quách cho xong.

- Anh, anh để cho con bé này sỉ nhục em như vậy sao?

Hần liếc nhìn Hạ Vi bằng một tia nhìn lạnh lùng, sắc bén nhưng Hạ Vi không chú ý.

- Anh, hãy đuổi họ đi, em không muốn nhìn thấy họ.

- Cô Hạ Vi - Bà quần gia lay nhẹ tay Hạ Vi để ra hiệu cho im lặng. Lúc này Hạ Vi mới chú ý, Hạ Vi lùi về phía sau khi nhìn thấy ánh mắt hần có thể giết người. Hần không nói năng một lời nào, phát tay ra hiệu cho vệ sĩ đưa Hạ Vi đi.

Hần lạnh lùng xoay người bỏ cô rời đi. Hần đã bỏ qua nhưng Hạ Vi lại không biết điều lần này hần sẽ không buông tha.

Mọi người trong lâu đài giờ đã rõ ai là bà chủ của lâu đài này. Mấy hôm gần đây Hạ Vi thường tới lâu đài tỏ rõ thái độ của một bà chủ, mắng quát và đuổi một số người làm. Từ ngày đưa cô tới Đạm Mê hần cũng không trở lại lâu đài nhưng hai ngày nữa là ngày giỗ của mẹ, hần phải trở về để chuẩn bị. Dầu sao cô cũng là dâu con trong dòng tộc, cũng phải có một chút bốn phận.

Cánh cửa phòng mở ra, thân ảnh cao lớn xuất hiện. Hạ Vi như bừng tỉnh sau một giấc ngủ đông dài, cuối cùng hần cũng xuất hiện và đưa Hạ Vi ra khỏi bóng tối. Hạ Vi biết hần sẽ không lơ lỏng để Hạ Vi ở một nơi đen tối đáng sợ như vậy. Trong lòng hần vẫn còn có Hạ Vi, Hạ Vi vui mừng chạy về phía trước.

- Anh, em biết anh vẫn còn yêu em mà.

Hạ Vi mở rộng vòng tay ôm lấy cổ hần nhưng ai ngờ cái mà Hạ Vi nhận được là một cú đập thẳng vào bụng khiến Hạ Vi bật lại sau ngã dưới sàn. Toàn thân Hạ Vi trở nên đau đớn. Ánh mắt Hạ Vi không thể tin được hần có thể đối xử như vậy với mình.

- Anh... em là Hạ Vi, không phải là cô ta - Hạ Vi lên tiếng với ý nghĩ đánh thức tỉnh hần, có khi hần vì giận mà không thể phân biệt ra việc mình đang làm.

- Tôi từng nói với cô nếu cô làm hại vợ tôi, tôi sẽ không buông tha, lời tôi nói cô bỏ ngoài tai sao?

- Anh...

Hạ Vi lùi về phía sau khi hần tiến lên phía trước. Điện được bật sáng khiến Hạ Vi cảm thấy chói mắt, theo bản năng đưa tay lên che mắt cho tới khi thích ứng được với ánh sáng Hạ Vi mới bỏ tay ra. Ánh mắt của hần khiến Hạ Vi sợ hãi, trong đôi mắt hần hần lên tia màu đỏ.

- Anh, em biết lỗi rồi...

- Biết lỗi gì - Khóe môi hần cong lên thành đường lạnh lẽo.

- Em, chỉ vì... anh, tất cả mọi chuyện em làm đều vì anh, em yêu anh...

- Vì tôi, hay vì bản thân cô nhưng giờ đây cô vì cái gì đều không quan trọng với tôi.

Hần vươn bàn tay thon dài bóp lấy cằm Hạ Vi, Hạ Vi cảm thấy cảm như muốn vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Nước mắt Hạ Vi bắt đầu ngấm trên hàng mi dài, nước mắt này nếu là lúc trước hần hần sẽ mềm lòng nhưng giờ đây nước mắt của Hạ Vi đối với hần thật vô cảm.

- Cô đã phạm phải điều tối kị trong lòng tôi, cô nghĩ xem cô có đáng để tôi tha thứ cho không, cô dám cho người ám sát vợ tôi mặt cô thật lớn đấy.

- Em không có...

- Đến nước này cô còn không chịu nhận sao, cô nghĩ rằng tôi vẫn còn là một thằng ngốc để cho cô qua mặt. Lúc trước có thể coi tôi là một thằng ngốc cũng được nhưng thằng ngốc từng yêu, từng si mê cô đã chết từ lúc Linh mất đi. Cũng nhờ có cô mà tôi mới thức tỉnh, cũng nhờ cô mà tôi đã tìm kiếm được một nửa còn lại của tôi. Vì sao cô hết lần này đến lần khác hại Thanh Nhã.

- Không phải thế, anh à, anh đã quên Linh đã bị ai...

- Im đi, chuyện Linh chết là do Thanh Nhã ý cô nói là vậy, cô nghĩ tôi tin cô sao, mọi chuyện cô làm tôi đều biết, tôi muốn để cho cô tự nói ra hết những chuyện trước đây cô từng làm nhưng cô vẫn không biết điều.

Vậy là mọi chuyện hắn đã biết, thân hình Hạ Vi chấn động nhẹ. Nhưng Hạ Vi vẫn hy vọng hắn sẽ vì Linh mà buông tha. Hạ Vi nắm lấy tay hắn khóc lóc cầu xin.

- Anh à, em biết mình sai rồi, chỉ là một phút nông nổi em mới hành động dại dột như vậy...

Hắn hất tay Hạ Vi ra khỏi người mình:

- Cô nghĩ rằng tôi có thể tha thứ cho cô?

- Em là Linh, là người mà anh yêu nhất, anh à...

- Cho dù cô có là Linh đi nữa, mọi chuyện đã thay đổi. Lý Nam Vương đã chết, trước mắt cô bây giờ là một Lý Nam Vương hoàn toàn khác. Hắn lúc trước có thể cho cô lên thiên đường nhưng còn Lý Nam Vương này có thể cho cô xuống địa ngục. Cô rất thích cảm giác bị kẻ khác cưỡng bức đúng không?

- Không... không, anh không thể làm thế với em...

- Vì sao lại không chứ, cũng phải cho cô nếm thử cảm giác đó chứ? Lần trước chỉ là diễn kịch lần này tôi sẽ cho cô nếm thử cảm giác thực.

- Anh...

Hạ Vi đứng không muốn vững liền ngã khụy xuống, Không những vậy hắn còn bắt cha mẹ của Hạ Vi tới để chứng kiến. Mười gã đàn ông được đưa tới, mười gã này có thể được coi là bản thù ghê tởm nhất trên hành tinh. Khi họ cười hàm răng màu vàng óng ánh từng tầng tầng lớp lớp đồ ăn trên kẽ răng... một vài người còn bị ghê lở hắc lao...

Hạ Vi bò tới ôm lấy chân hắn khóc nức nở.

- Anh, không thể làm thế với em, em là người anh yêu nhất mà.

- Con rě à, xin hãy buông tha cho Hạ Vi - Vi Quốc Lâm nắm lấy tay hắn cầu xin.

- Vô ích, nếu còn cầu xin thêm tôi đem cô ta cho Không Tinh.

Tay Vi Quốc Lâm từ từ buông ra khỏi ông tay áo. Hạ Vi vẫn ôm chặt lấy chân hắn cầu xin.

- Anh không thể làm thế với em, em biết lỗi rồi mà, xin anh...

Hắn túm lấy tay Hạ Vi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hạ Vi.

- Tại sao không - Hắn đẩy Hạ Vi ngã xuống sàn nhà, quay sang phía mười gã đàn ông - Tùy ý chơi đùa nhưng đừng để cô ta chết.

Mười gã nghe cười khiến người ta cảm thấy buồn nôn vì bộ răng đó, Hạ Vi vùng vẫy khi bị mười gã túm lấy tay miệng không ngừng gào thét cầu xin.

- Lý Nam Vương cậu không phải là một con người, mà là một con quỷ cậu...

Hắn xoay nửa người lại khoe môi khê cười khẩy. Lập tức hắn biến thân, một tiếng gầm cất lên. Trước mặt mọi người là một con người nửa người nửa thú, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Thanh Hoa. Thanh Hoa ngất đi khi chưa kịp nói hết câu, hắn lại trở về nguyên hình.

- Tôi vốn là quỷ.

Hạ Vi đứng ngây như tượng khi nhìn thấy hắn biến thân trong chớp mắt, những gì muốn kêu muốn gào đều tắc nghẹn nơi cổ họng, hắn ra hiệu ấy gã đang đứng như tượng nhìn.

- Trông chừng đừng để cho cô ta chết - Hắn dặn dò người vệ sĩ. Hắn muốn cô ta sống không bằng chết, lúc trước hắn có thể cung chiều cung phụng như một bà hoàng, nhưng hắn cũng có thể cho xuống địa ngục. Hắn là ai chứ, là ông vua của nhân loài, hắn có thể ban cho người ta một cuộc sống đầy đủ nhưng cũng có thể đoạt đi mọi thứ. Đây mới chính là con người thực sự của hắn. Hắn lạnh lùng xoay người đi trong lòng không hề có một cảm xúc, mọi cảm xúc của hắn đều dồn về phía cô. Dù sao hắn vẫn còn một chút tình người khi đã không dón họ đến đường cùng. Nhưng hắn cũng không để cho

họ có cuộc sống thoải mái chắc chắn vì chuyện này Hạ Vi sẽ trở lên điên khùng, gia đình họ sẽ sống trong những ngày tháng đau khổ nhất, thời hoàng kim của họ sẽ chấm dứt kể từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tôi Sẽ Đợi Em

Hắn vuốt nhẹ sợi tóc rơi trên má cô sang một bên. Những ngón tay thon dài lạnh lẽo chạm lên khuôn mặt trắng nhợt của cô. Đôi mày cô khẽ nhíu lại, hắn trong giấc mơ cô đã thấy điều gì đó. Đột nhiên cô mở phùng mắt nắm lấy tay khiến hắn giật mình.

- Làm ơn đi, làm ơn cứu lấy Vương Đình.

Mày hắn khẽ nhíu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, trong con mắt lạnh lẽo đó chứa ẩn tia đau thương. Hắn biết cho dù có cố gắng đến đâu trong lòng cô cũng chỉ có Vương Đình. Trong đời hắn chưa bao giờ thất bại nhưng nay hắn đã cảm nhận được mùi vị của sự thất bại. Cũng nhờ có sự thất bại ngày hôm nay hắn mới hiểu được rất nhiều điều. Tiền tài, địa vị chỉ là một phần tất yếu trong cuộc sống nó chỉ giúp cho cuộc sống của con người sung túc. Hắn có tiền, có địa vị có đầy đủ mọi thứ mà nhiều người mơ ước. Phụ nữ đẹp bên cạnh hắn không thiếu nhưng thứ mà hắn thiếu chính là tình cảm của cô, dù có một núi tiền đặt ra hắn cũng không thể mua được.

- Hãy cứu Vương Đình, xin anh, tôi sẽ đi theo anh nhưng xin anh hãy cứu lấy anh ta.

Hắn vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô rồi nắm lấy bàn tay của cô đặt xuống, giọng hắn lạnh lùng ẩn chứa sự đau thương.

- Tôi có thể nhận lời em cứu hắn nhưng tôi không muốn em vì hắn mà ở bên cạnh tôi, dù không muốn nhắc lại nhiều lần nhưng tôi vẫn phải nhắc lại để cho em nhớ, bất kỳ chuyện gì có xảy ra đi nữa tôi sẽ không bao giờ buông em. Tôi sẽ đợi, đợi đến khi em chấp nhận tôi vì tôi yêu em. Tôi rất yêu em, tôi chỉ chấp nhận em ở bên tôi khi trái tim em chỉ có một mình tôi nhưng tôi biết có lẽ điều tôi mong sẽ không thành hiện thực.

Cô không nghĩ hắn lại nói những lời đó với cô, hắn vẫn còn rất yêu Linh sâu đậm thì làm sao có thể nói yêu cô một cách dễ dàng đến thế.

- Trước tiên em cần nghỉ ngơi cho lại sức, ngày kia làm lễ giỗ xong tôi sẽ đưa em trở lại cửa hàng hoa. Nhưng em cũng phải hứa với tôi một điều đó là cho tôi được chăm sóc em và con, dầu sao em vẫn là vợ của tôi. Em nghỉ đi, tôi còn có một số việc phải làm.

- Vương Đình...

- Tôi sẽ cứu hắn em hãy yên tâm, tôi có thể cảm nhận được Hà Đình ở quanh quần đây nhưng không thể xác định được hắn ở chỗ nào, Ngọc Băng tôi đưa cho em, em vẫn còn giữ nó chứ?

Cô gật đầu rồi trả lời:

- Còn.

- Tốt, có Ngọc Băng hắn sẽ không làm gì được hai mẹ con em. Được rồi em nghỉ ngơi đi, tôi đi có chút việc.

Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi đi ra ngoài. Dặn dò Khiêm vài câu sau đó hắn bước đi về phía cuối phòng. Chưa kịp ngồi xuống ghế hắn đã lên tiếng.

- Cậu muốn nói với tôi việc gì?

Hắn cời cúc áo ở cổ tay ra cho thoải mái. Bảo Nam nhìn hắn xong mới nói.

- Tôi thấy đứa bé có điểm rất lạ.

- Rõ hơn đi - Hắn dừng việc cời cúc áo còn lại ở cánh tay phải nhìn Bảo Nam rồi nói.

- Khi kiểm tra và bắt mạch cho bà chủ tôi thấy thai nhi có điểm bất thường. Thai nhi có thể tự mình bảo vệ khỏi bị tổn thương, một điều nữa nó có thể cảm nhận được sự va chạm bên ngoài.

- Cậu không nghĩ rằng con tôi nó đặc biệt giống tôi sao?

- Có lẽ vì giống ông nên nó mới khác người như vậy, không còn gì nữa tôi quay trở về phòng một chút.

- Đi đi, lúc nữa tôi có việc cần cậu giúp.

Hắn di tay lên trán để xua tan sự mệt mỏi trong người, lúc này hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu và không phải bận tâm về những chuyện sẽ xảy ra. Hắn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi trên bàn, khi ngẩng đầu lên đã gần 12h đêm. Hắn đứng dậy rời khỏi phòng làm việc của mình rồi đi về phía phòng ngủ. Từ ngày cô đặt chân về lâu đài ngày hôm nay hắn mới chính thức để cô vào phòng ngủ lẽ ra hai người đã ở từ khi mới kết hôn. Phòng tân hôn bỏ trống từ lúc đó cho đến bây giờ, hắn do dự một lúc sau đó mới mở cửa đi vào.

Cô giật mình khi nghe tiếng động, cô quay người lại thấy hắn đi vào.

- Tôi đã khiến em tỉnh giấc sao?

- À, không.

- Em đã ăn gì chưa, để tôi nấu chút gì đó cho em ăn.

Không để cô trả lời hắn bèn xoay người rồi đi. Cô nhìn theo bóng lưng hắn rồi thở dài, không biết cô mắc nợ hắn hay hắn mắc nợ cô mà không thể dứt ra được, giữa cô và hắn vẫn còn có sợi dây liên kết muốn dứt cũng không phải dứt một cách dễ dàng. Nghĩ vu vơ cô lại nghĩ đến Vương Đình, cô mơ thấy Vương Đình gặp nạn bị Hà Đình bắt đi và đang giam giữ ở một nơi nào đó.

Cánh cửa phòng mở ra cô vội thu hồi cảm xúc khi hắn đi tới, trên tay khay đồ ăn rất thơm ngon và hấp dẫn, hắn đặt xuống bàn.

- Còn nóng hãy ăn một chút.

Cô cũng không muốn hắn nói nhiều bởi không thích hắn lại dùng tới mệnh lệnh mà ép ăn hơn nữa cô cũng cảm thấy đói bụng. Cô đứng dậy đi đến bên bàn ngồi xuống ăn. Hắn bước vào phòng tắm khi bước ra cũng là lúc cô dùng xong bữa.

- Cứ để đây tôi dọn dẹp cho - Hắn cầm lấy bát đĩa trên tay cô sau đó đi ra ngoài.

Gió từ bên ngoài đem theo mùi hương hoa cỏ trong vườn tạt vào, cơn gió mát nhẹ xua tan không khí ảm đạm trong phòng. Lâu đài trở về khuya thật yên tĩnh xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích dưới tán lá. Hắn đi đến bên cô nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, cô giật mình phản ứng ngay sau đó lại thôi.

- Muốn rồi hãy nghỉ ngơi đi - Hắn lúc này rất muốn ôm cô thật lâu và sẽ không buông. Cũng lâu lắm rồi hắn không được ôm cô như vậy, hắn rất nhớ mùi hương quen thuộc trên cơ thể của cô.

Ngày gỗ cũng tới, hắn không làm lễ long trọng mà rất đơn giản. Hắn đưa cô tới lăng mộ của dòng tộc, từng vị trí ngôi mộ sắp xếp theo từng thứ tự theo cấp bậc. Tất cả các ngôi mộ đều khang trang, bước vào khu lăng mộ cô có cảm giác như mình đặt chân vào trong chốn hoàng cung, chỉ có điều lăng mộ được thu nhỏ không có cửa để đi ra đi vào. Trên mỗi bia mộ đều khắc tên của từng người qua từng đời, sinh năm nào và mất năm nào hưởng thọ bao nhiêu tuổi. Lăng mộ thường xuyên có người chăm lo dọn dẹp nên rất sạch sẽ, cả thảy có hơn một trăm lăng mộ được xây dựng và chôn cất tại nơi đây. Lăng mộ nằm cách tòa lâu đài hơn 100km đi về hướng nam tọa lạc giữa rừng cây bạch đàn.

Khiêm nhanh tay trái tay phải cầm màu đỏ trước mộ, hắn tự tay bày mâm quả sau đó thấp nén nhang đưa cho cô. Cô chậm rãi đón lấy que nhang từ tay hắn, hắn quỳ xuống chấp tay thành kính miệng lầm bầm gì đó. Cô không muốn bắt kính với người đã khuất nên cũng quỳ xuống hành lễ. Hắn mở mắt quay sang nhìn cô, thấy cô quỳ xuống và hành lễ, khoe môi hắn thoáng mỉm cười hài lòng. Hắn đỡ cô đứng dậy.

- Tôi đưa em đi dạo.

Đúng lúc ấy có chiếc ô tô dừng lại, một người từ trong xe bước ra. Người bước ra khỏi xe là Nam Khánh tiếp đến là một người phụ nữ có khuôn mặt hiền hậu, bà mặc bộ vét màu đen, trên tay cầm bó hoa bách hợp màu trắng. Hoa Bách hợp trước đây còn sống mẹ hắn rất thích. Nhìn thấy người phụ nữ đi tới hắn thực không vui một chút nào. Hắn liếc nhìn Nam Khánh, trên gương mặt Nam Khánh tỏ ra lạnh lùng. Chẳng qua mẹ muốn tới thăm người phụ nữ đang vui sâu dưới đất lạnh nên Nam Khánh mới miễn cưỡng đưa đi. Người phụ nữ nhận ra cô chỉ gật đầu chào, cô cũng gật đầu chào đáp lại. Đứng trước hắn người phụ nữ lên tiếng.

- Đi có thể vào thấp nén nhang của con được chứ - Người phụ nữ rất nhẹ nhàng.

- Nếu tôi không có mặt ở đây thì bà hỏi ai - Hắn lạnh nhạt lên tiếng.

- Con thực sự vẫn còn giận dì, chuyện của Nam Khánh quả thực là dì không biết...

- Mẹ vào thấp nhang lên rồi còn về - Nam Khánh đi đến bên cất tiếng.

Đội mẹ đi vào trong Nam Khánh nhìn hắn rồi lên tiếng.

- Anh giúp tôi, đừng mong tôi sẽ cảm ơn, giữa tôi và anh không có chuyện tình nghĩa máu mủ gì ở đây.

- Tôi giúp cậu đều có mục đích, Lý Nam Vương tôi trước nay chưa hề giúp ai mà không đem lợi nhuận mình vì vậy tôi không cần lời cảm ơn của cậu. Tôi khuyên cậu tốt hơn hãy từ bỏ ý định lật đổ tôi bởi cậu không đủ khả năng.

Khoe môi Nam Khánh khẽ nhếch, ánh mắt Nam Khánh dịch chuyển về phía cô.

- Chúng ta lại gặp nhau - Nam Khánh lên tiếng - Đừng ngạc nhiên như vậy, tôi đâu phải kẻ câm.

Dứt lời Nam Khánh xoay người bước ra xe, đúng lúc ấy điện thoại đổ chuông hấn áp điện thoại lên tai nghe, điện thoại tới đối với hấn chỉ có công việc. Cô bước tới bên gốc cây ngồi xuống để nghỉ ngơi chẳng hay lại tuột tay đánh rơi túi xách, cô cúi xuống nhặt, một bàn tay đã nhanh hơn nhặt giúp cô, cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đứng trước mặt, đây là mẹ của Nam Khánh, cô nhận lấy từ tay bà.

- Cảm ơn...

Cô dừng lại lời nói của mình vì không biết phải xưng hô ra sao?

- Hãy gọi đi bằng dì, hơn năm không gặp con thay đổi rất nhiều.

Người phụ nữ nhìn vào bụng cô mỉm cười hiền hậu:

- Di chúc mừng con nhé, đứa bé đã biết trai hay gái chưa?

- Dạ, là cháu trai.

Người phụ nữ lại đưa mắt về phía hấn sau đó lại thở dài, hấn vẫn vậy, lạnh lùng cổ chấp không chịu nghe một lời giải thích luôn hành động theo cảm tính.

- Nam Vương chấp nhận và yêu thương con đi cũng mừng cho con. Trước đây Vương có đối xử với con như thế nào con hãy bỏ qua, vợ chồng sống với nhau chủ yếu là biết cảm thông tha thứ cho nhau, suy cho cùng Vương cũng chỉ vì yêu mà mù quáng. Tuy bề ngoài Vương là kẻ lạnh lùng nhưng thực ra lại là con người khác, đôi khi rất cố chấp cũng chỉ vì lo sợ mà ra. Bây giờ, hai con sắp làm cha làm mẹ hãy vì đứa con mà sống cho tốt đi cũng không có quyền gì nhắc nhở hay can thiệp, đứng từ khía cạnh của một người từng làm mẹ nên dì khuyên con khi quyết định điều gì hãy nghĩ tới đứa bé, sắp tới con sẽ phải đối đầu với một chuyện.

- Anh ta đối xử với dì như vậy đi còn nói tốt cho anh ta sao?

- Haizzz... chuyện của dì nói ra thì dài dòng lắm, suy cho cùng dì cũng chỉ là nạn nhân. Năm xưa dì gặp cha của Vương và cũng là cha của con trai dì bây giờ, người đàn ông đó thấy dì xinh trẻ đẹp, ông ta rất mê giọng hát của dì ngày nào cũng tới phòng trà nghe hát và săn đón. Ông ta từng nói với dì chưa có gia đình, dưới sự săn đón tận tình và những lời tỏ tình dễ thương khiến dì đã đồng ý nhận lời cầu hôn, một thời gian sau ông ta bận việc suốt thình thoảng ghé qua chỗ dì, rồi một ngày khi Nam Khánh tròn hai tuổi dì mới phát hiện ra người đàn ông đó đã có gia đình, cảm giác của dì khi đó rất đau, đau đớn hơn khi người mà mình yêu thương lại lừa dối từ đó dì được mang danh kẻ cướp chồng. Nhiều lần dì muốn xin lỗi mẹ của Nam Vương như bà ấy không muốn gặp, bà ấy sống trong đau khổ rồi qua đời. Nam Vương cũng vì chuyện đó mà hận dì.

Ánh mắt người phụ nữ thoáng buồn sau đó lại trở nên bình thường như không có gì, người phụ nữ nắm lấy tay cô vỗ nhẹ. Vận mệnh của dì, dì không thể đoán biết được nhưng một số người đi có thể nhìn ra số phận của họ.

Lý Nam Vương nghe điện thoại xong bèn đi tới, ánh mắt rơi trên tay người phụ nữ đang nắm lấy tay cô rất thân thiện, hấn lạnh lùng lên tiếng.

- Bà đã nói gì với vợ tôi vậy?

- Dì ấy không nói gì chỉ là nhặt túi xách giúp tôi - Cô vội lên tiếng giải thích sau đó đi về phía hấn, cô không muốn người phụ nữ này phải lắng nghe những câu nói khó nghe của hấn.

Làn gió thổi qua khẽ làm mái tóc cô bay theo chiều gió, ánh nắng vàng nhạt bắt đầu chiếu xuống thảm cỏ xanh trải dài phía trước, trên cánh đồng những bông cúc dại màu vàng đang nở rộ, trên bãi cỏ sương sớm còn đọng lại. Mùi hoa cỏ khiến cô cảm thấy dễ chịu, không nghĩ ở sau khu lăng mộ lại có một nơi đẹp và dễ chịu như vậy, cô lại nhớ tới thời sinh viên khi cùng bạn bè đi cắm trại ở những nơi có đồng cỏ xanh mượt như thế này. Cô đưa tay ngắt lấy một bông hoa dại dưới chân. Hấn và cô vẫn sánh vai nhau cùng đi nhưng không ai nói với nhau dù chỉ một lời. Thật lâu sau hấn mới lên tiếng:

- Mai tôi sẽ đưa em về cửa hàng.

- Ủ! - Cô khẽ gật đầu.

- Thịnh thoảng em nên trở về lâu đài dù sao nơi đây cũng là nhà của em.

Cô không nói gì chỉ nhìn những bông hoa dưới chân, gió khẽ làm những bông hoa lay động. Hai người lại rơi vào trạng thái im lặng mỗi người mang một tâm trạng suy nghĩ khác nhau. Những lúc như vậy hấn rất muốn nói thật nhiều với cô nhưng không biết nói như thế nào, mắt nhìn về một hướng lảng lảng đứng bên cạnh cô.

- Như tôi cũng đã nói - Mỗi lúc sau cô mới cất tiếng - Anh có thể bảo toàn tính mạng cho Vương Đình, tôi sẽ theo anh.

- Tôi cũng đã nói với em rồi, tôi có thể bảo toàn tính mạng cho hấn nhưng không phải vì chuyện đó mà ép buộc em đi theo tôi, tôi muốn em theo tôi bằng cả trái tim chứ không phải vì một sự trao đổi này. Lúc trước trái tim tôi đã bị tổn thương và đã được hàn gắn lại nhưng em biết không trái tim tôi một lần nữa lại bị tổn thương nhưng vết thương này sẽ không bao giờ lành lặn.

Hấn quay sang nhìn cô, trong con mắt lạnh lùng của hấn hiện lên rõ sự đau thương. Cô quay mặt đi hướng khác không muốn đối diện với ánh mắt của hấn. Hấn tiếp lời.

- Em cũng biết rằng, tôi từng rất yêu Linh nhưng mà cô ấy lại lừa dối tôi, nghĩ lại tôi thấy bản thân mình thực sự rất ngu ngốc.

Đây là lần đầu cô bình tĩnh đối diện lắng nghe tâm sự của hắn. Không biết nên trách hay nên thương hại hắn, cảm giác bị người mà mình yêu thương lừa gạt cô có thể hiểu được. Trong khi hắn đau khổ thì người hắn yêu lại sống trong sự sung sướng vui mừng, cô không nghĩ Linh lại có thể làm ra chuyện này, giả vờ chết sau đó lại biến thân thành Hạ Vi.

Hắn thực sự rất ngu muội trong tình cảm, vì chuyện đó mà Thanh Nhã trở thành nạn nhân điều không may là cô phải gánh chịu. Hắn tới bây giờ vẫn chưa biết Thanh Nhã đã chết hiện tại người đứng trước mặt cô là người khác, hắn yêu Thanh Nhã chứ không phải yêu cô.

Hắn nắm lấy tay cô xoay người cô cho đối diện hắn.

- Thực ra thì... tôi biết em không phải là Thanh Nhã.

Cô giật mình tròn tròn đôi mắt nhìn hắn, chuyện này ngoài ba người ra thì không ai biết.

- Từ lần quay trở lại thành phố Z khi gặp người đàn ông kia cũng là cha của em tôi đã thấy khả nghi, bởi đôi mắt em đã tố cáo điều đó, em nhìn mọi thứ trong ngôi nhà đều rất lướt mắt chán chứa nhiều kỉ niệm, cảm xúc trong em khi đó rất khác biệt và cô gái đó khi nhìn thấy tôi, tôi có cảm giác rất quen thuộc, sợ hãi như đang chạy trốn điều gì đó. Rất nhiều điều kì bí có thể xảy ra điển hình là tôi.

Thì ra là vậy, hắn đâu phải là một kẻ ngu ngốc. Hắn có thể nhận ra điểm khác lạ này, dù đã cố gắng che dấu nhưng vẫn bị hắn phát hiện ra.

- Người mà tôi yêu chính là em, tôi sẽ chờ đợi đến khi trong trái tim em có hình bóng của tôi.

Hắn buông cô ra sau đó đi về phía trước đứng trước một dòng suối nhỏ, hai bên bờ những bông hoa màu trắng xen kẽ màu tím than nở rộ. Dòng suối nhỏ trong vắt có thể nhìn thấy những viên đá cuội màu đen nằm im lìm dưới đáy, nước cứ như vậy hững hờ lướt qua. Cô đứng phía sau hắn nhìn hắn như cây rất cô độc một sự cô độc ngàn năm nay, hắn xoay người nhìn cô mỉm cười, chưa bao giờ hắn mỉm cười một nụ cười tuy ẩn chứa sự đau thương nhưng cũng mang theo sự hạnh phúc.

- Huyền Chi, tôi sẽ đợi em cho dù phải chờ đợi thêm một năm, hai năm hoặc lâu hơn nữa tôi vẫn đợi.

Dứt lời hắn xoay người nhảy sang bên kia dòng suối nhỏ, chơi vui giữa tảng đá sau đó ngã xuống dòng nước mát lạnh, đột nhiên cô phì cười thành tiếng nhưng rồi cô vội thu hồi lại nụ cười, vừa nãy cô đã cười. Cô thở dài nhìn bầu trời rộng lớn trước mắt, khi hắn gọi tên cô là Huyền Chi khiến tâm cô có một đợt giao động nhỏ lướt qua rồi lại bình yên. Phía trước con đường mà cô đã chọn liệu đi có đúng hướng hay sai lệch.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Sự Trở Về Của Vương Đình

Đức Hoàng ngồi trong xe không biết đã bao nhiêu lâu có lẽ ngồi gần được một ngày. Trong lòng ông rất có nhiều cảm xúc, những kỉ niệm chợt ùa về những chuyện buồn vui, hạnh phúc và những giọt nước mắt chia ly. Vậy mà, mấy năm nay ông không hề biết mình còn có một cô con gái, con gái ông thật giống mẹ ngay lần đầu gặp khiến ông say đắm chút nữa gọi tên, vết thương nào rồi cũng lành, khi trái tim ông chịu mở cửa là lúc ông có thể quên đi người con gái mình từng yêu tha thiết, ông đã gặp được người con gái khác sau một năm tìm hiểu rồi cuối năm sau hai người nên nghĩa vợ chồng. Cuộc sống của ông đầy đủ, sung túc, ông quyết định trở về nước sau bao nhiêu năm bôn ba trên đất khách quê người. Khi đi qua những nơi từng in lại dấu chân khiến ông lại nhớ về những kỷ niệm, tưởng rằng người con gái đó đã bước ra khỏi cuộc đời ông vĩnh viễn nhưng ở sâu trong trái tim vẫn còn thổn thức nỗi nhớ. Khi biết người con gái ấy đã qua đời, trong ông dâng lên một nỗi buồn và một niềm đau khó nói lên lời, chỉ có tâm ông cảm nhận và hiểu được điều đó.

- Cha, mặt cha cứ dần thối cả buổi như vậy à, con thì hết kiên nhẫn để ngồi trong xe rồi đây, điện thoại con chơi game hết pin rồi này.

Cậu con trai phụng phịu với cha, cậu ta lại tiếp lời:

- Cha có ra nhận bà bầu đó không, nếu không con ra nói với chị ta cha là cha ruột của chị bầu đó à?

Khi cậu con trai mở cửa xe đi ra Đức Hoàng vội kéo lại:

- Không nên.

- Vì sao? - Cậu con trai ngạc nhiên nhìn cha rồi hỏi lại.

- Để từ từ đã, thời gian còn dài mà, đột ngột quá cha e chị con sẽ phản ứng, để một lúc nào đó thuận tiện cha sẽ nói.

- Cha cũng thật là...

Cậu con trai đóng cửa xe không nói một lời nào lái xe đi luôn bởi cậu ta phải trở về để xạc điện thoại.

Bầu trời mùa hạ, khí trời thật nóng nực hôm nay thời tiết nóng hơn mọi hôm không khí có một chút thay đổi, có lẽ đêm nay trời sẽ mưa. Hơn 8h tối một cơn gió nhẹ thổi qua đem theo một vài giọt mưa để báo hiệu ọi người biết chỉ trong ít phút nữa cơn mưa sẽ ập đến. Gió bắt đầu nổi lên mạnh dần, hạt mưa bắt đầu xuất hiện rào rào sau đó lại tạnh, tiếng sấm đầu tiên nổi lên trong cơn giông. Cơn mưa lại ập xuống mưa kèm theo đá trên trời đổ xuống, mái ngói lư ly nhưng muốn vỡ tung, mưa mỗi lúc càng nặng hạt. Một tia sét từ trên trời đánh xuống trong tích tắc sáng rực cả thành phố tiếng nổ vang trời chuyển đất khiến bao người phải sợ hãi, từ trước cho tới hôm nay chưa hề có hiện tượng sấm chớp ghê như vậy. Toàn bộ thành phố chìm trong bóng đêm khi điện vụt tắt.

Minh và Tâm ôm nhau kinh hãi, còn cô được hân ôm trong lòng để bảo vệ. Một tia sáng nữa vụt lên soi sáng thành phố trong khoảng 5 giây, tiếng nổ lớn hơn mặt đất chuyển động khiến một số đồ dùng trong nhà rơi loảng xoảng, cô sợ hãi vùi đầu vào ngực hân, còn Minh khóc ôm lấy Tâm.

Hân đứng dậy buồng cô đi đến bên cửa sổ để khép lại. Bên ngoài mưa mỗi lúc một lớn, một viên đá rơi xuống bực cửa sổ, viên đá hơi khác thường màu trắng trong suốt như mảnh thủy tinh. Hân cầm viên đá lên xem và ngắm nghĩ, mảy kiếm nhũn lại. Trong bóng tối đôi mắt phát sáng lạ thường, lúc đỏ như một đốm lửa lúc màu trắng nhạt. Đối với Minh và Tâm mà nói, đây là lần đầu nhìn thấy thì không khỏi sợ hãi, hai người càng ôn chặt lấy nhau lúc này chỉ mong sao một tia sét đánh trúng còn hơn nhìn thấy đôi mắt như ma quỷ ấy. Tuy đã nhìn thấy hân một vài lần như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy sợ sợ khi đối diện với con mắt ấy. Đôi mắt hân biến đổi là khi hân tập trung vào một vấn đề nào đó để suy nghĩ.

- Hà Đình - Đột nhiên hân nhìn cô lên tiếng.

- Là sao? - Cô cố mở đôi mắt nhìn xuyên qua bóng tối để nhìn hân, nhờ những tia chớp bên ngoài lóe sáng cô mới nhìn thấy khuôn mặt hân chỉ là thoáng qua nhưng trên nét mặt hân hiện rõ sự lo âu.

Hân lấy điện thoại ra mở đèn flash, ánh sáng của đèn soi rọi có thể nhìn thấy những đồ vật xung quanh, hân quay sang nhìn Minh và Tâm khiến hai người họ giật mình.

- Hai người đi ngủ đi.

Hai người họ giật đầu lia lại, tại sao hân không nói sớm hơn một chút như vậy sẽ không phải chứng kiến đôi mắt đáng sợ ấy. Hân bước đến bên cô rồi ngồi xuống ghế.

- Tối nay, tôi đành phải ở lại đây, thời gian này em sẽ phải ở bên cạnh tôi nhiều hơn, tôi không muốn em xảy ra chuyện gì bất chắc. Hà Đình đang ở gần đây, trận mưa này tôi nghĩ hân đã tạo ra.

Hân xòe bàn tay ra bên trong là viên đá lúc nãy, hân nhìn vào viên đá rồi nói tiếp:

- Loại đá này chỉ có trong Phong Sương Cốc, hóa ra thời gian qua hân ở Phong Sương Cốc vậy mà tôi lại quên địa điểm này, nơi đây là nơi bắt đầu mọi chuyện cũng là nơi sẽ kết thúc.

Cô chợt nhớ tới Vương Đình, máu của Vương Đình sẽ là chiếc chìa khóa. Hơn tuần nay Vương Đình đưa mẹ về quê mà chưa có tin tức gì, dù làm bất cứ chuyện gì đi đâu về đâu Vương Đình đều gọi điện nói cho cô biết, gần tuần nay cô liên lạc chỉ nghe tiếng điện thoại đổ chuông và không có người nhắc máy. Cô rất lo sợ mọi chuyện xấu có thể xảy đến, hân nhìn cô biết rằng cô đang lo lắng cho Vương Đình, hân ước gì hân chính là Vương Đình thì tốt biết mấy. Hân thua, thực sự đã thua thật rồi nhưng bảo hân buông tha cô để cô trở về bên Vương Đình thì hân không thể làm được, còn con của hân nữa, hân không muốn con của mình gọi thêm một người đàn ông khác bằng cha.

Bàn tay lạnh lẽo của hân chạm lên tay khiến cô giật mình, hân nắm nhẹ tay cô, bàn tay tuy lạnh nhưng cảm giác rất ấm áp, không phải vì vậy mà cô có cảm tình với hân. Đối với cô những chuyện trước đây cô vẫn còn hận nhưng hân chỉ để trong lòng. Khi sống với kẻ mà đã gây ra bao nhiêu nỗi đau liệu cô được hạnh phúc không? Vì đứa bé cô đành chấp nhận, học cách tha thứ nhưng cô không biết bản thân của mình có thể tha thứ cho hân hay vẫn mang một nỗi căm hận trong lòng. Đứa bé không có tội tình gì, nó phải được hưởng những gì tốt đẹp nhất... tuy hân là kẻ tàn bạo, xấu xa nhưng cô tin đối với đứa bé hân là một người cha tốt.

Hân vỗ nhẹ lên tay cô như để an ủi với cô rằng “Vương Đình sẽ không sao, nhất định...” đúng là hân có ý an ủi cô như vậy nhưng hân không muốn nghĩ tiếp, lúc này hân lại muốn Vương Đình biến mất mãi mãi có như vậy cô mới quên được Vương Đình. Nhưng mà... hân lại sợ, nếu Vương Đình mà biến mất thực sự cô sẽ trở nên đau khổ, buồn rầu, khi nhìn vợ lo lắng cho nhân tình làm sao hân có thể chịu nổi nỗi đau đó, đối với cô hân chỉ là kẻ đứng bên lề.

Bên ngoài mưa bắt đầu tạnh dần chỉ còn lại vài hạt mưa lác đác cùng cơn gió nhẹ thoảng qua. Thành phố vẫn chìm trong đêm tối, một vài nhà dùng máy phát để phát điện soi sáng căn nhà.

- Ngủ đi em, muộn rồi.

Hân cầm điện thoại soi rọi đường đi tới phòng của cô, bước vào phòng hân nhìn qua, căn phòng nhỏ nhưng rất gọn gàng, chiếc giường chỉ đủ ngủ một người. Không có đồ dùng của Vương Đình trong phòng cô hân yên tâm.

- Tôi sẽ ngủ dưới sàn - Miệng thì nói nhưng tay hân đã bỏ tấm đệm đặt trên ghế xuống dưới sàn.

- Anh có thể qua phòng Vương Đình ngủ.

Hắn không nói gì, cởi áo khoác treo lên giá, tiếp đó cởi cả vạt xong đầu đầy chỉ còn chiếc áo sơ mi. Hắn như vậy, quần tây áo sơ mi thậm chí không cởi tất cả như vậy mà nằm xuống.

Cô thật khâm phục, trời nóng như vậy mà hắn quanh năm suốt tháng chỉ có mặt âu phục. Hắn không biết nóng sao? Nhưng tối nay hắn sẽ nóng bởi trong phòng không có điều hòa.

Cô nằm xuống xoay mặt vào tường còn lưng quay về phía hắn, trong lòng thật chua xót khi nhìn bóng lưng lạnh lẽo quay về phía hắn như vậy. Hai người tuy ở chung cùng một chỗ nhưng cảm giác thật xa vời cứ như hắn với cô đứng trên hai ngọn núi cao, không có điểm đi lên và đi xuống muốn tới bên cô thật khó chỉ biết đứng nhìn từ xa.

- Em thực sự yêu Vương Đình? - Thật lâu hắn mới mở được miệng hỏi cô câu đó.

- Nếu yêu liệu anh có để tôi đến bên Vương Đình hay không - Cô cũng hỏi lại hắn.

- Sẽ không - Hắn trả lời dứt khoát - Tôi sẽ không buông tha cho em cả cuộc đời này và cả những kiếp sau, em mãi mãi chỉ thuộc về tôi, một mình tôi mà thôi.

- Cho dù anh có buông tha cho tôi, tôi cũng không trở về bên Vương Đình.

- Vì sao? - Hắn ngạc nhiên hỏi lại.

- Vì sao ư, tại sao anh không động não một chút tôi nghĩ anh là người thông minh nên tôi không cần phải nhắc lại - Giọng cô có phần căm phẫn chua xót nhưng cô đã ần nhần lại.

Hắn chợt hiểu ra, những lần trước đây khi còn ở Đạm Mê Vương Đình từng chứng kiến hắn đối xử với cô như thế nào. Những cảm giác đau đớn, nhục nhã mà hắn đem lại cho cô nỗi đau đó sẽ không bao giờ nguôi ngoai.

Đối với người phụ nữ ai cũng muốn dành những điều tốt đẹp nhất cho người mình yêu. Tuy Vương Đình yêu cô là thật nhưng liệu Vương Đình có đảm bảo rằng không nhớ tới những chuyện trước đây từng chứng kiến không, đây là lý do cô không dám đón nhận tình cảm của Vương Đình và cô cũng sợ khi phải đối diện với lòng mình. Cô chỉ cần lặng lẽ ở bên, âm thầm quan tâm, cô mong muốn Vương Đình sẽ tìm được hạnh phúc cho chính mình. Dù thế cô sẽ biết trái tim mình sẽ đau đớn, khổ sở... kiếp trước và kiếp này đều vậy, giữa cô và Vương Đình chỉ có duyên nhưng không có phận, mỗi nhân duyên đau khổ không biết bao giờ sẽ chấm dứt.

Thành phố sau cơn mưa đêm qua thật hoang tàn, có thể nói trận mưa bão đêm qua thiệt hại nặng về của cải, trên đường phố những cây thông già lâu năm bị cơn gió lốc cuốn đổ nằm ngổn ngang trên đường, đổ đè lên những chiếc xe con, xe tải hàng gần đó khiến xe nát bẹp. Trong cơn bão có hai người tài xế xe tải bị thiệt mạng. Bão cũng cuốn đi làm đổ cột đèn đường, cột điện, một vài nóc nhà cũng bị bão cuốn đi. Mới sáng ra người dân tụ tập bàn tán về chuyện mưa bão đêm qua, một số người trên gương mặt còn hiện lên sự sợ hãi.

Cô đứng nhìn trước cửa hàng hoa khi bị cơn bão cuốn tung một bên mái, những bông hoa nát vụn nằm rải rác dưới sàn thậm chí còn bị cuốn đi vài km, cô lắc đầu thở dài.

- Cô chủ làm sao bây giờ, sửa lại cũng mất nhiều tiền lắm á - Minh nhìn cô rồi lại nhìn cửa hàng.

- Dọn dẹp đi mọi chuyện để sau rồi tính.

- Chuyện này tôi sẽ bảo người đến sửa giúp hay là em chuyển đến biệt thự Hoa Mẫu Đơn... mà không được ở đó không thuận tiện cho việc kinh doanh, tôi sẽ tìm giúp em địa điểm khác.

Từ bên trong nhà hắn nói vọng ra. Minh nhớ lại chuyện tối qua nhìn thấy đôi mắt hắn thì không khỏi kinh hãi vội vàng nép sau lưng cô. Ẩn nấp sau lưng cô có thể nhìn thấy hắn và không hề sợ bị lộ. Nhìn hắn đẹp thì rất đẹp đấy, đôi mắt đen tuyền huyền bí có thể mê hoặc người nhưng đêm qua đôi mắt đó có thể hù chết người.

- Tôi thích địa điểm này hơn, anh không cần phải lo tôi tự xoay sở được - Cô từ chối thiện ý của hắn.

- Em dám từ chối sao, vậy em muốn tôi đưa trở về lâu đài hay muốn tiếp tục ở đây buôn bán - Giọng hắn đầy rắn đe, không nhưng vậy còn bao trùm mệnh lệnh trong đó.

- Anh...

Cô tức giận nhưng không thể làm được gì, bởi hắn nói là làm và không từ mọi thủ đoạn, đối đầu với hắn chỉ có thua thiệt. Khóe môi hắn hài lòng khẽ mỉm cười sau đó đi đến bên cô. Minh giật lùi về phía sau suýt ngã.

- Như vậy mới là bà xã ngoan - Hắn nhẹ xoa đầu cô khiến cô chết đứng người, cô chết đứng vì hành động thân thiện đột ngột của hắn, hắn coi cô là một đứa trẻ con sao.

Hắn nhìn Minh sau đó cất tiếng:

- Hãy bình tĩnh đi, tôi không làm hại cô đâu mà sợ, chăm sóc cô chủ của cô tốt vào còn ham chơi lêu lổng để cô chủ làm việc thì cô liệu chừng.

Rắn đe Minh xong hắn mở cửa xe lái đi. Hắn dừng lại khi phía trước ách tắc giao thông, nhân viên cứu hộ cứu nạn đang làm việc. Mắt hơn nửa tiếng dòng xe mới dịch chuyển bánh, hắn không vội vàng di chuyển bởi hôm nay hắn cảm thấy trong lòng thật dễ chịu một cảm giác hạnh phúc đang len lỏi trong lòng.

Hắn khởi động cơ ô tô lái đi nhưng rồi phanh xe lại thẳng gấp, suýt chút nữa đâm phải một cô gái chạy lao đầu vào mũi xe. Đầu tóc cô gái rũ rượi, trên khuôn mặt tiêu tụy hiện lên nét sợ hãi như vừa trải qua một chuyện kinh hãi, quần áo ăn mặc lồi thối, lếch thếch...

- Cứu em, anh Vương... em không muốn, em biết lỗi rồi mà.... hahaha...

Miệng cô gái la hét âm ỉ rồi bật cười như điên như dại. Phía sau có hai người chạy đến bên cạnh cô gái, nắm lấy tay cô gái kéo lại.

- Hạ Vi, về nhà thôi con...

Cô gái đó không ai khác chính là Hạ Vi vì sự trừng phạt của hắn mà trở nên điên loạn, Vi Quốc Lâm và Thanh Hoa vì chuyện này mà khổ sở chật vật, mới không gặp có vài ngày mà họ đã trở nên già rất nhiều, bao nhiêu người nhìn vào chỉ tro tàn, không biết vì đâu mà họ xa cơ như vậy? Vi Quốc Lâm nhận ra xe của hắn, đôi mắt căm phẫn nhìn hắn, hắn chỉ nhếch nửa môi trên cười. Nhìn Hạ Vi như vậy hắn không tỏ ra tiếc thương mà ngược lại, Hạ Vi bị như vậy hắn đã quá nhân từ. Trừng phạt như vậy cũng đủ hắn bắt đầu học cách nhân từ nên mới không tuyệt đường sống của gia đình họ, coi như hắn còn chút lưu tình vì chuyện trước đây. Hắn nhún ga lao vọt đi, may mắn Quốc Lâm đã kịp thời kéo tay con lại nếu không mui xe sẽ quệt vào người Hạ Vi.

- Tại sao hắn làm nhiều điều ác mà không bị trời trừng phạt - Thanh Hoa giọng đầy căm phẫn.

- Âu cũng là do số phận - Vi Quốc Lâm trả lời, nhìn vào con gái và không khỏi đau lòng, nếu lúc trước ông can con lại, nếu lúc trước không nghe theo chủ ý của con và... nếu như không có lòng tham thì mọi chuyện sẽ không diễn ra như vậy, tất cả những thứ không thuộc về mình thì mãi sẽ không thể thuộc về mình. Vi Quốc Lâm thở ra một hơi khó nhọc sau đó vỗ vai cô con gái tội nghiệp.

- Về thôi con gái, cha sẽ đưa con rời khỏi nơi này, tới một nơi khác ở đó gia đình ta sẽ bắt đầu lại một cuộc sống mới, cha sẽ tìm thầy thuốc giỏi chữa bệnh cho con.

Hạ Vi nép vào trong lòng cha khi đã tỉnh táo hơn, thỉnh thoảng lại lên con rồi chạy đi khắp nơi miệng không ngừng kêu la.

=====

Nhờ hắn mà cửa hàng chỉ trong một buổi chiều đã hoàn thành một cách nhanh chóng, ngày mai cửa hàng có thể buôn bán trở lại.

- Cô chủ, chú đẹp “rai” về rồi kìa - Minh mừng quýnh vỗ vai cô, cô xoay người nhìn theo hướng Minh chỉ, đúng là Vương Đình thật. Lúc này cô có thể thờ phào nhẹ nhõm, mấy ngày qua cô lo lắng bất an trong lòng chỉ sợ điều gì đó đã xảy đến nhưng khi nhìn Vương Đình không hề có việc gì cô đã yên tâm hơn.

- Chú đẹp “rai” lần này chú đi hơi lâu cháu buồn thối ruột vì không có ai chơi cùng - Minh chạy tới bên khi Vương Đình vừa dừng xe.

Từ bên kia ghé phụ Vương Đình bước ra, thường thì Vương Đình tự lái xe nhưng hôm nay để người khác lái xe thì hơi khác lạ. Trên nét mặt Vương Đình tái xanh như phải nín nhịn cái gì đó, biểu hiện đó hết như bị say xe. Cô bỗng phì cười khi Vương Đình ngồi xuống nôn thốc, nôn tháo. Cô cầm khăn ướt đi tới bên Vương Đình vội đứng bật dậy can lại.

- Đừng tiến lại gần t... tôi...

Cô dừng bước vì sự phản ứng của Vương Đình rất kỳ lạ, nhận thấy ánh mắt của cô Vương Đình bèn lên tiếng giải thích.

- Người tôi rất hôi. Đúng đó làm gì không cầm khăn lại - Vương Đình trừng mắt với Minh.

Minh bĩu mũi sau đó cầm khăn đi tới, quả thực là mùi rất hôi nên Minh bịt mũi mặt nhăn nhó khó coi.

- Chú từ dưới hồ phân chui lên hử, hôi thế không biết. - Minh chạy nhanh ra chỗ khác bởi hôi không chịu được.

- Tôi đi tắm - Vương Đình nói dứt lời rồi xoay người bước đi, cô nhìn theo sau bóng lưng cảm giác có cái gì đó khác lạ, khác lạ là ở đâu cô chưa thể nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Sự Xuất Hiện Của Hà Dĩnh

Minh cầm chổi quét dọn dẹp cửa hàng, từ lúc bị hấn cảnh cáo nên chăm chỉ làm việc một chút và không lơ là như mọi khi.

- Này - Vương Đình đi đến từ phía sau lên tiếng.
- Gì vậy chú đẹp “ra” - Minh dừng tay dọn dẹp ngẩng đầu hỏi.
- Đưa nước cho cô chủ của cô. Nếu cô còn làm đồ đừng trách tôi.
- Tại con chó nó cắn chân chứ, cháu nào muốn.
- Còn nguy hiểm sao?

Minh nhú mày nhìn Vương Đình một cách khó hiểu, hết nhìn từ đầu tới chân rồi nhìn ngược lại như tìm kiếm một thứ gì đó.

- Có gì mà nhìn - Vương Đình nổi giận.
- Việc gì chú phải nổi cáu với cháu chứ, chú cứ như là đàn bà tới tháng vậy. Đạo này cháu thấy chú khác rồi nha, a hay là cùng cô chủ cãi nhau.
- Câm miệng, thận trọng trong lời nói - Vương Đình đặt ly nước lên tay Minh - Đem ra cho cô chủ.

Vương Đình xoay người đi, Minh khó chịu nhìn theo miệng lầu bầu nguyên rủa gì đó xong cũng ném cây chổi lông gà xuống bàn rồi đi.

- Cô chủ - Minh đưa ly nước ra trước mặt cô.
- Gì vậy - Tay cô vẫn cắt, xé giấy còn miệng thì hỏi.
- Chú đẹp “ra” đưa nước cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Minh rồi nhìn ly nước trên tay Minh nhẹ thở ra rồi nói.

- Ừ, cứ để lên bàn đi, chị Tâm đi chợ về chưa?
- Chưa - Minh đặt ly nước xuống bàn sau đó ngồi xuống đối diện với cô, một tay chống cằm còn ánh mắt đắm chiêu nhìn vào cô, cô nhú mày nhìn lại.
- Em nhìn gì vậy?
- Cô chủ, cô có cảm thấy chú đẹp “ra” khác không? Em thấy khác khác thể nào í, khó tính, đi qua cạnh chú í cứ như đi vào núi băng... lạnh lạnh sao í, cứ như ma khi ẩn khi hiện... nói chung là kì quái.
- Đem số hoa này giao cho khách đi, đây là địa chỉ.

Cô ghi địa chỉ ra giấy rồi đưa cho Minh. Minh nhận số hoa sau đó ngồi lên xe đạp vu vơ trên phố.

Cô lắc đầu thở dài nhìn ra bên ngoài cửa, ánh mắt lại rơi trên ly nước, quả thực là gần đây cô có thấy sự thay đổi ở Vương Đình, mỗi lần Vương Đình đều tự tay mình nấu nướng đem cho cô và hay gần gũi giúp cô làm việc này việc kia. Sau hôm bão lớn khi Vương Đình trở về tất cả mọi sinh hoạt trước đây đều có một sự thay đổi một chút, điển hình là Vương Đình không tiếp cận cô, làm việc gì đó đều thông qua Minh và Tâm. Khi cô muốn gần để hỏi thăm Vương Đình đứng dậy và có ý định né tránh, đôi lúc cô rất muốn tới gần để hỏi thăm nhưng Vương Đình đều xa lánh.

Cô thu hồi cảm xúc khi có khách tới cửa hàng ngắm và mua hoa, cô chống tay xuống ghế để đứng dậy. Chỉ còn hơn hai tháng nữa sẽ tới kỳ sinh nở vì vậy cô di chuyển hơi khó khăn một chút. Cô khệ nệ đi ra cửa còn tay kia chống vào hông bước đi.

- Bác mua hoa đi - Cô mở lời chào khách.

Người phụ nữ trung niên ăn mặc lịch sự trẻ trung nhìn cũng đủ biết bà là người có tiền có của, nhìn khuôn mặt và cách ăn mặc không thể đoán được tuổi thực của bà, bà mỉm cười hiền hậu nhìn cô rồi nhìn vào bụng.

- Con tháng mấy thì sinh - Người phụ nữ thân thiện hỏi.
- Còn hai tháng nữa thưa bác.
- À, chắc là bé trai.
- Vâng!
- Di là mẹ của Khang - Người phụ nữ tự giới thiệu.

Cô nhủu mày suy nghĩ bởi khách tới mua thì rất nhiều người làm sao có thể nhớ ai ra ai, thấy vậy người phụ nữ bèn lên tiếng tiếp.

- Cậu thanh niên mà hay đi theo cha tới cửa hàng để lấy hoa.

- A, cháu nhớ ra rồi - Cô mỉm cười trả lời.

Người phụ nữ gạt đầu nhìn cô, bà tới cửa hàng chủ yếu để xem mặt cô, nhìn thấy cô bà rất hài lòng nhưng bà không hiểu nguyên nhân gì mà chồng bà vẫn chưa nói cho cô hay, ông mới chính là cha ruột vì nguyên nhân gì bà vẫn tôn trọng quyết định của chồng chẳng qua không chịu đựng nổi sự tò mò nên bà mới tới tận nơi để xem, xem qua vài thứ tiện tay lấy mấy bông hoa, hỏi han vài câu sau đó bà mới rời khỏi cửa hàng. Cô quay trở vào trong nhà ngồi xuống ghế chẳng may tay quơ vào ly nước nên đổ xuống dưới sàn nhà.

- Cô phải cẩn thận hơn chứ - Đứng từ xa Vương Đình lên tiếng, trong lời nói kèm theo sự trách móc nếu như mọi khi Vương Đình đã tới bên để xem cô có việc gì hay không.

Cô cúi xuống nhặt ly, từ trong túi áo Ngọc Băng rơi xuống ghế.

- Thanh Nhã qua đây một chút - Vương Đình lên tiếng, cô đặt ly lên bàn tay định cầm Ngọc Băng, Vương Đình vội lên tiếng:

- Để đó đi.

Cô do dự nhưng rồi cũng bỏ xuống đi tới bên, Vương Đình nắm lấy tay khiến cô giật mình. Từ lúc Vương Đình trở về, đây là lần đầu Vương Đình chủ động nắm lấy tay cô, nhưng bàn tay này không như trước, bàn tay rất lạnh lẽo không có ấm áp như lúc trước.

- Cô cảm thấy tôi lạ lắm sao - Đôi mắt lạnh lẽo nhìn xuyên thấu tâm tâm khiến cô cảm thấy rợn tóc gáy, đôi mắt đen sâu thật khó đoán. Vương Đình tiếp lời.

- Tôi không muốn gần cô vì có một lý do, chẳng hiểu sao người tôi cứ toát ra một mùi vị nó khiến cô khó chịu và không tốt cho đứa trẻ trong bụng vì vậy mà tôi phải né tránh, hôm nay thì tốt rồi.

Vương Đình ôm cô vào trong lòng, vòng tay tuy quen thuộc nhưng sao mà lạnh lẽo đến thế, trái tim mọi khi rộn rã reo vang nhưng sao mà im ắng không có nhịp đập, cảm giác như Vương Đình đã chết và linh hồn đã rời thể xác mà đi, trước mắt cô chỉ có thể xác không có linh hồn.

- Xin lỗi đã để cô phải buồn lòng.

- À, không có...

- Tôi có thứ này muốn tặng cho cô - Dứt lời Vương Đình lấy trong túi ra một chiếc hộp màu xanh nhỏ và dài đúc kết từ một loại đá thạch anh tím.

- Đây là gì - Cô hỏi bởi nó nhìn giống như một cây châm đúng hơn là phiên bản của Ngọc Băng.

- Chiếc hộp này giúp cô bảo toàn Ngọc Băng, giúp cô mang bên mình dễ dàng hơn. Không biết nó có vừa không cô thử bỏ vào xem.

Cô đi đến bên ghế để lấy Ngọc Băng khoe môi Vương Đình hài lòng, trong con mắt hiện lên một tia sáng quý dị.

- Không được bỏ vào - Từ bên ngoài một giọng nói vang lên nhưng quá muộn khi cô đã đặt Ngọc Băng vào trong hộp, một luồng gió nhẹ lạnh buốt thổi qua nhắc nhở cô về một nơi khác khi hoàn hồn lại cô mới hay mình đang đứng cạnh Vương Đình.

Hắn, nét mặt tái xanh khi nhìn thấy Vương Đình, do thời gian gần đây hắn bận và phải giải quyết một số việc nên không thể đến chỗ cô thường xuyên, điều đáng nói ở đây khi trở về đêm cơ thể hắn biến đổi bất thường hắn không muốn cô nhìn thấy bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, khó khăn lắm hắn mới tìm cách để khắc phục và không chể khi hắn đã tìm ra giải pháp khắc phục và không chể hắn mới dám tới gặp cô, gần đến nơi hắn nhận ra điểm bất thường ở đây, điều hắn không nghĩ tới là Hà Đình mượn cách này để tiếp cận cô.

- Khải Huy, rốt cuộc cũng chịu xuất hiện - Hắn nén giận lên tiếng.

- Khải Huy - Theo phản xạ cô quay lại nhìn Vương Đình.

Khoe môi Vương Đình khẽ nhắc lên vẻ khiêu khích.

- Vẫn không qua nổi con mắt của người - Dứt lời Vương Đình lắc mình hiện nguyên hình Hà Đình và cũng là Khải Huy, Khải Huy trong bộ hoàng bào màu vàng. Cô giật mình kinh hãi không thể tin, hèn gì cô cảm thấy lạ lạ, vậy thì Vương Đình hiện giờ đang ở đâu. Biết được cô nghĩ gì Hà Đình bèn trấn an cô.

- Nàng yên tâm, hắn còn sống để đợi nàng, hóa thân thành hắn thật không dễ.

- Anh... buông ra - Cô vùng vẫy để thoát ra nhưng Hà Đình nắm chặt lấy tay cô. Còn tay kia cầm lấy Ngọc Băng.

- Buông cô ấy ra - Hắn tức giận mà cũng lo lắng nhìn cô.

- Buông - Hà Dĩnh hỏi lại, sau đó bật cười như nghe một câu chuyện hài hước - Ngươi có biết rằng ta đã vất vả để tiếp cận nàng ấy không, vì có Ngọc Băng mà ta không dám tiếp cận sợ bị lộ nay được dịp lại bị ngươi phá hỏng nhưng như vậy cũng tốt, ta phải cảm ơn ngươi đã xuất hiện đúng lúc.

Hà Dĩnh nhắc bông cô lên không trung một vòng tròn màu vàng xuất hiện rồi cô biến mất cùng Hà Dĩnh. Hẳn gồng mình hét lớn thân hình biến chuyển Kim Long xuất hiện lao vọt lên không trung thành một tia sáng chớp nhoáng. Thật may sự việc chỉ diễn ra trong chớp mắt lại xảy ra bên trong nhà nên không một ai biết, người ta chỉ nhìn thấy một tia sáng màu vàng phóng lên trời rồi mất hút, sự việc diễn ra chỉ có hai người chứng kiến đó là Tâm và Minh hai người họ không thể thốt lên lời chậm rãi đưa mắt nhìn nhau rồi lẫn đùng ngất đi.

Bầu trời trong xanh bỗng trở nên u ám lạ kỳ cứ như chuẩn bị đón trận cuồng phong sắp tới, người dân bắt đầu hoang mang và lo lắng.

Phong Sương Cốc.

Phong Sương bốn mùa đều lạnh lẽo bởi không khí lạnh từ trong động, sương mù lan tỏa trên mặt nước, ẩn hiện trong màn sương là những hàng cây, tảng đá.

Hai tia sáng màu vàng xuất hiện cùng một lúc trong lớp sương mù di chuyển rất nhanh trên mặt nước tiến về phía trước cửa động.

Hà Dĩnh xoay mình xuất hiện đứng trước cửa động, trên tay là cô, cô nằm yên bất động trên tay Hà Dĩnh nét mặt cô trở nên tái xanh. Tiếp đến hẳn xoay mình biến thân thành Lý Nam Vương, hai thân ảnh đối diện nhau. Khóe môi Hà Dĩnh hơi nhếch.

- Một thời gian ngắn không gặp ngươi đã học được cách biến thân ta rất khâm phục, có thể nói ngươi thực thụ là Kim Long.

- Tất cả đều nhờ anh đấy Khai Huy, không nghĩ anh lại biến thân thành Vương Đình để gạt cô ấy.

- Ngươi thấy khó chịu sao, nếu không làm vậy ta làm sao có thể lấy được Ngọc Băng - Hà Dĩnh lấy từ trong ống tay áo ra chiếc hộp thanh anh tím đựng Ngọc Băng bên trong.

- Có như vậy ta mới tiếp cận được nàng, đáng tiếc năm lần bảy lượt ta muốn hại đứa nhỏ nhưng không được như ý, tất cả tại con nha đầu thối kia quá hậu đậu lúc làm đồ thứ này thứ kia, nay trời đã giúp ta hahaha...

Hà Dĩnh bật cười sau đó phất tay một cỗ kinh phong đánh úp về phía hẳn, hẳn nhanh chân nhảy vọt lên tảng đá để né tránh nhưng cũng bị một phần lực đánh trúng, toàn thân thấy tê dại vì đau.

- Khi Ngọc Băng đã trong tay ta ngươi nghĩ có thể đánh bại ta ư, ngươi đang nằm mộng đó, hôm nay ta sẽ thu phục ngươi, giữa ta và ngươi chỉ tồn tại một, ta mới thực thụ là Kim Long.

Dứt lời Hà Dĩnh vung tay tạo thành một trận gió xoáy, gió xoáy tạo thành một vòng tròn màu xanh khổng lồ hút cô trở vào bên trong rất nhanh chóng biến mất.

- Anh...

Hẳn không nói được lời nào khi cô biến mất ngay trước mặt, Hà Dĩnh khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hẳn.

- Hôm nay ngươi sẽ phải chết.

- Câu này tôi nói với anh mới đúng - Đôi mắt hẳn hiện lên màu đỏ, một màu đỏ rực như máu phát ra tia sáng sắc lạnh, hai tiếng gầm vang lên cùng một lúc, chim muông thú trù ngụ trong Phong Sương nào loạn, phía xa dòng người đi du lịch không khỏi kinh hãi. Sương mù dường như dày đặc hơn, đá trước cửa động bắt đầu rơi xuống nước tạo thành nhiều âm thanh bìm bồm... hai bóng người lao vào nhau như hai mũi tên, lúc bên trái lúc bên phải, càng lúc càng xuất hiện nhiều vòng xoáy, tia sáng giao nhau và những tiếng nổ, tiếng gầm...

Uỳnh... một luồng ánh sáng lớn bất ngờ về phía hẳn khiến hẳn bị đánh bật vào vách núi, máu từ trong miệng văng ra hòa cùng lớp sương mù cùng đất đá bay trong không trung, cơ thể hẳn rơi xuống một tảng đá...

Hà Dĩnh hạ mình nhẹ nhàng trên một tảng đá lớn, cơ thể không hề bị tổn thương, hoàng bào vẫn sạch sẽ không hề bị vấy bẩn.

- Ngươi nghĩ có khả năng đánh bại ta sao, cơ thể ngươi còn non lắm.

Đôi mắt hẳn nheo lại đầy căm giận, nếu có chết hẳn cũng phải cứu bằng được cô và đứa con, hai tay hẳn nắm chặt cổ đứng dậy. Hà Dĩnh nheo con mắt nhìn đầy sự hào hứng và chờ đợi.

- Ngươi thật khá - Dứt lời Hà Dĩnh phóng xuất một tia sáng màu lam lạnh đánh thẳng về phía hẳn, hẳn hét lên một hơi tung mình lên cao biến thân thành một con rồng. Hà Dĩnh cũng nhanh chóng biến thân hai con rồng lao vào nhau cào cào, cắn xé cả hai đều bị thương, móng vuốt cắm xuống lớp vảy màu vàng kim máu từ những khe vảy chảy ra, một tiếng gầm thét đau đớn cất lên khi một Kim Long dùng móng vuốt móc lấy mắt của Kim Long kia, Kim Long bị móc mất đau đớn vùng vẫy nổi giận quẫy đuôi, dùng đuôi đập phá khiến cây cối ở gần những tảng đá bị vỡ vụn cuốn tung bụi mù, máu Kim Long reo rắc xuống dòng nước lớn đồm đồm như những cánh hoa rồi hòa mình cùng dòng nước. Kim Long bị mất đi một con mắt há miệng khạc ra một luồng ánh sáng về phía Kim Long kia, khiến Kim Long đó chưa kịp né nên đá dính đòn, luồng ánh sáng như muốn thiêu cháy khiến Kim Long đau đớn gầm lên rồi thả mình từ trên cao rơi xuống đất, đất đá bay bụi mù, khi bụi mù tan đi xuất hiện một thân hình chi chít vết thương người đó không ai khác chính là hẳn,

còn Kim Long bị mất đi một con mắt chính là Hà Đình. Khi hai Kim Long hiện thân khó mà phân biệt được bởi rất giống nhau. Hà Đình trên khuôn mặt đau đớn dần tái xanh, tay kia che một bên mắt, máu trên mắt không ngừng chảy, Hà Đình cũng bị thương không hề nhẹ bước chân đi loạng choạng. Hoàng bào phiêu trong gió mang theo mùi máu tanh.

- Ngươi... tên đáng chết, ta sẽ cho ngươi trải qua mùi vị đau khổ...

Năm ngón tay Hà Đình co lại tạo ra một luồng ánh sáng đánh vào hắn, thân hình hắn văng lên cao rồi rơi xuống nằm yên không hề cử động, một đòn đánh trí mạng kết liễu đời hắn. Hắn đã chết nên không thể sát nhập được nhưng không sao điều đó không quan trọng, quan trọng chính là thời cơ mà Hà Đình chờ đợi để khôi phục lại nội đan đang tới gần không phải vì một nguyên thân mà bỏ lỡ. Hà Đình một lần nữa xuất ra một vòng tròn bao bọc lấy hắn sau đó phóng xuống dòng nước lạnh, hắn vĩnh viễn bị giam cầm dưới dòng nước băng lạnh lẽo và trở thành một xác ướp ngàn năm.

Hà Đình xoay người trở vào bên trong động, loạng choạng đi tới bên trong một gian thạch thất, ngồi xuống một tảng đá màu trắng xung quanh tỏa khói, đôi mắt nhắm lại bắt đầu dưỡng thần để lấy lại nguyên khí đã mất đi.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu chỉ biết rằng vết thương trên mắt máu đã ngừng chảy và vết thương đã lành lại, duy chỉ con mắt không thể khôi phục lại được bởi nó đã bị hắn bóp nát.

Hà Đình đứng dậy phát nhẹ vật áo bước đi đến bên một gian thạch thất khác, ở gian thạch thất này rộng rãi hơn, giữa thạch động có một tảng băng ngũ sắc lớn màu trong suốt, bên trong tảng băng như thoát ẩn thoát hiện một dáng người nằm ngủ, một giấc ngủ ngàn năm nhưng nhìn kỹ đó chỉ là một tảng đá nhũ thạch tạo thành hình cô gái nằm ngủ bên trong tòa thạch băng.

Hà Đình tiến về phía tảng đá, ở đó cô đang nhắm mắt ngủ một giấc ngủ say, Hà Đình vuốt nhẹ tâm mi cô.

- Rồi nàng sẽ phải theo ta, nàng không thích hợp với nơi này, hãy trở lại nơi thuộc về hai ta.

Tay Hà Đình di chuyển xuống bụng cô, đôi mày khẽ nhíu lại.

- Ngươi muốn chống đối ta sao, để xem ta diệt ngươi ra sao?

Hà Đình phóng một tia sáng áp lên bụng của cô, đây là cơ hội tốt để diệt đứa nhỏ, Hà Đình có thể cảm nhận được sinh khí của đứa trẻ phát ra, nếu để nó chào đời kế hoạch sẽ bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thanh Long Bảo Kiếm

Ánh sáng màu vàng vẫn tập trung nơi vùng bụng cô càng lúc càng nhiều tụ hợp lại thành một quả cầu màu vàng rực, mồ hôi trên trán Hà Đình bắt đầu lấm tấm trên làn da trắng mịn, vết thương trên người vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Không nghĩ đứa trẻ này lại khó hạ sát đến vậy.

Đúng lúc ấy ngón tay cô khẽ cử động, đôi mắt khép hờ nhìn, cảm giác trong bụng có gì đó không ổn, đứa bé trong bụng cựa quậy, đập mạnh như muốn đòi ra.

- Aaaa...

Cô hét lớn khi nhìn thấy Hà Đình đang ra tay với đứa bé vì tiếng hét đột ngột cất lên khiến Hà Đình giật mình đúng lúc cơ hội đang tiến tới gần lại bị phá hỏng.

- Anh... anh làm gì vậy - Cô phản kháng, cố thoát ra khỏi tay của Hà Đình, Hà Đình nổi giận.

- Nàng đang phá hỏng đại sự của ta đây có biết không?

- Đừng... đừng làm hại nó...

Ánh mắt cô nhìn Hà Đình đầy sự van xin cầu khẩn, chỉ còn hơn hai tháng nữa đứa bé sẽ chào đời, cô rất mong đợi giây phút nhìn đứa con bé bỏng chào đời.

Đôi mắt Hà Đình neoh lại nhìn cô, khóe môi khẽ cong lên.

- Nàng nghĩ những lời cầu xin của nàng sẽ khiến ta tha cho đứa bé sao, ta đã chờ đợi ngày phục hồi lại Long Tộc hơn ngàn năm nay, ta không muốn chỉ vì lời thỉnh cầu của nàng mà bỏ đi cơ hội. Nhưng sau này ta sẽ cho nàng những đứa trẻ khác...

- Đừng mà, xin anh...

Hà Đình phóng luồng ánh sáng vào bụng cô, lần này tia sáng phát ra màu trắng bạc, cô cảm thấy bụng lạnh buốt, đứa trẻ trong bụng phản ứng dữ dội khiến bụng cô càng đau đớn quặn quại. Cô cố gắng thoát ra, nước mắt cô lăn dài trên gò má, nét mặt hốt hoảng, sợ hãi.

- Lý Nam Vương...

Trong những lúc này cô chợt nhớ tới hắn, chỉ có hắn mới cứu được đứa bé, cô rất hy vọng hắn sẽ xuất hiện.

Cô cảm nhận đứa bé đập yếu dần, cảm giác như đứa bé dần rời xa cô, trong lòng cô đau đớn khi nghĩ mất đi đứa con. Đứa con mà cô mong đợi, đứa con mà cô hy vọng, khi sinh bé ra cô đã có dự định cho bé. Mọi dự định nay đã tan thành mây khói, đôi mi dài nhắm lại, giọt nước mắt rơi xuống gò má, tay cô nắm chặt lại, hai bờ môi cắn chặt vào nhau, cô vẫn hy vọng, cô vẫn cố gắng thoát ra khỏi sự khống chế của Hà Đình, cô hận mình vô lực quá yếu đuối khi không bảo vệ nổi đứa con của mình, nếu cô không cố chấp, nếu cô chịu buông tha sự ích kỷ của bản thân, nếu cô chịu nghe lời hắn thì mọi chuyện sẽ không xảy ra như vậy. Giữa sự sống mong manh của đứa con, cô mới cảm giác được cô cần đứa bé ra sao, vậy mà lúc trước cô có suy nghĩ sẽ bỏ đứa bé đi, cô cảm thấy bản thân mình thật ghê tởm.

Một tiếng động lớn nổ lên, từ mặt nước một tia sáng màu bạc vọt lên không trung làm chấn động mạnh, cửa động rung chuyển những mảnh băng, nhũ thạch trong động bị gãy rơi lộp độp, bụi trong động bay bụi mù. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì Hà Đình đã bị đánh bật văng vào một tảng nhũ thạch gần đó. Trong động, vàng hào quang màu bạc lan tỏa.

- Lý Nam Vương - Ánh mắt cô mở to nhìn vàng hào quang màu bạc, xung quanh có luồng ánh sáng ngũ sắc bao vây, lớp băng màu bạc bay phảng phất xung quanh hắn, hắn đứng lơ lửng trên không, toàn thân hắn đều màu trắng, mái tóc màu bạch kim dài ngang vai nhẹ nhàng bay theo, trên đầu đôi sừng tỏa sáng, đôi mắt hắn màu tím than lạnh lẽo tỏa ra luồng sát khí. Thân hình hắn thật cao lớn, cơ thể hắn được bao bọc bởi một lớp vảy bạc như chiến giáp. Trên tay đôi kiếm màu bạc phát ra tia sáng quý dị.

- Lý Nam Vương, là anh sao - Trong giọng nói cô kèm theo sự vui mừng.

Hắn từ từ hạ xuống, chân tiếp đất, trên chỗ hắn hạ xuống xung quanh lớp băng tạo thành một bông sen cánh bạc.

- Thanh Long Bảo Kiếm - Hà Đình không khỏi kinh ngạc, đây là bộ đôi Thanh Long Bảo Kiếm, hay còn gọi là Thanh Long Phụ thể, khi kết hợp lại nó có một sức mạnh hủy diệt ghê gớm. Làm sao hắn có được bảo kiếm của Long Tộc, báu vật đã thất truyền hơn mấy nghìn vạn năm nay, nay lại nằm trong tay hắn.

Hà Đình đứng dậy, khỏe môi khẽ cười khẩy.

- Ngươi vẫn chưa chết - Hà Đình nheo đôi mắt lại hỏi.

- Anh nghĩ tôi chết dễ như vậy sao?

Hắn phóng một luồng tia sáng màu vàng vào bụng cô, cô cảm thấy dễ chịu hơn, cảm nhận được sinh linh bé bỏng vẫn còn nhịp đập, cô vui mừng không thể nói thành lời. Đứa bé vẫn còn, nó không rời bỏ cô mà đi. Cô có thể đứng dậy được.

- Mau rời khỏi đây - Hắn nhìn cô lạnh nhạt lên tiếng.

- Muốn rời sao, rời khỏi đây không dễ đâu, nhìn xem - Hà Đình bật cười lớn rồi chỉ ra cửa động. Cửa động đã bị một mảng kết giới màu đen bao phủ không thể nào thoát ra được.

- Ta đã vất vả khổ công chờ đợi ngày này lẽ nào ta lại để tuột mất cơ hội. Thanh Nhã, ta cho nàng sự lựa chọn giữa người thân và đứa bé.

Dứt lời Hà Đình phát tay, một luồng ánh sáng phóng ra trước mắt cô xuất hiện Vương Đình đang bị giam trong một khối băng khổng lồ.

- Vương Đình - Mắt cô mở thật to nhìn. Vương Đình nằm yên không cử động trước ngực có mũi tên nhỏ bằng bạc cắm sâu. Chân tay cô như muốn rụng rời, cô lao lên phía trước hắn cản lại.

- Cứu lấy Vương Đình làm ơn đi - Cô nắm lấy tay hắn cầu xin, nét mặt hắn lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt màu tím càng thâm sâu lạnh lẽo, cơ thể hắn thật lạnh, sự lạnh lẽo không thể tả được nhưng sự lạnh lẽo của hắn là nỗi đau một nỗi đau khó tả, cô vẫn chỉ vì Vương Đình mà thôi.

Nằm sâu dưới đáy dòng sông lạnh lẽo, hắn thực sự đã chết nhưng hắn không cam lòng, hắn hứa sẽ bảo vệ cô và không buông tay cô vì thế hắn không thể chết một cách dễ dàng như thế, khi sự sống chỉ là một tia hy vọng mong manh, nằm sâu dưới dòng nước lạnh hắn nghe thấy tiếng cô gọi cầu cứu, như có một sức mạnh, một luồng sáng phát ra bên cạnh, tiếp cho hắn thêm một luồng sức mạnh và Thanh Long Bảo xuất hiện với người có duyên.

- Còn đây...

Hà Đình lần nữa vung tay, ba người xuất hiện đó là cha mẹ và anh trai. Họ đều bị giam trong một chiếc cũi sắt lớn, Hà Đình phóng một tia sáng nhỏ vào người khiến ba người họ tỉnh lại.

- Cha, mẹ...

- Huyền Chi...

Tuấn Hùng là người đầu tiên tỉnh lại gọi tên con, hai người còn lại ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn cô.

- Cha... cô gái đó...

Tuấn Dã chỉ tay về phía cô.

- Chuyện dài lắm... không có thời gian nói đâu con. Thời khắc đã đến cha mong em con thoát khỏi tai kiếp này...

- Vui lắm phải không - Hà Đình cắt ngang cuộc nói chuyện.

- Thanh Nhã, nàng chọn đi...

- Anh... một tên tồi, anh muốn gì ở tôi - Thanh Nhã nổi giận. Lúc này rất muốn băm thây cho hả giận.

- Ta muốn gì, ta đã nói rõ với nàng, chỉ cần nàng bỏ đi đứa bé ta sẽ để cho họ yên.

- Anh...

Cô không biết phải làm như thế nào khi đứng trước hai sự lựa chọn, giả như cô có thể làm được điều gì đó.

- Huyền Chi đừng nghe lời hắn, hãy bảo vệ đứa bé...

- Câm miệng - Hà Đình bắn tia sáng vào huyệt đạo khiến Tuấn Hùng không thể nói được.

- Cha/cha...

Cả hai anh em họ đều đồng thanh hét lên, Tuấn Dã vội đỡ lấy cha.

- Minh, mình ơi, mình có sao không - Vợ ông là bà - Xuân Chi lo lắng. Tuấn Dã và mẹ vẫn cứ ngỡ mình đang nằm mơ, một giấc mơ kì quặc, họ đã ngủ không biết trong bao lâu.

- Anh... làm gì đi chứ, hãy cứu lấy họ...

Cô nắm lấy tay hắn cầu khẩn, đầu gối cô quỳ xuống.

- Xin anh, hãy cứu lấy họ.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía cha mẹ của cô, họ cũng nhìn lại. Họ nhận ra hắn chính là Lý Nam Vương nhờ vào diện mạo, tuy đầu tóc, màu mắt có thay đổi nhưng vẫn nhận ra đó là hắn.

- Cha, chuyện gì đang diễn ra với chúng ta vậy, cha nói đi, đâu mới là em của con - Tuấn Dã xúc động lay vai cha, ông chỉ đáp lại con tiếng ú ớ.

- Thanh Nhã cô nói đi, cô ruốt cuộc là ai - Tuấn Dã hai tay bám lấy thanh sắt quay lại hỏi cô.

- Muốn biết sao, được ta sẽ kể cho nghe để khi chết ngươi còn biết nguyên do gì mà xuống diêm phủ.

Hà Đình bắt đầu kể tóm tắt qua mọi chuyện. Sau đó quay lại nhìn cô.

- Ta không còn nhiều thời gian, nàng mau chọn đi nếu không ta chọn giúp nàng.

Dứt lời Hà Đình phóng tia lửa vào lồng sắt. Những ngọn lửa màu vàng rực rỡ bao vây, ngọn lửa hỏa ngục như muốn thiêu đốt.

Hà Đình nhìn cô, khóe môi hơi cong lên. Trong lòng cô rất lo lắng, hoang mang sợ hãi cô không biết mình phải làm sao bây giờ, giữa lúc đó một luồng sáng trắng lao vút về phía trước, ngọn lửa bị dập tắt khi không gian bao trùm những khí băng lãnh.

- Chết tiệt - Hà Đình nổi giận và quên mất bản thân Lý Nam Vương đang có mặt ở đây, hắn chính là người cần phải loại bỏ. - Xem ta xử lý ngươi trước “Phong Lô Thiên Hỏa”.

Dứt lời một trận cuồng phong lao tới, những tia sét đỏ rực hội tụ trong lòng bàn tay Hà Đình. Hắn cũng xuất ra một tầng khí rồi tung mình về phía trước.

Hai luồng khí va chạm nhau tạo thành một tiếng nổ lớn, mọi thứ xung quanh đều bị chấn động, bụi bay mù mịt, thạch băng nứt trong động tuôn xuống.

Tuấn Dã đang tìm cách để thoát ra khỏi lồng sắt, cho dù có cố gắng đến đâu cũng không thể thoát ra được. Cô cố gắng di chuyển về phía họ. Bám lấy thanh sắt nhưng vội buông ra vì quá nóng.

- Huyền chi - Xuân Chi nhìn cô.

- Mẹ, con xin lỗi...

Cô khóc nức nở, không chỉ cô mà cả gia đình, đều khóc.

Một tiếng nổ ụp làm chao đảo mọi thứ, chiếc lồng sắt bị bắn văng ra khá xa.

- Cha... mẹ...

Cô hét lên rồi chạy về phía trước, trên trán Tuấn Dã xuất hiện máu, bên cạnh là người mẹ đã ngất đi còn Tuấn Hùng cũng bị thương, miệng chỉ ú ớ như muốn nói gì đó. Cô cố gắng mở cánh cửa lồng sắt rồi lúi húi ra.

- Mẹ... mẹ tỉnh lại đi - Cô lay tay mẹ liên tục, nước mắt lăn dài trên má.

Tuấn Hùng bắt mạch cho vợ sau đó ra hiệu an ủi cô.

- Rồi khỏi đây mau - Hấn từ bên kia nói vọng tới, trong khi đó hấn đang ra sức đối phó với Hà Đình.

Động bắt đầu rung chuyển ngày càng dữ dội, những mảnh thạch băng bắt đầu tách nứt ra dần dần, bụi mù bay trong không dày đặc. Tay Hà Đình xuất ra một thanh đao có ánh sáng màu xanh vây quanh. Tiếng đao kiếm va chạm nhau phát ra những văng hào quang chói mắt, một tia sáng từ thanh đao phóng ra những tia sáng nhỏ lao vút vút như tên bắn, hấn khó khăn né tránh. Cơ thể hấn vừa trải qua một trận sinh tử nên chưa bình phục, hơn nữa hấn vừa lo đối phó lại lo bảo vệ cho cô nên sức lực có hạn. Hấn cảm nhận trong cơ thể không ổn khi lực gần cạn kiệt. Bả vai cảm thấy đau nhói khi bị những tia sáng bắn trúng, thân hình hấn bị bắn văng vào thành nhũ, những mảnh thạch nhũ từ trên cao rơi xuống như đồ đá.

Hà Đình từ trên cao hạ mình xuống, trên người cũng bị thương không ít, Hà Đình loạng choạng đứng nhưng dù sao vẫn đỡ hơn hấn, hấn nằm yên không cử động.

- Ngươi nghĩ, ngươi có Thanh Long Bảo sẽ giết được ta sao, ta nói cho ngươi hay dù ngươi có Thanh Long Bảo nhưng ngươi vừa trải qua tai kiếp sức mạnh của ngươi chưa đủ để đột phá điều khiển được Thanh Long Bảo. Ta bây giờ sẽ giết chết ngươi, ta và ngươi chỉ tồn tại một mà thôi.

Hà Đình phóng tia sáng đánh thẳng vào hấn, cơ thể hấn văng lên một lần nữa rồi rơi xuống trước cửa động, đúng lúc đó cô chạy vào bên trong cửa động, theo sau còn có Tuấn Dã chạy đuổi theo để lúi cô lại.

Cô bịt mắt mình lại hét lên vì sợ khi cơ thể hấn nằm ngay dưới chân, tay cô từ từ bỏ ra khỏi mắt. Thân hình hấn đầy máu và những vết thương.

- Lý Nam Vương..

Cô ngồi xuống lay vai hấn nhưng hấn vẫn nằm đó.

- Nam Vương anh không sao chứ, tỉnh dậy đi, Nam Vương à...

Cô tát nhẹ lên mặt hấn, hấn vẫn không phản ứng, cơ thể hấn dần dần biến đổi trở lại với thân phận là Lý Nam Vương.

- Huyền Chi à, mau rời khỏi đây - Tuấn Dã nắm lấy tay cô lôi đi nhưng cô đã kháng cự lại.

- Không được, em phải cứu Vương Đình. Anh lo cho anh ta giùm em.

Dứt lời cô lao về phía trước bước chân cô dừng lại khi nhìn thấy Hà Đình ngồi trên một tảng ngọc băng màu xanh lam đang dưỡng thần, đôi mắt mở ra khi nghe tiếng bước chân cô đến.

- Ta biết nàng sẽ quay lại tìm hấn - Hà Đình chỉ tay về phía Vương Đình. Cô muốn lao tới nhưng đã bị chặn lại bởi một luồng sáng từ trong lòng bàn tay Hà Đình.

- Nàng muốn cứu hấn sao, không dễ - Hà Đình nhìn tảng băng nhũ thạch bị nứt ra thành nhiều đường tạo thành nhiều hình thù kỳ quái.

- Trước tiên muốn giết hấn ta đành mượn nước mắt của nàng, sau đó sẽ...

Hà Đình nhìn vào bụng cô, cô giật mình muốn lùi lại về phía sau.

- Anh... anh muốn làm gì?

- Làm gì nàng sẽ rõ, người nàng yêu là ai, hấn hay hấn ta...

Hà Đình vung tay về phía hấn, thân hình bị một mũi kiếm đâm trúng, máu văng lên cao bắn vào những mảng thạch nhũ còn Tuấn Dã bị hất ra khỏi cửa động.

- Nam Vương...

Cô chạy tới bên ôm lấy người hấn:

- Nam Vương anh tỉnh lại đi...

Một giọt nước mắt cô rơi xuống mặt hắn, cô không hiểu sao lại khóc vì hắn, cô rất sợ nhưng không biết sợ điều gì, cô chỉ biết sợ một nỗi sợ không tên.

Ngón tay hắn khẽ cử động, cô cảm nhận được điều đó, nét mặt cô trở nên vui mừng.

- Nam Vương à, Nam Vương...

Cô lay nhẹ vai hắn, đôi mắt hắn mở ra nhìn thấy khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô, khóe môi hắn nở nụ cười yếu ớt, rồi ho ra máu...

- Anh đừng cử động...

- Em không sao chứ, em khóc vì tôi sao?

Giọng hắn rất yếu ớt, bàn tay hắn khẽ chạm lên má cô nhẹ lau nước mắt cho cô.

- Tôi không buông em dễ như vậy... Thanh Nhã à... tôi...

- Tôi sẽ đưa anh ra khỏi đây.

- Không cần - Hắn nắm lấy tay cô khi cô đứng dậy - Có thể cho tôi chạm vào con... một chút được không?

Cô không nói gì chỉ cúi đầu im lặng, bàn tay hắn chậm rãi chạm lên bụng cô. Hắn cảm nhận được đứa con đang đập trong bụng, môi hắn khẽ cười sau đó nắm lấy tay cô.

- Cảm ơn em... Thanh Nhã... Vương Đình... khụ khụ... hắn rất yêu em và em... cũng yêu hắn phải không... trả lời tôi đi...

- Tôi...

Vào lúc này cô cảm thấy khó trả lời. Hắn chạm tay lên môi cô để bịt lại.

- Em không cần trả lời, em có thể nói với tôi một câu được không, hãy nói rằng em yêu tôi.

- Tôi...

- Em biết không... tôi rất muốn nghe câu này của em... những có lẽ... thôi bỏ đi...

Hắn lại ho ra máu, mũi kiếm trên ngực phải vẫn rỉ máu. Đôi mắt hắn nhắm lại, cô vội lay hắn, hắn lại từ từ mở mắt ra, nở nụ cười yếu ớt để an ủi cô.

- Em, yên tâm tôi chỉ nhắm mắt ngủ một giấc rồi dậy...

- Anh đừng ngủ...

- Tôi sẽ không sao, tôi đã hứa bảo vệ em vì vậy em đừng lo... đừng khóc nữa mà...

- ...?

- Thanh Nhã...

- Cảm ơn em... hãy luôn vui vẻ, tôi muốn thấy em luôn nở nụ cười trên môi, tôi không thể đem lại cho em nụ cười tươi và hạnh phúc, Vương Đình thì hắn có thể... tôi...

Hắn chạm tay lên má cô, đôi mắt mệt mỏi, chứa đựng sự đau thương, ánh mắt chứa chan đầy tình cảm, cô cúi xuống để tránh đi tia nhìn của hắn. Trong lòng cô rất nhiều cảm xúc hỗn loạn đan xen, cô không biết mình phải làm gì vào lúc này.

- Thanh Nhã.... à, Huyền Chi... anh... yêu em...

Nói đứt lời, bàn tay hắn từ từ buông tay cô.

- Lý... Nam... Lý Nam... Vương...

Cô lay vai hắn liên tục nhưng đáp lại là sự im lặng và đôi mắt nhắm như ngủ. Cô ôm lấy hắn vào lòng, nước mắt chảy dài trên gò má.

Tiếng cười lạnh lẽo bỗng cất lên, cô quay lại nhìn khi là Hà Đình khi hắn đã mở Ngọc Băng trong hộp ra, những tia sáng từ tòa băng trong động tỏa ra thứ ánh sáng ngũ sắc kỳ bí, tất cả ánh sáng đều tập trung vào Ngọc Băng. Trước cảnh tượng này cô từ từ buông hắn, đặt nhẹ hắn nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Anh Sẽ Tìm Chồng Cho Em

Ngọc Băng hấp thụ lấy băng khí trong tòa thạch động. Luồng ánh sáng mỗi lúc một lớn, những tia sáng từ mũi tên bạc bắt đầu phát ra một đường thẳng trong suốt xuyên thấu qua tòa băng sơn ngàn năm trong động. Hà Đình vui mừng khi nhìn sự kiện đang diễn ra.

- Hahaha... chẳng còn bao lâu nữa, Long tộc sẽ hồi sinh.

Hà Đình thu hồi nụ cười nhìn cô, đôi mắt như tìm tòi điều mới mẻ về phía cô, Hà Đình chậm rãi cất lời:

- Điều ta mong muốn bây giờ chín là những giọt nước mắt của nàng, khi Long tộc giải được lời nguyên nàng sẽ là Hoàng Hậu của ta.

Dứt lời Hà Đình từ trong lòng bàn tay bung ra một sợi dây màu vàng về phía cô.

- Ta đành phải làm vậy với nàng mặc dù ta không muốn...

- Anh... tên khốn, thả tôi ra...

- Đây là sợi tơ gắn kết nó giúp hần ta cảm nhận được nàng và nàng cũng cảm nhận được sự đau đớn từ phía hần.

Từ dưới mặt đất nhô lên một tảng đá bằng phẳng trong suốt, Hà Đình bế cô đặt nằm xuống giường băng khiến cô cảm thấy lạnh buốt, tiếp đến là Vương Đình, sợi tơ màu vàng được Hà Đình nối liền với mũi tên bạc, âm thanh nhẹ nhàng từ mũi tên bạc phát ra va chạm nhẹ vào sợi dây. Một sự đau đớn xâm nhập vào cơ thể khiến trái tim cô đau thất lại.

Bích Huyết trong tay Hà Đình vung lên cắm xuống lòng bàn tay nơi có dấu ấn, một dòng máu vọt lên bắn vào mặt khiến cô hét lên trong sự sợ hãi.

- Không... Vương Đình... Vương Đình tỉnh lại đi... anh, thả Vương Đình ra tôi sẽ làm theo lời anh...

- Đáng tiếc ta lại không muốn thả hai người bởi hai người là chiếc chìa khóa để ta mở cánh cửa thời gian để hóa giải lời nguyên xong việc ta sẽ thả hần... chỉ có điều xem hần có tồn tại đến lúc đó không, còn nàng là Hoàng Hậu của ta vì thế ta sẽ không để nàng phải chết.

Hà Đình cúi xuống hôn lên môi cô, cô né tránh, nụ hôn lại rơi trên cổ. Hà Đình khẽ mỉm cười sau đó bước đi về phía tòa thạch băng.

Cô cố gắng thoát ra, trong tâm cô không ngừng kêu tên Vương Đình, cô cầu mong cho Vương Đình đừng chết nhất định sẽ có cách cứu được nhưng là cách gì cô chưa nghĩ ra, đầu óc cô trở nên trống rỗng hoảng loạn, lúc này cô cần phải bình tĩnh, đứng phải thật bình tĩnh mới tìm ra cách hóa giải... ánh mắt cô lại rơi trên người hần, hần vẫn nằm yên như ngủ, một giấc ngủ say...

Một bên là người mà cô yêu, một bên là người từng gây cho cô bao nhiêu sự khổ đau, sợ hãi và lòng căm giận nhưng lại hết mình bảo vệ che chở cho cô và cô còn có con với hần, dù hận thù ghét cô vẫn không muốn hần phải chết, cô không muốn con cô sau này không có cha, cô không biết mình phải làm gì bây giờ, cảm xúc trong cô thật hỗn loạn. Cô cắn răng để kìm nén tiếng khóc, Vương Đình nói đúng tuy hai người ở gần nhau nhưng khoảng cách lại rất xa nhau, cô đang nằm cạnh chỉ cần cái xoay mặt thôi môi cô đã chạm lên má Vương Đình, tuy rất gần như cô lại cảm thấy xa vời.

Ngọc Băng chuyển từ màu vàng sang màu đỏ như máu, ánh sáng chói lòa chiếu sáng một góc trong động. Mũi tên bạc xuất hiện ánh hào quang lung linh với nhiều hạt ngũ sắc vây quanh tạo thành một quả cầu nhỏ xoay xoay tròn theo quỹ đạo. Hà Đình trong đôi mắt hiện lên sự vui mừng, vì quá kích động đã thốt lên thành lời “nội đan” đây là giây phút mà Hà Đình mong đợi nhất, điều mong muốn nay đã thực hiện được. Hà Đình tới bên cô xòe bàn tay ra.

- Ta phải diệt đứa nhỏ, ta hứa sau này sẽ cho nàng thật nhiều những đứa trẻ...

Hà Đình chụp tay lên bụng, cô cố gắng né thoát. Cô đang cố gắng thoát ra vì cố gắng mà cô vận động mạnh khiến bụng cô đau đớn. Hà Đình chụp tay lên bụng bàn tay Hà Đình lan tỏa khí băng.

- Xin đừng, buông ra... Lý Nam... cứu lấy con... Lý Nam Vương, có nghe tôi gọi không mau cứu lấy con đi, anh không cứu nó tôi hận anh suốt đời... aaa...

- Nàng kêu cũng vô ích...

- Buông ra... đừng làm hại nó, nó vô tội... xin anh hãy tha cho đứa bé... Vương Đình à....

Cô không thể kêu lên được khi bụng cô đau dữ dội. Sợi tơ luôn rung chuyển Vương Đình cảm nhận được cô đang gặp nguy nhưng bản thân không thể nào thoát ra khỏi ma lực, cảm giác hết như bị bóng đè chỉ có điều lực không chế lớn hơn. Sức lực như bị rút cạn kiệt, chân tay không nhấc nổi, toàn thân cảm thấy đau đớn vô cùng, một nỗi đau khó tả.

Ngọc Băng gia tăng khí hội tụ ở đỉnh mũi tên càng lúc càng nhiều và những hạt ngũ sắc ngày càng dày lên tạo thành một lớp vỏ, thạch băng ngàn năm bắt đầu nứt thành nhiều đường có hình thù kỳ dị, băng khí bắt đầu từ trong thạch băng bay ra rồi tập trung tại mũi tên bạc rồi bao bọc lấy ngũ sắc đan, Bích Huyết phát ra tia sáng màu xanh bắn về phía mũi tên bạc hòa cùng ngũ sắc đan.

- Lý Nam Vương, tên chết tiệt giờ nào còn ngủ không mau đứng dậy... cả hai người đứng dậy hết cho tôi, đã hứa bảo vệ tôi mà như thế này à...

Cô vừa gào thét, vừa cố thoát ra, bụng cô ngày một đau đớn, hai hàm răng cô nghiến chặt vào nhau để kìm nén cơn đau, mồ hôi trên trán ướt đầm.

- Ôn ào quá - Dứt lời Hà Dĩnh nhét miếng dẻ vào miệng khiến cô im lặng, bởi Hà Dĩnh cần sự tập trung để loại bỏ đũa nhỏ, đũa tre này thật cứng đầu sau khi đã được Lý Nam Vương cứu. Đũa tre có linh tính bởi nó là sợi dây gắn liền giữa quá khứ và hiện tại. Nó có một khả năng xuyên qua thời không, nếu để nó tồn tại Long Tộc sẽ bị xáo trộn hoặc là vĩnh viễn biến mất đó là nguyên do Hà Dĩnh phải diệt.

Những ngón tay hần dần cử động bởi hần nghe tiếng cô gào thét trong tuyệt vọng, hần đã hứa bên cô vì vậy hần không thể chết dễ như vậy, thanh kiếm vẫn nằm trong tay khẽ rung nhẹ, hần còn toàn mạng chính là Thanh Long đã bảo hộ cho hần thoát khỏi sự nguy hiểm. Hần loạng choạng đứng dậy rút thanh đao trên ngực máu văng ra bắn vào Thanh Long Bảo Kiếm, Bảo Kiếm rung tạo thành trận cuồng phong nhỏ. Hà Dĩnh không khỏi kinh ngạc khi Thanh Long chính thức công nhận hần đã là chủ, có duyên nhưng chưa chắc đã sử dụng được trừ khi và chỉ khi Thanh Long chính thức coi họ là chủ nhân.

“CUỒNG LONG SÁT KHÍ” một trận cuồng phong tạo thành cơn lốc xoáy mang theo mùi sát khí, cuồng long hết như mũi kiếm soán vào nhau lao về phía đối thủ với tốc độ chóng mặt. Hà Dĩnh hốt hoảng nhưng tay kia Hà Dĩnh kịp thời đối phó, hai luồng công lực giao nhau tạo thành tiếng nổ lớn làm bên trong động như muốn sụp đổ, đất đá bên ngoài rơi xuống nước ào ào...

Hà Dĩnh cảm thấy toàn thân ê ẩm đau nhức buốt. Ruột gan đảo lộn vì sự va chạm vừa rồi.

- Khải Huy, hai ta chỉ tồn tại có một, tôi hoặc anh...

Hần chỉ vào hần và Hà Dĩnh, hần lao lên phía trước vùng kiếm trong tay đánh về phía Hà Dĩnh, hần cũng cẩn thận khỏi chém nhầm vào cô. Hà Dĩnh một tay đối phó với hần còn tay kia vẫn vận công lực triệt để, để hại đứa bé nhưng hần không ngờ vào lúc này lại có kẻ khác phá hỏng đó chính là Tuấn Dã, bởi anh không yên tâm về cô em gái nên đã quay lại, khó khăn lắm mới lôi được những tảng đá, băng che kín cửa động, cơ thể vì vậy mà bị thương cũng khá nặng, giữa lúc đó Tuấn Dã bất ngờ tấn công đánh vắng Hà Dĩnh. Hà Dĩnh vì quá bất ngờ mà bị lùi lại mấy bước mới đứng vững, trong miệng phun ra một ngụm máu...

Không để cho Hà Dĩnh có thời gian nổi giận, hần liên tiếp tấn công miệng nói nhanh với Tuấn Dã.

- Đưa cô ấy rời khỏi đây, tất cả nhờ cậy vào anh...

Tuấn Dã rút miếng dẻ trong miệng cô ra, cô chưa kịp thở vội nói.

- Hủy mũi tên bạc...

Hần nghe thấy cô nói như vậy xoay người nhìn mũi tên. Thân hình cô văng lên khi bị Hà Dĩnh đánh tới, Hà Dĩnh nổi giận.

- Nữ nhân chết tiệt, muốn phá hỏng đại sự của ta sao, xem ta giết chết ngươi lần nữa...

Hần sẽ không để cho Hà Dĩnh có cơ hội ra tay với cô, sự tấn công cô vừa xảy ra là do bất cẩn nên mới dẫn đến cô bị hất văng.

- Huyền Chi - Tuấn Dã vội ôm lấy cô, trong lòng lo lắng khi nhìn thấy cô đau đớn mặt tái xanh.

- Em... em đau quá anh... ối, cứu em...

Tuấn Dã thật luống cuống nhưng không biết phải làm sao, chỉ biết ôm chặt lấy cô hy vọng cô sẽ bớt đau đi phần nào. Mồm cô mím chặt vào nhau để cho không khỏi phát ra tiếng kêu, cơn đau càng lúc càng dữ dội cô cắn tay Tuấn Dã. Tuấn Dã nín đau đớn để cho cô cắn tay.

- Cố lên em, anh sẽ gọi người tới cứu...

Tuấn Dã cuống quýt lục lọi trong túi quần, áo rồi lôi ra điện thoại gọi cho cha... tay chân Tuấn Dã run rẩy mãi lúc sau mới ấn được số gọi đi.

- Em... em không chịu... được nữa... đau quá... anh...

- Anh đây - Tuấn Dã nắm chặt lấy tay cô - Cố lên em, cha sắp tới đây, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi...

- Anh... nghe em nói... anh... cố gắng tháo sợi dây tơ vàng ra khỏi mũi tên bạc... làm nhanh cho em...

- Ồ...

Tuấn Dã luống cuống làm theo lời cô mãi lúc sau mới tháo ra được, ánh sáng trên mũi tên bạc dần yếu đi...

- Anh... anh phải làm gì nữa...

- Cẩn... thận rút... Bích Huyết ra khỏi lòng bàn tay...

- Ồ...

Hà Đình không khỏi giận dữ khi thấy băng khí dần yếu đi, Hà Đình dùng toàn lực để đối phó với hắn, cả hai đều bị thương nặng, Hà Đình không nghĩ lần này hắn có sức mạnh hơn những đợt trước nên khó đối phó.

- A...a...

Cô quần quai đau đớn, trong lòng hắn rất muốn chạy tới bên nhưng hắn không thể tới được.

- Huyền Chi - Tuấn Dã vội ôm lấy khi cô hét lên trong sự đau đớn.

- Đừng... dừng lại... mau rút Bích Huyết... đừng lo cho em... a a...

Tuấn Dã giữ chặt lấy cô, cô nắm tóc Tuấn Dã kéo mạnh.

- Em... em... không ổn rồi, hình như đứa bé... em sắp sinh... a...

- Hà... phải... phải làm sao... anh... không có kinh nghiệm, anh sẽ gọi mẹ...

Tuấn Dã luống cuống khiến điện thoại rơi xuống hai ba lần.

Con đau dồn dập, con dần bắt đầu kéo đến, mồ hôi trên trán cô nhễ nhại, những sợi tóc bết lại dính trên mặt, nhìn cô đau đớn vật lộn khiến hắn càng lo lắng, ra sức hạ sát Hà Đình nhanh hơn, nhưng Hà Đình không phải là một đối thủ tầm thường mà là một kẻ khó đối phó.

Rất may khi cha mẹ cô đến cũng là lúc cô lên cơn đau dữ dội, trong động những băng khí bay lan tỏa khắp nơi, luồng khí vây quanh Ngọc Băng dần yếu đi.

Một luồng sáng rực rỡ từ trong động và tiếng khóc chào đời của một đứa trẻ vang lên đã đánh thức tỉnh mọi thứ.

Hắn và Hà Đình đều dừng tay lại đồng loạt quay về nhìn đứa trẻ xung quanh lan tỏa ánh hào quang.

- Ôi! Không..

Hà Đình hét lên xoay người xuất ra hết phần công lực để giết chết đứa bé, vầng hào quang từ cơ thể đứa trẻ bắn vào mũi tên bạc.

Hắn nhanh tay phóng thanh kiếm về phía sau lưng Hà Đình, mũi kiếm găm sâu sau lưng khiến Hà Đình gục ngã.

- Mọi chuyện kết thúc tại đây...

- Không... ta không cam lòng... không...

Thanh Long Bảo một lần nữa rung lên đốt cháy cơ thể Hà Đình đồng thời một tiếng nổ vang lên, nội đan đang tích tụ nổ tung muôn vàn thành những mảnh nhỏ trong không khí, một luồng sáng màu vàng lan tỏa trong động.

- Nội đan của ta... aaa...

Cơ thể Hà Đình dần hóa thành đồng tro tàn. Mũi tên trên ngực Vương Đình biến mất, Ngọc Băng, Bích Huyết đều hóa thành bụi tuyết, trên tay Vương Đình vẫn hiện rõ vết đâm và máu vẫn đang chảy in trên nền băng ngọc.

Hắn loạng choạng đi đến bên cô, từ từ quỳ xuống, bàn tay hắn run run chạm lên má cô. Hắn xúc động những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn rơi, giọng hắn nghẹn ngào.

- Cảm ơn em... cảm ơn em đã sinh cho anh một đứa con... cảm ơn...

Hắn cúi xuống hôn lên trán cô, cô vừa trải qua một cơn đau đớn sợ hãi để sinh con cho hắn. Khóe môi cô khẽ mỉm cười, một nụ cười yếu ớt nhưng rất hạnh phúc. Xuân Chi cẩn thận bọc lại đứa trẻ vào chiếc áo khoác mỏng của mình.

- Cũng nên bế nó một chút...

Hắn đón nhận từ tay Xuân Chi, cảm giác ôm đứa con bé bỏng trong tay thật mới và lạ, đây là hạnh phúc sao, hạnh phúc khi có thêm một thành viên mới trong gia đình bé nhỏ, tại sao bằng này lâu hắn mới nhận ra điều hạnh phúc nhỏ nhoi đơn giản nhất. Hắn hôn lên trán đứa bé mỉm cười, nụ cười của hắn vụt tắt khi thấy cô đưa ánh mắt nhìn Vương Đình đang cựa mình rồi tỉnh dậy, nhờ đứa trẻ đã ra đời vào thời khắc quan trọng nên đã phá bỏ nội đan cứu sống Vương Đình, khi nội đan được tích tụ lại và hoàn thành Vương Đình sẽ chết và cánh cửa thời gian sẽ mở ra vòng luân hồi sẽ bị xáo trộn.

Vương Đình cảm thấy đau đớn khi tỉnh lại, nhưng khi tỉnh lại nhìn thấy cô Vương Đình vội lao đến ôm lấy cô vào lòng.

- Cô... có sao không, xin lỗi tôi đã không giúp gì được cho cô... tôi...

- Anh... không sao thì tốt rồi...tôi rất lo cho anh... tôi...

Vương Đình lúc này không cần biết ai có mặt ở đó trong mắt chỉ có cô mà thôi. Khi đứa trẻ khóc Vương Đình mới ngược nhìn, trên tay hắn là đứa trẻ. Vương Đình nhìn cô rồi hỏi.

- Cô đã sinh rồi sao?

Cô khẽ gật đầu. Vương Đình buông cô ra rồi đứng dậy đi đến bên đứa bé, bàn tay chạm nhẹ lên mặt đứa trẻ.

- Chúc mừng ông chủ - Vương Đình cúi đầu. Hắn chỉ ừ nhẹ xong lên tiếng.

- Hắn cậu cũng muốn bế nó.

Vương Đình khẽ gật đầu, nhờ đứa bé mà Vương Đình mới thoát chết. Vương Đình hôn nhẹ lên trán đứa bé:

- Cảm ơn con.

Vương Đình chào lại cho hắn, hắn loạng choạng đứng không muốn vững. Tuấn Dã vội đỡ hắn và đón nhận đứa bé.

- Ông chủ - Vương Đình đỡ lấy hắn, hắn xua tay ra hiệu không sao.

- Đừng gọi tôi bằng ông chủ, tôi không còn là ông chủ của cậu. Mọi người lui ra một chút được không tôi muốn nói chuyện với cô ấy một lúc.

Đội mọi người lui ra hắn ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng vén sợi tóc dính trên má qua bên, hắn lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán cho cô.

- Em biết không, hiện giờ anh rất hạnh phúc, cảm giác được làm cha thật sự là một điều mới mẻ, cảm ơn em nhiều.

Hắn nắm lấy tay cô:

- Anh từng nói anh sẽ không buông em và anh cũng sẽ không bao giờ buông cho dù em không yêu anh, anh cũng không buông, em ghét, em hận anh như thế nào cũng được, anh chỉ cần ở bên cạnh em như vậy là đủ. Nhưng anh sẽ...

Hắn dừng lại, đôi mắt nhìn đi đâu đó. Hắn thực sự không muốn nói lên điều này nhưng hắn không thể ích kỉ như vậy được, trải qua bao nhiêu chuyện hắn hiểu ra được rất nhiều điều, yêu không có nghĩa là sự chiếm đoạt, yêu và chỉ yêu khi hai tâm hồn đó thuộc về nhau. Đôi khi buông tay đó cũng là cách thể hiện tình yêu. Hắn nắm chặt lấy tay cô như thể sợ cô biến mất.

- Anh sẽ tìm chồng cho em...

Cô như không muốn tin vào tai mình khi hắn có thể nói ra điều đó.

- Đừng nhìn anh như vậy, anh tìm chồng cho em không có lý anh buông em hiểu không... con sẽ ở với em, anh sẽ tới thăm con thường xuyên...và... mà thôi tới khi đó anh sẽ nói sau.

Hắn quay về phía sau:

- Vương Đình cậu qua đây tôi có việc muốn nhờ.

Không phải chứ, hắn muốn tác thành cho cô với Vương Đình, mắt cô mở to nhìn hắn như không muốn tin. Lúc này cô không muốn nhắc tới chuyện đó, cho dù hắn đồng ý cô sẽ không đồng ý. Cô không xứng đáng với tình yêu mà Vương Đình dành cho cô. Hắn nắm lấy tay cô, đặt lên tay Vương Đình. Vương Đình nhìn hắn trong đôi mắt đầy sự ngạc nhiên như không thể tin.

Hắn cảm thấy choáng váng đầu óc, tay di nhẹ tâm mi.

- Chăm sóc cô ấy thay tôi, chỉ có cậu mới đem lại nụ cười cho cô ấy.

Hắn đứng dậy loạng choạng đi mau.

- Ông chủ à, tôi...

- Cậu có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy.

- Lý Nam Vương...

Cô gần giọng, gọi theo. Nhưng hắn cố bước đi về phía trước cửa động.

- Tôi bảo anh đứng lại, anh bước ra khỏi cửa động... tôi sẽ không cho con gặp mặt anh...

Chân hần bỗng khựng lại, bóng dáng hần thực sự cô độc lẻ loi.

Tuấn Hùng bước tới bên nắm lấy tay hần đi về phía cô, cô cố gắng ngồi dậy nhưng bị mẹ cản lại bất nằm xuống. Vương Đình nắm lấy tay hần lôi lại.

- Ông chủ, ông định đi đâu.

- Cậu nghĩ rằng tôi đi đâu được trong bộ dạng đầy thương tích như vậy.

Vương Đình nắm lấy tay cô, đặt lên tay hần còn mình nắm chặt lấy hai bàn tay của hai người.

- Tôi và anh có thể cùng nhau chăm sóc cho cô ấy, anh cũng yêu cô ấy và tôi cũng vậy, cả ba không thể sống với nhau được sao, chúng ta có thể bắt lại cuộc sống từ đầu mà...

- Tôi...

Hần áp úng, đưa mắt nhìn cô, Tuấn Hùng thấy vậy bèn chen ngang.

- Được rồi số mệnh của các con phải gắn kết với nhau, cơ hội tốt cho các con đây, cánh cửa thời gian đang hé mở các con có hai sự lựa chọn, một là ở lại thế giới này hai là tới một thế giới khác bắt đầu với cuộc sống mới.

Tuấn Hùng chỉ khi cửa động có vòng xoáy màu xanh dương xuất hiện.

Cả ba đưa mắt nhìn nhau rồi quyết định, Vương Đình bế cô trên tay còn hần bế đứa bé.

- Cha... mẹ... con sẽ đi du lịch một thời gian nếu có dịp sẽ quay trở về thăm cha mẹ, anh - Cô mỉm cười đưa mắt nhìn cha mẹ và anh trai lần cuối.

Tuấn Dã ôm lấy cô thêm lần nữa nhẹ nhàng lau nước mắt cho em.

- Con trai của con chính là cánh cửa thời gian, sau này nó lớn lên sẽ là một thiên tài - Tuấn Hùng bẹo má đứa trẻ.

Ba người cùng một đứa trẻ tiến về vùng ánh sáng, vẫy tay chào tạm biệt.

- Đợi chút anh cũng muốn đi - Tuấn Dã nhảy vào vòng xoáy màu vàng.

- Thằng kia quay lại mau - Tuấn Hùng gọi với theo.

- Tôi cũng muốn đi - Tiếp đến là vợ ông.

- Đây... bỏ tôi ở lại một mình sao, đợi với, tôi cũng đi - Tuấn Hùng nhảy vào vòng xoáy biến mất và tiếng nổ vang trời, động bắt đầu sụp đổ dần dần.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Tôi Sẽ Buông Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.